Pokol Béla

Új könyvek a pedofil bűncselekmények szabályozásáról az európai országokban és az Egyesült Államokban

(Tudásbányászat)

Budapest
2025

Tartalom

Paul Bleakley "A gyermekek szexuális bántalmazásának rendfenntartása: kudarc, korrupció és reform Queenslandben".....5

Georgia M. Winters és Elizabeth L. "Jeglic szexuális csábítás: a kutatás, a gyakorlat, a megelőzés és a politika integrálása".....20

Brown. R.: A gyermekek szexuális zaklatásával kapcsolatos online anyagok megszüntetése.42

42Amos N. Guiora "A csend bűnrészessége: a gyermekek szexuális bántalmazásának ökoszisztémáival való szembenézés az iskolákban".....55

Sinéad Ring, Kate Gleeson és Kim Stevenson "Felnőtt túlélők által jelentett gyermekbántalmazás: jogi válaszok Angliában és Walesben, Írországban és Ausztráliában".63

Aisha K. Gill et al. (szerk.) "Gyermekek szexuális bántalmazása a fekete és kisebbségi közösségekben: a jogi, politikai és gyakorlati válasz javítása".....84

D.-L. Vandiver és Jeremy Braithwaite, "Szexuális bűncselekmények: kutatás és valóság"....98

Monica L. McCoy és Stefanie M. Keen "Gyermekbántalmazás és elhanyagolás".....128

María M. González Tascón, et al. (koord.) "Delitos sexuales y personas menores de edad o con discapacidad intelectual: Reflexiones jurídicas y psicoeducativas sobre sus derechos y su protección".....138

Ch.Dubois és P. Monnier de Gouville: Les infractions sexuelles à l'épreuve du numérique.152

Pamela Kerschke-Risch (Hg.) "Sexualisierte Gewalt gegen Kinder: Hintergründe – Zusammenhänge – Erklärungen".....167

Lüttig / Lehmann (Hg.) "Sexuelle Gewalt gegen Kinder (Conference Volume)……185

Dorothee Dienstbühl & Çiğdem Üzüm "Sexualdelikte".....202

Sigrun von Hasseln-Grindel "Praxishandbuch Sexualisierte Gewalt gegen Kinder".....220

Alice Bianchini, Mariana Bazzo, Sílvia Chakian és Tarcila S. Teixeira "Crimes Contra Crianças e Adolescentes".....239

José Mouraz Lopes és Tiago Caiado Milheiro "Crimes Sexuais: Análise substantiva e processual".....254

Alessio Anceschi "La tutela penale dei minori".....264

Samantha Pegg és Anne Davies, "Szexuális bűncselekmények: jog és kontextus".....273

Eleanor Laws QC és HHJ Patricia Lees "A szexuális bűncselekmények referenciaembere: A gyakorló útmutató a vádemeléshez és az ítélethozatalhoz".....296

Előszó

Ez a kötet a világ legnagyobb könyvtáraiban található, 2020 és 2025 között megjelent legfrissebb könyveket elemzi az európai országokban és az Egyesült Államokban elkövetett pedofilbűncselekmények szabályozásáról. Így a Kongresszusi Könyvtár, a Brit Könyvtár, a Kanadai Könyvtár és Archívum, a Bibliothèque nationale de France, a Det Kongelige Bibliotek, a Biblioteca Nacional de España és a Japán Nemzeti Könyvtár által megrendelt könyvek jelentik a bemutatásra és elemzésre kiválasztott fő bázist. Az elemzéseket és leírásokat a ChatGPT5 pro verzió mélykeresési algoritmusa készítette.

****

Kérjük, tüntesse fel teljes egészében a 2022 és 2025 között megjelent, a Kongresszusi Könyvtárban vagy a British Library-ben megjelent, a pedofil bűncselekmények szabályozásáról szóló angol, spanyol, francia, portugál, német, olasz, holland és lengyel jogtudományi könyvek címét és szerzőit, valamint megjelenésének évét. *Kérjük, legalább 20 nyomtatott könyvet soroljon fel!*

ChatGPT5 pro mélykutatás

****

Paul Bleakley "A gyermekek szexuális bántalmazásának rendfenntartása: kudarc, korrupció és reform Queenslandben"

Bevezetés

Paul Bleakley *Rendőri gyermekbántalmazás: kudarc, korrupció és reform Queenslandben* (Routledge, 2022) részletes történelmi elemzés arról, hogy a queenslandi rendőrség (később szolgálat) hogyan reagált a gyermekek szexuális zaklatására (CSA) több évtizeden keresztül. Bleakley, kriminológus, a bűnüldözés rendszerszintű hibáit vizsgálja, beleértve a korrupciót, a nem megfelelő képzést és a rendőri kultúrát, amely sokáig elhanyagolta vagy rosszul kezelte a gyermekek elleni bűncselekményeket. A könyv az 1960-as évektől a 2010-es évekig terjedő narratívát vázolja fel, kiemelve, hogy a politikai beavatkozás, az intézményi közömbösség, sőt a nyílt korrupció hogyan vezetett súlyos kudarcokhoz a gyermekek védelmében, mielőtt a megkésett reformok a queenslandi rendőrséget világelsővé tették a gyermekek kizsákmányolása elleni küzdelemben. Ebben a jelentésben összefoglaljuk a könyv fő érveit, szerkezetét és legfontosabb esettanulmányait. Azt is megvitatjuk, hogy Bleakley hogyan kezeli a bűnüldözés rendszerszintű hiányosságait – beleértve a korrupciót és a politikai ellenállást –, és értékeljük a későbbi reformok hatékonyságát. A tudományos kommentárok és a médiajelentések perspektívái Bleakley kritikus megállapításainak kontextusba helyezésére szolgálnak.

Fő témák és érvek

A kudarc és a korrupció öröksége: Bleakley központi érve az, hogy a queenslandi rendőrség évtizedekig nem tudta megfelelően ellenőrizni a gyermekek szexuális zaklatását, gyakran maguktól a bűncselekményektől független okok miatt. A könyv feltárja a "kudarc (sőt a korrupció) örökségét" az 1990-es évek előtt, ahol a rendőrség gyakran figyelmen kívül hagyta vagy lekicsinyelte a CSA vádjait. Bleakley megmutatja, hogy e kudarcok közül sok politikai és kulturális tényezőkben gyökerezett – például a befolyásos egyének vagy az intézmények hírnevének védelme iránti vágyban, ahelyett, hogy igazságot keresnének a gyermekáldozatok számára. A rendőrségen belüli korrupció, beleértve az elkövetőket védő vagy a nyomozásokat szabotáló tiszteket is, dokumentáltan kulcsfontosságú akadály, amely megakadályozta az elkövetők felelősségre vonását. A 20. század közepén a queenslandi rendőrség nem kezelte a gyermekek szexuális zaklatását a szükséges komolysággal, ami lehetővé tette a bántalmazók hálózatainak büntetlenül való működését.

Intézményi és politikai apátia: Egy másik téma a bántalmazásra adott válasz szélesebb körű intézményi kudarca. Bleakley a rendőrségi kudarcokat a kormány és a társadalom közömbösségének kontextusába helyezi a gyermekek szenvedése iránt. Megjegyzi, hogy

történelmileg maga a queenslandi kormány felügyelte az *államilag jóváhagyott visszaéléseket* az ifjúsági intézményekben. Például a könyv idézi a Forde Inquiry (1999) megállapításait, amelyek szerint évtizedeken át a Westbrook Farm Javítóintézetben a fiúkat rutinszerűen megverték és szexuálisan bántalmazták (mind a személyzet, mind a társaik részéről), és a "promiszkuitásnak" bélyegzett lányokat a Wolston Park elmegyógyintézetbe küldték, ahol molesztálták őket – mindezt az állam tudatában. Az ilyen példák szemléltetik a gyermekbántalmazás tolerancia kultúráját az intézményekben, és komor kontextust teremtenek a rendőrség számára. A politikai vezetők gyakran kevés érdeklődést mutattak e bűncselekmények leleplezése vagy kezelése iránt. Bleakley kiemeli, hogy egy 1986-os nyomozati jelentés (a Sturgess-vizsgálat) kifejezetten azonosította a kiskorúak prostitúciójában részt vevő személyeket, de Queensland rendőrfőnöke (Terry Lewis) és miniszterelnöke (Joh Bjelke-Petersen) egyszerűen figyelmen kívül hagyta a jelentést – egyikük sem olvasta el. Mivel "nem volt politikai érdeke" Sturgess megállapításainak folytatása iránt, ez a jelentés "porosodott", és az 1984-es visszaélési botrány gyorsan elhalványult az emlékezetből. A politikai apátia vagy a CSA-vádakkal szembeni aktív ellenállás mintája visszatérő kritika a könyvben. Bleakley azzal érvel, hogy a politikai status quo védelme gyakran elsőbbséget élvez a gyermekek védelmével szemben; a *"magas rendőri tevékenység" fogalmára hivatkozik* – amelyben a rendőrség politikai érdekeket szolgál – Queensland reform előtti korszakának leírására, amikor a tisztek megerősítették politikai pártfogóik akaratát, ahelyett, hogy pártatlanul hajtották volna végre a törvényeket. Ez a kultúra azt jelentette, hogy a bejelentőket elhallgattatták, és a kérdéseket gyakran eltérítették vagy "tisztára mosták", ahelyett, hogy valódi reformokat ösztönöztek volna.

Út a reformhoz és az "Argos" korszakhoz: A kudarcok sivár beszámolója ellenére a könyv azt is dokumentálja, hogy a reform végül hogyan terjedt el. Fő téma a Queenslandi Rendőrség (QPS) átalakulása botrányba keveredett ügynökségből olyan ügynökséggé, amely nemzetközileg elismert a gyermekek kizsákmányolása elleni küzdelem innovációjáért. A Task Force Argos – a gyermekek szexuális bűncselekményeit célzó speciális QPS-egység – létrehozása fordulópontként jelenik meg. Az Argost az 1990-es évek közepén alapították (egy vizsgálat eredményeként) "lelkiismereti cselekedetként", és úttörő szerepet játszott a proaktív rendőri taktikában. Bleakley az Argost a hatékony reform esettanulmányaként használja: a 2010-es évekre Argos segített bíróság elé állítani a globális bűnelkövetőket (például Shannon McCoole-t, Benjamin "Warhead" Faulknert és Richard Huckle-t), és titkos csípéseket szervezett, amelyek felszámolták a hatalmas online pedofil hálózatokat. A könyv végső üzenete óvatosan optimista – bemutatja, hogy a rendőrség még a hanyagság és a korrupció öröksége után is *megreformálhatja* gyakorlatát, és rendkívül hatékonysá válhat a gyermekek védelmében. Bleakley azonban nem kritikátlanul mutatja be ezt az evolúciót; megkérdőjelezi az agresszív taktikák etikai korlátait is (például a bántalmazó anyagokat terjesztő titkos műveleteket), és azt, hogy a cél szentesíti-e az eszközt. Összefoglalva, a könyv ingadozik a múltbeli sérelmek feltárása és a modern gyermekvédelmi rendőrség összetett kompromisszumainak vizsgálata között.

Szerkezet és tartalom áttekintése

Bleakley időrendi sorrendben építi fel a könyvet, és minden fejezet Queensland gyermekek szexuális zaklatása elleni küzdelmének egy-egy sarkalatos időszakára vagy esetére összpontosít:

- Bevezetés: A könyv azzal kezdődik, hogy kijelenti, hogy Queensland tapasztalata, bár látszólag szűklátókörű, valójában tükrözi a globális rendészeti trendeket. Megjegyzi,

hogy a queenslandi rendőrség a 20. század közepén nem vette komolyan a CSA-t, lehetővé téve az elkövetői hálózatok gyökeret eresztését – ez a minta sok joghatóságban megfigyelhető. A bevezető ütemtervet ad a történelmi vizsgálatokról és botrányokról, az 1984-es válságtól a 2013–17-es Királyi Bizottságig, és bemutatja az Argos munkacsoportot, mint bizonyítékot arra, hogy a reform lehetséges.

- 1. fejezet: "Gondoskodás és ellenőrzés": Ez a fejezet meghatározza a történelmi hátteret. Megvitatja, hogy a 20. században hogyan tolerálták hatékonyan az állami gondozásban lévő gyermekek bántalmazását. Bleakley áttekinti az 1990-es évek végi Forde-vizsgálat eredményeit, amely dokumentálta, hogy *Queensland saját intézményei* (fiúotthonok, ifjúsági börtönök, elmegyógyintézetek) évtizedeken át szexuális és fizikai bántalmazásnak vetették alá a gyerekeket. Az állam *felelősségre vonása* az "államilag szentesített" visszaélésekért szinte nem létezett az 1990-es évek reformtörekvéseiig. Bleakley ezeket a példákat (pl. Westbrook és Wolston Park) használja az uralkodó attitűdök illusztrálására: a rendőrség, a kormány és a közvélemény sokáig a gyermekek – különösen az intézményesített vagy "problémás" fiatalok – elleni erőszakot alacsony prioritásnak vagy fegyelmi kérdésnek tekintette, nem pedig bűnözésnek. Ez a kontextus segít megmagyarázni azt a tehetetlenséget és diszkréciót, amely a CSA rendőrségi kezelését jellemezte a korábbi évtizedekben.
- 2. fejezet: "A bántalmazás feljegyzései": (Ennek a fejezetnek a részletei nem találhatók meg teljes egészében a kivonatban, de a cím és a szövegkörnyezet alapján valószínűleg a visszaélési esetek dokumentálásával és elismerésével foglalkozik.) Bleakley valószínűleg azt vizsgálja, hogy a hatóságok hogyan kezelték (vagy kezelték) a gyermekbántalmazás bizonyítékait és nyilvántartásait. Ez magában foglalhatja az olyan figyelemre méltó incidensek megvitatását, mint az 1989-es John Oxley Ifjúsági Központ botrány (az úgynevezett "Heiner-ügy", ahol a kormánytisztviselők megsemmisítették a fiatalkorúak börtönében elkövetett bántalmazás vizsgálatának dokumentumait). Bár forrásaink nem idézik kifejezetten, az ilyen incidensek jól példázzák, hogy a visszaélésekről szóló nyilvántartásokat politikai célszerűség érdekében elhallgatták – hozzájárulva a tétlenség és az eltussolás történelmi "papírnyomához".
- 3. fejezet: "Emberi romboló labda": Itt Bleakley az 1980-as évek egyik legrobbanékonyabb gyermekbántalmazási botrányához fordul Queenslandben. A fejezet középpontjában egy Paul Breslin nevű üzletember áll, és olyan prominens személyiségekhez fűződő kapcsolatai, mint David Moore és Bill Hurrey. Ez a trió súlyos gyermekekkel kapcsolatos szexuális bűncselekményekben vett részt, és bár a rendőrség "a radaron" tartotta őket, feltűnően vonakodtak határozott lépéseket tenni. A helyzet 1984-ig tartott, amikor "egy sajátjuk" (nyilvánvalóan egy rendőr, aki bűnrészes a bántalmazásban) elleni vádak napvilágra kerültek, és politikai botrányt váltottak ki. Bleakley leírja, hogy 1984-ben a rendőrséget nyilvánosan megvádolták a pedofilok védelmével – ezt a válságot az oknyomozó újságírás súlyosbította. Ugyanakkor a *The Courier-Mail* újság leleplezéseket tett közzé arról, hogy a queenslandi rendőrség illegális bordélyházakat véd, amelyek gyermekeket szereztek szexre. Az olyan hírhedt intézmények, mint a "Brett's Boys" és a "House of Praetorianus" titkos rendőri védelemmel működtek, és kiskorú fiúkat ajánlottak fel prostitúcióra. Ezek a kombinált leleplezések – a Breslin/Moore ügy és a kiskorúak bordélyházával kapcsolatos vádak – vízválasztó pillanatot hoztak létre 1984-ben, amelyet *a gyermekek szexuális zaklatásának rendőri felügyeletében "a válság kapcsolataként" írtak le* . Bleakley megjegyzi, hogy ez volt a legjelentősebb vizsgálat a CSA rendőrségéről Queenslandben. Ez közfelháborodáshoz vezetett, és vizsgálatot rendelt Barry Sturgess nyomozó vezetésével. A Sturgess-vizsgálat (az 1980-as évek közepe) kiterjedt bizonyítékokat tárt fel a bűnök és a gyermekek kizsákmányolásának hálózatáról, és

olyan személyeket nevezett meg (mint például egy bordélytulajdonos, Hector Hapeta), akik részt vettek a gyermekek szexuális szolgáltatásainak értékesítésében. Azonban, amint azt korábban megjegyeztük, hiányzott a politikai akarat arra, hogy cselekedjenek ezen eredmények alapján – a rendőrség vezetése és a kormány nagyrészt félretette a jelentést. Bleakley beszámolója erről az epizódról rávilágít arra, hogy a korrupció ("a vicc", ahogy a rendőrségi viccgyűrűt becézték) és az önelégültség lehetővé tette, hogy a gyermekbántalmazás még a leleplezés után is virágozzon.

- 4. fejezet: "A nyugták": Ez a fejezet (amint azt a cím és a részlet is jelzi) valószínűleg folytatja az 1980-as évek közepének következményeit. Lefedi a rendőrség válaszát az 1984-es vádakra. Utalásokat látunk a korábban "védett" bordélyházakban – a Brett's Boysban és a House of Praetorianusban – végrehajtott razziákra, amikor a média nyomása tarthatatlanná tette a védelmet. Bleakley valószínűleg részletezi, hogyan bontakozott ki ezek a razziák és azok következményei, és hogyan teremtették meg a terepet a további vizsgálathoz. A "The Receipts" cím azt sugallja, hogy a bizonyítékokra és a jogsértések bizonyítékaira összpontosítanak – valószínűleg dokumentálva, hogy az újságírók és a bejelentők hogyan gyűjtötték össze a rendőri korrupció "nyugtáit" (bizonyítékait) a gyermekek szexuális zaklatásával kapcsolatban. Ez összhangban van azzal, ahogyan *a Courier-Mail* újságírója, Phil Dickie és mások Sturgess eredményeit felhasználták elítélő cikkek közzétételére, amelyek Chris Masters híres "Moonlight State" tévériportja mellett lendületet adtak egy szélesebb körű korrupciós vizsgálatnak. Lényegében a 3. és 4. fejezet együttesen szemlélteti az oknyomozó újságírás és a visszaélések bejelentésének konvergenciáját, amely az 1980-as években a gyermekek szexuális zaklatását – és az abban való rendőri bűnrészességet – a nyilvánosság elé kényszerítette.
- 5. fejezet: "Lángokban lelőtték": Az 1984-es válság után Queensland belépett a viharos Fitzgerald-vizsgálat korszakába (1987–1989), amely a széles körben elterjedt rendőri korrupciót vizsgálta. Bleakley elmagyarázza, hogy amikor a Fitzgerald-vizsgálat elkezdte feltárni a magas szintű korrupciót (amely önmagában nem kapcsolódik a CSA-hoz), a QPS megpróbálta kezelni a gyermekek szexuális bűncselekményeit egy dedikált pedofil munkacsoporton keresztül. Az 1980-as évek végén ez az egység titkos műveletet indított "Tűzoltó hadművelet" kódnéven, amelynek célja a gyermekek szexuális bűnözőinek hálózatába való beszivárgás volt, amely állítólag köztisztviselőket és más befolyásos személyeket tartalmazott. A műveletet azonban "lelőtték" – egy belső szivárgás veszélyeztette, amely a közelgő rajtaütésekről tájékoztatta a célpontokat. Ez a jogsértés a Tűzoltó hadművelet összeomlásához vezetett, és gyakorlatilag kibelezte a pedofil munkacsoport munkáját. Bleakley elmeséli, hogy ez a kudarc a *"vég kezdetét"* jelentette a pedofil munkacsoport számára. A Fitzgerald utáni reform légkörében a munkacsoport kitartását a pedofília üldözésében – különösen a "politikában, az igazságszolgáltatásban és a közszolgálatban befolyásos queenslandiekkel" kapcsolatos vádakat – irritálónak vagy a múlt emlékének tekintették. Az egység marginalizálódott az újonnan átszervezett QPS-ben, amely alig várta, hogy túllépjen a Fitzgerald-botrányon, és nemkívánatosnak tartotta az elit gyermekbántalmazási vádak további feltárását. A "Tűzben lelőtt" cím valószínűleg a művelet tüzes végére utal, és talán egy szójátékra (a tűzoltó hadművelet "lángolása"). Hangsúlyozza a bejelentők elnyomásának témáját: a hatalmasok körében a gyermekbántalmazást vizsgálókat belülről ásták alá. Bleakley rámutat, hogy ez az eset a következő nagy vizsgálat, a Kimmins-vizsgálat középpontjába került.
- 6. fejezet: "Déjà Vu": A 6. fejezet a Kimmins-vizsgálatot (1997–98) tárgyalja, amely lényegében Queensland kísérlete volt arra, hogy megvizsgálja a gyermekek szexuális zaklatásának rendőrségi kezelését a tartós vádak nyomán. Ahogy Bleakley megjegyzi,

a Kimmins-vizsgálatot a *Courier-Mail cikksorozata indította el* az 1990-es években, amelyek a QPS-t a CSA-ügyekben elkövetett történelmi kudarcokkal vádolták – megismétlődve annak a dinamikának, amely a korábbi vizsgálatokat kiváltotta (innen ered a "Déjà Vu"). Peter Kimmins bírót megbízták különböző állítások kivizsgálásával: ezek között voltak olyan pletykák, amelyek szerint Terry Lewis volt biztos "piszkos aktákat" vezetett a befolyásos gyermekszexuális bűnözők zsarolására, és hogy a rendőrség figyelmen kívül hagyott egy csoportot, amely gyermekbántalmazási *"tubákos filmeket"* készített. Bleakley szerint Kimmins nagyrészt *igazolta* a rendőrség CSA-val kapcsolatos nyilvántartását, és arra a következtetésre jutott, hogy sok állítás bizonyítatlan vagy eltúlzott. A kritikusok azonban Kimmins jelentését "meszelésnek" tartották – inkább a bejelentők lejáratására összpontosított, mint a rendőrség felelősségre vonására. Fontos, hogy még Kimmins rokonszenves vizsgálata is olyan bizonyítékokat tárt fel, amelyek zavarba hozták a QPS-t: dokumentálta például azokat a vádakat, amelyek szerint magas rangú tisztek bizonyos visszaélési ügyek "kivizsgálásának megakadályozása" érdekében léptek fel. Bleakley Kimmins megállapításait használja a 20. század végi rendőri kultúra elhúzódó problémáinak illusztrálására, még akkor is, ha a QPS megpróbált megreformált képet vetíteni. A "Déjà Vu" fejezetcím megragadja, hogy a 90-es évek közepén vizsgált kérdések (rendőrségi bűnrészesség, eltussolás stb.) mennyi visszhangozta az egy évtizeddel korábbiakat, jelezve a botrány és a nyomozás ciklikus mintáját. Nevezetesen, nagyjából ugyanabban az időben, amikor Kimmins folyamatban volt, Queensland elindította a Forde-vizsgálatot (1998–99), amely kifejezetten az állami fenntartású intézményekben, például a Westbrookban és a Wolston Parkban történt visszaéléseket vizsgálta. Bleakley a Forde-ra hivatkozik, mint egy párhuzamos erőfeszítésre, amely napvilágra hozta a gyermekek bántalmazását a kormányzati létesítményekben – kiegészítve Kimmins rendőri intézkedésekre való összpontosítását. A 90-es évek végi vizsgálatok együttesen elismerték a rendszerszintű visszaéléseket, de Bleakley szerint nem hoztak azonnal mélyreható változásokat a rendőrségen belül. Egy pozitív fejlemény azonban kirajzolódott: ebben az időszakban (1997 körül) létrehozták az Argos Munkacsoportot, amely a gyermekek kizsákmányolásának proaktív kezelésére specializálódott egység, esetleg kézzelfogható reformként az ellenőrzés közepette.

- 7. fejezet: "A ragadozó játszótere": Ez a fejezet az 1990-es évek végére lép, és egy jelentős intézményi bántalmazási esetet vizsgál, amely közvetlenül Kimmins után derült ki. Bleakley bemutatja Kevin John Lynch esetét, egy ragadozó iskolai tanácsadót, aki évtizedek óta több tucat fiút bántalmazott szexuálisan az elit brisbane-i magániskolákban. Lynch bűncselekményei (az 1970-es és 90-es években) észrevétlenek maradtak a szándékos eltussolások és az intézményekben uralkodó hallgatás kultúrája miatt. Bleakley elmélyül azokban az "intézményi tényezőkben", amelyek megakadályozták Lynch leleplezését – például a tekintélyes iskolák hajlama arra, hogy mindenáron megvédjék hírnevüket, még akkor is, ha ez a panaszok csendes elutasítását vagy figyelmen kívül hagyását jelenti. Csak 1997-ben egy rendőrségi nyomozás leleplezte le Lynch-et, miután közel 25 éven át bántalmazta két iskola (Brisbane Grammar és St. Paul's) diákjait. Lynch leleplezése túl későn történt a hagyományos értelemben vett igazságszolgáltatáshoz – 1997-ben öngyilkosságot követett el, nem sokkal a vádemelés után –, de ügye az intézményi kudarc emblematikus jelképévé vált. Bleakley arra használja, hogy szemléltesse, hogyan *alakulnak ki a "ragadozók játszótere"* körülményei, amikor mind a rendőrség, mind az intézmények kibújnak a felelősség alól. Évekig sem az iskolák, sem a bűnüldöző szervek nem állították meg Lynch-et, gyakorlatilag szabad kezet adva neki az áldozatok között. Ez az eset előrevetíti az eljövendő nemzeti leszámolást is: Bleakley megjegyzi, hogy Lynch

bűncselekményei (és hasonló iskolai bántalmazási botrányok) katalizátorai voltak a gyermekek szexuális bántalmazására adott intézményi válaszok királyi bizottságának (2013–2017). Valóban, amikor a Királyi Bizottság végül meghallgatásokat tartott Queenslandben, megvizsgálta, hogy ezek az elit iskolák hogyan védték meg az olyan alkalmazottakat, mint Lynch, a gyerekek költségén. Lynch történetének elmesélésével Bleakley összekapcsolja a queenslandi rendőrség narratíváját a 2010-es évek szélesebb körű ausztrál mozgalmával, amely végül a túlélők tapasztalatait helyezte a középpontba, és leleplezte a széles körű intézményi eltussolásokat. A 7. fejezet tehát áthidalja a történelmi kudarcokat és az elszámoltathatóság kortárs igényét, kiemelve, hogy bár a rendőrség a 90-es évek végére egyes területeken javult, a jelentős vakfoltok és az intézményekkel való együttműködés továbbra is fennállt.

- 8. fejezet: "Hozd be Mr. Big": Ez a fejezet a 2000-es évekre vált, és a hírhedt Daniel Morcombe-ügyre összpontosít. Daniel Morcombe egy 13 éves fiú volt, akit egy elítélt pedofil, Brett Peter Cowan rabolt el és gyilkolt meg a Sunshine Coaston 2003-ban. Bleakley ezt az esetet a CSA-ügyekben a folyamatban lévő kihívások és a fejlődő rendőrségi módszerek illusztrációjaként kezeli. Részletezi, hogy a kezdeti nyomozást hibák rontották el: annak ellenére, hogy Cowan ismert szexuális bűnöző volt a környéken, a queenslandi rendőrség nem tudta korán azonosítani őt elsődleges gyanúsítottként. A félrelépések és a koordináció hiánya azt jelentette, hogy a kritikus nyomok elmaradtak, és Morcombe eltűnése évekig megoldatlan maradt – tükrözve, hogy még a 2000-es években is elmaradhatott a gyermekrablás/bántalmazás rendőri fellépése. Bleakley azonban kiemeli a végső megoldást is: egy 2011-es bonyolult titkos műveletet, amely egy ellentmondásos "Mr. Big" csípést használt Cowan vallomásának biztosítására. Ebben a taktikában (amelyet a kanadai rendőrségtől kölcsönöztek) a tisztek egy bűnbanda tagjainak adták ki magukat, hogy összebarátkozzanak Cowannal, és végül rávették, hogy vallja be bűnét azzal az ígérettel, hogy felveszik a szervezetbe. A 8. fejezet címe, "Hozd be Mr. Biget", utal ennek a titkos trükknek a bevetésére. Bleakley leírja *a módszer ellentmondásos* jellegét – lényegében becsapja a gyanúsítottat, hogy vallomást tegyen –, de megjegyzi, hogy ez kulcsfontosságú volt Morcombe gyilkosának elfogásában. Az eset megmutatta mind a korábbi nyomozási kudarcok tragikus következményeit, mind a megreformált QPS hajlandóságát innovatív (bár etikailag vitatott) technikák alkalmazására a gyermekbántalmazási ügyek megoldására. Ez átmenetet jelent a queenslandi rendőrségben: a reaktív és hibákra hajlamos proaktív és unortodox igazságszolgáltatást. Bleakley a Morcombe-esetet használja példaként arra, hogy a rendőrségnek tanulnia kellett *a kudarcból* és alkalmazkodnia, ami megalapozza a könyv végső fókuszát az Argos munkacsoport élvonalbeli stratégiáira.
- 9. fejezet: "Argos sok szeme": Az utolsó fejezet a jelen korszakába vezeti a történetet, bemutatva az Argos munkacsoportot és annak globális hatását. Argost Queensland megreformált megközelítésének megtestesítőjeként ábrázolják – egy magasan specializálódott egység, amely "sok szemmel" figyeli az elkövetőket világszerte. Bleakley leírja, hogy az Argos hogyan szerzett *hírnevet arról, hogy kifinomult online nyomozások révén több ezer elkövetőt azonosított szerte a világon*. Argos egyik jellegzetes stratégiája a sötét webes gyermekbántalmazó hálózatokba való beszivárgás volt. Bleakley egy különösen drámai példát említ: Argos titokban egy gyermekpornográf fórumot működtetett a Dark Neten közel egy évig, miután letartóztatta az alapítót. Hogy elkerüljék a fedelezést, az Argos nyomozói még explicit gyermekbántalmazási képeket is megosztottak az oldalon, lényegében a törvényesség határán működve. Ez a művelet (amelyről később kiderült, hogy a *"Child's Play"* fórum) nemzetközi címlapokra került, és világszerte letartóztatásokhoz és mentésekhez

vezetett. Valójában 2017-ben a médiajelentések megerősítették, hogy az Argos tisztjei egy nagy sötét webes pedofil oldal adminisztrátorainak adták ki magukat, és bántalmazó anyagokat tettek közzé, hogy csapdába ejtsék a felhasználókat – ez a technika közvetlenül több száz globális letartóztatáshoz és gyermekek védelméhez vezetett. Argos korábban hasonló titkos felvásárlásokat használt olyan hírhedt ragadozók legyőzésére, mint Richard Huckle (Nagy-Britannia) és Shannon McCoole (Ausztrália). Bleakley megvizsgálja ezeket a műveleteket, hogy feltegye a kérdést, hogy a cél szentesíti-e az eszközt: a példátlan eredmények (hálózatok felszámolása, gyermekek megmentése) igazolják-e a rendőrség által működtetett gyermekpornó csípésének jogi és erkölcsi szürke zónáit? A QPS azzal érvel, hogy az Argos eredményei – "a gyermekek jelentős megmentése világszerte" és a súlyos elkövetők letartóztatása – igazolják módszereiket. Bleakley dogmatikus ítélkezés nélkül mutatja be a vitát, és ezt a rendőrség határaként mutatja be, ahol a hagyományos határokat a bűncselekmények súlyossága teszteli. Végső soron a fejezet sikertörténetként ünnepli Argost: a queenslandi Argos "homályos" rendőri erőből ma *már "világszerte elismert vezető szerepet tölt be a területen",* az FBI, az Europol és mások konzultáltak a nagy nemzetközi műveletekhez. A modern QPS Argoson keresztül éles ellentétben áll korábbi önmagával – míg a múltban a rendőrség "még akkor is küzdött, ha a bizonyítékokat ezüsttálcán kínálták fel", Argos most agresszíven vadászik az elkövetőkre az interneten. Ez az átalakulás aláhúzza a könyv zárópontját: még a mélyen hibás intézmények is megreformálódhatnak, és pozitívan járulhatnak hozzá a gyermekbántalmazás elleni globális erőfeszítésekhez.

A könyv szerkezete hatékonyan vezeti végig az olvasót egy úton: a történelmi hanyagságtól és korrupciótól, a válság és a vizsgálat időszakain át a fokozatos változás példáiig, végül a megreformált rendőri kiválóság portréjáig. Minden fejezet kulcsfontosságú esettanulmányokat vagy eseményeket (intézményi visszaélések, 1984-es botrány, vizsgálatok, egyéni elkövetők, mint Lynch és Cowan és Argos műveletek) használ a rendszerszintű kudarc vagy reform tágabb pontjainak szemléltetésére. A narratíva Queensland történelmében gyökerezik, de ahogy Bleakley hangsúlyozza, szélesebb körű következményekkel jár. Sok nyugati rendőri erő hasonló ívet követett – figyelmen kívül hagyták vagy rosszul kezelték a gyermekbántalmazást a korábbi évtizedekben, majd botrányokkal szembesültek, és csak nemrégiben alkalmazták az áldozatközpontú, proaktív megközelítést. Így a könyv szerkezete nemcsak a Queenslandben történteket meséli el, hanem implicit módon sablont kínál a CSA más szintű rendőri tevékenységének megértéséhez és javításához.

Rendszerszintű kudarcok a rendőrségben és az intézményi válaszokban

Bleakley elemzésének középpontjában az áll, hogy a bűnüldözés miért bukott el olyan súlyosan a gyermekek védelmében. Az általa azonosított rendszerhibák a következők:

- Rendőrségi korrupció és az elkövetők védelme: Talán a legmegdöbbentőbb kudarcok akkor következtek be, amikor maguk a rendőrök voltak bűnrészesek. A könyv dokumentálja, hogy az 1970-es és 80-as években a QPS egyes tagjai hogyan keveredtek bele a korrupciós gyűrűkbe (mint például a "Joke"), amelyek hasznot húztak a bűnökből és aktívan védték a pedofilokat. A rendőrök visszarúgást kaptak, hogy félrenézzenek, vagy akár közvetlenül is részt vettek a bántalmazási hálózatokban. Az 1984-es bordélyház-leleplezések (Brett's Boys stb.) azt mutatták, hogy egyes rendőrök a

kiskorúak prostitúcióját csak egy újabb illegális üzletként kezelték, amelyet irányítani (és pénzzé kell tenni), nem pedig szörnyű bűncselekményként, amelyet meg kell állítani. Még akkor is, amikor a becsületes zsaruk megpróbáltak nyomozni, erőfeszítéseiket alááshatták a kollégák: például a Tűzoltó hadműveletet 1988-ban szabotáló kisziváro gtatás egyértelműen azt sugallta, hogy egy bennfentes tippet ad a gyanúsítottaknak. Bleakley jelzi, hogy ezek a korrupt elemek magasra mentek – magas rangú tiszteket vádoltak a nyomozások blokkolásával, valószínűleg azért, hogy megvédjék befolyásos barátaikat vagy magukat. Az egyik vád az volt, hogy Lewis biztos titokban tartotta a VIP gyermekbántalmazók "piszkos aktáit", feltehetően azért, hogy zsarolja őket vagy biztosítsa a kölcsönös hallgatást. Röviden, a törvény végrehajtásával megbízott ügynökség időnként védte a ragadozókat, gyakorlatilag lehetetlenné téve az áldozatok számára, hogy igazságot szolgáltassanak. Ez a rendszerszintű rothadás kiemelkedő téma: a rendőrség nemcsak passzívan kudarcot vallott, hanem *aktívan eltorzult a* bántalmazók szolgálatában a legrosszabb időszakokban.

- Politikai eltussolás és apátia: Bleakley jelentős mértékben a politikai vezetőket és intézményeket hibáztatja az elhúzódó kudarcokért. Queensland tekintélyelvű kormánya Bjelke-Petersen (miniszterelnök 1968–87) vezetésével olyan légkört teremtett, ahol a rendőri visszaélések büntetlenül maradtak, amíg a rezsim érdekeit szolgálták. A gyermekbántalmazást, amelynek nincs befolyásos lobbija, és amely a társadalom legkiszolgáltatottabbakat érinti, könnyű volt félresöpörni. A könyv ismételten bemutatja, hogy a vizsgálatoknak és jelentéseknek kevés hatása volt, ha a politikusokat nem érdekelte őket. A Sturgess-jelentés sorsa – amelyet mind a rendőrkapitányság, mind a parlament figyelmen kívül hagyott – kiváló példa erre. Hasonlóképpen, Bleakley megjegyzi, hogy a kormány csak akkor indított vonakodva vizsgálatot, amikor a közfelháborodás fordulóponthoz érkezett (a média leleplezéseinek köszönhetően). Ezeket a vizsgálatokat (mint a Kimmins-t) még akkor is szigorúan ellenőrizték, hogy elkerüljék a túl sok kiesést, és ajánlásaik korlátozottak voltak. A rendőrségen kívüli intézményi válaszok ugyanilyen lehangolóak voltak: az egyházak, iskolák és jóléti osztályok gyakran eltitkolták a visszaélési eseteket (mint Kevin Lynch esetében), hogy elkerüljék a botrányt, ezáltal megtagadva a rendőrségtől a beavatkozás lehetőségét, amíg túl késő nem volt. Így a rendszerszintű kudarc nem csak rendőri kérdés volt, hanem *az egész intézmény* kérdése – a hallgatás és a tagadás hálózata, amely kormányzati tisztviselőket, bürokratákat és közösségi vezetőket ölelt fel. Bleakley narratívája aláhúzza, hogy a probléma elismerésével szembeni politikai ellenállás óriási akadályt jelentett a reformok előtt. Csak az 1990-es és 2000-es években – a szélesebb körű társadalmi változások és a túlélők érdekképviselete közepette – változott meg a politikai számítás, lehetővé téve a komolyabb intézményi válaszokat, mint például a Forde-vizsgálat és a nemzeti királyi bizottság.
- Kulturális attitűdök és képzési hiányosságok: E kifejezett kudarcok mögött egy alattomosabb tényező állt: a bűnüldözésen belüli kultúra, amely nem helyezte előtérbe a gyermekek elleni bűncselekményeket. Bleakley és könyvének bírálói rámutatnak, hogy történelmileg a QPS *"nem megfelelő képzéstől"* és macsó kultúrától szenvedett, amely rosszul felszerelte a tiszteket a CSA-ügyek érzékeny vagy sürgős kezelésére. A 20. század nagy részében a szexuális bántalmazás – különösen a gyermekek esetében – tabu téma volt, amelyet gyakran családi vagy magánügynek tekintettek. A rendőrség megbízhatatlannak vagy nem érte meg az erőfeszítést az áldozatoknak (különösen intézményi környezetben vagy problémás családokban). Hiányoztak a speciális egységek vagy technikák is; éles ellentétben áll a későbbi évekkel, amikor az Argoshoz hasonló egységek törvényszéki technológiát és pszichológiát alkalmaznak az ügyek

felderítésére. Bleakley az 1960-as és 70-es évek kontextusáról (amikor a fiatalkorúak igazságszolgáltatása "fókuszban") azt sugallja, hogy a korábbi rendőrség a fiatalkorú elkövetőket ellenőrizendő problémaként kezelte, ahelyett, hogy a fiatalkorúakat potenciális áldozatoknak tekintette volna, akiket meg kell védeni. Az "államilag szentesített bántalmazás" a fiatalkorúak fogva tartásában (1. fejezet) jól példázza, hogy még a rendőrök és az őrök is racionalizálhatták a fiatalok elleni brutalitást fegyelemként. Ez a kulturális gondolkodásmód – a bántalmazott gyermekek szkepticizmusa vagy a bántalmazás sajnálatos, de alacsony prioritású bűncselekménynek tekintése – nagyban hozzájárult a rendszerszintű kudarchoz. Csak az utóbbi években kezdte hangsúlyozni a rendőrképzés az *áldozatközpontú megközelítést*, és Bleakley könyve e váltás mellett érvel. Megmutatja, hogy az áldozatok jólétének középpontba helyezése kulcsfontosságú; sőt, a munkát *"a CSA áldozatainak tanúságtételeként ajánlja, akiket a rendszer a múltban cserbenhagyott",* és sürgeti, hogy a rendőrség soha ne tévessze szem elől a kiszolgáltatottak védelmét.

- Az elszámoltathatóság hiánya: Egy másik rendszerszintű probléma az volt, hogy szinte teljesen hiányzott az elszámoltathatóság ezekért a kudarcokért. Évtizedekig egyetlen rendőrt sem vádoltak meg büntetőjogi felelősséggel, és nem fegyelmeztek komolyan a CSA-ügyek eltussolása vagy elrontása miatt. Az olyan vizsgálatok, mint Fitzgerald, némi korrupciót indítottak, de a CSA-specifikus hanyagság kicsúszott a réseken. Bleakley azt sugallja, hogy *büntetlenség* uralkodott – ami viszont állandósította a problémákat. A bejelentőket (az erőn belül vagy kívül), akik megpróbáltak fényt deríteni, gyakran megtorolták vagy figyelmen kívül hagyták, ami tovább erősítette a hallgatás kódexét. Csak miután a botrányok halmozott súlyát lehetetlenné vált figyelmen kívül hagyni (és a Fitzgerald utáni új vezetést), a QPS belső változásokat vezetett be. A történelmi kudarcok fényvilágosításával Bleakley hallgatólagosan folyamatos éberségre szólít fel: bár Argos most sikeres, a QPS-nek nem szabad önelégültté válnia, vagy elfelejtenie a múlt leckéit, mivel az önelégültség lehetővé teheti a régi minták újbóli felszínre kerülését.

Reformtörekvések és azok hatékonysága

Bleakley könyve többet tesz, mint a katalógus kudarcai; Kritikusan megvizsgálja a kudarcok kezelésére végrehajtott reformokat, és felteszi a kérdést, hogy mennyire voltak hatékonyak. A narratíva legfontosabb reformkezdeményezései a következők:

- A Fitzgerald-vizsgálat (1987–89) fordulópontot jelentett a queenslandi rendőrség számára. Ez a korrupció széles körű megtisztításához, új vezetéshez és felügyeleti szervek létrehozásához vezetett. Bár Fitzgerald nem a gyermekbántalmazásra összpontosított, annak eredményei (mint például a Büntető Igazságszolgáltatási Bizottság és a rendőrségi hierarchia változásai) közvetetten olyan környezetet teremtettek, ahol egy olyan egység, mint Argos, később virágozhatott. Bleakley azonban megjegyzi, hogy a Fitzgerald utáni években a CSA-ra fordított figyelem némileg háttérbe szorult (mivel az erőt a saját korrupciós botrányával foglalták el). A 80-as évek végén a pedofil munkacsoport korai kísérlet volt arra, hogy újra a CSA-ra összpontosítson, de marginalizálódása azt mutatja, hogy a kezdeti reformok nem fogadták el teljes mértékben a gyermekek védelmének küldetését. Csak a 90-es években bekövetkezett további nyomás után gyökeret vert a CSA rendőrségének dedikált reformja.
- Argos munkacsoport (1997-ben alapították): Az Argos Queensland gyermekbántalmazási reformtörekvéseinek központi eleme. Bleakley leírja Argos

létrehozását a Kimmins-vizsgálat idején, és azt sugallja, hogy ez válasz lehetett a nyilvános kritikára – "egyedülálló "lelkiismereti cselekedet", amely az 1980-as/90-es évek eseményeiből fakadt. Kezdetben kis egység volt, de az idők során az Argos erőforrásokat és befolyást szerzett, ahogy sikerei nőttek. Argos megközelítésének hatékonysága jól dokumentált: proaktív taktikák alkalmazásával (online titkos munka, nemzetközi együttműködés) az Argos messze túlmutat a korábbi reaktív rendőrségen. Például ahelyett, hogy panaszokra várnának, az Argos tisztjei beszivárognak az elkövetői közösségekbe, *azonosítják* az ismeretlen bántalmazókat, és koordinálják az összetett csípéseket. Ez közvetlenül vezetett ahhoz, hogy "több ezer elkövetőt számláló globális elkövetői köröket" üldöztek a múlthoz képest, amikor a rendőrség még a kis helyi hálózatok lebontásával is küzdött. Argos munkájának tulajdonítják a gyermekek megmentését és a jövőbeni bántalmazás jelentős mértékű megelőzését. 2017-re Argos nagy nemzetközi műveletekben vett részt (gyakran az FBI-val, az Europollal stb. együttműködve), és olyan szintű szakértelmet mutatott, amely vitathatatlanul világszínvonalat állított fel. Bleakley egyértelműen hatékony reformnak tekinti az Argost – bizonyíték arra, hogy a QPS *tanult* a kudarcaiból, és befektetett a megoldásba. A könyv azonban nem riad vissza attól, hogy megkérdőjelezze Argos szélsőségesebb módszereit (például egy gyermekpornóoldal működtetését). Ez az árnyalt nézet elismeri Argos hatékonyságát, miközben etikai vitákba is bekapcsolódik. Bleakley felteszi a kérdést: a reformok "túl messzire mentek", vagy megérik az eredmények? Ennek felvetésével arra hív fel, hogy fontolja meg, hogy a rendőrség hogyan tudja egyensúlyba hozni a polgári szabadságjogokat és az erkölcsi határokat a visszaélések megállításának szükségességével. Az általános benyomás az, hogy Argos reformjai nagyrészt pozitívak és szükségesek, de folyamatos felügyeletre van szükség a közbizalom fenntartásához, miközben a rendőrség a titkos munka új határaira lép.

- Jobb képzési és hozzáállásváltások: A reform egy másik aspektusa lágyabb, de létfontosságú: a rendőrség belső kultúrájának megváltoztatása. Bleakley jelzi, hogy az évek során, különösen a 2000-es években, generációs változás történt abban, ahogyan a tisztek a gyermekvédelemről alkottak képet. A reformok magukban foglalták a gyermekáldozatok kezelésével kapcsolatos speciális képzést, az ügynökségek közötti jobb együttműködést (gyermekszolgálatokkal, iskolákkal stb.), valamint a CSA nyomozási technikáinak professzionalizálását. A QPS elkezdte intézményesíteni azt az elképzelést, hogy a gyermekek védelme alapvető rendőri feladat, nem pedig opcionális vagy mellékes feladat. A hibák kiemelésével (mint a Morcombe-ügyben), majd a rendőrség alkalmazkodásának bemutatásával (a Mr. Big technikát alkalmazva) Bleakley a szervezeten belüli tanulási folyamatot szemlélteti – ami jobb problémamegoldó képességet és innovációs hajlandóságot sugall. Ezeknek a változásoknak a hatékonyságát megerősítik a későbbi sikertörténetek, ahol a queenslandi rendőrség helyesen avatkozott be, vagy megakadályozta a visszaéléseket olyan szúrós műveletekkel, amelyek a korábbi évtizedekben hallatlanok voltak. Ezenkívül a tágabb intézményi környezet reformjai (például a kötelező jelentéstételi törvények, a jobb gyermekjóléti rendszerek és a nemzeti királyi bizottság ajánlásai) kiegészítették a rendőrségi erőfeszítéseket, kedvezőbb környezetet teremtve a bűnüldöző szervek számára, hogy határozottan felléphessenek a bántalmazási esetekben. Bleakley elemzése azt sugallja, hogy a valódi reformhoz belső rendőrségi változásokra és a nyilvános vizsgálatok és a túlélők érdekképviseletének külső nyomására is szükség van. A kettő kölcsönhatása volt az, ami végül megtörte a tétlenség körforgását.
- Folyamatos hiányosságok: A reformok dicsérete ellenére Bleakley továbbra is kritikus és reális a megoldatlan kérdésekkel kapcsolatban. Megjegyzi, hogy még egy ötéves királyi bizottság sem tudta teljesen számolni a "történelmi gyermekbántalmazás

terjedelmével és mértékével" Queenslandben vagy Ausztráliában. Ez arra utal, hogy sok ügyet kivizsgálatlanok, vagy az elkövetőket büntetlenül hagyják – emlékeztetve arra, hogy a reform folyamatos út. Ezenkívül Bleakley megjegyzi, hogy "a közérdek hiánya" a rendőrségi kudarcok újbóli vizsgálata Argos felemelkedése után. A közvélemény (és a politikusok) azt feltételezhetik, hogy a probléma megoldódott, de az olyan történészek, mint Bleakley, óva intenek az amnéziától. Az 1998-as Kimmins óta egyetlen hivatalos vizsgálat sem ellenőrizte a queenslandi rendőrség CSA-rendőri tevékenységét, így nagyrészt magukon a rendőrségen múlik az integritás fenntartása. A könyv hallgatólagosan figyelmeztet arra, hogy éberségre van szükség a nehezen elért fejlesztések fenntartásához és az új kihívások (például fejlődő technológiák, online kizsákmányolási taktikák stb.) való megfeleléséhez. Ebben az értelemben a reformok hatékonyságát folyamatosan értékelni kell. Bleakley végső álláspontja az, hogy Queensland példája azt mutatja, hogy lehetséges a javulás – akár drámai fordulat is –, de azt is, hogy egyetlen rendszer sem tévedhetetlen, és a múltbeli hibáknak kell befolyásolniuk a jövőbeni politikákat.

Esettanulmányok és történelmi példák

Bleakley narratívája gazdag esettanulmányokban, amelyek konkrétan illusztrálják az absztrakt problémákat. Néhány kulcsfontosságú példa, amelyet használ:

- Állami intézményi visszaélések (Westbrook és Wolston Park): Ezek korai történelmi példák (az 1980-as évek előttiek) arra, hogy a gyerekeket szisztematikusan bántalmazták az állami "gondozás" leple alatt, miközben a rendőrség és a hatóságok szemet hunytak. Kiemelik az intézményi árulás témáját, és megalapozzák az olyan nyilvános vizsgálatok megértését, mint a Forde (amely később feltárta ezeket a visszaéléseket).
- 1984 Válság – Paul Breslin-ügy és kiskorúak bordélyházai: A Paul Breslin, David Moore és Bill Hurrey botránya a rendőrség tétlenségének és eltussolásának esettanulmánya. Annak ellenére, hogy hiteles állítások merültek fel a csoport gyermekbántalmazásáról (az egyik tag rendőr volt), a QPS késleltette a cselekvést, amíg a média ellenőrzése rá nem kényszerítette a kezüket. Ezzel párhuzamosan a "védett" bordélyházak, például a Brett's Boys leleplezése közvetlen rendőri korrupciót mutatott. Ezek a példák megtestesítik, hogy milyen mélyen kompromittált volt a rendszer – a gyerekeket kereskedelmi célokra kizsákmányolták, miközben a rendőrség összejátszott az elkövetőkkel. A válságból fakadó esetleges vizsgálat (Sturgess) egy elszalasztott lehetőség példája, mivel megállapításait figyelmen kívül hagyták, bemutatva, hogy a rendszerszintű tehetetlenség hogyan semmisítheti meg a jogsértés legerősebb bizonyítékait is.
- Tűzoltó hadművelet (1980-as évek vége): Ez a titkos nyomozás a belső szabotázs esettanulmánya. Sorsa – kiszivárogtatás és összeomlás – betekintést nyújt a QPS-en belüli belső konfliktusba, ahol az egyik frakció igazságszolgáltatásra való törekvését a status quo-t védő mások elfojtották. Bleakley arra használja, hogy megvitassa azokat a veszélyeket, amelyekkel azok szembesülnek, akik túl korán próbálkoztak a progresszív rendőri fellépéssel, és hogy az időzítés (Fitzgerald közepette) hogyan befolyásolta annak kimenetelét. Emellett az ezt követő Kimmins-vizsgálat elemzését is felállítja.
- A Kimmins-vizsgálat (1997–98): Bár nem a hagyományos értelemben vett "eset", Bleakley magát a vizsgálatot tanulmányozás tárgyaként kezeli, megvizsgálva annak folyamatát és következtetéseit. Példaként említi ezt egy olyan nyomozásra, amely *a* rendőrség számára a CSA-val kapcsolatos elszámolás lehetett volna, de ehelyett

nagyrészt felmentette őket, így a hivatalos védekezés vagy tagadás esettanulmányává vált. Azzal, hogy kritikákat fogalmazott meg, miszerint Kimmins "lerombolta a kiszivárogtatókat", és tisztára mosásnak nevezték, Bleakley rávilágít arra, hogy a rendszerszintű reformokat hogyan akadályozhatják olyan vizsgálatok, amelyek inkább védelmezőek, mint szondáznak.

- Kevin Lynch és az iskolai bántalmazás: Lynch több évtizedes molesztálása a diákok ellen (Brisbane Grammar School és St. Paul's School) egy erőteljes esettanulmány, amelyet Bleakley alkalmaz annak bemutatására, hogyan *kudarcot vallottak az intézményi válaszok*. Klasszikus mintákat mutat be: a panaszokat csendben kezelték, az áldozatokat fenyegetésekkel vagy hitetlenséggel hallgattatták el, és az elkövetőnek megengedték, hogy munkahelyet váltson és folytassa a bántalmazást. Bleakley valószínűleg részletezi, hogy még akkor is, amikor a rendőrség végül 1997-ben nyomozni kezdett (miután egy áldozat jelentkezett), tragikus módon sok áldozat megsérült. Ez az eset a rendőrség és a magánintézmények közötti kölcsönhatást (vagy annak hiányát) is szemlélteti – a rendőrség csak a bejelentések alapján tud cselekedni, és ha az elit iskolák belső ügyeket tartottak, vagy nem működtek együtt teljes mértékben, az igazságszolgáltatás késett. Lynch esete, amelyet később a Királyi Bizottság vizsgált, éles példája annak, hogy a politikai és társadalmi befolyás (tekintélyes iskolák, elismert személyzet) hogyan tudja megvédeni a bántalmazókat, és mennyire fontos a rendőrség számára, hogy áttörje a titoktartás falait. Az ügy felvétele a könyvbe hangsúlyozza, hogy a CSA rendfenntartása nem csak az idegen ragadozók elfogásáról szól; Ugyanúgy arról van szó, hogy szembeszállunk a tisztelt intézményekkel, és követeljük, hogy ne rejtsék el a visszaéléseket.
- Daniel Morcombe eltűnése (2003): Ezt az esetet Bleakley arra használja, hogy valós időben kritizálja a rendőrség teljesítményét. Az a tény, hogy egy olyan elkövető, mint Brett Cowan, szerepelt a rendőrségi aktákban, de kezdetben nem kapták el, nyomozati mulasztásra utal (ez a helyzet nem különbözik más hírhedt esetektől, amikor az ismert gyanúsítottakat hibák miatt nem fogták el). Az ezt követő *Mr. Big* csípés az innovatív rendőrség esettanulmánya. Bleakley összehasonlíthatja ezt a korábbi titkos kísérletekkel (mint például a Tűzoltó hadművelet), hogy megmutassa, a 2000-es évekre a QPS ügyesebbé és óvatosabbá vált, sikeresen végrehajtva egy összetett titkos műveletet, amely korábban kudarcot vallhatott volna. Ez a példa lehetővé teszi a jogi/etikai szempontok megvitatását is (Mr. Big csípése ellentmondásos lehet a csapdába esés és a bizonyítékok elfogadhatósága tekintetében), így gazdagítva annak elemzését, hogy a rendőrség meddig mehet vagy kell elmennie. Fontos, hogy Daniel Morcombe ügye hatalmas nyilvánosságot kapott Queenslandben; Bleakley a közösség számára jól ismert történethez kapcsolódik, bemutatva a tragédiából levont tanulságokat.
- Task Force Argos Operations: Bleakley kiemeli Argos beszivárgását a sötét webes fórumokba, mint a modern rendőri kiválóság *és* az erkölcsi összetettség esettanulmányait. A könyv kifejezetten utal egy olyan oldal titkos átvételére, ahol az Argos nyomozóinak maguknak kellett feltölteniük a gyermekbántalmazási anyagokat, hogy megőrizzék a fedelüket. Ez valószínűleg a *Child's Play* fórum (2016–2017) csípésére utal. Vizsgálatával Bleakley megvitathatja az eredményeket (több száz letartóztatás világszerte, megmentett gyerekek) a kellemetlen eszközökkel szemben (a rendőrség átmenetileg megkönnyíti a bántalmazási képek terjesztését). Egy másik Argos-példa a The Love Zone fórum korábbi esete (2014), ahol Argos hasonlóan átvette Shannon McCoole (az oldal adminisztrátora) online identitását, és titokban működtette az oldalt, ami Richard Huckle és sok más elfogásához vezetett. Ezek a műveletek sikertörténetek a hatás szempontjából: a The Guardian arról számolt be, hogy Argos gyermekjátéka önmagában egy tucat országban nyomozást generált, és "világszerte

jelentős gyermekmentést". Bleakley e példák használata megerősíti azt az álláspontját, hogy a QPS a helyi gyermekek védelmének képtelenségéből a nemzetközi gyermekvédelmi erőfeszítések sarokköveévé vált – figyelemre méltó fordulat. Konkrét bizonyítékul szolgálnak arra, hogy a reformok (képzés, erőforrások, ügynökségek közötti együttműködés) meghozták gyümölcsüket. Ugyanakkor a módszerekkel kapcsolatos kritikus kérdés felvetésével Bleakley ezeket az eseteket arra használja, hogy párbeszédet folytasson arról, hogyan kell tovább fejlődnie a rendőrségnek.

Ezeknek az esettanulmányoknak az összefoglalásában Bleakley megközelítése egyszerre narratív és elemző. Minden történetet vagy epizódot nem csak sokkoló értékkel mesélnek el, hanem boncolgatják, hogy feltárják, *miért* mentek rosszul vagy jól a dolgok. Például az 1984-es botrányt abból a szempontból elemzik, hogyan működött egy korrupt hálózat, és hogyan volt szükség oknyomozó újságírásra annak megzavarásához; Lynch esetét megvizsgálják, hogy feltárják az intézményi tagadás mintáit; Argos fullánkjait vizsgálják, hogy megvitassák a stratégiát és az etikát. Ez a módszer lehetővé teszi a könyv számára, hogy tanulságokat vonjon le a történelemből. Bleakley lényegében Queensland múltját tanulási laboratóriumként kezeli, remélve, hogy más joghatóságok tanulmányozhatják ezeket a példákat, hogy "áttekintsék és átgondolják jó és rossz gyakorlatukat", végül egy áldozatközpontúbb rendészeti megközelítés felé haladva világszerte. Ahogy Elena Martellozzo kriminológus megjegyezte a könyv dicséretében, Bleakley bemutatása ezekről a történelmi eseményekről és vizsgálatokról új betekintést nyújt, és elkerüli a zsargont, így az olvasók széles köre számára hozzáférhetővé és hasznossá válik – a tudósoktól a bűnüldöző szakemberekig.

Kritikák és kritikai fogadtatás

A gyermekek szexuális bántalmazásának rendőri tevékenységét jelentős hozzájárulásként fogadták mind a rendőrség történetéhez, mind az intézményi gyermekbántalmazás tanulmányozásához. Az akadémiai bírálók kiemelik a könyv átfogó és kritikus jellegét. A Policing folyóiratban megjelent áttekintés a munkát a *queenslandi rendőrség CSA-ügyekben* elkövetett "rendszerszintű hibáinak kritikai vizsgálataként" írja le, megjegyezve, hogy Bleakley *"mélyreható elemzést nyújt a korrupcióról, a nem megfelelő képzésről és a kulturális kérdésekről",* amelyek sújtották az erőt, és a kiszolgáltatott gyermekek védelmének kudarcához vezettek. Ez azt jelzi, hogy a könyv sikeresen azonosítja és megfogalmazza a történelmi tévedések mögött meghúzódó sokrétű okokat – összhangban a fenti elemzéssel, amely a kultúrát, a politikát és a korrupciót érinti. Ugyanez a felülvizsgálat valószínűleg dicséri Bleakley-t, amiért megmutatta, hogy ezek a kudarcok hogyan akadályozták az elkövetők elszámoltathatóságát, ami azt sugallja, hogy a könyv alaposnak találja a problémák diagnosztizálásában.

A kriminológia és a gyermekvédelem szakértői is dicsérték a könyvet. Elena Martellozzo professzor (az online CSA és a rendőrség szaktekintélye) dicsérte Bleakley munkáját, mint *"szívből jövő"* és koherens a QPS kudarcainak, korrupciójának és a közelmúltbeli reformoknak a leleplezésében. Hangsúlyozta, hogy a könyv jól megírt és zsargonmentes, így széles körben vonzó, és ami fontos, hogy *"új betekintést nyújt",* és segít a rendőrségnek és a kormányoknak világszerte átgondolni gyakorlatukat. Ez a jóváhagyás aláhúzza, hogy Bleakley kutatása nem csak egy szűklátókörű történelemlecke – úgy tekintik, mint amely gyakorlati tanulságokat kínál a kortárs rendőri vitákhoz. Martellozzo külön kiemelte a könyv áldozatközpontúbb megközelítésre való felhívását, mint a múltból való tanulás reményteli eredményét.

Magának a könyvnek a médiakommentárjai nem széles körben dokumentáltak (tekintettel a tudományos sajtó megjelenésére), de az általa tárgyalt esetekről – különösen a Task Force Argos hőstetteiről – széles körben beszámoltak a sajtóban. A Guardian például 2017-ben leleplezte az Argos sötét webes műveletét, és csodálkozott, hogy egy kis queenslandi egység "titokban működtette a sötét web egyik legnagyobb gyermekbántalmazó oldalát majdnem egy évig" egy csípés részeként. Ez a fajta tudósítás igazolja Bleakley Argos munkájának ábrázolását, és valós megerősítést nyújt az elért rendkívüli módszerekről és eredményekről (a *Guardian* több mint egymillió felhasználót jegyzett meg a fórumon, és számos letartóztatást jegyeztek fel a művelet miatt). Bleakley vitája arról, hogy az ilyen taktikák túl messzire mennek-e, a médiában és a tudományos diskurzusban is tükröződik: egyes kommentátorok etikai kérdéseket vetettek fel azzal kapcsolatban, hogy a bűnüldöző szervek ideiglenesen megkönnyítik az online bűnözői tartalmakat, hogy elkapják a rosszabb elkövetőket. Ezekkel a kérdésekkel foglalkozva Bleakley könyve élő vitába lép be a titkos rendőrség határairól a digitális korban.

Kritikus, hogy Bleakley munkája úgy tűnik, nem kapott *negatív* kritikákat a nyilvánosság számára. Ez talán gondos tudományosságának és témájának súlyosságának köszönhető – nehéz vitatni az általa felvetett kérdések fontosságát. Ha valami, akkor számíthatunk némi visszautasításra a queenslandi intézményeken belül, akik úgy érzik, hogy a történelmet túlságosan negatív fényben tüntetik fel, vagy olyan személyektől, akik részt vesznek az olyan vizsgálatokban, mint Kimmins, akik megvédhetik munkájukat. Közzétett cáfolatok azonban nem nyilvánvalóak. A könyv hangvétele, bár kritikus, kimért és bizonyítékokon alapuló (archív feljegyzésekre és vizsgálati átiratokra támaszkodik), ami tekintélyt kölcsönöz neki. Ez nem a queenslandi rendőrség elleni indokolatlan támadásnak tűnik, hanem inkább konstruktív kritikának, amely elismeri a pozitív változásokat is.

Queensland helyi kontextusában a könyv a történelem szélesebb körű újraértékeléséhez igazodik. Az állam az elmúlt években kártérítési rendszerekkel és nyilvános bocsánatkérésekkel szembesült az intézményi visszaélések örökségével (pl. az árvaházi bántalmazás túlélőitől). Bleakley könyve hozzáadja a rendőrség szerepének vizsgálatát ebben az örökségben. A jelenlegi QPS tisztek és vezetők számára a könyv valószínűleg kényelmetlen, de hasznos tükör – emlékezteti őket arra, hogy a szervezet milyen messzire jutott, és hogyan nem engedheti meg magának, hogy visszafejlődjön. Az Argos csapat globális hírneve büszkeség, de Bleakley lényegében azt mondja: emlékezzünk, mi váltotta ki az Argos iránti igényt.

Összefoglalva, a *gyermekbántalmazás rendőri és szakmai fogadtatása* pozitív volt, hangsúlyozva a munka kudarcának és reformjának éleslátó boncolgatását. Úgy tekintik, hogy fontos hiányosságot tölt be a kriminológiai szakirodalomban azáltal, hogy összekapcsolja a történelmi rendőri korrupciót a gyermekvédelmi eredményekkel – ezt a kapcsolatot korábban nem tárták fel alaposan Queensland kontextusában. A könyv egyszerre figyelmeztető mese és bátorító esettanulmány, és a bírálók egyetértenek abban, hogy értékes forrásként szolgál azok számára, akik a rendőrséget, a gyermekvédelmet vagy az intézményi reformot tanulják. Ahogy az egyik áttekintés összefoglalta, Bleakley könyve megmutatja, hogy a rendőrség legsötétebb fejezete végül érdemi változáshoz vezethet, reményt adva arra, hogy még a beágyazott rendszerek is javulhatnak, ha szembesülnek az igazsággal és az elszámoltathatósággal.

Következtetés

Paul Bleakley *Rendőri gyermekbántalmazás: kudarc, korrupció és reform Queenslandben* átfogó feltárása, hogyan nézett szembe egy joghatóság démonaival, és hogyan alakította át

megközelítését a bűnözés egyik legszörnyűbb kategóriájává. A könyv fő hozzájárulása a történelem, a politika és a rendőri kultúra szálainak összefonódásában rejlik, hogy megmagyarázza, miért kezelték olyan rosszul a gyermekek szexuális bántalmazását a múltban, és hogyan alakultak ki a reformok. Élénk képet fest a rendszerszintű kudarcról – a bántalmazókat felbujtó rendőröktől a jelentéseket eltemető politikusokon át az elkövetőket védő intézményekig – amelyek mind hozzájárulnak az áldozatok évtizedes igazságtalanságához. De Bleakley egy nehezen megszerzett megváltást is dokumentál: vizsgálatok, nyilvános nyomás és elszánt egyének révén a queenslandi rendőrség fejlődött. Az Argos Munkacsoport megalakulása és a ragadozó hálózatokba való beszivárgás későbbi diadalai bizonyítékként szolgálnak arra, hogy a változás még egy olyan erőben is lehetséges, amelyet egykor mélyen korruptnak tartottak.

Bleakley munkájának kritikai elemzése kiegyensúlyozott perspektívát tár fel. Nem engedi meg a QPS-t a múltbeli bűncselekmények miatt, és nem tagadja az elért valódi előrelépést. Ehelyett a múltból való tanulásra buzdít. A queenslandi tapasztalat hangsúlyozza, hogy a kudarc elismerése az első lépés a reform felé – ez a lecke egyetemes visszhangot kelt. A könyv végére az olvasók nemcsak a gyermekek szexuális bántalmazásának queenslandi rendőri tevékenységének részletes történetét kapják, hanem egy keretet is annak megértéséhez, hogy a rendőri intézmények hogyan tudnak elmozdulni a tagadástól és a diszfunkciótól az elszámoltathatóság és a gyermekek proaktív védelme felé. Ez az óvatosság története – emlékeztet bennünket arra, hogy a dolgok egykor rosszak voltak, és újra lehetnek, ha az éberség megszűnik –, de a remény és a reform története is. Ahogy Bleakley bemutatja, még a *kudarcba* és a *korrupcióba süllyedt rendőri erők is* kitartó erőfeszítéssel és erkölcsi elszámolással megreformálhatják magukat, hogy jobban szolgálják a legkiszolgáltatottabbakat. A kihívás az, hogy biztosítsuk, hogy a könyvben dokumentált kemény leckéket ne felejtsék el, sem Queenslandben, sem máshol.

Források: A fenti elemzés Bleakley könyvleírásán és kivonatain, történelmi vizsgálati jelentéseken, valamint tudományos áttekintések és média kommentárjain alapul. Bleakley saját összefoglalója magában foglalja a könyv lényegét: nyomon követi a pályát a "kudarc örökségétől" egészen addig a pontig, ahol a queenslandi Argos "világvezetővé" vált a gyermekek szexuális zaklatásának rendfenntartásában. A hivatkozott történelmi eseteket és vizsgálatokat (1984-es botrány, Fitzgerald, Kimmins, Forde, Királyi Bizottság stb.) dokumentálják a könyvben, és a pontosság érdekében kereszthivatkozásokat tartalmaznak a korabeli jelentésekkel. Az akadémiai perspektívák, mint például a rendőrségi folyóirat áttekintése és Martellozzo megjegyzései, megerősítik a könyv kritikus megállapításait és jelentőségét. Az olyan médiaforrások, mint a *The Guardian* , valós példákkal szolgálnak a Task Force Argos működésére, illusztrálva a könyv modern reformokról és etikai dilemmákról szóló tárgyalását. Mindezek a források együttesen megerősítik Bleakley kritikus elemzését Queensland útjáról a gyermekek szexuális zaklatásának rendfenntartásában, a kudarctól és a korrupciótól a folyamatban lévő reformokig.

Hivatkozások:

- Bleakley, P. (2022). A *gyermekek szexuális bántalmazásának rendfenntartása: kudarc, korrupció és reform Queenslandben*. Routledge. (Könyvleírás és részletek)
- Martellozzo, E. (2021). Háttérben történő jóváhagyás Bleakley *rendőri gyermekbántalmazásában* (Routledge).
- Sreeni, SL (2024). *Rendőrség* (Oxford University Press) – Bleakley munkásságának könyvismertetése.

- *A Guardian* (2017. október 7.). "Az ausztrál rendőrség csípése lerombolja a pedofil fórumot a sötét weben" C. Knaus.
- Részletek a *rendőrségi gyermekbántalmazás* bevezetőjéből és fejezeteiből a ResearchGate-en keresztül.
- Queenslandi kormányzati vizsgálatok: Sturgess-jelentés (1986), Kimmins-jelentés (1998), Forde-bizottsági jelentés (1999), Királyi Bizottság a gyermekek szexuális bántalmazására adott intézményi válaszokkal kapcsolatban (2017) – Bleakley szövegében idézve

****

Georgia M. Winters és Elizabeth L. "Jeglic szexuális csábítás: a kutatás, a gyakorlat, a megelőzés és a politika integrálása"

Bevezetés

Georgia M. Winters és Elizabeth L. Jeglic Sexual Grooming: A kutatás, a gyakorlat, a megelőzés és a politika integrálása (2022) átfogó tudományos vizsgálat a szexuális groomingról a gyermekek szexuális bántalmazásával összefüggésben. A szerzők – mindketten a törvényszéki pszichológia és a szexuális erőszak megelőzésének szakértői – egy kevéssé tanulmányozott jelenséggel foglalkoznak: hogyan manipulálják az elkövetők az áldozatokat és környezetüket a szexuális bántalmazás megkönnyítése érdekében, miközben megakadályozzák a nyilvánosságra hozatalt. A könyv nyomon követi a "grooming" történetét és növekvő nyilvános elismertségét, kiemelve a nagy horderejű bántalmazási botrányokat (pl. a katolikus egyház és az Amerikai Cserkészek), amelyek ezt a koncepciót a köztudatba hozták. Célja, hogy áthidalja a szakadékot az akadémiai kutatás és a valós alkalmazás között, és azt állítja, hogy a szexuális csábítás megértése kulcsfontosságú a hatékony megelőzéshez, a vizsgálathoz, a klinikai beavatkozáshoz és a politikai döntéshozatalhoz. Az alábbiakban mélyreható elemzést találunk a könyv szerkezetéről, a legfontosabb hozzájárulásokról, a felvázolt ápolási tipológiákról, valamint a kutatás és a gyakorlat és a politika integrációjáról. Kritikusan értékeljük a könyv hatását olyan területekre is, mint a törvényszéki pszichológia, a bűnüldözés, a gyermekvédelem és a közoktatás, és összefoglaljuk a szerzők ajánlásait a jövőbeni erőfeszítésekre.

A könyvszerkezet és a kulcsfejezetek áttekintése

Winters és Jeglic 17 fejezetre rendezi a könyvet, amelyek módszeresen lefedik a fogalmi alapokat, az ápolás konkrét kontextusait és gyakorlati alkalmazásait. Egy bevezetővel (1. fejezet) kezdődik, amely meghatározza a szexuális csábítást, és áttekinti annak elterjedtségét és szakaszait, valamint történelmi áttekintést nyújt arról, hogyan jelent meg a kifejezés és hogyan vált népszerűvé. Ez megteremti a terepet annak hangsúlyozásával, hogy miért fontos az ápolás világos megértése a kutatás, a megelőzés, a klinikai gyakorlat, a bűnüldözés és a szakpolitika területén.

A következő néhány fejezet elméleti alapot épít. 2. fejezet: A szexuális csábítás modelljei áttekintik a gyermekek szexuális bántalmazásának és csábításának meglévő elméleti modelljeit, és a szerzők saját szexuális grooming modelljének (SGM) és empirikus fejlődésének részletes bemutatásában csúcsosodik ki. A 3. fejezet: A szexuális csábítás definíciói a következetes definíció hiányával foglalkozik; Számos korábbi definíciót katalogizál, majd egy új, egységes definíciót javasol, amelyet a szakirodalom közös elemei és korlátai informálnak. 4. fejezet: A szexuális csábítás következményei áttekinti a gyermekkori szexuális bántalmazás jól dokumentált ártalmait, és megvizsgálja, hogy a csábításhoz kapcsolódó bántalmazás egyedi pszichológiai, társadalmi vagy gazdasági következményekkel járhat-e. A szerzők megjegyzik, hogy bár a CSA-nak számos ismert hosszú távú hatása van, gyakorlatilag egyetlen kutatás sem izolálta magának az ápolási folyamatnak a konkrét hatásait, ezért előzetes hipotéziseket kínálnak arra vonatkozóan, hogy az ápolás hogyan súlyosbíthatja az áldozatok, a családok és a közösségek károsodását.

Ezt a fogalmi alapot követve a könyv egy sor fejezetet szentel az ápolási viselkedés sajátos kontextusainak és tipológiáinak, tükrözve azokat a változatos környezeteket és populációkat, amelyekben az ápolás történik. E fejezetek mindegyike (5–13. fejezet) azt vizsgálja, hogy az ápolás hogyan különbözhet a kontextustól:

- Online szexuális grooming (5. fejezet): Feltárja a groomingot az internetes és digitális kontextusban, ahol az elkövetők kihasználják a közösségi médiát, a csevegőszobákat és más online platformokat kiskorúak megcélzására. A szerzők leírják, hogy az online ápolók gyakran felgyorsítják a bizalomépítési folyamatot, és hogyan igazítják taktikájukat a digitális médiumhoz, ami olyan mintákhoz vezethet, amelyek "nagymértékben eltérnek" az offline ápolástól. Olyan projektekre támaszkodnak, mint az Európai Online Grooming Project, hogy bemutassák a számítógépes ápolás közös szakaszait és a felderítés kihívásait.
- Önápolás (6. fejezet): Bemutatja az *öngrooming fogalmát* – hogyan készítik fel magukat az elkövetők pszichológiailag a bántalmazás elkövetésére. Ez magában foglalja a kognitív torzítások, indoklások és "erkölcsi eltávolodási" stratégiák alkalmazását a belső gátlások leküzdésére. A fejezet összekapcsolja az önápolást a semlegesítés fogalmaival és az implicit elkövetői elméletekkel a kriminológiában, és az önápolás háromfázisú modelljét javasolja (előkészítés, igazolás, fenntartás). Ez az új keretrendszer segít megmagyarázni, hogy a bántalmazók hogyan racionalizálják cselekedeteiket, és hogyan ragaszkodnak a bűncselekményekhez.
- Családok és közösségek (7. fejezet): Megvizsgálja, hogy az elkövetők hogyan ápolják a *gyermek körüli környezetet* – beleértve a szülőket, gyámokat és a közösség tagjait –, hogy bizalmat és hozzáférést szerezzenek. A gyermeket bántalmazni szándékozó felnőtt jelentős erőfeszítéseket tehet a család elbűvölésére, segítőkésznek tűnésére, és beágyazódhat a közösségi vagy ifjúsági tevékenységekbe, hogy eloszlassa a gyanút. A könyv intézményi botrányok példáit használja annak bemutatására, hogy egész

közösségeket (iskolákat, templomokat, sportcsapatokat) lehet rávenni arra, hogy bízzanak egy ragadozóban, késleltetve a leleplezést.

- Intézmények és szexuális grooming (8. fejezet): Olyan szervezeti környezetekre (iskolák, egyházak, ifjúsági szervezetek) összpontosít, ahol a tekintélyfigurák szerepüket használják az áldozatok csábítására. Az olyan esetek, mint a papi bántalmazás és a Jerry Sandusky-ügy, jól szemléltetik, hogy az elkövetők hogyan használják ki az intézményi bizalmat és a tisztelet kultúráját. Winters és Jeglic áttekintik a kutatást (beleértve a papság nagy mintájának ápolásáról szóló tanulmányukat), amelyek azt mutatják, hogy az ápolási magatartás elterjedt a gondozói vagy vezetői pozícióban lévők körében. Ez a fejezet azt tárgyalja, hogy az intézményi politikák és kudarcok (pl. nem megfelelő felügyelet) hogyan tehetik lehetővé a groomingot, és hogyan ösztönözték a nagy horderejű esetek a reformokat.
- Nők és szexuális grooming (9. fejezet): Megkérdőjelezi azt a feltételezést, hogy a szexuális grooming csak a férfi elkövetők taktikája. Bár a nők által elkövetett szexuális bántalmazás viszonylag ritka (történelmileg az elkövetők körülbelül 2% -a a hivatalos nyilvántartásokban), a szerzők rámutatnak, hogy ez nem elhanyagolható - a kutatások azt mutatják, hogy a női (vagy női fiatalkorú) elkövetők a gyermekek szexuális zaklatási eseteinek nagyjából 14% -ában vesznek részt. Ez a fejezet áttekinti, hogy mit tudunk a női elkövetők ápolási magatartásáról, megjegyezve a hasonlóságokat és a különbségeket a férfi elkövetőkhöz képest. Például a női ápolók gyakran gondozói szerepben működhetnek, vagy férfi partnerekkel együtt bűnözhetnek, és taktikájuk "anyai" figuraként kihasználhatja a bizalmat. A szerzők női tanár-elkövetőkről szóló tanulmányokat idéznek (pl. a tanárok szexuális visszaéléseinek mintái), hogy szemléltessék ezeket a dinamikákat.
- Szexkereskedelem és szexuális grooming (10. fejezet): Feltárja a grooming folyamatait a gyermekkereskedelem és a kizsákmányolás összefüggésében. Az elkövetők (például emberkereskedők vagy stricik) gyakran alkalmaznak grooming stratégiákat – szerelmet, ajándékokat vagy jobb életet ígérve –, hogy kiskorúakat toborozzanak és irányítsanak szexuális kizsákmányolás céljából. Winters és munkatársai még egy speciális "Szexuális grooming modellt is kifejlesztettek a gyermekkereskedelem szexuális grooming modelljéről", hogy leírják azokat a szakaszokat, amelyeket az emberkereskedők használnak az áldozatok csapdába ejtésére. A könyv azt tárgyalja, hogy az emberkereskedelemben való ápolás hogyan járhat a bizalom gyorsabb kialakulásával, a családtól való elszigeteltséggel, a kábítószer-függőség kiváltásával és a pszichológiai kényszerrel. Ez kiterjeszti az ápolási konstrukciót az egy-egy bántalmazáson túl a szervezett kizsákmányolásra.
- Fiatalkorúak és szexuális ápolás (11. fejezet): A serdülők vagy idősebb fiatalok által elkövetett szexuális ápolással foglalkozik. A gyermekek szexuális zaklatásának jelentős részét fiatalkorúak követik el (egyes becslések szerint a kiskorúak elleni bűncselekmények 30–40%-át más fiatalok követik el). A szerzők megvizsgálják, hogy a tinédzser elkövetők hogyan alkalmazhatnak a felnőttekhez hasonló ápolási magatartást - például egy idősebb tinédzser "randevúzhat" egy fiatalabb gyermekkel, vagy kortárs nyomást és titoktartást alkalmazhat a sértésre. Megjegyzik, hogy a fiatalkorú elkövetők ápolásával kapcsolatos kutatások korlátozottak, de ezeknek a mintáknak a megértése létfontosságú a beavatkozáshoz (mivel a hagyományos megelőzés gyakran figyelmen kívül hagyja a kortárs bántalmazókat). A testvéri vérfertőzési esetek például magukban foglalhatják a fiatalabb testvér megvesztegetéssel vagy fenyegetéssel történő ápolását, amit a 11. fejezet valószínűleg tárgyal.
- Felnőttek és szexuális grooming (12. fejezet): Kiterjeszti a grooming koncepcióját a szexuális bántalmazás és bántalmazás felnőtt áldozataira. A legtöbb felnőtt szexuális

zaklatást (beleértve a nemi erőszakot és a szexuális kizsákmányolást is) az áldozat ismerőse követi el, nem pedig idegenek. A könyv áttekinti, hogy a felnőtt szexuális ragadozók (például erőszaktevők, családon belüli bántalmazók vagy munkahelyi zaklatók) hogyan folytathatnak grooming-szerű viselkedést: bizalom ápolása, függőség létrehozása, az áldozat elszigetelése és a szexuális kényszer normalizálása az idő múlásával. Olyan keretrendszerekre hivatkozik, mint Sinnamon hétlépcsős felnőtt szexuális csábítási modellje, amely párhuzamos a gyermekápolás szakaszaival (pl. kiszolgáltatott egyén megcélzása, barátság kiépítése, elszigetelés stb.). A felnőtt grooming bevonásával Winters és Jeglic megmutatja, hogy a grooming nem kizárólag gyermekbántalmazási kérdés – a manipuláció és a határok feszegetésének taktikája a felnőtt áldozattá válásban is megjelenik.

E kontextusok lefedése után a könyv a tudás gyakorlati és politikai alkalmazására tér át. A 13. fejezet: Szexuális ápolás értékelése és kezelése azt tárgyalja, hogyan lehet azonosítani az elkövetők ápolási viselkedését, és hogyan lehet ezt a megértést beépíteni a klinikai értékelésbe és beavatkozásba. Az ápolási minták felismerése segíthet az igazságügyi pszichológusoknak és terapeutáknak az elkövető kockázatának és kezelési igényeinek felmérésében. A szerzők áttekintik a meglévő eszközöket, és azt javasolják, hogy az új intézkedések (például a *szexuális ápolási skálájuk*) számszerűsítsék az ápolási viselkedést az értékelések során. Foglalkoznak a kezeléssel kapcsolatos következményekkel is – például az elkövetők terápiájának a groomingot megkönnyítő kognitív torzulásokat kell megcéloznia (az önápolási modellben felvázoltak szerint), és segítenie kell az elkövetőket empátia kialakításában azzal kapcsolatban, hogy a grooming hogyan károsítja az áldozatokat.

14. fejezet: A szexuális ápolás megelőzése stratégiákat vázol fel a bántalmazás megállítására , mielőtt az bekövetkezne az ápolási folyamat megzavarásával. A szerzők hangsúlyozzák, hogy bár a gyermekek szexuális bántalmazása globális probléma, megfelelő intézkedésekkel "100%-ban megelőzhető". A megelőzés többszintű megközelítését írják le: a gyermekek és a szülők oktatása a *piros zászlók ápolásáról*, a tanárok és az ifjúsági munkások képzése a korai jelek felismerésére és jelentésére, magatartási kódexek bevezetése a szervezetekben, valamint technológia használata az online grooming kísérletek felderítésére. Valójában Winters és Jeglic 2023-ban kiadott egy "vörös zászlós" viselkedési útmutatót, amely kockázati szint szerint rangsorolja az ápolási magatartást, hogy segítsen a gondozóknak megkülönböztetni az ártatlan interakciókat a ragadozóktól. Munkájuk azt mutatja, hogy a legtöbb elkövető első alkalommal elkövető, aki nem szerepel egyetlen nyilvántartásban sem (a letartóztatott gyermekszexuális bűnelkövetők 95%-ának nem volt korábbi nyilvántartása), ami azt jelenti, hogy a proaktív megelőzés – a grooming viselkedés valós idejű észlelése – kulcsfontosságú. A fejezet valószínűleg kiemeli az iskolai megelőzési oktatás programjait és irányelveit (néhányat az Egyesült Államok 38 államában kötelező) és támogatja a grooming tudatosságának a gyermekbiztonsági tantervek szabványos részévé tételét.

Az utolsó fejezetek a jogi és politikai környezetre összpontosítanak. 15. fejezet: A bűnüldözés és a bíróságok azt vizsgálja, hogy a grooming kutatás hogyan segítheti a nyomozási technikákat és a vádemelési stratégiákat. A bűnüldöző szervek számára a grooming megértése javíthatja az interjúprotokollokat (pl. a gyerekek megkérdezése a fokozatos határtesztelési viselkedésről, nem csak a bántalmazási incidensről), és segíthet a *proaktív rendőri munkában* (például titkos műveletek a csevegőszobákban, vagy a grooming minták megjelölése a közösségi médiában). A könyv azt tárgyalja, hogy a grooming bizonyítékai hogyan használhatók fel a bíróságon az áldozatok vallomásának megerősítésére, vagy az előre megfontoltság és szándék bizonyítására. Ugyanakkor megjegyzi a kihívásokat is: az esküdtek vagy akár az ügyvédek félreértelmezhetik

a grooming viselkedést, ha nincs megfelelő kontextusuk. Egy tanulmány megállapította, hogy az elszigetelt ápolási magatartást gyakran jóindulatúnak tekintik, és az ügyészek küzdöttek a grooming hatékony magyarázatával a tárgyalásokon. Winters és Jeglic valószínűleg szakértői tanúvallomást és igazságügyi oktatást kér az ápolásról, hogy a bíróságok a grooming mintákat fontos bizonyítékként kezeljék, nem pedig "ártatlan" viselkedésként.

16. fejezet: A szexuális groomingra vonatkozó jogszabályok és politikák áttekintik a groominggal foglalkozó meglévő törvényeket és politikákat, és reformokat javasolnak. Nemzetközi szinten egyes joghatóságok speciális grooming-ellenes törvényeket fogadtak el (például az Egyesült Királyság kriminalizálja a gyermekkel való találkozást a csábítási kommunikációt követően). Az Egyesült Államokban a törvények államonként eltérőek – a szerzők nemrégiben végzett elemzése következetlenséget talált abban, hogy a groomingot hogyan (vagy ha) a joghatóságok között határozzák meg és üldözik. Ez a fejezet kiemeli a mintajogszabályokat (például az Eltűnt és Kizsákmányolt Gyermekek Nemzetközi Központjának az online csábításról szóló mintatörvényét), és javasolja a grooming egyértelmű jogi definícióinak elfogadását a büntetőeljárás megkönnyítése érdekében*, mielőtt* a bántalmazás bekövetkezne. A szerzők az intézményi irányelvekkel is foglalkoznak: sok ifjúsági szolgáltató szervezet védintézkedéseket (háttérellenőrzéseket, két felnőttre vonatkozó szabályokat, jelentési protokollokat) vezetett be a bántalmazási botrányok nyomán. A könyv valószínűleg dicséri ezeket az erőfeszítéseket, de rámutat a hiányosságokra is, támogatva a kötelező megelőzési politikákat az iskolákban, a templomokban, a sportban stb., valamint a megbízott riporterek képzését az ápolás jobb felismerésére (egy 2021-es áttekintés szerint sok állami képzési tantervből hiányzott az ápolási jelek alapos lefedése).

Végül a következtetés (17. fejezet) összekapcsolja a meglátásokat, és kifejezetten felvázolja, hogy a szexuális groominggal kapcsolatos ismeretek hogyan alakíthatják át a szexuális bűncselekmények megelőzését, kivizsgálását, büntetőeljárását, értékelését és kezelését. A szerzők konkrét ajánlásokat adnak a következő lépésekre ezeken a területeken, azzal a törekvéssel, hogy átfogó munkájuk alapjául szolgáljon a szexuális ápolással kapcsolatos jövőbeli empirikus tanulmányokhoz és bizonyítékokon alapuló gyakorlathoz.

Főbb elméleti és empirikus hozzájárulások

Winters és Jeglic könyve számos jelentős elméleti és empirikus hozzájárulást tesz a szexuális grooming tanulmányozásához:

- A szexuális ápolási modell (SGM): A könyv központi eleme a szexuális ápolási modell bemutatása, amely az egyik első empirikusan megalapozott keretrendszer, amely részletesen felvázolja az ápolási folyamatot. A 2. fejezetben leírtak szerint az SGM-et kutatással fejlesztették ki és tartalmilag validálták, a korábbi szakirodalom jelentős hiányosságait orvosolva. A modell felvázolja azokat a *szakaszokat és viselkedéseket, amelyeken* az elkövető végighalad a gyermek bántalmazásra való felkészítése érdekében. A könyvhöz vezető korábbi munkájukban Winters és Jeglic 42 speciális ápolási magatartást azonosított, amelyek átívelnek ezen a folyamaton. Ezek a viselkedések a gyermekkel való barátkozástól (figyelem, bókok, ajándékozás), a gyermek másoktól való elszigeteléséig, az érintéssel vagy a szexuális tartalommal szembeni érzéketlenségéig, és végül a bántalmazásig terjednek – mindezt úgy, hogy közben manipulálják a gyermek bizalmát és titoktartását. Nem minden eset foglal magában minden viselkedést, de a bántalmazás áldozatai átlagosan 14-15 különböző ápolási magatartásról számolnak be, ami jól mutatja, hogy a folyamat milyen kiterjedt

és szisztematikus lehet. Ezeknek a taktikáknak a számszerűsítésével és katalogizálásával az SGM konkrét struktúrát biztosít az ápolás megértéséhez, amelyet a kutatók tesztelhetnek, a szakemberek pedig felismerhetnek. Ez egy elméleti előrelépés, mert túllép az "ápolás" homályos fogalmain, és a ragadozó viselkedés mérhető, színpadi modelljéig terjed.

- A szexuális ápolás egységes definíciója: A szerzők a "szexuális ápolás" nagyon szükséges operatív definíciójával is hozzájárulnak. Ezt a munkát megelőzően a definíciók eltérőek voltak, és egyetlen definíciót sem fogadtak el széles körben a tudományágak között. A 3. fejezetben Winters és Jeglic számos definíciót tekintenek át a pszichológia, a jog és a gyermekvédelem területéről, kiemelve azok ellentmondásait. Ezután ezeket szintetizálják egy javasolt definícióban (először 2021-ben tették közzé), amely megragadja a grooming lényegét: *egy megtévesztő folyamatot, amelynek során az elkövető felkészíti a potenciális áldozatot (és gyakran az áldozat támogató hálózatát) a szexuális zaklatásra, miközben megakadályozza a felderítést*. Ezt a javasolt definíciót a korábbi definíciók közös elemei alapján határozták meg, és összehangolták tartalmilag validált modelljükkel. A hozzájárulás nem csak szemantikai – a világos definíció kritikus fontosságú a kutatás szempontjából (annak biztosítása érdekében, hogy mindenki ugyanazt a konstrukciót tanulmányozza), a jog (hatékony törvények megszövegezése) és a gyakorlat (az emberek képzése arról, hogy milyen viselkedés minősül groomingnak). A szerzők további kutatásokat javasolnak ennek a definíciónak a validálására, és annak biztosítására, hogy az magában foglalja az összes releváns viselkedést. A konszenzusos definíció kialakítása alapvető lépés, amelyet ez a könyv előremozdít.
- Empirikus megállapítások az ápolás prevalenciájáról és mintáiról: A könyvben Winters és Jeglic integrálja az eredeti kutatási eredményeket, amelyeket ők és mások az elmúlt években készítettek. Például arról számolnak be, hogy a grooming szinte mindenütt jelen van a gyermekek szexuális bántalmazásában – egyik tanulmányuk szerint a *gyermekkori szexuális bántalmazási esetek körülbelül 99% -a* magában foglalja a bántalmazáshoz vezető grooming viselkedést. Ez empirikusan hangsúlyozza az ápolásra való összpontosítás fontosságát: ez egyáltalán nem ritka jelenség, hanem inkább a bántalmazás jellemzője. Ezenkívül a szerzők nagyszabású tanulmányt végeztek és idéznek a papi bántalmazási esetekről, amelyek a grooming viselkedés magas előfordulását találták a sértő papság körében. Más kontextusokban is megvizsgálták a groomingot, például a szexkereskedelmet (közzétéve az emberkereskedők ápolási módszereinek dedikált modelljét), és több száz esetet elemeztek, hogy azonosítsák a "vörös zászlós" grooming viselkedést, amely a legmegbízhatóbban előrejelzi a bántalmazást. Mindezek az empirikus projektek beépülnek a könyvbe, így annak tartalma bizonyítékokon alapul. A szerzők által létrehozott Szexuális Grooming Scale – Victim Version (SGS-V) egy másik empirikus hozzájárulás: egy önbevallási eszköz az áldozatok számára, amely jelzi, hogy milyen grooming viselkedést tapasztaltak. Ez az eszköz, amelyet egy 2021-es tanulmányban vezettek be és a 13. fejezetben tárgyaltak, lehetővé teszi az ápolás szisztematikus mérését a kutatásban, és segíthet a klinikusoknak felmérni az áldozat történetében az ápolás mértékét. Egy ilyen eszköz kifejlesztése fontos lépést jelent az ápolás kvantitatív tanulmányozása felé (amelyet történelmileg többnyire kvalitatív esettanulmányokon keresztül tanulmányoztak).
- Új fogalmi kiterjesztések (önápolási modell): A könyv elméleti kiterjesztésként mutatja be az elkövető *önápolásának fogalmát*. Míg a korábbi ápolási modellek az elkövető-áldozat interakcióra összpontosítottak, Winters és Jeglic azt javasolja, hogy az elkövetők kognitív stratégiákon keresztül belsőleg is ápolják magukat. Azáltal, hogy ezt jól megalapozott pszichológiai konstrukciókhoz (pl. kognitív torzulások és erkölcsi

eltávolodás) kapcsolják, integrálják a grooming elméletet a bűnözői viselkedés tágabb elméleteivel. Az önápolás modellje, amelyet felvázolnak – a felkészülés (pl. fantáziálás, tervezés), az igazolás (a bűntudat vagy a sérelem érzésének semlegesítése) és a fenntartás (a sértő viselkedés fenntartása) szakaszaival – egy új keretrendszer, amely kibővíti az elkövetői pszichológiáról való gondolkodásunkat. Ez egy elméleti hozzájárulás, amely tájékoztathatja az elkövetők kezelését (az önigazolások megcélzásával) és a bántalmazást lehetővé tevő "lelkiismeret-ápolás" további kutatását.

- Átfogó szintézis: Az új modellek és adatok mellett ennek a kötetnek a fő hozzájárulása egyszerűen a szétszórt tudás egyetlen erőforrásba történő integrálása. A könyv előtt a szexuális groominggal kapcsolatos ismeretek szétszóródtak tanulmányok és altémák között – egy modell itt, egy esettanulmány ott, jogi kommentár máshol. Winters és Jeglic szisztematikusan gyűjtötte és áttekintette ezt a töredékes irodalmat (beleértve legalább 17 korábban javasolt ápolási viselkedési modellt). Az egyes modellek és kutatások kritikus értékelésével tisztázzák, hogy mit támasztanak empirikusan alá, és hol maradnak a hiányosságok. Ez a szintézis felbecsülhetetlen értékű a terület számára; Ahogy az egyik forrás megjegyezte, a könyv a szakirodalomból merített ápolás 17 modelljének "nem kimerítő áttekintését" kínálja, segítve az olvasókat a közös szálak meglátásában. Emellett a különböző kontextusokat (pl. az online és az offline ápolás összehasonlítása) is egymás mellé helyezi oly módon, hogy új betekintést nyerjen – például megértse, mely ápolási taktikák univerzálisak és melyek kontextusspecifikusak. A széles körű (gyermekekre és felnőttekre, férfiakra és nőkre, egyénekre és intézményekre) biztosítja, hogy a grooming fogalmát teljes összetettségében megértsék. Összefoglalva, a könyv nem csak új kutatásokat mutat be; Emellett megszilárdítja és szabványosítja a szexuális ápolással kapcsolatos ismereteket, ami önmagában is jelentős tudományos hozzájárulás.

A szexuális ápolás tipológiáinak leírása

A könyv egyik fő erőssége a szexuális grooming különböző tipológiáinak és kontextusainak részletes tárgyalása. Ahelyett, hogy az ápolást monolitikus folyamatként kezelnék, Winters és Jeglic az ápolási viselkedés több formáját vagy "aspektusát" vázolják fel. Ezeket a tipológiákat lényegében a kontextus és az áldozat-elkövető dinamika szerint kategorizálják. Az alábbiakban bemutatjuk a szexuális csábítás főbb típusait, valamint a könyvben felvázolt megkülönböztető jellemzőiket:

- Gyermekápolás személyesen (szemtől szemben): Ez a klasszikus forgatókönyv, amikor az elkövető offline kapcsolatot ápol egy gyermekkel. A könyv leírja a gyakori színpadi mintákat – a kiszolgáltatott gyermek megcélzásától, a gyermek bizalmának elnyerésétől (esetleg mentor, edző vagy barát szerepével), kielégítetlen szükségletek kielégítésétől (figyelem, szeretet, ajándékok), a gyermek elszigeteléséig és az interakció fokozatos szexualizálásáig. Kritikus szempont a környezet ápolása: az elkövetők gyakran egyszerre ápolják a szülőket és a gyermek körül lévőket (néha intézményi ápolásnak nevezik, ha szervezetekben vannak, vagy családi ápolásnak családi környezetben). A szerzők hangsúlyozzák, hogy az ápolás olyan *folyamat* , amely hetek, hónapok vagy akár évek alatt is kibontakozhat. A nagy horderejű ügyeket (például a papi visszaélések vagy a Penn State-i Sandusky-ügy) arra használják, hogy példázzák, hogyan építettek ki az elkövetők kifogástalan hírnevet a közösségben, hogy megkönnyítsék bűncselekményeiket. Ez a tipológia magában foglal minden személyes gyermekápolást, legyen az családi barát, tanár, vallási vezető vagy rokon, és a bizalomépítés és a határok fokozatos megsértése jellemzi a valós körülmények között.

- Online grooming: Az interneten vagy elektronikus kommunikáción keresztül történő ápolást egyedi jellemzői miatt külön tipológiaként kezelik. Az online groomerek gyakran kihasználják az anonimitást és a potenciális áldozatok bőségét a csevegőszobákban, a közösségi hálózatokon vagy a játékplatformokon. A könyv azt tárgyalja, hogy az online grooming általában gyorsabban gyorsul, mint az offline – az elkövetők szexuális beszélgetést kezdeményezhetnek, vagy explicit képeket kérhetnek az interakció korai szakaszában, kihasználva a képernyő által nyújtott hamis biztonságérzetet. Olyan stratégiákat írnak le, mint a megszemélyesítés (kortársnak tettetkezni), a gyermek érdeklődésének tükrözése és a gyors intimitás kialakítása állandó üzenetküldéssel. Winters és Jeglic megjegyzik, hogy bár az alapvető szakaszok (például a bizalom kialakítása és az elszigeteltség) hasonlóak, *a digitális taktikák* eltérőek – például egy online ápoló elszigetelheti a gyermeket azáltal, hogy a beszélgetést egy privát platformra helyezi át, vagy meggyőzi, hogy tartsa titokban a szülők előtt. Kiemelik az online grooming globális kihívását is, hivatkozva a kutatásokra és a nemzetközi bűnüldözési erőfeszítésekre. Ez a tipológia olyan kihívásokat emel ki, mint például az ápoló képessége, hogy földrajzilag távol maradjon (megnehezítve a beavatkozást), és a technológia potenciálja mind a bűncselekmény (titkosítás, közösségi média), mind a megoldás (megfigyelési algoritmusok révén) segítésére.
- Önápolás (elkövető belső ápolása): A könyv egyedülálló módon *az önápolást* az elkövető belső folyamatára összpontosító tipológiaként azonosítja. Ez arra utal, hogy a potenciális bántalmazók hogyan manipulálják saját gondolataikat és érzelmeiket, hogy megengedjék maguknak, hogy megsértsenek. Ez hasonló a pszichológiai groominghoz, ahol a "célpont" az elkövető lelkiismerete vagy gátlásai. Winters és Jeglic azt javasolja, hogy az áldozat ápolása előtt vagy mellett az elkövetők gyakran kognitív torzításokkal (pl. "a gyermek érett és ezt akarja") és indoklásokkal ("A szexről tanítom a gyereket" vagy "Ez csak szeretet"). Párhuzamot vonnak a kriminológia semlegesítési elméleteivel, ahol az elkövetők semlegesítik a bűnösséget. Az önápolás tipológiája olyan fázisokat foglal magában, mint a *felkészülés* (fantáziálás, deviáns szexuális forgatókönyvek megerősítése, esetleg gyermekek szexuális kizsákmányolásával kapcsolatos anyagok fogyasztása vágyaik normalizálása érdekében), *igazolás* (a bántalmazás aktív átfogalmazása szeretetté vagy kölcsönössé, vagy a gyermek viselkedésének hibáztatása) és *a fenntartás* (bántalmazás utáni racionalizálás a lelkiismeret-furdalás elkerülése és az ismétlődő bűncselekmények lehetővé tétele érdekében). Azzal, hogy az önápolást saját kategóriájába sorolják, a szerzők hangsúlyozzák, hogy a grooming nemcsak kifelé irányul az áldozatokra, hanem befelé is irányulhat, ami kritikus betekintés az elkövető viselkedésének megértéséhez.
- Családi ápolás: Ez a tipológia a családi környezetben előforduló ápolásra vonatkozik, beleértve a családon belüli bántalmazást is (például szülő, mostohaszülő vagy idősebb testvér gyermekápolása). A családtag általi ápolás némileg másképp nézhet ki, mert az elkövetőnek már szoros hozzáférése és tekintélye van. A könyv megjegyzi, hogy a családi dinamika manipulálása kulcsfontosságú – az elkövetők kihasználják az érzelmi kötelékeket és a gyermek függőségét. A taktika magában foglalhatja a fokozatosan szexualizált "játékokat" vagy az éjszakai bántalmazást, amelyet normális szeretetként fogalmaznak meg, fenyegetéssel vagy megvesztegetéssel párosítva a titoktartás biztosítása érdekében. Ezenkívül egy szülő vagy idősebb rokon *más* családtagokat (pl. a nem sértő szülőt) is ápolhat azáltal, hogy megbízhatónak és gondoskodónak mutatja be magát, így soha nem merül fel gyanú. Winters és Jeglic valószínűleg megvitatják, hogy a rokonok által bántalmazott gyerekeknek gyakran különösen nagy a titoktartás és a zavarodottság terhe, mert bántalmazójuk olyasvalaki, akiben megtanították őket

megbízni. A családi ápolás különösen káros tipológia, mert aláássa a gyermek természetes támogatási rendszerét; Azok az emberek, akik megvédhetik a gyermeket (családot), vagy a bántalmazók, vagy a bántalmazó arra nevelkedik, hogy ne lássák a kárt. Ez a kategória hangsúlyozza az otthoni bántalmazás felderítésének összetettségét, és kapcsolódik ahhoz, hogy a könyv minden gondozót felvilágosítson az ápolási jelekről.

- Intézményi ápolás: Bár átfedésben van a családi ápolás egyes aspektusaival, az intézményi ápolás kifejezetten a szervezeti vagy intézményi környezetben – pl. iskolákban, templomokban, sportcsapatokban, ifjúsági klubokban – elkövetett bántalmazásra utal. A könyv ezt külön tipológiaként kezeli, mert az intézmények akaratlanul is *rendszerszintű fedezetet nyújthatnak* az ápolók számára. A bizalmi pozícióban lévő elkövetők (tanárok, edzők, papok, cserkészvezetők) gyakran arra használják megbecsült státuszukat, hogy mind a gyermek, mind a közösség engedelmeskedését elérjék. Winters és Jeglic leírják, hogy a bántalmazók hogyan ápolhatnak egész intézményeket azáltal, hogy önként vállalnak extra feladatokat, rendkívül segítőkészek vagy akár gyermekbiztonsági kezdeményezéseket vezetnek – mindezt a gyanú feletti trükk érdekében. Hírhedt esetekre hivatkoznak (például a katolikus egyházi botrányokra), ahol az elkövetők kihasználták az intézmény vonakodását a "becsületes" tagok elleni vádak elhinni. Ebben a tipológiában az ápolási folyamat gyakran magában foglalja az irányelvek megsértését, amelyeket figyelmen kívül hagynak (pl. egy edző a szabályokat sértve különleges személyes figyelmet fordít) és a szemlélődő ápolást (meggyőzik a többi alkalmazottat vagy a szülőket arról, hogy az adott gyermekkel töltött hosszú idő jóindulatú vagy előnyös). Az intézményekről szóló fejezet azt tárgyalja, hogy bizonyos intézményi kultúrák – azok, amelyek a hírnevet helyezik előtérbe vagy hierarchikus hatalmi struktúrával rendelkeznek – *különösen kiszolgáltatottak* lehetnek a groomingon alapuló bántalmazásnak. Ez az elemzés közvetlen következményekkel jár arra vonatkozóan, hogy az intézményeknek hogyan kell megreformálniuk politikáikat, erre a témára a szerzők a későbbi szakpolitikai fejezetekben térnek vissza.
- Női elkövetők általi grooming: Bár a női elkövetők a bántalmazók kisebbségét képviselik, a szerzők tipológiai vitát szentelnek a női szexuális groomingnak, hogy kezeljék a módszerek és a kontextus lehetséges különbségeit. A női elkövetők lehetnek gondozók (tanárok, bébiszitterek, anyák) vagy serdülő lányok, akik fiatalabb gyermekeket követnek el. A könyv valószínűleg megjegyzi azokat a kutatásokat, amelyek azt sugallják, hogy a gyermekeket szexuálisan bántalmazó nők gyakran férfival párkapcsolatban teszik ezt (egyes esetekben egy anya segíti elő a partner bántalmazását stb.), de vannak olyan esetek is, amikor egyedül *nőt csábítanak*. A női ápolók kihasználhatják a nők gondoskodóként való társadalmi felfogását a bizalom elnyerésére – például egy női tanár extra vonzalma egy diák iránt kevesebb riasztást kelthet, mint egy férfi tanáré, a nemi sztereotípiák miatt. Winters és Jeglic áttekinti azokat az eseteket és tanulmányokat (például Knoll 2010-es munkáját a női tanár bűnözőkről), amelyek azt mutatják, hogy a grooming minták nagyjából hasonlóak a nemek között (a bizalom elnyerése, az elszigetelés, az érzéketlenség szükségessége továbbra is fennáll), de a női elkövetők inkább az érzelmi intimitásra támaszkodhatnak, és kevésbé a nyílt fenyegetésekre. Ráadásul, ha a tinédzser lányok elkövetők (pl. egy idősebb tinédzser lány "ápol" egy fiatalabb gyermeket, hogy szexuálisan kísérletezzen, vagy akár áldozatokat szerezzen egy idősebb férfinak), az bonyolítja a ragadozó hagyományos képét. Ennek a kategóriának a kivágásával a szerzők hangsúlyozzák annak fontosságát, hogy ne hagyják figyelmen kívül a nők által elkövetett groomingot a megelőzési

erőfeszítések során – különösen azért, mert kutatásaik szerint a nők vagy tinédzser lányok a vizsgált esetek körülbelül 14% -ában elkövetők voltak.

- Grooming a szexkereskedelemben: Egy másik tipológiai kontextus a kereskedelmi célú szexuális kizsákmányolás, ahol a végső motívum a pénzügyi vagy profitorientált bántalmazás. A könyv arról szól, hogy a szexkereskedők hogyan ápolják a kiszolgáltatott fiatalokat – gyakran instabil otthoni életű tinédzsereket – romantikus partnernek vagy jótevőnek adva ki magukat. Ezt a folyamatot néha "szeretőfiú" módszernek is nevezik, amikor az emberkereskedő elcsábít egy fiatal áldozatot, szeretettel, ajándékokkal vagy kábítószerekkel árasztja el, majd fokozatosan bevezeti a szexuális kizsákmányolást (meggyőzve az áldozatot, hogy prostitúciót vagy pornográfiát folytasson), miután az érzelmi függőség kialakult. Winters és munkatársai *Sexual Grooming Model of Child Sex Trafficking* (2021) című könyvére hivatkoznak, kiemelve, hogy az emberkereskedők szisztematikus technikákat alkalmaznak, amelyek nagyon hasonlítanak más groomerekhez, de gyakran gyorsított ütemtervben, néha egyszerre több áldozaton. Ez a tipológia kulcsfontosságú a grooming megértésének kiszélesítéséhez a személyes bántalmazáson túl – a groomingot a szervezett bűnözés és a kizsákmányolási körök eszközeként mutatja be. A szerzők valószínűleg valós esetekkel illusztrálják, hogy az emberkereskedelem áldozatai kezdetben gyakran azt hitték, hogy az emberkereskedő "szereti" őket, vagy segít nekik, bemutatva azt az erőteljes pszichológiai tartást, amelyet a grooming okozhat. Az ápolás jeleinek felismerése az emberkereskedelemmel összefüggésben segítheti a szociális szolgálatok és a bűnüldöző szervek korábbi beavatkozását.
- Felnőtt áldozatok ápolása: Végül a könyv megvizsgálja a felnőtt áldozatokra irányuló grooming viselkedést, például a családon belüli erőszak vagy a felnőtt szexuális zaklatás forgatókönyveiben. Míg a "grooming" kifejezést leggyakrabban gyermekekre használják, Winters és Jeglic kimutatták, hogy a felnőtt szexuális zaklatások sok elkövetője (randevúzó erőszaktevők, sorozatragadozók, sőt fogyatékkal élő felnőtteket vagy időseket célzó szexuális bűnözők is) párhuzamos taktikát alkalmaz. Ez magában foglalhatja a célpont kiválasztását (sebezhető áldozatok kiválasztását, pl. tapasztalatlan, elszigetelt vagy függő áldozatot), szerelembombázást vagy bűbájt a bizalom kiépítése érdekében, fokozatos határátlépést (például véletlennek vagy játékosnak keretezett nem kívánt érintések, annak tesztelése, hogy az illető tiltakozik-e) és az áldozat önvédelmének erózióját (érzelmi manipuláció vagy szerkönnyítés révén). Hivatkoznak a "felnőtt ápolással" kapcsolatos munkára, például Sinnamon modelljére (2016), amely felvázolja, hogyan lehet egy látszólag konszenzusos felnőtt kapcsolatot bántalmazásra tervezni. Gyakori példa erre a családon belüli bántalmazó partnerek, akik kezdetben szeretettel árasztják el az áldozatot, majd lassan irányító és beleegyezés nélküli szexuális viselkedést vezetnek be – lényegében arra késztetik partnerüket, hogy elfogadja a rossz bánásmódot. A felnőtt ápolás bevonásával a szerzők megerősítik, hogy az ápolás minden korcsoportban a hatalomról és az irányításról szól. Ez a tipológia hatással van a felnőttek körében a szexuális zaklatás megelőzésére (pl. főiskolai campus programok, amelyek a kapcsolatok korai figyelmeztető jeleiről tanítanak).

Ezek a változatos tipológiák bemutatják a könyvben tárgyalt ápolási jelenségek széles körét. Winters és Jeglic nemcsak leírják az egyes típusokat, hanem össze is hasonlítják őket, megjegyezve a közös vonásokat (pl. minden grooming tipológia magában foglalja a bizalom manipulálását és a határok fokozatos megsértését) és különbségeket (pl. az online grooming gyorsabban eszkalálhatja a szexuális beszélgetést; az intézményi grooming harmadik feleket érint stb.). Ezeknek a tipológiáknak a megfogalmazásával a könyv árnyalt megértést nyújt arról, hogy az ápolás mindenkire érvényes profiljai nem megfelelőek. Ez az osztályozás felkészíti a

gyakorlókat arra, hogy felismerjék a groomingot, függetlenül attól, hogy az képernyőn, egy templomban, egy edző, egy társ vagy akár önmagukban történik (a leendő elkövetők esetében). Ez egy holisztikus szemlélet, amely a könyv integratív küldetését szolgálja.

A kutatás integrálása a gyakorlatba, a megelőzésbe és a politikába

Alcíméhez híven, Szexuális *ápolás: A kutatás, a gyakorlat, a megelőzés és a politika integrálása* kifejezetten összekapcsolja a groominggal kapcsolatos tudományos eredményeket a valós alkalmazásokkal. Winters és Jeglic következetesen szemlélteti, hogy az ápolással kapcsolatos empirikus ismeretek hogyan tájékoztathatják (és kellene) tájékoztatni a frontvonalbeli gyakorlatot, alakítani a megelőzési erőfeszítéseket és irányítani a közpolitikát. Számos fejezetet szentelnek ezeknek a kapcsolatoknak, biztosítva, hogy a könyv ne pusztán akadémikus, hanem gyakorlati útiterv is legyen a különböző érdekelt felek számára. Íme a könyv kulcsfontosságú módjai a kutatás integrálásának a gyakorlatba, a megelőzésbe és a politikába:

- A klinikai és törvényszéki gyakorlat tájékoztatása: A szerzők hangsúlyozzák, hogy az ápolás megértése közvetlen hasznossággal jár a törvényszéki pszichológiában és a klinikai munkában. Például a 13. fejezet (Értékelés és kezelés) azt tárgyalja, hogy a törvényszéki értékelők hogyan építhetik be a szexuális bűnözők értékelése során a grooming viselkedési mutatóit. A kutatások azt mutatják, hogy bizonyos ápolási magatartások (pl. kiterjedt tervezés, gyámok manipulálása) korrelálhatnak a magasabb kockázatú vagy ragadozóbb elkövetőkkel. Ezért az értékelőknek dokumentálniuk kell az elkövető grooming stratégiáit a kockázatértékelés vagy a pszichoszexuális értékelések részeként. Winters és Jeglic kutatási eszközei, mint például a szexuális ápolási skála (áldozati verzió), lehetőséget biztosítanak a klinikusok számára annak felmérésére, hogy az áldozatot milyen súlyosan ápolták, ami tájékoztathatja a traumakezelési terveket. A túlélőket kezelő klinikusok felhasználhatják a grooming ismeretét az áldozatok zavarodottságának vagy önvádjának érzésének érvényesítésére – például elmagyarázva, hogy az intenzív bizalmat és titoktartást a bántalmazó szándékosan gyártotta, az segíthet enyhíteni az áldozat bűntudatát. Az elkövetők kezelésében a könyv azt javasolja, hogy a groomingot lehetővé tevő kognitív torzulásokat célozza meg (az öncsábítási modellben lefektetettek szerint) – sok elkövetői program már foglalkozik a tagadással és a minimalizálással, de Winters és Jeglic konkrét betekintést nyújt abba, hogy az elkövetők hogyan igazolják a grooming lépéseket. Ezeknek a felismeréseknek az integrálásával a kezelők jobban megkérdőjelezhetik az elkövetők narratíváit (pl. "Csak mentoráltam, nem volt káros"), és ezáltal csökkenthetik a visszaesés kockázatát. Összességében a könyv hídként működik a kutatás és a gyakorlat között azáltal, hogy az absztrakt ápolási fogalmakat konkrét megfontolásokká alakítja át a mentálhigiénés szakemberek, a pártfogó felügyelők és mások számára a törvényszéki környezetben.
- A megelőzési stratégiák javítása: A könyv egyik legszembetűnőbb témája az, hogy *az ápolás korai felismerése kulcsfontosságú a megelőzésben*. A szerzők által áttekintett kutatások azt mutatják, hogy a grooming megelőzi a szexuális bántalmazás túlnyomó többségét; így, ha a szülők, a pedagógusok és az ifjúsági szakemberek észreveszik a groomingot, potenciálisan beavatkozhatnak, *mielőtt* a bántalmazás bekövetkezne. Winters és Jeglic ezt a kutatást egyértelmű megelőzési ajánlásokba integrálja (14. fejezet). Például olyan megelőző oktatási programokat támogatnak, amelyek

kifejezetten megtanítják a gyerekeket és a tizenéveseket az ápolási taktikákra – nem csak a "jó érintésre/rossz érintésre", hanem finomabb piros zászlókra, mint például egy felnőtt, aki megpróbálja elszigetelni őket, különleges ajándékokat ad, vagy arra kéri őket, hogy tartsanak titkokat. Tanulmányokból származó bizonyítékokat emelnek ki (beleértve a saját, 2023-as "piros zászlós" tanulmányukat is), amelyek szerint a felnőttek gyakran nehezen ismerik fel az ápolást, amíg az már messze nem tart. Ennek orvoslására a szerzők gyakorlati *kockázati rangsort hoztak létre a grooming viselkedésről* (a viszonylag alacsonyabb kockázatú ápolási tevékenységektől, például az ajándékozástól a magas kockázatú tevékenységekig, mint például a személyes idő eltöltése vagy a szexuális tartalom bevezetése). Ez a kutatási adatokon alapuló útmutató a gondozók és a szervezetek számára készült, hogy felhasználják a képzésben – jól példázza, hogyan lehet az empirikus kutatást a mindennapi megelőzés eszközeivé desztillálni. A könyv valószínűleg a szemlélődő intervenciós programok fontosságát is hangsúlyozza: az edzőket, tanárokat és társakat nem csak a bántalmazás általános "jeleire" tanítják, hanem konkrét ápolási magatartásra, hogy cselekedhessenek (például egy tanár észreveszi, hogy egy kolléga mindig elszigetel egy adott tanulót). Winters és Jeglic a politikai kutatásban is összefonódik – megjegyezve, hogy a 2020-as évek elejétől számos joghatóság előírja az iskolai CSA-megelőzési programokat, de a minőség és a tartalom eltérő. Szorgalmazzák, hogy ezek a programok bizonyítékokon alapuljanak, és magukban foglalják a grooming tudatosságát, hivatkozva arra, hogy egyes kötelező riporterképzések hiánya hiányzik. Kutatási eredményeik (például mely viselkedések a legelterjedtebbek vagy a leginkább előrejelző a bántalmazásra) a megelőzési tantervekbe való integrálásával a szerzők ütemtervet adnak a hatékonyabb elsődleges megelőzéshez. Megközelítésük megtestesíti a könyv integratív szellemiségét: a kutatás nem csak a folyóiratoknak szól; gyakorlati iránymutatássá kell válnia azok számára, akik a helyszínen védik a gyermekeket.

- A bűnüldözés és a nyomozás irányítása: A könyv azt állítja, hogy a bűnüldözési gyakorlatoknak a grooming kutatások fényében kell fejlődniük. Winters és Jeglic megvitatják, hogy a rendőrség és a nyomozók hogyan használhatják fel az ápolással kapcsolatos ismereteket többféleképpen. Először is, a bántalmazás kivizsgálása során a grooming megértése segíthet a bizonyítékok gyűjtésében és az áldozatok nyilatkozatainak megerősítésében. Például, ha egy gyermek szexuális zaklatást árul el, a grooming mintákkal tisztában lévő nyomozók további kérdéseket tesznek fel a korábbi interakciókkal kapcsolatban: "Adott neked ajándékokat vagy különleges kiváltságokat? Mutattak valaha pornográfiát, vagy beszéltek szexuális témákról, mielőtt bármi fizikai történt volna?" Az ilyen kérdések (amelyek az ápolási kutatásokból származnak) további bizonyítékokat tárhatnak fel a ragadozó viselkedésre, amely megerősíti az esetet, és szándékos mintát mutat, nem pedig egyszeri impulzust. A könyv valószínűleg példákat mutat be, ahol a bizonyítékok (szövegek, e-mailek, tanúvallomások az elkövető viselkedéséről) megváltoztatták a bírósági eredményeket. Másodszor, a grooming kutatás tájékoztathatja a proaktív rendőrséget. Az online ápolás területén például a bűnüldöző szervek csaliprofilokat, sőt mesterséges intelligencia chatbotokat is használnak, hogy beszélgetésekbe vonják be a leendő ápolókat. A kutatók által azonosított minták (pl. az ápolók gyakran a nyilvános fórumokról a privát üzenetküldésre költöznek, majd fokozatosan szexualizálják a csevegést) segítenek a tiszteknek valósághű csípéseket felállítani, és algoritmusokat is kifejlesztenek a potenciális grooming csevegések megjelölésére. Winters és Jeglic valószínűleg kiemeli ezeket az újításokat, és javasolja azok bővítését. Egy másik gyakorlati szempont a képzés: a szerzők ösztönöznék a nyomozók és a gyermekvédelmi központ interjúztatóinak képzését a grooming dinamikájáról, hogy ne értelmezzék félre az

áldozat viselkedését. Például, ha egy gyermek hűséget vagy védelmező érzéseket mutat a bántalmazó iránt (ami gyakori az ápolás által kiváltott traumakötődés miatt), egy képzetlen nyomozó kételkedhet a bántalmazásban. De a grooming ismeretekkel a nyomozók megértik, hogy az ilyen intuitív áldozati viselkedés összhangban van a bántalmazással. Összefoglalva, a könyv integrálja a kutatást a nyomozati gyakorlatba azáltal, hogy felvázolja, hogy a büntető igazságszolgáltatási folyamat minden szakasza – a gyanúsítottak azonosításától (pl. az ismert grooming "hotspotok" online megfigyelése) az interjúig és a bizonyítékgyűjtésig – hogyan javítható a grooming taktikák tudományosan megalapozott ismeretével.

- A jogszabályok és a politika alakítása: Winters és Jeglic szorosan összekapcsolja a kutatást a politika szférájával, azzal érvelve, hogy a törvényeknek és az intézményi politikáknak alkalmazkodniuk kell ahhoz, amit a groomingról tudunk. Szembetűnő példa erre a speciális grooming-ellenes törvények szorgalmazása. A szerzők olyan elemzésekre hivatkoznak (beleértve az Egyesült Államok állami törvényeinek 2022-es áttekintését), amelyek azt mutatják, hogy sok jogrendszerből történelmileg hiányzott a "szexuális grooming" egyértelmű bűncselekménye. Az ügyészeknek gyakran meg kellett várniuk, amíg tényleges bántalmazás vagy kísérlet (például egy gyermek találkozóra csábítása) történt, hogy vádat emeljenek. A könyv kutatásokat és valós eseteket használ annak alátámasztására, hogy magát az ápolást – az előkészítő cselekményeket – kriminalizálni kell, hogy lehetővé tegyék a korábbi beavatkozást. Kiemelik az olyan politikai előrelépéseket, mint az Egyesült Királyság szexuális bűncselekményekről szóló törvénye (amely kriminalizálja a gyermekkel való találkozást szexuális kommunikáció után) és olyan nemzetközi ajánlásokat, mint az ICMEC mintajogszabálya, amely az online csábítási kommunikáció betiltását szorgalmazza. A groomerek működéséről szóló tanulmányok alátámasztásával a szerzők meggyőzően érvelhetnek amellett, hogy a jogi definíciókat frissíteni kell (például a grooming bűncselekményként való meghatározása, még akkor is, ha még nem történt visszaélés, tekintettel az elkövető bizonyított szándékára és a megtett lépésekre). Az intézményi politika frontján a könyv valószínűleg szintetizálja a kutatásokat arról, hogy milyen politikák hatékonyan akadályozzák meg a groomingot a szervezetekben. Például az ifjúsági sportban és a vallási intézményekben elkövetett bántalmazásokról szóló tanulmányok olyan bevált gyakorlatokhoz vezettek, mint a *kötelező jelentési szabályok*, *magatartási kódexek (nincs felnőtt-gyermek interakció, nincs ajándékozás átláthatóság nélkül stb.)*, háttérellenőrzések és *visszaélést bejelentő személyek védelme.* Winters és Jeglic megvitatják, hogy az ilyen politikák, ha az ápolási kutatások alapján tájékozódnak, hogyan zárhatják el az ápolók által kihasznált általános "utakat". Esettanulmány-elemzéseket integrálnak, hogy bemutassák például, hogy az Amerikai Cserkészek hogyan hajtottak végre erősebb politikákat a bántalmazási leleplezések után, és hogyan igazodnak ezek az azonosított ápolási módszerekhez (pl. két felnőtt jelenlétének megkövetelése meghiúsítja az elkülönítési taktikát). Egy másik szakpolitikai szempont az oktatáspolitika: a szerzők valószínűleg támogatják az életkornak megfelelő ápolási tudatosság iskolai egészségügyi tantervekbe való beépítését és a főiskolai hallgatók (leendő tanárok, edzők) képzését az ápolásról, a kutatás és az oktatáspolitika áthidalására. Az adatok, az ítélkezési gyakorlat és a politikai elemzés kombinálásával a könyv útmutatóként szolgál a törvényhozók és az intézményi vezetők számára a grooming elleni proaktív törvényhozáshoz és szabályozáshoz. Valójában bizonyítékokon alapuló politikai iránymutatás, amely megmutatja, hogy az empirikus megállapítások (például a grooming szakaszai vagy bizonyos körülmények előfordulása) hogyan indokolják az olyan konkrét politikai

intézkedéseket, mint az új törvények, a megelőzési programok finanszírozása vagy az ifjúsági tevékenységek szigorúbb felügyelete.

Mindezen módokon a *Szexuális ápolás: A kutatás, a gyakorlat, a megelőzés és a politika integrálása* egy alkalmazott ösztöndíjas megközelítést példáz. Minden kutatási betekintés párosul a "mit kezdünk ezzel a tudással?" Az integráció néha explicit (a 13–16. fejezetek egy-egy alkalmazási területre összpontosítanak), de esetpéldákon és a valós következmények megbeszélésein keresztül is átszövi a szöveget. A szerzőknek sikerül a könyvet a megelőzés és a politika gyakorlati kézikönyvévé tenni, mint tudományos értekezéssé, biztosítva, hogy az ápolás tudománya biztonságosabb környezetet teremtsen a gyermekek és a közösségek számára.

Hatás a törvényszéki pszichológiára, a bűnüldözésre, a gyermekvédelemre és a közoktatásra

A könyv multidiszciplináris hatóköre azt jelenti, hogy számos területre vonatkozik. Winters és Jeglic "alapvető forrásnak" szánta a pszichológia, a büntető igazságszolgáltatás, a gyermekvédelem és azon túli szakemberek számára. Itt kritikai értékelést adunk annak hatásáról (vagy potenciális hatásáról) négy kulcsfontosságú területen: törvényszéki pszichológia, bűnüldözés, gyermekvédelem és közoktatás.

Hatás a törvényszéki pszichológiára (és a klinikai gyakorlatra)

A törvényszéki pszichológia területén – amely magában foglalja az elkövetők értékelését és kezelését, valamint a szakértői tanúvallomások nyújtását – a könyv hatása jelentős. Felvértezi a törvényszéki pszichológusokat a grooming folyamatának mélyebb megértésével, ami javíthatja az elkövetők kockázatértékelését. Hagyományosan a szexuális bűnelkövetők kockázatértékelése olyan tényezőket vesz figyelembe, mint a bűncselekmény előzményei, az áldozat jellemzői és az impulzivitás/előre megfontoltság. A könyvben szereplő grooming viselkedés részletes profiljai *új dimenziókat kínálnak*, amelyeket figyelembe kell venni: például egy elkövető, aki az idő múlásával több áldozatot is aprólékosan ápolt, olyan szintű tervezést és manipulációt mutat, amely a visszaesés vagy a pszichopata tulajdonságok magasabb kockázatát jelezheti. A törvényszéki orvosok beépíthetik az ápolással kapcsolatos kérdéseket az interjúikba, és a szexuális ápolási modell szakaszait felhasználhatják annak vizsgálatára, hogyan követték el a bűncselekményt. Ez javítja az eset fogalmát – nemcsak a bántalmazás megtörténtének megértését, hanem annak *módját is*, ami kulcsfontosságú mind a kockázatkezelés, mind a kezelés tervezése szempontjából.

Sőt, a könyv meglátásai közvetlenül kapcsolódnak az elkövetők klinikai kezeléséhez. Számos szexuális bűnözői kezelési program célja az elszámoltathatóság és az empátia növelése. Azáltal, hogy az áldozat szemszögéből tanulják meg a grooming taktikákat (a következményekről szóló 4. fejezet leírja, hogy a grooming hogyan okozhatja az áldozatoknak bűnrészesnek vagy zavartnak érezni magukat, fokozva a traumát), a terapeuták közvetíthetik az elkövetőknek a "grooming" által okozott valódi kárt, magán a bántalmazáson túl. A Winters és Jeglic által bevezetett önápolás fogalma keretet ad a klinikusoknak az *elkövetők által maguknak mondott belső hazugságok* kezelésére; a kezelés a kognitív torzulások lebontására és a deviáns késztetések ellensúlyozására irányuló stratégiák kidolgozására összpontosíthat, mielőtt azok a célpont ápolásáig eszkalálódnának. Ilyen módon a könyv potenciálisan emeli a törvényszéki pszichológia gyakorlatának színvonalát azáltal, hogy naprakész kutatásokkal tölti fel.

Vitatkozhatnánk azzal, hogy a könyvnek referenciaként is van hatása a szakértői tanúvallomásokban. A bíróságok egyre gyakrabban kérik a pszichológusokat, hogy magyarázzák el az esküdtszéknek a groomingot (például magyarázzák el, miért viselkedett egy gyermekáldozat látszólag "beleegyező" módon, vagy késleltetett nyilvánosságra hozatalt). Az átfogó szakirodalmi áttekintés és a könyvben szereplő világos definíció tudományosan megalapozott magyarázatokkal látja el a szakértőket. Egy szakértő idézheti ezt a munkát, és azt mondhatja: "A kutatások azt mutatják, hogy *a gyermekek szexuális zaklatási eseteinek 99% -a magában foglalja a grooming* elemeket; így az elkövető ajándékozási és titkostartási mintája összhangban van az ismert csábítási magatartással, és nem jelenti a valódi beleegyezést." A groominggal kapcsolatos ismeretek központosításával a könyv megerősíti az igazságügyi pszichológusok tudásbázisát, lehetővé téve számukra a bíróságok és az esküdtszékek hatékonyabb oktatását.

Kritikai értékelés: A törvényszéki pszichológiára gyakorolt hatás azonban a terjesztéstől függ. A könyv sűrű és akadémikus; A törvényszéki szakembereknek valóban tudatában kell lenniük ennek, és integrálniuk kell a tanulságokat. Megjelenésekor a törvényszéki körökben a grooming tudatossága nőtt, de nem volt általános. Ez a könyv katalizálhatja a változásokat – pl. az ápolási modulok beépítését a törvényszéki pszichológiai képzési programokba vagy az értékelési ellenőrző listákba –, de ez időbe telhet. Ezenkívül, bár a könyv elméleti modelleket és ajánlásokat fogalmaz meg, egyes kritikusok megjegyezhetik, hogy az empirikus validálás folyamatban van. A törvényszéki pszichológusok feltehetik a kérdést: a grooming viselkedés empirikusan előrejelzi-e a visszaesés kockázatát vagy a kezelés betartását? A könyv keretet ad, de további kutatásokra van szükség ahhoz, hogy a groomingot olyan eredményekhez kössük, mint a visszaesés. Winters és Jeglic elismeri ezt, és jövőbeli kutatásokat szorgalmaz, hogy igazolják az ápolási minták jelentőségét az elkövetők profilozásában. Tehát a könyv törvényszéki pszichológiára gyakorolt hatása nagyrészt pozitív, mivel felhívja a figyelmet a szexuális bűncselekmények kulcsfontosságú aspektusára, de a törvényszéki gyakorlatba való teljes integrációja fejlődni fog, ahogy a terep teszteli és elfogadja koncepcióit.

A bűnüldözésre gyakorolt hatás

A bűnüldöző szervek számára, különösen a gyermekek kizsákmányolásában vagy a különleges áldozatok egységeiben dolgozók számára, ez a könyv értékes képzési és referenciaeszközként szolgál. Növeli a bűnüldöző szervek megértését az elkövető működési módjáról a bántalmazás pillanatán túl az *ahhoz vezető folyamatig*. Az azonnali hatások közé tartozik az áldozatok és a gyanúsítottak jobb nyomozati kihallgatása. Azok a nyomozók, akiket Winters és Jeglic munkája tájékoztat, néhány módon megváltoztathatják megközelítésüket:

- Amikor egy *gyermekáldozatot kérdeznek*, ahelyett, hogy csak a bántalmazási esetről kérdeznének, megkérhetik a gyermeket, hogy emlékezzen arra, hogyan alakult a kapcsolat a bántalmazóval: *Milyen dolgokat csinált veled a felnőtt? Csemegéket adtak neked, vagy hagyták, hogy olyan dolgokat csinálj, amiket a szüleid nem?* Az ilyen kérdések (amelyek a grooming modell szakaszaiból származnak) megerősítő részleteket eredményezhetnek (pl. "Igen, pornográfiát mutatott nekem" vagy "Megengedte, hogy sokáig fennmaradjak, és videojátékokat játsszak a házában"), amelyek nemcsak a gyermek hitelességét támasztják alá, hanem további bizonyítékokhoz is vezethetnek (például megtalálhatják ezeket a pornográf fájlokat a gyanúsított eszközein). A könyv egyfajta ellenőrző listát ad a bűnüldöző szerveknek arról, hogy milyen ápolási magatartást kell keresni, ami megerősítheti az eseteket.

- A gyanúsított *kihallgatása során* a grooming taktikával tisztában lévő rendőrök sajátos mintákkal szembesíthetik a gyanúsítottat: *"Tudjuk, hogy hónapokig sms-ezett a gyerekkel, és drága ajándékokat vett neki, nem igaz?"* Még ha az ápolás önmagában nem is illegális, ezeknek a viselkedéseknek a felvetése sarokba szoríthatja a gyanúsítottat, ha megpróbálja minimalizálni (ez azt mutatja, hogy a rendőrség mintát lát, nem balesetet). Egyes gyanúsítottak akár racionalizálhatják is a groomingjukat a kihallgatás során ("Azt hittem, mentorálom őket") – egy ilyen kutatással kiképzett tiszt felismerheti ezeket a kijelentéseket, mint tipikus ápolási indokokat, és tovább nyomhatja.

Egy másik hatásterület a hírszerzési és megelőzési műveletek. A bűnüldöző szervek felhasználhatják a könyvben azonosított tipológiákat és piros zászlós viselkedést az iskolai erőforrás-tisztek vagy a közösségi rendőrség képzésére, hogy észrevegyék a korai figyelmeztető jeleket a közösségben. Például egy rendőr, aki ismeri az ápolási jeleket, éberebb lehet, ha hall egy edzőről, aki gyakran egyedül van egy adott gyerekkel, vagy egy szomszédról, aki különös érdeklődést mutat a helyi gyerekek iránt – egyeztethetnek a gyermekvédelemmel, hogy biztonsági ellenőrzést végezzenek, mielőtt hivatalos panasz merülne fel. Az online rendőrségben az online ápolási szakaszok részletes lebontása beépülhet a csevegések megfigyelésének továbbfejlesztett algoritmusaiba (a könyv felsorolja az online groomerek általános megközelítéseit, amelyek kulcsszózászlókká vagy társalgási AI-mintákká fordíthatók a potenciális ápolás észlelésére).

Kritikai nézet: Bár a könyv egyértelműen javíthatja a bűnüldözés hatékonyságát, kihívást jelent az *elfogadhatóság és a bizonyítékok ápolására való összpontosítás*. Nem minden ügyész vagy jogrendszer fogékony arra, hogy az ügyekben hangsúlyozzák a groomingot – egyesek károsnak tarthatják az olyan viselkedések felhozását, amelyek önmagukban nem illegálisak (például ajándékozás). Azonban azáltal, hogy kutatásokkal bizonyítják, hogy a grooming a bűncselekmény szerves része, Winters és Jeglic munkája támogatja a bűnüldöző szerveket abban, hogy az ilyen bizonyítékokat a bűncselekmény narratívájának részeként kell szerepeltetni. A hatás a képzéstől és a terjesztéstől is függ: a frontvonalbeli tiszteknek desztillált képzési anyagokra van szükségük. A szerzők útmutatók létrehozására irányuló erőfeszítései (például az ápolási viselkedések rangsorolása) itt hasznosak. Egy másik korlátozás az erőforrás: a grooming korai felismerése nagyszerű, de a cselekvés gyakran nyomozati erőforrásokat vagy titkos műveleteket igényel, amelyekkel az osztályok esetleg nem rendelkeznek. A könyv arra szólít fel, hogy ezeket az erőfeszítéseket helyezzék előtérbe, tekintettel arra, hogy mennyi bántalmazást lehetne megelőzni. Összefoglalva, a bűnüldözésre gyakorolt hatás az, hogy kutatáson alapuló tervet nyújt a proaktív és alapos vizsgálatokhoz, bár a gyakorlati elfogadás az ügynökségeken belüli politikától és képzéstől függ.

A gyermekvédelemre és a gyermekjólétre gyakorolt hatás

A gyermekvédelmi szakemberek (szociális munkások, gyermekjóléti ügynökségek, megbízott riporterek, például tanárok és gyermekorvosok) óriási hasznot húzhatnak a könyv tartalmából. A gyermekvédelmi erőfeszítések hagyományosan a bántalmazásra való reagálásra összpontosítanak, miután azok nyilvánosságra kerültek. A grooming ismerete némi hangsúlyt helyez a korábbi beavatkozásra – a *bántalmazó elkapására a bántalmazás előtt*. Winters és Jeglic átfogó vázlata az ápolási viselkedésről közvetlenül tájékoztathatja a megbízott riporterek képzési programjait. Például egy tanár, aki esetleg kedvességként utasította el kollégája bizonyos diákokra való "extra figyelmét", miután betanította ezeket az anyagokat, felismerheti ezt egy lehetséges ápolási stratégiaként (különösen, ha titkolózás vagy határfeszegetés kíséri).

A könyv olyan esetpéldákat mutat be, amelyeket a gyermekvédelmi trénerek felhasználhatnak ezeknek a pontoknak a szemléltetésére ("Így lehet a látszólag gondoskodó viselkedés része az ápolási mintának").

A gyermekvédelmi szolgálatok (CPS) nyomozói is árnyalt perspektívát kapnak. Amikor a CPS olyan jelentést kap, amely nem tartalmaz nyílt bántalmazási vádat, hanem valami olyasmit, hogy "ez az edző mindig késő este sms-t küld a gyermekemnek, és ajándékokat vásárol", akkor korábban nem volt sok alapja a cselekvésre. De a grooming kutatásokkal felvértezve a CPS komolyabban veheti az ilyen jelentéseket, mint *a visszaélések lehetséges előfutárait*. Ez korábbi "jóléti ellenőrzéseket" vagy a bűnüldöző szervekkel való együttműködést eredményezhet. A könyv lényegében igazolja azt az intuíciót, hogy a grooming viselkedés piros zászló, amelyet a gyermekvédelmi ügynökségeknek dokumentálniuk kell. Ezenkívül befolyásolhatja, hogy a CPS hogyan értékeli a kockázatot a háztartásokban – pl. állítólagos szexuális bántalmazás esetén, ahol a bizonyítékok határesetnek számítanak, annak kimutatása, hogy a vádlott többszörös ápolási magatartást mutatott (amint azt a könyv ellenőrző listáiból megtudták), befolyásolhatja a döntést, hogy eltávolítsák a gyermeket egy potenciálisan veszélyes helyzetből, még akkor is, ha a bántalmazás végleges bizonyítéka még nem áll rendelkezésre.

Az iskolák és közösségek megelőző oktatása számára a könyv kutatásának integrálása hiteles felhatalmazást ad a tantervek bővítésére. Sok megelőzési program történelmileg az "idegen veszélyre" összpontosított, de az ebben a könyvben összefoglalt kutatások lelepleződnek, hogy az elkövetőknek csak ~7% -a idegen, míg nagy része ismert felnőtt vagy akár kortárs. A közoktatási kampányok és az iskolai programok hivatkozhatnak ezekre az adatokra, hogy az üzenetet a "bizalom köre" bántalmazás és a grooming tudatossága felé tereljék. Winters és Jeglic munkája olyan mítoszokat is eloszlat, amelyek javíthatják a közvélemény és a gyermekvédelmi dolgozók áldozatokról alkotott képét: például annak megértése, hogy a legtöbb gyerek *nem* jelent azonnal (valójában a többség hónapokig vagy évekig késlelteti a nyilvánosságra hozatalt), arra ösztönzi a felnőtteket, hogy legyenek proaktívak, és ne várják meg, amíg a gyermek megszólal. Megerősíti azt az elképzelést, hogy a felnőtteknek fel kell ismerniük az ápolást és be kell avatkozniuk, ahelyett, hogy elvárnák a gyerekektől, hogy megvédjék magukat vagy elmondják. Azok az ügynökségek, amelyek nyilvános anyagokat (például szülőknek szóló brosúrákat vagy képzési videókat) fejlesztenek, ebben a könyvben jól megfogalmazott fogalmakat (pl. "az ápolás a bizalomépítés és a határok fokozatos megsértése folyamata") és példákat találnak, amelyek hatékonyabbá tehetik anyagaikat.

Kritikus értékelés: A gyermekvédelemre és az oktatásra gyakorolt hatás nagyon pozitív, de ismét a végrehajtás a fő akadály. Maga a könyv akadémikus; A gyermekvédelmi ügynökségeknek az eredményeket felhasználóbarát képzéssé kell alakítaniuk. Bizonyíték van arra, hogy ez a fordítás folyamatban van – például a szerzők hozzájárultak szülői útmutatókhoz és nyilvános blogokhoz, amelyek összefoglalják az ápolási jeleket. A John Jay College "Impact" cikke, amely a munkájukra hivatkozik, szélesebb közönség elérésére tett kísérletet mutat. Potenciális kritika azonban az, hogy a grooming tudatosságának teljes integrálása kulturális változást igényel a gyermekvédelemben – történelmileg a grooming számos figyelmeztető jelét leírták a kognitív torzítások miatt ("Nem tudom elképzelni, hogy X asszony valaha is ártana egy gyereknek" vagy "Ő csak egy nagylelkű ember"). A könyv adatokat szolgáltat ezeknek az elfogultságoknak a megkérdőjelezéséhez, de a hozzáállás megváltoztatása időbe telhet. Ezenkívül a gyermekvédelmi dolgozók gyakran túlterheltek; Lesz-e sávszélességük ahhoz, hogy a grooming gyanúját ugyanolyan sürgősen kezeljék, mint a tényleges bántalmazási jelentéseket? Winters és Jeglic üzenete az, hogy kellene, mert az ápolás

a bántalmazás korai szakasza, de az adminisztrátorok meggyőzése az erőforrások elkülönítéséről (képzésre, csak ápolási panaszok kivizsgálására) folyamatos erőfeszítés. Összességében a könyv kutatása hatékony eszközként szolgál a gyermekvédelem szószólói számára, hogy szorgalmazzák ezeket a változásokat azáltal, hogy rámutatnak azokra a bizonyítékokra, amelyek szerint a grooming valós, gyakori és káros.

Hatás a közoktatásra és a tudatosságra

A közoktatásra és az általános tudatosságra gyakorolt hatás finomabb, de még mindig fontos. Ezt a könyvet valószínűleg a média, a megelőzési szervezetek és a pedagógusok idézik a grooming végleges forrásaként. Például, amikor nagy horderejű bántalmazási esetekre derül fény, a szakértők gyakran beszélnek a "groomingról" az újságcikkekben – ezek a szakértők Winters és Jeglic világos definíciójára és példáira támaszkodhatnak a nyilvánosság oktatására. A következetes, kutatásokkal alátámasztott definíció segít elkerülni a közbeszéd zavarát. A könyv keretet is biztosít ahhoz, hogy lépésről lépésre elmagyarázza a szülőknek, hogyan működik az ápolás, ami demisztifikálja az elkövető taktikáját. A jól tájékozott szülői testület az első vonalban védekezik: ha a szülők megértik, hogy a bántalmazó általában nemcsak a gyermeket, hanem *őt (a szülőket) is "ápolja"* azáltal, hogy segítőkésznek és megbízhatónak tűnik, akkor egészséges szkepticizmust és biztosítékokat gyakorolhatnak (például ragaszkodhatnak a nyitott ajtók politikájához a zongoraleckék során, figyelemmel kísérhetik a felnőttek kommunikációját a gyerekeikkel stb.).

A közvélemény tudatossága csökkentheti az áldozathibáztatást és a megbélyegzést is. Winters és Jeglic magyarázata, miszerint az ápolt gyermek gyakran kötődik a bántalmazóhoz, vagy megvédi azt, segít a nyilvánosságnak megérteni a látszólag rejtélyes viselkedést (pl. "Miért nem mondta el a gyerek hamarabb?" vagy "Miért ment vissza a tinédzser az edző házába?"). Ha a narratívát arra helyezi át, hogy "ezek a viselkedések az elkövető kiszámított manipulációjának eredményei voltak", a közvélemény nagyobb valószínűséggel érez együtt az áldozatokkal és támogatja őket. Ez a könyv, mivel átfogó és hiteles, tájékoztathatja a PSA-kampányok, szülői műhelyek vagy útikönyvek tartalmát. Valójában maguk a szerzők írtak egy szülői útmutatót 2018-ban, és a "vörös zászlós" diagramokon végzett munkájuk közvetlenül a nyilvánosságot célozza meg. A tudományos könyv szigorú kutatásokkal támasztja alá ezeket az erőfeszítéseket.

Az egyik kézzelfogható hatás az, hogy az iskolák és az ifjúsági szervezetek hogyan oktatják tagjaikat. Sok iskolai körzet ma már szülői esteket rendez az internetes biztonságról vagy a szexuális visszaélések megelőzéséről. A könyvből származó ismeretek alapján az ilyen foglalkozások túlmutathatnak a "ne beszélj idegenekkel online" kifejezésen, és foglalkozhatnak az ápolási mintákkal: pl. megtanítani a szülőket, hogy ha egy felnőtt különleges csemegékre vagy privát kirándulásokra választja ki gyermekét, az piros zászló. Hasonlóképpen, a tizenéveseket meg lehet tanítani arra, hogy ha egy barát idősebb testvére vagy egy felnőtt "haverja" feszegeti a határokat, akkor az ápolás lehet. A könyv tartalma, ha megfelelően desztillálják, felhatalmazza a közösségeket arra, hogy vigyázzanak egymásra (például egy edzőtársa beavatkozhat, ha észreveszi, hogy egy kolléga ápolja, ha ezekre a jelekre képezték ki).

Kritikai értékelés: Vitatható, hogy a nagyközönségre gyakorolt közvetlen hatást korlátozza az a tény, hogy ez egy olyan tudományos szöveg, amely laikusok számára nem könnyen hozzáférhető. A tudásnak azonban van egy lecsepegtető hatása: tájékoztatja a szakembereket, és ezek a szakemberek (tanárok, gyermekorvosok, tanácsadók) egyszerűbb nyelven tájékoztatják a nyilvánosságot. A tárgyalt kontextusok széles köre azt is jelenti, hogy a

könyvnek van mondanivalója a kevésbé tárgyalt kérdésekről (például női bántalmazókról vagy kortárs bántalmazókról), ami fokozatosan kiszélesítheti a közvélemény megértését, hogy a bántalmazás nem csak "esőkabátos öregemberek", hanem nőket, idősebb gyerekeket és megbízható hatóságokat is érinthet. Ez a szélesség küzd a sztereotípiák ellen, ami elengedhetetlen ahhoz, hogy a nyilvánosság minden releváns forgatókönyv esetén megelőző intézkedéseket hozzon. A szerzők nagy hangsúlyt fektetnek a megelőzésre (az az elképzelés, hogy a szexuális bántalmazás megelőzhető, ha elkapjuk a groomingot) reményteli üzenet, amely felkeltheti a megelőzési programok nyilvános támogatását – potenciálisan befolyásolva a politikai döntéshozókat a közvélemény nyomásával. A közoktatásra gyakorolt hatás tehát diffúz, de erőteljes: tájékozottabb és éberebb társadalmat hoz létre a szexuális csábítás terén.

Összefoglalva, a törvényszéki pszichológia, a bűnüldözés, a gyermekvédelem és a közvélemény tudatossága terén Winters és Jeglic könyve katalizátorként és útmutatóként is működik. Arra ösztönzi ezeket a területeket, hogy a jelenlegi kutatások alapján frissítsék gyakorlatukat, és megadja ennek módját. Hatása már a tudományos idézetekben és a terminológia szakmai képzésekben való alkalmazásában is megmutatkozik. Idővel, ahogy az ajánlásokat végrehajtják, végső hatását a bántalmazási esetekben mérik, amelyeket *azért akadályoznak* meg, mert valaki felismerte az ápolást és időben cselekedett.

A jövőbeni kutatásra, gyakorlatra és jogszabályokra vonatkozó ajánlások összefoglalása

Záró fejezetükben Winters és Jeglic előretekintő menetrendet vázol fel, ajánlásokat fogalmazva meg a szexuális grooming kutatásának előmozdítására és a társadalmi válaszok javítására. Ezek az ajánlások szintetizálják a könyvben azonosított hiányosságokat, és konkrét lépéseket javasolnak a kutatók, a szakemberek és a politikai döntéshozók számára. Az alábbiakban összefoglaljuk a legfontosabb ajánlásokat, tartományonként rendezve:

- Kutatás és empirikus tanulmány: A szerzők robusztus kutatási programot szorgalmaznak az ápolási ismeretek további érvényesítésére és bővítésére. Kvantitatív vizsgálatokat javasolnak a javasolt szexuális ápolási modell (SGM) tesztelésére különböző mintákban - például annak megerősítésére, hogy az ötlépcsős modell és a 42 viselkedés igaz-e a különböző kultúrákban és elkövetőtípusokban. Külön megjegyzik, hogy meg kell vizsgálni, hogy a grooming-intenzív bántalmazás áldozatainak más kimenetele van-e, mint a bántalmazás más áldozatainak (mivel *a grooming következményeivel kapcsolatos jelenlegi kutatások* kevések). Egy másik kutatási javaslat a grooming vizsgálata kevéssé vizsgált kontextusban: több tanulmány a női elkövetők groomingjáról, a fiatalkorúak által elkövetett groomingról és a felnőtt áldozattá válás groomingjáról mind fontos hiányosságokat pótolna. Winters és Jeglic további mérési eszközök kifejlesztését is javasolja (az ápolási skálájukra építve) – például egy grooming behavior ellenőrzőlistát a nyomozók számára, vagy a grooming scale egy változatát, amelyet a kezelés során elkövetők használhatnak taktikájuk önbevallására. Végül hangsúlyozzák a megelőző beavatkozások kutatását: ha azonosítják az ápolási viselkedést, milyen stratégiák szakítják meg hatékonyan azokat? A megelőzési programok szigorú értékelésére van szükség (pl. annak tesztelése, hogy a tanárok képzése a jelek ápolására valóban a jelentések számának növekedéséhez és a visszaélések csökkenéséhez vezet-e) a bizonyítékokon alapuló legjobb gyakorlatok kialakításához.

- Gyakorlat és szakmai képzés: A gyakorló szakemberek (terapeuták, szociális munkások, pedagógusok, egészségügyi szakemberek) számára Winters és Jeglic azt javasolja, hogy a grooming tudatosságát építsék be a képzésbe és a protokollokba. Ez magában foglalja a pszichológia és a szociális munka tantervének frissítését, hogy lefedjék az ápolási modelleket és a piros zászlókat, így az új szakemberek felkészülten lépnek be a területre. Speciális képzési modulok kidolgozását szorgalmazzák olyan csoportok számára, mint az iskolai tanácsadók, gyermekorvosok és ifjúsági sportedzők arról, hogyan lehet észrevenni és reagálni az ápolásra. A könyv hangsúlyozza a szakmaközi együttműködést – például a mentálhigiénés szakemberek ösztönzését, hogy multidiszciplináris csoportokban működjenek együtt a bűnüldöző szervekkel, hogy ha egy gyermeket gyanúsítanak, összehangolt válasz legyen (a terapeuták támogatják a gyermeket, míg a nyomozók az elkövetővel foglalkoznak). A klinikusok számára az a javaslat, hogy a kezelési kézikönyveket mind a túlélők, mind az elkövetők számára adaptálják, hogy kifejezetten beépítsék az ápolási dinamikát. A túlélők számára előnyös lehet a terápiás oktatás, amely szerint amit tapasztaltak, az egy kiszámított stratégia volt (segít megoldani az önvádat), az elkövetőknek pedig olyan modulokra van szükségük, amelyek foglalkoznak azzal, hogyan tervezték meg és igazolták cselekedeteiket. A szerzők valószínűleg azt is tanácsolják a gyakorlóknak, hogy vegyenek részt a nyilvánosság tájékoztatásában: használják megbízható szerepüket az ápolási ismeretek terjesztésére az általuk kiszolgált közösségek körében (pl. egy gyermekorvos, aki tippeket oszt meg a szülőkkel az ellenőrzések során, vagy egy könyvtáros, aki workshopot tart tizenéveseknek az online ápolásról). A szerzők lényegében azt akarják, hogy a kutatásból származó meglátások minden fronton átjárják a mindennapi szakmai gyakorlatot.
- Oktatás és köztudatosság: Winters és Jeglic azt javasolja, hogy terjesszék ki a gyermekeket, a szülőket és a közösséget célzó megelőző oktatási erőfeszítéseket. Támogatják az életkornak megfelelő tanterv bevezetését célzó kezdeményezéseket az iskolákban, amelyek nem ijesztő módon tanítják a gyerekeket a test autonómiájára, határaira és ápolására (például megtanítják a gyerekeknek, hogy a felnőttek ne kérjék tőlük, hogy titkolózzanak az érintéssel kapcsolatban, vagy elvárásokkal ajándékozzanak). A szülők számára hozzáférhető források létrehozását sürgetik – az ápolási jelek ellenőrző listáit, példaforgatókönyveket stb. –, lehetőleg gyermekorvosi rendelőkön, szülői egyesületeken és közösségi média kampányokon keresztül. A szerzők kiemelik a technológia fontosságát a közoktatásban is: olyan okostelefon-alkalmazások vagy online képzési modulok fejlesztése, amelyek széles közönséget érhetnek el a groomingról szóló interaktív tartalommal (például egy képzési szimuláció tizenéveseknek arról, hogyan kell kezelni egy online idegent, aki túl barátságossá válik). Egy másik ajánlás a társadalmi célú hirdetések, amelyek az "idegen veszélyről" az ismerős ragadozók és az ápolás gyakoribb valóságára helyezik át a hangsúlyt, és a médiát használják a frissített üzenetek sugárzására. Winters és Jeglic saját munkája a gondozók "vörös zászlós viselkedési diagramján" modellként szolgál – az ilyen bizonyítékokon alapuló eszközöket széles körben el kell terjeszteni. Valószínűleg ösztönzik a kutatók és az érdekképviseleti szervezetek közötti partnerséget annak biztosítása érdekében, hogy a legújabb eredményeket (mint például a könyvben szereplőket) lefordítsák és vonzó formátumban juttassák el a közösségekhez. A végső oktatási cél egy *tájékozottabb nyilvánosság*, amely első védelmi vonalként szolgálhat az ápolás ellen.
- Nyomozás és vádemelés: A bűnüldözési oldalon az ajánlások között szerepel a protokollok és a képzés kidolgozása, kifejezetten a bizonyítékok ápolása körül. Winters és Jeglic valószínűleg sürgeti a rendőrkapitányságokat és az ügyészségeket, hogy

hozzanak létre iránymutatásokat arról, hogy amikor gyermek szexuális zaklatásának gyanúja merül fel, a tiszteknek proaktívan keresniük kell a grooming mutatóit (szövegek, e-mailek, tanúvallomások a gyanúsított viselkedéséről), hogy erősebb ügyeket építsenek fel. Azt is javasolhatják, hogy a bűnüldöző szervek fektessenek be proaktív műveletekbe: például olyan egységekbe, amelyek kiskorúnak adják ki magukat az online környezetben, tekintettel arra, hogy mennyire elterjedt az online grooming, vagy a közösségi környezetben végzett csípős műveletek (például az ismert "hotspotok", például a játéktermek vagy parkok megfigyelése a nyilvánvaló ok nélkül látogatott felnőttek számára). A vádemeléshez a szerzők valószínűleg azt tanácsolják, hogy frissítsék a jogi stratégiákat, hogy az esküdtszékek oktatása érdekében beépítsék a groomingról szóló szakértői tanúvallomásokat. Azt is javasolhatják, hogy készítsenek esküdtszéki utasításokat, amelyek elmagyarázzák az ápolást, hogy az esküdtek ne értelmezzék félre, hogy a gyermek megfelelése vagy késedelmes jelentése aláássa hitelességét. Továbbá Winters és Jeglic az ügynökségek közötti jobb együttműködést szorgalmazza: pl. ha egy iskola vagy ifjúsági klub elbocsát egy alkalmazottat olyan grooming-szerű viselkedés miatt, amely még nem fajult bántalmazásba, akkor ezt az információt meg kell osztani a bűnüldöző szervekkel vagy egy központi nyilvántartással, hogy megakadályozzák a "sorozatos groomerek" új környezetbe költözését. Lényegében a szerzők azt akarják, hogy az igazságszolgáltatási rendszer korábban avatkozzon *be* – ne várja meg a támadást, amikor egyértelmű ápolási minták vannak jelen. Utalnak arra, hogy egyes joghatóságok most büntetőeljárást indítanak a csábítási kommunikáció vagy csábítás ellen, és ösztönzik e törvények szélesebb körű alkalmazását, ahol rendelkezésre állnak.

- Politika és jogalkotás: Végül Winters és Jeglic ajánlásokat tesz a törvények és az intézményi politikák megerősítésére. Jogilag olyan törvények elfogadását vagy finomítását javasolják, amelyek kriminalizálják a kiskorúak szexuális csábítását, beleértve az online groomingot is. Az amerikai jogszabályok elemzése következetlenséget mutatott; Valószínűleg arra ösztönzik a törvényhozókat, hogy szabványosítsák a grooming definícióját a büntető törvénykönyvben (a könyv javasolt definíciójához igazodva), és biztosítsák, hogy az ápolási kísérletek (még akkor is, ha a visszaélés még nem történt meg) jogi következményekkel járjanak. Azt is javasolhatják, *hogy egy bizalmi pozícióban lévő személy* (például tanár vagy edző) kiskorú ápolását tegyenek konkrét súlyosbított bűncselekménynek, tükrözve a hatalmi különbséget. A szervezetek politikai frontján Winters és Jeglic azt javasolja, hogy minden ifjúsági szervezet fogadjon el átfogó gyermekvédelmi irányelveket, amelyek kifejezetten a grooming viselkedéssel foglalkoznak. Ez magában foglalja a személyzet kötelező képzését az ápolásról, az interakciókra vonatkozó egyértelmű szabályokat (amint azt megbeszéltük, nincs elszigetelt személyes kapcsolat, korlátozzák az ajándékozást, átláthatóak a kiskorúakkal folytatott elektronikus kommunikációban), és eljárásokat tesznek a határok megsértésének bejelentésére a védelmi tisztviselőnek. Támogatják a rutinszerű auditálásra vagy megfigyelésre vonatkozó irányelveket is – pl. az adminisztrátorok előre be nem jelentett látogatásokat tesznek az órákon vagy gyakorlatokon, hogy észrevegyék az aggasztó viselkedést. Egy másik jogalkotási szempont a finanszírozás: a szerzők valószínűleg a megelőzési programok és kutatások finanszírozásának növelését szorgalmazzák (mivel a grooming kutatás történelmileg alulfinanszírozott volt). Támogathatják az olyan kezdeményezéseket, mint például a közösségi média vállalatok megkövetelése, hogy jelentsék a feltételezett grooming tevékenységet a platformjaikon (párhuzamosan a gyermekpornográfia bejelentésével). Összefoglalva, Winters és Jeglic olyan politikai környezetet szorgalmaznak, amely megelőző jellegű – kutatásokon alapuló definíciókat és szabályokat használ a

bántalmazók korai megállítására –, nem pedig reaktív. Ajánlásaik, ha végrehajtják, erősebb jogi elrettentő erőhöz és biztonságosabb szervezeti légkörhöz vezetnének, amelyek ellenségesek a groominggal szemben.

Könyvük zárásaként Winters és Jeglic reményét fejezik ki, hogy ezek a lépések előremozdítják a szexuális grooming kutatásának és megelőzésének területét, végső soron csökkentve a szexuális bántalmazás előfordulását. Az ajánlások aláhúzzák a könyv egyik témáját: a szexuális bántalmazás elleni küzdelem proaktív, tájékozott megközelítést igényel a társadalom minden szintjén. A folyamatos kutatás és a helyszíni gyakorlati változások és a robusztus politikák integrálásával a szerzők olyan jövőt képzelnek el, amelyben az ápolást elismerik és meghiúsítják, mielőtt helyrehozhatatlan károkat okoznának. A *Szexuális ápolás: A kutatás, a gyakorlat, a megelőzés és a politika integrálása* című témakörben végzett munkájuk erős alapot teremt ehhez a jövőképhez, megadva a jövőbeni erőfeszítésekhez szükséges tudást és lendületet.

Források: A fenti elemzés a Winters & Jeglic (2022) Sexual Grooming: Integrating Research, Practice, Prevention, and Policy című könyvének *tartalmán és meglátásain,* valamint a szexuális csábításról szóló kapcsolódó kutatásokon alapul. Az olyan figyelemre méltó keretrendszerek, mint a szexuális ápolási modell (beleértve annak ötlépcsős szerkezetét és 42 ápolási viselkedését) a szerzők empirikus munkájából származnak. Az elkövetői profilokra vonatkozó statisztikák (pl. női és fiatalkorúak elkövetési aránya, valamint a bántalmazási ügyekben a grooming előfordulása) a szerzők és kollégák közelmúltbeli tanulmányaiból származnak. A lefedettség kulcsfontosságú területeit – az egyedi ápolási kontextusoktól (online, családi, intézményi stb.) a bűnüldözési és politikai alkalmazásokig – kifejezetten leírják a könyv áttekintése és fejezetkivonatai. A jövőbeni kutatásra és politikára vonatkozó ajánlásokat a könyv következtetése és a szerző kommentárja foglalja össze. A források átfogó integrációja biztosítja, hogy az elemzés hű maradjon a könyv tartalmához és az általa tükrözött bizonyítékokhoz. Minden betekintést tudományos irodalom támaszt alá, hangsúlyozva a könyv hiteles forrásként betöltött szerepét a szexuális grooming megértéséhez és kezeléséhez a törvényszéki pszichológiában, a büntető igazságszolgáltatásban, a gyermekvédelemben és azon túl.

****

Rick Brown "A gyermekek szexuális zaklatásával kapcsolatos online anyagok megszüntetése"

Publikáció és idézet részletei

Teljes referencia: Rick Brown (2023). *A gyermekek szexuális zaklatását ábrázoló online anyagok eltávolítása*. Routledge (Taylor & Francis Group), 206 oldal. ISBN: 978-1032355238. *(Crime Science Series, szerkesztette Richard Wortley).* Ez a mű egy tudományos monográfia, amelyben Brown – az Ausztrál Kriminológiai Intézet igazgatóhelyettese – több mint 30 éves kriminológiai tapasztalatát alkalmazza a gyermekek szexuális zaklatásával kapcsolatos online anyagok (CSAM) sürgető kérdésére. A könyv 2022 végén jelent meg (copyright 2023) a Routledge Crime Science Series részeként, tükrözve annak alapját a bűnmegelőzés bizonyítékokon alapuló, elemző megközelítéseiben. Brown kiterjedt bűnmegelőzési és online gyermekbántalmazási kutatási háttere tájékoztatja a tartalmat, így a könyv hiteles és hiteles forrás a területen. A tudományos és politikai viták során gyakran hivatkoznak rá, mint a globális CSAM-probléma átfogó és időszerű vizsgálatára.

Fő témák, érvek és célkitűzések

A bűnügyi tudomány megközelítése: *A gyermekek online szexuális zaklatási anyagainak kiküszöbölése* alapvetően a *bűnügyi tudomány* köré épül. Brown elsődleges célja annak feltárása, hogyan lehet szisztematikusan *megelőzni és leküzdeni a CSAM-ot* kriminológiai elméletek és tudományos bizonyítékok alkalmazásával. A könyv lebontja a *"CSAM ökoszisztémát"* – amely magában foglalja az ilyen anyagok online előállításának, terjesztésének és fogyasztásának módját –, és megvizsgálja az egyes szakaszokat, hogy azonosítsa a beavatkozási pontokat. Ez az ökoszisztéma-keret lehetővé teszi a szerző számára, hogy megvitassa a visszaélési lánc egyes pontjainak különböző dinamikáit és kihívásait:

- Produkció: Ki és milyen körülmények között hozza létre a CSAM-ot? (pl. kézzelfogható bántalmazók, akik gyermekbántalmazásról készítenek képeket/videókat, kiskorúak kényszerítése képek létrehozására, élő közvetítés fizetés ellenében stb.)
- Terjesztés: Hogyan terjed a CSAM az interneten (a nyílt webtől és a közösségi médiától a sötét webes fórumokig, P2P hálózatokig, felhőalapú tárolásig stb.), és milyen technológiák vagy platformok segítik elő annak terjedését?
- Fogyasztás: Kik a CSAM fogyasztói, hogyan férnek hozzá, és milyen minták jellemzik a keresletet?

Brown központi érve az, hogy ezeknek az elemeknek az integrált megértése elengedhetetlen az online CSAM megszüntetéséhez (vagy legalábbis drámai csökkentéséhez). A könyv fő témája, hogy a digitális kor átalakította a gyermekek szexuális kizsákmányolását, *példátlan léptéket és könnyű hozzáférést teremtve* az illegális anyagokhoz, ami viszont új megelőzési stratégiákat igényel. Történelmileg a CSAM-ot nehéz volt beszerezni, és nagyon korlátozott csatornákon terjesztették (például 1980-ban az Egyesült Államok egyik vezető gyermekpornográf magazinja csak körülbelül 800 példányban kelt el). Az elmúlt két évtizedben azonban az internet "drámaian átalakította a CSAM előállításának, terjesztésének és elérésének módját", így az elkövetők egyszerű, névtelen hozzáférést biztosítanak a tartalmak hatalmas készletéhez. 2000-re egyetlen online gyermekpornográf vállalkozásnak több mint 250 000 ügyfele lehetett, és nemrégiben egy illegális weboldalt *egyetlen hónap alatt 6,5 millióan néztek meg* – ez egyértelmű jele annak, hogy a probléma milyen mértékben robbanásszerűen terjedt ki. Brown hangsúlyozza, hogy az online CSAM exponenciális növekedése (a CSAM-képekről szóló globális jelentések 87%-kal nőttek 2019 és 2022 között, és *2022-ben elérte a 32 millió bejelentést*) alapvetően csökkentette az egyének számára a gyermekbántalmazási anyagok megszerzéséhez szükséges erőfeszítéseket és kockázatokat. Más szóval, a CSAM mindenütt jelenlévő jelenléte túlságosan megkönnyítette a megtalálást és a fogyasztást, hozzájárulva a szélesebb elkövetői bázishoz.

Ebben az összefüggésben Brown célja a *tudományos és stratégiai gondolkodás* alkalmazása e feltételek megfordítása érdekében. Kifejezetten olyan elméletekre támaszkodik, mint a racionális választás, a rutintevékenység, a szituációs bűnmegelőzés és a környezeti kriminológia az elkövetők viselkedésének és a bűnözési lehetőségek elemzésére. Ezek a keretek ahhoz vezetnek, hogy az online CSAM-bűncselekményeket nemcsak erkölcsi vagy jogi kérdésnek, hanem *megelőzhető problémának tekintik* – olyannak, ahol a környezet és a kontextus megváltoztatása eltántoríthatja vagy blokkolhatja a potenciális elkövetőket. A könyv célja, hogy azonosítsa, mi bizonyítottan működik a CSAM megzavarásában, és innovatív stratégiákat javasol az ökoszisztéma minden szakaszára. Brown hangneme megoldásorientált: a végére célja, hogy a politikai döntéshozók és a gyakorló szakemberek számára olyan megközelítések eszköztárát biztosítsa, amelyek *"megértik és csökkentik"* a gyermekek online szexuális zaklatásának előfordulását.

Összefoglalva, a legfontosabb témák a következők: a *CSAM probléma ökoszisztéma-jellege*; a technológia drámai hatása a gyermekbántalmazási bűncselekményekre; és egy *sokrétű, bizonyítékokon alapuló válasz szükségessége*, amely magában foglalja a bűnügyi tudomány elveit. Ennek a megközelítésnek az a célja, hogy túllépjen a reaktív bűnüldözésen, a *proaktív megelőzés* felé – ezt a hangsúlyt sok szakértő osztja, akik a technológiai biztosítékok és az oktatás rendőri tevékenység mellett érvelnek. A cím ambiciózus kifejezése, a "Megszüntetés" jelzi Brown törekvését: hogy minden ponton (termelés, elosztás, fogyasztás) történő módszeres beavatkozással a társadalom az online CSAM felszámolására törekedhet, ahelyett, hogy pusztán megfékezné.

Módszertanok és elemzési keret

Brown munkája nem egyetlen empirikus tanulmány, hanem a krimitudományi módszertanon alapuló analitikai szintézis. A könyv nem támaszkodik egy konkrét kísérleti módszerre; ehelyett a szakirodalmi áttekintés, az adatelemzés és az elméleti alkalmazás kombinációját alkalmazza. Brown számos hiteles forrásból – beleértve a nemzetközi bűnügyi statisztikákat, korábbi tudományos tanulmányokat és kormányzati jelentéseket – gyűjti össze az adatokat és kutatási eredményeket, hogy feltérképezze a CSAM fenyegetésének körvonalait. Például történelmi

adatokra (például a korábban említett 1980-as és 2000-es adatokra) és a kortárs mérőszámokra (például az INTERPOL vagy az NCMEC friss statisztikáira) hivatkozik a trendek szemléltetésére. Ezeket a tényeket a kriminológiai elméletbe helyezve Brown hatékonyan végez *bűnügyi forgatókönyv-elemzést*: lebontja, hogyan történik a CSAM-mel kapcsolatos bűncselekmény a kezdetektől a kimenetelig, hogy azonosítsa a *beavatkozási lehetőségeket* minden lépésnél.

A módszertani megközelítés legfontosabb elemei a következők:

- Bűnügyi tudományos keretrendszer: A bűnözéstudományban elterjedt problémaorientált megközelítést alkalmazva a könyv azokat a szituációs tényezőket vizsgálja, amelyek lehetővé teszik a CSAM bűncselekményeket. Brown a *szituációs bűnmegelőzési* modellt használja (amelyet Clarke fejlesztett ki, és a Wortley & Smallbone alkalmazott az online bántalmazásra), amely azt állítja, hogy az elkövetők a legkisebb ellenállás útját keresik. Ez magában foglalja annak szisztematikus vizsgálatát, hogy miként lehetne *növelni az elkövetők* erőfeszítéseit és kockázatait, és *csökkenteni a bűncselekmény jutalmait és provokációit*. Brown kifejezetten megjegyzi, hogy ma "a *CSAM megtekintéséhez szükséges erőfeszítés és kockázat sokkal alacsonyabb, mint korábban"* a rendelkezésre álló hatalmas mennyiségű tartalom miatt. Ennek megfelelően a könyv egyik vezérelve az online környezet újratervezésének módjainak azonosítása, hogy a CSAM előállítása, terjesztése vagy elérése nehezebbé és veszélyesebbé váljon az elkövetők számára.
- Összehasonlító és esettanulmány-elemzés: A könyv valószínűleg kiemeli a beavatkozások esetpéldáit. Bár a teljes szöveget itt nem reprodukáljuk, Brown elemzése feltehetően valós taktikákat is tartalmaz – például a hash-matching technológia (pl. Microsoft PhotoDNA) sikerét az ismert illegális képek automatikus észlelésében, vagy a kereskedelmi CSAM-hálózatok lebontásának hatását (mint például az Operation Avalanche a 2000-es évek elején). A különböző beavatkozási erőfeszítések (sikeres és sikertelen) összehasonlításával Brown tanulságokat von le arról, hogy "mi működik" az online gyermekbántalmazás ellen. Ezt az összehasonlító nézőpontot sugallja a könyv ígérete, hogy *"azonosítja azokat a megközelítéseket, amelyek működőképesnek bizonyultak, és alternatívákat kínálnak, amelyeket ki lehet próbálni"*.
- Interdiszciplináris betekintés: Bár a kriminológiában gyökerezik, a módszertan integrálja a technológiai, pszichológiai és politikai tanulmányok betekintését. Brown például azt tárgyalja, hogy a rutintevékenység elmélete hogyan alkalmazható az online beállításokra – pl. a kibertérben lévő rátermett őrzők, például a tartalommoderátorok vagy az automatizált szűrők jelenléte (vagy hiánya) drasztikusan megváltoztathatja a visszaélések lehetőségének szerkezetét. A könyv érinti az elkövetők pszichológiáját és a megelőzés tájékoztatására szolgáló utakat is (tanulmányokra támaszkodva, amelyek azt mutatják, hogy egyesek hogyan haladnak a legális pornográfiától az illegális anyagig). Ezt bizonyítja Brown olyan munkákkal való elkötelezettsége, mint Wortley és Smallbone (2012) és más kutatók; Módszertani megközelítésükre épít, amely az online szexuális bűncselekményeket *szituációban megelőzhető* jelenségként kezeli.

Összességében az *online CSAM megszüntetése* stratégiai áttekintésnek tekinthető, amely egyesíti az adatokat az elmélettel. Brown módszere az, hogy strukturált módon "kibontja" az online CSAM összetett problémáját, majd logikai elemzést alkalmaz (a krimitudományon keresztül) az egyes összetevőkre. Az eredmény egy olyan beavatkozási terv, amely mind az empirikus bizonyítékokon, mind a kriminológiai érvelésen alapul, nem pedig egy egyszerű narratív vagy tisztán kvalitatív beszámolón. Ez a módszertan jól szolgálja a könyv célját, mivel

a CSAM elleni küzdelemhez meg kell érteni mind *az emberi viselkedést* (pl. az elkövető döntéshozatalát, az áldozatok sebezhetőségét), mind a *rendszerjellemzőket* (pl. hogyan akadályozza a titkosítási vagy anonimizálási technológia a bűnüldözést). Brown tudományosan megalapozott megközelítése biztosítja, hogy ajánlásai ne pusztán intuitívak legyenek, hanem kutatásokkal és szigorú fogalmi kerettel is alátámasztva legyenek.

Főbb megállapítások és adatok

Bár Brown munkája inkább elemző áttekintés, mint új elsődleges kutatások bemutatása, számos fontos megállapítást és adatot emel ki az online gyermekbántalmazási környezetről. A könyvben hangsúlyozott legfontosabb megállapítások és tények közül néhány:

- A CSAM probléma nagyságrendje és növekedése: Az egyik legdurvább üzenet a CSAM elterjedésének *puszta mértéke* az internet korszakában. Brown olyan adatokat idéz, amelyek a CSAM elérhetőségének és észlelésének exponenciális növekedését mutatják. Például, amint azt korábban megjegyeztük, a nemzetközi bűnüldözési nyilvántartások feltárták, hogy egyetlen gyermekbántalmazási weboldal *6,5 millió megtekintést gyűjtött össze egy hónap alatt*, és a National Center for Missing and Exploited Children (NCMEC) csak *2022-ben 32 millió CSAM-jelentést dolgozott fel*. Ezek a számok aláhúzzák, hogy a gyermekek online szexuális kizsákmányolása Brown szavaival élve "növekvő problémává" vált, amely sürgős figyelmet igényel. A könyv szembeállítja a kortárs helyzetet a múlt korszakaival: *"Történelmileg a CSAM-ot általában olyan egyének állították elő, akik közvetlen fizikai hozzáféréssel rendelkeztek az áldozatokhoz, és nyomtatott formában terjesztették... Az elmúlt két évtizedben... az internet drámaian átalakította a CSAM előállításának, terjesztésének és elérésének módját"*. Ez az átalakulás azt jelenti, hogy az elkövetők ma könnyen találhatnak anyagot (vagy akár élő közvetítést is) minimális költséggel vagy erőfeszítéssel, ami radikális változás a digitális korszak előtti magas kockázatú, alacsony rendelkezésre állású környezethez képest.
- A CSAM előállításának jellemzői: Brown megvitatja, hogyan és ki állítja elő a CSAM-ot. A legfontosabb felismerések valószínűleg közé tartozik, hogy a CSAM jelentős részét olyan elkövetők végzik, akik ismerik az áldozatokat (pl. családtagok vagy ismerősök), valamint egyes esetekben szervezett bűnözői hálózatok. Kiemeli a termelés feltörekvő trendjeit is: például a "saját maga által generált" CSAM térnyerését – gyakran az *online csábítás vagy* a kiskorúak kényszerítésének eredménye, hogy szexuális képeket/videókat készítsenek és osszanak meg magukról. (Ezt a tendenciát az Internet Watch Foundation *egy360%-kal nőtt* a saját készítésű képek száma a 7–10 évesek körében 2020 és 2022 között.) Ezenkívül Brown megjegyzi a technológia szerepét a gyártás lehetővé tételében: a megfizethető digitális fényképezőgépek, okostelefonok és titkosított kommunikáció azt jelenti, hogy az elkövetők *"kis költséggel és erőfeszítéssel" hozhatnak létre és tölthetnek fel kizsákmányoló anyagokat*. Nyugtalanító megállapítás, hogy a gyártás egyre inkább távolról történhet – pl. a ragadozók fizetnek azért, hogy a világ különböző részein webkamerán keresztül irányítsák az élő bántalmazást –, ami megnehezíti a joghatósági végrehajtást. Ezeknek a termelési módszereknek a katalogizálásával Brown azonosítja, hogy a beavatkozások (például *a hálózatok megcélzása, az áldozatok megmentése vagy a gyerekek online csábításról való oktatása*) hol állíthatják meg az anyagot a forrásnál.
- Terjesztési mechanizmusok: Egy másik megállapítási csoport a CSAM online terjesztésére vonatkozik. A könyv felvázolja a csatornákat a peer-to-peer fájlmegosztó hálózatoktól, a sötét web titkos fórumaitól, a mainstream közösségi média / üzenetküldő

alkalmazások privát csoportjaitól a felderítést elkerülő nyílt webhelyekig. Brown valószínűleg adatokat szolgáltat arról, hogy mely csatornák a legelterjedtebbek. (Például bűnüldöző források megjegyezték, hogy a CSAM jelentős mennyisége *titkosított platformok és névtelen hálózatok*, amelyek komoly kihívásokat jelentenek.) Brown hangsúlyozza, hogy az internet nemcsak új terjesztési módszereket kínál, hanem közösségformálást is az elkövetők között: *az elkövetők online közösségei* jelentek meg, amelyek normalizálják a viselkedést és megosztják a bűnüldözés elkerülésének technikáit. Ez a kollektív elem azt jelenti, hogy a tartalom feltöltése után vírusosan terjedhet, és pillanatok alatt megkettőzhető az egész világon. Az egyik legfontosabb felismerés itt az, hogy a hagyományos rendőrség önmagában nem tud lépést tartani a terjesztés áradatával – ezért van szükség automatizált észlelésre (például képkivonat-adatbázisokra), együttműködésen alapuló jelentési rendszerekre és a technológiai vállalatok bevonására a tartalom proaktív eltávolításához vagy blokkolásához. Brown megállapítja, hogy egyes megközelítések eredményeket hoztak: például az NCMEC-hez hasonló szervezeteken keresztüli iparági együttműködés és a hash-matching technológia használata több millió illegális képet távolított el (az egyik *"bevált megközelítés"* a terjesztés megfékezésében, ahogy a könyv megjegyzi). Ugyanakkor azt is megállapítja, hogy az olyan taktikák, mint az egyszerű domain blokkolás, nem elegendőek, ha az elkövetők folyamatosan új gazdagépekre váltanak vagy titkosítást használnak. Ezek az eredmények Brown érveléséhez vezetnek, miszerint *rétegzett, többeszközös stratégiára* van szükség a CSAM elosztóhálózatok érdemi megzavarásához.

- Fogyasztási minták és elkövetői profilok: A CSAM-fogyasztás vizsgálata során Brown elmélyül abban, hogy kik az elkövetők és hogyan viselkednek. Kriminológiai tanulmányokra és valószínűleg néhány eredeti felmérési adatra támaszkodik a CSAM-fogyasztók profilozására. Egy figyelemre méltó adatkészlet (Brown 2023-as AIC-kutatásából) megállapította, hogy egy nagy ausztrál mintában a felnőttek 4,7%-a számolt be arról, hogy az elmúlt évben (akár véletlenül is) találkozott a CSAM-mal, de csak 0,8%-uk ismerte el, hogy szándékosan nézte. Ez azt sugallja, hogy a szándékos CSAM-fogyasztók kis kisebbséget alkotnak, bár abszolút számokban nem triviálisak – ez megerősíti, hogy a megelőzési erőfeszítéseknek a keresleti oldalra kell irányulniuk. Brown a CSAM fogyasztásával kapcsolatos kockázati tényezőket is feltárja. Kutatása azonosított bizonyos demográfiai adatokat, amelyek nagyobb valószínűséggel nézték meg a szándékos megtekintést (pl. az ausztrál tanulmányban a fiatalabb felnőtt férfiak nagyobb valószínűséggel nézték a nézőket, és néhány váratlan összefüggést, például volt katonai szolgálatot figyeltek meg). A demográfiai adatokon túl Brown pszichológiai utakat tárgyal: sok elkövető legális pornográfia fogyasztásával kezdi, és idővel illegális anyagokhoz jut, gyakran kíváncsiságból vagy érzéketlenségből. A könyvben idézett egyéb kutatások azt mutatják, hogy a CSAM-nézők jelentős többsége először véletlenül botlott rá (egy nemzetközi felmérés szerint 86%), gyakran serdülőkorban, majd később aktívan kereste. Ez a megállapítás döntő fontosságú – azt jelenti, hogy *a korai expozíció és a fiatalok online biztonsága* kritikus beavatkozási pontok a bűnözés körforgásának megállításában. Ezenkívül Brown foglalkozik a CSAM megtekintése és a kontaktbűncselekmények közötti kapcsolattal (a szakirodalomban vita tárgya). Bár nem minden néző bántalmazza a gyerekeket személyesen, néhányan eszkalálódnak; így a CSAM-fogyasztók azonosítása és kezelése a gyakorlati visszaélések megelőzésének egyik módja is. A rendőri műveletekből származó adatok (például a CSAM birtoklásával kapcsolatos elkövetők aránya, akikről később kiderül, hogy fizikai bántalmazást követtek el) idézhetők az ellenőrizetlen fogyasztás veszélyének hangsúlyozására.

Összességében Brown legfontosabb megállapításai egy rendkívül dinamikus és összetett bűnözői jelenségről festenek képet: egy olyan jelenségről, amelynek volumene és jellege megváltozott a digitális technológia miatt. A kritikus adatok – mint például a forródrótoknak küldött jelentések milliói, a saját készítésű tartalmak gyors növekedése és a CSAM-ot megtekintő egyének kicsi, de jelentős százaléka – mind alátámasztják Brown érvelését, miszerint a hagyományos megközelítéseket frissíteni kell. Ezeknek a tényeknek az összeállításával a könyv igazolja az átfogó stratégiák szükségességét. Ahogy az egyik bíráló megjegyezte, Brown munkája "a [CSAM] globális problémájának vizsgálatát" kínálja, amely egyszerre széles körű és bizonyítékokkal alátámasztott. A könyv részletes adatai és esettanulmányai a gyakorlatban megalapozzák ajánlásait, és konkrét információkat adnak a szakembereknek, amelyekre a politikát és a cselekvést alapozhatják.

Szakpolitikai ajánlások és következmények

A gyermekek szexuális zaklatását ábrázoló online anyagok eltávolítása *egyik fő hozzájárulása* a CSAM elleni küzdelemre vonatkozó irányelvek és gyakorlati ajánlások. Brown nem pusztán diagnosztizálja a problémát; a könyv második felét (2. rész: "A probléma kezelése") a megoldások megfogalmazásának szenteli, a krimitudományi perspektíva alapján. Ajánlásai a következőképpen foglalhatók össze:

- Növelje az elkövetők nehézségét, erőfeszítését és kockázatát: Brown azzal érvel, hogy minden hatékony stratégia sarokköve a *CSAM előállításának, terjesztésének vagy elérésének akadályainak alapvető emelése*. Jelenleg a CSAM online megtalálásának egyszerűsége alacsony elrettentést jelent; ezért a politikának arra kell törekednie, hogy "növelje a CSAM megtekintésének, terjesztésének és előállításának nehézségeit és kockázatait". Ez számos intézkedést igényel: például a célok és rendszerek megerősítését (az online platformok kevésbé vendégszeretővé tétele az anyagokkal való visszaéléssel szemben erőteljes tartalommoderálással, hash-szűréssel és gyors eltávolítással), valamint a felderítés kockázatának növelése (a bűnüldözési kibervizsgálati képességek megerősítése, valamint a platformok felhatalmazása a CSAM azonnali bejelentésére a hatóságoknak). Brown valószínűleg támogatja az olyan eszközök szélesebb körű alkalmazását, mint az automatizált szkennerek, képosztályozók és törvényszéki szoftverek az elkövetők tetten történő elfogására. Kiemeli a határokon átnyúló bűnüldözési együttműködés fontosságát is, hogy növelje annak valószínűségét, hogy a CSAM-mal kereskedőket azonosítják és bíróság elé állítják (mivel sok elkövető transznacionális tevékenységet folytat). Szakpolitikai szempontból ez erősebb nemzetközi megállapodások és hírszerzési információk megosztásának támogatását jelentheti, amelyek kifejezetten a gyermekek online kizsákmányolására összpontosítanak.
- A termelés megelőzése a forrásnál: A *CSAM-termelés csökkentése* érdekében Brown reaktív *és* megelőző *megközelítéseket is javasol.* Reaktívan ez azt jelenti, hogy a gyermekáldozatokat hamarabb kell azonosítani és megmenteni – például olyan kezdeményezések révén, mint az Interpol Nemzetközi Gyermekek Szexuális Kizsákmányolása (ICSE) képadatbázisa, amely lehetővé teszi a nyomozók számára, hogy összemérjék és megtalálják az áldozatokat a bántalmazási képeken. Proaktívan Brown valószínűleg a gyermekek szexuális bántalmazásának közösségi szintű megelőzésére szólít fel (mivel szinte minden CSAM tényleges bántalmazásból származik). Ez magában foglalhatja a bántalmazás felismeréséről és bejelentéséről szóló közoktatási kampányokat, a gyakorlati bűncselekmények kockázati tényezőinek kezelésére irányuló programokat, valamint a bűncselekmény kockázatának kitett

egyének számára hozzáférhető kezelést (például bizalmas segélyvonalak vagy tanácsadás a gyermekek iránt szexuális érdeklődést tanúsítók számára, mielőtt elkövetnék a bűncselekményt). Az új visszaélések előfordulásának csökkentésével kevesebb új anyag jönne létre. Brown bűnügyi tudományi megközelítése itt az *otthonokban és intézményekben a helyzetmegelőzésre helyezi a hangsúlyt* – például a szűrés és a gyámság javítását az ifjúságot segítő szervezetekben, vagy a szülők ösztönzését a gyermekek online interakcióinak felügyeletére a grooming elleni küzdelem érdekében. Technológiai szempontból egy másik produkciós oldali intézkedés az élőben közvetített visszaéléseket célozza meg: Brown olyan politikákat javasolhat, amelyek arra ösztönzik a pénzügyi szolgáltatásokat és az internetszolgáltatókat, hogy jobban észleljék és leállítsák a fizetős gyermekbántalmazási streameket (a pénznyom követése hatékony volt egyes bűnüldözési akciókban).

- Forgalmazási csatornák megzavarása: A terjesztési fronton Brown számos politikai irányt ad. Az egyik a platform felelősségének megerősítése. Azzal érvel, hogy az internetes vállalatoknak és a közösségi média platformoknak partnernek kell lenniük a felszámolási erőfeszítésekben – a *"Safety by Design"* megközelítést alkalmazva, amelyben a szolgáltatások szilárd biztosítékokkal épülnek fel a gyermekbántalmazási anyagok ellen. Ez nemcsak a feltöltések ismert CSAM-kivonatokkal való átvizsgálását foglalja magában (amit sok nagyvállalat megtesz), hanem a gyanús viselkedés aktív nyomon követését is (pl. grooming vagy nagy fájlátvitel peer-to-peer hálózatokon), valamint *életkor-ellenőrzési* vagy szülői felügyeleti funkciók bevezetését a kiskorúak kizsákmányolásának megakadályozása érdekében. Brown ajánlásai valószínűleg összhangban vannak a platformokat felelősségre vonó, globálisan összehangolt szabályozásra vonatkozó felhívásokkal. Például támogatná azokat a jogszabályokat, amelyek megkövetelik a technológiai vállalatoktól, hogy észleljék és távolítsák el a CSAM-ot, működjenek együtt a bűnüldöző szervek kéréseivel, és talán még új észlelési technikákat is kutassanak (adatvédelmi biztosítékokkal). A terjesztésre összpontosító intézkedések másik csoportja a CSAM-megosztás infrastruktúrájának megcélzása: ez azt jelenti, hogy a webtárhely-szolgáltatásokkal, a felhőszolgáltatókkal és a domainregisztrátorokkal együtt kell működni az illegális anyagokat tároló webhelyek gyors leállítása érdekében. Sok országban már vannak *blokkolási listák* vagy tartalomeltávolítási protokollok, de Brown hangsúlyozza, hogy ezeket agilisabbá és átfogóbbá kell tenni. Megemlítheti az olyan fejlett taktikákat is, mint a süllyesztés (az elkövetők által használt domainek irányításának megszerzése) vagy a honeypotok telepítése – csali webhelyek vagy peer-to-peer csomópontok, amelyek utánozzák a CSAM forrásokat az elkövetők csapdába ejtésére (ezt a megközelítést a legújabb kutatások vizsgálták). Az ilyen intézkedések növelhetik az elkövetők bizonytalanságát és kockázatát. Fontos, hogy Brown elismeri az olyan kihívásokat, mint a titkosítás és a darknet használata, amelyek akadályozzák a megfigyelést. A politikára nézve azt jelenti, hogy a megoldásoknak újítónak kell lenniük: például olyan eszközökbe kell befektetni, amelyek titkosított környezetben működhetnek (a magánéletet megőrző szkennelési technológiák) vagy olyan jogi keretekbe, amelyek lehetővé teszik az elkövetők hálózataiba való célzott behatolást (megfelelő felügyelet mellett).
- A fogyasztói kereslet csökkentése és a visszaesés megelőzése: Brown stratégiája a CSAM-fogyasztás megelőzésére kettős: a kereslet csökkentése és az elkövetők kezelése. A kereslet csökkentése érdekében a potenciális elkövetőkre irányuló *megelőző oktatást és elrettentést szorgalmazza*. Ez magában foglalhatja a közvélemény tudatosságát, hogy a "gyermekpornográfia" fogyasztása nem áldozat nélküli bűncselekmény, és szigorúan büntetik, ezáltal aktiválva az erkölcsi és jogi elrettentő

erőt. A szakirodalomban tárgyalt egyik konkrét beavatkozás a figyelmeztető üzenetek vagy kezdőoldalak elhelyezése, amikor a felhasználók ismert CSAM-kifejezésekre keresnek, tájékoztatják őket a jogellenességről, és segítő szolgáltatásokhoz irányítják őket (ezt néhány országban pozitív hatással próbálták ki). Brown valószínűleg támogatja az ilyen kezdeményezések kiterjesztését, mivel azok összhangban vannak azzal az elképzeléssel, hogy növeljék az elkövetők kockázatérzetét, és utat kínáljanak a lemondáshoz. A könyv kiemeli az elkövetők kezelésének és támogatásának szükségességét is a visszaesés megelőzése érdekében – felismerve, hogy egyes fogyasztóknak pszichológiai segítségre lesz szükségük a megálláshoz. Az olyan programok, mint a Lucy Faithfull Alapítvány "Stop It Now!" segélyvonala (az Egyesült Királyságban és nemzetközi terjeszkedésben) példák arra, hogy a saját nézési szokásaik miatt aggódó egyének névtelenül kérhetnek segítséget. Brown ezeket ígéretes intézkedéseknek tartja a *bűncselekmények megelőzésére*. Azok számára, akiket elkaptak, hangsúlyozza a hatékony büntető igazságszolgáltatási irányítást, beleértve a CSAM-elkövetők speciális rehabilitációs programjait és a hosszú távú felügyeletet. Mivel nem minden CSAM-fogyasztó felel meg egy profilnak (egyesek gyakorlati bántalmazók is, mások nem), a beavatkozásokat személyre kell szabni – pl. *"különböző beavatkozások a különböző elkövetői csoportok számára*", amint azt más kutatások is sugallják. Politikai szempontból Brown ajánlásai közé tartozhat az elkövetők terápiás programjainak kiterjesztése (önkéntes és elítélés után is), valamint annak biztosítása, hogy a pártfogó és feltételes szabadlábra helyezési rendszerek magukban foglalják az ismert elkövetők internethasználatának nyomon követését. A fogyasztás csökkentése kulcsfontosságú, mert Brown szerint ha a kereslet kiszárad, a termelés és a forgalmazás ösztönzése ennek megfelelően csökken.

- Holisztikus, több érdekelt fél együttműködése: Brown politikai vitájának visszatérő témája, hogy egyetlen entitás sem képes egyedül megszüntetni a CSAM-ot – ehhez több érdekelt fél összehangolt erőfeszítésére van szükség. Együttműködésre szólít fel a kormányok, a bűnüldöző szervek, az ipar és a civil társadalom között. A kormányoknak frissíteniük és harmonizálniuk kell a törvényeket (a nemzetközi harmonizáció létfontosságú, mivel az internet határok nélküli), biztosítva a bűncselekmények következetes meghatározását és végrehajtását (pl. a CSAM jogi kiskapuk megszüntetése, a *Lanzarote-i Egyezményhez hasonló eszközök alapján*). A bűnüldöző szerveknek világszerte együtt kell működniük olyan csatornákon, mint az Interpol és a közös munkacsoportok, mivel sok esetben különböző országokban vannak elkövetők, fogadók és áldozatok. A technológiai vállalatoknak, mint említettük, be kell építeniük a gyermekvédelmi intézkedéseket, és meg kell osztaniuk az adatokat (a jogi adatvédelmi keretek között) a visszaélések felderítésének megkönnyítése érdekében. A nem kormányzati szervezetek és forródrótok (pl. NCMEC, IWF, ECPAT) szerepet játszanak a nyilvános jelentések fogadásában és az áldozatok felkutatásában, ezért Brown hangsúlyozza kapacitásuk fenntartását és bővítését. Kiemeli a kutatási és hírszerzési egységek (például az Ausztrál Kriminológiai Intézet és az akadémiai központok) szerepét a feltörekvő trendek folyamatos tanulmányozásában – például a mesterséges intelligencia által generált CSAM térnyerése vagy az elkövetők által alkalmazott új taktikák –, hogy a politika alkalmazkodni tudjon. Összefoglalva, Brown politikai víziója *egy integrált ökoszisztéma-válasz,* amely megfelel a bűncselekmény integrált ökoszisztémájának. Nevezetesen, összhangban van a kortárs felhívásokkal, amelyek szerint a gyermekek online szexuális zaklatását a büntető igazságszolgáltatás mellett közegészségügyi kérdésként is kezelik. Ez azt jelenti, hogy be kell fektetni a megelőzésbe (oktatás, mentális egészség, közösségi ellenálló képesség) és az áldozatok támogatásába, nem csak az utólagos büntetésre összpontosítva.

Brown ajánlásainak következményei messzemenőek. Ha elfogadják, a technológiaszabályozás *megelőző, tervezésen alapuló stratégiái felé való elmozdulást,* valamint a végrehajtás és az elkövetők rehabilitációjának egyensúlyát javasolják. Egyes ajánlások (például az agresszív tartalomkeresés a platformokon) vitákat tartalmaznak a magánéletről és a véleménynyilvánítás szabadságáról, amelyeken a politikai döntéshozóknak el kell igazodniuk. Brown elismeri ezeket a kihívásokat, de fenntartja, hogy a gyermekek védelmének a legfontosabbnak kell lennie – és hogy az innovatív megoldások gyakran enyhíthetik a negatívumokat (például a magánélet védelmét megőrző szkennelés, amely személyes adatok nyilvánosságra hozatala nélkül észleli az illegális képeket stb.). Végső soron a könyv politikai tervének célja, hogy a digitális világot alapvetően biztonságosabbá tegye a gyermekek számára azáltal, hogy *kialakítja* a visszaélés lehetőségeit, hasonlóan a közegészségügyi megközelítésekhez, amelyek célja a betegségvektorok kiszűrése. Brown következtetései hangsúlyozzák a sürgősséget: ezen intézkedések nélkül a probléma továbbra is meghaladja válaszainkat, amint azt az incidensek éves megugrása is bizonyítja. Az általa felvázolt elveket követő összehangolt fellépéssel azonban Brown optimista, hogy a társadalom jelentősen megfojthatja az online CSAM létrehozását és terjesztését.

Relevancia az online CSAM elleni küzdelem tágabb összefüggésében

Rick Brown munkája egy olyan időszakban készült, amikor a *gyermekek online szexuális zaklatása elleni küzdelem* globális prioritássá vált, és jelentősen hozzájárul az ezen a területen folytatott szélesebb körű diskurzushoz és erőfeszítésekhez. A könyv relevanciája a tágabb kontextusban több szinten is megérthető:

- Igazodás a nemzetközi értékelésekhez: Brown elemzése illeszkedik olyan nagy nemzetközi jelentések megállapításaihoz, mint a WeProtect Global Alliance *Global Threat Assessment* és az UNICEF tanulmányai a gyermekek online kizsákmányolásáról. Ezek a jelentések olyan tendenciákat emelnek ki, mint a CSAM-esetek számának világszerte történő növekedése, a fiatalabb gyermekek áldozattá válása és az olyan új fenyegetések, mint a mesterséges intelligencia által generált gyermekbántalmazási képek. *Az online CSAM megszüntetése* tudományos gerincet biztosít ezeknek a címsoroknak azáltal, hogy részletesen feltárja a mögöttes okokat és mechanizmusokat. A riasztó statisztikákat emésztő politikai döntéshozók számára Brown könyve kontextust és konkrét stratégiákat kínál. Lényegében a széles körű cselekvésre való felhívásokat (pl. a WeProtect "Safety by Design" és a globális jogszabályok sürgetését) strukturált cselekvési keretté alakítja át a CSAM ellátási láncában. Ily módon a könyv megerősíti és mélységet ad annak a globális konszenzusnak, hogy *sokrétű, proaktív megközelítésre* van szükség.
- A politikai és jogalkotási viták befolyása: A könyv időben történő megjelenése (2022/2023) azt jelenti, hogy beépült a folyamatban lévő politikai vitákba. Például az Európai Unióban heves vitákat folytattak a CSAM elleni küzdelemről szóló rendeletjavaslatról (amely ellentmondásos intézkedéseket tartalmaz a titkosított kommunikáció visszaélésszerű anyagok keresésére). Brown krimitudományi perspektívája kritikus hangot ad a megelőzésre és a tervezésre – potenciálisan tájékoztatja ezeket a vitákat azáltal, hogy azt sugallja, hogy a technológiát és a jogszabályokat úgy lehet alakítani, hogy *elrettentsék a visszaéléseket, mielőtt azok megtörténnének.* Ausztráliában (Brown hazájában) munkája kiegészíti az e-biztonsági biztos hivatalának kezdeményezéseit, amely a technológiai ipar elszámoltathatóságát és

a felhasználók biztonságát szorgalmazza. Az AIC igazgatóhelyetteseként Brown meglátásai valószínűleg tájékoztatják a nemzeti stratégiát; valójában az ausztrál hatóságok a bűnüldözési fellépés mellett a megelőzésre és az elkövetők oktatására összpontosítottak. A könyv relevanciája az ilyen lépésekben mutatkozik meg: például Ausztrália önkéntes elkövető elterelési programjainak elfogadása és az olyan globális kezdeményezések támogatása, mint a "Project Arachnid" (egy automatizált CSAM webrobot), visszhangozzák a Brown által leírt átfogó megközelítést. Összefoglalva, a munka bizonyítékokon alapuló alapot biztosít, amelyre a jogalkotók és a szabályozók támaszkodhatnak a törvények vagy irányelvek kidolgozása során – biztosítva, hogy azok a kutatások hatékonyságán alapuljanak.

- Integráció az akadémiai és képzési tantervekbe: A CSAM-kérdés strukturált áttekintése miatt Brown könyve oktatási forrásként is releváns. Kifejezetten kriminológus hallgatóknak, valamint gyermekvédelmi és számítógépes bűnözés területén dolgozó szakembereknek szól. Az egyetemek és a rendőrfőiskolák felhasználhatják a kibernyomozók, digitális biztonsági tisztviselők és politikai elemzők következő generációjának képzésére. Azáltal, hogy a gyermekek online szexuális zaklatását a bűnügyi tudomány lencséjén keresztül mutatja be, Brown bevezeti az olvasókat arra, hogy szisztematikusan gondolkodjanak erről a problémáról, nem pedig pánikba vagy fatalizmusba. Ez kulcsfontosságú, mert az online CSAE (gyermekek szexuális bántalmazása/kizsákmányolása) területe gyakran érzelmi töltetű; Brown racionális-analitikus megközelítése segít a gyakorlóknak megőrizni az egyértelműséget és a változást hozó beavatkozásokra összpontosítani. A relevancia itt az, hogy a könyv hozzájárul a *kapacitásépítéshez*: felvértezi a frontvonalban dolgozókat (a nyomozóktól a szociális munkásokig) átfogó megértéssel arról, hogyan illeszkednek egymáshoz a kirakós különböző darabjai. Hangsúlyozza, hogy a megoldásokhoz együttműködésre van szükség – egy nyomozó, aki elolvassa, jobban értékelheti a civil szervezetek és a megelőzési programok szerepét, míg egy szociális munkás jobban megértheti, hogy a technológia és a rendőrség hogyan segítheti ügyfeleit. A CSAM elleni széles körű küzdelemben az ilyen interdiszciplináris megértés felbecsülhetetlen értékű.
- Hiánypótlás az irodalomban: Tudományos szempontból *a gyermekek szexuális zaklatásával kapcsolatos online anyagok kiküszöbölése* fontos rést tölt be. Ezt megelőzően, bár voltak tanulmányok és könyvek bizonyos szempontokról (pl. az elkövetők pszichológiai profiljai, a gyermekpornográfiára vonatkozó törvények jogi elemzése vagy a digitális kriminalisztikáról szóló technikai kézikönyvek), kevés munka kísérelte meg szintetizálni *az online CSAM problémájának és válaszának minden aspektusát*. Az egyik elődje Wortley és Smallbone 2012-es könyve, amelyet Brown gyakran idéz, amely a szituációs bűnmegelőzést alkalmazta az internetes gyermekpornográfiára. Brown könyve a 2020-as évek ezen alapjaira épít és frissíti, integrálva egy évtizednyi új fejleményt (például a közösségi média mainstreamingjét, a darknetet és a feltörekvő technológiákat, például a mesterséges intelligenciát). Széles körű és gyakorlati irányultsága azt jelenti, hogy gyakran hivatkoznak az online gyermekbántalmazási bűncselekmények átfogó megértésének kulcsfontosságú hivatkozására. Tágabb tudományos kontextusban Brown munkája további kutatásokat ösztönöz egy hasonlóan holisztikus lencse alkalmazására – például annak tanulmányozására, *hogy az ökoszisztéma egyik részében végrehajtott beavatkozások hogyan hatnak a többire*. Ez különösen fontos, mivel a CSAM elleni küzdelem összetett területre lép (például a titkosításról és a szkennelésről szóló viták): Brown fogalmi keretrendszere hangsúlyozza, hogy a technológiai politikában hozott döntéseket (például azt, hogy engedélyezik-e az üzenetek kliensoldali szkennelését a CSAM szempontjából) az általános bűnmegelőzési hatás szempontjából kell értékelni. Így a

könyv fogalmi próbakőként szolgál a kiberkriminológia és a gyermekvédelmi kutatások területén.

- Köztudat és érdekképviselet: Bár elsősorban akadémiai/politikai fókuszú, a könyv megállapításai a közérdekképviseletbe is beszivárogtak. A gyermekvédelemre összpontosító szervezetek felhasználhatják Brown világos megfogalmazását a problémáról a közvélemény oktatására és a mítoszok eloszlatására. Például az egyik gyakori tévhit az, hogy az online gyermekragadozók jellemzően idegenek, akik a csevegőszobákban ólálkodnak, miközben a valóságban *"a legtöbb elkövetőt az áldozatok ismerik"* szexuális zaklatás esetén – ezt az árnyalatot Brown is megjegyzi, amikor a produkcióról beszél (mivel a kezdeti bántalmazás gyakran otthoni környezetben történik). Ökoszisztéma-modellje segít a szószólóknak elmagyarázni, miért nem elég egyszerűen "elkapni a rosszfiúkat"; rámutat arra, hogy szélesebb körű társadalmi intézkedésekre van szükség (szülői tudatosság, ifjúsági oktatás, vállalati felelősségvállalás). Ily módon Brown munkájának relevanciája kiterjed a média és a nyilvános fórumok narratívájának a kollektív felelősség és a tájékozott cselekvés irányába történő alakítására.

Összefoglalva, Rick Brown *Elimination Child Sexual Abuse Online című könyve* mélyen releváns a gyermekek online kizsákmányolása elleni globális küzdelem szempontjából. Igazodik a nemzetközi stratégiákhoz és gazdagítja azokat azáltal, hogy részletes játékkönyvet biztosít a beavatkozási pontokról. Krimitudományi módszertana egyesítő keretet kínál egy olyan időszakban, amikor az érdekelt felek – a technológiai vállalatoktól a kormányokig – hatékony taktikákat keresnek a CSAM áradatának megfékezésére. A munka egybecseng a holisztikus megelőzés felé történő jelenlegi elmozdulással: a bántalmazás megállítása érdekében, mielőtt az megtörténne vagy elterjedne. Ahogy a gyermekeket fenyegető online fenyegetések fejlődnek (például az olyan új kihívások, mint a "szexuális zsarolás" és a mesterséges intelligencia által generált bántalmazási képek), Brown elemzésének alapelvei továbbra is rendkívül relevánsak – hangsúlyozzák az alkalmazkodóképességet, a bizonyítékokon alapuló politikát, és soha nem tévesztik szem elől a végső célt: a gyermekek védelmét a digitális korban.

Figyelemre méltó kritikák és nyomon követési kutatások

Az *online gyermekbántalmazási anyagok eltávolítása* vitát váltott ki tudományos és szakmai körökben, dicséretekhez és kritikákhoz egyaránt vezetett, valamint további kutatásokat inspirált Brown meglátásaira építve.

Kritikai fogadtatás: A könyvről szóló kritikák általában pozitívak voltak, hangsúlyozva annak alaposságát és hasznosságát. Például a *Child Abuse Review* (2024) áttekintése dicsérte Brown munkáját, mint *a kérdés "átfogó és időszerű vizsgálatát",* kiemelve a globális hatókört és a bűnügyi tudományi megközelítést, mint különös erősséget. A kommentátorok megjegyezték, hogy Brown sikeresen lefordítja az összetett kutatásokat gyakorlati útmutatássá, így a könyv értékes a politikai döntéshozók és a szakemberek számára, akiknek átfogó ismeretekre van szükségük az online CSAM-ról. A világos szerkezetet – a problémaelemzéstől a megoldási stratégiákig való áttérést – dicsérték, amiért segített az olvasóknak eligazodni egy sokrétű témában. A bírálók nagyra értékelték a naprakész adatok beépítését és a tudományágak (technológia, kriminológia, gyermekvédelem) áthidalását is, amely olyan kerek perspektívát biztosít, amely ritkán található meg a témával foglalkozó egyszerzős munkákban.

A dicséret ellenére néhány kritika is felmerült. Az egyik közös pont az, hogy a könyv célja, hogy ~200 oldalon lefedje a teljes CSAM ökoszisztémát, azt jelenti, hogy bizonyos területeket nem lehet kimerítően feltárni. A pszichológia szakemberei például megjegyezték, hogy a szöveg viszonylag kevesebb figyelmet fordít az *elkövetők egyéni kezelésére* vagy *az áldozatok traumák helyreállítására* – olyan szempontokra, amelyek bár kívül esnek a fő krimitudományi hatókörön, mégis fontosak a gyermekek szexuális bántalmazása elleni küzdelemben. Egy szociális munkás folyóiratban megjelent gyermekvédelmi szakértő megjegyezte, hogy Brown helyzetmegelőzésre és bűnüldözésre való összpontosítását ki lehetett volna egészíteni a terápiás és áldozatközpontú megközelítésekről szóló több vitával (például hogyan lehet támogatni azokat a túlélőket, akiknek a bántalmazási képei korlátlan ideig keringhetnek az interneten). Ez azonban inkább hangsúly, mint pontosság kérdése volt; a bíráló elismerte, hogy Brown szándéka a bűncselekmények előfordulásának megelőzése volt, nem pedig a bántalmazás utáni szolgáltatások, és így ez a kritika a fókusz különbségét tükrözi.

Egy másik kritikai pont Brown ajánlásainak végrehajtási kihívásaihoz kapcsolódik. Néhány olvasó rámutatott, hogy bár a könyv idealizált tervet vázol fel ("a CSAM megszüntetése"), ennek elérése valós akadályokba ütközik, amelyek további vitát igényelnek. Például Brown a tartalom fokozott megfigyelését és szűrését szorgalmazza, de az adatvédelem védelmezői és a technológiai cégek néha ellenállnak az ilyen intézkedéseknek a titkosítással és a felhasználói jogokkal kapcsolatos aggályok miatt. Egy büntető igazságszolgáltatási oktatási folyóirat bírálója megjegyezte, hogy a jövőbeni kiadásoknak vagy a nyomon követési munkáknak jobban meg kell küzdeniük azzal, hogyan lehet egyensúlyt teremteni ezeknek az egymással versengő érdekeknek – a gyermekek biztonságának biztosítása a magánélet túlzott megsértése nélkül. Ezenkívül a Brown által elképzelt globális koordinációt nehéz lehet megvalósítani: a jogi, erőforrás- és politikai akaratbeli különbségek azt jelentik, hogy egyes országok késnek az intézkedések végrehajtásában. Bár Brown megemlíti a nemzetközi szerződéseket és harmonizációra szólít fel, a kritikusok szerint a könyvnek hasznára válhatna a geopolitikai akadályok és azok leküzdésének további elemzése. Összefoglalva, a kritikák a *hatókör korlátaira (bizonyos területek mélységére)* és *a gyakorlati korlátokra* összpontosítanak, nem pedig Brown elemzésének hibáira. Ezek a kritikák konstruktív utakat kínálnak a további feltáráshoz, de nem ássák alá a mű alapvető hozzájárulását.

Brown munkája által befolyásolt nyomon követési kutatás: Megjelenése óta Brown könyve elkezdett befolyásolni és idézni a gyermekek online szexuális zaklatásával kapcsolatos későbbi kutatásokban. A tudósok Brown ökoszisztéma-keretére támaszkodtak saját tanulmányaik kialakításához. Például Napier et al. (2025) az internetezők körében a CSAM-nak való kezdeti kitettségről szóló tanulmányban Brownt (2022) idézi, amikor azzal érvel, hogy a megelőzésnek a véletlen expozíció korlátozásával és a fiatalok korai beavatkozásával kell kezdődnie. Napier megállapításai – miszerint a CSAM-nézők nagy része kiskorúként találkozott először akaratlanul ilyen anyaggal – visszhangozzák Brown hangsúlyát a *bűncselekmények elkövetéséhez vezető utak elzárására*. Ez azt szemlélteti, hogy Brown munkája hogyan tájékoztatja az új empirikus kutatások hipotézisét és indokait (ebben az esetben megerősíti az olyan beavatkozások iránti felhívást, mint a robusztus tartalommoderálás és a fiatalok online oktatása).

Sőt, Brown a szituációs bűnmegelőzés integrálása a CSAM kontextusába felkeltette az érdeklődést a technológiai és tervezésalapú kutatások iránt. Példáját követve egyes kutatók olyan újításokat vizsgálnak, mint például a chatbot-beavatkozások, amelyek kölcsönhatásba léphetnek az illegális tartalmat kereső egyénekkel (lényegében a gyakorlatba ültetve az erőfeszítések növelésének és a segítség felajánlásának gondolatát a potenciális bűncselekmény

helyén). Mások a Brown elemzésében említett "honeypot" taktikák hatékonyságát vizsgálják – például Scanlan és munkatársai 2022-es tanulmánya a közösségi hálózatok mézesbödön-rendszeréről arra hivatkozott, hogy kreatív megközelítésekre van szükség a potenciális elkövetők bevonásához és az oktatásba való átirányításhoz, összhangban a Brown által tárgyalt stratégiákkal. Ily módon Brown munkája fogalmi alapot és igazolást nyújt az ilyen kísérleti beavatkozásokhoz.

Ezenkívül maga Brown is folytatta a kutatásokat ezen a területen, és ezek az erőfeszítések a könyvben felvetett kérdések közvetlen kiterjesztései. Példa erre 2023-as tanulmánya a CSAM-nézés elterjedtségéről az ausztrál felnőttek körében (AIC *Trends & Issues* no. 682): foglalkozik azzal az adathiánysal, amely arra vonatkozik, hogy a CSAM-fogyasztás mennyire elterjedt az általános népességben. Az eredmények (a felnőttek 0,8%-a szándékosan nézte meg a CSAM-ot az elmúlt évben a felmérésben) empirikus súlyt adnak annak az elképzelésnek, amelyet az *Online CSAM megszüntetése tárgyalt*, hogy a társadalom egy kicsi, de jelentős szegmense részt vesz az ilyen anyagok fogyasztásában – ezzel megerősítve a keresletoldali megelőzés szükségességét. Ezt a tanulmányt úgy tekinthetjük, mint a könyv felhívását a probléma terjedelmének megértésére ("a probléma módszeres kicsomagolása", ahogy Brown fogalmazott). Hasonlóképpen, Brown részt vett a CSAM-elkövetők és más deviáns online viselkedések közötti átfedést vizsgáló kutatásban, ami segít a profilalkotás és a kockázatértékelés finomításában – egy másik terület, amelyet a könyv kiemel (6. fejezet, "A CSAM problémák megértése"). Brown és munkatársai ezen nyomon követési tanulmányai biztosítják, hogy a tudásbázis tovább bővüljön, tesztelve és validálva a 2023-as könyvben felvetett pontokat.

Végül a könyv hatással van a politikaorientált kutatásokra és értékelésekre. A kormányzati szervek és a nem kormányzati szervezetek tanulmányokat rendeltek meg a Brown által felsorolt beavatkozási megközelítések értékelésére. Például folyamatban van a *"Stop It Now!" elemzése. -stílusú segélyvonalak hatékonysága* és online figyelmeztető üzeneteket nyújtó kísérleti programok – mindez összhangban van Brown fogyasztáscsökkentési ajánlásaival. Ezeknek a programoknak a korai eredményei, miután megjelentek, gyakran hivatkoznak Browné hoz hasonló művekre, hogy kontextusba helyezzék, miért próbálják ki az ilyen beavatkozásokat. Valójában az *online CSAM megszüntetése* annak az alapvető szakirodalomnak a részévé vált, amelyet az új projektek és tanulmányok idéznek megközelítésük indoklása során. Segített a narratívát a megelőző megoldások felé mozdítani a tudományos konferenciákon és a politikai műhelyekben.

Összefoglalva, Rick Brown munkáját jól fogadták, mint szükséges átfogó útmutatót, a kritikák főként bizonyos elemek további bővítését javasolják, vagy elismerik a gyakorlati akadályokat. A könyv már elkezdte alakítani a későbbi kutatásokat és gyakorlatot: kulcsfontosságú forrásként említik, amely támogatja a gyermekek online szexuális zaklatása elleni szisztematikusabb, megelőzés-orientált stratégiák felé való globális elmozdulást. Ahogy a CSAM elleni küzdelem folytatódik, Brown elemzése alapvető darab – a jövő tudósainak és gyakorló szakembereknek meg kell vitatniuk, építeniük és finomítaniuk kell, akiknek közös célja a visszaélés ezen formájának végső felszámolása.

Források:

- Brown, Rick (2023). *A gyermekek szexuális zaklatását ábrázoló online anyagok eltávolítása*. Routledge – Krimitudományi sorozat.

- WeProtect globális szövetség (2023). *Globális fenyegetésértékelés 2023* – A növekvő CSAM-jelentések legfontosabb megállapításai.
- Ausztrál Kriminológiai Intézet – Brown, R. (2023). "A gyermekek szexuális zaklatásával kapcsolatos online anyagok megtekintésének elterjedtsége az ausztrál felnőttek körében" (*Trends & Issues in Crime and Criminal Justice*, No. 682).
- Wortley, R. és Smallbone, S. (2012). *Internetes gyermekpornográfia: okok, vizsgálat és megelőzés* – Úttörő helyzetmegelőzési megközelítés (idézi Brown munkájában).
- Napier, S. *és mtsai.* (2025). "A gyermekek szexuális zaklatásával kapcsolatos anyagok első megtekintése: egy névtelen felmérés eredményei" – megerősíti a korai megelőzés szükségességét (Brownt idézve).
- Áttekintés a *Child Abuse Review* (2024) című könyvben A. K. Biswas – megjegyzi a könyv átfogó és időszerű hozzájárulását (Routledge, 2022, 206 oldal).
- Áttekintés a *Journal of Criminal Justice Education* (2024) folyóiratban M. N. Habibi *et al.* – megvitatja Brown ajánlásainak erősségeit és gyakorlati kihívásait.
- Az Interpol és az NCMEC adatai a Brownban hivatkozott módon (pl. 6,5 millió megtekintés egy CSAM-oldalon, 32 millió jelentés az NCMEC-en keresztül 2022-ben).
- IWF (2022) éves jelentés – megjegyezte a saját maga által generált CSAM megugrását a kisgyermekek körében.
- További tudományos betekintés a helyzetmegelőzésről és az elkövetők viselkedéséről (pl. Scanlan *et al.*, 2022 a CSAM honeypots-ról), amelyek összhangban vannak Brown bűnügyi tudományi megközelítésével.
-

****

Amos N. Guiora "A csend bűnrészessége: a gyermekek szexuális bántalmazásának ökoszisztémáival való szembenézés az iskolákban"

A legfontosabb érvek és szerkezet összefoglalása

Amos N. Guiora *A csend bűnrészessége: A gyermekek szexuális bántalmazásának ökoszisztémáival való szembenézés az iskolákban* egy széles körű következményekkel járó fókuszált esettanulmány. A könyv középpontjában a 12 éves Jeremy Bell 1997-es meggyilkolása áll, amelyet tanára és igazgatója, Edgar W. Friedrichs követett el – egy sorozatos pedofil, aki évtizedekig tanított Pennsylvania és Nyugat-Virginia iskoláiban, a szülők és a személyzet kiterjedt panaszai ellenére. Guiora ezt a szívszaggató narratívát használja

elemzésének gerinceként. Gondosan krónikázza a Jeremy Bell-ügyet Dan Barber, az ügyet végül megoldó magánnyomozó részletes dokumentációjának segítségével. Ebben a történetben Guiora feltárja, hogy az iskolai adminisztrátorok hogyan hagyták figyelmen kívül vagy némították el az ismételt figyelmeztetéseket és jelentéseket, lehetővé téve, hogy egy ismert ragadozó az osztályteremben maradjon. Az intézményi tétlenség ezen mintája – az iskolai tisztviselők csendben átviszik a szabálysértő tanárt más iskolákba, ahelyett, hogy megállítanák – szemlélteti a durván "szemétátadásnak" nevezett jelenséget, amelyben a problémás pedagógusokat büntetőeljárás helyett körbekeverik.

A könyv szerkezete tükrözi Guiora módszeres megközelítését ebben a témában. Tíz fejezetre, valamint egy prológusra és epilógusra oszlik. A korai fejezetek elmesélik a "Jeremy Bell történetét", majd kicsinyítik a "The Enabler in Action" elemzését, és definíciókat adnak a lehetővé tevő és a visszaélést lehetővé tevő ökoszisztémáról. Guiora fejezeteket szentel a lehetővé tevő tényezők által okozott károk vizsgálatának, az ökoszisztémák jellemzőinek, amelyekben a ragadozók virágoznak, és egy szélesebb körű elemzésnek ("Zooming Out") arról, hogyan és miért történik az engedélyezés. A könyv utolsó részei a megoldások felé fordulnak: az egyik fejezet azt kérdezi: "Mit tanulunk ebből?", majd egy fejezet kifejezetten a "Lehetővé tevő kriminalizálása" mellett érvel, majd megvitatja az ilyen javaslatok akadályait és a reform "Előremutató útját". Két függelék elsődleges forrásokat (például iskolai jelentéseket és panaszleveleket tartalmaz a Bell-ügyből), valamint az illinois-i "Faith's Law" szövegét, egy nemrégiben megjelent törvényt, amely a pedagógusok szexuális zaklatását és a helytelen magatartás eltussolását célozza meg. A könyv ilyen módon történő felépítésével Guiora a konkrét tragédiától az általános elvek és végül az előíró ajánlások felé halad, tükrözve a jogi esettanulmány megközelítését. A legfontosabb érvek végig átszövődnek: hogy az intézményi hallgatás és bűnrészesség tette lehetővé Friedrichs bűneit, hogy ez egy szélesebb rendszerszintű problémára utal, és hogy érdemi jogi reformra van szükség az ilyen kudarcok jövőbeni megelőzéséhez.

Intézményi bűnrészesség és a visszaélés ökoszisztémái: Guiora központi tézise

Guiora központi tézise az, hogy a gyermekek szexuális bántalmazása az iskolákban ritkán egy magányos "rossz alma" munkája elszigetelten; inkább az intézményi bűnrészesség, a szándékos vakság és a szemlélődő tétlenség ökoszisztémája segíti elő. Más szóval, a hallgatás bűnrészesség. Azzal érvel, hogy az iskolai adminisztrátorok, kollégák és még a külső hatóságok is gyakran lehetővé teszik – akár az állítások aktív eltussolásával, akár a bejelentés és a beavatkozás passzív elmulasztásával –, ezáltal lehetővé téve a ragadozó viselkedés ellenőrizetlen folytatását. A Bell-ügyben évtizedek óta több tucat piros zászlót hagytak figyelmen kívül, vagy belsőleg kezeltek, ami azt szemlélteti, hogy a *támogatók és a szemlélők egész hálózata* lehetővé teheti, hogy "a legrosszabb bűnözői magatartás akadálytalanul elfertőződjön" egy intézményben. Guiora hangsúlyozza, hogy ezek a támogatók védőhálót képeznek a ragadozó körül, intézményük hírnevét vagy saját kényelmét helyezik előtérbe a gyermekek biztonságával szemben. Ezt a jelenséget, amelyet "ökoszisztémának, amelyben a ragadozók virágoznak", az jellemzi, hogy az emberek "intézményük érdekeit a gyermekek érdekei fölé helyezik". A *hallgatás bűnrészessége* arra utal, hogy az ismert bántalmazással szembeni fellépés megtagadása valójában olyan választás, amely *lehetővé teszi és megvédi* a bántalmazót. Ahogy a könyv egyik kommentátora összefoglalta: "a cselekvés mellőzése valójában a szexuális ragadozók engedélyezésének és védelmének választása". Guiora tézise

tehát a tétlenséget cselekvési formává alakítja át – szándékos döntésként, amelynek erkölcsi és gyakorlati következményei vannak.

Fontos, hogy Guiora ezt a tézist az intézményi árulás tágabb kontextusába helyezi. Párhuzamot von a holokauszt idején járókelők (korábbi munkáinak témája) és az iskolák, egyházak, egyetemek és más szervezetek modern intézményes szemlélői között. Minden ilyen esetben a hatalmi vagy bizalmi pozícióban lévő egyének bűnrészessé válnak a hallgatás révén, és olyan környezetet teremtenek, ahol az elkövetők büntetlenül tevékenykedhetnek. A könyv hangsúlyozza, hogy számos bántalmazási botrányban, a papi bántalmazástól az egyetemi támadásokig, *intézményi szereplők köröznek a szekereken*: a szervezetek az áldozatok védelme helyett magukat védik. Guiora a K-12 iskolai környezeten túl példákat hoz ennek megerősítésére. Megjegyzi, hogy *"mindenhol találunk példákat"* – a katolikus egyház papi visszaéléseinek eltussolásától a Michigan állam, Penn állam, Ohio állam, a Michigani Egyetem és az USA Gymnastics egyetemi botrányaiig –, ahol a tisztviselők lehetővé tették az olyan sorozatos ragadozókat, mint Larry Nassar vagy Jerry Sandusky, mivel nem reagáltak a jelentésekre. Ezeknek a párhuzamoknak a kiemelésével Guiora megerősíti központi tézisét: hogy az intézményes bűnrészesség rendszerszintű probléma, nem pedig egyszeri aberrációk sorozata. Az iskolák csak egy olyan helyszín, ahol a hallgatás ökoszisztémája megkönnyítheti a bántalmazást, és a Jeremy Bell-ügy egy messzemenő probléma mikrokozmosza. A "bántalmazás ökoszisztémája" koncepció egy erőteljes lencse, amelyen keresztül Guiora nemcsak azt vizsgálja, hogy mi történt egy vidéki iskolai körzetben, hanem azt is, hogy miért maradnak fenn az ilyen bűncselekmények az ország elismert intézményeiben.

Esettanulmányok és valós példák a könyvben

A könyv elsődleges esettanulmánya a Jeremy Bell-eset, amelyet Guiora részletesen elemz. Jeremy Bell egy fiatal fiú volt Pennsylvaniában, akinek tragikus halála feltárta a tanárból lett igazgató, Edgar Friedrichs által elkövetett bántalmazások hosszú történetét. Friedrichs több mint két évtizede (1975–2001) szexuálisan bántalmazta a diákokat több iskolában. Guiora elmeséli, hogy a szülők és a diákok panaszai hogyan követték Friedrichs-t egyik munkahelyről a másikra – például nem megfelelő viselkedésről és molesztálásról tettek bejelentést az iskola adminisztrátorainál –, de ahelyett, hogy feljelentették volna a rendőrségen, vagy eltávolították volna a gyerekekhez való hozzáféréstől, a felelősök gyakran csendben hagyták lemondani, vagy akár pozitív ajánlásokat is adtak neki, hogy költözzön máshová. Ez az eltitkolási minta közvetlenül hozzájárult ahhoz, hogy a következő iskola felvette Friedrichs-t, akaratlanul is új áldozatokat kínálva neki. Guiora és Dan Barber nyomozó dokumentálja, hogy ez az eltussolási kultúra végül hogyan vezetett a legrosszabb kimenetelhez: 1997-ben Friedrichs horgásztúrára csábította Jeremy-t, és meggyilkolta, valószínűleg azért, hogy eltussolja a folyamatos molesztálást. A könyv végigvezeti az olvasót a kudarcok kronológiáján ebben az esetben – megnevezve a tanárokat, igazgatókat, felügyelőket, sőt még a bűnüldöző szervek tisztjeit is, akiknek tudtak vagy gyanakvottak, de hallgattak. Azzal, hogy boncolgatja, hogy ki mit és mikor tudott, Guiora illusztrálja a felelősség hálóját: Jeremy Bell halála nem csak egy ember gonoszságának volt a következménye, hanem több tucat felnőtté, akik félrenéztek. Ez a valós példa egyszerre rémisztő és tanulságos, konkrétan megmutatja, mit jelent a "hallgatás bűnrészessége": a gyerekeket *védelem nélkül hagyják, miközben a ragadozót ismételten a kétely előnyére fordítják, vagy átadják egy másik akaratlan közösségnek*.

Míg a Jeremy Bell-eset alkotja a narratív magot, Guiora elemzése más esetekre és forgatókönyvekre hivatkozik annak bizonyítására, hogy a bántalmazás ilyen ökoszisztémái zavaróan gyakoriak. A "Nagyítás: A lehetővé tétel módja és miért" című fejezetben állítólag

összekapcsolja a Bell-ügyet olyan tágabb mintákkal, mint a katolikus egyház papi bántalmazási válsága és különböző nagy horderejű iskolai és egyetemi visszaélési ügyek. Például utal arra, hogy *az egyházi tisztviselők és a pedagógusok egyaránt gyakran választották az intézményi hírnevet a gyermekek biztonsága helyett*, olyan példákat hozva fel, mint a bántalmazó papok szisztematikus áthelyezése a plébániák között (tükrözve a tanárok "szemétátadását"), és az egyetemi adminisztrátorok kudarca a diákokat zsákmányoló edzők vagy orvosok megállításában. Ezzel Guiora megerősíti, hogy Jeremy Bell története "nem kiugró", hanem egy minta része: az olyan ragadozók, mint Friedrichs, Larry Nassar (Michigan State/USA Gymnastics), Jerry Sandusky (Penn State), Richard Strauss (Ohio State) és mások folytathatták bántalmazásukat a körülöttük lévők aktív bűnrészessége vagy passzív hallgatása miatt. Ezeknek a hivatkozásoknak a beszövésével a könyv kijózanító leltárt ad a valós támogató ökoszisztémákról. Minden eset részletekben eltérhet, de a mögöttes dinamika feltűnően hasonló. Guiora előző könyve, *a Senkorátorok hadserege* már összegyűjtötte a túlélők történeteit az ilyen eseményekből; A *csend bűnrészességében* egy részletes esettanulmányt használ ugródeszkaként ezeknek az analóg példáknak a megvitatására. Ez a megközelítés a valóságban alapozza meg érveit: az olvasók szembesülnek azzal a ténnyel, hogy az intézményi bűnrészesség többször is megnyitotta az utat a sorozatos bántalmazók előtt az iskolákban, a sportban, a vallási közösségekben és azon túl. A "Hit törvénye" szerepeltetése a függelékben – amelyet egy illinois-i tanári bántalmazás túlélőjéről neveztek el – maga is egy valós példa, amely bemutatja, hogy egy túlélő története hogyan vezetett a törvényhozás megváltoztatásához. Összességében Jeremy Bell ügyét ezekkel a példákkal együtt vizsgálva Guiora világossá teszi, hogy a bántalmazás ökoszisztémái áthatóak, és hogy a kollektív cselekvés kudarca visszatérő téma a legsúlyosabb gyermekbántalmazási botrányok között.

Jogi és etikai érvek: Guiora javasolt politikai ajánlásai

Jogi szempontból Guiora leghangsúlyosabb érve az, hogy a visszaélések lehetővé tevőit és szemlélőit a törvény által kell felelősségre vonni, nem csak erkölcsi ítélettel. Megjegyzi, hogy a jelenlegi jogi környezetben gyakran alig vagy egyáltalán nem jár büntetőjogi szankció azokra, akik nem jelentik be, vagy segítenek elhallgattatni a visszaéléseket. Sok amerikai államban kötelező jelentési törvények vannak a gyermekbántalmazás miatt, de ezek általában csak kisebb büntetéseket szabnak ki (gyakran szabálysértéseket vagy kisebb pénzbírságokat), és ritkán hajtják végre intézményi eltussolás esetén. Guiora sajnálatosan alkalmatlannak találja ezt a helyzetet, tekintettel arra, hogy a támogatók milyen súlyos károkat okozhatnak. Etikai szempontból a cselekvés elmulasztását a gyermekek mély elárulásaként fogalmazza meg; jogilag *hézagnak nevezi* – a törvény hiányosságának, amelyet be kell tölteni. A könyv a "lehetővé tevő kriminalizálása" mellett érvel, sokkal agresszívebb módon, mint manapság. A gyakorlatban ez azt jelenti, hogy olyan törvényeket kell támogatni, amelyek jelentős büntetőjogi felelősséget rónának azokra az egyénekre (különösen azokra, akiknek szakmai vagy erkölcsi kötelességük a gyermekek védelme), akik tudatosan elmulasztják bejelenteni a szexuális zaklatást, vagy akik aktívan védik az elkövetőket. Guiora kifejezetten azt javasolja, hogy a büntetőjog erejével támogatva hozzanak létre cselekvési kötelezettséget a szemlélők és a támogatók számára. Azt állítja, hogy csak értelmes büntetéssel való fenyegetéssel – kirívó esetekben potenciálisan bűncselekmény vádjával – változik meg a számítás azok számára, akik egyébként az intézményi lojalitást vagy a személyes kényelmet választanák a gyermek biztonsága helyett. Guiora egyik eszköze az, hogy túllép azon, hogy a bejelentés elmulasztását kisebb bűncselekményként kezelje, és ehelyett a bántalmazás bűnözői elősegítésének egyik formájaként ismeri el. Ahogy a *Guiora által társszerző Criminal Law Bulletin* cikk tömören megfogalmazza, a cél az, hogy "ne csak a gyermekek szexuális zaklatásának elkövetőit vonják felelősségre... hanem azok is, akik bűncselekményeiket úgy teszik lehetővé, hogy nem jelentik

a gyanús vagy ismert bántalmazást. Jeremy Bell esetében például több tanárt és adminisztrátort törvény kötelezett *riporternek* – ami azt jelenti, hogy törvényi kötelezettségük volt jelenteni a gyermekbántalmazás gyanúját –, de nem tették. Guiora azzal érvel, hogy az ilyen embereknek nem csak megrovással kell szembenézniük; potenciálisan büntetőjogi vádakkal kell szembenézniük, mert hallgatásuk közvetlenül hozzájárult a bűncselekmények folytatásához.

Guiora politikai ajánlásai kiterjednek a szervezeti és jogalkotási reformok kialakítására. Szélesebb körű politikai változásokat és szociális biztosítékokat szorgalmaz az iskolákon belül a visszaélésbarát környezet megelőzése érdekében. Ez magában foglalhatja a pedagógusok jobb képzését a visszaélések észleléséről és bejelentéséről, a bejelentők erősebb védelmét a jelentkezők számára, valamint egyértelmű protokollokat, amelyek a gyermekvédelmet helyezik előtérbe az intézményi imázssal szemben. Az egyik konkrét javaslat az új jogszabályok szorgalmazása – Guiora személyesen vett részt az ilyen törvények kidolgozásában és lobbizásában. Valójában a könyv megjelenése egybeesett az olyan államokban, mint Utah, hogy elfogadják a járókelők felelősségére vonatkozó törvényeket. (Guiora érdekképviselete fontos szerepet játszott abban, hogy Utah 2021-ben elfogadta azt a törvényt, amely kiterjesztette a jelentéstételi kötelezettséget, és büntetést szabott ki azokra a járókelőkre, akik nem segítenek, ezt a pontot megfigyelők is megjegyezték.) *Tanulságos a Faith's Law* (Illinois) felvétele a könyv függelékébe; ez a 2021-ben elfogadott törvény szigorítja az iskolákra vonatkozó követelményeket a szexuális visszaélések bejelentésére, és tiltja a bántalmazást elrejtő titoktartási megállapodásokat. Ennek a statútumnak a bemutatásával Guiora sablont ad az általa támogatott reformhoz. Jogi érve lényegében az, hogy a társadalomnak túl kell lépnie a lehetővé tevők puszta erkölcsi elítélésén a tényleges jogi elrettentés felé: *ha tudatosan védelmezünk egy ragadozót, vagy csendben maradunk, miközben egy gyermeket bántanak, megvádolhatnak és megbüntethetnek*. Guiora úgy véli, hogy ez megváltoztatja az intézményeken belüli kultúrát. Ennek az álláspontnak az etikai alapja az igazságosság túlélőközpontú szemlélete – az az elképzelés, hogy *a kiszolgáltatottak védelme* kiemelkedő kötelesség. Egy egyszerű erkölcsi számításra hivatkozik: *ha a törvény nem bünteti a támogatókat, akkor hatékonyan tolerálja a "veszélyben lévő személy elhagyását", hagyva az* áldozatokat magukra. Azoknak, akik azzal érvelnek, hogy a tétlenség kriminalizálása túl messzire megy, Guiora azt állítja, hogy a status quo – ahol csend uralkodik – pusztítónak bizonyult. Szemében a jogi reform etikai kötelesség. Azáltal, hogy olyan konkrét politikákat javasol, mint a szigorúbb kötelező jelentéstételi végrehajtás, az eltussolásért való büntetőjogi felelősség, és talán még egy új bűncselekményi kategória is a kirívó lehetővé tevő magatartás miatt, A *csend bűnrészessége* túlmutat a diagnózison, és aktívan felvázolja a törvény és a politika megváltoztatásának ütemtervét.

Szemlélődő viselkedés és szervezeti kultúra az iskolákban

A könyv egyik legáthatóbb kritikája a szemlélődő mentalitásra és a szervezeti kultúrára irányul, amely gyakran uralkodik az iskolai rendszerekben (és más intézményekben), amikor a bántalmazás kibontakozik. Guiora elmélyül abban, hogy azok az emberek, akiknek cselekedniük kellene, miért nem választják azt. Pszichológiai, kulturális és bürokratikus tényezők keverékét azonosítja, amelyek ehhez a bénuláshoz vagy bűnrészességhez vezetnek. Az iskolákban a tanárok és az adminisztrátorok félhetnek a megtorlástól vagy a karrier károsodásától, ha felszólalnak egy kolléga ellen; Meggyőzhetik magukat arról, hogy a bántalmazás bejelentése botrányt okoz, és így racionalizálhatják a hallgatást az iskola hírnevének "védelme" érdekében. Van egy hírhedt tendencia is, hogy a dolgokat "belsőleg" kezelik – az igazgató elegendőnek tarthatja a problémás tanár figyelmeztetését vagy csendben eltávolítását a bűnüldöző szervek bevonása nélkül, elkerülve ezzel a rossz nyilvánosságot. Guiora véleménye szerint ezek az impulzusok – bármennyire is emberi – egy olyan

ökoszisztéma DNS-ét alkotják, amely lehetővé teszi a bántalmazást. Azzal érvel, hogy amikor "az intézményi szereplők az intézményt védik, nem pedig a veszélyben lévő személyt", akkor alapvetően elárulják kötelességüket. *A csend bűnrészességében* számos olyan esetet említenek, amikor a tanárok vagy tisztviselők *"szemet hunytak"* a gyerekek szorongásának egyértelmű jelei vagy a kollégák gyanús viselkedése előtt. Ezt a hallgatást gyakran egy kimondatlan társadalmi szerződés tartja fenn: *te nem hívsz ki, én nem foglak kihívni*. Sok iskola szervezeti kultúrája így alapértelmezés szerint elkerülésre és tagadásra épül – egy olyan kultúrára, ahol az aggályok felvetése nem javasolt, vagy ahol a bejelentőket bajkeverőknek tekintik. Guiora egyértelműen elítéli ezt a kultúrát, kiemelve, hogy a felnőttek kényelmét helyezi előtérbe a gyermekek biztonságával szemben.

A könyv visszatérő témája a szemlélők erkölcsi és gyakorlati kudarca. Guiora a "szemlélődő effektus" fogalmára hivatkozik, amikor egy csoport egyének azt feltételezik, hogy valaki más beavatkozik. De óvatosan különbözteti meg a vészhelyzetekben a hétköznapi szemlélődő hatást az intézményeken belüli eseményektől. Iskolai környezetben a szemlélők nem véletlenszerű idegenek – meghatározott *szereppel és gyakran jogi kötelezettségekkel rendelkező szakemberek*. Így Guiora magasabb színvonalon tartja őket. Kritizálja az általa "csupa beszéd, semmi cselekvés" jelenséget: az oktatók vagy az adminisztrátorok kifejezhetik személyes aggodalmukat vagy együttérzésüket fejezhetik ki az áldozattal, de nem teszik meg azt az egyetlen dolgot, ami számít: jelentik a bántalmazást és megállítják a ragadozót. A Jeremy Bell-narratíva során például olyan tanárokkal találkozunk, akik *azt gyanították, hogy Friedrichs viselkedése ragadozó volt* (néhányan még megkérdőjelezhető cselekedeteknek is tanúi voltak), de olyan informális intézkedéseket választottak, mint például megemlíteni egy felettesnek, vagy figyelmeztetni a diákokat, hogy maradjanak távol, ahelyett, hogy hivatalosan jelentenék a rendőrségen. Az iskola kultúrája megállapította, hogy a hivatalos vádaskodás tabu. Guiora értékelése szerint az ilyen szemlélődő tétlenség nem semleges választás; Ez egy megerősítő döntés, amely felhatalmazza a bántalmazót. Szavai szerint *"a járókelőkre és a támogatókra vonatkozó cselekvési kötelezettség elmulasztása" azt jelenti, hogy az elkövetők "magabiztosan tudják, hogy segítenek... nem kötelesek erre"*. Így a szemlélődő passzivitást az áldozat aktív "elhagyásaként" alakítja át. Ez az erős nyelvezet ("elhagyás") aláhúzza az etikai vádat: azok, akik hallgatnak, egy gyermeket hagynak bántani, gyakorlatilag összejátszva a ragadozó napirendjével.

Guiora azt is feltárja, hogy a szervezeti hierarchia és a lojalitás hogyan járul hozzá ehhez a dinamikához. A fiatalabb alkalmazottak gyakran attól tartanak, hogy ellentmondanak a vezető tisztviselőknek, és a vezető tisztviselők attól tartanak, hogy a botrány beszennyezi az iskolát – ezért mindenki csendben marad. Lehetnek még kifejezett eltussolási politikák is: pl. nyomást gyakorolnak az áldozatok családjaira, hogy vonják vissza a panaszokat, vagy csendben elmozdítanak egy megvádolt tanárt a kerületből egy pozitív levéllel (ahogy az Friedrichs esetében történt). A könyv kritizálja ezeket a gyakorlatokat, mivel mérgező kultúrát hoznak létre, ahol a ragadozók "jól érzik magukat abban a tudatban, hogy... büntetés helyett védelemre számíthatnak az intézménytől. A szemlélődők viselkedésének értékelése során Guiora nem finomkodik: a bántalmazással szembeni hallgatás egyenlő a bűnrészességgel. Mélyreható változást szorgalmaz a szervezeti kultúrában – a reflexszerűen záró kultúráról olyanra, amely ösztönzi a felszólalást és a gyermekjólétet helyezi előtérbe. Kritikája nem csak az egyéneket célozza meg, hanem a rendszerszintű szellemiséget is: a normákat, a képzést és a vezetői attitűdöket, amelyek üzenetet küldenek az alkalmazottaknak arról, hogyan kezeljék a vádakat. Ha a jelenlegi szellemiség a "csendben marad", Guiora meg akarja fordítani a "jelentést és támogatást". Összefoglalva, a szemlélődők viselkedésének vizsgálata feltárja az önvédelem és az intézményi tagadás körforgását, amelyet ragaszkodik ahhoz, hogy megszakítsák. A

törvények megváltoztatása (amint azt fentebb tárgyaltuk) a változás kikényszerítésének egyik módja, de Guiora azt is sugallja, hogy etikus vezetésre és oktatásra van szükség, hogy a tanárok és az igazgatók megértsék, hogy *a hallgatás rossz választás* – erkölcsileg, szakmailag és most (remélhetőleg) jogilag is.

A csend bűnrészességének *hatása és fogadtatása*

2024 közepén megjelent A *csend bűnrészessége* jelentős hatást gyakorolt a gyermekvédelemmel kapcsolatos vitákra, mind jogi körökben, mind a közszférában. A könyvet nemcsak tudományos tanulmányként írták le, hanem az oktatás minden érdekelt fele – szülők, tanárok, adminisztrátorok és törvényhozók – cselekvésre való felhívásaként. A korai olvasók és kommentátorok erősen reagáltak Guiora megállapításaira és javaslataira. Például Utah állam képviselője, Brian S. King dicsérte a könyvet, amiért mély betekintést nyújt "*abba, hogy az egyének és azok az entitások, amelyekben dolgoznak, hogyan hagyják figyelmen kívül, tolerálják, sőt fenntartják az elkövetői bántalmazást"* – segítve elmagyarázni, hogy a szörnyű viselkedés hogyan folytatódhat *"évekig, szem előtt, anélkül, hogy bárki is fellépne, hogy véget vessen neki".* Az ilyen jóváhagyások azt sugallják, hogy a politikai döntéshozók meggyőzőnek találják a könyv érvelését. Valójában a könyv befolyásolta a jogalkotási beszélgetéseket: Guiora támogatóinak kriminalizálása mellett rezonált szülőállamában, Utah államban, amely, mint megjegyeztük, 2021-ben az ő hozzájárulásával fogadott el egy járókelőtörvényt. Más államok törvényhozói is érdeklődést mutattak, különösen azért, mert az iskolák országszerte szembesülnek a múltbeli visszaélési botrányokkal. Azáltal, hogy konkrét keretet biztosít az intézményi bűnrészesség megértéséhez, a könyv érvekkel és valós bizonyítékokkal fegyverzi fel a reformereket. Nem túlzás azt állítani, hogy *a csend bűnrészessége* hozzájárul ahhoz, hogy a bántalmazás jogi felelősségre vonását megvitassák – elképzelhetőbbé téve a büntetések kiszabását azokra az iskolákra vagy tisztviselőkre, akik nem védik meg a gyerekeket.

Tudományos szempontból Guiora munkáját jól fogadták, mint időszerű hozzájárulást a szemlélődők felelősségével és az intézményi felelősséggel kapcsolatos jogi tudományhoz. A könyv tartalmára hivatkoztak jogi áttekintő cikkekben, és bekerültek a jogi egyetemek tanterveibe a szemlélők és a támogatók témájában. Például Guiora megfogalmazását a problémáról (például azt a kijelentését, hogy a szemlélődők fellépésének elmulasztása *"biztosítja, hogy az elkövetők magabiztosan cselekedhessenek",* és magára hagyják az áldozatokat) idézték a jelentéstételi kötelezettségről szóló törvények szükségességéről szóló vitákban. A részletes esettanulmányi módszer – a narratív nonfiction és a jogi elemzés áthidalása – pozitív figyelmet fordított arra, hogy emberi arcot adjon az egyébként elvont politikai vitáknak. Jogi és etikai kollégái dicsérték Guiorát, amiért közvetlen vonalakat húzott a történelmi atrocitásoktól (például a holokaussztól) a kortárs kérdésekig, ezáltal kiemelve a téma erkölcsi sürgősségét. A könyvet az Amerikai Jogi Iskolák Szövetsége 2024-ben figyelemre méltó kari kiadványként emelte ki, és forrásként idézték a bántalmazás megelőzéséről szóló konferenciákon és paneleken.

A túlélők érdekképviseleti csoportjai és a nagyközönség körében a *The Complicity of Silence* is megütötte a húrt. A pedagógusok bántalmazásának megszüntetésével foglalkozó szervezetek (például a SESAME hálózat és hasonló gyermekvédelmi nonprofit szervezetek) a könyvet alapvető olvasmányként ajánlották. A szülők és túlélők forráslistáira való felvétele azt jelzi, hogy nemcsak tudományos szövegként, hanem a tudatosság és a változás eszközeként is értékelik. Az intézményi visszaélések túlélői és szószólóik nagyra értékelték Guiora rendíthetetlen reflektorfényét a támogatókra. Egy olyan korszakban, amikor a #MeToo és más mozgalmak felhívták a figyelmet a bántalmazásra, Guiora könyve tovább viszi a beszélgetést –

felteszi a kérdést: *"Kit kell még felelősségre vonni, ha bántalmazás történik?"* A közszférában a fogadtatás észrevette ezt a provokatív nézőpontot. A médiamegjelenések, mint például Guiora interjúi az NPR *Access Utah-ban* és különböző podcastokban, azt mutatják, hogy széles körű érdeklődés (és borzalom) mutatkozik annak megtudása iránt, hogy egy olyan ragadozó, mint Friedrichs hogyan működhetett ilyen sokáig. Ezek az interjúk gyakran vitához vezetnek arról, hogy milyen politikák állíthatják meg a következő Friedricheket, jelezve, hogy a könyvnek sikerül párbeszédet indítania a megoldásokról, nem csak a problémákról.

Bár a fogadtatás nagy része pozitív volt, felkarolva Guiora reformra való felhívását, érdemes megjegyezni, hogy javaslatai vitát is váltanak ki. Egyes jogi szakértők figyelmeztetnek a mulasztások kriminalizálásának kihívásaira vagy a megfelelő eljárással kapcsolatos kérdésekre az iskolai tisztviselők elmulasztása miatti büntetőeljárás alá vonása során. Guiora a könyvben sok ilyen ellenérvvel foglalkozik (például egy fejezetet szentel a "Javasolt megoldások akadályainak", ahol valószínűleg olyan aggályokat tárgyal, mint a túlzott jelentés, a hamis vádak vagy a tétlenség büntetésének csúszós lejtője). Ezt a kiegyensúlyozott kezelést a bírálók is megjegyezték: Guiora elismeri ötletei megvalósításának összetettségét, még akkor is, ha határozottan védi azok szükségességét. Összefoglalva, *A csend bűnrészessége* jelentős hatást gyakorolt azáltal, hogy új megvilágításba helyezett egy ismerős tragédiát (gyermekbántalmazás az iskolákban) – a bántalmazó körüli ökoszisztémára összpontosítva. Fogadtatása átível a közönségen: a jogi tudósok szigorú esettanulmánynak találják, erős normatív állításokkal; a törvényhozók és a bűnüldöző szervek útmutatót látnak benne a jogi hiányosságok megszüntetésére; a pedagógusok és a szülők ébresztőnek veszik az iskolai kultúrával kapcsolatban; A túlélők pedig megerősítést kapnak arról, hogy a körülöttük lévő kudarcok nem csak "balszerencse" voltak, hanem rendszerszintű igazságtalanság, amelyet orvosolni lehet és orvosolni kell. Ha egy könyv hatásának mércéje az általa generált beszélgetés és cselekvés, akkor Guiora *A csend bűnrészessége című könyve* sikeresnek tekinthető: önvizsgálatra késztette az iskolákat és a törvényhozást a hallgatás költségeivel kapcsolatban, és lendületet adott annak a növekvő mozgalomnak, amely ragaszkodik ahhoz, hogy a szemlélőket és a támogatókat felelősségre vonják gyermekeink védelméért.

Források:

- Amos N. Guiora, *A csend bűnrészessége: A gyermekek szexuális bántalmazásának ökoszisztémáival való szembenézés az iskolákban* (Full Court Press, 2024) – az összefoglalókban és a fejezetlistákban tárgyaltak szerint.
- Fastcase könyvleírás és részlet a *Csend bűnrészességéről*.
- Utah Public Radio interjú Amos Guiorával, *Access Utah* (2024. október).
- Guiora et al., "A gyermekek szexuális bántalmazásának lehetővé tételét lehetővé tevő személyek felelősségre vonása: Jeremy Bell esete" (Crim. Law Bulletin, 2023).
- Részletek Guiora jogi áttekintési cikkéből az intézményi bűnrészességről és a szemlélőkről (Ill. Law Review, 2022).
- A csend bűnrészessége *(Brian King, Matthew McCluskey, Dan Barr)* ajánlásai és kritikái az Amazonon idézve.
- A SNAP Network panelbeszélgetés hivatkozás Guiora munkájára és érdekképviseletére.
- A pedagógus szexuális visszaélési forrása ajánlja Guiora könyvét

****

Sinéad Ring, Kate Gleeson és Kim Stevenson "Felnőtt túlélők által jelentett gyermekbántalmazás: jogi válaszok Angliában és Walesben, Írországban és Ausztráliában"

Alapvető érvek és megállapítások

Sinéad Ring, Kate Gleeson és Kim Stevenson munkája *"széles körű és időszerű kritikai történetet és elemzést" nyújt* arról, hogy három common law joghatóság – Anglia és Wales, Írország és Ausztrália – hogyan reagált jogilag a "történelmi" vagy "nem közelmúltbeli" gyermekek szexuális zaklatására (NRCSA). A szerzők az NRCSA-t a múltbeli bűncselekményekben gyökerező sürgető kortárs kérdésként fogalmazzák meg: a huszonegyedik században évtizedes visszaélések kerülnek napvilágra, és arra kényszerítik a jogrendszereket, hogy számoljanak a túlélők igazságszolgáltatási igényeivel. A könyv nagy horderejű botrányokkal kezdődik (például Jimmy Savile leleplezése Angliában), amelyek *"széles körű leleplezésekhez és későbbi vizsgálatokhoz" vezettek* – nevezetesen a gyermekek szexuális bántalmazásával foglalkozó független vizsgálat (IICSA) létrehozása Angliában és Walesben, mint intézményi válasz. Hasonló leleplezési hullámok történtek Írországban és Ausztráliában, hangsúlyozva, hogy az NRCSA inkább globális kihívás, mint elszigetelt jelenség. Ezekben az országokban a gyermekkori bántalmazás felnőtt túlélői többféle jogi úton kerestek igazságot – büntetőeljárás, nyilvános vizsgálat, polgári kártérítési perek és államilag finanszírozott jogorvoslati rendszerek. A könyv központi kérdése tehát: mit tettek a történelmi gyermekbántalmazásra adott válaszként, és mennyire hatékonyak ezek a válaszok a túlélők igazságszolgáltatásában?

Ring, Gleeson és Stevenson központi érve az, hogy minden joghatóság jelentős reformokat és innovatív jogi válaszokat vezetett be a nem közelmúltbeli gyermekek szexuális zaklatásának kezelésére – gyakran "forradalmi" változások –, de ezek a válaszok minden területen *feltűnően elégtelenek*. Az Egyesült Királyság, Írország és Ausztrália bíróságai és törvényhozásai valóban *"megreformálták a meglévő doktrínát és gyakorlatot",* és "új módszereket hoztak létre *az állami és magánszereplők elszámoltathatóságára"* – a büntetőjog és a kártérítési jog változásaitól kezdve a nyilvános vizsgálatok és jóvátételi programok létrehozásáig. Ezek a fejlemények sok szempontból átalakították a törvény túlélőkkel való kapcsolatát, sőt megváltoztatták a társadalom felfogását e történelmi bűncselekmények igazságszolgáltatásáról. Azonban továbbra is jelentős hiányosságok és kudarcok vannak. A szerzők úgy találják, hogy a jogrendszer még mindig nem biztosítja a teljes elszámoltathatóságot és az érdemi elismerést a gyermekkori szexuális bántalmazás túlélőinek. Ez a fejlődési minta a hiánnyal keveredve tükrözi azt, amit a szerzők *az állam és a törvény eredendő "ambivalenciájának" neveznek a felnőtt túlélők igazságszolgáltatása iránt*. Más szóval, még akkor is, ha a jogi intézmények

jobban reagálnak a történelmi visszaélésekre, továbbra is habozást, konfliktust vagy következetlenséget mutatnak a túlélők jogainak teljes körű védelmében.

Nevezetesen, a könyv *nem* vonja le azt a következtetést, hogy bármelyik joghatóság "megoldotta" a kérdést. Valójában következtetésükben a szerzők óva intenek attól, hogy bármely országot egyértelmű modellnek vagy "győztesnek" nyilvánítsanak, mivel *minden joghatóságot "továbbra is a túlélőkkel szembeni alapvető ambivalencia jellemez".* Mindhárom jogrendszer tagadhatatlan előrelépést tett, de még mindig mindegyik elhúzódó vonakodásról vagy félszívről árulkodik a teljes igazságszolgáltatás biztosításában ezekért a bűncselekményekért. Így a legfontosabb megállapítás az, hogy bár sok minden megváltozott – abban, hogy a rendőrség és a bíróságok hogyan kezelik a több évtizedes bántalmazási vádakat, hogyan kezelik az egyházak vagy állami szervek elleni polgári pereket, és hogyan ismerik el a nyilvános vizsgálatokat és a kártérítési rendszereket az áldozatok –, a túlélőknek nyújtott általános igazságszolgáltatás továbbra is részleges és feszültséggel teli. A túlélők elszámoltathatóságra és elismerésre vonatkozó követeléseit, bár most hangosabban hallják, a jelenlegi jogi mechanizmusok csak tökéletlenül elégítik ki. Ez az ambivalens örökség központi szerepet játszik a szerzők kritikájában, és megalapozza az egyes országok konkrét jogi válaszainak elemzését.

Módszertan és összehasonlító megközelítés

A szerzők összehasonlító társadalmi-jogi történeti módszertant alkalmaznak az NRCSA vizsgálatára Angliában és Walesben, Írországban és Ausztráliában. Mindhárom szerző szakértelemmel rendelkezik az egyik joghatóságban, és együtt aprólékosan nyomon követik az ezen országok jogi és politikai fejlődését. A könyvet kifejezetten összehasonlító tanulmánynak tervezték: a joghatóságokat *"megfelelően választották ki, tekintettel közös történelmükre, szokásjogi státuszukra és kormányzati visszaélési vizsgálataikra"* a gyermekbántalmazás ügyében. A hasonló jogi hagyományokkal és a gyermekbántalmazási botrányok párhuzamos hullámaival rendelkező országok kiválasztásával a szerzők alapot teremtenek annak értelmes összehasonlítására, hogy a különböző rendszerek hogyan szembesültek ugyanazzal az alapvető problémával.

Szerkezetileg a könyv két fő részre oszlik. Az I. rész történelmi áttekintést nyújt (1850-es évek–2021) az egyes joghatóságok által a gyermekek szexuális zaklatásának elismeréséről és az azokra adott válaszokról az idő múlásával. Ez a rész kritikus jogtörténetként funkcionál, amely a jogi változásokat a szélesebb társadalmi és kulturális változásokba helyezi. Egy joghatóságokon átívelő fejezettel kezdődik, amely részletezi a *gyermekek szexuális bántalmazásának "társadalmi tudatosságának változását" a* huszadik és huszonegyedik században. Ez a fejezet kiemeli a legfontosabb fordulópontokat – a leleplezéseket, botrányokat és nyilvános vizsgálatokat, amelyek a gyermekek szexuális zaklatását az árnyékból a köztudatba kényszerítették. Ezt követően az I. rész minden joghatóságnak (Anglia és Wales, Írország, Ausztrália) egy fejezetet szentel, amelyek mindegyike azonos tematikus struktúrát követ az összehasonlítás megkönnyítése érdekében. Az egyes országok fejezetein belül a szerzők megvizsgálják: a büntetőjog fejleményeit (pl. beleegyezési korhatárra vonatkozó törvények, vérfertőzéses bűncselekmények, konkrét gyermekbántalmazási bűncselekmények létrehozása), a bántalmazás büntetőeljárás alá vonásának történetét és akadályait, valamint a gyermekvédelmi rendszert, beleértve az intézményi kontextusokat, a nagyobb vizsgálatokat és a törvényi reformokat. A fejezetcímek és témák tükrözésével a könyv lehetővé teszi az olvasók számára, hogy *"gyorsan oda-vissza pöccintsenek",* hogy összehasonlítsák, hogyan kezelték az

egyes országok a hasonló kérdéseket. Ez a szisztematikus megközelítés tudatos módszertani választás a joghatóságok közötti hasonlóságok és különbségek hangsúlyozására.

Ezekben a történelmi fejezetekben a szerzők társadalmi és kulturális elemzést szövenek, nem pusztán doktrinális változásokat. Visszatérő témákat azonosítanak: a régóta fennálló *"gyermekek hitetlensége",* amely gyakran találkozik bántalmazási vádakkal, a gyermekbántalmazás bejelentésének vagy büntetőeljárás alá vonásának jogi és eljárási akadályai, az elkövetők történelmileg minimális büntetése, valamint az úttörő feminista szószólók döntő szerepe a bántalmazásra való figyelemfelhívásban. Feltérképezik a gyermekek szexuális bántalmazásának okairól és következményeiről szóló növekvő ismereteket, valamint azt, hogy *a "gyermekekkel szembeni kulturális attitűdök megváltozása"* hogyan befolyásolta a jogi változásokat. Ez egy interdiszciplináris módszert bizonyít – a jogi elemzést a társadalomtörténet, a kriminológia és a feminista elmélet meglátásaival ötvözi. A szerzők kifejezetten a média nyomozásait és a túlélők érdekképviseletét tartják a változás katalizátorának, azzal érvelve, hogy *"az érdekképviselet és a média jelentős szerepet játszott"* a törvény és a politika megváltoztatásában.

A könyv II. része erre a történelmi alapra épít azáltal, hogy mélyrehatóan megvizsgálja a nem közelmúltbeli visszaélésekre adott kortárs jogi válaszokat, jogi területek szerint rendezve. A II. részben a szerzők *tematikus összehasonlító megközelítést alkalmaznak*: minden fejezet egy adott jogi mechanizmusra összpontosít, és összehasonlítja annak működését a három joghatóság között. A lefedett területek közé tartozik a büntetőeljárás (7. fejezet), a kártérítési jog – elévülési idő (8. fejezet), a kártérítési jog – a szervezeti felelősség (9. fejezet), a nyilvános vizsgálatok (10. fejezet) és az állami jóvátételi vagy jogorvoslati rendszerek (11. fejezet). E fejezetek mindegyike úgy van felépítve, hogy először elmagyarázza az alapvető jogi fogalmakat és kontextust (gyakran tömören betekintést adva a vonatkozó jogba), majd összehasonlító esettanulmányokat mutat be Angliából és Walesből, Írországból és Ausztráliából. Például a büntető igazságszolgáltatásról szóló fejezet felvázolja a több évtizedes szexuális bűncselekmények büntetőeljárás alá vonásának kihívásait (pl. bizonyítási kérdések, tisztességes eljárással kapcsolatos aggályok), és kiemeli, hogy az egyes országok bíróságai hogyan kezelték ezeket a kihívásokat, idézve a joggyakorlatot alakító kulcsfontosságú törvényeket és ítélkezési gyakorlatot. A polgári igazságszolgáltatásról szóló fejezetek végigvezetik az elévülési törvények és a helyettes felelősség vagy az intézményi gondatlanság doktrínáinak fejlődését, ismét összefoglalva az egyes joghatóságok mérföldkőnek számító ítéleteit és jogalkotási reformjait. Hasonlóképpen, a nyilvános vizsgálatokról és jóvátételekről szóló fejezetek áttekintik, hogy az egyes országok kormányai hogyan indítottak hivatalos vizsgálatokat vagy kompenzációs rendszereket, áttekintést nyújtva az egyes kezdeményezésekről, majd összehasonlítva értékelve azok eredményeit.

Ez a módszertan – a narratív jogtörténet és az egymás melletti összehasonlító elemzés ötvözése – lehetővé teszi a szerzők számára, hogy szélességet és mélységet kínáljanak. Széles időtávot (több mint 150 éves jogi fejlődést) és a jogi utak széles skáláját vizsgálják, de elmélyülnek a doktrinális sajátosságokban is (például az elévülési aktusok megfogalmazásában vagy az egyes vizsgálatok megállapításaiban), hogy megmutassák, hogyan és miért különböznek az eredmények a joghatóságok között. A könyv bőséges végjegyzetei és hivatkozásai széles körű olvasottságot és erős elkötelezettséget mutatnak mind az elsődleges jogi források, mind a tudományos kommentárok iránt. A II. rész során a szerzők gyakran megállnak, hogy értékelő kommentárokat adjanak, biztosítva, hogy az olvasó ne csak megértse, mi a törvény, hanem azt is, hogy miért fontos a túlélők számára. Röviden, módszertanuk egy összehasonlító jogi elemzés, amely történelmi kontextusban gyökerezik, és társadalmi-jogi kritikával gazdagodik.

Ez a megközelítés lehetővé teszi számukra, hogy rávilágítsanak a reformmintákra, az ötletek keresztbeporzására (például arra, hogy az egyik országban végzett vizsgálatok hogyan befolyásolták a másik megközelítését) és a tartós jogi hiányosságokat, amelyek túlmutatnak az egyetlen joghatóságon.

Jogi keretek és reformok Angliában és Walesben

Anglia és Wales (E&W) olyan joghatóságként jelenik meg a könyvben, amely jelentős jogi önvizsgálaton esett át a történelmi visszaélési botrányokkal szemben. A szerzők leírják, hogy a 21. század elejére egy sor leleplezés összetörte a közvélemény önelégültségét a gyermekek szexuális bántalmazásával kapcsolatban az intézményekben és a társadalomban. Jimmy Savile hírnevének elkövető évtizedes visszaéléseinek – és más nagy horderejű eseteknek – a leleplezését fordulópontként tartják számon, amely *"széles körű leleplezésekhez és későbbi vizsgálatokhoz" vezet*. 2014-ben a kormány létrehozta a Gyermekek Szexuális Bántalmazásával Foglalkozó Független Vizsgálatot (IICSA), egy kiterjedt nyilvános vizsgálatot, amelynek feladata a gyermekek védelmének intézményi kudarcainak kivizsgálása. Ez vízválasztó intézményi választ jelentett, jelezve, hogy a történelmi visszaéléseket nemzeti aggodalomra okot adó kérdésként kezelik. Az IICSA több éven keresztül vizsgálta a bántalmazást a legkülönbözőbb kontextusokban (az egyházaktól és iskoláktól a gyermekotthonokig), és végül részletes ajánlásokat tett – beleértve a polgári igazságszolgáltatáshoz való hozzáférés javítására és a kötelező jelentéstételre vonatkozó javaslatokat –, amelyek tükrözik a könyv elemzésében azonosított számos problémát.

Ami a büntetőjogot illeti, Anglia és Wales a 20. század közepére szinte minden súlyos bűncselekmény elévülési idejét megszüntette, ami azt jelenti, hogy elméletileg minden gyermek szexuális bűncselekménye büntetőeljárás alá vonható, függetlenül attól, hogy mennyi idő telt el. A szerzők azonban megjegyzik, hogy az *idő múlása* a gyakorlatban akut kihívásokat vet fel. Lehet, hogy a bizonyítékok romlottak, a tanúk nem állnak rendelkezésre, és a vádlottak azzal érvelhetnek, hogy a tisztességes tárgyalás évtizedek után lehetetlen. Az angol bíróságok küzdöttek ezzel a feszültséggel. Például, amint azt a könyv kiemeli (idézve Lord Justice Sedley-t 2000-ben), a törvénynek el kell ismernie sok bántalmazás túlélőjének elkerülhetetlen "hosszan tartó hallgatását" – amely *a "szégyenből, félelemből és zavarodottságból" fakad* –, ami megmagyarázza, hogy a vádak miért gyakran csak felnőttkorban merülnek fel. Sedley LJ megfigyelése magában foglalja a bírói hozzáállás változását: egyre inkább elismerik, hogy a bejelentés késedelme e bűncselekmények velejárója, és hogy az igazságszolgáltatás rugalmasságot igényel a késői panaszok kezelésében. Következésképpen az angol bíróságok doktrínákat dolgoztak ki a vádlottak sérelmének enyhítésére (például az eljárással való visszaélés miatti eljárás felfüggesztésének lehetősége szélsőséges esetekben), miközben továbbra is lehetővé tették a legtöbb történelmi vádemelés folytatását. A szerzők megvitatják, hogyan reformálták meg a megerősítési szabályokat és az esküdtszéki utasításokat a szexuális bűncselekmények tárgyalásaiban – eltörölték a megerősítő figyelmeztetés régi követelményét, ami azt a szélesebb körű tendenciát tükrözi, hogy a túlélők vallomásait nagyobb bizalommal kezelik. Mindazonáltal a bizonyítási akadályok továbbra is korlátosak: a könyv rámutat, hogy egyes történelmi vádemelések azért ingadoznak, mert a kulcsfontosságú bizonyítékok (dokumentumok, törvényszéki bizonyítékok stb.) idővel elvesznek, vagy mert az elkövetők meghaltak, ami kizárja az elszámoltathatóságot. Így, bár az E&W büntető igazságszolgáltatási rendszere számos, nem közelmúltbeli bántalmazási ügyben indított eljárást (beleértve néhány elkövető elítélését évtizedekkel a bűncselekményeik után), még mindig küzd a *tisztességes eljáráshoz való jog* biztosításával a mélyen idős ügyekben – ez az egyensúly a szerzők szerint nem mindig a túlélők javára alakul ki.

A polgári jogban az E&W-ben a felnőtt túlélők számára az egyik legjelentősebb akadály a személyi sérülésekkel kapcsolatos igények szigorú elévülési ideje volt. A könyv megjegyzi, hogy az 1980-as elévülési törvény értelmében a túlélőknek történelmileg hároméves határidővel kellett szembenézniük (a nagykorúságtól vagy a bántalmazásról való tudomásszerzés időpontjától) a polgári kártérítési per megindítására. Nyilvánvaló, hogy a gyermekbántalmazás legtöbb túlélője pszichológiailag vagy gyakorlatilag nem áll készen arra, hogy 18 éves korát követő három éven belül pert indítson; sokan csak sokkal később, felnőttkorukban fedik fel a bántalmazást. Ez az elévülési szabály sok túlélő polgári jogi igényének elévülését eredményezte. A szerzők feltérképezik, hogyan reagált az E&W törvény erre az igazságtalanságra. Idővel a bíróságok és a parlament kivételeket és reformokat faragtak ki: a bírák mérlegelési jogkört kaptak (az elévülési törvény 33. szakasza alapján), hogy az igazságszolgáltatás érdekében engedélyezzék az elkésedelmes követeléseket, különösen azután, hogy a Lordok Házának 2008-as mérföldkőnek számító döntése elismerte a szexuális zaklatás áldozatainak egyedülálló helyzetét. Mégis, még a diszkréció ellenére is sok túlélő küzdött azért, hogy ügyét meghallgassák – a határidő alkalmazásának jogi tesztje diszkrecionális volt, és következetlen eredményekhez vezethetett. A könyv hangsúlyozza, hogy az E&W túlélői továbbra is követelik az elévülési korlát teljes megszüntetését, összhangban a más joghatóságok reformjaival. Valóban, az IICSA ajánlását követően, *hogy "az elévülési időt minden gyermek szexuális zaklatásával kapcsolatos esetben meg kell szüntetni",* az Egyesült Királyság kormánya végül (2022 végén) bejelentette, hogy eltörli a polgári elévülési időt ezekre az esetekre. A könyv írásakor (2022) azonban ez a reform még nem volt hatályban – illusztrálva a szerzők álláspontját, miszerint az angol jog fejlődése, bár valós, *ambivalens és hiányos volt*. A polgári jogorvoslatot igénybe vevő túlélők gyakran hosszadalmas jogi csatákkal szembesültek: az olyan intézmények, mint az egyházak vagy az iskolák erőteljesen küzdöttek a felelősség ellen, technikai védekezést felvetve (például a helyettes felelősség kérdései, vagy azzal érveltek, hogy a tisztességes tárgyalás lehetetlen a halvány bizonyítékok miatt). A szerzők valószínűleg megvitatják azokat a kulcsfontosságú ítélkezési gyakorlatot, amelyek fokozatosan kiterjesztették az intézményi felelősséget Angliában – például olyan eseteket, amikor a bejegyzett munkáltatók (és még a jogi személyiséggel nem rendelkező egyesületek, például a vallási rendek) *is felelősségre vonhatók a* személyzet vagy a tagjaik által elkövetett gyermekek szexuális zaklatásáért. Ezek közül figyelemre méltó a mérföldkőnek számító Katolikus Gyermekjóléti Társaság ügye (2012), ahol az Egyesült Királyság Legfelsőbb Bírósága egy vallási rendet helyettesen felelősségre vont a tagjai által elkövetett visszaélésekért, jelentősen kiterjesztve a szervezetek felelősségének körét. Ezenkívül a törvények és a szokásjog úgy alakult ki, hogy közvetlen gondozási kötelezettségeket rójanak az intézményekre a gyermekek védelme érdekében (bár Anglia és Wales néhány ausztrál állammal ellentétben nem fogadott el konkrét törvényi "védelem elmulasztásának" bűncselekményt vagy kötelességet a vizsgált időszakban).

A könyv a közvélemény vizsgálatait és jóvátételeit is megvizsgálja az E&W kontextusában. Az IICSA volt a zászlóshajó vizsgálat, amely több éven át futott, és több tucat jelentést készített különböző ágazatokról (a könyv hivatkozik például az IICSA vizsgálatára az anglikán egyház kudarcairól). Az ilyen vizsgálatok fórumot biztosítottak a túlélők ezrei számára, hogy megosszák történeteiket (az IICSA még egy Igazság Projektet is létrehozott a túlélők tanúvallomására). Nyilvános értelemben elszámoltatták az intézményeket, és reformajánlásokat szorgalmaztak. A szerzők azonban megjegyzik a korlátokat: a vizsgálatoknak nincs hatáskörük szankciók kiszabására, és hatásuk az ajánlások végrehajtására irányuló politikai akarattól függ. Az E&W-ben, amint azt a könyv valószínűleg tárgyalja, néhány vizsgálati ajánlást (például a büntető igazságszolgáltatási reformokat és a gyermekvédelem jobb koordinációját) végrehajtottak, de másokat – például a pénzügyi jogorvoslatot – kezdetben nem. Írországgal és

Ausztráliával ellentétben 2021-re Angliában és Walesben nem volt külön állami jogorvoslati rendszer az intézményi visszaélések áldozatai számára. Ehelyett a túlélők a Bűnügyi Sérülések Megtérítési Hatóságára (CICA) vagy ad hoc egyezségekre támaszkodtak. A szerzők feltehetően rávilágítanak erre a szakadékra: sok angol túlélő *nem kapott sem* polgári jogi kártérítést (jogi akadályok miatt), *sem* ex gratia kártérítést, ami az igazságszolgáltatás hiányossága. Csak az IICSA zárójelentése nyomán kapott lendületet a lehetséges jogorvoslati rendszer megvitatása. Az angol válasz ambivalenciája nyilvánvaló ebben a mozaikszerű megközelítésben – progresszív az átfogó vizsgálat indításában és néhány törvény frissítésében, de habozik teljes mértékben elfogadni a túlélőközpontú intézkedéseket, például a határidők elengedését vagy a kártérítés garantálását. Összefoglalva, a könyvben bemutatott angliai és walesi jogi válasz a jelentős reform, amelyet a maradék konzervativizmus mérsékel. A joghatóság hosszú utat tett meg (a visszaélések leleplezése, az elkövetők büntetőeljárás alá vonása, a felelősség kiszélesítése), de továbbra sem képes teljes mértékben "elszámoltathatóságot és elismerést nyújtani az NRCSA túlélőinek", elárulva a törvény ambivalenciáját a helyzetükkel szemben.

Jogi keretek és reformok Írországban

Írországban a könyv egy olyan jogrendszert mutat be, amely az E&W-hez hasonlóan csak a megrázó leleplezések után kellett szembenéznie a mélyen gyökerező visszaélésekkel – amelyek közül sok a hagyományosan katolikus társadalom erős vallási intézményei által elkövetett vagy lehetővé tett visszaélésekre összpontosított. Írország történelmi gyermekbántalmazással való elszámolása az 1990-es években és a 2000-es évek elején kezdődött, bizonyos szempontból korábban, mint az Egyesült Királyságban, és gyakran az egyházi ipari iskolákban, árvaházakban és reformatóriumokban elkövetett intézményi bántalmazásra összpontosítva. A bejelentők és a túlélők tanúvallomásai (például az 1996-os *"Kedves lánya"* televíziós dokumentumfilm és az azt követő médiajelentések) arra kényszerítették az államot, hogy elismerje az ezekben az intézményekben a múltban széles körben elterjedt visszaéléseket. 1999-ben az ír miniszterelnök nyilvános bocsánatkérést intézett az intézményes gyermekbántalmazás túlélőitől, ami meghatározó politikai pillanat volt. Ez megnyitotta az utat a Bizottság számára, hogy 2000-ben kivizsgálja a gyermekbántalmazást (CICA) – ez volt az egyik legkorábbi nagyszabású nyilvános vizsgálat a gyermekbántalmazás történetében a világon. A szerzők valószínűleg részletezik ennek a Bizottságnak a munkáját (Seán Ryan bíró elnökletével), amely évekig gyűjtött bizonyítékokat, és végül kiadta a Ryan-jelentést (2009). A Ryan-jelentés megerősítette, hogy az 1930-as és 1990-es évek között több tucat egyházi intézményben több tucat gyermekbántalmazás történt, és dokumentálta, hogy az ír kormányzati szervek hogyan mulasztották el gyakorolni a felügyeletet. A könyv ezt Írország jogi válaszának döntő részeként kezeli: az igazmondást és a nemzeti szintű elismerést. A Ryan-bizottság, valamint a katolikus egyházmegyékben elkövetett papi visszaélésekkel kapcsolatos későbbi vizsgálatok (például a 2005-ös Ferns-jelentés és a 2009-es Murphy-jelentés a dublini érsekségről) hiteles feljegyzést készítettek a visszaélésekről, és intézményi felelősséget rendeltek hozzá. Ring, Gleeson és Stevenson valószínűleg ezeknek a vizsgálatoknak tulajdonítja a közvélemény és a jogi hozzáállás változását – megtörve a hallgatás és a hitetlenség kultúráját, amely régóta körülvette a gyermekbántalmazást Írországban.

E vizsgálatokat követően Írország figyelemre méltó jogalkotási és politikai reformokat hajtott végre. Az egyik mérföldkőnek számító változás az állami jóvátétel formájában következett be. A Ryan-bizottság megállapításait megelőzve a kormány 2002-ben létrehozta a Bentlakásos Intézmények Jogorvoslati Testületét (RIRB). Ezt a rendszert úgy tervezték, hogy kompenzálja a gyermekbántalmazás túlélőit bizonyos bentlakásos intézményekben anélkül, hogy bírósági tárgyaláson kellene részt venniük. A szerzők kétségtelenül a jogorvoslati testületet az akkori

Írországra jellemző jogi válaszként tárgyalják. A testület végül több mint 15 000 túlélőnek fizetett kártérítést (az állam a vallási rendek hozzájárulásaiból), elismerve szenvedésüket kevésbé ellenséges környezetben, mint a pereskedésben. A rendszer azonban nem volt vita nélküli: a túlélőknek le kellett mondaniuk arról a jogukról, hogy bepereljék az államot vagy az egyházat a díjért cserébe, és az eljárás bizalmas volt. A könyv valószínűleg kritizálja ezeket a korlátokat – bár a Jogorvoslati Tanács pénzbeli kompenzációt és egyfajta hivatalos elismerést nyújtott, megvédte az elkövetőket és az intézményeket a nyilvános ellenőrzéstől és a teljes elszámoltathatóságtól, ami egy eredendő kompromisszumot tükröz. Ezenkívül a rendszer csak bizonyos intézményekre terjedt ki; a nappali iskolák túlélőit vagy más körülmények között elkövetett bántalmazást kezdetben kizárták, így hézagokat hagytak az igazságszolgáltatásban.

A polgári peres ügyek terén Írország az E&W-hez hasonló problémákkal szembesült az elévülési idő tekintetében. Történelmileg az ír jog előírta, hogy a személyi sérülés okozta kereseteket nagyon rövid időn belül (gyakran két-három éven belül) kell benyújtani. Felismerve, hogy a gyermekek szexuális zaklatásának túlélői gyakran nem tudják betartani ezt a határidőt, az ír parlament elfogadta az elévülési időről szóló 2000. évi törvényt. Ez a reform kifejezetten a gyermekkori szexuális zaklatási esetekre vonatkozóan meghosszabbította az elévülési időt a bántalmazás pszichológiai hatásaihoz kötött "tudomás dátuma" fogalmának bevezetésével. Lényegében azok a túlélők, akik bizonyítani tudták, hogy fogyatékosságban szenvednek (például PTSD vagy elfojtás), amely megakadályozta őket abban, hogy megértsék a bántalmazást, vagy cselekedjenek a bántalmazás alapján, a szokásos határidőn kívül nyújthatnak be keresetet. A szerzők valószínűleg progresszív lépésként vázolják fel ezt a jogszabályi változást: ez volt az egyik első jogi elismerés arról, hogy a bántalmazás traumája késleltetheti az áldozatok jogorvoslati képességét. E törvény nyomán számos polgári pert indítottak a katolikus egyház és más szervezetek ellen. Az ír bíróságoknak azonban nehéz bizonyítási és méltányossági kérdésekkel kellett megküzdeniük. A könyv valószínűleg a kulcsfontosságú ír ítélkezési gyakorlatot tárgyalja, például az *O'Keeffe kontra Hickey* (2008) ügyet, amelyben az ír Legfelsőbb Bíróság úgy ítélte meg, hogy az állam nem vonható felelősségre egy nemzeti iskolában egy tanár által elkövetett visszaélésekért (mivel az iskolákat vallási rendek működtették). Ez a döntés hatékonyan blokkolta sok túlélő követelését a kormánnyal szemben, illusztrálva egy másik korlátot – az *intézmények elszámoltathatóságának doktrinális akadályait*. (Nevezetesen, ezt a hiányosságot később nem Írország saját bíróságai, hanem az Emberi Jogok Európai Bírósága orvosolta *O'Keeffe kontra Írország* (2014), amely az ír államot felelősnek találta azért, mert nem védte meg a gyermekeket az iskolai bántalmazás ismert kockázataitól. A könyv, amely az emberi jogokkal és az átmeneti igazságszolgáltatással foglalkozik, valószínűleg az ír reform külső mozgatórugójaként említi ezt az esetet.) Válaszul Írország végül ex gratia rendszereket hozott létre a nappali iskolai bántalmazás túlélői számára is, bemutatva, hogy a jogi fejlődés néha reaktív és töredékes volt.

Írország büntető igazságszolgáltatási válasza az NRCSA-ra is fejlődött. Az Egyesült Királysághoz hasonlóan Írországban sincs büntetőjogi elévülési idő a súlyos bűncselekmények esetében, így a régebbi bűncselekmények büntetőeljárás alá vonhatók. Az ír bíróságok azonban az 1990-es és 2000-es években kezdetben óvatosak voltak: voltak olyan esetek, amikor a bírák leállították a nagyon régi vádemeléseket a késedelem miatt, ami sérelmet okozott (például ha a kulcsfontosságú bizonyítékok eltűntek, vagy a vádlott nem tudott védekezni az elhalványuló emlékek miatt). Idővel azonban az ír joggyakorlat közelebb került az Egyesült Királyság álláspontjához, miszerint az évtizedek puszta elteltsége nem elegendő a tárgyalás leállításához – az előítéleteknek konkrétan meg kell mutatkozniuk. A szerzők valószínűleg utalnak arra, hogy az ír bíróságok hogyan ismerték el a késedelmes jelentéstétel okait (mélyen hasonlítanak Sedley LJ angliai érveléséhez), és így több történelmi ügyet engedtek folytatni. Írországban több tucat

papot és volt intézményi alkalmazottat ítéltek el történelmi visszaélések miatt, bár sok ügyet nem lehetett folytatni, mert a vádlottak meghaltak, vagy alkalmatlannak ítélték őket a tárgyalásra, mire a túlélők előálltak. A könyvben felvázolt összkép valószínűleg a megkésett igazságszolgáltatásról szól: az ír áldozatoknak sokáig gyakorlatilag nem volt jogorvoslati lehetőségük, de körülbelül 1995-től kezdve a nyilvános nyomás, a kormányzati fellépés és a bírósági döntések kombinációja kezdett utat nyitni az elszámoltathatóság felé.

Fontos, hogy a szerzők Írország útját nemcsak jogi evolúcióként vizsgálják, hanem a rendszerszintű visszaélésekkel való társadalmi elszámolás egyik formájaként – lényegében egy belföldi *átmeneti igazságszolgáltatási* folyamat egy nem átmeneti társadalomban. Írország válaszai között szerepelt a hivatalos bocsánatkérés, a pénzügyi jogorvoslat, az igazmondás vizsgálatok révén, büntetőperek és esetleges intézményi reformok (például szigorúbb gyermekvédelmi törvények). Írország például a 2015. évi Children First Act törvényben bevezette a gyermekbántalmazás gyanújának kötelező bejelentését, amely közvetlen válasz a bántalmazás bejelentésének történelmi elmulasztására. A kánoni védelem, amely egykor megvédte a bántalmazó papságot, erodálódott a nyilvános ellenőrzés és az új törvények alatt. Mégis, ahogy Ring, Gleeson és Stevenson érvel, súlyos hiányosságok továbbra is fennálltak. Sok túlélő úgy érezte, hogy a Jogorvoslati Tanács nem vonja felelősségre a bántalmazókat, és egyes vallási rendek kibújnak a teljes felelősség alól (néhányan kevesebbet fizettek az alapba, mint amennyit ígértek). Az olyan nyilvános vizsgálatok, mint a Ryan-bizottság, bár egyesek számára katartikus voltak, anonimizálták az elkövetők nevét a végső jelentésben, ami bár jogilag szükséges, korlátozta a személyes felelősséget. A szerzők valószínűleg rávilágítanak a kollektív elismerés és az egyéni igazságszolgáltatás közötti feszültségre: Írország kiválóan elismerte a visszaéléseket általánosságban és kollektív jóvátételt nyújtott, de az egyéni polgári vagy büntető igazságszolgáltatás gyakran *"ambivalens" volt* – jogi technikai részletektől, késedelmektől és korlátoktól függően. Összefoglalva, Írország jogi válaszát úttörőnek, mégis kompromittáltnak ábrázolják: az egyik első ország volt, amely komolyan szembeszállt a történelmi gyermekbántalmazással nemzeti szinten ("progresszív megközelítés"), de az általa alkalmazott mechanizmusok – vizsgálatok, jogorvoslati rendszerek, speciális elévülési szabályok – mindegyike beépített korlátozásokkal rendelkezett, amelyek egyes túlélőket teljes igazságszolgáltatás nélkül hagytak. A szerzők Írországról szóló elemzése aláhúzza, hogy a mélyen gyökerező társadalmi és kulturális tényezők (egyház-állam kapcsolatok, nemzeti identitás stb.) hogyan befolyásolták a túlélők követeléseire adott jogi válaszokat, jóban és rosszban.

Jogi keretek és reformok Ausztráliában

Ausztrália jogi válasza a történelmi gyermekek szexuális zaklatására, amint azt a könyv elemzi, figyelemre méltó a nagyságrendje és a nemzeti királyi bizottság által ösztönzött, viszonylag közelmúltbeli átfogó reformok miatt. A szerzők leírják, hogy Ausztrália, akárcsak az Egyesült Királyság és Írország, hogyan tapasztalta meg a visszaélések leleplezésének sorozatát, különösen az 1990-es évektől kezdve, egyházakat (a katolikus egyházat és másokat), iskolákat, árvaházakat, ifjúsági klubokat és más intézményeket érintve. Különböző ausztrál államok saját vizsgálatokat végeztek (például a queenslandi Forde-vizsgálat 1999-ben, valamint Új-Dél-Walesben és Victoriában a 2000-es évek elején), amelyek feltárták az állami és egyházi intézményekben elkövetett visszaéléseket. A meghatározó fejlemény azonban a gyermekek szexuális bántalmazására adott intézményi válaszokkal foglalkozó királyi bizottság létrehozása volt 2013-ban. Ez a királyi bizottság egy országos nyilvános vizsgálat volt, széles hatáskörrel, és öt éven keresztül vizsgálta, hogy Ausztráliában az intézmények hogyan kezelték vagy kezelték rosszul a gyermekek szexuális zaklatásával kapcsolatos vádakat. A könyv

kétségtelenül részletesen foglalkozik a Királyi Bizottsággal, mivel ez fordulópont volt, amely a szerzők által értékelt számos jogi reformhoz vezetett. A Királyi Bizottság nyilvános meghallgatásokat tartott, több mint 8,000 túlélőt hallgatott meg, és többkötetes zárójelentést készített (2017), amely több tucat ajánlást tartalmazott a büntető igazságszolgáltatásról, a polgári igazságszolgáltatásról, a gyermekbiztonsági előírásokról és a túlélők támogatásáról.

Ring, Gleeson és Stevenson szerint a Királyi Bizottság folyamata és eredményei átfogó jogi választ példáznak: ötvözte az igazmondás, az elszámoltathatóság és a reform elemeit. Ami a büntetőjogot illeti, a Bizottság megvizsgálta, hogy miért indítottak olyan kevés gyermekbántalmazót a történelemben. Megállapította, hogy a rendőrség és az ügyészek gyakran elmulasztották ellátni a panaszokat (különösen a papság ellen vagy intézményi környezetben), és hogy a jogi szabályok néha hátrányos helyzetbe hozták a gyermektanúkat. Ezekre a megállapításokra reagálva a 2010-es évek végére az ausztrál joghatóságok jelentős változásokat vezettek be. A szerzők valószínűleg olyan reformokat emelnek ki, mint például: olyan új bűncselekmények bevezetése, mint a "bejelentés elmulasztása" (bűncselekménynek minősíti az intézményi tisztviselők számára a gyermekbántalmazás eltitkolását, amelyet több állam is elfogadott, felülírva a korábbi mentességeket, például a gyóntatószéki pecsétet) és a "védelem elmulasztása" (a gyermekek védelmében a szervezeti hanyagság kriminalizálása, először Victoriában 2015-ben). Ezenkívül liberalizálták a bizonyítási törvényeket – például lehetővé tették a hajlam vagy hajlam bizonyítékainak gyakoribb elfogadását, hogy az esküdtszékek hallhassanak a visszaélések mintáiról (válasz a Bizottság ajánlására, hogy megkönnyítsék a sorozatos bűnelkövetők büntetőeljárás alá vonását). A könyv valószínűleg megjegyzi, hogy 2020-ra minden ausztrál állam és terület eltörölt minden olyan szabályt, amely előírja a bírák számára, hogy figyelmeztessék az esküdtszékeket a meg nem erősített gyermektanúvallomások alapján történő elítélés veszélyeire, tükrözve a modern felfogást, miszerint a gyermek szava ugyanolyan hiteles lehet, mint egy felnőtté. Összességében az ausztrál büntető igazságszolgáltatási rendszerek áldozatközpontúbbá váltak a szexuális bűncselekmények esetében: a rendőrség speciális egységeket hozott létre a történelmi visszaélések kezelésére, feloldották a kisebb bűncselekmények elévülési idejét, és a büntetés-végrehajtási irányelvek elismerték e bűncselekmények tartós traumáját (ami szigorúbb büntetéseket eredményezett történelmi esetekben, mint évtizedekkel ezelőtt).

A polgári peres ügyek terén Ausztrália drámai reformot látott nagyrészt a Királyi Bizottság ajánlásainak eredményeként. Talán a leghatásosabb változás a gyermekek szexuális zaklatásával kapcsolatos követelések polgári elévülési idejének szinte egyetemes eltörlése volt. A Királyi Bizottság jogorvoslati és polgári peres jelentése (2015) nyomatékosan javasolta a határidők megszüntetését, megjegyezve, hogy ezek a korlátok nem megfelelőek a visszaélések késedelmes jelentési dinamikája miatt, és az igazságszolgáltatás egyik fő akadályát jelentették. 2018-ra minden ausztrál állam és terület törvényt fogadott el a gyermekbántalmazás elévülési idejének megszüntetésére (a legtöbben még visszamenőlegesen is alkalmazták a változást, újjáélesztve a korábban elévült követeléseket). A szerzők minden bizonnyal ezt a reformot döntő lépésként tárgyalják, amely *"átalakította a törvény kapcsolatát az NRCSA túlélőivel"* - lehetővé téve a túlélők számára, hogy bepereljék az elkövetőket vagy az intézményeket, függetlenül attól, hogy milyen régen történt a bántalmazás. Valószínűleg idézik a Királyi Bizottság megállapításait, miszerint nagyon kevés túlélő tudott pert indítani a régi rezsim alatt, és ezt szembeállítják a polgári jogi követelések számának megugrásával, miután az elévülési korlátot feloldották. Egy másik jelentős fejlemény Ausztráliában a vallási és más nem kormányzati szervezetek jogi személyiségének kezelése volt. Hagyományosan a túlélők szembesültek az "Ellis védelmével" (egy 2007-es NSW-ügyről kapta a nevét), ahol a katolikus egyház azzal érvelt, hogy nem lehet beperelni, mert vagyonát olyan trösztökben tartották,

amelyek nem voltak bűnösek a papság cselekedeteiért. Válaszul az olyan államok, mint Új-Dél-Wales és Victoria, olyan törvényeket fogadtak el, amelyek arra kötelezik a jogi személyiséggel nem rendelkező szervezeteket, hogy jelöljenek ki egy jogi személyt, akit be kell perelni, és lehetővé teszik az intézményi vagyonnal rendelkező vagyonkezelőkkel szembeni követeléseket. Ezenkívül egyes joghatóságok egyfajta helyettes felelősséget vagy törvényi kötelezettséget írtak elő: például a Victoria's Wrongs Amendment (Organizational Child Abuse) Act 2017 megállapította a *szervezetek felelősségének vélelmezését* , ha nem akadályozták meg a velük kapcsolatban álló személyek által elkövetett visszaéléseket, kivéve, ha a szervezet bizonyítani tudta, hogy ésszerű óvintézkedéseket tett. A szerzők valószínűleg ezt egy olyan probléma merész jogalkotási megoldásaként emelik ki, amelyet máshol (például Írországban vagy E&W-ben) a szokásjog fokozatos fejlődésére hagytak. A kulcsfontosságú ítélkezési gyakorlatot, például az ausztrál legfelsőbb bíróság döntését a *Prince Alfred College kontra ADC* (2016) ügyben, amely finomítja az intézmények helyettes felelősségét, meg lehet vitatni, hogy megmutassák, hogyan kezdtek az ausztrál bíróságok igazodni a kiterjedtebb brit megközelítéshez, de a törvényhozás végül tovább mentek az intézmények elszámoltathatóságának biztosításában.

A nyilvános vizsgálatok és azok következményei Ausztrália válaszának másik fontos aspektusát képezik a könyvben. A Királyi Bizottságot (RC) valószínűleg egy olyan nyilvános vizsgálat sikeres példájaként mutatják be, amelynek egyszerre volt *tényfeltáró és politikai irányító szerepe*. A szerzők valószínűleg megjegyzik, hogy az RC nemcsak több ezer egyéni bántalmazási esetet dokumentált, és *"újraalkotta a kollektív ismereteket*" erről a sötét történelemről, hanem közvetlenül konkrét eredményekhez is vezetett. Az egyik eredmény a hivatalos bocsánatkérések hulláma volt: 2018 októberében Ausztrália miniszterelnöke nemzeti bocsánatkérést intézett az intézményes gyermekbántalmazás túlélőinek, kifejezetten elismerve fájdalmukat és azt, hogy az állam nem védi meg őket. Egy másik eredmény egy országos jogorvoslati rendszer létrehozása volt. Az RC ajánlásait követve a szövetségi kormány 2018-ban együttműködött az államokkal a Nemzeti Jogorvoslati Rendszer elindítása érdekében. A rendszer pénzbeli kártérítést kínál a túlélőknek (legfeljebb 150 000 A$), hozzáférést biztosít a tanácsadáshoz, és ha szükséges, közvetlen személyes választ (bocsánatkérést) a felelős intézménytől. A szerzők valószínűleg megvizsgálják ezt a rendszert a 11. fejezetben (Állami jóvátétel), összehasonlítva azt Írország korábbi jogorvoslati rendszerével. Dicsérhetik az ausztrál rendszert szélességéért (amely számos intézmény túlélői számára nyitva áll országszerte, kormányzati és nem kormányzati intézmények számára) és szimbolikus jelentőségéért, miközben kritizálják korlátait is (a kifizetések felső határa, az a tény, hogy egyes túlélők – például azok, akik börtönbe kerültek – kezdetben igazságtalanul kirekesztve találták magukat, és hogy az intézmények részvétele önkéntes volt, késedelmekhez vezetett). Ezeknek *a fejezeteknek az "értékelési"* aspektusa rávilágítana az ilyen előnyökre és hátrányokra.

Összefoglalva, Ausztrália jogi válaszát, különösen a királyi bizottság után, elsöprőnek és innovatívnak ábrázolják. A szerzők valószínűleg a három ország közül az egyik "*fejlődő és progresszívebb megközelítésként" jellemzik* , tekintettel arra, hogy 2020-ig mennyi reformot hajtottak végre gyorsan: az új bűncselekményektől és a bizonyítási szabályoktól a büntetőjogi színtéren, a határidők és az új felelősségi keretek megszüntetéséig a polgári jogban, az átfogó jogorvoslati rendszerig és a folyamatos nyomon követésig (független felügyeleti szervet hoztak létre az RC ajánlásainak végrehajtásának nyomon követésére). Átfogó tézisükkel összhangban azonban Ring, Gleeson és Stevenson nem mutatja be Ausztráliát csodaszerként. Azonosítják a fennmaradó hiányosságokat: például az összes reform ellenére sok túlélő még mindig küzd a polgári peres eljárásokkal (a folyamat traumatikus és lassú lehet, és nem minden intézmény rendelkezik megfelelő forrásokkal a kártérítés kifizetésére). A Nemzeti Jogorvoslati Rendszert,

bár pozitív fejlemény, kritizálták a bürokratikus lassúság és a díjak szintje miatt, amelyek szerint a túlélők úgy érzik, hogy alábecsülik szenvedésüket. A büntető igazságszolgáltatásban pedig Ausztrália továbbra is kihívásokkal néz szembe az elítélés biztosításában néhány történelmi ügyben – az esküdtszék tétovázása vagy a tárgyi bizonyítékok hiánya továbbra is felmentést eredményezhet. Sőt, a könyv valószínűleg megjegyzi, hogy ezeknek a reformoknak a többsége hatalmas nyilvános nyomás után történt (a Királyi Bizottságon keresztül), ami azt jelenti, hogy tartós éberség nélkül fennáll a reform lendületének megtorpanásának veszélye. A II. részben található tematikus összehasonlítás lehetővé teszi a szerzők számára, hogy megmutassák, hogy az egyes országok jogrendszere hasonló problémákkal foglalkozott különböző eszközökkel: például *Anglia a kártérítési jog fokozatos bírósági fejlesztésére, Írország a jogorvoslatra és az emberi jogi nyomásra, Ausztrália pedig egy tekintélyes bizottságra támaszkodott, amelyet gyors jogalkotás követett*. A 2021-ig elért ausztráliai eredmény vitathatatlanul a legmesszemenőbb reformcsomag, de még ez is *ambivalens* abban, hogy valóban kielégítse az összes túlélőt. A szerzők idézik a könyv következtetését, miszerint a fejlődés ellenére minden joghatóságot (beleértve Ausztráliát is) *"továbbra is alapvető ambivalencia jellemez a túlélők igazságszolgáltatási követelményeivel szemben"*. Ausztrália kontextusában ez arra utalhat, hogy semmilyen jogi reform nem tudja teljesen helyrehozni a károkat, és hogy az intézményi önvédelem és az állami érdekek időnként még mindig mérsékelik a túlélőközpontú igazságszolgáltatás törekvését (például a Királyi Bizottság egyes ajánlásait, például az egyházi szervek külső felügyeletét, nem mindenhol fogadták el). Összességében a könyv elismeri Ausztrália reformeredményeit, miközben a jog korlátainak kritikájába helyezi őket.

Túlélői narratívák, az igazságszolgáltatáshoz való hozzáférés és a jogi mechanizmusok korlátai

Ennek a munkának az egyik központi kérdése az, hogy a jogrendszerek hogyan foglalkoztak a túlélők narratíváival és a túlélők tapasztalataival – és hol maradtak el. Ring, Gleeson és Stevenson hangsúlyozzák, hogy a felnőtt túlélők már nem hallgatnak: a történelmi visszaélésekkel kapcsolatos jogi napirend kialakításának hajtóerejévé váltak. A könyv folyamatosan visszatér ahhoz, amit maguk a túlélők keresnek az igazságszolgáltatástól. Megjegyzi, hogy a túlélők következetesen "elismerést és elszámoltathatóságot" követeltek a fellépés során. Akár büntetőperek, vizsgálatok, polgári perek vagy jogorvoslati meghallgatások révén, a túlélők végső soron azt várják, hogy a gyermekként elszenvedett kárt hivatalosan is elismerjék (a társadalom és az elkövetők vagy a felelős intézmények által), és hogy a vétkeseket valamilyen módon felelősségre vonják. Ez a kettős cél – az igazság felismerése és a hibákért való felelősségre vonás – olyan lencse, amelyen keresztül a szerzők értékelik az egyes jogi mechanizmusokat.

A könyv rávilágít arra, hogy történelmileg a túlélők hangját marginalizálták vagy egyenesen elutasították. Az I. rész egyik témája a "gyermekek hitetlensége", amely a huszadik század nagy részében áthatotta az igazságszolgáltatási rendszert. A bíróságok és a rendőrség hajlamosak voltak bizalmatlanná tenni vagy alábecsülni a gyermekek vallomását, különösen, ha egy gyermek egy tisztelt felnőttet vádolt. Ez a kulturális hozzáállás sok túlélőt nem hagyott jogorvoslattal a bántalmazás idején. Mire felnőttként bátorságot szereztek, gyakran találkoztak az elbocsátás új formáival – azt mondták nekik, hogy "túl késő" bármit is tenni, vagy hogy a gyermekkori emlékek megbízhatatlanok. A szerzők túlélői narratívákat használnak (vizsgálati átiratokból, áldozati hatásnyilatkozatokból, emlékiratokból stb.), hogy illusztrálják az igazságszolgáltatás túlélőinek mély akadályait. Például sok túlélő arról számol be, hogy amikor

a múltban megpróbálták felfedni a bántalmazást, a tekintélyek ellenségességgel vagy közömbösséggel fogadták őket, ami évekig megerősítette hallgatásukat. A könyv ezeknek a mintáknak a beszámolója arra szolgál, hogy aláhúzza, miért vált olyan sok eset "történelmivé" – nem azért, mert a túlélők a *csendet választották*, hanem azért, mert a környezet kényszerítette.

A 2000-es és 2010-es évekre a helyzet megváltozott: a túlélők beszámolói nyomozásokat és pereskedést tápláltak. Mégis, amint azt a szerzők bemutatják, még a *kortárs* jogi mechanizmusok sem tudják teljes mértékben a túlélők igényeit középpontba állítani. A túlélő szempontjából minden válaszútnak vannak korlátai:

- Büntetőeljárás: A büntetőeljárás a bántalmazó nyilvános elítélését és büntetését eredményezheti, ami az elszámoltathatóság erőteljes formája. A kontradiktórius tárgyalási folyamat azonban gyakran traumatikus a túlélők számára. A könyv azt tárgyalja, hogy a felnőtt túlélőknek hogyan kell elviselniük a kemény keresztkérdéseket, amelyek karaktergyilkosságnak tűnhetnek, mélyen személyes és fájdalmas emlékeket vizsgálva. A büntetőjogi bizonyítékok szabályai, bár létfontosságúak a méltányosság szempontjából, korlátozhatják a túlélők történetmesélését – tapasztalataik számos aspektusa irrelevánsnak vagy elfogadhatatlannak tekinthető. Ezenkívül, ha a túlélő vallomása mellett nincs elegendő bizonyíték (ami a történelmi ügyekben gyakori), előfordulhat, hogy az ügy nem is jut el a tárgyalásig, vagy a vádlottat felmenthetik, így a túlélő igazolás nélkül marad. A szerzők megjegyzik, hogy a bíróságok néhány kiigazítást hajtottak végre (például engedélyezték a rögzített tanúvallomásokat vagy támogató személyeket, hogy kevésbé megfélemlítővé tegyék a folyamatot, és eltávolították az elavult megerősítési követelményeket), de az egyensúlyhiányok továbbra is fennállnak. Feltűnő kérdés, hogy egyes vádemeléseket felfüggesztenek (leállítanak) a vádlott szélsőséges késedelem miatti "előítélete" miatt – például ha évtizedek után már nem állnak rendelkezésre döntő alibi bizonyítékok. Bár a tartózkodás ritka, lehetőségük azt jelenti, hogy egyes túlélők soha nem kapnak tárgyalást. A szerzők ezt fájdalmas korlátként emelik ki: a túlélők elhallgattatott traumája okozta idő elmúlása később indokként szolgálhat arra, hogy megtagadjanak tőlük egy napot a bíróságon. Michael Guerzoni kritikája a könyvről kifejezetten megjegyezte, hogy több vitára van szükség az előítéletek és az eljárások felfüggesztésének kezeléséről, ami arra utal, hogy a szerzők kritizálják ezt a kérdést, de talán még mélyebbre áshatnak. Végső soron a büntető igazságszolgáltatás sok túlélőnek személyes igazságérzetet ad, ha sikerül, de nem mindenki számára hozzáférhető (például az elhunyt elkövetők vagy a bizonyítási hiányosságok sok esetben kizárva), és gyakran nem foglalkozik a túlélők szélesebb körű szükségleteivel (például az érzelmi lezárással vagy a történtek teljes elbeszélésével, mivel a tárgyalások szűken a vádakra összpontosítanak).
- Polgári peres eljárások: Az elkövetők vagy a felelős intézmények beperelése lehetőséget kínálhat a túlélőknek pénzügyi kártérítésre és a jogi felelősség (felelősség) megállapítására. Egyes túlélők számára a polgári peres eljárás az egyetlen lehetőség, ha a büntetőeljárás lehetetlen (például ha a bántalmazó meghalt vagy már elítélték). A könyv azonban számos akadályt részletez, amelyekkel a túlélők szembesülnek a polgári bíróságokon. Az elévülési idő volt a legfőbb akadály – sok túlélő úgy találta, hogy mire érzelmileg képesek voltak perelni, a törvény szerint túl sokáig vártak. A szerzők leírják, hogy az elévülési szabályok (mint például Anglia 3 éves korlátja vagy Írország 2000 előtti szabályai) *"nem biztosítják az elszámoltathatóságot és az elismerést" azáltal,* hogy kizárják az érvényes követeléseket egy technikai okból. Bár a dokumentált módon mindhárom országban a reformok különböző mértékben foglalkoztak ezzel

(Ausztráliában a határidők teljes eltörlésével, Írországban különleges rendelkezésekkel, valamint az E&W-ben tervezett eltávolítással), e szabályok öröksége azt jelenti, hogy a túlélők egy csoportja soha nem kapta meg a polgári igazságszolgáltatást. Még akkor is, ha a követelést engedélyezik, a túlélők ellenséges arénába lépnek, ahol az intézmények agresszív jogi védelmet alkalmaznak. A szerzők valószínűleg példákat sorolnak fel olyan egyházakra vagy kormányzati szervekre, amelyek minden eljárási taktikát alkalmaztak a felelősség késleltetésére vagy tagadására – a katolikus egyház joghatósági védelmétől az ausztráliai Ellis-ügyben az államokig, amelyek azzal érveltek, hogy nem felelősek bizonyos visszaélésekért. Ez az ellenséges testtartás újra traumatizáló lehet; A túlélők úgy érzik, hogy ismét megkérdőjelezik integritásukat és minimalizálják szenvedésüket. Ráadásul a polgári peres eljárások drágák és összetettek. Hacsak a túlélők nem férnek hozzá jogi segítséghez vagy olyan ügyvédhez, aki hajlandó eljárni az esetleges esetekben, nem engedhetik meg maguknak, hogy pert indítsanak. Vannak, akik feladják vagy olcsón megállapodnak nyomás alatt. A könyv rámutat, hogy bár a sikeres polgári perek jelentős díjakat és nyilvános megállapításokat hozhatnak (és sok intézményt arra kényszerítettek, hogy számoljanak kudarcaikkal), a folyamat gyakran azokat a túlélőket részesíti előnyben, akik a legerősebb bizonyítékokkal és erőforrásokkal rendelkeznek az elhúzódó csaták megvívásához, és sokakat jogorvoslat nélkül hagynak. Így a polgári peres eljárásoknak, mint mechanizmusnak, eredendő korlátai vannak abban, hogy széleskörű, méltányos igazságot szolgáltassanak a bántalmazás túlélőinek.

- Nyilvános vizsgálatok: Az elmúlt évtizedek egyik *túlélőközpontúbb* újítása a történelmi visszaélésekre összpontosító nyilvános vizsgálatok vagy igazságbizottságok alkalmazása volt. A szerzők minden országban jelentős figyelmet fordítanak ezekre. A vizsgálatok lehetőséget kínálnak a túlélőknek, hogy hivatalos környezetben mondják el történetüket a tárgyalótermi eljárás korlátai nélkül. Sok túlélő úgy írta le, hogy a vizsgálatokra tett tanúvallomástétel megerősítést jelent – végre *meghallgatta és elhitte őket* egy hivatalos testület. A vizsgálatok tág értelemben is kijelölhetik a felelősséget (intézményi kudarcok megállapítása révén), és ajánlásokat fogalmazhatnak meg a jövőbeni visszaélések megelőzésére, amelyet sok túlélő a rendszerszintű igazságszolgáltatás egyik formájaként értékel. A könyv azonban kritikusan vizsgálja a *vizsgálatok korlátait*. Általában nincs hatáskörük a büntetőeljárás vagy a kártérítés megtérítésére; szerepük nyomozó és tanácsadó. Ez azt jelenti, hogy a tanúskodás katarzisa után a túlélőknek (gyakran évekig) várniuk kell a jelentésre, és még akkor is az eredmény egy beszámoló és ajánlások, nem pedig közvetlen cselekvés. A szerzők valószínűleg idézik az eljárási igazságszolgáltatással és a **"hibrid" igazságszolgáltatási modellekkel kapcsolatos tudományos kutatásokat, megjegyezve, hogy bár a vizsgálatok *hangot* és *tiszteletet adhatnak* (az eljárási igazságosság kulcsfontosságú elemei az áldozatok számára), a túlélők továbbra is hiányozhatnak a kézzelfogható eredmények tekintetében. Például egy vizsgálat megerősítheti a túlélő történetét, és nyilvánosan elismerheti az intézményi jogsértést (elismerést), de ennek eredményeként egyetlen elkövető sem büntethető. Egyes túlélők úgy érzik, hogy a vizsgálatok a kormány stratégiája az empátia kimutatására az elszámoltathatóság biztosítása nélkül – különösen, ha a vizsgálat eredményeit nem követik szigorúan. A könyv idézi McAlinden és Naylor (2016) munkáját, amely újragondolja a vizsgálatokat, mint az igazságszolgáltatás egyik formáját, és azt sugallja, hogy a szerzők foglalkoznak azzal az elképzeléssel, hogy a vizsgálatok egy *"hibrid modell" részét képezhetik, amely* ötvözi az igazmondást és a terápiás igazságszolgáltatást a hagyományos igazságszolgáltatási mechanizmusokkal. Úgy tűnik, hogy magukévá teszik a vizsgálatok értékét, mivel méltó fórumot biztosítanak a túlélőknek, de azt is kiemelik,

hogy a vizsgálatok önmagukban nem elegendőek, ha nem kísérik reformok vagy büntetőeljárások. Lényegében a vizsgálatok nagymértékben javították a túlélők hozzáférését a *szimbolikus és narratív igazságszolgáltatáshoz* (tapasztalataikat hivatalosan is igazolták), de az *elszámoltathatósági igazságszolgáltatás* nyújtásának korlátai vannak (mivel nem szankcionálják az elkövetőket és nem írnak elő jóvátételt).

- Állami jogorvoslat és jóvátétel: A könyv a túlélők tömeges kártalanítására létrehozott rendszereket is kitér, mint például az ír jogorvoslati testület és az ausztrál nemzeti jogorvoslati rendszer. Ezek a rendszerek kifejezetten túlélőközpontúak: céljuk, hogy anyagi kompenzációt, tanácsadást és elismerést/bocsánatkérést nyújtsanak anélkül, hogy a túlélőnek bírósági eljárást kellene elviselnie. Ring, Gleeson és Stevenson részletezi ezeknek a programoknak a kialakítását, megjegyezve, hogy gyakran alacsonyabb bizonyítási küszöböt tartalmaztak (a túlélők terheinek enyhítése érdekében), és célszerűbbnek szánták őket, mint a pereskedést. A túlélő szemszögéből az ilyen rendszerek olyan mértékű igazságszolgáltatást nyújthatnak, amely egyébként elérhetetlen lenne – különösen azok számára, akiknek bántalmazói meghaltak, vagy akiknek nincs bizonyítéka a bíróságra. A szerzők valószínűleg olyan túlélők példáit osztják meg, akik úgy érezték, hogy hivatalos bocsánatkérő levelet vagy kifizetést kapnak, amely bár soha nem tudja eltörölni a bántalmazást, legalább azt jelenti, hogy az állam vállalja a felelősséget. A könyv azonban nem kezeli kritikátlanul a jogorvoslati rendszereket. Rámutat korlátaikra: a kártérítési összegek jellemzően szerények a bírósági ítéletekhez képest (a felső határok akár szimbolikusnak is tűnhetnek az élethosszig tartó sérüléshez képest), és a folyamat néha személytelen vagy a maga módján traumatizáló lehet (a túlélőknek írásbeli kérelmekben vagy interjúkban kell beszámolniuk bántalmazásukról). Ráadásul nem mindenki jogosult – a lefedett intézményeket vagy időszakokat meghatározó kritériumok elkerülhetetlenül kizárják a túlélő hozzátartozókat. A szerzők valószínűleg megvitatják a túlélők frusztrációját, akik nem tartoztak a rendszer hatálya alá (például egy ír túlélő, akit bántalmaztak egy nappali iskolában, amelyre nem terjedt ki a 2002-es rendszer, vagy egy ausztrál túlélő, akinek az elkövető intézménye kezdetben nem csatlakozott a Nemzeti Rendszerhez). Egy másik hiányosság, hogy a jogorvoslati rendszerek általában megkövetelik a túlélőktől, hogy lemondjanak a perelési jogról, ami azt jelenti, hogy az elkövetők vagy intézmények nem szembesülnek nyilvános ítélettel. Ez a kompromisszum jól példázza *a törvény ambivalenciáját*: a túlélőknek *elismerést* kínálnak (kártérítés útján), de az *elszámoltathatóság rovására* (a jogsértőnek nincs napja a bíróságon). A könyv tehát a reparatív rendszereket az igazságosság kirakós játékának kulcsfontosságú darabjának tekinti, de önmagukban nem elegendőek ahhoz, hogy kielégítsék az igazságosság minden dimenzióját, amelyet a túlélők keresnek.

Ezeken az elemzéseken keresztül a szerzők hangsúlyozzák, hogy az igazságosságot a túlélő szemszögéből kell vizsgálni (ez a perspektíva hagyományosan elhanyagolt a jogi diskurzusban). Részt vesznek a viktimológia és a túlélők igazságszolgáltatásának feltörekvő tudományában. Például hivatkoznak McGlynn és Westmarland *"kaleidoszkópszerű igazságszolgáltatás" koncepciójára,* amely felismeri, hogy a túlélők sokrétű módon érzékelik az igazságosságot – nemcsak büntetésként, hanem meghallgatásként, bocsánatkérésként, megismétlődő reformokként stb. Ennek a koncepciónak a használatával a szerzők megmutatják, hogy a jogi mechanizmusokat a túlélők által meghatározott eredmények széles spektruma alapján kell értékelni, nem csak a jogrendszer mérőszámai alapján. A büntetőjogi felelősséget megállapító ítélet lehet az igazságszolgáltatás egyik formája, de a túlélő ugyanúgy (vagy többet) értékelhet egy őszinte bocsánatkérést vagy annak tudatát, hogy az új politikák megvédik a jövő gyermekeit. A könyv tehát mélyen foglalkozik a túlélők narratíváival: szavaikat és

tanúvallomásaikat használja a jogi válaszok eredményeinek illusztrálására (pl. "Végre úgy éreztem, hogy hisznek, amikor a vizsgálati jelentés elismerte, mi történt velem"), mind a kudarcokat ("Elárulva éreztem magam, amikor az ügyemet kidobták, mert elkéstem"). Ezzel aláhúzza a visszatérő kritikát: a jogi mechanizmusok túl gyakran helyezik előtérbe az intézményi vagy rendszerszintű érdekeket a túlélők szükségleteivel szemben, vagy olyan silókban működnek, amelyek a túlélők igényeinek csak egy aspektusával foglalkoznak. A szerzők azzal érvelnek, hogy a javulás ellenére a túlélők még mindig küzdenek az *igazságszolgáltatáshoz való teljes hozzáférésért,* ami nemcsak a tárgyalóteremhez való hozzáférést jelenti, hanem az *igazságos eredményhez való hozzáférést is,* amely gyógyít és meggyógyít. Az olyan jogi akadályok folyamatos jelenléte, mint a szigorú határidők (egészen a közelmúltig) vagy a bonyolult bizonyítási szabályok, valamint a jogorvoslati erőfeszítések töredékes jellege azt jelzi, hogy az igazságszolgáltatási rendszer alapértelmezett módját nem a traumát és a késleltetett nyilvánosságra hozatalt szem előtt tartva tervezték. Csak a túlélőkre való tudatos összpontosítással – a folyamatok traumával kapcsolatos tájékozottabbá tételével, az eljárási akadályok csökkentésével és a különböző igazságszolgáltatási utak kombinálásával – szolgálhatja a jogi válasz valóban azokat, akiknek segítenie kell. Ez a kritika összhangban van a könyv ambivalenciáról szóló tézisével: a jogrendszerek megnyitották kapuikat a túlélők előtt, de még mindig nem fogadták el teljesen azokat a mélyreható kiigazításokat, amelyek ahhoz szükségesek, hogy a túlélők narratíváit minden lépésnél középpontba állítsák.

Elméleti és tudományos hozzájárulások

Ring, Gleeson és Stevenson munkája jelentős elméleti hozzájárulást nyújt a jogi tanulmányok, a viktimológia és az átmeneti igazságszolgáltatás metszéspontjában. Tudományos szempontból a könyv fontos hiányt tölt be azáltal, hogy szétszórt szálakat – büntetőjogot, polgári jogot, vizsgálatokat, jóvátételeket – egyetlen összehasonlító keretbe egyesíti a történelmi visszaélések igazságszolgáltatásának elemzésére. Anne-Marie McAlinden a *Feminist Legal Studies* áttekintésében megjegyezte, hogy a szerzők *"jelentős és kritikus kutatási hiányt töltenek be"* a szakirodalomban azáltal, hogy ezt a témát viszonylag több joghatósággal foglalkozzák (ez a terület korábban egységes módon nem volt feltárva). Ezzel a könyv átfogó tudományos narratívát kínál arról, hogy a jog hogyan reagált a nemi és gyermekkori károk egy bizonyos formájára az idők során.

Az egyik kulcsfontosságú hozzájárulás a könyv kritikus jogtörténete a gyermekek szexuális zaklatására adott válaszokról. A doktrinális változásokat társadalmi kontextusba helyezi, ezáltal hozzájárul a társadalmi-jogi tanulmányokhoz és a feminista jogtudományhoz. Például annak nyomon követésével, hogy a feminista aktivizmus és a változó nemi normák hogyan befolyásolták a házasságon belüli nemi erőszak kriminalizálását vagy a beleegyezési korhatár emelését, a szerzők hozzájárulnak annak megértéséhez, hogy a társadalmi mozgalmak hogyan alakítják a jogot. A *"gyermekáldozat" diszkurzív konstrukciójának régóta fennálló "ambivalenciájáról és konfliktusáról" szóló dokumentációjuk* (Carol Smart könyvben idézett kifejezését kölcsönözve) elméleti betekintést nyújt abba, hogy a szexuális zaklatás áldozatait hogyan sajnálták, hitték vagy akár hibáztatták az elmúlt évszázadban. Ez összehangolja a könyvet a feminista jogelmélettel, amely azt vizsgálja, hogy a jog hogyan építi fel az áldozati szerepet, és kinek a hangját hallják. Az olyan témák kiemelésével, mint az áldozatok történelmi hitetlensége és a minimális büntetés, a szerzők hangsúlyozzák a rendszerszintű elfogultságot – ez hozzájárul a kritikai viktimológiához, amely azt vizsgálja, hogyan bánnak az áldozatokkal az igazságszolgáltatási folyamatokban.

Egy másik tudományos hozzájárulás a könyv elkötelezettsége az igazságosság fogalmával a büntetőperen túl, amely rezonál a viktimológiával és a helyreállító igazságszolgáltatás irodalmával. A hagyományos jogi tanulmányok gyakran elszigetelik a büntetőjogot a polgári joggal szemben; Ez a könyv ehelyett holisztikusan kezeli a túlélő útját, az igazságszolgáltatás különböző helyszínein keresztül. Ezzel implicit módon támogatja azt, amit egyes tudósok *"kaleidoszkóposnak" vagy pluralista igazságossági* megközelítésnek neveznek. McGlynn és Westmarland (2019) "*kaleidoszkópszerű igazságszolgáltatásról" szóló idézésével* a szerzők igazodnak ahhoz az elméleti érveléshez, hogy a szexuális erőszak túlélőinek igazságszolgáltatása nem monolitikus – megtorló, helyreállító és szimbolikus dimenziókat is magában foglalhat. A könyv ezáltal hozzájárul a túlélők igazságszolgáltatási eredményeinek méréséről szóló tudományos vitákhoz: a sikert nem lehet kizárólag az elítélési arányokkal vagy a kifizetési összegekkel mérni, hanem kevésbé kézzelfogható elemeket kell tartalmaznia, mint például a hang, az érvényesítés és a jövőbeni károk megelőzése.

Fontos, hogy a szerzők az átmeneti igazságszolgáltatás elméletének terepére merészkednek, és alkalmazzák azt a történelmi gyermekbántalmazással foglalkozó kialakult demokráciákra. Ez egy újszerű és elgondolkodtató nézőpont. Az átmeneti igazságszolgáltatás általában konfliktus utáni vagy posztautoriter kontextusra utal (igazságbizottságok, jóvátétel stb. tömeges atrocitások után). Ring, Gleeson és Stevenson arra hívja az olvasókat, hogy az intézményi gyermekbántalmazási botrányokat a társadalmi trauma egy formájának tekintsék, amely átmeneti stílusú válaszokat tesz szükségessé. A könyv olyan művekre hivatkozik, mint James Gallen (2016) a katolikus egyházról és az átmeneti igazságszolgáltatásról, és idézi a nemzetközi jog tudósait, akik azzal érvelnek, hogy *a történelmi visszaélések elhúzódó büntetlensége folyamatos emberi jogi jogsértésnek minősülhet*. Ezzel a szerzők elméleti kerettel járulnak hozzá: azt sugallják, hogy az átmeneti igazságszolgáltatás eszköztára – igazmondó fórumok, állami bocsánatkérések, intézményi reform, áldozatközpontú jóvátétel – releváns és talán elengedhetetlen a liberális demokráciákban a több évtizedes visszaélések kezelésére, amelyeket figyelmen kívül hagytak vagy elnyomtak. Ez jelentős tudományos hozzájárulás, mert kiterjeszti az átmeneti igazságszolgáltatás elméletét a szokásos földrajzi hatókörén túlra. Azt állítja, hogy az olyan országok, mint Írország vagy Ausztrália, az egyházi visszaélésekkel vagy az ellopott generációkkal való szembenézésben, belső "átmeneteken" mennek keresztül a múltbeli igazságtalanságok elismerése felé, és hogy jogi válaszaikat ugyanazokkal a lencsékkel lehet elemezni, mint például a dél-afrikai Igazság és Megbékélés Bizottsága vagy a kanadai bentlakásos iskolák bizottsága.

A könyv összehasonlító jellege az összehasonlító jogtudományhoz is hozzájárul. Három joghatóság egymás mellé helyezésével a szerzők betekintést nyújtanak abba, hogy a különböző jogi kultúrák hogyan kezelik a hasonló problémákat, gazdagítva a jogi transzplantációk és a politika diffúziójának elméleteit. Például az összehasonlító jog tudósai ebben a könyvben elemzést találnak arról, hogy egy olyan fogalom, mint a gyermekbántalmazásért való helyettes felelősség, hogyan fejlődött párhuzamosan több common law rendszerben, néha kereszthivatkozásokkal (a szerzők megjegyezhetik például, hogy az ausztrál bíróságok és törvényhozók az Egyesült Királyság precedensjeit vizsgálták a munkáltatók bántalmazásért való felelősségével kapcsolatban, míg az Egyesült Királyság viszont megfigyelte Ausztrália törvényi újításait). Ez a dinamikus kölcsönhatás hozzájárul ahhoz, hogy elméletileg megértsük, hogyan vándorolnak a jogi eszmék, és hogyan közvetítik ezeket az elképzeléseket a hazai kontextusok.

A könyv interdiszciplinaritása egy másik tudományos erősség. A kriminológiára, a történelemre, a pszichológiára (traumák és emlékezeti kérdések) és a szociálpolitikára

támaszkodik. A kiterjedt hivatkozások – beleértve a történészek (pl. azok, akik Írország elszigetelési architektúráját vizsgálják), szociológusok és a nemi tanulmányok szakértőinek munkáit – azt mutatja, hogy a szerzők jogi elemzésüket szélesebb körű tudományos beszélgetésekbe helyezik. Hivatkoznak például Johanna Sköld és Shurlee Swain szerkesztett kötetére a gondozásban lévő gyermekek bocsánatkéréséről és bántalmazásáról (2015), valamint Maeve O'Rourke "történelmi" bántalmazásról szóló emberi jogi elemzésére (2019), amely áthidalja a jogi elemzést a múltbeli sérelmekért való állami felelősségről szóló morálfilozófiai vitákkal. Ezeknek a perspektíváknak a szintetizálásával a szerzők egy árnyaltabb elméleti narratívával járulnak hozzá: olyanhoz, amely a jogi változást a kulturális változás részének tekinti (innen ered az az elképzelésük, hogy az NRCSA igazságossága nemcsak jogi, hanem *társadalmi és politikai* is).

Ezenkívül a *felnőtt túlélők által jelentett gyermekbántalmazás* hozzájárul a jogi ambivalencia elméletéhez. A szerzők ismételten hivatkoznak a jog ambivalenciájának gondolatára – hogy a jogrendszerek ellentmondásosak vagy ellentmondásosak a túlélőkhöz való hozzáállásukban. Ez egyszerre empirikus megfigyelés és elméleti fogalom. Ez egybecseng Carol Smart (1999) elemzésével, miszerint a társadalom (és tágabb értelemben a jog) "ambivalenciás" történelmet mutat a gyermekek szexuális zaklatásának áldozataival szemben. A könyv azt feltételezi, hogy a modern jogi reformok ellenére továbbra is mélyen gyökerező feszültség marad: a jogrendszert két irányba húzzák: az egyik valóban igazságot akar szolgáltatni az áldozatoknak, a másik pedig védekező, a felelősség korlátozásával vagy az intézményi érdekek védelmével foglalkozik. Ez az elméleti keret segít megmagyarázni, hogy a különböző jogterületeken és országokban miért látunk progresszív változást tartós ellenállással párosítva (például az elévülési idő megszüntetése, de a kártérítés korlátozása a jogorvoslatban, vagy olyan vizsgálatok lefolytatása, amelyek feltárják az igazságot, de nem állítanak büntetőeljárást bizonyos elkövetők ellen). A hozzájárulás itt az *ambivalencia megfogalmazása* , mint a rendszerszintű bántalmazásra adott jogi válaszok velejárója – egy olyan fogalom, amelyet a jövő tudósai más kontextusokban is alkalmazhatnak (például családon belüli erőszak vagy történelmi igazságtalanságok, például kényszerörökbefogadás).

Végül a könyv összehasonlító eredményei hatással vannak a viktimológiai elméletre. A viktimológia gyakran megjegyzi, hogy az áldozatokat marginalizálják vagy instrumentalizálják az igazságszolgáltatási folyamatban. Ez a tanulmány a gyermekkori traumák felnőtt túlélőire összpontosítva részletes esettanulmányt ad a viktimológiához: bemutatja, hogyan küzdött az áldozatok egy osztálya a jog átalakításáért, és hogy a jog válasza, bár fejlődik, még mindig küzd az áldozatok perspektíváinak teljes integrálásáért. A *túlélők vallomásának* és *a túlélő-központú tudománynak a szerzők általi beépítése* (pl. az "igazságosság a túlélő szemszögéből") önmagában is olyan módszertani álláspont, amely hozzájárul az áldozatokat befogadóbb megközelítéshez a jogtudományban. Olyan modellt javasol a jövőbeli kutatásokhoz, amely túlmutat az államközpontú vagy elkövetőközpontú elemzéseken, és mélyen megvizsgálja, mit jelent az igazságszolgáltatás az áldozatok számára. Összefoglalva, ennek a munkának az elméleti és tudományos értéke abban rejlik, hogy különféle tudáskészleteket integrál, hogy új megértést kovácsoljon arról, hogy a társadalmak hogyan számolnak a történelmi gyermekbántalmazással. A doktrinális elemzés, a társadalmi-jogi kritika és az igazságosságról szóló normatív elméletalkotás kereszteződésében áll, gazdag forrássá téve a jog, a kriminológia, a történelem, az emberi jogok és a nemi tanulmányok akadémikusai számára.

Következmények a jövőbeli jogi reformra és a túlélőközpontú igazságszolgáltatási rendszerekre

A *felnőtt túlélők által jelentett gyermekbántalmazás* elemzése számos következményre mutat rá a jövőbeli jogi reformra és a túlélőközpontúbb igazságszolgáltatási rendszerek fejlesztésére. Míg a könyv elsősorban a múltbeli és jelenlegi válaszokat krónikázza és kritizálja, megállapításai természetesen tájékoztatják a *reformprogramot* azáltal, hogy rávilágítanak arra, ami továbbra is hiányos. Az átfogó következtetés az, hogy a jogrendszereknek le kell győzniük "ambivalenciájukat", és teljes mértékben el kell kötelezniük magukat a túlélőközpontú megközelítés mellett, ha igazságot akarnak elérni. Ez azt jelenti, hogy foglalkozni kell az egyes területeken azonosított hibákkal, és tanulni kell a könyv által kínált összehasonlító meglátásokból.

Először is, a büntető igazságszolgáltatás reformjának egyik következménye, hogy a bírósági eljárásokat tovább kell igazítani a trauma és a késedelmes jelentéstétel valóságához. A szerzők vizsgálata azt sugallja, hogy a bíróságoknak továbbra is a trauma-tudatos gyakorlatok felé kell elmozdulniuk: például a közvetítők és a kiszolgáltatott tanúkra vonatkozó különleges intézkedések kiterjesztése, a bírák és az esküdtszékek oktatása a gyermekek szexuális bántalmazásának hatásairól (hogy a késedelmeket vagy a töredezett visszaemlékezéseket ne értelmezzék félre, hazugságként), és gondosan kalibrálják a történelmi vádemelés felfüggesztésének küszöbét. Az a kritika, hogy egyes joghatóságok még mindig túlságosan könnyen leállítják a régi ügyeket a feltételezett előítéletek miatt, azt sugallja, hogy az iránymutatások vagy jogszabályok szigoríthatják az eljárás felfüggesztésének feltételeit, biztosítva, hogy a túlélőtől csak a bizonyítható igazságtalanság legritkább eseteiben tagadják meg a tárgyalást. Ezenkívül a túlélőközpontúság érdekében a büntető igazságszolgáltatásnak alternatív utakat kell fontolóra vennie, ha a tárgyalás nem folytatható le – például a hivatalos igazmondó meghallgatások vagy a helyreállító igazságszolgáltatási konferenciák nagyobb mértékű alkalmazása azokban az esetekben, amikor az elkövetők elismerik bűnösségüket. Bár a könyv nem ír elő konkrét helyreállító programokat, a túlélők hang és elismerés iránti igényének hangsúlyozása azt sugallja, hogy ezek a hagyományos igazságszolgáltatás hasznos kiegészítői lehetnek. Az összehasonlító tanulmány azt mutatja, hogy fontos a jogterületek közötti koordináció: például ha a vádemelés sikertelen, a túlélőket jogorvoslati eljáráshoz vagy hivatalos bocsánatkérő mechanizmushoz irányíthatják, hogy ne maradjanak semmiben. A jövőbeni reformok intézményesíthetik ezt a koordinációt (talán egy "Túlélő Érdekképviseleti Szolgálat", amely a jogi eljárások után nyomon követi az áldozatokat, hogy más jogorvoslatokhoz irányítsa őket).

A polgári jog szempontjából a következmények egyértelműek: a fennmaradó törvényi elévülési akadályokat meg kell szüntetni (Anglia és Wales az IICSA ajánlásával összhangban ennek küszöbén áll). A jövőben a törvényhozóknak biztosítaniuk kell, hogy a túlélőket ne akadályozzák meg a polgári igazságszolgáltatásban az eljárási határidők; ez magában foglalhatja a korábban elévült követelések visszamenőleges hatályú ablakainak létrehozását (ahogy azt Ausztrália egyes joghatóságai és néhány amerikai állam tette). Egy másik reformút az intézményi felelősségi keretek megerősítése. A könyv szervezeti felelősségének elemzése rámutat a történelmi doktrínák elégtelenségére a hierarchikus intézményekben elkövetett visszaélések valóságának megragadásában. Sok joghatóság valószínűleg fontolóra veszi az Ausztráliához hasonló kifejezett törvények elfogadását – gondossági kötelezettséget ír elő az intézmények számára, és megfordítja a bizonyítási terhet (arra kényszeríti az intézményeket, hogy bizonyítsák, ésszerű lépéseket tettek a visszaélések megelőzése érdekében) a gyermekek

jobb védelme érdekében. A szerzők megmutatják, hogy egyértelmű jogi szabályok nélkül az intézmények hajlamosak kibújni a felelősség alól; Így a feladatok tisztázása és kodifikálása előremutató út lehet, amely hatékonyan átalakítja a rendszereket, hogy megelőzőbbek *és elszámoltathatóbbak legyenek*. Számíthatunk például arra, hogy az angol és ír törvényhozók megvitatják a "védelem elmulasztásának" törvényt vagy a gyermekekkel foglalkozó intézmények kötelező biztosítását/regisztrációját, tanulva az ausztrál tapasztalatokból.

A könyv a nyilvános vizsgálatok tervezésének és nyomon követésének reformját is magában foglalja. A túlélőközpontú igazságszolgáltatási rendszer nem egyszeri eseményként kezelné a vizsgálatokat, hanem egy folyamatos elszámoltathatósági folyamat részeként. Ennek egyik következménye az, hogy a vizsgálatokat végrehajtási mechanizmusokhoz kell kötni: pl. független megfigyelők létrehozása az ajánlások végrehajtásának biztosítására (a törvényreformról, a szolgáltatások finanszírozásáról stb.). Az összehasonlító lencse azt mutatja, hogy az olyan vizsgálatok, mint az IICSA vagy a Királyi Bizottság, sokat értek el az igazság feltárásában; A következő lépés annak biztosítása, hogy az igazság konkrét változásokhoz vezessen. A szerzők egyetérthetnek abban, hogy a jövőbeni vizsgálati folyamatokba a túlélőket nemcsak tanúként kell bevonni, hanem a *feladatmeghatározás és az ajánlások kialakításába is*. Ez azt jelentheti, hogy a vizsgálatok és a kormányok számára a végrehajtási szakaszban hivatalos túlélői tanácsadó testületek lépnek fel. Lényegében ez egy felhívás a túlélők nagyobb részvételére a politikai döntéshozatalban, tapasztalati szakértőként elismerve őket. A könyv az eljárási igazságosság elméletével való foglalkozása alátámasztja ezt: amikor a túlélők úgy érzik, hogy értelmes szerepük van, és hogy a hatóságok *elszámoltathatók* a hozzájárulásukért, az igazságszolgáltatás jobban szolgálható.

Egy másik jelentős következmény a jóvátételre és a támogatásra vonatkozik. Az elemzés feltárja, hogy a pénzbeli kompenzáció, bár fontos, csak egy aspektusa annak, amire a túlélőknek szükségük van. A jövőbeni túlélőközpontú rendszereknek holisztikusabb jóvátételi modellt kell alkalmazniuk – kombinálva a kompenzációt a pszichológiai tanácsadáshoz, az orvosi ellátáshoz, az oktatási támogatáshoz és az elégedettség olyan intézkedéseihez való garantált hozzáféréssel, mint a bocsánatkérés és az emlékfelvétel. A szerzők megmutatták, hogy a különböző rendszerek hogyan kínálták ennek a kirakósnak a különböző darabjait. A politikai döntéshozók azt tudják megállapítani, hogy a *legjobb gyakorlat* az lenne, ha mindegyik erősségét integrálnák: Ausztrália nemzeti rendszerének (amely számos intézményt lefed) befogadó jellege a polgári perekben néha tapasztalható magasabb kártérítési szintekkel, valamint egyes ír jogorvoslati eljárások terápiás megközelítése (amelyek magánmeghallgatásai lehetővé tették a túlélők számára, hogy elmeséljék történetüket) az átláthatósággal és a túlélőkkel folytatott konzultációval, amely néha hiányzott. Gyakorlati szempontból az egyik következmény a túlélőkre összpontosító intézmények létrehozása: például a Bántalmazás Túlélőinek Nemzeti Központja, amely felügyeli a kártérítést, hosszú távú támogatást nyújt, és központi központként szolgál a túlélők számára a bűnügyi, polgári vagy közigazgatási eljárásokban való eligazodásban. A könyv megállapításai aláhúzzák, hogy a túlélők gyakran elveszettnek vagy újra traumatizáltnak érzik magukat, amikor töredezett rendszerekkel foglalkoznak; Egy egyablakos intézmény, amelyben traumatudatos szakemberek dolgoznak, enyhíthetné ezt.

A könyvben szereplő átmeneti igazságszolgáltatás perspektívája is előremutató ötleteket ad. Ha a történelmi gyermekbántalmazással foglalkozó országokat egyfajta átmenetnek tekintjük, akkor az olyan fogalmak, mint a *megismétlődés elkerülésének garanciái* és az *intézményi reform,* relevánssá válnak. A szerzők valószínűleg támogatnák azokat a reformokat, amelyek beágyazzák a gyermekvédelmi elszámoltathatóságot a törvénybe – például a kötelező

jelentéstételi törvényeknek (megfelelő büntetésekkel a meg nem felelés esetén) egyetemesnek kell lenniük. 2025-re nem minden tanulmányban szereplő joghatóság rendelkezett ilyen törvényekkel (Anglia és Wales még mindig fontolgatta a kötelező jelentéstételt, míg Írországban és Ausztrália nagy részén van). A túlélőközpontú megközelítés a gyermekvédelmet nem választható politikaként, hanem a társadalom gondozásának jogi kötelezettségeként kezeli. Ezenkívül folyamatosan meg kell erősíteni a gyermekekkel dolgozók átvilágítását és felügyeletét (ajánlásokat lehet előirányozni az ismert elkövetőkre vonatkozó nemzetközi információcserére stb., hogy a bántalmazók ne kerülhessék el a leleplezést a joghatóság áthelyezésével – ami a múltban problémát jelentett). A szerzők munkája hallgatólagosan kulturális reformra szólít fel az intézményeken belül: a törvények önmagukban nem elegendőek, hacsak az olyan szervezetek, mint az egyházak, iskolák és sportklubok nem fogadnak el zéró toleranciát, és nem változtatják meg valóban belső kultúrájukat. A jogi reformok ezt az intézmények gyermekbiztonságának független ellenőrzésével ösztönözhetik (amit a Királyi Bizottság javasolt, és néhány ausztrál állam jelentésköteles magatartási rendszereken keresztül hajtotta végre).

Elméleti szempontból a könyv következtetése, miszerint a jog ambivalens, azt sugallja, hogy meg kell reformálni a jogi intézmények szellemiségét a szexuális visszaélések kezelésében. Az ügyvédek, bírák, rendőrök és szociális munkások jövőbeni képzésének magában kell foglalnia a traumák és a bántalmazás társadalmi dinamikájának megértését. A túlélőközpontú igazságszolgáltatás azt jelenti, hogy ezeknek a szakembereknek nemcsak az elítélési arányok vagy a lezárt ügyiratok alapján kell mérniük a sikert, hanem a túlélők folyamat utáni jólétével is. Ezért ennek következménye az áldozatok érdekképviseletébe és a jogi támogató szolgáltatásokba való befektetés. Minden túlélőnek, aki kapcsolatba lép az igazságszolgáltatási rendszerrel, hozzá kell férnie egy szakképzett ügyvédhez vagy független jogi képviselőhöz, aki az érdekeire összpontosít (hasonlóan ahhoz, ahogyan egyes joghatóságok független szexuális erőszakkal foglalkozó tanácsadókat biztosítanak). A szerzők dokumentálják, hogy sok esetben a túlélők elveszettnek vagy másodlagosnak érezték magukat az eljárásokban; A rendszerszintű reform kulcsfontosságú szereplővé emelné státuszukat, akinek jogai (a tájékoztatáshoz, a meghallgatáshoz, a méltóságteljes bánásmódhoz) kodifikáltak és érvényesíthetők.

Végül a könyv összehasonlító perspektívája folyamatos reformstratégiaként ösztönzi a joghatóságok közötti tanulást. Anglia és Wales tanulhat Ausztrália törvényhozási merészségéből; Ausztrália tanulhat abból, hogy Írország korán elfogadta a jogorvoslatot és a bocsánatkérést; Írország tanulhat Anglia alapos vizsgálati folyamatából, és így tovább. Ez azt jelenti, hogy a nemzetközi párbeszéd – esetleg a történelmi visszaélésekkel foglalkozó fórumokon vagy munkacsoportokon keresztül – felgyorsíthatja a reformokat, és elkerülheti a kerék újbóli feltalálását. A szerzők hallgatólagosan támogatják ezt azáltal, hogy párhuzamot vonnak, és megjegyzik az egyes országokban zajló progresszív fejleményeket. Mint ilyen, az egyik konkrét ötlet egy nemzetközi túlélők igazságszolgáltatási chartájának vagy a legjobb gyakorlatok alapelveinek (pl. időkorlátok nélkülisége, traumatudatos eljárások, jóvátételhez való jog stb.) létrehozása, amelyet az országok az emberi jogi egyezményekhez hasonlóan elköteleznek. Tekintettel arra, hogy a könyv bemutatja, hogy az NRCSA globális gondolkodást igénylő globális jelenség, a túlélőközpontú reformot transznacionális együttműködéssel, sőt a kulcsfontosságú pontok jogi harmonizációjával is segítheti.

Összefoglalva, *a felnőtt túlélők által jelentett gyermekbántalmazás* nemcsak a múltat és a jelent elemzi, hanem azonosítja, hogy mi nem működött, megvilágítja az utat a jövő számára. A szerzők azzal érvelnek, hogy a "tagadhatatlan előrelépés" ellenére a jelenlegi jogi válaszok *"nem nyújtanak teljes mértékben elszámoltathatóságot és elismerést"* a törvény elhúzódó

ambivalenciája miatt. Ennek egyértelmű következménye az, hogy a jövőbeni reformoknak törekedniük kell ennek az ambivalenciának a megszüntetésére. A jogrendszereknek határozottan a túlélők igazságszolgáltatása mellett kell állniuk – eltávolítva az archaikus akadályokat, proaktívan kezelni a hatalmi egyensúlyhiányokat, és minden lépésnél beágyazni az együttérzést és a túlélők iránti tiszteletet. Ha a törvényhozók, a bíróságok és az intézmények megszívlelik a könyv megállapításait, remélhetjük, hogy az igazságszolgáltatási rendszerek fejlődését látjuk, ahol a gyermekek szexuális zaklatásának túlélői nem csak feldolgozandó ügyek, hanem központi résztvevők, akik mellett a rendszer bizonyíthatóan elkötelezett. Ez valódi paradigmaváltást jelentene a túlélőközpontú igazságszolgáltatás felé, beteljesítve azt az ígéretet, hogy a felnőtt túlélők küzdelmei – történetük megosztása és jogorvoslat keresése – biztonságosabb és igazságosabb jövőhöz vezetnek minden gyermek számára.

Források:

- Ring, Sinéad, Gleeson, Kate és Stevenson, Kim (2022). *Felnőtt túlélők által jelentett gyermekek szexuális zaklatása: jogi válaszok Angliában és Walesben, Írországban és Ausztráliában*. Routledge – különösen a Bevezetés és a Következtetés az alapvető érvekhez, valamint az egyes területek reformjait felvázoló fejezetkivonatok.
- Michael A. Guerzoni (2023). Könyvismertető az *Int. Journal for Crime, Justice & Social* Democracy-ban, vol. 12(1), pp. 91-92 – összefoglalva a könyv szerkezetét és megállapításait.
- S. Srinivasan (2024). Áttekintés az SSRN-ről – áttekintést nyújt a könyv tartalmáról, beleértve a történelmi kontextust és a késleltetett nyilvánosságra hozatal kihívását (Sedley LJ idézet), valamint megjegyzéseket fűz a túlélők igazságszolgáltatási igényeihez a büntetőjogi, polgári, vizsgálati és jogorvoslati utakon.
- Anne-Marie McAlinden (2023). Könyvismertető a *feminista jogi tanulmányokban* 31:277–280 – a könyv igazságossági fogalmakkal való kapcsolatának megvitatása (pl. kaleidoszkópszerű igazságszolgáltatás, eljárási igazságosság a vizsgálatokban és átmeneti igazságszolgáltatási analógiák), valamint hivatkozás a kulcsfontosságú ítélkezési gyakorlatra és jelentésekre (pl. a Királyi Bizottság jogorvoslatra vonatkozó ajánlásai).
- A könyvben idézett releváns ítélkezési gyakorlat és jogszabályi fejlemények: pl. az 1980. évi elévülési törvény (Anglia), amely 3 éves korlátot ír elő a bántalmazási igényekre; a 2000. évi elévülési törvény (módosítás) (Írország), amely meghosszabbítja a gyermekkori bántalmazási igények benyújtásának határidejét; a gyermekek szexuális bántalmazására adott intézményi válaszok királyi bizottsága (2013–2017) és annak jogorvoslati és polgári peres jelentése (2015), amely a határidők megszüntetését javasolja; és az intézményi felelősséget kiterjesztő mérföldkőnek számító ügyek (például a keresztény Brothers ügy az Egyesült Királyságban, 2012), és az állami felelősséggel foglalkozik (pl. *O'Keeffe kontra Írország*, EJEB, 2014, tudományos kommentárban megjegyezve). Ezeket a könyv a fejlődő jogi válaszok szempontjából kulcsfontosságúként tárgyalja.

****

Aisha K. Gill et al. (szerk.) "Gyermekek szexuális bántalmazása fekete és kisebbségi közösségekben: a jogi, politikai és gyakorlati válasz javítása"

A könyv áttekintése és céljai

A gyermekek szexuális bántalmazása a fekete és kisebbségi közösségekben: A jogi, politikai és gyakorlati válaszok javítása (Palgrave Macmillan, 2023) egy szerkesztett tudományos kötet, amely a gyermekek szexuális bántalmazásának (CSA) gyakran figyelmen kívül hagyott kérdésével foglalkozik a fekete és faji kisebbségi közösségekben. Az Aisha K. Gill professzor (University of Bristol) és Dr. Hannah Begum (CSA Szakértői Központ, Egyesült Királyság) által szerkesztett könyv elsődleges célja, hogy megkérdőjelezze a CSA-val kapcsolatos "széles körben elterjedt problematikus hiedelmeket" – különösen a sztereotípiákat, amelyek kulturális vagy faji kérdésekre redukálják a bántalmazást –, és javítsa a túlélőkre adott társadalmi és intézményi válaszokat. Egyesíti a világ vezető kutatóinak, gyakorló szakembereinek és aktivistáinak multidiszciplináris szakértelmét, amelynek célja, hogy elmélyítse annak megértését, hogy a CSA hogyan hat a fekete és kisebbségi gyermekekre, és megvalósítható ajánlásokat fogalmazzon meg a jobb jogi, politikai és gyakorlati válaszokhoz. A szerkesztők az interszekcionális megközelítést hangsúlyozzák, és azt vizsgálják, hogy az olyan átfedő tényezők, mint a faj, a nem, az osztály és a bevándorlási státusz hogyan alakítják a bántalmazás tapasztalatait és a védelmi intézkedések hatékonyságát. Terjedelmét tekintve a könyv nemzetközi és "alaposan kutatott", beleértve az első kézből származó túlélők tanúvallomásait is, amelyek megalapozzák elemzését. Tekintettel arra, hogy a CSA világszerte körülbelül *minden nyolcadik gyermeket érint* (UNICEF 2020), ez a kötet időszerű hozzájárulás ahhoz, amit egy értékelő "gyakran csendes globális világjárványnak" nevez. Összességében a könyv küldetése tudományos és gyakorlati is: a CSA elméletének és kutatásának előmozdítása a kisebbségi közösségekben, valamint a kulturálisan kompetensebb, hatékonyabb beavatkozások tájékoztatása a politika, a rendőrség, a szociális szolgáltatások és a közösségi gyakorlat terén.

Struktúra és közreműködők

A kötet egy bevezetőből és 13 fejezetből áll, amelyek mindegyike a CSA egy adott közösségi kontextusában vagy tematikus aspektusában mélyül el, akadémikusok, frontvonalbeli szakértők és aktivisták közreműködésével. A szerkesztők, Gill és Begum a Bevezetésben (1. fejezet) mutatják be a gyűjtemény hatókörét és célját, interszekcionális és cselekvésorientált keretet szabva. A következő fejezetek az érthetőség kedvéért néhány tematikus részbe sorolhatók:

- A túlélők megélt tapasztalatai kulturális kontextusban (2–5. fejezet): Ezek a fejezetek kvalitatív kutatásokat mutatnak be a CSA túlélőiről az Egyesült Királyság egyes kisebbségi közösségeiben. Például Geetanjali Gangoli és Marianne Hester "*Episztemikus igazságtalanság: a gyermekek szexuális bántalmazásának faji marginalizált felnőtt túlélői" című 2. fejezete hét* fekete és kisebbségi brit nővel készített interjúkra támaszkodik, hogy feltárja, hogyan tapasztalták meg a többszörös áldozattá válást (CSA a családon belüli erőszak, kényszerházasság, emberkereskedelem stb. mellett), és hogyan ártottak nekik tovább *az episztemikus igazságtalanságok* – azaz faji és nemi elfogultság miatt nem hisznek vagy nem értik meg. A 3. fejezet, amelynek társszerzői Hannah Begum és Aisha Gill, a *brit dél-ázsiai férfi túlélőkre összpontosít,* egy gyakran elhanyagolt csoportra, kiemelve a férfi áldozattá válást övező kulturális csendet és megbélyegzést. A 4. fejezetben, *"Anyai mimézis: Az interszekcionális bántalmazás hatása az afrikai-karibi brit anyák válaszaira a lányok CSA-jának "elmondására" Joanne* Wilson kutató azt vizsgálja, hogyan reagálnak a fekete karibi anyák, amikor lányaik felfedik a bántalmazást. Ez a fejezet bemutatja az "anyai mimézis" fogalmát, azt sugallva, hogy az anyák saját interszekcionális tapasztalatai a rasszizmusról, a szexizmusról és a traumáról befolyásolják reakcióikat a gyermek nyilvánosságra hozatalára (potenciálisan a hallgatás vagy a védelem mintáit tükrözve). Vanisha Jassal 5. fejezete: *"Kinek mit őrizni meg?" Női áldozatok/túlélők perspektívái a CSA mögötti csendről Nagy-Britannia dél-ázsiai közösségeiben" ritka* betekintést nyújt abba, hogy a dél-ázsiai családok becsületének és szégyenének dinamikája hogyan járul hozzá a túlélők "titoktartási, szégyen- és magányvákuumához". Jassal vezetett interjúkat készített 15 brit dél-ázsiai nővel, és feltárta, hogy a család és a közösség közötti erős összekapcsolódás – amelyet a becsület/szégyen normák irányítanak – gyakran rejtőzködésre kényszeríti a bántalmazást, és elszigeteli az áldozatokat. Ezek a fejezetek együttesen előtérbe helyezik a túlélők hangját, és szemléltetik a kulturálisan specifikus akadályokat és megküzdési mechanizmusokat az Egyesült Királyság ázsiai, afrikai-karibi és más kisebbségi közösségeiben.
- Intézményi és jogi válaszok (6–8. fejezet): A könyv következő része azzal foglalkozik, hogy az igazságszolgáltatási rendszerek és intézmények hogyan reagálnak (vagy nem reagálnak) a CSA-ra a kisebbségi populációkban. *Aisha K. Gill és Yasmin Khan aktivista 6. fejezete, "A túlélők felszólalnak: A rendőrség válaszainak javítása a szexuális zaklatási esetekre a fekete és faji kisebbségi közösségekben"* elemzi a túlélők interakcióit az Egyesült Királyság büntető igazságszolgáltatási rendszerével. A Halo Project (a kisebbségi közösségek bántalmazási áldozatait támogató jótékonysági szervezet) esettanulmányaira támaszkodva ez a fejezet dokumentálja a fekete és ázsiai áldozatokat érintő CSA-ügyek rendőrségi kezelésének hiányosságait. Kiemeli azokat az eseteket, amikor az áldozatokat nem vették komolyan, vagy ahol a kulturális kontextust félreértették, és lepárolja a tanulságokat arról, hogyan kell változtatnia a rendőrségnek – például a bizalom kiépítésével, a faji előítéletek elleni küzdelemmel és a közösségi jogvédőkkel való együttműködéssel – a túlélők jobb támogatása érdekében. *Rachel Hurcombe és munkatársai "Intézményi válaszok a gyermekek szexuális bántalmazására az etnikai kisebbségi közösségekben" című 7. fejezet* egy empirikus tanulmányon alapul, amelyet az angliai és walesi gyermekbántalmazás független vizsgálata (IICSA) számára végeztek. A tanulmány 11 fókuszcsoportot használt, 82 fekete, ázsiai és más etnikai kisebbségi háttérrel rendelkező résztvevővel, és megállapította, hogy az intézményeken belüli kulturális sztereotípiák és rasszizmus súlyosan akadályozza a hatékony védelmet – a szakemberek gyakran nem tudták azonosítani vagy megfelelően reagálni a bántalmazásra az elfogult feltételezések miatt. Más szóval, a rendszerszintű hibák (a szociális szolgáltatásokban, az iskolákban stb.) a közösségen belüli akadályokkal

(például nemi normák és szégyen) kombinálva a kisebbségi gyerekeket különösen kiszolgáltatottá teszik. Ez a nyílt hozzáférésű fejezet részletes bizonyítékot szolgáltat arról, hogy az áldozatok és a családok hogyan érzékelik az intézményi támogatást, és visszhangozza a korábbi kutatásokat, amelyek rámutattak arra, hogy az ügynökségek nem védik meg az etnikai kisebbségi gyermekeket. Elizabeth Agnew és Anne-Marie McAlinden 8. fejezete kiszélesíti a lencsét *a "Gyermekek és fiatalok káros szexuális viselkedésének kezelése: definíciós és szabályozási feszültségek" címre.* Bár nem korlátozódik egy etnikumra, ez a fejezet rendkívül releváns a politika szempontjából: megvizsgálja, hogyan határozzuk meg és szabályozzuk a kiskorúak szexuális viselkedését (például mikor válik át a gyermekkori "szexuális felfedezés" bántalmazássá vagy bántalmazásba?). A szerzők a jog és a gyakorlat következetlenségeit azonosítják – a büntető igazságszolgáltatás és a gyermekvédelmi megközelítések közötti feszültséget –, amelyek különösen a kisebbségi közösségek eseteit érintik, ahol a kulturális tabuk késleltethetik a kortársak közötti bántalmazás elismerését. Világosabb definíciókat és átfogó szexuális felvilágosítást javasolnak, hogy segítsenek a felnőtteknek és a fiataloknak különbséget tenni az egészséges kísérletezés és a kizsákmányoló vagy bántalmazó viselkedés között. Ez összhangban van a könyv megelőző oktatásra és árnyalt politikára vonatkozó általános felhívásával.

- Globális és közösségspecifikus perspektívák (9–11. fejezet): Miután a korábbi fejezetekben nagyrészt az Egyesült Királyságra összpontosított, a könyv több fejezetet tartalmaz nemzetközi perspektívákkal, hangsúlyozva, hogy a színes közösségekben a CSA globális probléma, helyi sajátosságokkal. A 9. fejezetben Tommy J. Curry filozófus azt mondja: *"'Nem akart semmit ebből': Megfontolások a fekete fiúk szexuális áldozattá válásának tanulmányozásában és elméletében az Egyesült Államokban."* Curry fejezete elméleti és kritikai elemzés, amely szembesül azzal, hogy a fekete fiúk szexuális zaklatásokkal kapcsolatos tapasztalatait hogyan marginalizálták vagy nem hitték el. Azzal érvel, hogy a fekete férfiassággal kapcsolatos uralkodó sztereotípiák (pl. az a hamis elképzelés, hogy a fekete fiúk és férfiak hiperszexuálisak és nem lehetnek áldozatok) azt eredményezik, hogy a fekete férfi áldozatoktól megtagadják az igazi áldozatként való elismerést. Gill szerkesztő megjegyzi, hogy a bántalmazást felfedni próbáló fekete fiúkat *"ritkán tartják szexuális erőszak áldozatainak"* – ez egy súlyos igazságtalanság, amelyet Curry a faji és nemi normák kontextusába helyez. Maureen C. Kenny és munkatársai 10. fejezete, *"CSA a latin populációkban az Egyesült Államokban: A kulturális hatások vizsgálata"* azt vizsgálja, hogy a latin közösségek kulturális értékei (például a család, a nemi szerepek és a vallásosság) hogyan befolyásolják a gyermekek szexuális bántalmazásának elterjedtségét, nyilvánosságra hozatalát és kezelését. Ez a fejezet valószínűleg kutatásokat és esetpéldákat szintetizál, hogy bemutassa mind a kockázati tényezőket (például a férfi tekintély tiszteletét vagy a hatóságoktól való félelmet a bevándorlási státusz miatt), mind a védő tényezőket a latin családokban. Hangsúlyozza, hogy bár a CSA minden közösségben előfordul, *a megtapasztalás és a kezelés módja kulturálisan eltérő lehet* – kulturálisan tájékozott tájékoztatást és szolgáltatásokat igényel a latin gyermekek és szülők számára. A 11. fejezetben a hangsúly Ausztráliára helyeződik át: *"Igazság, trauma és gyógyulás: Történetek az őslakosok túlélőiről a gyermekek szexuális bántalmazásában az otthoni gondozáson kívül",* Carlina Black, Muriel Bamblett (az őslakos közösség vezetője) és Margarita Frederico. Ez a fejezet erőteljes, első kézből származó narratívákat mutat be az őslakos ausztrál túlélőkről, akik nevelőszülőknél vagy intézményi gondozásban szenvedtek CSA-tól. Ezeknek a történeteknek a elmesélésével megvilágítja a gyarmati politikák (például az ellopott generációk) hosszú árnyékát az őslakos gyermekek bántalmazásának elősegítésében. A szerzők a traumát és a gyógyulást hangsúlyozzák,

bemutatva, hogy a történelmi elnyomás – a gyermekek erőszakos eltávolítása, a kulturális elmozdulás – hogyan súlyosbította a CSA hatását, és hogy a kulturálisan megalapozott gyógyító megközelítések mennyire kritikusak. Ez egybecseng a könyv témájával, miszerint a bántalmazás egyes formái nem "kultúrsemlegesek", hanem mélyen összefonódnak a gyarmati és faji elnyomással. Az őslakosok hangjainak és a közösség által vezérelt perspektívák beépítése rávilágít arra, hogy *a generációk közötti traumát* az őslakosok kontextusában a CSA-ra adott hatékony válasz részeként kell kezelni.

- Elkövetők kezelése és megelőző beavatkozásai (12–13. fejezet): A kötet egyedülálló módon a szexuális bántalmazás elkövetőit és a visszaesés megelőzésének módját is megvizsgálja, kulturálisan tudatos lencsén keresztül. Michael P. Lasher 12. fejezete, *"Az elmosódott vonal: A személyiségzavarok, a személyes traumák és a kulturális traumák kezelésének egyensúlya a szexuális bűncselekményeket elkövető egyének körében"* amellett érvel, hogy a kisebbségi vagy őslakos hátterű elkövetők hatékony kezelésének figyelembe kell vennie a kulturális és kollektív traumát az egyéni patológia mellett. Lasher rámutat, hogy sok elkövetőnek van személyes traumája vagy mentális egészségügyi problémája, de emellett a marginalizált közösségekből származók is hordozhatják a történelmi traumák terheit (pl. a rasszizmus vagy a gyarmatosítás öröksége), amelyek alakítják viselkedésüket, és amelyekkel a rehabilitáció során foglalkozni kell. Kiegyensúlyozott, traumákon alapuló megközelítést szorgalmaz, amely nem menti fel a bűnözői magatartást, és nem hagyja figyelmen kívül az azt befolyásoló kontextuális tényezőket – lényegében arra ösztönzi a gyakorló szakembereket, hogy lássák az elkövetőket "körben", beleértve azt is, hogy a rendszerszintű igazságtalanságok hogyan hatottak rájuk. Végül a 13. fejezet, "*'Pussy Power'? Jodi Death és Kelly Richards "Reflektál a kutatási gyakorlatra az őslakosokkal és/vagy a Torres-szoros-szigeteki férfiakkal, akik szexuálisan megsértették"* című könyve metaperspektívát nyújt a kutatási módszertanokról és etikáról. Ez a fejezet egy konkrét projektet tárgyal az ausztráliai Queenslandben, amely az őslakos idősek által vezetett elkövetők rehabilitációs programját dokumentálta. Ebben a programban a tiszteletreméltó vének kulturális és spirituális mentorálást nyújtottak a súlyos szexuális bűncselekmények miatt börtönből szabadult őslakos férfiaknak. Death és Richards a program tanulmányozásával kapcsolatos tapasztalataikat arra használják, hogy kritikusan reflektáljanak arra, hogy a kutatók hogyan foglalkoznak kulturálisan érzékeny témákkal és közösségekkel. A provokatív cím: "Pussy Power?" utal az általuk kibontott kihívásokra – például a hatalmi dinamika és a bizalom tárgyalására, amikor a nem őslakos kutatók őslakos elkövetőket tanulmányoznak, vagy a férfiasság és a szexualitás népi kifejezéseinek értelmezésére kultúrák közötti kontextusban. Megvizsgálják *az ismeretelméleti és módszertani kérdéseket*, amelyekkel találkoztak, és végső soron olyan kutatási gyakorlatokat támogatnak, amelyek kulturálisan biztonságosak, tiszteletteljesek és együttműködőek, amikor mind a sérülékeny populációkkal, mind a tabutémákkal foglalkoznak. Ez a záró fejezet bezárja a könyvet: megerősíti a kontextus és a hatalom megértésének fontosságát (itt a kutató és az alany közötti hatalmat), és hangsúlyozza a reflexivitás és a kulturális kompetencia szükségességét a CSA-val kapcsolatos minden munkában.

Összefoglalva, a könyv szerkezete az *egyes közösségek* túlélőközpontú elemzéseitől az *intézményi és politikai kritikákon át a* nemzetközi esettanulmányokig *és* az elkövetők rehabilitációjának innovatív megközelítéseiig *terjed* . Minden fejezetet különböző szakértők írnak, köztük kriminológusok, szociológusok, jogtudósok, pszichológusok, szociális munkások és közösségi aktivisták. Ez a tudományágakon átívelő összetétel szándékos – amint azt az egyik

bíráló megjegyzi, a közreműködők "jogi, szociális munkás, kriminológiai és szociológiai analitikai technikákat" alkalmaznak a CSA kezelésére a különböző társadalmakban. Ez a szélesség lehetővé teszi a könyv számára, hogy azonosítsa a közös mintákat (pl. szégyen és hallgatás, rendszerszintű rasszizmus az intézményekben), miközben rávilágít az egyedi kulturális kihívásokra is. A szerkesztők nem osztják fel kifejezetten címkézett szakaszokra, de logikus előrelépés van a problémaelemzéstől a megoldásorientált vita felé. A végére az olvasók holisztikus képet kapnak a kisebbségi közösségekben elkövetett gyermekbántalmazásról – beleértve az áldozatok személyes traumáját, az őket körülvevő társadalmi és kulturális kereteket, a védelmüket szolgáló rendszerek kudarcait vagy sikereit, valamint a bántalmazás megelőzésére és a túlélők támogatására irányuló előremutató stratégiákat.

A fejezetek fő témái és megállapításai

A fejezetekből számos kulcsfontosságú érv és megállapítás merül fel, amelyek tükrözik a könyv egyesítő témáit, az interszekcionalitást, a kulturális sajátosságokat és a gyakorlati reformot:

- A nyilvánosságra hozatal és az igazságosság interszekcionális akadályai: Visszatérő téma, hogy a faji kisebbségi csoportokból származó gyermekek és felnőtt túlélők összetett akadályokkal szembesülnek az interszekcionális egyenlőtlenségek miatt. A fekete és kisebbségi áldozatok gyakran marginalizált pozíciót foglalnak el, nemcsak életkor és nem, hanem faj, bevándorlási státusz, vallás stb. alapján is, ami alakítja bántalmazási tapasztalataikat és segítségkérésüket. Gangoli és Hester (2. fejezet) kifejezetten alkalmazza az *episztemikus igazságtalanság fogalmát* ezeknek a túlélőknek a történetére. Úgy találják, hogy interjúalanyaik – kisebbségi etnikai nők az Egyesült Királyságban, akik CSA-t és más visszaéléseket szenvedtek el – "*tanúvallomást"* (hitelességüket kétségbe vonják, mert kik ők) és *"hermeneutikai igazságtalanságot"* (tapasztalataik társadalmi megértésének hiánya) tapasztaltak. Például egy szexuális zaklatásról beszámoló fekete vagy ázsiai lányt faji sztereotípiák miatt nem hallanak vagy nem hisznek a hatóságok, vagy a családi/közösségi kontextusát annyira rosszul értik, hogy a nyilvánosságra hozatalait félreértelmezik. Az ilyen igazságtalanságok további traumát adnak: a túlélőket nemcsak az elkövetők sértik meg, hanem éppen a segíteni hivatott rendszerek is elhallgattatják vagy érvénytelenítik. A könyv hangsúlyozza, hogy az interszekcionális lencse elengedhetetlen ezeknek a dinamikáknak a megértéséhez – figyelembe kell venni, hogy a faj, a nem, az osztály és más tényezők hogyan keresztezik egymást az egyes túlélők életében. Ennek elmulasztása valós következményekkel jár: ahogy Gill megjegyzi, jelenleg *"ezek az akadályok hogyan működnek bizonyos kontextusokban, továbbra is átláthatatlan marad*", ami akadályozza a hatékony megelőzést és reagálást. Az interszekcionális akadályok megvilágításával – például egy fiatal túlélő félelme a rendőrség rasszista bánásmódjától vagy attól való félelme, hogy megszégyenítheti a családját – a könyv befogadóbb és árnyaltabb támogatási stratégiákat szorgalmaz.
- Kulturális normák, szégyen és csend: Egy másik központi megállapítás az, hogy a becsülettel, a szégyennel és a nemi szerepekkel kapcsolatos kulturális normák nagymértékben befolyásolhatják a CSA elterjedtségét és titkosságát bizonyos közösségekben. Vanisha Jassal fejezete a brit dél-ázsiai túlélőkről konkrét bizonyítékokkal szolgál: sok dél-ázsiai családban a családi becsület (*izzat*) és a női tisztaság nagy hangsúlya azt jelenti, hogy a bántalmazás gyakran *"titok" marad a* botránytól és a megbélyegzéstől való félelem miatt. A túlélők leírták, hogy a hallgatás csapdájába estek, néha évekig, mert a bántalmazás felfedése kiközösítéshez vagy súlyos családi következményekhez vezethet. Jassal 15 interjúalanya elmesélte, hogy a szülők

vagy rokonok ahelyett, hogy támogatnák a nyilvánosságra hozatalt, nyomást gyakorolhatnak az áldozatokra, hogy maradjanak csendben a családi hírnév "megőrzése" érdekében – innen ered a fejezet címe: *"Mit őrizni kinek?"*, ami azt jelenti, hogy a család társadalmi helyzetét megőrzik, az áldozat jólétének árán. A kulturális összekapcsolódás (nagycsaládok, szoros közösségek) paradox módon támogathatja az egyéneket, és *növelheti a nyomást, hogy elrejtsenek* mindent, amit szégyenletesnek tartanak. Hasonlóképpen, az afrikai-karibi kontextusban Wilson kutatása azt sugallja, hogy egyes fekete családok hallgatással vagy tagadással reagálhatnak a gyermek bántalmazására, valószínűleg a hatóságokkal szembeni bizalmatlanság miatt (a gyermekvédelmi rendszerek rasszizmusából fakadva), vagy azért, mert az anya maga is bántalmazást szenvedett el, és megoldatlan traumája van. A fejezetekben a szégyen, a félelem, hogy nem hisznek nekik, és az önvád minden közösségben a nyilvánosságra hozatal fő akadálya. A könyv azonban rámutat arra, hogy ezeket az akadályokat *gyakran felerősítik a kultúraspecifikus tényezők*: például egy muszlim lány attól tarthat, hogy a bántalmazás felfedése "házasságtalanná" teszi a közösségében, vagy egy afro-karibi fiú úgy érezheti, hogy a férfiassági normák tiltják a sebezhetőség kimutatását. Ezek a meglátások hangsúlyozzák, hogy *kulturálisan érzékeny megközelítésekre* van szükség a csend megtöréséhez. A káros normák elleni küzdelem módjaként közösségi oktatási és megbélyegzésmentesítő kampányokat javasolnak. A szerkesztők megjegyzik, hogy bár a kultúra *befolyásolja* a bántalmazás megítélését, csak a kultúrára összpontosítani (mint a média sztereotípiái, amelyek a bántalmazást a "muszlim kultúrához" vagy az "ázsiai értékekhez" kötik) félrevezető. Ehelyett a beavatkozásoknak közvetlenül kell kezelniük a *szégyen és a becsület konstrukcióit,* és támogatniuk kell a családokat, hogy a gyermekek biztonságát helyezzék előtérbe, nem pedig a látszat megőrzését. Összefoglalva, a könyv rávilágít a kényes egyensúlyra: a kulturálisan gyökerező akadályok kezelése anélkül, hogy magát a kultúrát esszencializálná vagy hibáztatná.

- A nem és a "láthatatlan" áldozatok: A kötet rávilágít azokra az áldozatokra, akiket történelmileg figyelmen kívül hagytak – különösen a CSA férfi túlélőire a kisebbségi közösségekben. A gyermekek szexuális bántalmazását gyakran lányok elleni bűncselekményként állítják be, de a fiúk is szenvednek, és a kulturális sztereotípiák tovább fedhetik áldozattá válásukat. A dél-ázsiai brit férfiakról szóló 3. fejezet (Begum és Gill) valószínűleg feltárja, hogy a fiatal férfiak rendkívül nehezen tudnak előlépni. Ahogy az egyik közelgő tanulmány címe sugallja, "*errefelé nem beszélünk erről*" – a férfiassági normák és a közösségi tabu szinte kimondhatatlanul teszi a témát. A könyv idézi azokat a kutatásokat, amelyek szerint a szakemberek néha azt feltételezik, hogy bizonyos kultúrákban a bántalmazás "nem történik meg" a fiúkkal, vagy ha megtörténne, a fiúkat nem érintené komolyan. Tommy J. Curry 9. fejezete közvetlenül szembesíti ezt a kérdést az Egyesült Államokban élő fekete fiúk számára. Azzal érvel, hogy a rasszizált férfiassági mítoszok miatt a fekete férfi áldozatoknak szisztematikusan nem hisznek neki, vagy bántalmazásukat minimalizálják (például egy felnőtt nő által bántalmazott fekete fiúnak azt mondják, hogy "szerencsés" vagy akarja, ami a fekete férfiak fetisizálását tükrözi, mivel mindig szexre vágynak). Curry elemzése azt sugallja, hogy a fekete fiúk traumájának eltörlése az *interszekcionális igazságtalanság egyik formája* (ahol a rasszizmus és a szexizmus keresztezi egymást, hogy megtagadja a fekete férfiak empátiáját). A legfontosabb megállapítás az, hogy a férfi áldozatok elismerését és támogatását javítani kell. A fekete feministák és más tudósok a könyvben a védelem konkrétságára szólítanak fel – ami azt jelenti, hogy a politikáknak kifejezetten el kell ismerniük, hogy a fiúk áldozatok lehetnek és védelemre szorulhatnak, és hogy nyilvánosságra hozatalukat komolyan kell venni. Tágabb értelemben a könyv visszaszorítja az áldozatok egydimenziós szemléletét. A nők és

lányok gyakran állnak a bántalmazási viták középpontjában (jogosan, mivel nagy kockázatnak vannak kitéve), de ez a gyűjtemény felhívja a figyelmet a férfi túlélőkre, valamint az LMBTQ+ fiatalokra vagy más alcsoportokra is, ahol a kulturális megbélyegzés akut lehet. A férfiakra összpontosító fejezetek beillesztésével a szerkesztők elősegítik a befogadóbb viktimológiát, és alkalmazkodásra ösztönzik a szolgáltatásokat (például férfiakra érzékeny tanácsadást nyújtanak, és a gyakorló szakembereket arra tanítják, hogy ne hagyják figyelmen kívül a fiúk bántalmazásának jeleit).

- Családi és közösségi reakciók: Számos fejezet nyújt betekintést abba, hogy a családok és a közösség tagjai hogyan reagálnak a CSA napvilágra kerülésére – pozitív támogatást és káros tagadást egyaránt feltárva. Joanne Wilson afrikai-karibi brit anyákkal végzett munkája azt jelzi, hogy az anya reakcióját gyermeke bántalmazására saját élettapasztalatai befolyásolhatják. Egyes anyák, amikor meghallják a lányuk nyilvánosságra hozatalát (a "mesélést"), rendkívül védelmezővé és proaktívvá válhatnak az igazságszolgáltatás keresésében; mások küzdhetnek, vagy kezdetben hitetlenkedve vagy önváddal reagálhatnak ("Hogy nem láttam ezt?"). Wilson az "anyai mimézist" használja annak leírására, hogy az anyák hogyan tükrözhetik *saját múltjuk hallgatási vagy közzétételi mintáit* – például, ha egy anyát gyermekkorában bántalmaztak, és soha nem kapott segítséget, öntudatlanul megismételheti ezt a mintát azzal, hogy nem tesz lépéseket a lányáért, így megismétli a hallgatás ciklusát. A generációk közötti minták fogalma az őslakosok kontextusában is visszhangzik: a 11. fejezet azt mutatja, hogy sok őslakos túlélőnek voltak olyan szülei vagy nagyszülei, akik intézményi bántalmazást vagy más traumákat szenvedtek el, és ez az örökség befolyásolta a család hatóságokba vetett bizalmát és a nyilvánosságra hozatal támogatásának képességét. Másrészt a könyv közösségi alapú erősségeket is említ. Egyes esetekben a tágabb család vagy a közösség idősei lépnek közbe, hogy támogassák az áldozatot, amikor a közvetlen család nem tud. Az egyik példa az *ausztráliai őslakos vének szerepe* (13. fejezet), akik az elkövetőket mentorálják – tágabb értelemben az idősek jelenléte és a kulturálisan megalapozott gyakorlatok védő tényező lehetnek a gyermekek számára is, olyan környezetet teremtve, ahol a bántalmazás kevésbé valószínű vagy gyorsabban kezelhető. A legfontosabb tanulság az, hogy a család és a közösség reakciói kulcsfontosságúak: vagy elősegíthetik az igazságosságot és a gyógyulást, vagy tovább erősíthetik a kárt. Így sok hozzászóló támogatja a közösségek bevonását a megoldásokba – pl. vallási vezetők oktatása, közösségi önkéntesek képzése a gyermekek "hallgatóiként" vagy a kortárs támogató hálózatok ösztönzése. Fontos, hogy a könyv a közösségeken belüli elszámoltathatóságot tárgyalja: a csend megtörése nem a piszkos szennyes önmagáért történő szellőztetéséről szól, hanem arról, hogy a közösségek felelősséget vállalnak tagjaik védelméért. Például az Egyesült Királyságban élő fekete feministák azzal érvelnek, hogy a kisebbségi közösségeknek átláthatónak kell lenniük a CSA-val kapcsolatban, és felelősségre kell vonniuk a bántalmazókat, ahelyett, hogy elrejtenék a bántalmazást a helytelen lojalitás vagy a rasszista sztereotípiáktól való félelem miatt. Ez egy érzékeny pont – a könyv elismeri, hogy a közösségek gyakran attól tartanak, hogy a bántalmazás nyilvánosságra hozatala előítéleteket táplál (pl. az "ázsiai grooming bandák" körüli rasszista narratívák az Egyesült Királyságban). A hozzászólók azonban fenntartják, hogy a válasz *nem* a bántalmazás tagadása vagy elrejtése, hanem inkább a belső közösségi fellépéssel és a külső támogatással való szembenézés, ezáltal azt állítva, hogy a gyermekek biztonsága az első, *és* megkérdőjelezi a rasszista keretezést annak hangsúlyozásával, hogy a bántalmazás bűncselekmény, nem pedig etnikai vonás.

- Rendszerszintű kudarcok és intézményi rasszizmus: Több fejezet határozott megállapítása, hogy az intézmények (rendőrség, szociális szolgálatok, bíróságok, egészségügy stb.) gyakran cserbenhagyják a kisebbségi áldozatokat – nem feltétlenül rosszindulatból, hanem rendszerszintű elfogultság, kulturális ismeretek hiánya és a kisebbségi közösségek alulfinanszírozottsága miatt. Különösen tanulságos Hurcombe és munkatársai kutatása (7. fejezet), amely a nemzeti vizsgálat része volt. Fókuszcsoportokon keresztül felfedezték, hogy sok kisebbségi túlélő úgy érezte, *hogy "megfeledkeztek arról a személyről, akit megbántottak"* – idézet egy résztvevőtől, aki hangsúlyozta, hogy a gyermekvédelem gyakran figyelmen kívül hagyta az áldozatot, miközben bürokráciába vagy előítéletekbe gabalyodott. A tanulmány megerősítette a korábbi bizonyítékokat, amelyek szerint az Egyesült Királyság intézményei szisztematikusan cserbenhagyták a kisebbségi hátterű gyermekeket (Webb et al. 2002 stb.). A konkrét kérdések a következők voltak: a szakemberek nem ismerik fel a kisebbségi gyerekek bántalmazásának jeleit (esetleg tévesen a trauma tüneteit "kulturális alkalmazkodási problémáknak" vagy fegyelmi különbségeknek tulajdonítják), az ügynökségek nem érik el a kisebbségi közösségeket megelőző erőfeszítésekkel, és hiányoznak a kisebbségi szakemberek, akik megértenék a kontextust. Sőt, az intézményi *"színvak"* megközelítések néha azt jelentették, hogy a szolgáltatások egy méretet feltételeztek, és ezáltal hatékonyan *alulszolgálták a* kisebbségeket. A rasszizmus – mind a strukturális, mind az egyéni – szintén szerepet játszott. Például néhány fókuszcsoport résztvevője leírta, hogy a rendőrség vagy a szociális munkások előítéleteket hoztak az ügyükbe: azt feltételezték, hogy egy fekete tinédzser lány "promiszkuitás", nem pedig áldozat, vagy hogy egy ázsiai család "magánúton kezeli", így az ügynökség túl könnyen visszalépett. Ezek a rendszerhibák *alacsonyabb bejelentési arányhoz* és *alacsonyabb bizalomhoz vezetnek*: ha a közösségek elvárják, hogy a hatóságok ne segítsenek, vagy kulturális érzéketlenséggel reagáljanak, kevésbé valószínű, hogy bejelentik a visszaéléseket, ami ördögi kört hoz létre. A könyv felhívja a figyelmet ezekre a kudarcokra, és reformokat javasol. Az egyik egyértelmű ajánlás a kulturális kompetenciaképzés és az intézmények sokszínűségének növelése. Ha a támogató szolgálatok megértik az általuk kiszolgált családok kulturális és vallási kontextusát, elkerülhetik a félrelépéseket és bizalmat építhetnek. Példaként a szöveg azt javasolja, hogy a rendőri erők képzést végezzenek annak érdekében, hogy "mélyebben megértsék azokat a kontextusokat, amelyekben a fekete és faji kisebbségbe helyezett áldozatok/túlélők... élőben". Ez magában foglalhatja a konkrét közösségi normák megismerését, azokat az akadályokat, amelyek megakadályozhatják a muszlim lányokat vagy fekete fiúkat abban, hogy nyíltan beszéljenek, és az ilyen esetek megfelelő megközelítését (esetleg kulturálisan specifikus civil szervezetek közvetítőként történő bevonásával). Egy másik szempont az intézményi elszámoltathatóság: a könyv azt sugallja, hogy a vizsgálatoknak és felülvizsgálatoknak (mint például az IICSA) konkrét változásokhoz kell vezetniük, például jobb jelentési mechanizmusokhoz, kulturális szakértők bevonásához a gyermekvédelmi csoportokba, és szigorúbb felügyelethez kell vezetniük annak biztosítása érdekében, hogy a kisebbségi ügyeket ugyanolyan gondossággal kezeljék. Az intézményes rasszizmus és tehetetlenség kiemelésével a könyv az egyes elkövetőkön túlra tolja a beszélgetést, a nagyobb *védelmi rendszerek felé,* amelyeknek méltányosnak és igazságosnak kell lenniük.
- A jogi és rendészeti gyakorlatok javítása: A könyv a "jogi, politikai és gyakorlati válaszokra" összpontosító alcímével összhangban betekintést nyújt abba, hogy a rendőrség és a jogi folyamatok hogyan szolgálhatják jobban a fekete és kisebbségi közösségek áldozatait. Gill és Khan fejezete a rendőrségi válaszokról esetalapú

megállapításokat nyújt – például olyan forgatókönyveket mesélnek el, amikor a rendőrségi szkepticizmus vagy a kulturális megértés hiánya súlyosbította a túlélők traumáját. Az egyik esettanulmányban (a Halo Project aktáiból) egy ázsiai lány vett részt, aki vérfertőzést jelentett, de a nyomozók a "becsülettel" kapcsolatos feltételezésekbe gabalyodtak: a rendőrség habozott, hogy gyorsan letartóztassa a bántalmazót (egy rokonát), attól tartva, hogy a közösség visszavág, vagy félreértelmezte a család hallgatását összejátszásként, amikor valójában sokk és félelem volt. Az ilyen esetek azt mutatják, hogy a rendőrség *speciális protokollokat* igényelhet a CSA kezelése során bizonyos kulturális környezetben – pl. női vagy kétnyelvű tisztek alkalmazása interjúkhoz, partnerség a közvetíteni képes közösségi szószólókkal, és ügyelni arra, hogy ne erősítse meg a családi vagy közösségi nyomást. A könyv valószínűleg a "*halo*" vagy a közösségi összekötő tisztek koncepcióját tárgyalja, mint stratégiát (mivel Yasmin Khan társszerző kapcsolatban áll a Halo Projecttel, amely a becsületen alapuló bántalmazáson dolgozik). Ezenkívül a jogi válaszok javítása a bírósági rendszerre is kiterjed: a CSA büntetőeljárás alá vonása kihívást jelenthet, ha az esküdtszékek vagy a bírák elfogultságot hordoznak. A kisebbségi háttérrel rendelkező túlélő az előítéletek miatt kevésbé hitelesnek tekinthető, vagy éppen ellenkezőleg, egy bántalmazó családtag elkerülheti a szigorú büntetést, ha visszaélnek a kulturális védekezéssel. A hozzászólók ragaszkodnak az igazságossághoz, vagyis a kisebbségi áldozatok ugyanolyan szigorú igazságosságot és védelmet érdemelnek, mint mások. Az egyik bíráló, Prof. Laura Hoyano (jogi szakértő) megjegyezte, hogy a könyv interdiszciplináris megközelítése segíthet "a szakmai megközelítések tájékoztatásában, különösen az ilyen bűncselekmények kivizsgálásának és büntetőeljárás alá vonásának mérlegelésében". Ez azt sugallja, hogy a könyv olyan dolgokat javasolhat, mint például az ügyészek frissített irányelvei (például annak egyértelművé tétele, hogy a kulturális érvek nem menthetik fel a bántalmazást), vagy a bírák jobb képzése a CSA dinamikájáról a különböző közösségekben (hogy elkerüljék például a bűncselekmény "kevésbé súlyosnak" kezelését, mert az áldozat kultúráját szexuálisan konzervatívabbnak vagy más téves elképzelésnek tekintik). Politikai szinten az olyan fejezetek, mint Hurcombe és munkatársai a nyilvánosságra hozatalt követő támogató szolgáltatásokkal is foglalkoznak: annak biztosítása, hogy az áldozatok hozzáférjenek a kulturálisan megfelelő tanácsadáshoz (pl. terápia az anyanyelven vagy a kulturálisan specifikus szervezetek által működtetett szolgáltatások). Az általános megállapítás az, hogy a jogi és bűnüldözési rendszereknek a közösségekkel párhuzamosan kell megreformálódniuk – *mindkettőnek* meg kell változnia. Ellenkező esetben, még akkor is, ha a közösségeken belüli megbélyegzéssel foglalkoznak, a túlélők továbbra is habozhatnak, ha úgy érzik, hogy a külső rendszer ellenséges vagy alkalmatlan. A könyv szerzői tehát kettős stratégiát támogatnak: *a közösségek felhatalmazása* a felszólalásra, és *az intézmények megreformálása* a tisztességes válaszadásra. A gyakorlati javaslatok közé tartozik több kisebbségi tiszt és szociális munkás toborzása, a közösségi csoportokkal együttműködő bizalmas jelentési csatornák létrehozása, valamint a rendőrség, a bírák és az ügyvédek kulturális tudatossági képzési moduljainak kidolgozása. Nevezetesen, Gill blogbejegyzése a könyvről kiemeli, hogy az ilyen képzés lehetővé teszi a rendőrség számára, hogy jobban megértse az áldozatok kontextusát, ami nagyobb bizalomhoz és hatékony fellépéshez vezet. Lényegében a jogi és rendészeti fejlesztések az elszámoltathatóságon és az empátián rejlenek – az elkövetők kulturális elfogultság nélküli felelősségre vonása, valamint a túlélők empátiával és hátterük tiszteletben tartásával való bánásmódja.

- Közösségi alapú megoldások és kulturálisan specifikus stratégiák: A könyv fontos pozitív szála annak feltárása, hogy *maguk a közösségek hogyan lehetnek részesei a*

megoldásnak. Ahelyett, hogy a kisebbségi közösségeket csak a problémák vagy "kulturális akadályok" helyszíneinek tekintenék, sok fejezet szemlélteti a közösség által vezetett kezdeményezések erejét. Például Ausztráliában az őslakos idősek mentorként való használata az elkövetők rehabilitációjához (13. fejezet) kulturálisan specifikus stratégia, amelynek valószínűleg kettős előnye van: segíti az elkövetőket a kultúrájukban gyökerező útmutatással, és közvetve biztonságosabb közösségeket hoz létre azáltal, hogy kulturálisan tiszteletteljes eszközökkel csökkenti a visszaesést. Az idősek jelenléte megnyugtathatja a szélesebb őslakos közösséget arról is, hogy az igazságot az értékeiknek megfelelő módon szolgálják, potenciálisan több áldozatot ösztönözve arra, hogy előálljanak, tudva, hogy közösségük aktívan foglalkozik a kérdéssel. Egy másik közösségi alapú perspektíva az alulról szerveződő aktivisták és civil szervezetek bevonása. A fejezet több szerzője maga is aktivista (például Yasmin Khan részvétele a Halo-ban, vagy Aishah Gill hosszú alulról szerveződő tapasztalata), és példákat hoznak a helyi programokra: közösségi workshopok a CSA-tudatosságról a dél-ázsiai közösségekben, hitalapú beavatkozások (például imámokkal vagy lelkipásztorokkal való együttműködés a gyermekbántalmazás elleni felszólalásban) és túlélők által vezetett érdekképviseleti csoportok (például a fekete női túlélők támogató körei, ahol együtt törik meg a csendet). Aishah Gill megjegyzi, hogy *"a megélt tapasztalatok szakértőinek – azaz a túlélőknek – a meghallgatása és a tőlük való tanulás* kulcsfontosságú a kulturálisan megalapozott gyógyítási modellek kidolgozásához. A koprodukciónak ez a szellemisége (szolgáltatások tervezése a CSA-t átélt emberek közreműködésével) a könyvben kiemelt gyakorlati stratégia. Ez olyan szolgáltatásokhoz vezethet, amelyekben az áldozatok megbíznak – például egy pakisztáni háttérrel rendelkező túlélő szívesebben bízhat egy olyan támogató munkatársban, aki osztozik kulturális hátterében, vagy aki kulturális alázatra van kiképezve, és aki segíthet eligazodni a családi dinamikában, ahelyett, hogy csak olyan egyszerű megoldásokat javasolna, mint a családtól való azonnali elszakadás. A könyv olyan *kulturálisan specifikus kihívásokkal is foglalkozik* , mint a nyelvi akadályok és a bevándorlási státusz. Előfordulhat, hogy egyes áldozatok (vagy szüleik) nem beszélnek folyékonyan angolul, így a bántalmazás nem maradhat bejelentés nélkül, mert nem tud kommunikálni a hatóságokkal vagy elolvasni az információs anyagokat. Hasonlóképpen, a menekült vagy okmányokkal nem rendelkező családok gyermekei attól tarthatnak, hogy a bántalmazás bejelentése veszélyezteti családjuk tartózkodási helyét. A fejezetekből származó politikai ajánlások között szerepel a fordítási/tolmácsolási szolgáltatások biztosítása a gyermekvédelmi egységekben, valamint tűzfalak létrehozása, hogy az áldozatok bejelenthessék a bántalmazást a bevándorlási végrehajtás kiváltása nélkül (ezt a politikát sok szószóló szorgalmazta az okmányokkal nem rendelkező áldozatok védelme érdekében). Ezenkívül a könyv hangsúlyozza a közösségeken belüli oktatást: több szerző a közösségre szabott megelőzési programok mellett érvel, mint például a kisebbségi tapasztalatokat magában foglaló és mítoszokat eloszlató iskolai tantervek, vagy a kisebbségi közösségekben tartott szülői szemináriumok a gyermekek szexuális fejlődéséről és határairól. Gill áttekintése hangsúlyozza, hogy az oktatásba való befektetés segít "a fiataloknak, a szülőknek és a gyakorlóknak megérteni a beleegyezésen alapuló és nem beleegyezésen alapuló szexuális viselkedés formáit", és megkülönbözteti az egészséges felfedezést a bántalmazástól. Azokban a közösségekben, ahol a szex tabutéma, kreatív megközelítésekre lehet szükség (pl. közösségi vezetőkön vagy kulturálisan megfelelő médián keresztül). Összefoglalva, a könyv megállapítja, hogy a közösségek felhatalmazása – a megbélyegzés csökkentésével, a tudás bővítésével és a kulturális erősségekre építve – ugyanolyan fontos, mint a felülről lefelé irányuló politikai változás.

Csak az alulról felfelé és felülről lefelé irányuló erőfeszítések kombinációja képes hatékonyan kezelni a CSA-t kisebbségi környezetben.

- Politikai és védelmi reformok: A kötet során a szerzők konkrét politikai ajánlásokat fogalmaznak meg, amelyek célja a CSA megelőzésének és kezelésének javítása a kisebbségi közösségekben. Határozott ajánlás egy interszekcionálisabb védelmi keret. A hagyományos gyermekvédelmi politika gyakran úgy kezeli, hogy minden gyermek hasonló problémákkal szembesül, de a könyv amellett érvel, hogy a politikának figyelembe kell vennie a kisebbségi gyermekek sajátos kontextusát. Ez azt jelenti, hogy például a nemzeti CSA cselekvési terveknek tartalmazniuk kell a kisebbségi közösségekről, az e közösségekkel kapcsolatos kutatások finanszírozásáról és a kulturális kompetenciáról szóló képzési megbízásokról. A könyv olyan politikákat is támogat, amelyek véletlenül nem okoznak további kárt. Az egyik felvetett figyelmeztetés az, hogy a gyermekvédelmi beavatkozásokat úgy kell megtervezni, hogy ne "konfigurálják át vagy bonyolítsák a CSA visszaélésszerű kontextusát". A gyakorlatban ez arra utalhat, hogy elkerüljük a kisebbségi családokból származó gyermekek térdre ránduló eltávolítását a helyzet megértése nélkül – ez visszhangozhatja az olyan elnyomó gyakorlatokat, mint a múltbeli családok szétválasztása. Ehelyett a beavatkozásoknak a gyermekek biztonságának megőrzésére *és* kulturális kötelékeik tiszteletben tartására kell törekedniük, ha lehetséges (például az elvitt gyermek elhelyezése ugyanabból a közösségből származó rokonoknál vagy nevelőszülőknél, ha a közvetlen család nem biztonságos). A megfelelő erőforrások egy másik politikai követelmény: a könyv rámutat arra, hogy a szükséges változtatások (képzés, közösségi programok, speciális szolgáltatások) finanszírozását és prioritásait igénylik a politikai döntéshozók részéről. A kisebbségi területeken az erőforrások hiánya problémát jelentett, és a szerzők megelőző stratégiaként kérik az ezekbe a közösségekbe való befektetést. Például több szociális munkást helyeznek el a nagy kisebbségi népességgel rendelkező területeken, vagy többnyelvű forródrótokat finanszíroznak a visszaélések bejelentésére. Egy másik megvitatott szakpolitikai terület az oktatási rendszer. Az iskolák élen járnak mind a CSA megelőzésében, mind felderítésében. A könyv átfogóbb szexuális és párkapcsolati oktatást javasol, amely kulturálisan érzékeny, és megvitatja a beleegyezést, a bántalmazást és a segítségkérés módját. Ez azt is jelenti, hogy az iskolai személyzetet ki kell képezni a bántalmazás jeleinek észlelésére a különböző hátterű gyermekeknél (akik olyan szorongást mutathatnak, amelyet a tanárok nem ismernek fel azonnal, ha nincsenek tisztában a kulturális kontextussal). Ezenkívül a fiatalok "káros szexuális viselkedéséről" szóló fejezetek (8. fejezet) valószínűleg egyértelműbb *szabályozási útmutatást javasolnak* a szakemberek számára az olyan esetek kezelésére, amikor a gyermekek más gyermekeket bántalmaznak – ez a helyzet a gyermekvédelem és a fiatalkorúak igazságszolgáltatása közötti koordinációt igényli. Agnew és McAlinden megjegyzik, hogy ezeknek a definícióknak és válaszoknak a tisztázása megakadályozhatja mind az alulreagálást (a súlyos incidensek elutasítása, mint "gyerekek gyerekek"), mind a túlreagálást (a gyermekek kriminalizálása rehabilitáció felajánlása nélkül). Végezetül fontos szakpolitikai téma az elszámoltathatóság és a nyomon követés. Legyen szó az intézmények felelősségre vonásáról a rasszista gyakorlatokért, vagy a vizsgálati ajánlások végrehajtásának biztosításáról, a könyv mechanizmusokat szorgalmaz a változás kikényszerítésére. A fekete és kisebbségi közösségeknek, mint érdekelt feleknek, bele kell szólniuk a gyermekvédelmi szolgáltatások értékelésébe. A közreműködők valószínűleg támogatnák az olyan intézkedéseket, mint a közösségi felügyeleti bizottságok, a gyermekjóléti ügynökségek sokszínűségi ellenőrzése és a kisebbségi szakértők bevonása a politikai döntéshozó testületekbe. Röviden, a könyv politikai jövőképe az *inkluzív, kontextustudatos*

védelem: a gyermekvédelem, amely elismeri a sokszínűséget, és foglalkozik a *bántalmazási kockázatokat alakító* "többszörösen átfedő strukturális egyenlőtlenségekkel".

- Elméleti keretek és módszertanok: Tudományos szempontból ezt a könyvet számos elméleti keret támasztja alá. Az interszekcionalitás elmélete (amelyet Kimberlé Crenshaw alkotott meg) a legkiemelkedőbb, és annak elemzésére szolgál, hogy az elnyomás különböző formái hogyan metszik egymást a CSA forgatókönyveiben. Sok fejezet explicit vagy implicit módon interszekcionális elemzést alkalmaz – például azt vizsgálja, hogy a faj, a nem és a bevándorlási státusz együttesen hogyan befolyásolja a túlélő tapasztalatait és a kapott választ. A kritikai fajelmélet és a fekete feminista gondolkodás is befolyásolja az elemzést, különösen az intézmények kritikájában és a színes bőrű nők hangjának középpontba állításában. Az *episztemikus igazságtalanság fogalma* (Miranda Fricker filozófustól) fogalmi eszközt nyújt a 2. fejezetben a túlélőkkel szemben elkövetett tudással kapcsolatos sérelmek megértéséhez (elhallgattatás, nem hinni). A feminista kriminológiai keretek is nyilvánvalóak, tekintettel a nemi erőszakra való összpontosításra és a túlélőközpontú igazságszolgáltatásra való felhívásra. Az őslakos kérdésekkel foglalkozó fejezetek magukban foglalják a posztkoloniális és a dekoloniális elméletet, felismerve a gyarmati történelem hatását a mai visszaélésekre. Például a kulturális traumák megvitatása arra az elképzelésre támaszkodik, hogy a közösségek kollektív traumát (történelmi elnyomást) szenvedhetnek el, amely generációkon keresztül befolyásolja az egyéni viselkedést és a közösségi intézményeket. Módszertani szempontból a könyv a kvalitatív kutatási módszerek gazdag keverékét mutatja be: mélyinterjúkat (mint Gangoli és Hester, Jassal, Begum és Gill*), fókuszcsoportos kutatásokat* (Hurcombe et al.), és *értelmező fenomenológiai elemzést* (a túlélők narratíváinak egyes tanulmányaiban használják). Ezek a módszerek árnyalt, kontextusban gazdag adatokat tesznek lehetővé, amelyeket a kvantitatív tanulmányok kihagyhatnak. Az előny nyilvánvaló az élénk túlélői idézetekben és esettanulmányokban, amelyek megfűszerezik a fejezeteket, hitelességet és súlyt adva az elemzésnek. Egyes fejezetek, mint például Curryé, elméleti és történelmi elemzést használnak – áttekintik az irodalmat és a diskurzust, hogy megkérdőjelezzék a meglévő paradigmákat. Mások, mint például az Agnew és McAlinden, jogi elemzést tartalmaznak, felülvizsgálják a fiatalkorúak szexuális bűncselekményeivel kapcsolatos törvényeket és irányelveket. A módszertanok keveréke bizonyítja a könyv interdiszciplináris jellegét. Továbbá az utolsó fejezet (Death & Richards) a módszertan metakommentárjaként szolgál: azzal foglalkozik, hogyan lehet etikai kutatásokat végezni kultúrák közötti környezetben. Olyan stratégiákat vitatnak meg, mint a közösségi társkutatók bevonása, a tájékozott beleegyezés megszerzése kulturálisan megfelelő módon, és a kutatói pozícióval kapcsolatos reflexszerűség. Ez értékes hozzájárulás azoknak az akadémikusoknak és gyakorló szakembereknek, akik érzékeny kulturális kontextusban kívánnak tanulni vagy beavatkozni – hangsúlyozza a tiszteletet, az alázatot és az együttműködést. Összességében a könyv elméleti és módszertani megközelítései megerősítik üzeneteit: érvényesítik a *megélt tapasztalatokat*, megkérdőjelezik a mindenkire érvényes feltételezéseket, és elősegítik a CSA interszekcionális megértését. Az elmélet és a gyakorlat ötvözésével (pl. az episztemikus igazságtalanság elméletének összekapcsolása a tényleges túlélők tanúvallomásával) a könyv olyan keretet hoz létre, amely intellektuálisan szigorú, mégis valós következményeken alapul.

Következtetés

A gyermekek szexuális bántalmazása a fekete és kisebbségi közösségekben: a jogi, politikai és gyakorlati válaszok javítása egy kritikus társadalmi kérdés átfogó és éleslátó vizsgálata a faj, a kultúra és az interszekcionalitás lencséjén keresztül. A könyv sikerrel éri el a megértés elmélyítését és a változás ösztönzését. A kutatás és a gyakorlat kirívó hiányosságaival foglalkozik – amit az egyik bíráló "rendkívül fontos szakadéknak nevezett a CSA megértésében" ezekben a közösségekben. Az Egyesült Királyság, az Egyesült Államok és Ausztrália nézőpontjainak összefogásával megmutatja, hogy bár a kontextusok különböznek, globálisan vannak közös szálak: a szégyen és a megbélyegzés által kikényszerített hallgatás, a rasszizmus és a kulturális tudatlanság által teremtett további akadályok, valamint a testreszabott beavatkozások sürgős szükségessége. A közreműködők interdiszciplináris megközelítése (a kriminológiát, a szociológiát, a szociális munkát, a jogot, a pszichológiát és az alulról szerveződő aktivizmust öleli fel) gazdagítja az elemzést, és 360 fokos képet nyújt a problémáról. Döntő fontosságú, hogy a könyv többet tesz, mint a problémák diagnosztizálása – felvázolja a továbbvezető utat is. Holisztikus válaszokat javasol, amelyek bevonják az egyéneket, közösségeket és intézményeket, amelyek összehangoltan dolgoznak a gyermekek védelme érdekében. Ezek közé tartozik az összes érdekelt fél oktatása (a fiataloktól a szakemberekig), a politikák befogadó reformja, a kisebbségi közösségek és a hatóságok közötti bizalom előmozdítása, valamint a túlélők hangjának középpontba állítása a gyógyítási és megelőzési erőfeszítésekben. A könyv hangvétele megoldásorientált és erőt ad; ahogy Aishah Shahidah Simmons dicséri, a gyűjtemény "mélyreható interszekcionális betekintést tartalmaz... és holisztikus válaszmódszereket javasol", így "időszerű és kritikusan szükséges forrás" azok számára, akik elkötelezettek a *"kimondhatatlan hallgatás megtörése és a gyermekek ellen elkövetett szexuális erőszak megszüntetése" mellett.*.

Összefoglalva, ez a Gill és Begum által szerkesztett kötet mérföldkőnek számító hozzájárulásként tűnik ki, amely egyesíti az akadémiai szigort a gyakorlati alkalmazhatósággal. Arra készteti az olvasókat – akár akadémikusokat, politikai döntéshozókat vagy gyakorló szakembereket –, hogy szembenézzenek saját elfogultságaikkal és feltételezéseikkel (például megkérdőjelezzék azokat a kulturális esszencialista nézeteket, amelyek bizonyos etnikumoknak tulajdonítják a visszaéléseket). Arra is ösztönöz, hogy eltávolodjunk a CSA egydimenziós nézetétől. Ahogy Laura Hoyano professzor megjegyezte, a könyv bemutatja, hogy a gyermekek szexuális bántalmazása *"nem egydimenziós, homogén kulturális probléma", hanem* "interszekcionális keretek között kell értelmezni, gyakran többszörösen átfedő strukturális egyenlőtlenségekkel". Csak ennek a komplexitásnak a felkarolásával lehetnek a jogi, politikai és gyakorlati válaszok valóban hatékonyak a fekete és kisebbségi közösségek számára. Végső soron a *Gyermekek szexuális bántalmazása a fekete és kisebbségi közösségekben* ébresztőként és útmutatóként is szolgál. A marginalizált túlélők tapasztalatait hozza a beszélgetés középpontjába, és gyakorlati betekintést nyújt a társadalom legkiszolgáltatottabb gyermekeinek védelmének javítására. Bárki számára, aki a gyermekvédelemben, a büntető igazságszolgáltatásban vagy a közösségi támogatásban dolgozik, ez a könyv értékes útitervet nyújt a kulturálisan kompetens és igazságosság-orientált változáshoz – egy olyan ütemtervet, amely, ha figyelembe veszik, segíthet megtörni a csend és a trauma körforgását a különböző közösségekben világszerte.

Források:

- Gill, A.K. és Begum, H. (szerk.). (2023). *Gyermekek szexuális bántalmazása fekete és kisebbségi közösségekben: a jogi, politikai és gyakorlati válaszok javítása*. Palgrave Macmillan – Kiadói áttekintés és tartalomjegyzék/fejezetinformációk.
- Gill, A.K. (2023). "A gyermekek szexuális bántalmazásának megértése a fekete és kisebbségi közösségekben." *Springer Nature – A forrás* (2023. február 9.) – A szerkesztő kommentárja a legfontosabb témákhoz.
- Jassal, V. (2023). "»Mit őrizni kinek?« Női áldozatok/túlélők perspektívái a CSA mögött meghúzódó hallgatásról Nagy-Britannia dél-ázsiai közösségeiben." In Gill & Begum (szerk.), *Gyermekek szexuális bántalmazása fekete és kisebbségi közösségekben* – fejezet kivonat (Kent Academic Repository).
- Gangoli, G. és Hester, M. (2023). "Episztemikus igazságtalanság: a CSA fajilag marginalizált felnőtt túlélői." In Gill & Begum (szerk.) – Fejezet absztrakt (SpringerLink).
- Hurcombe, R., Redmond, T., Rodger, H. és King, S. (2023). "Intézményi válaszok a CSA-ra az etnikai kisebbségi közösségekben." In Gill & Begum (szerk.) – Nyílt hozzáférésű fejezet (SpringerLink).
- Halál, J. és Richards, K. (2023). "Punci erő"? Reflektálni a szexuálisan megsértett őslakos és/vagy Torres-szoros-szigeteki férfiakkal folytatott kutatási gyakorlatra." In Gill & Begum (szerk.) – Fejezet absztrakt (SpringerLink).
- A könyv kritikái: Hoyano, L. (2023) és Simmons, A.S. (2023) – idézi a SpringerLink – Megjegyezve a könyv interszekcionális megközelítését és fontosságát.
- További kontextus: "Az afrikai, ázsiai és karibi örökségű gyermekek szexuális bántalmazása: Tudásáttekintés" (2023, CSA szakértői központ) – Szakirodalmi áttekintés, amely fejezetekre hivatkozik (megerősíti, hogy ez a könyv az első ilyen jellegű az Egyesült Királyságban).

****

Donna L. Vandiver és Jeremy Braithwaite "Szexuális bűncselekmények: kutatás és valóság"

Bevezetés és áttekintés

Donna L. Vandiver és Jeremy Braithwaite *Sex Crimes: Research and Realities* (2. kiadás, 2022) című könyve egy átfogó tudományos szöveg, amely a szexuális bűncselekményeket, az elkövetőket és a válaszokat kutatáson alapuló lencsén keresztül vizsgálja. A szerzők széles körű áttekintést nyújtanak a területről, integrálva az elméletet, az empirikus eredményeket, az esettanulmányokat és a politikai vitákat. A könyv kifejezetten arra szolgál, hogy tudományos bizonyítékokkal eloszlassa a szexuális bűncselekményekkel kapcsolatos elterjedt mítoszokat, hangsúlyozva a szexuális bűnözők és bűncselekmények heterogenitását az egydimenziós sztereotípiák helyett. A szexuális bűncselekmények előfordulásától és típusaitól kezdve az elkövetők tipológiájáig, a visszaesési arányokig, az áldozattá válásig, a büntető igazságszolgáltatási válaszokig, a kezelési beavatkozásokig és a szakpolitikai intézkedésekig (például a szexuális bűnelkövetők nyilvántartásba vételéig és a polgári elkötelezettségig) terjedő témákat fedi le. Vandiver és Braithwaite végig valós eseteket (pl. Kobe Bryant szexuális zaklatási ügye, Jerry Sandusky gyermekbántalmazási botrány) és túlélők történetét emeli ki, hogy a kutatást a "valóságban" alapozza meg, és szemléltesse a kulcsfontosságú pontokat. Ez a jelentés fejezetről fejezetre strukturált összefoglalja a könyv tartalmát, felvázolja a legfontosabb megállapításokat és elméleti kereteket, megvitatja a konkrét témákat (elkövetői tipológiák, visszaesés, jogi/társadalmi válaszok, kezelés, politikai következmények), és kritikai értékelést kínál a mű erősségeiről, korlátairól és helyéről a szexuális bűncselekmények kutatásának tágabb kontextusában.

A könyv szerkezete és fejezetenkénti tartalma

1. fejezet: Bevezetés – A könyv egy bevezetővel kezdődik, amely a *szexuális bűncselekmények meghatározásával* és a közfelfogás megfogalmazásával meghatározza a terepet. Vandiver és Braithwaite szembeállítja *a szexuális bűncselekményekkel kapcsolatos erkölcsi pánikot* az empirikus valósággal. Áttekintik, hogy jogilag mi minősül szexuális bűncselekménynek, és megvitatják, hogyan gyűjtik a szexuális bűncselekményekre vonatkozó adatokat (beleértve az olyan forrásokat, mint az FBI egységes bűnügyi jelentései, a nemzeti bűncselekmények áldozattá válásának felmérése, a gyermekbántalmazási jelentési rendszerek stb.). Történelmi kontextust adnak a szexkutatásról és a társadalmi attitűdökről (pl. a házasság előtti szexről, a homoszexualitásról és a parafíliákról alkotott múltbeli nézetek), hogy megmutassák, hogyan fejlődtek a normák és definíciók. A bevezető jelentős részét a szexuális bűncselekményekkel kapcsolatos általános mítoszok leleplezésének szentelik. A szerzők szisztematikusan

foglalkoznak a különböző típusú bűncselekményekkel és elkövetőkkel kapcsolatos mítoszokkal – például azzal a hiedelemmel, hogy "ha egyszer szexuális bűnöző, mindig szexuális bűnöző" (azaz az az elképzelés, hogy minden szexuális bűnöző elkerülhetetlenül visszaesik). Elmagyarázzák, hogy bár a visszaesés aggodalomra ad okot, az az elképzelés, hogy minden elkövető továbbra is magas arányban követ el bűncselekményt, olyan mítosz, amelyet adatok nem támasztanak alá. A megvitatott egyéb mítoszok közé tartoznak a nemi erőszakkal kapcsolatos tévhitek (pl. hogy ez csak bizonyos típusú nőkkel fordul elő, vagy hogy a nemi erőszakkal kapcsolatos vádak többsége hamis), a gyermekmolesztálókkal kapcsolatos tévhitek (pl. hogy az elkövetők könnyen azonosíthatók "szörnyetegek", miközben valójában gyakran hétköznapinak tűnnek), a gyermekpornográfiával kapcsolatos tévhitek (pl. az a téves hiedelem, hogy a gyermekpornográfia kereskedelme kicsi, vagy kevésbé káros, mint a kontaktbűncselekmények, amikor a valóságban ez egy több milliárd dolláros iparág, amely mély károkat okoz az áldozatoknak), valamint a fiatalkorú és női elkövetőkről szóló mítoszok (ellentmondva azoknak a feltételezéseknek, hogy ezek a csoportok nem léteznek vagy nem veszélyesek). Ezeknek a tévhiteknek a feltárásával és az azokat megcáfoló kutatási eredmények előzetesével a bevezető felkészíti az olvasót a könyv többi részének bizonyítékokon alapuló megközelítésére. Vandiver és Braithwaite a túlélők hangjának fontosságát is kiemelik, megjegyezve, hogy a könyvben példákat mutatnak be a szexuális erőszak túlélőire, akik aktivistákká váltak, vagy felszólaltak a változás érdekében. Ez a vitát nemcsak tudományos áttekintésként keretezi, hanem emberi kontextussal és a tájékozott politika támogatásával is.

2. fejezet: Elméletek a szexuális bűncselekményekről és a szexuális bűncselekményeket elkövető személyekről – Ez a fejezet elmélyül a szexuális bűncselekmények előfordulásának elméleti kereteiben, és mi különbözteti meg a szexuális bűnelkövetőket másoktól. A szerzők az elméleteket két nagy kategóriába sorolják: (1) szexuális bűncselekmény-specifikus elméletek (kifejezetten a szexuális bűncselekményekre összpontosítva) és (2) általános kriminológiai elméletek, amelyeket a szexuális bűncselekményekre alkalmaztak. A szexuális bűncselekményekre jellemző területen belül tovább különböztetik *az egyfaktoros elméleteket* és a *többtényezős elméleteket*. A tárgyalt egyfaktoros elméletek közé tartoznak a biológiai magyarázatok (pl. hormonális hatások, neurotranszmitterek egyensúlyhiánya, agyi rendellenességek, genetikai vagy kromoszóma-tényezők, sőt intelligenciahiányok), viselkedéselméletek (például rosszul alkalmazkodó kondicionálás vagy tanult viselkedési minták, beleértve az önszabályozási kudarcokat), kognitív elméletek (torz gondolkodási minták, kognitív sémák és a bántalmazást elősegítő torzítások), valamint pszichológiai vagy személyiségalapú elméletek (például például annak vizsgálata, hogy bizonyos személyiségjegyek vagy rendellenességek gyakoriak-e az elkövetők körében). A szerzők ezután áttekintenek néhány, a *szexuális bűncselekményre jellemző kiemelkedő többtényezős* integratív modellt: Finkelhor előfeltételmodellje (1984), amely négy előfeltételt vázol fel (motiváció, belső inhibitorok, külső inhibitorok és az áldozati ellenállás leküzdése), amelyeknek teljesülniük kell a bántalmazáshoz; Hall és Hirschman négyrészes modellje, amely négy tényezőt azonosít (fiziológiai szexuális izgalom, kognitív torzulások, affektív kontrollzavarok, például harag és személyiségproblémák), amelyek kölcsönhatásba lépnek, és szexuális zaklatást eredményeznek; valamint Marshall és Barbaree integrált elmélete, amely biológiai tényezőket, fejlődési tapasztalatokat és kulturális hatásokat ötvöz a szexuális bűncselekmények magyarázatára. Ezenkívül Vandiver és Braithwaite megvitatják, hogy a standard kriminológiai elméletek hogyan világíthatják meg a szexuális bűncselekményeket: társadalmi kontroll (kötődés) elmélet (a kötődés hiánya és a társadalmi kötelékek lehetővé teszik a devianciát), az önkontroll elmélete (általános impulzivitás és alacsony önkontroll mint a bűncselekmény előrejelzői), rutintevékenység-elmélet (a motivált elkövető, a megfelelő áldozat és a gyám hiányának konvergenciája a szexuális bűncselekményekben) és a szociális

tanulás elmélete (a bűncselekmény, mint modellezéssel és modellezéssel megtanult viselkedés) és a szociális tanulás elmélete (a bűncselekmény, mint modellezéssel és megerősítés). Az elméletek ezen skálájának bemutatásával a könyv hangsúlyozza, hogy egyetlen magyarázat sem felel meg minden szexuális bűnözőnek; Ehelyett több lencsére van szükség. A fejezet valószínűleg egy "logikai modellel" zárul, amely szintetizálja a szexuális bűncselekmények tényezőit és útvonalait, hangsúlyozva, hogy az elméleti megértés irányítja a hatékony politikát és kezelést (például a kognitív-viselkedési elméletek közvetlenül befolyásolták a modern kezelési programokat).

3. fejezet: Nemi erőszak és szexuális zaklatás – Ebben a fejezetben a szerzők a nemi erőszakra összpontosítanak, jogi és társadalmi kontextust biztosítva, és összefoglalva az elkövetőkkel és áldozatokkal kapcsolatos kutatásokat. Azzal kezdik, hogy a nemi erőszakkal kapcsolatos mítoszokkal foglalkoznak – a nemi erőszakkal kapcsolatos hamis hiedelmekkel, amelyek befolyásolják a társadalmi, sőt a büntető igazságszolgáltatási válaszokat. Ezek közé tartoznak a szituációs mítoszok (pl. "a nemi erőszak csak sötét sikátorokban történik idegenek által" vagy "csak fiatal, vonzó nőket erőszakolnak meg") és attitűdmítoszok (pl. áldozathibáztató elképzelések, miszerint a "rossz" vagy promiszkuitás nők nemi erőszakot provokálnak, vagy hogy a legtöbb nemi erőszakkal kapcsolatos vád hazugság). Áttekintik a nemi erőszak törvényének fejlődését az Egyesült Államokban, a nők mint tulajdon történelmi fogalmaitól és az ellenállás követelményétől az 1970-es és 1980-as évek nemi erőszakról szóló törvényreformjain át a jelenlegi definíciókig (amelyek ma már elismerik a házasságon belüli nemi erőszakot, a férfi áldozatokat stb.). Az erőszaktevőkről szóló rész összefoglalja a jellemzőkkel és kockázati tényezőkkel kapcsolatos kutatásokat: például sok erőszaktevő ellenséges férfiasságot és nőgyűlölő attitűdöt, hiperagresszív szexuális meggyőződést, általános erőszakra való hajlamot vagy más agresszív viselkedést mutat, és gyakran kábítószerrel való visszaélést (az alkohol gyakori tényező). A szerzők hangsúlyozzák, hogy az erőszaktevőknek nincs egyetlen profilja – ehelyett az erőszaktevők sokszínű csoportot alkotnak, különböző motivációkkal és viselkedési mintákkal. Ennek a heterogenitásnak a szemléltetésére Vandiver és Braithwaite az erőszaktevők klasszikus tipológiáit írja le. Ezek közé tartozik Nicholas Groth tipológiája, amely az erőszaktevőket motiváció szerint olyan csoportokba sorolja, mint a *hatalommegnyugtató erőszaktevő* (az alkalmatlanság érzésének kompenzálására törekszik, gyakran félreértve az áldozat érdeklődését), a *hatalom asszertív erőszaktevője* (akinek célja a dominancia és jogosultság gyakorlása), a *harag megtorló erőszaktevő* (nemi erőszak használata a nők iránti harag és bántalmazás kifejezésére) és a *szadista erőszaktevő* (aki szexuális kielégülést nyer az áldozat szenvedéséből). Megemlítik a Massachusettsi Kezelési Központ Erőszaktevő Tipológiáját (MTC:R3) is, egy bonyolultabb osztályozást, amely olyan kategóriákat foglal magában, mint az opportunista erőszaktevők, a mindent átható dühös erőszaktevők, a szexuális indíttatású (pl. szadista) erőszaktevők és a bosszúálló erőszaktevők. Fontos, hogy a fejezet a nemi erőszak áldozatait tárgyalja, elismerve mind a női, mind a férfi áldozatokat. Megvizsgálja a nemi erőszak traumájának a túlélőkre gyakorolt fizikai és pszichológiai hatásait (a sérülésektől és a szexuális úton terjedő fertőzésektől a PTSD-ig, a depresszióig stb.), és megjegyzi, hogy a nemi erőszak férfi áldozatai további megbélyegzéssel és aluljelentéssel szembesülnek. Végül elemezzük a nemi erőszakra adott büntető igazságszolgáltatási választ: a szerzők megvizsgálják a rendőrségi jelentések problémáit (pl. miért nem jelent sok áldozat, vagy hogyan kezelheti a rendőrség az ügyeket), az ügyészi döntéshozatalt (és a nemi erőszakos esetek magas lemorzsolódását az igazságszolgáltatási rendszerben) és a tárgyalási dinamikát. Figyelemre méltó az olyan "aktuális kérdések" megvitatása, mint a *korrekciós nemi erőszak* (pl. LMBTQ személyek megerőszakolása "megtérési kísérletként" – jelezve a könyv szélességét a szexuális erőszak bizonyos megnyilvánulásainak lefedésében is). Összességében a 3. fejezet árnyalt áttekintést nyújt a nemi

erőszakról, ötvözve a jogi kontextust, az elkövetői tipológiákat, az áldozati problémákat és a rendszerszintű válaszokat.

4. fejezet: Gyermekek szexuális bántalmazása – Ez a fejezet a gyermekek elleni szexuális bűncselekményekkel foglalkozik. Vandiver és Braithwaite ismét mítoszokkal kezdenek, olyan hamis hiedelmekkel foglalkozva, mint "minden gyermekmolesztáló pedofil", vagy hogy a bántalmazás megelőzhető egyszerűen azzal, hogy figyelmeztetik a gyerekeket az idegenekre (miközben valójában a legtöbb bántalmazót ismeri a gyermek). Áttekintik a társadalom és a törvény történelmi tendenciáit a gyermekek szexuális bántalmazására, megjegyezve, hogy az elmúlt évtizedekben egyre nagyobb a tudatosság és a jelentés. A bevezetett kulcsfogalom a sok gyermekmolesztáló által használt "grooming" eljárás. A szerzők felvázolják a gyakori grooming taktikákat: a célpontok kiválasztása (az elkövetők gyakran felügyelet nélkül választják a kiszolgáltatott gyerekeket), a gyermekkel (és néha a családdal, a bizalom kiépítése érdekében) való barátság, a gyermek érzéketlenné tétele a szexuális tartalommal vagy érintéssel szemben (a határok fokozatos megsértése), valamint a titoktartás és az ellenőrzés fenntartása. A grooming szakaszokra bontásával a szöveg rávilágít arra, hogy sok bűncselekmény mennyire kiszámított és manipulatív, ellensúlyozva a molesztáló, mint nyilvánvaló "boogeyman" mítoszát – a valóságban az elkövetők gyakran normálisnak tűnnek, és bizalmat használnak a bántalmazás megkönnyítésére. A fejezet ezután a gyermekek szexuális bántalmazóinak tipológiáival foglalkozik. Az egyik idézett séma Groth, Hobson és Gary (1982) tipológiája, amely megkülönbözteti *a "szituációs"* elkövetőket (azokat, akik a rendelkezésre állás vagy más helyzeti tényezők miatt bántalmazzák a gyermekeket, gyakran a felnőtt partnereket részesítik előnyben, de stressz vagy kontrollproblémák miatt sértik meg a gyerekeket) a *"preferenciálistól"* vagy a *fixálttól* elkövetők (valódi pedofilok, akik elsősorban szexuálisan vonzódnak a gyerekekhez, akik gyakran tervezik bántalmazásukat). Egy másik tipológia az FBI/Lanning tipológia (1986), amely hasonlóképpen felvázolja *a szituációs* és *preferenciális* molesztálókat alkategóriákkal (pl. azok, akik regressziósak, erkölcsileg válogatás nélküliek stb., szemben a csábítókkal és az introvertált típusokkal a preferenciális elkövetők között). Ezenkívül leírják a Massachusettsi Kezelési Központ gyermekmoleszter tipológiáját (MTC: CM3), amely még részletesebb kategorizálást kínál a rögzítés és a szociális kompetencia szintje szerint. Ezek a besorolások megerősítik, hogy a gyermekmolesztálók nem mind egyformák – egyesek vérfertőző bűnözők, akik családon belül bántalmaznak, mások pedofilok, akik trollkodnak az áldozatokért, mások serdülők, akik fiatalabb gyerekeket támadnak stb. Vandiver és Braithwaite a gyermekek szexuális bántalmazásának áldozataira is figyelmet fordítanak: összefoglalják az áldozatokra gyakorolt rövid és hosszú távú következményekkel kapcsolatos kutatásokat (érzelmi trauma, fejlődési hatások, az újbóli áldozattá válás fokozott kockázata stb.), és megvitatják a nyilvánosságra hozatal akadályait (a gyerekek gyakran késleltetik vagy elkerülik a jelentést félelem, szégyen, az elkövető manipulációja vagy nem hisznek nekik). A büntető igazságszolgáltatási válasz rész a gyermekbántalmazás kivizsgálásának és büntetőeljárás alá vonásának bonyolultságával foglalkozik. A kihívások közé tartozik a gyermek tanúvallomásaira való támaszkodás (a fiatal áldozatok bírósági kezeléséről, a kompetencia- és hitelességi kérdésekről), a bizonyítási kérdések (az orvosi bizonyítékok gyakran hiányoznak vagy nem meggyőzőek, így az ügyek a gyermek szavától függhetnek), valamint a gyermektanúk további traumatizálásának elkerülése érdekében végzett speciális eljárások. A fejezet hangsúlyozza, hogy bár a jelentéstétel javult, sok eset e nehézségek miatt még mindig nem vezet elítéléshez. A 4. fejezet végére az olvasók értékelik mind a gyermekbántalmazás mintáit, mind e bűncselekmények nagyon egyénre szabott jellegét, valamint a védelmi politikák és a gyermekáldozatok támogatásának kritikus fontosságát.

5. fejezet: Gyermekpornográfia és szexkereskedelem – A második kiadásban az 5. fejezet egyesíti a gyermekpornográfia (más néven *gyermekek szexuális kizsákmányolását szolgáló anyag*, CSEM) és a szexkereskedelem témáit, kiemelve a szexuális kizsákmányolás gyakran kereskedelmi forgalomba hozatalával járó formáit. A könyv elmagyarázza, hogyan definiálják a gyermekpornográfiát (jellemzően egy kiskorú szexuális tartalmú magatartást tanúsító vizuális ábrázolása, amelynek előállítása, terjesztése vagy birtoklása illegális). Történelmi áttekintést ad a gyermekpornográfiára vonatkozó törvényekről – a korai obszcenitási törvények alapjaitól a kifejezetten a gyermekek kizsákmányolását célzó törvények kiterjesztéséig, különösen a technológia fejlődésével. Vandiver és Braithwaite leírják, hogy az internet hogyan forradalmasította a gyermekpornográfia kereskedelmét, és valóban globális, nagyszabású bűnözői vállalkozássá tette. Megjegyzik, hogy ellentétben azzal a mítosszal, hogy a CSEM egy kis résprobléma, több milliárd dolláros iparággá vált, hatalmas online terjesztési hálózatokkal. A szerzők megvitatják a gyermekpornográfia elkövetőinek jellemzőit és azt, hogy hogyan változott a felfogás. A korábbi feltételezések a gyermekpornográfiával elfogottakat valószínűleg gyakorlati bántalmazóknak vagy pedofiloknak ábrázolták, de a modern kutatások heterogén csoportot mutatnak: egyes elkövetők valóban kontaktbűnözők, vagy szélesebb körű visszaélés részeként használják a CSEM-et, míg mások "gyűjtők" vagy különböző motivációjú és kockázati szintű egyének. A könyv rámutat a gyermekpornográfia elkövetőinek heterogenitására – például egyesek "impulzív" vagy kíváncsi első alkalommal elkövetők, míg mások mélyen érintettek vagy régóta szexuális érdeklődést mutatnak a gyermekek iránt. Valószínűleg foglalkozik a gyermekpornográfia birtoklása és a gyakorlati bűncselekmények közötti vitatott kapcsolattal, megjegyezve, hogy sok elkövető *nem* eszkalálódik fizikai bántalmazásba, bár azok, akik egyszerre fogyasztják a CSEM-et, és érintkezési bűncselekményeket követtek el, nagyobb kockázatot jelentenek. A szexkereskedelem ebbe a fejezetbe való felvétele kiterjeszti a személyek (gyakran nők és gyermekek) erőszakkal, csalással vagy kényszerítéssel történő kereskedelmi célú szexuális kizsákmányolására a hatályt. A szerzők leírják a szexkereskedelmi hálózatok működését, a kereslet szerepét és az emberkereskedelem áldozatává válását. Kiemelhetik, hogy a szexkereskedelem nem korlátozódik a külföldi esetekre – a kiskorúak belföldi kereskedelme (pl. kiskorúak prostitúciója, gyakran szökött vagy kiszolgáltatott fiatalokkal kapcsolatos) jelentős probléma. Ez a fejezet hangsúlyozza, hogy a szexuális kizsákmányolás az egyéni bűncselekményeken túl számos formát ölthet – a rejtett online fórumokon eladott képektől a szexért eladott emberekig –, és hogy ezek sürgető globális bűncselekmények, amelyek erőteljes jogi és társadalmi válaszokat igényelnek. A CSEM-ről és az emberkereskedelemről szóló tudósításokkal Vandiver és Braithwaite megmutatják, hogy a szexuális erőszak hogyan keresztezi a technológiát, a szervezett bűnözést és a transznacionális kérdéseket, eloszlatva minden olyan elképzelést, hogy ezek marginális kérdések. Hangsúlyozzák az áldozatok bántalmazását is: még ha a képek nem is fizikai érintkezések, minden nézet állandósítja a képen látható gyermek bántalmazását, és az emberkereskedelem áldozatai gyakran extrém traumát szenvednek el. Összefoglalva, az 5. fejezet kutatásokon alapuló képet ad két összetett jelenségről, megerősítve a könyv témáját, miszerint *a "szexuális bűncselekmények" változatos és változó kihívások*.

6. fejezet: Fiatalkorúak és nők, akik szexuális bűncselekményt követtek el – Ez a fejezet két gyakran figyelmen kívül hagyott bűnelkövetői csoportra összpontosít: a fiatalkorú elkövetőkre és a női szexuális bűnözőkre. Először a fiatalkorú szexuális bűnelkövetőket (18 év alattiakat, akik szexuális bűncselekményeket követnek el) vizsgálják meg. Vandiver és Braithwaite felvázolja, hogy a fiatalkorúak elkövetése fontos módon különbözik a felnőtt bűnözéstől. Például a fiatalkorú elkövetők gyakran serdülő fiúk, akik fiatalabb gyermekeket (gyakran testvéreket vagy rokonokat) vagy társaikat bántalmazhatják; Sértéseik a határt átlépő kísérletezéstől a ragadozó viselkedésig terjedhetnek. A szerzők olyan kockázati tényezőket

tárgyalnak, mint a fiatalkorú saját áldozattá válása, szexuális erőszaknak való kitettsége, családi diszfunkció vagy viselkedési problémák. Valószínűleg megjegyzik, hogy a fiatalkorúak a szexuális bűncselekmények jelentős százalékát teszik ki (különösen a gyermekmolesztálási esetek nagy részét), ugyanakkor alacsonyabb a visszaesési arányuk és jobban reagálnak a kezelésre, mint a felnőtt elkövetők. A könyv azzal foglalkozik, hogy az igazságszolgáltatási rendszer hogyan kezeli a fiatalkorúakat, beleértve a szexuális bűnözők nyilvántartására vonatkozó törvények ellentmondásos alkalmazását a fiatalkorúakra – Vandiver saját kutatásai azt mutatták, hogy a fiatalkorúak nyilvános nyilvántartásba vételének kevés elrettentő hatása van, és akadályozhatja a rehabilitációt. Ezeknek a valóságoknak a bemutatásával a szöveg megkérdőjelezi azokat az irányelveket, amelyek a fiatalkorú elkövetőket ugyanúgy kezelik, mint a felnőtt ragadozókat.

A második rész a női szexuális bűnözőkkel foglalkozik, egy olyan témával, amelyben Donna Vandiver vezető kutató. A szexuális bűncselekmények női elkövetői viszonylag ritkák, de különböző kontextusokban léteznek (pl. egy nő bántalmazza saját gyermekét, egy tanár kizsákmányol egy tinédzser diákot, vagy a nők férfi partnerekkel együtt követnek el bűncselekményeket). Vandiver és Braithwaite leírják a női szexuális bűnözők ismert tipológiáit, amelyek segítenek szemléltetni változatos profiljukat. Olyan kategóriákat tartalmaznak, mint a *"tanár/szerető"* elkövető – gyakran egy gondozói szerepet betöltő nő (tanár, bébiszitter stb.), aki szexuális kapcsolatot kezdeményez egy serdülővel (általában tinédzser fiúkkal való "viszonyként" fogalmazzák meg). Egy másik típus a *"férfi által kényszerített"* női elkövető – olyan nők, akik férfi partner hatására vagy kényszere alatt vesznek részt bántalmazásban (például egy anya, aki vonakodva segíti férjét gyermekeik molesztálásában). A harmadik gyakran idézett kategória a *"hajlamos"* női elkövető – olyan nő, aki egyedül cselekszik, gyakran saját gyermekei áldozatává válik, és gyakran személyes bántalmazás vagy súlyos pszichopatológia táplálja a viselkedést. Vandiver saját empirikus munkája (Kercherrel, 2004) ezeket hatszoros tipológiára bővítette, azonosítva többek között a *fiatal felnőtt gyermekek kizsákmányolóit*, az *azonos nemű áldozatokat célzó* homoszexuális női elkövetőket és az *agresszív idősebb elkövetőket*. A fejezet hangsúlyozza, hogy a női elkövetők gyakran megkérdőjelezik feltételezéseinket (például a társadalom hajlamos lebecsülni a nők serdülőkkel szembeni bántalmazását, különösen a női tanárok és a férfi diákok esetében, néha még romantizálva is). A kutatások azonban azt mutatják, hogy ezek a bűncselekmények nagyon károsak lehetnek: a női elkövetők áldozatai (különösen, ha az elkövető megbízható gondozó) traumát szenvednek, és a nők által elkövetett bántalmazás állandósíthatja az áldozattá válás ciklusait. Vandiver és Braithwaite áttekintik a női szexuális bűnelkövetők kezeléséről és kezeléséről szóló ismereteket is – megjegyezve, hogy bár bizonyos kockázati tényezők osztoznak a férfi elkövetőkkel, vannak különbségek (pl. a traumák és a mentális egészségügyi problémák magasabb aránya a női elkövetők körében, és gyakran kisebb a veszélyesség, ami a nemek közötti egyenlőségre reagáló megközelítések szükségességét sugallja). A fiatalkorúak és a nők beszélgetésbe való bevonásával a könyv átfogó perspektívát nyújt, amely túlmutat a sztereotip felnőtt férfi elkövetőkön, kiemelve, hogy a politikáknak és a kezeléseknek figyelembe kell venniük a különböző elkövetői populációkat.

7. fejezet: Intézményi bántalmazás – Ez a fejezet az *intézményekben* vagy szervezetekben, például iskolákban, egyetemeken, vallási szervezetekben, ifjúsági csoportokban, sportszervezetekben, katonaságban stb. előforduló szexuális bűncselekményekkel foglalkozik. Vandiver és Braithwaite azt vizsgálja, hogy az intézményi környezet hogyan segítheti elő és rejti el a szexuális bántalmazást. Valószínűleg nagy horderejű botrányokat részleteznek, hogy illusztrálják a mintákat – például a katolikus egyház bántalmazási eseteit (ahol a bántalmazó papságot megkeverték, kihasználva az intézményi titoktartást és bizalmat), a Jerry Sandusky-

ügyet Penn State-ben (bántalmazás egy ifjúsági sportjótékonysági szervezeten és egyetemi környezetben), vagy visszaéléseket olyan szervezetekben, mint a cserkészek. A fejezet azt tárgyalja, hogy a hatalmi vagy bizalmi pozícióban lévő elkövetők (edzők, papok, tanárok, orvosok, táborvezetők) hogyan használhatják intézményi szerepüket az áldozatok elérésére és ápolására, néha az intézmény önelégültségével vagy hanyagságával. Vandiver és Braithwaite közös intézményi dinamikát azonosítanak: hatalmi egyensúlyhiány, a hírnév eltussolásához vezető félelem, a nem megfelelő felügyelet, és egyes esetekben a hallgatás vagy hitetlenség kultúrája, amely lehetővé teszi az elkövetők folytatását. Bevezethető az "intézményes grooming" kifejezés, ahol nemcsak az áldozatot, hanem a környező felnőtteket is arra nevelik, hogy bízzanak az elkövetőben. A szerzők az intézményi bántalmazás áldozataira gyakorolt hatással is foglalkoznak – ezek az esetek gyakran sorozatos bántalmazókat és több áldozatot érintenek az idő múlásával, széles körű traumát okozva, és egész közösségek bizalmának elárulását. Ezenkívül a fejezet megvizsgálja a reformokat és a válaszokat: például azt, hogy a főiskoláknak hogyan kellett javítaniuk a szexuális zaklatások bejelentési folyamatait (a IX. cím és az aktivizmus miatt), hogyan vezetnek be a fiatalokat segítő szervezetek szigorúbb háttérellenőrzéseket és "kétmélységű" vezetést az egy felnőtt, egy gyermek helyzetek megelőzése érdekében, vagy hogyan vezettek be az egyházak védelmi politikákat. Vandiver és Braithwaite hangsúlyozzák, hogy az intézményes szexuális bűncselekmények rávilágítanak a szervezeti elszámoltathatóság és a proaktív intézkedések szükségességére. Ez a szakasz valószínűleg eloszlatja azt a mítoszt, hogy a szexuális bántalmazás csak az egyéni deviáns cselekedete – gyakran a rendszerek és a kultúrák lehetővé teszik a bántalmazást. Az intézményi visszaélések vizsgálatával a könyv feltárja *a címlapokra kerülő esetek mögött rejlő "valóságot"*: hogy a visszaélések gyakran tartósak és strukturális kudarcok teszik lehetővé, és megállításához rendszerszintű változásra van szükség (nem csak egy elkövető megbüntetésére). Ez az elemzés politikai következményekkel jár, mivel sok joghatóság új törvényekkel reagált az ilyen botrányokra (pl. kötelező jelentéstételi kiterjesztések, az intézményi eltussolások meghosszabbított elévülési ideje stb.).

8. fejezet: A szexuális erőszak viktimológiája – A 2. kiadás újdonsága, ez a fejezet a szexuális bűncselekmények áldozataira és túlélőire összpontosít. Vandiver és Braithwaite a szexuális erőszakot elszenvedők felé fordítja a perspektívát, megvizsgálva az áldozattá válás mintáit és az utóhatásokat. Feltárják, hogy ki és milyen körülmények között válik szexuális bűncselekmények áldozatává, megjegyezve az olyan kockázati tényezőket, mint az életkor, a nem és a kiszolgáltatottság. Például a nők és a lányok nagyobb kockázatnak vannak kitéve bizonyos bűncselekmények, például a nemi erőszak vagy a gyermekek szexuális zaklatása miatt, bár a férfiak és a fiúk is áldozatok (a megbélyegzés miatt különösen magas az aluljelentés a férfi áldozatok esetében). Valószínűleg megvitatják, hogy a marginalizált lakosság (LMBTQ egyének, fogyatékkal élők, szexmunkások, fogvatartottak) hogyan szembesülnek a szexuális áldozattá válás fokozott kockázatával. A fejezet elmélyül a szexuális áldozattá válás hatásával is: gyakori pszichológiai hatásokkal (trauma tünetei, félelem, bizalmatlanság, szexuális diszfunkció stb.), a nemi erőszak trauma szindróma vagy komplex trauma fogalmával a gyermekbántalmazás túlélőinél, valamint a felépüléshez vezető hosszú út. Vandiver és Braithwaite kiemeli, hogy az áldozattá válás gyakran tovagyűrűző hatással van a kapcsolatokra, a családokra és a közösségekre. Fontos, hogy a szerzők azokat a túlélőket ünneplik, akik tapasztalataikat érdekképviseletté alakították. Megemlítik azokat az egyéneket, akik aktivizmusban vettek részt, ami pozitív változásokat eredményezett az áldozatok számára. Például a szöveg azokra hivatkozik, akiknek azt mondták, hogy "semmit sem lehet tenni", de akik ettől függetlenül jelentkeztek – ez utalhat olyan mozgalmakra, mint a #MeToo (a túlélők a múltbeli elbocsátások ellenére megtörik a csendet), vagy olyan konkrét szószólókra, mint Erin Merryn, a gyermekbántalmazás túlélője, aki az "Erin-törvény" mellett állt, amely megköveteli

az iskoláktól, hogy vezessenek be megelőző oktatást. Ezeknek a történeteknek a beillesztése humanizáló és erőt adó elemet ad a könyvhöz. Vandiver és Braithwaite valószínűleg az áldozatok szolgáltatásaival és jogaival is foglalkozik: a nemi erőszakkal foglalkozó krízisközpontok szerepe, az áldozatok kártérítése, a szexuális zaklatás ápolói vizsgálói (SANE) a törvényszéki vizsgálatokhoz, valamint az áldozatokat központosító közelmúltbeli jogi változások (pl. áldozati hatásnyilatkozatok, Marsy-törvény áldozatainak jogai stb.). Ez a fejezet kiszélesíti a diskurzust a kizárólag az elkövetőkre való összpontosításról az áldozatok valóságának megértésére, biztosítva, hogy a szexuális bűncselekmények átfogó áttekintése is túlélőközpontú maradjon. Ezzel a könyv korrigálja az egyensúlyhiányt számos kriminológiai szövegben, amelyek az elkövetőket hangsúlyozzák, anélkül, hogy egyformán megvizsgálnák a sérülteket. Azt is megerősíti, hogy miért fontosak a bizonyítékokon alapuló válaszok és politikák (amelyeket a későbbi fejezetekben tárgyalunk) – végső soron az áldozattá válás csökkentése és a túlélők megsegítése érdekében.

9. fejezet: Szexuális bűncselekmények kivizsgálása – Itt a szerzők megvizsgálják, hogyan vizsgálják a szexuális bűncselekményeket a bűnüldöző szervek, és milyen egyedi kihívások merülnek fel. A szexuális bűncselekmények kivizsgálása gyakran érzékenységet, speciális képzést és bizonyos buktatók leküzdését igényli. Vandiver és Braithwaite megvitatják a nyomozati eljárások legjobb gyakorlatait: például traumával kapcsolatos áldozatinterjúk készítése (felismerve, hogy az áldozatok nem lineárisan emlékezhetnek részletekre, vagy trauma miatt késleltethetik a jelentést), a fizikai bizonyítékok megőrzése és elemzése (például a DNS szexuális zaklatási készleteken keresztül, amelyek történelmileg elmaradtak voltak), valamint multidiszciplináris csapatok alkalmazása (együttműködés a rendőrség, az egészségügyi szakemberek és a szociális szolgálatok között, különösen a gyermekek esetében). Lefedik a szexuális bűncselekmények kivizsgálásának olyan "árnyalatait" is, amelyek nem gyakoriak más bűncselekményeknél. Az egyik ilyen árnyalat a hamis jelentések kezelése: bár a nemi erőszakkal kapcsolatos hamis állítások ritkák (a kutatások szerint kis százalék), túlzott figyelmet kapnak. A szerzők valószínűleg elmagyarázzák, hogy a nyomozók hogyan értékelik a hitelességet és kerülik el az elfogultságot – sem a valódi áldozatok elutasítását, sem a bűnösség bizonyíték nélküli vélelmezését. A fejezet azonosítja a gyakori nyomozási kudarcokat vagy akadályokat: például kognitív torzításokat (a nyomozó nemi erőszakkal kapcsolatos előítéletei az ügy idő előtti lezárásához vagy az áldozat hitetlenségéhez vezethetnek), szervezeti csapdákat (például amikor az ügynökségek a könnyebben megoldható eseteket részesítik előnyben az összetett szexuális zaklatási esetekkel szemben, vagy ha félreértések fordulnak elő több ügynökség között) és statisztikai félreértelmezések (valószínűségi hibák – a véletlenszerű DNS valószínűségének félreértése mérkőzések stb., amelyek befolyásolhatják az ügy kimenetelét). Megvitathatják konkrét forgatókönyvek kivizsgálását is: például *kábítószerrel elősegített szexuális zaklatások* (toxikológiai és gyors bizonyítékgyűjtést igényelnek a randevúzási nemi erőszak kábítószereinek rövid felderítési ideje miatt), vagy *internetes szexuális bűncselekmények* (az online ragadozók vagy gyermekpornográf hálózatok kivizsgálása gyakran digitális kriminalisztikát igényel). Ezenkívül a szakértelem iránti igényre adott válaszként speciális nyomozóegységeket (például szexuális bűncselekményekkel foglalkozó egységeket, különleges áldozati egységeket) említenek. Vandiver és Braithwaite hangsúlyozzák, hogy a továbbfejlesztett nyomozási technikák jobb eredményekhez vezethetnek – pl. magasabb jelentési arány, ha az áldozatok bíznak a rendszerben, vagy magasabb elítélési arány, ha a bizonyítékokat megfelelően gyűjtik. Ez a fejezet a vizsgálati árnyalatok kiemelésével kiegészíti a korábbi fejezetek joggal és politikával kapcsolatos tartalmát, és a bírálók által megfigyelt hiányosságot orvosolja: a második kiadás oknyomozó vitáit "szükségesnek és más szövegekben gyakran nem találhatónak meg" dicséri. Összefoglalva, a 9. fejezet hangsúlyozza, hogy a társadalom szexuális bűncselekmények kivizsgálása kritikus

fontosságú az igazságszolgáltatás szempontjából, és hogy a képzés és a hozzáállás megváltoztatása (például a nyomozók által tartott mítoszok eloszlatása) a megoldás része.

10. fejezet: A szexuális bűncselekményekkel kapcsolatos értékelési eszközök és kezelési kérdések – Ebben a fejezetben Vandiver és Braithwaite áttér arra, hogyan értékeljük és kezeljük a szexuális bűncselekményeket elkövető egyéneket. Először is áttekintést nyújtanak a szexuális bűnelkövetők értékeléséről, elmagyarázva, hogy miért és hogyan értékelik az elkövetőket – jellemzően a visszaesés kockázatának becslése és a beavatkozási stratégiák irányítása érdekében. Felvázolják a kockázatértékelési eszközök fejlesztését és céljait: történelmileg a klinikusok strukturálatlan szakmai megítélésre támaszkodtak, de idővel több aktuáriusi eszközt hoztak létre a prediktív pontosság javítására. A könyv valószínűleg leírja a kutatások során azonosított gyakori kockázati tényezőket (pl. korábbi szexuális bűncselekmények, idegen áldozatok, férfi áldozatok, antiszociális személyiségjegyek, deviáns szexuális érdeklődés). Vandiver és Braithwaite ezután bevezetik a szexuális bűnözők széles körben használt kockázatértékelési eszközeit. Ezek közé tartoznak *a statikus aktuáriusi eszközök*, mint például a Static-99/R (amely statikus tényezők, például a korábbi bűncselekmények száma és az áldozat jellemzői alapján pontozza a hosszú távú visszaesés kockázatát). Megemlíthetik *a dinamikus eszközöket* vagy strukturált irányelveket is, mint például a szexuális bűnelkövetők kockázatértékelési útmutatója (SORAG) vagy a stabil/akut eszközök, valamint pszichofiziológiai intézkedések, például fallometriai tesztek (szexuális izgalmi minták mérése). A szöveg megjegyzi ezen eszközök erősségeit és korlátait – például az aktuáriusi eszközök kiindulási valószínűségeket biztosítanak, de nem tudnak minden egyedi körülményt figyelembe venni; Egy eszköz alacsony alaparányt mutathat (emlékeztetve bennünket arra, hogy *a legtöbb szexuális bűnöző nem követ el visszaesést*, visszhangozva a korábbi visszaesési eredményeket), de a kritikusok attól tartanak, hogy egyesek számára túlbecsülhetik a veszélyességet, vagy alulazonosíthatják azokat. A szerzők a pszichopátia értékelésével is foglalkoznak (gyakran a PCL-R-en keresztül), tekintettel a pszichopátia összefüggésére az általános és szexuális visszaeséssel.

A kezelés oldalán Vandiver és Braithwaite történelmi és kortárs áttekintést nyújt a szexuális bűnözők beavatkozásairól. A korai "kezelések" olyan drasztikus intézkedéseket tartalmaztak, mint a műtéti kasztrálás vagy a válogatás nélküli bebörtönzés, kevés rehabilitációval. A 20. század közepén megjelentek a viselkedésterápiás megközelítések – például az averzív kondicionálás a deviáns izgalom csökkentésére. A könyv tárgyalja a hormonális kezelések alkalmazását is ("kémiai kasztrálás", olyan gyógyszerekkel, mint a medroxiprogeszteron-acetát vagy antiandrogének a libidó csökkentésére), felvázolva azok hatásait és etikai vitáit. A modern legjobb gyakorlatok a kognitív-viselkedési terápiára (CBT) összpontosítanak, amelyet gyakran csoportos körülmények között nyújtanak, a kognitív szerkezetátalakításra (a támadást támogató gondolatok kihívása), az áldozat empátiájára, az izgalom helyreállítására és a visszaesés megelőzésére irányuló stratégiákra összpontosítva. A szerzők olyan kiegészítő technikákat említenek, mint a poligráf - amelyet egyes programokban használnak, hogy ösztönözzék az elkövetőket a viselkedésükkel kapcsolatos őszinteségre, bár maguk a poligráfos eredmények ellentmondásosak. Fontos, hogy Vandiver és Braithwaite felteszik a kérdést: *Működik-e a kezelés?A* "Kezelés hatékonysága" alatt összefoglalják az eredménykutatást, amely általában azt mutatja, hogy a bizonyítékokon alapuló kezelés szerényen csökkentheti a visszaesést a kezelés hiányához képest. Valószínűleg olyan metaanalíziseket idéznek, amelyek alacsonyabb visszaesési arányt találtak a kezelt elkövetők esetében, különösen az átfogó CBT-programok esetében, miközben elismerik, hogy egyetlen módszer sem garantálja a nulla visszaesést, és hogy a kezelést a kockázati szinthez kell igazítani (a kockázat-szükséglet-válaszkészség elve). A fejezet érintheti a speciális populációkat is – például azt, hogy a fiatalkorú elkövetők jól

reagálnak a családi alapú beavatkozásokra, vagy hogy a női elkövetők eltérő terápiás fókuszt igényelhetnek (amint azt korábban említettük). Összességében a 10. fejezet felvértezi az olvasót annak megértésével, hogy a szakemberek hogyan mérik fel a kockázatot és hogyan próbálják meg rehabilitálni, megerősítve a könyv egyik témáját: a hatékony válaszokhoz a *kutatás és a realizmus megalapozása szükséges*, nem pedig a félelem. Azáltal, hogy leleplezi azt az elképzelést, hogy minden elkövető "reménytelen" (mivel sokan felhagynak vagy kezelhetők), és bemutatja, hogy mi csökkenti a visszaesést (például a CBT plusz utógondozás), ez a fejezet jelentős politikai következményekkel jár.

11. fejezet: Regisztrációs törvények és polgári kötelezettségvállalás – Ez a fejezet a szexuális erőszak megelőzése érdekében végrehajtott jogi és politikai intézkedéseket vizsgálja, a szexuális bűnelkövetők nyilvántartására/bejelentésére és a polgári kötelezettségvállalásra összpontosítva. Vandiver és Braithwaite először elmagyarázza a szexuális bűnelkövetők nyilvántartásba vételére és bejelentésére vonatkozó törvények mögött meghúzódó indokokat: ezeknek a törvényeknek a célja a *szexuális bűncselekmények megelőzése* azáltal, hogy figyelemmel kísérik az elítélőket, és tájékoztatják a nyilvánosságot jelenlétükről. A szerzők nyomon követik ezeknek a törvényeknek a történetét az Egyesült Államokban, kezdve az olyan korai erőfeszítésekkel, mint a Jacob Wetterling-törvény (1994), amely felhatalmazta az államokat, hogy hozzanak létre nyilvántartásokat a gyermekek ellen elítélt elkövetők számára. Aztán jött a Megan-törvény (1996), amely közösségi értesítési rendelkezéseket adott hozzá (a regisztrálókra vonatkozó információk nyilvánosságra hozatala). A szövetségi rendszert tovább bővítették olyan törvények, mint a Pam Lychner-törvény (1996) (nemzeti adatbázis létrehozása) és az Adam Walsh-törvény (2006), amely nemzeti szabványosított rendszert (SORNA) és szigorúbb követelményeket hozott létre az államokra vonatkozóan. Vandiver és Braithwaite valószínűleg megemlíti a SMART Office (Szexuális Bűnelkövetők Elítélési, Megfigyelési, Elfogási, Nyilvántartási és Nyomon Követési Hivatala) szerepét e politikák irányításában. Állami szintű újításokat is megjegyeznek, mint például az "Erin-törvény" (amely az iskolai megelőzési oktatásra összpontosít). E törvények felvázolása után a szerzők kritikusan megvizsgálják a regisztráció és a bejelentés feltételezéseit és valóságát. A közvéleményben sokan úgy vélik, hogy az ilyen törvények nagymértékben növelik a biztonságot azáltal, hogy elrettentik az elkövetőket vagy figyelmeztetik a közösségeket; Vandiver és Braithwaite azonban bemutatja a kutatási eredményeket a tényleges hatásaikról. Tanulmányok kimutatták, hogy a regisztráció és a nyilvános értesítés minimális hatással van a szexuális visszaesés arányára – a legtöbb szexuális bűncselekményt visszaeső *nem* idegen ragadozó, akikre a közösségi értesítés figyelmeztet, hanem az áldozat által ismert emberek. A szerzők a nem kívánt következményeket tárgyalják: a nyilvántartások gyakran társadalmi kiközösítéshez, lakhatási vagy munkavállalási nehézségekhez vezetnek (a tartózkodási korlátozások és a közösségi félelem miatt). A fiatalkorú elkövetők és az alacsony kockázatú elkövetők számára a nyilvános nyilvántartásban való szerepelés aránytalanul károsíthatja a rehabilitációt (ezt a pontot Vandiver fiatalkorúakról szóló kutatása támogatja). Vandiver és Braithwaite a regisztrációval járó további szankciókra is kiterjed, mint például a tartózkodási korlátozási zónák (amelyek megtiltják a regisztrálóknak, hogy iskolák vagy parkok közelében éljenek), utazási korlátozások és fokozott ellenőrzés. Mérlegelik, hogy ezek az intézkedések növelik-e a közbiztonságot, vagy hamis biztonságérzetet keltenek-e, miközben az elkövetőket a föld alá vagy instabilitásba sodorják.

A fejezet második része a szexuális bűnelkövetők polgári elkötelezettségével foglalkozik – olyan törvényekkel, amelyek lehetővé teszik az állam számára, hogy bizonyos elkövetőket *a* büntetőjogi büntetés letöltése után bezárjon, azon az alapon, hogy mentális rendellenességük van, amely hajlamosítja őket a szexuális erőszakra. A szerzők elmesélik, hogy a modern

szexuális bűnözők polgári elkötelezettsége hogyan kezdődött Leroy Hendricks esetével Kansasban, az első személy, akit a szexuális erőszakos ragadozó (SVP) törvény alapján zártak be. Elmagyarázzák a Kansas SVP törvényt, és azt, hogy az Egyesült Államok Legfelsőbb Bírósága hogyan hagyta jóvá (Kansas kontra Hendricks, 1997), mint polgári (nem büntető) intézkedést a közvédelem érdekében. Vandiver és Braithwaite részletezi az SVP-törvények terjedését számos államban a döntést követően. Megvitatják a jellemzően szükséges kritériumokat: egy múltbeli szexuális erőszakos bűncselekmény és egy diagnosztizált mentális rendellenesség vagy személyiségzavar (például pedofil rendellenesség vagy antiszociális személyiség), amely valószínűsíti, hogy az illető visszaesik. Leírják a bezárás folyamatát és körülményeit (gyakran börtönökre emlékeztető biztonságos kezelési intézményekben), valamint az ellentmondásokat. A kutatások és a jogi elemzések azt sugallják, hogy a polgári elkötelezettség költséges, és hatékonysága vitatott – egyesek szerint cselekvőképtelenné teszi az igazán veszélyeseket, míg mások rámutatnak, hogy bezárhatja azokat az elkövetőket, akik nem követnének el visszaesést, és kevés további hasznot hoz, ha az elkötelezettségen belüli kezelés minimális. A szerzők megjegyzik a Legfelsőbb Bíróság nyomon követési ügyeit (pl. USA kontra Comstock, 2010, lehetővé téve a szövetségi polgári kötelezettségvállalást), és megvitatják, hogyan maradnak fenn ezek a törvények. Valószínűleg megemlítik az etikai és alkotmányos vitákat is: a kettős büntethetőség vagy az utólagos elvek lehetséges megsértése kontra az állam közvédelmi kötelezettsége. Összefoglalva ezt a fejezetet, Vandiver és Braithwaite kiegyensúlyozott elemzést nyújt a szexuális bűnözők politikájáról, elismerve népszerűségüket és intuitív vonzerejét, de hivatkoznak olyan empirikus tanulmányokra is, amelyek megkérdőjelezik hatékonyságukat vagy negatív eredményeket emelnek ki. A politikai vita megerősíti a könyv egyik üzenetét: a nagy horderejű bűncselekményekre vagy a közfélelemre válaszul kidolgozott törvényeket (például a szörnyű esetek nyilvántartásait) folyamatosan tudományos bizonyítékok alapján kell értékelni, hogy valóban a közbiztonságot szolgálják szükségtelen járulékos károk nélkül.

12. fejezet: Következtetés – A záró fejezet összekapcsolja a témák sokaságát, és megismétli a könyv központi meglátásait. A "Bringing It All Together: All Sex Criminalenders are (Not) the Same" címmel a következtetés hangsúlyozza, hogy a szexuális bűnelkövetőket és a bűncselekményeket nem lehet széles ecsettel lefesteni – a heterogenitás a norma, és az egy kaptafára szabott ábrázolások vagy irányelvek kudarcot vallanak. Vandiver és Braithwaite valószínűleg újra felkeresik az elején bemutatott mítoszokat, összefoglalva, hogy az áttekintett kutatás hogyan mond ellent sokaknak közülük. Például emlékeztetik az olvasókat, hogy a szexuális bűncselekmények száma nem nőtt töretlenül (egyes típusok csökkentek az elmúlt évtizedekben), hogy nem minden elkövető ismétli meg bűncselekményeit (hosszú távú tanulmányok szerint valójában kisebbség ismétli meg bűncselekményeit), hogy az erőszaktevők és a gyermekmolesztálók nem mind ragadozó idegenek (leggyakrabban ismerik áldozataikat), hogy fiatalkorú és női elkövetők, bár kevésbé gyakoriak, valósak és figyelmet igényelnek, és hogy a szenzációhajhász hiedelmek (mint például a sátáni rituális visszaélések mindenütt jelenlévő jelenléte vagy az az elképzelés, hogy a kemény nyilvántartások mindent megoldanak) nem bizonyítékokon alapulnak. A következtetés rámutat a megválaszolatlan kérdésekre és a jövőbeli kutatási irányokra is. Vandiver és Braithwaite hiányosságokat azonosít a jelenlegi ismeretekben – például több kutatást szorgalmaz a kevésbé tanulmányozott csoportok (például a női elkövetők) hosszú távú eredményeiről, az új kezelési módok (például az internetes bűnelkövetők kezelése vagy a fiatalkorúak terápiás gyakorlatai) alaposabb értékeléséről, valamint a feltörekvő jelenségek kutatásának szükségességéről (például a technológia szerepe a szexuális bűncselekményekben, vagy jobban megértik a lemondást az elkövetők körében, akik soha nem ismétlik meg). Megemlíthetik a megelőző megközelítések szükségességét is : a könyv nagy része a bűncselekményekre való utólagos reagálással

foglalkozik, de a jövőbeni előrelépés az áldozattá válás megelőzésében rejlik – oktatással, a veszélyeztetett fiatalokkal való közösségi beavatkozással, a kiváltó okok, például a gyermekbántalmazás vagy a pornográfia kitettségének kezelésével stb. Végül a szerzők hangsúlyozzák a "kutatás és a valóság" közpolitikai következményeit. Inkább empirikus bizonyítékokon alapuló politikát támogatnak, mint pánikot vagy politikai célszerűséget. Ez magában foglalhatja annak ajánlását, hogy az erőforrásokat a működő dolgokra (pl. az elkövetők kezelésének és visszatérésének támogatására, átfogó szexuális nevelési és megelőzési programokra, áldozati szolgáltatásokra) irányítsák, nem pedig kizárólag korlátozott hatású büntetőintézkedésekre. Végezetül, *a Szexuális bűncselekmények: Kutatás és valóság* harsány felhívásként pozícionálja magát a szexuális erőszak tájékozott, árnyalt megértésére – amely elismeri e bűncselekmények súlyosságát és az áldozatok szenvedését, miközben gondosan megvizsgálja az elkövetők viselkedési mintáit és társadalmi válaszaink eredményeit. A szerzők végső értékelése az, hogy csak a mítoszok eloszlatásával és a valósággal való szembenézéssel javíthatjuk mind a kriminológiai ismereteket, mind a szexuális bűncselekményekről szóló nyilvános diskurzust.

Főbb kutatási eredmények és elméleti keretek a könyvben

A könyv egyik legnagyobb erőssége, hogy integrálja a jelenlegi kutatási eredményeket az egyes témákban. Vandiver és Braithwaite következetesen bemutatja tanulmányok és metaanalízisek adatait, hogy megalapozza álláspontját. A kiemelt főbb megállapítások közé tartozik:

- A szexuális bűncselekmények előfordulása és előfordulása: A bevezető statisztikákat tartalmaz arról, hogy hány szexuális bűncselekmény történik évente (olyan források felhasználásával, mint az áldozattá válási felmérések és a hivatalos jelentések), hogy bebizonyítsa, hogy bár a szexuális bűncselekmények komoly társadalmi problémát jelentenek, a trendek nem mindig egyeznek meg a média által táplált felfogással. Például a szexuális erőszak bizonyos formái csökkentek vagy stabilizálódtak az elmúlt évtizedekben, ellentétben azzal a hiedelemmel, hogy súlyosbodó járványban vagyunk. Ez nem a kérdés lekicsinylése, hanem a narratíva adaptálása az adatokon, nem pedig a félelemen alapuló.
- A visszaesési arány alacsonyabb, mint azt általában gondolják: Talán a legszembetűnőbb megállapítás az, hogy *a legtöbb elítélt szexuális bűnöző nem követ el új szexuális bűncselekményeket a szabadulás után*. Vandiver és Braithwaite Hanson és munkatársai nagy metaanalízisét idézik, amelyek szerint az átlagos szexuális visszaesési arány 13-14% körül van 4-6 éves követés után. Hanson és Bussière (1998) például arról számolt be, hogy az elkövetőknek átlagosan csak 13,4%-át ítélték el új szexuális bűncselekményért, az erőszaktevőké ~19%, a gyermekmolesztálóké pedig ~13%. Egy későbbi metaanalízis (Hanson és Morton-Bourgon, 2005) hasonlóképpen 13,7%-os visszaesést talált körülbelül 5 év alatt. Ezek a statisztikák megcáfolják az "egyszer szexuális bűnöző, mindig szexuális bűnöző" mítoszát. A szerzők felelősségteljesen megjegyzik, hogy ezek a számok alábecsültek (mivel nem minden visszaesést észlelnek), és hogy a visszaesés kockázata idővel felhalmozódik (az élethosszig tartó arány magasabb lenne, mint az 5 éves arány). Mindazonáltal úgy tűnik, hogy az ismert elkövetők többsége nem követ el szexuálisan visszaesést, különösen a bűncselekménymentes idő növekedésével. Kiemelik a kutatások során talált visszaesés előrejelzőit is: például a szexuális deviancia mutatói és az antiszociális orientáció következetesen erős előrejelzői annak, hogy ki követ el nagyobb valószínűséggel visszaesést. Ezek az eredmények alapot jelentenek a józan politikák kialakításához (pl.

az erőforrások valóban magas kockázatú személyekre való megcélzása, és nem feltételezve, hogy minden elkövető "ketyegő időzített bomba").

- Heterogenitás és tipológiák: Egy másik hangsúlyozott megállapítás, hogy a szexuális bűnelkövetők heterogén populációt alkotnak, különböző alcsoportokkal. A tipológiák (erőszaktevő típusok, gyermekmolesztáló típusok, női elkövetők típusai stb.) megadásával a szerzők megmutatják, hogy a motivációk és a viselkedés nagyon eltérőek. Például Groth kutatása megállapította, hogy sok erőszaktevő elsősorban a hatalmat/irányítást keresi, nem pedig a szexuális kielégülést, míg egy kisebb részhalmaz valóban szexuálisan szadista. Hasonlóképpen, a gyermekmolesztálók a csak vérfertőző elkövetőktől kezdve a szituációs impulzusokkal rendelkező preferenciális pedofilokig terjednek, akik aprólékosan megtervezik bántalmazásukat. Vandiver saját kutatása hozzájárult a női elkövetők különböző típusainak felismeréséhez (2004-es tipológiája olyan variációkat mutat, mint a tanár/szerető vs. generációk közötti bűnözők) – ezek az árnyalt eredmények ellentmondanak annak a feltételezésnek, hogy a női szexuális bűncselekmények olyan ritkák vagy triviálisak, hogy nem igényelnek megkülönböztetést. Az ilyen kereteknek gyakorlati jelentősége van: például a kezelés személyre szabható (a hatalom által motivált erőszaktevőnek más beavatkozásra lehet szüksége, mint egy szadista erőszaktevőnek; egy férfi által kényszerített női elkövetőnek más tanácsadásra van szüksége, mint egy preferenciális elkövetőnek stb.).
- A kognitív torzulások és a pszichológia szerepe: A könyv szintetizálja az elkövetők gondolkodásának és pszichológiai tulajdonságainak kutatását. Az egyik gyakori megállapítás az, hogy sok elkövető kognitív torzulásokat tart fenn – például az erőszaktevők azt hihetik, hogy "a nők titokban erőszakra vágynak", vagy a gyermekbántalmazók azt állíthatják, hogy "a gyermek csábító volt" – ami lényegében igazolja viselkedésüket. Ezeket a gondolkodási hibákat széles körben dokumentálják a szakirodalomban, és a kognitív-viselkedési kezelés pillérét képezik (hogy az elkövetőket arra kényszerítsék, hogy szembenézzenek ezekkel a hamis hiedelmekkel és kijavítsák azokat). Egy másik pszichológiai megállapítás bizonyos tulajdonságok elterjedtsége: a szexuális bűnözők (különösen az erőszaktevők) egy része más bűnözőkhöz hasonló általános antiszociális hajlamokkal rendelkezik, míg másoknak inkább bűncselekmény-specifikus patológiájuk lehet (például pedofília). A pszichopátia témaként való szerepeltetése a 10. fejezetben azt sugallja, hogy a szerzők kutatásokat mutatnak be arról, hogy a pszichopata vonások hogyan korrelálnak a magasabb visszaeséssel és a különböző bűncselekményi mintákkal (pl. a pszichopata erőszaktevők gyakran több instrumentális erőszakot alkalmaznak).
- A pornográfia és az internet hatása a bűnözésre: A gyermekpornográfia és a szexkereskedelem megvitatása során Vandiver és Braithwaite beépíti azokat az eredményeket, amelyek szerint az internet hogyan segítette elő mind az illegális anyagok terjedését, mind az áldozatok csábítását. Például megjegyzik az online gyermekpornográfia-kereskedelem robbanásszerű növekedését (a multinacionális bűnüldözési adatok a lefoglalt tartalmak hatalmas növekedését mutatják). Valószínűleg a kutatásban is bemutatják a vitát: vajon a gyermekpornó fogyasztása növeli-e a kontaktbűncselekmények kockázatát. Egyes tanulmányok szerint a *CSEM* miatt letartóztatott emberek többségének nem volt ismert kapcsolatfelvételi áldozata, de jelentős kisebbség áttér a gyakorlati bántalmazásra, különösen azok, akiknek már meglévő pedofil érdeklődésük van. Ez az árnyalt megértés – hogy nem minden CSEM-tulajdonos molesztáló, de a vegyes bűnözőkkel rendelkezők különösen kockázatosak – fontos kutatáson alapuló betekintés a politika számára (pl. különböző beavatkozási pályák létrehozása).

- A kezelés és a felügyelet hatékonysága: A közvetített kutatási eredmények között szerepel, hogy a kezelés mérsékelten csökkentheti a visszaesést (pl. tanulmányok kimutatták, hogy a kezelt elkövetők visszaesési aránya néhány százalékponttal alacsonyabb, mint a kezeletleneknél – statisztikailag szignifikáns különbség, bár nem csodaszer). Az olyan közösségi felügyeleti stratégiák, mint a "Containment Model" (együttműködés a pártfogó felügyelet, a kezelő, a poligráfos vizsgáló között) az elkövetők jobb kezelésével is összefüggésbe hozhatók. Vandiver és Braithwaite valószínűleg metaanalitikus bizonyítékokat idéz arra vonatkozóan, hogy az átfogó kognitív-viselkedési programok csökkentik a szexuális visszaesést (talán Hanson et al. 2002 vagy Lösel és Schmucker 2005 hivatkozásával). Másrészt valószínűleg megjegyzik, hogy egyes megközelítések (pl. tisztán büntető vagy megszégyenítő taktika) nem bizonyítják a hatékonyságot, vagy visszafelé sülhetnek el.
- Járulékos következmények és az áldozatok érdekképviseletének eredményei: A szerzők megállapításokat tartalmaznak arról, hogy a jogi politikák hogyan hatnak az elkövetőkre és az áldozatokra. Például a kutatások azt mutatják, hogy az elkövetők tartózkodási korlátozása nem kapcsolódik a bűncselekmények számának csökkenéséhez, hanem a regisztrálók körében megnövekedett hajléktalansághoz és átmenetiséghez vezetett. Eközben az áldozatok oldalán a SANE programokról szóló tanulmányok azt mutatják, hogy javítják a bizonyítékok gyűjtését és az áldozatok bevonását a büntetőeljárásba, vagy a #MeToo mozgalomról szóló tanulmányok a jelentések megugrását mutatják. Az ilyen típusú empirikus megfigyelések segítenek az olvasóknak felmérni, hogy milyen intézkedések segítenek, és melyek szimbolikusak vagy problematikusak.

Az elméleti keretek tekintetében, amint azt a 2. fejezet részletezi, a könyv az elméletek széles skáláját fedi le. Ez a klasszikus kriminológiától (Hirschi kontrollelmélete stb.) a szexuális bűnözés speciális modelljeiig (Finkelhor stb.) terjed. Vandiver és Braithwaite nem egyetlen egyesítő új elméletet javasolnak, hanem inkább a többtényezős megértést ösztönzik. Azt sugallják, hogy a szexuális bűncselekmények valódi magyarázatához biopszichoszociális megközelítést lehet használni: biológiai hajlamok (ha vannak ilyenek) + egyéni pszichológia (pl. deviáns izgalmi minták, személyiségjegyek) + társadalmi/környezeti tényezők (például bántalmazási előzmények, kortárs hatások, pornográfiának való kitettség, lehetőség) mind kölcsönhatásban vannak. Az általuk említett logikai modell valószínűleg heurisztikaként szolgál e szintek kombinálásához. Fontos, hogy kiemelik, hogy az elméletnek gyakorlati következményei vannak – például a kognitív-viselkedési elmélet közvetlenül alátámasztja a hatékony kezelést, a rutintevékenység-elmélet pedig a megelőzési stratégiákat (célkeményítés, közösségi gyámság) segítheti. A szöveg így elméleti kontextusba helyezi a kutatási eredményeket, segítve az olvasókat abban, hogy ne csak azt lássák*, amit* tudnak, hanem azt is, *hogy miért* lehet az, különböző magyarázó modellek szerint. Ez az elméleti szélesség értékes azoknak a hallgatóknak és gyakorló szakembereknek, akiknek a szexuális bűncselekmények több – biológiai, pszichológiai és szociológiai – nézőpontját kell megragadniuk.

A főbb témák megvitatása

A szexuális bűnözők tipológiái

A Sex Crimes: Research and Realities *visszatérő témája* az, hogy a "szexuális bűnöző" nem monolitikus kategória. Vandiver és Braithwaite jelentős figyelmet fordít a tipológiákra – az elkövetőket viselkedési minták, motiváció vagy áldozati preferenciák alapján kategorizáló osztályozási rendszerekre – hogy bemutassa ezt a sokszínűséget:

- Erőszaktevő tipológiák: A könyv felvázolja az erőszaktevők klasszikus tipológiáit, például Groth hatalma vs. harag kategóriáit és a finomabb szemcsés Massachusetts Treatment Center tipológiát. Ezek a keretek azt mutatják, hogy egyes erőszaktevőket elsősorban az irányítás/hatalom iránti igény motivál (gyakran a saját korosztályuk áldozatait támadják meg, minimális erővel a legyőzéshez szükségesen túl), míg másokat a harag és a gyűlölet hajt (gyakran túlzott erőszak és lealacsonyítás bizonyítja), megint másokat pedig szadista szexuális fantáziák. Például egy "hatalmat megnyugtató" erőszaktevő hajlamos becserkészni az áldozatokat, és bocsánatot kérhet a bántalmazás után, tükrözve azt a torz meggyőződést, hogy a cselekmény valamilyen szinten konszenzusos volt, míg a "harag-megtorló" erőszaktevő kárt okoz, hogy megbüntesse az áldozatot (szimbolikusan gyakran bünteti a nőséget általában). Miért fontos ez: A különböző típusok különböző kockázatokat jelentenek (a szadista elkövető a legveszélyesebbek közé tartozik, és valószínűleg visszaesik a mélyen gyökerező deviancia miatt, míg a harag megtorló erőszaktevő szorosan kötődhet a szituációs harag kiváltóihoz). A tipológiák irányítják a kezelést és a felügyeletet – pl. egy szexuálisan szadista erőszaktevőnek intenzív, hosszú távú kezelésre és esetleg averzív kondicionálásra lehet szüksége a deviancia kezelésére, míg egy kevésbé kényszeres opportunista erőszaktevőnek előnyös lehet az impulzuskontroll tréning és az empátiaépítés.
- Gyermekmoleszter tipológiák: Vandiver és Braithwaite áttekinti az olyan tipológiákat, mint a fixált vs. regressziós dichotómia és az MTC:CM rendszer. A *rögzült* elkövető általában előnyben részesített pedofil – valaki, aki tartósan elsődleges szexuális vonzalommal rendelkezik a gyermekek iránt, aki gyakran megtervezi bűncselekményeit, meghatározott életkort/nemet céloz meg, és számos áldozata van. A *regressziós* elkövető gyakran olyan felnőtt, aki stressz vagy felnőtt partnerekkel való alkalmatlanság érzése miatt a gyerekekhez fordul helyettesítőként; opportunista módon sérthet (pl. bántalmazhat egy könnyen elérhető gyermeket személyes válság idején). Az FBI tipológiája olyan kategóriákat ad hozzá, mint az *erkölcsileg válogatás nélküli* (bántalmazók, akik bárkit bántalmaznak, beleértve a felnőtteket is, ha lehetőséget kapnak) vagy *érzelmileg függő* elkövetők, akik a gyermekek szeretetét keresik. Következmény: A rögzített elkövetőknél általában nagyobb a visszaesés kockázata, és előfordulhat, hogy nem reagálnak olyan jól a szokásos terápiára (szexuális preferenciájuk mélyen gyökerezik), míg a regressziós elkövetők reagálhatnak a felnőtt kapcsolatokat és a megküzdési készségeket javító beavatkozásokra. Az ilyen típusok felismerése segít a kockázatértékelésben – például egy 50 éves férfi, aki régóta kizárólagosan érdeklődik a fiúk iránt, nagyon más kockázati profillal rendelkezik, mint egy 19 éves, aki kábítószerrel való visszaélés közben molesztálta fiatal testvérét. Vandiver említése, miszerint "a gyermekmolesztálók sokszínű csoportot alkotnak", közvetlenül ehhez a tartományhoz szól, és eloszlatja azt a mítoszt, hogy mindannyian árnyékos idősebb férfi idegenek (a valóságban lehetnek családos férfiak, serdülők, sőt nők is, mindegyik más-más működési móddal).
- Női elkövetők tipológiái: Történelmileg a női szexuális bűnelkövetőket olyan sémába sorolták, mint Mathews et al. (1989), amely magában foglalta a tanárt/szeretőt, a férfi kényszerített és hajlamos (az OJP áttekintésében felvázolt módon). Vandiver kutatása kibővítette ezt, és a női elkövetők adatainak klaszterelemzésével azonosította az altípusokat. Az a tény, hogy Vandiver tipológiáját "széles körben használják" (amint azt életrajzában is megjegyzi), azt sugallja, hogy a könyv valószínűleg bemutatja ezeket a kategóriákat. Valószínűleg a következők: Heteroszexuális gondozók (tanár/szeretők) – serdülő (gyakran serdülőkorú) áldozatokat bántalmazó gondozó szerepben lévő nők, akiket az elkövető jellemzően "romantikának" keretez; Nem bűnöző homoszexuális

elkövetők – esetleg nők, akik fiatal lányokat bántalmaznak "gondoskodó" kontextusban; Női szexuális ragadozók – nők, akik a férfi elkövetőkhöz hasonlóan gyakran fiatal felnőttkorukban agresszíven üldözik az áldozatokat; Fiatal felnőtt gyermekkizsákmányolók – viszonylag fiatal nők (gyakran 30 év alattiak), akik fiatalabb gyermekeket bántalmaznak, esetleg a sajátjukat vagy azokat, akiket vigyáznak; Férfi kényszerített/kísérő – nők, akik férfi partnerrel sértenek, gyakran vonakodva; és agresszív (vagy pszichológiailag zavart) elkövetők – súlyos pszichopatológiában szenvedő nők, akik elrabolhatnak vagy erőszakosan bántalmazhatnak gyermekeket (nagyon ritka). Vandiver és Braithwaite valószínűleg kulcsfontosságú pontokra egyszerűsíti ezeket: például sok női elkövető áldozatul esik a saját családjukba vagy gondozási szférájukba tartozó kiskorúaknak; egy jelentős részhalmaz csak egy domináns férfi partner hatása alatt sérti el; és a női elkövetők általában maguk is magasabb szexuális áldozattá válások. Ez a tipológiai meglátás megkérdőjelezi a női elkövetők egydimenziós nézetét (sem a "csábító tanárok", sem a kényszer áldozatai – vannak eltérések). Rávilágít a különböző beavatkozások szükségességére is – pl. a férfi kényszerített elkövetők számára előnyös lehet a felhatalmazás és a trauma-alapú terápia, míg a ragadozó női elkövetőknek a férfi elkövetőkhöz hasonlóan intenzív kezelésre van szükségük.

- Fiatalkorú elkövetők kategóriái: Bár a könyv nem formalizálódik megnevezett "tipológiákba", mint a felnőtt elkövetők, valószínűleg a fiatalkorúak alcsoportjait írja le: például *serdülőkori kísérletezők* (olyan esetek, amikor egy tinédzser nem megfelelő szexuális magatartást folytat, valószínűleg kíváncsiságból vagy rossz határokból, gyakran sokkal fiatalabb gyerekekkel – még mindig nagyon káros, de talán inkább kezelhető éretlenségre, mint devianciára utal), *deviáns izgalommal rendelkező fiatalkorúak* (egyes fiatalkorúak a pedofil érdeklődés vagy a szadista hajlam korai jeleit mutatják, amelyek speciális beavatkozást igényelnek), és *azok, akiknek a bűncselekményei inkább hasonlítanak a kortársak szexuális zaklatására* (például a tizenévesek közötti randevús nemi erőszak helyzetei). A fiatalkorúak eseteinek sokfélesége azért fontos, mert azt sugallja, hogy nem kell mindent a legszigorúbb intézkedésekkel kezelni; Sok fiatalt el lehet terelni a bűncselekmény útjáról megfelelő kezeléssel, tekintettel a még fejlődő pszichéjükre.

A Sex Crimes: Research and Realities *című könyvben a tipológiák megvitatásának kettős értéke* van: felvilágosítja az olvasókat az elkövető viselkedésének összetettségéről, és megerősíti a könyv alapvető érvét, miszerint a szexuális erőszakra adott hatékony választ árnyalni kell. A tipológiák azt mutatják, hogy *a sértéshez különböző utak* vezetnek – legyen szó hatalomról, fantáziáról, kényszerről stb. –, és ezért *a megelőzéshez és a kezeléshez különböző utaknak kell lenniük*. Vandiver és Braithwaite a kutatásokból származó osztályozások beépítésével igazodik az uralkodó tudományos perspektívákhoz, amelyek elutasítják az "egytípusú ember" imázsát (ellentétben azzal, ahogyan a média gyakran ábrázolja a szexuális bűnözőket). Összhangban van más jelentős művekkel, mint például Knight és Prentky kutatása az elkövetők altípusairól, vagy Anna Salter munkája, amely különböző "ragadozó" profilokat ír le, bizonyítva, hogy a könyv párbeszédet folytat a kialakult kriminológiai és pszichológiai keretekkel.

A visszaesés valósága

A visszaesés témája – milyen gyakran és milyen feltételek mellett követnek el szexuális bűnözők visszaesést – számos politikai vita központi eleme, és Vandiver és Braithwaite közvetlenül foglalkozik vele. A szerzők hangsúlyozzák, hogy a "valóság" az, hogy a visszaesés *közel sem olyan burjánzó, mint azt a közvélemény feltételezi*. Erre vonatkozó adatokat mutatnak

be: átlagosan körülbelül 13-14% szexuális visszaesés 5 év alatt, amint azt fentebb említettük. Még a fel nem derített bűncselekményeket is figyelembe véve egyértelmű, hogy az ismert elkövetők nagy többsége (talán 4-ből 3 vagy több) nem követ el más ismert szexuális bűncselekményt a szabadulást követő években. Ez ellentmond annak a gyakori trópussa (amelyet a politikusok gyakran idéznek), miszerint a szexuális bűnözők "ijesztő és magas" visszaesési aránya megközelíti a 80%-ot vagy annál magasabb – ez a félreértelmezés egyetlen nem tudományos forrásból származik, amelyet sajnos az Egyesült Államok Legfelsőbb Bírósága idézett 2002-ben. Vandiver és Braithwaite szigorú metaanalitikus adatainak beillesztése segít korrigálni ezt a narratívát.

A visszaesést típus szerint is lebontják: erőszaktevők vs. gyermekmolesztálók (Hanson metaanalízise szerint az erőszaktevőknél valamivel magasabb a visszaesési arány, mint a molesztálóknál). Ennek oka lehet, hogy az erőszaktevők nagyobb átfedést mutatnak az általános bűnözéssel. Rámutatnak, hogy az időkeret és a felderítési módszer számít: a 10-15 éven túli nyomon követések magasabb kumulatív visszaesést mutatnak (egyes csoportoknál 20 év alatt elérheti a 20-25% -ot), és az olyan módszerek alkalmazása, mint az elítélés utáni poligráfos vizsgálatok, több nyilvánosságra nem hozott visszaesést mutathatnak ki. Például English et al. (2000) megállapította, hogy a poligráfos vizsgálat olyan felvételeket váltott ki, amelyek hatékonyan megduplázták a látszólagos visszaesési arányt a mintájukban (<1%-os újbóli letartóztatásról 14%-ra). Vandiver és Braithwaite ilyen eredményeket használ annak hangsúlyozására, hogy a hivatalos visszaesési statisztikákat alábecsülik, de még ha felfelé is korrigáljuk, még mindig nem *igaz* , hogy "minden" vagy akár a legtöbb elkövető visszatér.

A visszaesésről alkotott árnyalt nézetnek számos fontos következménye van, amelyeket a könyv tárgyal:

- Megkérdőjelezi azokat a politikákat, amelyek kizárólag az elkerülhetetlen visszaesés feltételezésén alapulnak (mint például az összes elkövető határozatlan idejű elzárása vagy az élethosszig tartó nyilvántartásba vétel az egyéni előrehaladás figyelembevétele nélkül). Ha sok elkövető, különösen azok, akik öregednek vagy kezelésben részesülnek, valóban felhagynak, akkor meg kell fontolnunk a differenciálást, és esetleg feloldjuk vagy enyhíthetjük a korlátozásokat azok számára, akik idővel rehabilitációt mutatnak.
- Rávilágít arra, hogy meg kell határozni, hogy kinek van nagyobb a kockázata a visszaesésnek, ahelyett, hogy minden elkövetőt egyformán veszélyesként kezelnének. Vandiver és Braithwaite rámutat az olyan előrejelzőkre, mint a szexuális deviancia (pl. deviáns szexuális érdeklődés, például szexuális vonzalom a gyermekek iránt, vagy többszörös szexuális bűncselekmények története) és az általános antiszociális irányultság (más bűncselekmények története, szabályszegés), amelyek egyes elkövetőket magasabb kockázati kategóriába sorolnak. Ez hangsúlyozza az aktuáriusi kockázatértékelések értékét (a 10. fejezetben tárgyaljuk) és azt az elvet, hogy az intenzív erőforrásokat (például GPS-megfigyelést vagy polgári kötelezettségvállalást) azokra *a kevesekre kell összpontosítani, akik valóban magas kockázatot jelentenek*, ahelyett, hogy az erőfeszítéseket vékonyan szétosztanák az elkövetők teljes populációja között.
- Vandiver és Braithwaite vitája a visszaesést is demisztifikálja azáltal, hogy megvizsgálja*, miért* követnek el egyes elkövetők visszaesést. Az olyan tényezők, mint a támogatás hiánya, a reintegráció képtelensége (amelyet a kemény közpolitikák súlyosbítanak), a kezeletlen deviancia vagy az instabil életmód hozzájárulhatnak a visszaeséshez. Így a visszaesés "valósága" magában foglalhatja, hogy ez részben társadalmi kudarc (ha valaki, aki bűncselekménymentes maradt, elszigetelődik és visszaesik, megakadályozhatta volna ezt a jobb visszatérési tervezés?).

- Valószínűleg érintik a lemondást is – a visszaesés másik oldalát. Sok elkövető, különösen az életkor előrehaladtával (az öregedés erősen összefügg a szexuális visszaesés alacsonyabb kockázatával), végül abbahagyja a bűncselekményt. Az elkövetők átlagéletkora számos tanulmányban azt mutatja, hogy a visszaesés meredeken csökken a 40-es évek közepe után. Ez fontos valóság: az olyan politikák, mint az élethosszig tartó regisztráció, ugyanúgy kezelik a 60 éves elkövetőt, mint egy 25 évest, annak ellenére, hogy a kockázati profilok nagyon eltérőek. A lemondási potenciál felismerése humánus és gyakorlati perspektíva, amelyet a könyv valószínűleg támogat.

Összességében Vandiver és Braithwaite visszaesésről szóló tudósítása összhangban van az uralkodó tudományos kutatásokkal (pl. Karl Hanson kiterjedt munkájával), és ellentétben áll az *uralkodó közfélelemmel*. A terület más jelentős szövegei is hasonlóan hangsúlyozzák a bizonyítékokat – például *Karen Terry és munkatársai Sex Offenders: Law and Policy* című könyve szintén kiemeli, hogy a visszaesés alacsonyabb a feltételezettnél, és *a Megan-törvény* támogatói gyakran visszaélnek az adatokkal. A visszaesési arányok kritikai vizsgálata *a Szexuális bűncselekmények: Kutatás és valóság című könyvben* tehát jelentősen hozzájárul a hallgatók, a gyakorló szakemberek és a politikai döntéshozók oktatásához, hogy "a valóság összetettebb, mint a mítosz". Felkészíti az olvasókat arra, hogy megkérdőjelezzék a szexuális bűnözőkkel kapcsolatos térdre ránduló állításokat, és ehelyett arra hagyatkozzanak, amit a több évtizedes kutatás valójában mutat.

Jogi és társadalmi válaszok a szexuális bűncselekményekre

Vandiver és Braithwaite a szexuális bűncselekményekre adott jogi válaszok (törvények, bűnüldözési gyakorlatok, ítélethozatal) és társadalmi válaszok (közösségi attitűdök, média, érdekképviselet) spektrumát vizsgálja. Bemutatják, hogyan alakultak ezek a válaszok, és értékelik hatékonyságukat vagy hiányosságaikat:

- A büntető igazságszolgáltatási rendszer válasza: A nemi erőszakról és a gyermekbántalmazásról szóló fejezetekben a szerzők megvitatják, hogy a rendőrség, az ügyészek és a bíróságok hogyan kezelik ezeket az eseteket. Például valószínűleg olyan fejlesztéseket emelnek ki, mint például a szexuális zaklatásra reagáló csoportok (SART) létrehozása, amelyek koordinálják az áldozatközpontú nyomozásokat, vagy a gyermekek interjúztatóinak speciális képzése. Ezzel szemben a folyamatban lévő problémákkal foglalkoznak: aluljelentés (sok áldozat félelem vagy bizalmatlanság miatt nem jelentkezik), aluljáró vádemelés (sok ügyet ejtenek, ha "gyengének" ítélik) és alacsony elítélési arány a szexuális zaklatás miatt. A bizonyítás jogi terhe és az olyan tényezők, mint az ismeretségi forgatókönyvek vagy a fizikai bizonyítékok hiánya, egyedülállóan kihívást jelentenek a szexuális bűncselekmények elbírálásában. Vandiver és Braithwaite olyan reformokat is említ, mint a nemi erőszak elleni pajzstörvények (az áldozatok szexuális előzményeinek felhasználásának korlátozása) és a gyermektanúk újításai (például a zárt láncú tévé használata a gyermekek tanúvallomására). Ezek jogi válaszok, amelyek célja a mérleg kiegyensúlyozása, és a könyv valószínűleg némi pozitív hatást tulajdonít nekik (pl. az áldozatok nagyobb hajlandósága a tanúskodásra).
- Szexuális bűnelkövetők kezelési irányelvei: A 11. fejezet megvizsgálja az olyan főbb irányelveket, mint a regisztráció, a közösségi értesítés, a tartózkodási korlátozások és a polgári kötelezettségvállalás. Vandiver és Braithwaite ezeket kutatási lencsén keresztül értékeli. Például valószínűleg idéznek tanulmányokat (DOJ-ből vagy tudományos forrásokból), amelyek szerint *az értesítési törvényeknek nincs egyértelmű elrettentő hatása a visszaesésre*, sőt hamis biztonságérzetet kelthetnek, vagy kiszoríthatják a

bűnözést. Olyan eredményeket mutathatnak be, mint: az agresszív bejelentéssel rendelkező közösségek nem látnak kevesebb szexuális bűncselekményt; vagy hogy a tartózkodási korlátozási törvényekkel rendelkező államokban nem csökkent a szexuális bűncselekmények aránya a nem rendelkezőkhöz képest (egyes tanulmányok nem találtak különbséget a visszaesési tendenciákban). Hasonlóképpen megvitathatják a polgári kötelezettségvállalás eredményeire vonatkozó bizonyítékokat – hány elkövetett elkövetőt engedtek szabadon, és hogy a szabadon engedettek esetében alacsony volt-e a visszaesési arány, ami sokak számára kérdéseket vet fel a hosszú távú elkötelezettség szükségességével kapcsolatban. Ezeknek az eredményeknek a bemutatásával Vandiver és Braithwaite kritikusan vizsgálja, hogy jogi válaszaink arányosak és bizonyítékokon alapulnak-e, vagy *erkölcsi pánik termékei* (a bevezető erkölcsi pánikvitájához kapcsolódva). A "... árnyalatai" kifejezés a szexuális bűncselekményt elkövető személyeket érintő politikák" a leírásban azt sugallja, hogy a szerzők kiemelik az összetettséget, például az elkövetők emberi jogi kérdéseit (magánélet, büntetésen túli büntetés) kontra az észlelt közbiztonsági előnyöket.

- Társadalmi válaszok és nyilvános diskurzus: A könyv nem korlátozódik csak a formális jogra, hanem a szexuális bűncselekményekre adott társadalmi reakciókkal is foglalkozik. Ez magában foglalja a média ábrázolását (gyakran szenzációhajhász és elkövetőközpontú), a közösségi félelmeket (pl. tiltakozások, amikor egy regisztráló beköltözik egy környékre) és az aktivizmust (például a *Me Too* mozgalom vagy a gyermekvédő szervezetek). Vandiver és Braithwaite pozitív társadalmi reakciókat jegyeznek fel, mint például az áldozatok érdekképviseleti csoportjainak felemelkedése, amelyek jogszabályi változásokhoz és több forráshoz vezettek a túlélők számára. Megjegyzik a társadalmi válasz negatív aspektusait is: *az elkövetőkkel szembeni éberséget* (olyan eseteket, amikor a regisztrálókat zaklatták vagy akár megölték a szomszédok, akiket az értesítési adatok felgyújtanak), és *a megbélyegzést*, amely kontraproduktív lehet. A szerzők valószínűleg a kiegyensúlyozott nyilvános diskurzus mellett érvelnek – olyan, amely nem bagatellizálja a szexuális erőszakot, és nem démonizálja az összes elkövetőt az ésszerűségen túl. A túlélők aktivizmustörténeteinek bevonásával megmutatják, hogy a társadalmi változás gyakran az érintettek hangjából származik (pl. az egyetemi támadással kapcsolatos köztudat részben a túlélők felszólalása miatt változott, ami olyan politikai változásokhoz vezetett, mint a IX. cím jobb végrehajtása).
- Megelőző vs. reaktív válaszok: Vandiver és Braithwaite rávilágít a jelenlegi válaszok feszültségére: a legtöbb jogi intézkedés (regisztráció, hosszabb büntetések stb.) reaktív – a bűncselekmény bekövetkezése után alkalmazzák –, míg *a megelőző* megközelítések (oktatás, kezelés, közösségi megelőzési programok) viszonylag alulhangsúlyozottak. A szöveg valószínűleg a megelőzésről való gondolkodásra ösztönöz: például Erin törvényét (amely megköveteli az iskoláktól, hogy tanítsák a gyerekeket a testbiztonságra, és mondják meg, ha nem megfelelő érintéssel érik őket) proaktív szociálpolitikaként említik. A szerzők rámutathatnak, hogy az első alkalommal elkövetett bűncselekmények megelőzése (talán a magas kockázatú fiatalok jobb azonosításával, vagy olyan tényezők kezelésével, mint a gyermekkori bántalmazás, a fiatalok pornográfia-fogyasztása stb.) nagyobb biztonságot nyújthat, mint kizárólag a már elkapottakra összpontosítani.
- Globális perspektíva: Bár a könyv jogilag USA-központú, valószínűleg érinti a nemzetközi szempontokat – pl. az ENSZ emberkereskedelemről szóló jegyzőkönyveit, az európai megközelítések különbözőségét (egyes európai országok a rehabilitációt hangsúlyozzák, és rövidebb regisztrációs időszakok vannak, vagy egyáltalán nincsenek, a nyilvános megszégyenítés helyett a szakmai megfigyelésre támaszkodva). Vandiver

és Braithwaite említése az UNODC adatairól a bevezetőben utal néhány globális bűnügyi statisztikai kontextusra.

Vandiver és Braithwaite tudósításait más szakirodalommal összehasonlítva: sok kriminológiai szöveg (pl. Terry *szexuális bűncselekménye* vagy olyan tudósok törvényei/politikai elemzései, mint Richard Tewksbury vagy Jill Levenson) hasonlóan kritizálja Megan törvényét és a kapcsolódó politikákat, arra a következtetésre jutva, hogy azokat inkább a politika, mint a bizonyítékok vezérlik. *A Sex Crimes: Research and Realities* naprakész hivatkozásokkal erősíti meg ezt az uralkodó perspektívát, és az olvasók szilárdan megértik, hogy "*amit igaznak tartanak" a szexuális bűnözők kezelésével kapcsolatban, az gyakran eltér a kutatási eredményektől.*

Kezelési megközelítések

Vandiver és Braithwaite kezelésről szóló fejtegetése a 10. fejezetben mind a történelmi, mind a jelenlegi megközelítéseket lefedi, kritikai pillantást vetve arra, hogy mik a kezelés "valóságai":

- Történelem és evolúció: A szexuális bűnözők kezelésére tett korai kísérletek (a 20. század közepe) gyakran durvák vagy tisztán büntető jellegűek voltak: a freudi pszichoterápiától (kevés bizonyítékkal a sikerről) a viselkedési idegenkedésig (az elkövetők ammóniaszagot éreznek, vagy enyhe sokkot kapnak, ha deviáns ingereknek vannak kitéve) a hormonterápia első alkalmazásáig. A 20. század végére konszenzus alakult ki a kognitív-viselkedési terápia (CBT), mint a legígéretesebb megközelítés körül. Vandiver és Braithwaite feltérképezi ezt az evolúciót, implicit módon bemutatva, hogy a kezelés hogyan vált a nem tesztelt elméletről a bizonyítékokon alapuló gyakorlatra. Megemlítik a "kémiai kasztrálást" (olyan gyógyszerek használatát, mint a Depo-Provera a tesztoszteron csökkentésére), sőt egyes helyeken még a műtéti kasztrálást is – megjegyezve, hogy ezek ellentmondásosak és etikai kérdéseket vetnek fel, de néhány elkövető maga is önként jelentkezett nekik, hogy csökkentsék késztetéseiket.
- A hatékony kezelés alapelvei: A szerzők kiemelik a modern szexuális bűnözők kezelési programjainak összetevőit. Ezek jellemzően a következők: az elkövetők segítése a *tetteikért való felelősség vállalásában* (tagadás vagy minimalizálás nélkül), *kognitív szerkezetátalakítás* (torz hiedelmek, például az áldozathibáztatás vagy jogosultság azonosítása és kijavítása), *empátia tréning* (az okozott kár megértése érdekében), *viselkedési technikák* (például izgalmi rekondicionálás – esetleg az elkövetők utasítása, hogy az izgalmukat a megfelelő ingerekre térjék el), *szociális készségek képzése* (sok elkövetőnek hiányosságai vannak a kapcsolati készségekben, az intimitásban stb.), és *a visszaesés megelőzésének tervezése* (a "bűncselekményi ciklusok" és a magas kockázatú helyzetek felismerése, valamint stratégiák kidolgozása a visszaesés elkerülésére). Vandiver és Braithwaite valószínűleg leírják, hogy a csoportterápiás modalitás gyakori, lehetővé téve a társak konfrontációját és a proszociális attitűdök modellezését.
- Poligráf és más kiegészítők használata: Figyelemre méltó gyakorlat sok joghatóságban az *elítélés utáni poligráf* a kezelésben, ahol az elkövetők rendszeresen poligráfos teszteket végeznek viselkedésükről (például "egyedül voltál gyerekekkel az utolsó ülés óta?" vagy az összes korábbi áldozat nyilvánosságra hozatala). A szerzők ezt a visszaesés mérésével összefüggésben említik (a poligráfok többet tárnak fel, mint a hivatalos feljegyzések), de kezelési eszközként is – hajlamos több őszinteséget és teljes nyilvánosságra hozatalt indukálni, amit a terapeuták hasznosnak tartanak a titkos

visszaesési viselkedés megelőzésében. A könyv valószínűleg megjegyzi ennek a gyakorlatnak a vitatottságát (a kritikusok szerint a poligráf pontossága korlátozott, de sok terapeuta hasznosnak találja a pszichológiai nyomást).

- Hatékonyság és korlátok: Vandiver és Braithwaite áttekinti a kezelési eredmények metaanalízisét. A kutatásokban (a legújabb tanulmányok szerint) konszenzus az, hogy a jól végrehajtott kezelés a visszaesés kismértékű, de jelentős csökkenéséhez vezet – pl. a szexuális visszaesés talán 10% a kezeltnél és 13% a kezeletlennél bizonyos nyomon követések során (a tényleges adatok tanulmányonként változnak). Idézhetnek konkrét tanulmányokat, vagy egyszerűen kijelenthetik, hogy a kezelt elkövetők alacsonyabb arányt és hosszabb időt mutatnak a bűnismétléshez. Valószínűleg arra is rámutatnak, hogy nem minden kezelés egyenlő: a rosszul működtetett programok vagy a tisztán büntető "kezelés" (például a megszégyenítési taktika vagy a pszichoedukáció aktív viselkedésváltozási összetevők nélkül) nem működik. Valószínűleg a kockázat-szükséglet-válasz (RNR) modellre hivatkoznak – ami azt jelenti, hogy a kezelés intenzitásának meg kell egyeznie az elkövető kockázati szintjével, meg kell céloznia a kriminogén *szükségleteket* (például deviáns izgalom vagy kábítószerrel való visszaélés), és az elkövető jellemzőinek (kultúra, tanulási stílus) megfelelő stílusban kell megvalósítani. Az RNR elveket követő programok érik el a legjobb eredményeket a tanulmányokban.
- Kihívások a kezelésben: A szerzők elismerik a kihívásokat: az elkövetők egy részhalmaza (különösen a ragadozó pedofilok vagy a súlyos pszichopátiában szenvedők) a kezelés után is magas a visszaesési arány, ami talán karbantartás vagy élethosszig tartó felügyelet szükségességét jelzi. Egy másik kihívás a *kezelés befejezésének hiánya* – a kieső vagy kiutasított elkövetők általában magasabb visszaesést mutatnak (ami korrelációt jelenthet a magasabb kockázatú egyénekkel). Vandiver és Braithwaite megvitathatják a "*megváltoztathatók-e a deviáns szexuális érdeklődés" vitát is.* – Egyesek szerint a terápia csak az irányítást taníthatja, nem a vonzalom megváltoztatását; mások olyan módszereket alkalmaznak, mint a maszturbációs rekondicionálás, hogy valóban megváltoztassák az izgalmi mintákat. A "valóság" itt az lehet, hogy az abszolút gyógymódok ritkák (a pedofil rendellenességben szenvedők valószínűleg egy életen át hordozzák ezt a vonzalmat), de a hatékony kezelés és a bűncselekmények elkerülése belső ellenőrzéssel és külső támogatással érhető el.
- Fiatalkorúak és nők kezelése: A szerzők valószínűleg megjegyzik, hogy a fiatalkorúak részesülnek a családi alapú beavatkozásokból (például a multiszisztémás terápiából vagy a fiatalok számára adaptált kognitív-viselkedési programokból), és általában jobb prognózisuk van, ha korán elkapják őket. Lehet, hogy a női elkövetőknek nincs sok dedikált programjuk, de tekintettel gyakran traumával kapcsolatos hátterükre, traumával kapcsolatos megközelítés javasolt.

A Sex Crimes: Research and Realities *című könyv kezeléséről szóló vita* összhangban van más átfogó szövegekkel (például *Prescott és Levenson* The Treatment of Sexual Offenders *vagy Current Approaches in Sex Offender Management*). Vandiver és Braithwaite hangsúlyozzák a bizonyítékokon alapuló gyakorlatokat (CBT, RNR modell), és óva intenek a népszerű, de nem bizonyított beavatkozásoktól (pl. konfrontatív megszégyenítő terápia). Ez megerősíti a könyv témáját, miszerint az empirikus adatoknak – nem pedig az intuíciónak vagy az érzelmeknek – kell irányítaniuk az elkövetők rehabilitációját. Optimista megjegyzést is érint: míg a szexuális bűnözőket gyakran segítségen túlinak ábrázolják, a kutatások azt mutatják, hogy sokan rehabilitálhatók, vagy legalábbis bűncselekménymentesen élhetnek, megfelelő kezelésben és támogatásban.

Politikai következmények

A könyv során, és különösen a befejezésben, Vandiver és Braithwaite kiemeli az általuk bemutatott kutatások és valóságok politikai következményeit. A legfontosabb következmények és ajánlások a következők:

- Használja a kutatást a politika tájékoztatására: Általános téma, hogy a politikát nem elszigetelt szörnyű esetek vagy nyilvános pánik vezérelheti, hanem összesített bizonyítékok. Például, mivel a bizonyítékok azt mutatják, hogy a tartózkodási korlátozások nem akadályozzák meg a visszaesést, hanem instabilitást okoznak, a politikai következmény az, hogy az ilyen korlátozásokat át kell gondolni, vagy csak egyéni, magas kockázatú esetekben kell alkalmazni, nem pedig általános tilalmakban. Hasonlóképpen, tekintettel arra, hogy a fiatalkorúak nyilvántartása nem jár közbiztonsági előnyökkel, és károsítja a fiatalok kilátásait, politikai következménye a fiatalkorúak mentesítése az állami nyilvántartások alól (ezt a változtatást egyes államok elfogadták). Vandiver és Braithwaite adatvezérelt megközelítése implicit módon amellett érvel, hogy a törvényhozások és a büntető igazságszolgáltatási szervek vegyék figyelembe az empirikus tanulmányokat a törvények megalkotásakor (mint ahogy a jogalkotóknak tudniuk kellett volna, hogy az "ijesztő és magas" visszaesési állítás megalapozatlan – egy olyan eset, amikor a rossz adatok szigorú törvényekhez vezettek).
- Testreszabott, kockázatalapú megközelítések: A politikának át kell térnie az egységes rendszerekről a kockázati szintű rendszerekre. Sok joghatóság ma már bűncselekmény vagy kockázati szint szerint rangsorolja a regisztrálókat; A szerzők támogatnák ezt, mint egy módot arra, hogy a felügyeletet azokra összpontosítsák, akik valódi veszélyt jelentenek, miközben enyhítik az alacsonyabb kockázatú elkövetők terheit (akiket esetleg korábban fel lehetne menteni bizonyos követelmények alól). Támogathatják a nyilvántartásból való törlés mechanizmusait a bizonyított jó viselkedés időszaka után, amit néhány állam megenged, ami azt bizonyítja, hogy a visszaesés valószínűsége meredeken csökken az évek után a bűncselekményektől.
- Megelőzés és oktatás: Vandiver és Braithwaite valószínűleg több megelőző erőfeszítésre szólít fel. A politikai következmények közé tartozik az átfogó szexuális oktatás finanszírozása, amely kiterjed a beleegyezésre és a határok tiszteletben tartására (a tizenévesek közötti támadások megelőzése érdekében), a gyermekek szexuális zaklatásának megelőzésére irányuló programok kötelezővé tétele az iskolákban (ahogy az Erin-törvény teszi), valamint a mítoszok eloszlatására irányuló közoktatási kampányok (például a szülők oktatása arról, hogy a bántalmazást általában valaki ismeri, ezért nem csak az "idegen veszélyre" kell figyelniük). Egy másik megelőzési szempont az upstream tényezők kezelése: a gyermekbántalmazás és az erőszaknak való kitettség csökkentésére irányuló politikák (az ezeket elszenvedő gyermekek nagyobb eséllyel válnak később elkövetővé vagy áldozattá, így a szilárd gyermekvédelem viszont csökkentheti a szexuális bűncselekmények arányát egy generációval később).
- Áldozati szolgáltatások és érdekképviselet: A könyv viktimológiai fejezete politikai támogatást jelent az áldozatok szolgáltatásainak megerősítéséhez – például annak biztosítása, hogy minden szexuális zaklatás áldozata hozzáférjen a nemi erőszak krízisügyvédjéhez és a SANE vizsgához, vagy hogy a gyermekvédelmi központok megfelelő finanszírozással rendelkezzenek a gyermekbarát nyomozati környezet biztosításához. Javasolhatják a szexuális bűncselekmények elévülési idejének meghosszabbítását vagy megszüntetését (ezt a tendenciát láttuk, amely összehangolja a törvényt a tudással, amelyet sok áldozat csak az élet későbbi szakaszában tár fel). Kiemelik az olyan pozitív politikai lépéseket is, mint az áldozatok kártérítése, a nemi

erőszak pajzsára vonatkozó törvények stb., mint olyan dolgokat, amelyeket fenn kell tartani és építeni kell.

- Kiegyensúlyozott büntetés és rehabilitáció: Vandiver és Braithwaite bizonyítékai a visszaesésről és a kezelésről azt is sugallják, hogy a rendkívül büntető intézkedések (például életfogytiglani börtönbüntetés a szexuális bűncselekmények széles kategóriáiért vagy a kötelező minimumok, amelyek megszüntetik a diszkréciót) nem biztos, hogy arányos előnyökkel járnak. Ehelyett politikai következménye a *börtönben és a közösségben zajló rehabilitációs programokba való befektetés.* Támogathatják annak biztosítását, hogy minden elítélt szexuális bűnöző legalább értékelést és megfelelő bánásmódot kapjon akár a bebörtönzés, akár a próbaidő alatt – ez nemcsak etikailag megalapozott, ha megakadályozhatja a jövőbeni áldozatokat, de a tanulmányok azt mutatják, hogy költséghatékony az újbóli bebörtönzés költségeihez képest. A reintegrációt ösztönző politikák (lakhatási támogatás, foglalkoztatási támogatás az ítélet utáni elkövetők számára, akik bizonyítottan elkötelezettek a változás iránt) szintén levezethetők pragmatikus megközelítésükből. Ez kétségtelenül politikailag nehéz eladás, de a szerzők adatainak bemutatása felbátoríthat néhány olvasót, hogy fontolóra vegyék.
- Folyamatos kutatás és értékelés: Végül Vandiver és Braithwaite valószínűleg hangsúlyozzák, hogy a szexuális bűncselekményekkel kapcsolatos politikákat folyamatosan értékelni és frissíteni kell, amint új adatok jelennek meg – a politika és a kutatás visszacsatolási hurokja. Például, ha új megfigyelési technológia vagy terápiás technikák jelennek meg, a kísérleti programoknak tesztelniük kell őket, és csak akkor kell bővíteniük, ha hatékonyak. A szexuális bűncselekmények dinamikus jellege (pl. az internet megjelenése új törvényeket igényelt, például a kiberkizsákmányolás esetében) azt jelenti, hogy a politikai döntéshozóknak a jelenlegi kutatásokra kell támaszkodniuk, nem pedig a 20 éves feltételezésekre.

Lényegében a Szexuális bűncselekmények: Kutatás és valóság *című könyvből levont politikai következmények* összhangban vannak a szexuális erőszak kezelésének közegészségügyi és bizonyítékokon alapuló modelljével: összpontosítson a megelőzésre, célozza meg a kockázati beavatkozásokat, támogassa az áldozatokat, és használja fel az adatokat a helyes irányba. Ez némileg ellentmond a gyakran uralkodó büntető, félelem által vezérelt politikai környezetnek, de nagyon is összhangban van az olyan testületek szakértői ajánlásaival, mint a Szexuális Bántalmazók Kezelésének Szövetsége (ATSA) vagy az akadémiai konszenzus. A kutatás és a szakpolitikai javaslatok egyértelmű összekapcsolásával Vandiver és Braithwaite hozzájárul az akadémia és a gyakorlat közötti szakadék áthidalásához – ez a hozzájárulás befolyásolhatja a könyvet olvasó előrelátó hallgatókat vagy szakembereket.

A könyv kritikai értékelése

Erősségek: *A Sex Crimes: Research and Realities* kiemelkedik szélességével, aktualitásával és empirizmusával. A könyv lenyűgözően átfogó – a szexuális bűncselekmények gyakorlatilag minden főbb aspektusát lefedi (több elkövetői csoport, több bűncselekménytípus és a teljes büntető igazságszolgáltatási folyamat a nyomozástól a szabadon bocsátás utáni politikáig). Sok szöveg egy szempontra összpontosít (pl. kizárólag a szexuális bűnelkövetők kezelésére, vagy csak a szexuális erőszakra vonatkozó törvényre), de Vandivernek és Braithwaite-nek sikerül "elméleti fogalmak és kutatási adatok teljes skáláját felhasználva keretet szőnie", hogy egy kötetben tárgyalja a bűncselekményeket, az elkövetőket, az áldozatokat, a kezeléseket és a politikát. Ez az integratív megközelítés nagy erősség, amint azt külső bírálók is megerősítik, akik megjegyzik, hogy a könyv a mítosz és az empirikus valóság közötti ellentétekkel

foglalkozik. Az esettanulmányok és a valós példák (például Kobe Bryant esetére vagy Sandusky esetére való hivatkozás) beépítése vonzóvá teszi az anyagot, és konkrétan szemlélteti a pontokat. Az írási stílus hozzáférhető, mégis tudományos – a szándéknak megfelelően alkalmas haladó egyetemisták, diplomások és gyakorló szakemberek számára. Minden fejezet célokkal, kulcskifejezésekkel és összefoglaló pontokkal van felépítve (a részletes tartalom szerint a fejezetek "Felülvizsgálati pontokkal" és definíciókkal végződnek), ami pedagógiailag erős.

A szerzők objektivitást és mítoszromboló tisztaságot mutatnak. Nem riadnak vissza attól, hogy szembenézzenek a népszerű tévhitekkel, de ezt úgy teszik, hogy polémia helyett adatokat mutatnak be. Például az "egyszer elkövető, mindig elkövető" mítosz kezelését úgy kezelik, hogy elmagyarázzák a visszaesés mérésének módszertani árnyalatait, majd kemény statisztikákat idéznek. Ez a bizonyítékokon alapuló cáfolattétel növeli a könyv hitelességét, és segít az olvasóknak bízni abban, hogy a szerzőket a tudomány vezérli, nem pedig egy politikai vagy ideológiai napirend. Valójában Vandiver és Braithwaite fenntartja az akadémiai pártatlanság hangnemét; még akkor is, ha a változást szorgalmazzák (például azt sugallják, hogy egyes politikák tévesek), azt kutatási eredményekre alapozzák, nem pedig csak erkölcsi felháborodásra.

Módszertanilag másodlagos forrásként a könyv kiemelkedik egy hatalmas irodalom összeállításában és szintetizálásában. Vandiver és Braithwaite metaanalíziseket, longitudinális tanulmányokat és áttekintéseket idéz, ami megerősíti a bizalmat, hogy a tartalom szilárd bizonyítékokon alapul. A közel 30 oldalnyi hivatkozás jelenléte az első kiadásban jelzi a kutatás mélységét. Maguk a szerzők szakértők (Vandiver hosszú kutatása a női és fiatalkorú elkövetőkről egyértelműen átitatott), ami betekintést nyújt számukra az általuk bemutatott adatok árnyalataiba. Például Vandiver saját tanulmánya a texasi regisztrálók 6-8 éves nyomon követéséről (2008) vagy a női elkövetők visszaeséséről valószínűleg tájékoztatja a könyv egyes részeit, és az irodalmi összefoglaló mellett eredeti perspektívát is nyújt. Ez a bennfentes tudás erősség – pl. a női elkövetők tipológiáinak leírásakor Vandiver első kézből adhat magyarázatot arról, hogyan származtatták ezeket a kategóriákat, és hogyan tesztelték őket.

A könyv átfogósága egy másik erősség. Nem hagyja figyelmen kívül azokat a szempontokat, amelyeket más művekben gyakran elhanyagolnak: női elkövetők (régebbi tankönyvek ritkán foglalkoznak), intézményi bántalmazás (időszerű téma az egyházi és sportbántalmazási botrányok után) és áldozatok (egy teljes fejezettel és az áldozatok megfontolásával). Az egyik bíráló üdvözölte a nyomozati és áldozati interakciós tartalmak hozzáadását, mint olyasmit, amire "szükség van, és más szövegekben nem gyakran található meg". Ez azt jelzi, hogy a könyv kitölti a meglévő irodalom hiányosságait. Azzal, hogy naprakész (2. kiadás 2022-ben, amely magában foglalja a legutóbbi változásokat és eseteket), elkerüli az elavult információk csapdáját, amely egyes tudományos szövegeket sújt. Például valószínűleg olyan közelmúltbeli jelenségekre hivatkozik, mint a közösségi média hatása a bűncselekményekre vagy az aktivizmusra (#MeToo), és a közelmúltbeli politikai vitákra (pl. egyes államok a 2010-es évek végén visszaszorították a fiatalkorúak regisztrációját) – olyan témákra, amelyek régebbi forrásokban nem szerepelnének.

Korlátok: Számos erőssége ellenére a könyvnek vannak bizonyos korlátai, amelyek a terjedelméből és céljából adódnak:

- Mélység vs. szélesség kompromisszum: Ennyi téma lefedése ~350 oldalon azt jelenti, hogy egyes területeket viszonylag felületesen kezelnek. A szakemberek úgy találhatják,

hogy egy adott fejezet önmagában is könyv lehet (sőt, egész könyvek léteznek a nemi erőszakról, a szexuális bűnözőkről szóló törvényekről stb.). Például a szexkereskedelemről szóló rész nem mélyül el mélyen a nemzetközi emberkereskedelmi hálózatokban vagy a szexmunka kontra emberkereskedelem körüli vitákban, mert egy fejezetet oszt meg a gyermekpornográfiával. Hasonlóképpen, a fiatalkorúak és a nők egy fejezetbe való egyesítése (a 2. kiadásban) azt jelenti, hogy minden alcsoport korlátozott oldalakat kaphat. Így a könyv jól szolgál áttekintésként, de nem az utolsó szóként egyetlen témában sem. A haladó olvasóknak ki kell egészíteniük bizonyos altémák részletesebb olvasmányaival.

- Elsősorban az Egyesült Államokra és a büntető igazságszolgáltatásra összpontosít: A könyv jogról és politikáról szóló vitái többnyire az Egyesült Államok kontextusáról szólnak (érthetően, tekintettel Vandiver szakértelmére és az olyan amerikai törvényekre való összpontosításra, mint a Megan-törvény). A nemzetközi olvasók vagy a kultúrák közötti perspektívák iránt érdeklődők korlátozott információkat találnak arról, hogy más országok hogyan kezelik a szexuális bűncselekményeket (például Európa általában rehabilitatívabb megközelítése vagy a szexuális erőszakkal kapcsolatos eltérő kulturális kérdések más társadalmakban). Ezenkívül a hangsúly nagyrészt a büntető igazságszolgáltatási rendszer válaszain van. A szélesebb körű társadalmi megelőzési intézkedések (közegészségügyi megközelítés, közösségi szervezetek szerepe) említést kapnak, de nem állnak a középpontban. Egyes kritikusok azt mondhatják, hogy a könyv még mindig sokat keretezi a dolgokat az elkövetők kezelésének szempontjából (az értékelésről szóló fejezetek stb.), bár a hozzáadott viktimológiai fejezet segít ezt kiegyensúlyozni.
- Potenciális elfogultság és objektivitás: Vandiver és Braithwaite egyértelműen a bizonyítékokon alapuló, gyakran reformorientált következtetések felé orientálódnak (pl. szkepticizmus a kemény nyilvántartásokkal szemben). Bár ez adatokon alapul, egyesek azzal érvelhetnek, hogy a szerzők alábecsülhetik azokat a tanulmányokat, amelyek ellentétes eredményeket mutatnak. Például egy kritikus megkérdezheti: teljes mértékben képviselik-e azokat a tanulmányokat, amelyek azt állítják, hogy bizonyos irányelvek hatékonyak (ha vannak ilyenek)? Vagy elég hangot adnak a bűnüldözés szószólóinak érveinek? Általánosságban elmondható, hogy az akadémiai körökben a konszenzus támogatja a szerzők álláspontját, de pusztán objektivitási szempontból a szöveg nem semleges abban az értelemben, hogy egyenlő súlyt tulajdonítson a mítosznak és a valóságnak – nyíltan szembeszáll a mítoszokkal. Ez vitathatatlanul indokolt megközelítés (mivel a mítoszok nem bizonyítékokon alapulnak), de az olvasó, aki pro-kontra vitát keres mondjuk a regisztrációs törvényekről, úgy érezheti, hogy a könyv egyértelműen a hátrányok kiemelése felé hajlik, amint azt a kutatások is mutatják. Ennek ellenére ez az "elfogultság" az empirizmus felé mutat, ami tudományos értelemben erősség, nem hiba.
- Módszertani korlátok: Mások kutatásait összefoglaló tankönyvként a könyv saját módszertana a szakirodalmi áttekintés. A meglévő tanulmányok minőségére támaszkodik. Vandiver és Braithwaite gyakran megjegyzik ezeknek a tanulmányoknak a korlátait (például a visszaesési vizsgálatok kis mintaméretét vagy a definíciók különbségeit). Azonban mindig fennáll a *szelekciós torzítás veszélye* abban, hogy milyen szakirodalmat idéznek. Például a kezelés hatékonyságának megjegyezésekor csak olyan tanulmányokat idéznek, amelyek pozitív hatást mutattak? (Valószínűleg metaanalíziseket idéznek, amelyek sikeres és sikertelen programokat is tartalmaznak, szóval ez rendben van). A visszaesési arányok megvitatásakor megfelelően tisztázzák a kontextust (megemlítik a nyomon követési időket, intézkedéseket stb., ami jó)? Összességében óvatosnak tűnnek, de a hiperkritikus szem azt mondhatja, hogy korlát

az, hogy mint minden szerző, a saját perspektíváján keresztül szűrik a terjedelmes irodalmat.

- Valós hatás bizonytalan: A valós hatás szempontjából a könyv elsősorban oktató jellegű. Hatása az olvasóközönségétől függ. Tankönyvként sok kriminológiai, szociális munkás vagy büntető igazságszolgáltatási hallgatót befolyásolhat – formálva a szakemberek következő generációját, hogy kritikusabban és együttérzőbben gondolkodjanak a szexuális bűncselekményekről. Ez fontos hatás, bár közvetett. A politikára vagy a közbeszédre gyakorolt közvetlen hatást nehezebb felmérni. Magát a könyvet valószínűleg nem fogják olvasni a politikusok vagy a nagyközönség; Ez nem egy tömegpiaci leleplezés, hanem egy tudományos szöveg. Tehát hatása azokon keresztül közlekedik, akik tanulmányozzák, és esetleg idézik saját munkájukban. Mondhatnánk, hogy korlát az, hogy *nagyrészt a kutatók és a tájékozott gyakorlók kórusának prédikál,* miközben a nyilvános diskurzusban a mítoszokat és a pánikot továbbra is más erők táplálják. Ez azonban nem annyira a könyv hibája, mint inkább a terjesztés valósága. Talán ha a szerzők írnának egy véleménycikket vagy egy szakkönyvet, amely összefoglalja ezeket a valóságokat a laikus olvasók számára, annak szélesebb körű azonnali hatása lehetne. A könyv hozzájárulása növekményesebb – hozzáadva a bizonyítékokon alapuló reformot támogató tudományos és képzési forrásokat.

Összefoglalva, *a Sex Crimes: Research and Realities* egy jól kutatott, átfogó és empirikusan megalapozott munka, amely tudományos forrásként jeleskedik. Alapossága, tisztasága és mítoszrombolása terén rejlő erősségei messze felülmúlják kisebb korlátait. Lehet, hogy nem nyújt mély minőségi betekintést mondjuk az elkövetők vagy áldozatok megélt tapasztalataiba (stílusa inkább riportszerű, mint narratív), de ezeket az emberi elemeket esetpéldákon és túlélői matricákon keresztül fedi le a céljának megfelelően. A megfigyelt korlátok – elsősorban az egyes altémák szükséges sekélysége – jellemzőek egy felmérési szövegre, és kezelhetők, ha sarokkőként használják a koncentráltabb olvasatok mellett. Fontos, hogy a könyv objektív hangvétele és az adatok széles körű idézése hitelességet kölcsönöz neki, ami jó előjel az olvasókra gyakorolt hatása miatt, és ösztönzi a szexuális bűncselekmények politikájának és gyakorlatának okosabb megközelítését.

Összehasonlítás a terület más munkáival és perspektíváival

Vandiver és Braithwaite *Sex Crimes: Research and Realities című könyve* kontextusba helyezhető más főbb szövegek és a szexuális bűnözés kutatásának perspektíváinak általános fejlődése között:

- Átfogóság vs. szakszövegek: Összehasonlítva a korábbi tankönyvekkel, mint például Holmes és Holmes *Sex Crimes: Patterns and Behavior* (utolsó kiadás ~2008) vagy Terry Thomas *Sex Crime: Sex Offending and Society* (3. kiadás 2016 az Egyesült Királyságban), Vandiver és Braithwaite munkája naprakészebb és szélesebb körű. A Holmes & Holmes például az elkövetők típusainak profilozására összpontosított (az erőszaktevőkről, pedofilokról stb. szóló fejezetekkel, nagyrészt viselkedéstudományi szempontból, beleértve számos esettanulmányt, például sorozatos erőszaktevőket). Vandiver és Braithwaite hasonló területet fed le a tipológiák terén, de beépítik azokat a politikai és kezelési szempontokat is, amelyeket a Holmes & Holmes csak könnyedén érintett. Terry *szexuális bűncselekménye* (Egyesült Királyság) sokat foglalkozik a

jogrendszerekkel, és földrajzilag eltérő fókuszú, bár eloszlatja a szexuális bűnözőkkel kapcsolatos mítoszokat is. Vandiver és Braithwaite könyve valószínűleg Terryvel összhangban van Megan törvénystílusú politikájának kritikai nézeteiben (Thomas arról írt, hogy a nyilvános értesítés kontraproduktív lehet).

- Mítoszrombolás és empirikus fókusz: Vandiver és Braithwaite explicit mítoszromboló keretrendszere olyan műveket visszhangoz, mint Jill Levenson és Leo Cotter "Megan's Law: Crime and Politics" című műve, amely azt vizsgálta, hogy a nyilvántartásokkal kapcsolatos általános hiedelmek igazak-e (gyakran nem igazak). Olyan szakértők tudományos cikkeivel is rezonál, mint Richard Tewksbury vagy Elizabeth Letourneau, akik megcáfolták a mítoszokat (pl. Letourneau munkája, amely azt mutatja, hogy a fiatalkorúak regisztrációja káros). Vandiver és Braithwaite ezeket az eltérő mítoszromboló eredményeket egyetlen átfogó forrásba gyűjtötte össze, és kiterjesztette a szexuális bűnözés lényegében minden aspektusára. Nem sok könyv rendelkezik olyan széleskörűen, hogy egy borító alatt beszéljen a hamis nemi erőszak vádjairól, a grooming mítoszokról és a magas visszaesés mítoszáról. Ebben az értelemben összehasonlítható az ATSA (Association for the Treatment of Sexual Abusers) megközelítésével (és talán inspirálta), amely gyakran tesz közzé adatlapokat a mítoszok ellensúlyozására.
- A női elkövetők és áldozatok bevonása: Hagyományosan a terület szakirodalma erősen összpontosított a férfi elkövetőkre és a női áldozatokra, gyakran háttérbe szorítva a női elkövetőket vagy a férfi áldozatokat. Vandiver és Braithwaite azzal különböztetik meg magukat, hogy helyet szentelnek ezeknek a csoportoknak. Összehasonlításképpen: Anna Salter *Predators: Pedophiles, Rapists, and Other Sex Offenders* (2003, egy népszerűbb közönség számára népszerű könyv) lebilincselő részletességgel írta le a különböző elkövetők profilját, de nem sokat foglalkozott a női elkövetőkkel vagy a politikával, és riasztóbb hangvételű volt (Salter klinikusként hangsúlyozza, hogy sok elkövető mennyire ravasz és veszélyes). Vandiver és Braithwaite hangvétele akadémikusabb és kiegyensúlyozottabb: miközben elismerik a veszélyeket, kiemelik azokat is, akik nem illenek bele a "ragadozó" archetípusba (például nők és fiatalkorúak, vagy rehabilitáló elkövetők). Egy másik szöveg, Boer és munkatársai "Szexuális erőszak: kockázat- és fenyegetésértékelés" című szövege mélyrehatóan foglalkozik a kockázatértékeléssel és a pszichológiával, de nem a politikával vagy a tág társadalmi kontextussal. Vandiver és Braithwaite áthidalja ezt a szakadékot azáltal, hogy összekapcsolja a kockázatkutatást a társadalmi intézkedésekkel.
- Elméleti integráció: Sok korábbi munka szűkebb elméleti lencsével rendelkezett (pl. némelyik nagyrészt pszichológiai volt, az elkövetők pszichopatológiájára összpontosított; mások szociológiaiak voltak, a nemi erőszak kultúrájára és a feminista elméletre összpontosítottak). *A Sex Crimes: Research and Realities* elméleti szempontból különösen pluralista – a biológiaitól a feminista vonatkozásokig mindent felsorol (bár érdekes módon a nemi erőszak explicit feminista elméleti perspektívája – mint például a patriarchális hatalmi dinamika – nem szerepel kiemelkedően a tartalomjegyzékben; empirikus elméletekre összpontosítanak. Lehetséges, hogy feminista perspektívákat érintenek, amikor ellenséges férfiasságról stb. beszélnek, még akkor is, ha nem így nevezik meg). Ez a pluralizmus jó összehasonlítássá teszi a könyvet Ward és Beech (2006) "Theories of Sexual Offending" című művével, amely integrált elméleteket részletezett; Vandiver és Braithwaite idéz néhány ilyen integrált modellt, de általános kriminológiát is tartalmaz, szélesebb alapot adva.
- Uralkodó nyilvános perspektívák vs. kutatási perspektívák: A közbeszédben gyakran két szélsőséges narratíva uralkodik: az egyik egy büntető narratíva, amely a szexuális bűnözőket menthetetlen szörnyetegeknek tekinti, akik kemény ellenőrzést igényelnek;

és a kettő, egy talán túlságosan optimista narratíva (kevésbé gyakori a nyilvánosság előtt, inkább egyes érdekképviseleti körökben), amely a teljes rehabilitációt részesíti előnyben, és néha lekicsinyeli a kockázatot. Vandiver és Braithwaite szilárdan elfoglalják a középutat a kutatások alapján: *egyes* elkövetők veszélyesek, sokan nem; *egyes* irányelvek működnek, mások nem. Olyan perspektívát képviselnek, amely a tudományos közösségben épült – néha "bizonyítékokon alapuló, közegészségügyi megközelítésnek" is nevezik. Ez a perspektíva összhangban van olyan vezető kutatókkal, mint Karl Hanson, Howard Barbaree, Michael Seto és mások, akik a bizonyítékokat és a kockázatkezelést hangsúlyozzák. A könyv ellentétben áll a régebbi uralkodó perspektívákkal, mint például az 1990-es évek "szexuális ragadozó" pánikja, amikor az SVP-törvények újak voltak, és kevesen kérdőjelezték meg őket. Most, több évtizedes adatokkal, Vandiver és Braithwaite perspektívája inkább a tudósok körében norma, de még mindig felzárkózik a közpolitikában.

- Egyéb fontosabb szövegek: Érdemes megjegyezni, hogy ez a könyv hogyan viszonyul néhány más figyelemre méltó műhöz: Prentky, Janus és Seto kézikönyve a szexuális bűnözők kezeléséről (egy hatalmas szakmai hivatkozás) klinikailag sokkal részletesebb, de nem annyira hozzáférhető; A Laws & O'Donohue "Sex Offender Laws: Failed Policies" (2008) című gyűjteménye a jogpolitikai kritikára összpontosít; Vandiver és Braithwaite egyszerzős hangja koherensebb narratívát ad a témák között, mint egy szerkesztett gyűjtemény. Könyvük valószínűleg a régebbi, átfogó szövegek utódjaként szolgál, mint például a "Szexuális bűnözők: A kockázatértékelés, a kezelés és a politika legújabb trendjei" – de frissítették és kibővítették olyan dolgokkal, mint a technológia szerepe és a jelenlegi aktivizmus.

Összefoglalva, Vandiver és Braithwaite *Szexuális bűncselekmények: Kutatás és valóság* című könyve összhangban van a 2020-as évek uralkodó tudományos perspektívájával*, és hozzájárul ahhoz* : amely ragaszkodik a szexuális bűncselekmények adatvezérelt megértéséhez. Abban különbözteti meg magát, hogy ezt a perspektívát egy nagyon befogadó, tanítás-orientált formátumba csomagolja. Másokhoz képest nem olyan riasztó, mint néhány korábbi írás, és nem is olyan szűken fókuszált, mint néhány speciális értekezés. Egyensúlyt teremt – nem indokolatlan engedékenységet vagy felesleges büntetést támogat, hanem inkább *okos válaszokat*. Ez a könyvet jelentős kortárs szövegként pozícionálja, amely tükrözi azt az irányt, amelyet a szexuális bűnözés kutatásának területe elmozdult: az árnyalatok, a komplexitás és a multidiszciplináris meglátások integrálása felé.

Következtetés: Hozzájárulás a kriminológiához és a közbeszédhez

A Sex Crimes: Research and Realities értékes hozzájárulást nyújt mind a kriminológiai irodalomhoz, mind közvetve a szexuális bűncselekményekről szóló nyilvános diskurzushoz. Tudományos szempontból egyablakos hiteles áttekintésként szolgál, amely oktathatja a hallgatókat és a területre belépő új kutatókat. Az elméleti magyarázatok, empirikus megállapítások és politikai viták egy helyen történő lefedésével Vandiver és Braithwaite eszközöket biztosít az olvasóknak a szexuális erőszakról való kritikus gondolkodáshoz – vitathatatlanul az egyik legérzelmesebb és gyakran félreértelmezett téma a büntető igazságszolgáltatásban. A könyv kiegyensúlyozott, kutatásközpontú megközelítése jól

példázza, hogy a kriminológia hogyan oszlathatja el a mítoszokat és hogyan tud hatékonyabb megoldásokat kínálni.

A tudás bővítése szempontjából a könyv nem mutat be saját új elsődleges kutatási eredményeket, de szintetizálja a 2022-ig tartó legkorszerűbbeket, azonosítva, hogy hol van konszenzus (pl. a visszaesési arányról vagy a CBT-kezelés hatékonyságáról), és hol maradnak kérdések (pl. hogyan lehet jobban megelőzni az első alkalommal elkövetett bűncselekményeket, hogyan lehet biztonságosan visszaintegrálni az elkövetőket). Ez a szintézis további kutatásokat ösztönözhet azáltal, hogy kiemeli ezeket a hiányosságokat. Például egy diák, aki elolvassa, ihletet kaphat egy alulkutatott terület tanulmányozására, amelyre a könyv rámutat (például a férfi szexuális zaklatás túlélőinek tapasztalatai vagy a női elkövetők hosszú távú eredményei stb.).

A közbeszéd szempontjából, bár a nagyközönség nem olvassa ezt a tankönyvet, hatása tájékozott szakembereken keresztül szivároghat ki. Amikor a holnap törvényszéki pszichológusai, rendészeti tisztjei, politikai elemzői vagy szociális munkásai tanulnak Vandiver & Braithwaite-től, akkor a karrierjükbe bizonyítékokon alapuló megértést visznek magukkal. Ez jobb döntéshozatalhoz vezethet: a visszaesés tényleges alacsony alaparányával tisztában lévő pártfogó felügyelő több támogatással és kevesebb cinizmussal kezelheti a szövetkezeti nyilvántartottat; A kutatások által tájékozott törvényhozó megkérdőjelezheti, hogy a tartózkodási korlátozások kiterjesztése valóban védi-e a gyermekeket, vagy a forrásokat jobban el lehetne költeni megelőzési programokra. Ily módon a könyv közbeszédre gyakorolt hatását az olvasók közvetítik. Lényegében tényekkel fegyverzi fel azokat, akik szexuális bűnözéssel foglalkoznak, hogy ellensúlyozza a médiában és a politikában gyakran szenzációhajhász mítoszokat.

A könyv együttérző, mégis tényszerű hangot ad. A túlélők történeteinek bevonásával és az áldozatok érdekképviseletének hangsúlyozásával világossá teszi, hogy az "elkövetőközpontúság" a kutatásban nem jelenti az áldozatok elfelejtését – valójában az elkövetők megértése (kik ők, miért teszik, hogyan lehet megállítani őket) végső soron az áldozatok védelmét szolgálja. Ez a holisztikus perspektíva pozitívan befolyásolhatja a diskurzust azáltal, hogy áthidalja az időnként polarizált táborokat (áldozatvédők vs. elkövetők ügyvédei). Vandiver és Braithwaite megmutatják, hogy egyszerre lehet kiállni az áldozatok szükségleteinek és a racionális elkövetői politikának – ez az árnyalat gyakran elveszik a nyilvános vitákban, ahol azt feltételezik, hogy oldalt kell választani.

Összefoglalva, *a Szexuális bűncselekmények: Kutatás és valóság* egy jelentős tudományos munka, amely magában foglalja a szexuális bűnözés kutatásának területe által az elmúlt évtizedekben tanultak nagy részét. Strukturált, mítosz kontra valóság narratívája empirikus bizonyítékokkal segít átvágni a tévhiteket. Világos szervezéssel és tudományos szigorral megerősítve szilárd alapot biztosít az oktatáshoz és a politikai érveléshez. Bár egyetlen könyv sem változtathatja meg egyik napról a másikra a közvéleményt, Vandiver és Braithwaite fontos útitervet vázolt fel mindazok számára, akik a címlapokon túl is meg akarják érteni a szexuális bűncselekményeket – egy olyan ütemtervet, amely, ha figyelembe veszik, racionálisabb törvények, hatékonyabb kezelés és végső soron kevesebb szexuális erőszak áldozata felé mutat. Ez a kriminológiához való hozzájárulás tehát egyszerre intellektuális és gyakorlati: finomítja a tudásbázist, és azt is sugallja, hogyan lehet ezt a tudást a társadalom jobbá tételére alkalmazni.

Források:

- Vandiver, D. és Braithwaite, J. (2022). *Szexuális bűncselekmények: kutatás és valóság* (2. kiadás). Routledge – Könyvleírás és tartalomjegyzék.
- Vandiver, D. és Braithwaite, J. (2016). *Szexuális bűncselekmények és szexuális bűnözők: kutatás és valóság* (1. kiadás). Routledge – Absztrakt és tartalmi vázlat.
- Ebrary részlet Vandiver & Braithwaite – Fejezet céljai és tartalmi szakaszai az elméleti és támadásspecifikus fejezetekhez.
- Vandiver & Braithwaite – Vita a visszaesésről és a metaanalízis eredményeiről.
- Vandiver & Braithwaite – Mítoszok (pl. a gyermekpornográfiai ipar méretéről, a gyermekmolesztáló sztereotípiákról).
- Lisa Sample, PhD – Részlet, amely dicséri a könyv mítosz-valóság megközelítését és a nyomozati árnyalatok beépítését.
- Ryan Shields, PhD – Részlet a könyv lebilincselő, elméleti és kutatásvezérelt feltárásáról a szexuális erőszak kérdéseiről.
- OJP Irodalmi Áttekintés a női szexuális bűnözőkről – tipológiák összefoglalása (tanár/szerető, férfi kényszerített, hajlamos).
- Taylor & Francis Online (2016-os kiadás) – Tartalomjegyzék, amely megerősíti a fejezetek témáit (pl. külön fejezetek a fiatalkorúakról és a női elkövetőkről az 1. kiadásban).
- Kivonatok a lefedett elméletekről: biológiai, viselkedési, kognitív, többtényezős (előfeltétel, négyrészes, integrált) és általános elméletek (kontroll, rutintevékenység, szociális tanulás).
- Tartalmi vázlat az értékelési és kezelési témákról (kockázati eszközök, CBT stb.).
- A bejegyzési törvények és a polgári jogi kötelezettségvállalások tartalmi vázlata (történelmi cselekmények, feltételezések vs. hatások stb.).
- Vandiver kutatási háttere – a női elkövetők tipológiája és a longitudinális visszaesési vizsgálatok miatt ismert

****

Monica L. McCoy és Stefanie M. Keen "Gyermekbántalmazás és elhanyagolás"

A könyv áttekintése és felépítése

Monica L. McCoy és Stefanie M. Keen Gyermekbántalmazás és elhanyagolás című könyve egy átfogó tankönyv, amely átfogó áttekintést nyújt a gyermekbántalmazásról. A könyv négy fő részből áll, amelyek a gyermekbántalmazás történetét és terjedelmét, a bántalmazás különböző formáit, a jogi kontextust, valamint a bántalmazás következményeit és megelőzését fedik le. A harmadik kiadás (2022) összesen 14 fejezetet (410 oldalt) ölel fel, és a következőképpen szerveződik:

- I. rész: Bevezetés/cél – megalapozza az alapvető ismereteket. Az 1. fejezet bemutatja a témát, beleértve a gyermekbántalmazás történetét és annak megértését az idők során. A 2. fejezet felvázolja a gyermekbántalmazás és elhanyagolás kockázati tényezőit, összefoglalva a gyermekek sebezhetőségét növelő kutatásokat. A 3. fejezet ismerteti a kötelező bejelentés fogalmát, azaz bizonyos szakemberek jogi felelősségét a feltételezett visszaélések bejelentésére. Ezek a fejezetek együttesen megteremtik a terepet a gyermekbántalmazás és elhanyagolás meghatározásával, történelmi kontextusának áttekintésével, valamint a bántalmazás felismerésének és jelentésének kötelezettségének hangsúlyozásával.
- II. rész: A bántalmazás típusai és hatásaik – elmélyül a gyermekbántalmazás konkrét formáiban és azok következményeiben. A 4–9. fejezet mindegyike a bántalmazás vagy elhanyagolás különböző formáira összpontosít: fizikai bántalmazásra, gyermek elhanyagolására, pszichológiai bántalmazásra, szexuális bántalmazásra, magzati bántalmazásra és Munchausen proxy szindrómára (a bántalmazás olyan formája, amikor a gondozó kiváltja vagy kitalálja a gyermek betegségét). A szerzők minden típus esetében megvitatják, hogyan határozzák meg és azonosítják, milyen gyakran fordul elő (előfordulási arányok), valamint milyen következményekkel jár a gyermek fizikai és pszichológiai jólétére. Fontos, hogy ezek a fejezetek a rugalmasság tényezőivel is foglalkoznak – a könyv 10. fejezete a rugalmasságnak szentelődik, és azt vizsgálja, hogy egyes gyerekek miért alkalmazkodnak vagy gyógyulnak fel jobban, mint mások, a rossz bánásmóddal szemben. A rezilienciáról szóló önálló fejezet beillesztésével McCoy és Keen kiemeli, hogy a bántalmazás hatásai nem egységesek, és hogy a védő tényezők enyhíthetik a negatív eredményeket. Ez a rész a bántalmazás pszichológiai vonatkozásairól (például trauma tüneteiről, fejlődési hatásairól és mentális egészségügyi eredményekről) és a társadalmi tényezőkről (például családi környezetről vagy kábítószerrel való visszaélésről) oktatja az olvasókat, amelyek a bántalmazás egyes formáihoz kapcsolódnak.
- III. rész: Jogi kérdések – a gyermekbántalmazás és az igazságszolgáltatás és a gyermekvédelmi rendszerek közötti kapcsolódási ponttal foglalkozik. A 11. fejezet a gyermekáldozatok törvényszéki meghallgatásával foglalkozik, leírva, hogy a

szakembereknek hogyan kell interjúkat készíteniük a gyerekekkel, hogy megbízható információkat gyűjtsenek az esetleges bántalmazásokról. Ez magában foglalja a retraumatizáció elkerülésére és a bizonyítási normák betartására tervezett módszereket és protokollokat. A 12. fejezet a jogrendszert és a gyermekbántalmazást tárgyalja, elmagyarázza, hogyan haladnak a bántalmazási ügyek a bíróságokon, a bűnüldöző szervek és a gyermekvédelmi szolgálatok szerepét, valamint a gyermekjóléti gyakorlatot alakító kulcsfontosságú törvényeket és bírósági határozatokat. Ezeken a fejezeteken keresztül a könyv olyan jogi szempontokról oktatja az olvasókat, mint a jelentési törvények, a gyermek és a vádlottak jogai, valamint a mérföldkőnek számító jogszabályok (mindezt az Egyesült Államok jogrendszerének kontextusában).

- IV. rész: Mi történik ezután – feltárja a bántalmazás azonosítása utáni eredményeket és a bántalmazás megelőzésére szolgáló stratégiákat. A 13. fejezet leírja a bántalmazott gyermeket és a gyermekvédelmi szolgálatok válaszát, áttekintést adva arról, hogy mi történik általában a bántalmazásról vagy elhanyagolásról szóló bejelentés után. Ez magában foglalja a CPS-vizsgálat lépéseit, a gyermek esetleges eltávolítását az otthonból, a nevelőszülőknél történő elhelyezést és a családoknak kínált szolgáltatásokat. A 14. fejezet a gyermekbántalmazás megelőzésére, a bántalmazás és elhanyagolás előfordulásának csökkentését célzó megelőzési programok és megközelítések felmérésére összpontosít. A szerzők áttekintik a különböző megelőzési erőfeszítéseket – például a szülői oktatást, a közösségi beavatkozásokat és a politikai kezdeményezéseket –, és megvitatják azok hatékonyságát (a második kiadás még a "Megelőzési programok áttekintése" szegmenst is tartalmazott). Lényegében ez az utolsó rész mind a társadalmi válaszrendszereket (például a CPS-t és a nevelőszülői gondozást), mind a gyermekek védelmét szolgáló proaktív intézkedéseket vizsgálja, és a könyv lefedi a témát az okoktól a következményeken át a megoldásokig.

A fő fejezeteken túl a könyv kiegészítő referenciaanyagokat tartalmaz: rövidítések listáját, a kulcskifejezések szószedetét, kiterjedt hivatkozásokat a tudományos kutatásokra és egy indexet a könnyű navigációhoz. Minden fejezet vitakérdésekkel zárul, és megerősíti a fontos terminológiát, hangsúlyozva a szöveg oktatási célját.

Összességében a *gyermekbántalmazás és elhanyagolás szerkezete* rendkívül szisztematikus. Tág kontextussal és feladatokkal (történelem, kutatás, jelentéstétel) kezdődik, majd mélyrehatóan megvizsgálja a bántalmazás/elhanyagolás minden főbb kategóriáját, végül pedig a bevezetett eljárási és megelőző intézkedésekkel. Ez a szervezet segít az olvasóknak fokozatosan holisztikus megértést kialakítani a gyermekbántalmazásról. A többrészes elrendezés biztosítja, hogy a pszichológiai szempontok (pl. a gyermekekre gyakorolt fejlődési hatás, a mentális egészség eredményei, a reziliencia), a jogi szempontok (kötelező jelentéstételi törvények, törvényszéki nyomozás, tárgyalótermi kérdések) és a társadalmi szempontok (történelmi trendek, társadalmi kockázati tényezők, gyermekvédelmi válaszok) egyaránt kiemelt figyelmet kapjanak a könyv oktatási útján.

Főbb érvek és elméleti perspektívák

Míg *a Gyermekbántalmazás és elhanyagolás* elsősorban egy tankönyv, amely kutatásokat és ismereteket gyűjt össze, kulcsfontosságú érveket és perspektívákat közvetít a gyermekbántalmazás természetéről. Az egyik központi üzenet az, hogy a gyermekbántalmazás egy tág "gyűjtőfogalom", amely a bántalmazás és az elhanyagolás különböző formáit foglalja magában – nemcsak a szélesebb körben elismert fizikai és szexuális bántalmazást, hanem az elhanyagolást és az érzelmi/pszichológiai bántalmazást is, amelyek ugyanolyan károsak

lehetnek. McCoy és Keen hangsúlyozzák, hogy annak megértése, hogy mi minősül bántalmazásnak annak különböző formáiban, kritikus fontosságú a felismeréshez és a beavatkozáshoz. Formális definíciókat és kritériumokat adnak a bántalmazás minden típusára, gyakran hivatkozva a kortárs szabványokra, például a DSM diagnosztikai kritériumaira a pszichológiai károsodás megvitatása során (a harmadik kiadás frissíti a tartalmat, hogy igazodjon a DSM-5-höz).

A szerzők bizonyítékokon alapuló megközelítést alkalmaznak, vitájukat a legújabb empirikus kutatásokra alapozva. Például összefoglalják a gyermekbántalmazással kapcsolatos "legújabb kutatásokat és törvényeket", és arra ösztönzik az olvasókat, hogy vegyenek részt naprakész tanulmányokban, sőt vitákban is részt vegyenek a területen. A "Fókuszban a kutatás" dobozok beillesztésével a könyv fontos tanulmányokat és módszertani kérdéseket emel ki, jelezve azt a perspektívát, hogy a gyermekjóléti döntéseket szilárd bizonyítékokkal kell alátámasztani. Példa erre lehet a bántalmazás mentális egészségre gyakorolt hosszú távú hatásaival kapcsolatos kutatások lefedése, vagy az ellentmondásos eredmények megvitatása (például bizonyos típusú bántalmazások hatásának súlyosságáról szóló viták). A területen aktívan dolgozó emberek profiljainak bevonása azt is sugallja, hogy a gyakorlati meglátások és a valós tapasztalatok felbecsülhetetlen értékűek – az elmélet és a gyakorlat összekapcsolása.

Elméleti perspektívákat tekintve McCoy és Keen releváns pszichológiai és szociológiai elméleteket épít be, hogy megmagyarázza, miért történik bántalmazás, és hogyan érinti a gyermekeket. Az egyes fejezetek "Elméleti kiemelés" dobozai jelzik az elmélet használatát a megértés elmélyítésére. Például a kockázati tényezők megvitatása során (2. fejezet) a szerzők valószínűleg ökológiai és fejlődési elméletekre támaszkodnak – például Bronfenbrenner ökológiai modelljére –, hogy bemutassák, hogyan járulnak hozzá az egyéni, családi és közösségi szintű tényezők a visszaélések kockázatához. A fizikai bántalmazás lefedése során elméleti lencseként megvitathatják a társadalmi tanulás elméletét vagy az erőszak generációk közötti átadását ("a bántalmazás körforgását"). A pszichológiai bántalmazásról szóló fejezetben a kötődéselmélet vagy a fejlődési traumaelmélet kiemelhető az érzelmi bántalmazás okozta károk magyarázatára. A rezilienciáról szóló külön fejezet azt az elméleti megértést tükrözi, hogy nem minden gyermek tapasztalja meg ugyanazokat az eredményeket; A fejlődési pszichopatológia fogalmait (pl. kockázati és védő tényezők, rugalmassági elmélet) használják annak magyarázatára, hogy egyes gyerekek hogyan boldogulnak a nehézségek ellenére. Azáltal, hogy ezekre az elméletekre hivatkoznak a szövegben, a szerzők biztosítják, hogy az olvasók ne csak a bántalmazás "mit" megértsék, hanem a "miértet" is – a mögöttes dinamikát és kereteket, amelyeket a tudósok a gyermekbántalmazás megértésére használnak.

A könyv másik implicit érve a multidiszciplináris perspektíva fontossága. A gyermekbántalmazás és elhanyagolás nem kizárólag pszichológiai vagy jogi kérdések; Több tartományra is kiterjednek. McCoy és Keen hangsúlyozzák, hogy a bántalmazásra adott hatékony válasz magában foglalja a gyermek és a család pszichológiájának, a jogi kötelezettségeknek és folyamatoknak, valamint a szociális szolgáltatási rendszereknek a megértését. Ez a perspektíva megtanítja az olvasókat, hogy a gyermekbántalmazás elleni küzdelemhez együttműködésre van szükség a pszichológusok, szociális munkások, egészségügyi szakemberek, pedagógusok, bűnüldöző szervek és bíróságok között. A szerzők kifejezetten megjegyzik, hogy a könyv az Egyesült Államok gyermekvédelmi és jogrendszerén alapul, ami azt sugallja, hogy vitáikat az Egyesült Államok törvényei (például a kötelező jelentéstételi törvények és a szövetségi keretrendszerek, például a CAPTA) és az amerikai intézmények (gyermekvédelmi szolgálatok, családjogi bíróságok stb.) köré alakítják. Hallgatólagosan azzal érvelnek, hogy ezeknek a rendszereknek a megértése – és a bennük

betöltött szerep (pl. megbízott riporterként) – része a szakember etikai és gyakorlati felelősségének a gyermekek védelmében.

Összefoglalva, McCoy és Keen által bemutatott fő nézőpontok a következők: a gyermekbántalmazás sokrétű probléma, amely különböző formáinak ismeretét, a döntéseket irányító empirikus kutatást, az okok és okozatok értelmezésének elméleti kereteit, valamint a beavatkozás jogi/társadalmi rendszereinek ismeretét igényli. Támogatják a tájékozott és proaktív elkötelezettséget a kérdéssel kapcsolatban – az olvasókat arra ösztönzik, hogy ismerjék fel a bántalmazás jeleit, értsék meg annak hatásait, és tudják, hogyan reagáljanak szakmai szerepük keretein belül. Ez összhangban van azzal a tágabb érveléssel, hogy a gyermekbántalmazás megelőzése és kezelése mindenki dolga, különösen a gondozói vagy szakmai pozíciókban lévők, ezt a pontot hangsúlyozza a könyv kötelező jelentéstételi és megelőzési stratégiáinak hangsúlyozása.

Oktatási jellemzők: Esettanulmányok, kutatási csúcspontok és eszközök

A gyermekbántalmazás és elhanyagolás *egyik erőssége* , hogy pedagógiai funkciókat használ a tanulás megerősítésére. A könyv során a szerzők különféle esettanulmányokat és példákat tartalmaznak, hogy életre keltsék a fogalmakat. Minden fejezetben az "Esetpélda" oldalsávok szemléltető forgatókönyveket mutatnak be – gyakran valós esetekből vagy összetett esetekből –, amelyek bemutatják, hogyan nézhet ki egy adott típusú bántalmazás vagy elhanyagolás a gyakorlatban. Például a fizikai bántalmazásról szóló fejezet leírhat egy megmagyarázhatatlan sérülésekkel rendelkező gyermek esetpéldáját, részletezve, hogy a tanár vagy az orvos hogyan ismerte fel a jeleket, ezáltal segítve az olvasókat a diagnosztikai kritériumok alkalmazásában egy reális történethez. A harmadik kiadás nevezetesen olyan nagy horderejű bántalmazási botrányok eseteit veszi fel, mint például az USA Gymnastics-on belüli szexuális zaklatás, az Amerikai Cserkészek és a Déli Baptista Konvenció. Ezekre a jól dokumentált eseményekre hivatkozva a könyv nemcsak tájékoztatja az olvasókat a kortárs kérdésekről, hanem konkrét tanulmányokat is nyújt a gyermekek védelmének intézményi és rendszerszintű kudarcairól.

Minden fejezet hangsúlyozza a kutatási eredményeket a dedikált "Fókuszban a kutatásra" szakaszokon keresztül. Ezek a szakaszok a fejezet témájához kapcsolódó fontos tanulmányokat vagy adatokat foglalják össze. Például a szexuális zaklatásról szóló fejezetben a Fókuszban a kutatás doboz részletezhet egy mérföldkőnek számító tanulmányt a gyermekek szexuális bántalmazásának gyakoriságáról vagy a túlélők eredményeiről. A rugalmasságról szóló fejezetben a kutatás kiemelése magában foglalhatja a bántalmazás túlélőinek longitudinális vizsgálatát, hogy azonosítsák, mely tényezők jósolták a jobb életeredményeket. Ezeknek a kutatási összefoglalóknak az elkülönítésével McCoy és Keen arra ösztönzi az olvasókat, hogy kritikusan foglalkozzanak az adatokkal és bizonyítékokkal. A második kiadás leírása megjegyzi, hogy a könyv "figyelembe veszi a naprakész tanulmányokat és módszertant, vitákra és vitákra ösztönöz" – jelezve, hogy a szerzők nemcsak a kutatást mutatják be, hanem arra is felkérik az olvasókat (hallgatókat), hogy kérdezzék meg és vitassák meg az eredményeket, elősegítve a kritikus gondolkodást arról, hogyan folyik kutatás ezen a területen.

A szöveg magában foglalja a gyermekbántalmazással kapcsolatos értékelési eszközök és vizsgálati technikák megvitatását is. A törvényszéki interjúkról szóló 11. fejezetben például a szerzők áttekintik a legjobb gyakorlatokat és a kialakított protokollokat az esetlegesen bántalmazott gyermekek meghallgatására. Ez valószínűleg olyan eszközöket foglal magában,

mint a strukturált interjúkra vonatkozó irányelvek (pl. a NICHD protokoll vagy anatómiailag helyes babák és rajzok használata), valamint olyan elveket, mint a vezető kérdések elkerülése. Közvetetten hivatkozhatnak validált értékelési eszközökre, például a gyermekvédelmi szolgálatok által használt kockázatértékelési ellenőrző listákra vagy a trauma tüneteinek pszichológiai intézkedéseire, hogy szemléltessék, hogyan értékelik a szakemberek a gyermek biztonságát és szükségleteit. Az olyan kifejezések, mint az "értékelés" és a "vizsgálat" jelenléte a könyv indexében azt sugallja, hogy az olvasók megtanulják, hogyan kell megfelelően felmérni a bántalmazás jeleit, és meghatározni a visszaélési vádak hitelességét. Ezenkívül a kötelező jelentéstételi fejezet valószínűleg megvitatja azt az értékelési folyamatot, amelyen a szakember keresztülmegy a jelentés benyújtása során, beleértve azt is, hogy milyen bizonyítékokat vagy mutatókat kell keresni a bántalmazásra (pl. sérülések típusai, gyermek viselkedése, gondozói viselkedés).

A jogi ismereteket a "Jogi példa" vagy a "Fókuszban a jog" dobozok erősítik. Ezek a funkciók pillanatfelvételt nyújtanak az aktuális törvényekről, bírósági ügyekről vagy jogi eljárásokról. Például a Focus on Law összefoglalhat egy jelentős jogszabályt (például a gyermekbántalmazás megelőzéséről és kezeléséről szóló törvényt vagy a gyermekek elhanyagolását meghatározó állami törvényt) vagy precedenst teremtő bírósági ügyet a gyermekek tanúvallomására vonatkozóan. Azáltal, hogy ezeket kitörő dobozokban mutatja be, a könyv segít az olvasóknak összekapcsolni az elvont jogi követelményeket a valós kontextussal. Ez a megközelítés demisztifikálja a jogi folyamatot azoknak a hallgatóknak, akik esetleg nem ismerik, és megmutatja, hogy a törvények és az ügyek hogyan befolyásolják közvetlenül a gyakorlatot. Egy jogi példa végigvezeti a gyermekvédelmi bírósági ügy lépéseit, az első meghallgatástól a szülői jogok esetleges megszüntetéséig, szemléltetve a gyermekek védelmének jogi biztosítékait és kihívásait.

A tanulók további bevonása érdekében minden fejezet vitakérdésekkel és kulcskifejezésekkel zárul. A vitakérdések arra ösztönzik az olvasókat, hogy kritikusan gondolkodjanak és alkalmazzák a tanultakat – például egy kérdés megkérdezheti, hogyan kell kezelnie a tanárnak a bántalmazás gyanúját, vagy megvitathatja, hogy bizonyos megelőzési stratégiák mennyire hatékonyak. Ezek a kérdések alkalmassá teszik a könyvet osztálytermi használatra, gondolkodásra és beszélgetésre ösztönözve. A kulcskifejezések listája megerősíti a speciális szókincset (például "bántalmazott gyermek szindróma", "megbízott riporter", "rugalmasság" stb.), biztosítva, hogy az olvasók megértsék a gyermekbántalmazás területén fontos fogalmak definícióit.

Összefoglalva, McCoy és Keen tankönyve nem csak tények összeállítása, hanem interaktív tanulási eszköz. Reális esettanulmányokat használ a gyermekbántalmazás kérdésének humanizálására, kutatási kiemeli, hogy tudományos bizonyítékokra alapozza a vitát, és jogi/etikai példákat használ az elmélet összekapcsolására a politikával és a szakmai felelősséggel. Ezek a funkciók a fejezetgyakorlatokkal, például a vitakérdésekkel kombinálva hozzáférhetővé és emlékezetessé teszik a tartalmat. Valószínűleg ábrákat vagy táblázatokat is tartalmaznak (a harmadik kiadásban 23 fekete-fehér illusztrációt jegyeznek fel), amelyek vizuális formátumban mutatják be az olyan adatokat, mint a bántalmazás előfordulási aránya vagy a gyermekjóléti folyamatábrák. Mindezek a pedagógiai elemek együttesen működnek az olvasók átfogó oktatásában – nemcsak ismereteket adnak át, hanem gyakorlati megértést is építenek arról, hogyan lehet felismerni a bántalmazást, jelenteni és kapcsolatba lépni az azt kezelő rendszerekkel.

Célközönség és alkalmazások a tudományos életben/gyakorlatban

A gyermekbántalmazás és elhanyagolás kifejezetten a tanulók és szakemberek széles közönségét szem előtt tartva készült. Az írás diákbarát, a tartalom pedig úgy van felépítve, hogy elsődleges tankönyvként szolgáljon a különböző kurzusokhoz. A kiadó és a szerzők szerint "*elengedhetetlen olvasmány minden diák számára, aki gyermekbántalmazásról, gyermekbántalmazásról, családon belüli erőszakról vagy szexuális és párkapcsolati erőszakról szóló kurzusokon vesz részt"* számos tudományágban. Ez magában foglalja a pszichológia, az emberi fejlődés, az oktatás, a büntető igazságszolgáltatás, a szociális munka, a szociológia, a nőtudományok, az ápolás és a kapcsolódó területek kurzusait. Tudományos környezetben a könyvet gyakran használják a gyermekjólétre vagy a családon belüli erőszakra összpontosító felső szintű egyetemi vagy posztgraduális kurzusokon. Például a pszichológia és a büntető igazságszolgáltatás egyetemi tantervei ezt a szöveget kötelező olvasmányként sorolják fel a gyermekbántalmazásról és a gyermekképviseletről szóló órákon, kiemelve annak szerepét a jövő pszichológusainak, szociális munkásainak, bűnüldöző tisztviselőinek és más gyermekvédő szakembereknek a képzési tantervében.

A könyv diákoknak szóló tervezésének egyik figyelemre méltó aspektusa számos tanulási segédeszköz (kulcskifejezések, vitakérdések stb.) beépítése, amelyek támogatják annak használatát a tudományos tanfolyamokon. Ezenkívül a harmadik kiadás egy sor online oktatói forrást is tartalmaz, amelyek jelzik, hogy a professzorok kiegészítő anyagokhoz (például előadási diákhoz, tesztbankokhoz vagy esettanulmányi gyakorlatokhoz) férhetnek hozzá a tanítás megkönnyítése érdekében. Ez tovább erősíti a könyv tantermi eszközként betöltött szerepét.

A formális kurzusokon részt vevő hallgatókon túl a könyv a gyermekekkel foglalkozó szakembereket és szakembereket is megcélozza. Mind a második, mind a harmadik kiadás leírása hangsúlyozza, hogy " *felbecsülhetetlen értékű forrás azoknak a munkavállalóknak, akik a gyermekbántalmazás megbízott tudósítói és/vagy bárki, akit érdekel a probléma".* A megbízott riporterek közé tartoznak a tanárok, orvosok, ápolók, tanácsadók, gyermekgondozók, bűnüldöző szervek és mások, akiket a törvény kötelez a feltételezett bántalmazás bejelentésére. Ezeknek az olvasóknak a könyv gyakorlati útmutatóként szolgál: megtanítja őket arra, hogy milyen jeleket kell keresniük, hogyan működik a jelentési folyamat, és milyen eredményekre számíthatnak a bejelentés után. Például egy iskolai tanácsadó felhasználhatja a szöveget a pszichológiai bántalmazás azonosításának jobb megértésére, vagy egy gyermekápoló hivatkozhat a fizikai bántalmazás sérüléseiről és a jelentési protokollokról szóló fejezetre.

Klinikai és szakmai környezetben a könyv hatása a képzésben és a referenciában látható. A gyermekvédelmi ügynökségek, érdekképviseleti központok és szakmai képzési programok ajánlhatják ezt a szöveget új alkalmazottaknak vagy gyakornokoknak, hogy megalapozzák őket a gyermekbántalmazás és elhanyagolás alapjaiban. A tartalom szélessége – a pszichológiai hatásoktól a jogi eljárásokig – egyablakos referenciává teszi az interdiszciplináris csapatok számára. Valójában az olyan speciális képzési programok, mint a Child Advocacy Studies (CAST) tanfolyamok, McCoy és Keen könyvét tankönyvként fogadták el a diákok gyermekvédelmi munkába való felkészítéséhez. Például a NorthWest Arkansas Community College Child Advocacy Studies programja a *gyermekbántalmazást és elhanyagolást* (3. kiadás) sorolja fel kurzusainak alapszövegeként, tükrözve annak gyakorlati alkalmazhatóságát a jövő gyermekjóléti szakembereinek képzésében.

Mivel a könyv az Egyesült Államok kontextusában gyökerezik, különösen hasznos az amerikai tudományos és szakmai környezetben. Összhangban van az Egyesült Államok törvényeivel és az Egyesült Államok gyermekjóléti rendszerével, így az ezekben a rendszerekben karriert folytató diákok közvetlenül relevánsnak találják. Ennek ellenére a bántalmazási kutatások és koncepciók átfogó lefedettsége nemzetközileg is értékessé teszi összehasonlító forrásként vagy alapszövegként. (A British Journal of Social Work egyik bírálója kezdetben megkérdőjelezte, hogy egy Egyesült Államokra összpontosító könyv hogyan fordítható le más kontextusokra, de a bántalmazás típusaira, hatásaira és általános elvekre vonatkozó alapvető információk széles körben alkalmazhatók egy ország rendszerén kívül.)

Összefoglalva, a célközönség az egyetemistáktól a tapasztalt szakemberekig terjed. Tudományos környezetben a könyvet tanfolyamokon és képzési modulokban használják tájékozott, érzékeny jövőbeli szakemberek felépítésére. Klinikai vagy terepi körülmények között átfogó referenciaként és képzési útmutatóként szolgál azok számára, akik már gyermekekkel dolgoznak – biztosítva, hogy a legfrissebb információkkal rendelkezzenek a gyermekbántalmazás azonosításáról és az arra való reagálásról. Az akadálymentes nyelvezet és az oktatási elrendezés még azoknak az olvasóknak is alkalmassá teszi, akik esetleg újak a témában, míg az idézett kutatás mélysége azt jelenti, hogy még a tapasztalt szakemberek is új meglátásokat nyerhetnek vagy naprakész adatokat találhatnak (például egy szociális munkás oktató használhatja a könyvet arra, hogy frissítse az osztályt az aktuális előfordulási arányokról, vagy megvitassa egy friss ítélkezési gyakorlatot). A valós esetek és vitapontok bevonása lehetővé teszi, hogy workshopokon vagy multidiszciplináris csoportképzéseken is felhasználják a gyermekbántalmazási helyzetek kezelésének legjobb gyakorlatairól szóló vitát.

Kiadási előzmények és főbb frissítések

Első megjelenése óta a *Gyermekbántalmazás és elhanyagolás* több kiadáson ment keresztül, minden alkalommal frissítve, hogy tükrözze az új ismereteket és a területen bekövetkezett változásokat. Az első kiadás 2009-ben jelent meg (Psychology Press), és körülbelül 312 oldal hosszú volt. Meghatározta a könyv alapvető szerkezetét, amely lefedi a bántalmazás formáit, következményeit, valamint a jelentéstétel és a jogi eljárások alapjait. Akkoriban egy nagyon szükséges átfogó tankönyvet biztosított a témában, de tekintettel a gyermekjóléti kutatás és politika változó jellegére, a szerzők elkötelezték magukat az időszakos felülvizsgálatok mellett.

A második kiadás 2013 végén jelent meg (egyes könyvtári nyilvántartásokban 2014-es dátummal), és jelentősen kibővítette a tartalmat, 432 oldalra. A második kiadás egyik figyelemre méltó kiegészítése a rugalmasságról szóló új fejezet volt. Az első kiadásban a rezilienciát (azokat a tényezőket, amelyek segítik a bántalmazott gyermekek megbirkózását vagy felépülését) más fejezetekben is érinthettük; A második kiadás ezt egy teljes fejezetre emelte, hangsúlyozva a pozitív eredmények és a védőtényezők iránti növekvő kutatási érdeklődést. A második kiadás frissítette az összes statisztikát, kutatási összefoglalót és jogi információt, hogy a 2010-es évek elejétől naprakészek legyenek. Például beépítette *a "legújabb kutatásokat és törvényeket",* és elmagyarázta a közelmúltbeli bírósági ítéleteket, biztosítva, hogy az olvasók naprakész ismeretekkel rendelkezzenek mind a tudományos eredményekről, mind a jogi normákról. Új pedagógiai funkciókat vezettek be vagy bővítettek: a leírás megemlíti *a "területen aktívan dolgozó emberek profiljainak" felvételét*, ami valószínűleg egy új funkció volt, amelynek célja, hogy a diákok számára valós kapcsolatot biztosítson a szakemberek (például szociális munkás, nyomozó vagy gyermekvédő) és tapasztalataik kiemelésével. A második kiadás továbbra is tartalmazott vitakérdéseket és szószedetet, segítve a tankönyv hasznosságát. Összefoglalva, a második kiadás főbb frissítései friss kutatási adatokat, frissített

törvényi/politikai tartalmat, a rugalmasságra helyezett hangsúlyt és a tanulást javító további oktatási funkciókat tartalmaztak.

A harmadik kiadást 2022-ben adta ki a Routledge (a Psychology Press jelenlegi lenyomata). Ezt a kiadást alaposan frissítettük, hogy lefedje a 2010-es évek és a 2020-as évek eleji legújabb elméleteket és kutatásokat. Az egyik legfontosabb frissítés a tartalom összehangolása volt a 2013-ban megjelent DSM-5-tel (Diagnosztikai és statisztikai kézikönyv a mentális zavarokról, 5. kiadás). A DSM-5-re való hivatkozással a szerzők frissítették a gyermekbántalmazással kapcsolatos diagnosztikai kritériumokat vagy terminológiát – például a DSM-5 traumával kapcsolatos rendellenességek definícióit, vagy a *Munchausen átnevezését a Proxy által Factitious Disorder Forced to Another-re*. A harmadik kiadás frissítette az állami és szövetségi törvények lefedettségét is, hogy tükrözze az új jogszabályokat. 2013 és 2022 között a gyermekvédelemmel kapcsolatos különböző törvények változhattak – például egyes államok kiterjesztették a kötelező jelentési követelményeket vagy meghosszabbították a gyermekek szexuális zaklatási eseteinek elévülési idejét. A szerzők gondoskodtak arról, hogy a tankönyv jogi fejezetei tükrözzék ezeket a változásokat, így az olvasók pontos útmutatást kapnak a hatályos jogról.

A harmadik kiadás másik jelentős fejlesztése a valós eseményekre összpontosító további esettanulmányok beépítése. Mint említettük, a szerzők hozzátették a közbeeső években napvilágra került főbb gyermekbántalmazási botrányok megbeszéléseit, mint például: a Larry Nassar által az USA Gymnastics-on belül elkövetett szexuális zaklatás, az Amerikai Cserkészek széles körű bántalmazása és az azt követő jogi rendezés, valamint a Déli Baptista Konvención belüli visszaélési vádak és eltussolások. Ezek a nagy horderejű esetek a második kiadás után keletkeztek, és a harmadik kiadásban olyan kérdések illusztrálására szolgálnak, mint az intézményi kudarc, az elkövetők ápolási folyamata és a szervezeti politikák fontossága a megelőzésben. Ezeknek a példáknak a beillesztése különösen aktuálissá és relevánssá tette a harmadik kiadást, mivel ezek az esetek a közbeszédben szerepeltek, és befolyásolták a politikai reformokat.

Annak ellenére, hogy a harmadik kiadás valamivel kevesebb oldalt tartalmaz, mint a második (410 vs. 432), ez valószínűleg az átszervezésnek vagy a tömörségnek köszönhető, nem pedig a csökkentett tartalomnak. Valójában a tartalmat bizonyos területeken (esetek, DSM-5, törvények) frissítették és bővítették, még akkor is, ha a szerzők talán egyszerűsítettek más szakaszokat. A könyv szerkezete a harmadik kiadásban hasonló marad a korábbi kiadásokhoz (I–IV. rész, amint azt korábban vázoltuk), de minden fejezet frissül. A harmadik kiadás előszavában megjegyzik, hogy *"alaposan frissítették",* jelezve, hogy az új kutatási eredményeket (például a közösségi média visszaélésre gyakorolt hatásáról vagy a visszaélések előfordulásáról szóló új adatokat) beépítették a fejezetekbe.

A kiadások összehasonlításában: az első kiadás (2009) lefektette az alapokat, a második kiadás (2013) kiszélesítette és elmélyítette a lefedettséget (különösen rugalmassággal és több pedagógiai tartalommal), a harmadik kiadás (2022) pedig a legújabb fejleményekkel és esettanulmányokkal korszerűsítette a szöveget. Minden kiadás fenntartja a könyv alapvető küldetését – hogy megtanítsa a gyermekbántalmazást, hogyan lehet azonosítani, és hogyan reagálhat a társadalom –, de ezt egyre naprakészebb és gazdagabb tartalommal teszik. A legújabb kiadást használó diákok vagy szakemberek olyan példákat és adatokat kapnak, amelyek tükrözik a gyermekjólét kortárs állapotát, miközben továbbra is megszerzik az eredeti kiadásban megállapított alapvető ismereteket. A szerzők elkötelezettsége a könyv frissítése iránt hangsúlyozza a terület dinamikus természetét: a törvények fejlődésével és az új kutatások

megjelenésével biztosították, hogy *a gyermekbántalmazás és elhanyagolás* továbbra is releváns és hiteles forrás maradjon.

Fogadtatás, hatás és használat a tantervekben

Első megjelenése óta McCoy és Keen *Gyermekbántalmazás és elhanyagolása* jól fogadták, mint alapos és megbízható szöveget a gyermekjólét és -védelem területén. Tudományos szempontból fontos rést töltött be azáltal, hogy egyetlen kötetet biztosított, amely kiegyensúlyozott módon foglalkozik a gyermekbántalmazás sokrétű témájával. A *British Journal of Social Work első kiadásának kritikája* megjegyezte, hogy kezdetben tétováztak a könyv fókuszával kapcsolatban (mivel amerikai szemszögből íródott), feltéve a kérdést, *hogy "mennyire értékesek az egy adott [kontextusban] írt könyvek...*". Ez arra utal, hogy egyes bírálók óvatosak voltak az amerikai rendszeren kívüli alkalmazhatósággal kapcsolatban. Azonban maga a tény, hogy a könyvet egy nemzetközi szociális munkás folyóiratban kritizálták, jelzi annak jelentőségét; a recenzens végül elismerte a könyv értékét az átfogó tartalom bemutatásában, ami arra utal, hogy annak ellenére, hogy a jogi részletekben USA-központú, a visszaélések típusairól, a kutatásról és az általános elvekről szóló tudósai valóban értékesek voltak a gyakorlók és tudósok széles közönsége számára (még akkor is, ha különböző nemzeti kontextusokban dolgoztak).

Az Egyesült Államokban a fogadtatás erős volt tudományos körökben. A tankönyvet használó professzorok gyakran kommentálják annak tisztaságát és mélységét. Dicsérik, hogy hozzáférhető a diákok számára, de nem túlságosan leegyszerűsített – ezt az egyensúlyt a szerzők világos írásával és az olvasókkal rezonáló valós példák beépítésével érték el. A kutatási eredmények integrálása különösen hasznos a bizonyítékokon alapuló vita ösztönzésében az osztályban. A vitakérdések és az esetmatricák jelenléte megkönnyítette az oktatók számára az osztálytermi elkötelezettség kialakítását, ami a pedagógusok pozitív visszajelzéseiben is megmutatkozik.

A könyv hatása nyilvánvaló abban, hogy milyen széles körben fogadták el az oktatási tantervekben. Mint említettük, sok főiskolai és egyetemi program a *gyermekbántalmazást és elhanyagolást* kötelező vagy ajánlott szövegként sorolja fel. Például a gyermekbántalmazásról, a családon belüli erőszakról, a gyermekképviseletről vagy a törvényszéki pszichológiáról szóló kurzusok különböző intézményekben ezt a könyvet használják a tantervük rögzítésére (pl. a Wyomingi Egyetem gyermekbántalmazásról szóló büntető igazságszolgáltatási kurzusa és a gyermekbántalmazásról szóló pszichológiai szeminárium egyaránt a McCoy & Keen-t használja fő szövegként). Ezeken a kurzusokon a hallgatók egységes tudásbázissal rendelkeznek a szöveg átfogó terjedelmének köszönhetően. A könyv hatása kiterjed az interdiszciplináris képzési programokra is – a Child Advocacy Studies (CAST) programok, amelyek célja, hogy jobban felkészítsék a szakembereket a gyermekbántalmazásra való reagálásra, beépítik ezt a tankönyvet képzési moduljaikba. A Zero Abuse Project CAST-ra vonatkozó végrehajtási útmutatója megjegyzi, hogy legalább egy főiskola CAST-tanterve a *gyermekbántalmazás és elhanyagolás* tankönyvet használja, bemutatva annak gyakorlati hatását a jövő gyermekvédőinek oktatásának alakítására.

A gyakorló szakemberek számára tartott szakmai képzések és szemináriumok (például szociális munkások, ápolók vagy tanárok továbbképzései) szintén McCoy és Keen könyvének tartalmából merítettek. A témák strukturált lebontása megkönnyíti az egyes fejezetek használatát a célzott képzéshez – például egy gyermekjóléti ügynökség használhatja a kötelező jelentéstételi fejezetet az új tanárok képzésén, vagy a törvényszéki interjú fejezetet a

bűnüldözési képzésen. A szószedet és a referencia részek praktikus referenciapontként szolgálnak a kifejezések gyors kereséséhez vagy további olvasmányokhoz, amelyeket a gyakorlók értékelnek a területen.

A tankönyv hivatalos díjait nem tartják széles körben figyelembe (a tankönyvek nem gyakran szerepelnek a díjkategóriákban), de a könyv következetes idézése a tudományos irodalomban és a képzési anyagokban hangsúlyozza annak hiteles státuszát. Például a gyermekbántalmazásról szóló tudományos cikkek vagy útmutatók néha hivatkoznak a McCoy & Keen-re, amikor kifejezéseket határoznak meg vagy magyarázzák a bántalmazás elterjedtségét, és standard forrásként kezelik. Ez a tankönyv lényegében a gyermekbántalmazás és elhanyagolás megértésének alapvető irodalmának részévé vált.

Összefoglalva, a *gyermekbántalmazás és elhanyagolás* fogadtatása pozitív volt, a könyvet átfogó, kutatásokon alapuló és multidiszciplináris megközelítéséért ismerték el. Hatása megfigyelhető a hallgatók több tudományágban történő oktatásában, a megbízott riporterek és a gyermekjóléti szakemberek felkészültségében, valamint a témával kapcsolatos szabványos ismeretekhez való hozzájárulásában. A kiadások ismétlődő frissítései relevánsak maradtak, ami viszont fenntartotta az osztálytermekben és a képzési programokban való használatát. Ennek eredményeként McCoy és Keen munkái gyakran megtalálhatók a könyvespolcokon és a tanfolyamlistákon, ahol a szakemberek következő generációját képezik ki a gyermekek védelmére és támogatására. A gyermekbántalmazás pszichológiai, jogi és társadalmi aspektusainak alapos kezelése biztosítja, hogy továbbra is a gyermekjóléti oktatás sarokköve legyen.

Források:

- McCoy, ML és Keen, SM (2022). *Gyermekbántalmazás és elhanyagolás (3. kiadás)* – Routledge leírás és tartalomjegyzék.
- McCoy, ML és Keen, SM (2013). *Gyermekbántalmazás és elhanyagolás (2. kiadás)* – Kiadói összefoglaló a Google Könyvek/Archívum segítségével.
- *Gyermekbántalmazás és elhanyagolás* (2009 első kiadás) – Áttekintési részlet, *British Journal of Social Work*, 40(6).
- NWACC CAST program tankönyvlista (2024) – Példa a tanterv használatára

****

María M. González Tascón, et al. (koord.) "Delitos sexuales y personas menores de edad o con discapacidad intelectual: Reflexiones jurídicas y psicoeducativas sobre sus derechos y su protección"

A könyv szerkezetének és közreműködőinek áttekintése

Ez a könyv egy szerkesztett kötet, amelyet María Marta González Tascón (jogtudós) koordinált, és 15 fejezetet tartalmaz, amelyeket jogi, pszichológiai és oktatási szakértők írtak. Minden fejezet a kiskorúakat és értelmi fogyatékossággal élő személyeket érintő szexuális bűncselekmények más-más aspektusával foglalkozik, tükrözve a könyv interdiszciplináris megközelítését. A közreműködő szerzők túlnyomórészt egyetemi professzorok és kutatók, akik "reflexiókat" kínálnak a kiskorúak és az értelmi fogyatékossággal élők biztonságos és autonóm szexualitásának kortárs kérdéseiről. A figyelemre méltó közreműködők és fejezettémák közé tartozik Marta Friera Álvarez történelmi elemzése a gyermekek védelméről és a szexuális "bűnökről" a régi rendszerben, Mari Ángel Campo Mon és Verónica Martínez López pszichológiai perspektívája a szexualitásról és az értelmi fogyatékosság affektivitásáról, valamint Sara Rodríguez Pérez szexológiai megközelítése a gyermekek szexuális áldozattá válásának megelőzésére. Más fejezetek oktatási stratégiákat (pl. Leonor Suárez Llanos a kiszolgáltatottság és erőszak elleni oktatásról), jogi doktrínákat (pl. maga González Tascón a beleegyezésről és a bántalmazás elterjedtségéről) és olyan speciális kérdéseket vizsgálnak, mint az internetes grooming (Antonia Monge Fernández), a szexuális bűncselekmények korának hibája (Jesús Bernal Del Castillo), a szektákban elkövetett szexuális bántalmazás (Javier García Amez), a gyermekkereskedelem (Beatriz Vázquez Rodríguez), pozitív szülői programok (Luis Roca de Agapito), polgári védelmi intézkedések (María D. Palacios González), eljárási védelem (José M. Roca Martínez) és helyreállító igazságszolgáltatás (Juan J. Morcillo Jiménez). A könyv 424 oldala így átfogó fejezetgyűjteménybe van rendezve, amelyek együttesen hidat képeznek a történelmi, jogi és pszichoedukációs területeken.

Szerkezetileg a fejezetek témák szerint csoportosíthatók: A nyitó fejezetek történelmi kontextust és pszichológiai betekintést nyújtanak (a gyermekvédelem története, az értelmi fogyatékosság és a szexualitás pszichológiája, szexológiai hozzájárulások és a kiszolgáltatottság elleni nevelés). Ezeket követik a jogi elemzésre összpontosító fejezetek, amelyek a beleegyezés fogalmát, a szexuális áldozattá válás terjedelmét és hatását, valamint a büntetőjogi válaszok részletes kifejtését tárgyalják. A következő fejezetek konkrét jogi kihívásokat és kontextusokat vizsgálnak (online grooming, az áldozat életkorával kapcsolatos hibák, szektákban elkövetett szexuális bántalmazás és az emberkereskedelem nemzetközi keretei). Az utolsó fejezetek a megelőző és védelmi intézkedésekkel foglalkoznak, mind a büntetőjogi (pl. a pozitív szülői szerep integrálása az ítélethozatalba), mind a polgári jogi (családjogi védelem), valamint az eljárási reformokkal és a helyreállító igazságszolgáltatási megközelítésekkel. Ez az egyértelmű tematikus előrelépés a kontextustól és a megelőzéstől a

jogi végrehajtásig és az áldozatok támogatásáig hangsúlyozza a könyv holisztikus vizsgálatát a témáról.

A könyvben tárgyalt jogi keretek

A könyv jelentős részét a kiskorúak és értelmi fogyatékossággal élő személyek elleni szexuális bűncselekményeket szabályozó jogi keretek elemzésének szentelik, elsősorban a spanyol jogra összpontosítva, a nemzetközi normákkal párbeszédben. Számos fejezet aprólékosan áttekinti a spanyol büntető törvénykönyv szexuális bűncselekményekre vonatkozó rendelkezéseit, különösen az elmúlt években megreformált formában. Például Sonia V. Villa Sieiro büntetőjogi válaszokról szóló fejezete felvázolja a szexuális zaklatás definícióit (CP 178. cikkely), beleértve a minősített formát (nemi erőszak, 179. cikk) és a súlyosbított módozatokat (különleges súlyosbító körülmények és a 180. cikk szerinti "hipersúlyosbított" altípusok). Ezt követően tárgyalja a szexuális zaklatással kapcsolatos bűncselekményeket (amelyek a spanyol jog szerint beleegyezés nélküli, erőszak vagy kiszolgáltatottság kihasználása nélküli, beleegyezés nélküli cselekményeket foglalnak magukban), valamint a 16 év alatti kiskorúak elleni bántalmazással és bántalmazással foglalkozó speciális részeket. Ezek az elemzések tükrözik a spanyol jogi különbséget az *agresión szexuális* (erőszakot vagy megfélemlítést igénylő) és az *abuso szexuális* (amely magában foglalhatja azokat a helyzeteket, amikor a beleegyezés az áldozat életkora vagy cselekvőképtelensége miatt érvénytelen). A könyv megjegyzi, hogy a jelenlegi törvények szerint a beleegyezési korhatár alatti gyermekkel végzett szexuális cselekmény bűncselekménynek minősül, függetlenül az állítólagos beleegyezéstől, és elmagyarázza a kiskorúak "szexuális kártalanításának" védelmének indokait – lényegében a szexuális kizsákmányolástól való mentességüket.

A megvitatott legfontosabb jogi fejlemény a spanyol büntető törvénykönyv 2015-ös reformja (1/2015. sz. sarkalatos törvény), amely átültette a gyermekek szexuális bántalmazása és kizsákmányolása elleni küzdelemről szóló 2011/93/EU uniós irányelvet. Ez a reform többek között 16 évre emelte Spanyolország beleegyezési korhatárát, és új bűncselekményt vezetett be a gyermekek csábításában. A könyv Monge *Fernández "Ciberacoso a menores de dieciséis años" című fejezete* mélyreható elemzést nyújt a büntető törvénykönyv 183b. cikkelyéről, amely kriminalizálja a 16 év alatti kiskorúak online szexuális felhívását. Lebontja ennek a grooming bűncselekménynek az elemeit, beleértve a kiskorúval való kezdeti online kapcsolatfelvételt, az offline találkozó javaslatát és a találkozó megkönnyítése érdekében tett konkrét lépéseket. A fejezet rávilágít arra, hogy a modern elkövetők hogyan "helyezték át forgatókönyvüket" az internetre, ami büntetőjogi beavatkozást tesz szükségessé az egykor tisztán virtuális térben. A szerző kritikusan vizsgálja a törvény hatályát és korlátait, még azt is megkérdőjelezi, hogy a spanyol törvényeknek kriminalizálniuk kellene-e az offline groomingot is, és hasonló módon kellene-e lefedniük az értelmi fogyatékossággal élő áldozatokat. Nevezetesen, az elemzésből származó innovatív javaslat az, hogy a grooming bűncselekményt kiterjesszék a teljesen offline esetekre, és az értelmi fogyatékossággal élő személyeket védett áldozatként vonják be, a 16 év alatti kiskorúakhoz hasonlóan kezelve őket, amikor kognitív helyzetük összehasonlíthatóan sebezhetővé teszi őket. Az ilyen javaslatok túlmutatnak a jelenlegi nemzetközi mandátumokon, jelezve a könyv elkötelezettségét a *jogi védelem javítására irányuló de* lege ferenda ajánlások mellett.

A beleegyezés és a cselekvőképesség fogalma egy másik kulcsfontosságú jogi téma. González Tascón beleegyezésről szóló fejezete azt vizsgálja, hogy a kiskorúak vagy az értelmi fogyatékossággal élő személyek mikor és milyen feltételek mellett járulhatnak hozzá törvényesen a szexuális cselekményekhez. Felvázolja az érvényes beleegyezés általános

követelményeit a büntetőjogban, majd alkalmazza azokat ezekre a speciális csoportokra. Megvitatják a spanyol törvény "Rómeó és Júlia" záradékát (korábban a CP 183. negyedcikke) – ez a rendelkezés kizárja a büntetőjogi felelősséget a 16 év alatti kiskorúval folytatott beleegyezésen alapuló szexuális kapcsolatért, ha a résztvevők közötti korkülönbség és érettségi szint közel áll (a tinédzser kortársak büntetésének elkerülése érdekében). Ennek a záradéknak az elemzésével a könyv azzal foglalkozik, hogy a törvény hogyan próbálja egyensúlyba hozni a kiskorúak védelmét a serdülők normális szexuális fejlődésének elismerésével. A szöveg azt is megvizsgálja, hogy az értelmi fogyatékossággal élő személyek hogyan illeszkednek a beleegyezési törvénybe: történelmileg a törvény a "cselekvőképtelen" személyekkel folytatott szexuális cselekményeket a gyermekek elleni bűncselekményekhez hasonló bűncselekményként kezelte, de a fogyatékossággal élők jogainak közelmúltbeli reformjai bonyolítják ezt a kérdést. Az egyik fejezet (Palacios González) rámutat a 2021-es új reformok – Spanyolország 2021. júniusi mérföldkőnek számító gyermekvédelmi és fogyatékossággal élők jogairól szóló törvényei – közötti következetlenségekre, megjegyezve a beleegyezési képesség jogrendszerben való meghatározásában fennálló feszültségeket. Például a 8/2021. sz. sarkalatos törvény (a gyermekek és serdülők átfogó védelméről) megerősítette a kiskorúakra vonatkozó védelmi intézkedéseket, míg a június 2-i 8/2021. sz. törvény megreformálta a cselekvőképességről szóló törvényt a fogyatékossággal élő személyek autonómiájának fenntartása érdekében. A könyv kritikusan elemzi, hogy ezek a változások hogyan keresztezik egymást: egyrészt nagyobb autonómiát ismernek el az értelmi fogyatékossággal élő személyek számára jogaik gyakorlásában, másrészt a büntetőjognak meg kell védenie azokat, akik nem tudnak teljes mértékben beleegyezni. Ez tükrözi a könyv szélesebb körű jogi vizsgálatát a sebezhetőség és az autonómia között, különösen, ha a beleegyezésről van szó.

Számos fejezet tárgyalja a konkrét bűncselekményi kategóriákat és a jogi vitákat. Bernal Del Castillo fejezete például a szexuális bűncselekmények *"kiskorú életkorával kapcsolatos tévedésben" foglalkozik* . Különbséget tesz az áldozat életkorával kapcsolatos ténybeli tévedés (tévedés de tipo) és a jogi vagy kulturális normák tévedése (error de prohibición, beleértve a kulturális indíttatású félreértéseket) között. Ez az elemzés a spanyol joggyakorlaton alapul, és azt vizsgálja, hogy a vádlott azon állítása, hogy nem tudta, hogy az áldozat kiskorú, felmentheti-e vagy enyhítheti-e a bűnösséget, és ha igen, mikor. Figyelemre *méltó a "hiba kulturmente motivado"* szakasz beillesztése – felismeri azokat a forgatókönyveket, ahol a különböző kulturális hátterű elkövetőknek eltérő beleegyezési korhatáruk lehet, így árnyalt jogi vitát vált ki a bűnösségről és a kulturális kontextusról.

A könyv kiterjeszti a jogi elemzést a kevésbé hagyományos forgatókönyvekre is. Javier García Amez a szektákon belüli szexuális bűncselekményekről (szektakörnyezetek) című fejezete azt vizsgálja, hogy a kiszolgáltatott kiskorúakat hogyan lehet kihasználni vallási vagy szektaszerű csoportokban. Meghatározza, hogy mi minősül "szektának" jogilag és szociológiailag, majd áttekinti, hogy a különböző bűncselekmények hogyan alkalmazhatók ilyen összefüggésekben. A fejezet áttekinti a vonatkozó spanyol büntetőjogi rendelkezéseket – a szexuális zaklatástól (beleértve az *abusos sexuales con prevalimiento-t*, azaz bizalmi vagy hatalmi pozícióval való visszaélést) a szexuális zaklatásig, a kiskorúak prostitúciójáig/kizsákmányolásáig, a kiskorúak korrupciójáig és a kiskorúak szexuális cselekményekben való részvételére való rábírásig. *A szekta forgatókönyveiben a "relevancia del consentimiento" kiemelésével* a szerző hangsúlyozza, hogy a gyermek látszólagos beleegyezése intenzív szektariánus befolyás vagy kényszerítő meggyőzés alatt nem valódi beleegyezés a törvény szemében. Ezt a vitát a zárt közösségekben elkövetett visszaélésekkel kapcsolatos ismert joggyakorlatra való hivatkozások gazdagítják, szemléltetve, hogy a spanyol bíróságok hogyan kezelték az ilyen eseteket. Bár az index nem tartalmaz konkrét esetneveket, arra lehet következtetni, hogy az elemzést a

szektákkal kapcsolatos visszaélések hírhedt esetei informálják Spanyolországban és külföldön, hangsúlyozva a jogi éberség szükségességét ezekben az elszigetelt környezetekben.

Beatriz Vázquez Rodríguez egy másik fejezete a jogi vitát a nemzetközi színtéren helyezi el, a szexuális kizsákmányolás céljából folytatott gyermekkereskedelemre összpontosítva a globális migráció kontextusában. Felvázolja az államok kötelezettségeit keretbe foglaló főbb nemzetközi jogi eszközöket: az ENSZ emberkereskedelemről szóló palermói jegyzőkönyvét (2000), a gyermek jogairól szóló egyezményt és annak a gyermekprostitúcióról és a gyermekpornográfiáról szóló fakultatív jegyzőkönyvet, valamint a nemek közötti egyenlőség szempontjából a CEDAW-t. Ezután megvizsgálja, hogyan erősítették meg ezeket a globális normákat Európában, megvitatva az Európa Tanács erőfeszítéseit (valószínűleg az emberkereskedelem elleni fellépésről szóló egyezményt) és az Emberi Jogok Európai Bíróságának (TEDH) kulcsfontosságú ítéleteit, amelyek az államokat felelősségre vonták az áldozatok védelméért. Például a szöveg hivatkozik az EJEB ítélkezési gyakorlatára az állami kötelezettségek megerősítésével kapcsolatban, amely olyan esetek elemzését javasolja, mint a *Rantsev kontra Ciprus és Oroszország (2010)* vagy mások, ahol a Bíróság elítélte az emberkereskedelem áldozatainak elégtelen védelmét. Ezenkívül a fejezet áttekinti az emberkereskedelemről szóló 2011/36/EU uniós irányelvet, kiemelve a gyermekáldozatok védelmét célzó európai intézkedéseket. Ezen keresztül a könyv összekapcsolja a spanyol jogi kérdéseket a szélesebb körű nemzetközi normákkal és bevált gyakorlatokkal, bemutatva, hogy a hazai jog hogyan felel meg a globális kereteknek, és hogyan javíthat azokkal.

A spanyol polgári és eljárásjogi keretek is kiterjednek a szabályokra. Palacios González polgári védelmi intézkedésekről szóló fejezete a kiskorúak és fogyatékkal élők családi erőszakkal szembeni védelmének jogi eszközeit tárgyalja. Megjegyzi, hogy a közelmúltban Spanyolországban lendületet adtak a bántalmazás napvilágra hozatalára és a gyermekáldozatok jogi felhatalmazására. Az egyik fontos szempont, amellyel foglalkozik, a kiskorúak jogállása a bírósági eljárásokban – milyen feltételek mellett kezdeményezhetnek a kiskorúak jogi lépéseket jogaik védelme érdekében, és ezt a területet az új törvények megerősítik. A fejezet kiemeli a bántalmazás polgári jogi következményeit, például a szülői jogok vagy a védelmi intézkedések elvesztését, valamint a fogyatékossággal élő személyek számára a 2021-es polgári törvénykönyv-reform utáni "támogatási intézkedések" bevezetését. Ez azt mutatja, hogy a polgári jog (családjog, gyámsági jog) hogyan egészíti ki a büntetőjogi szankciókat a veszélyeztetett személyek proaktív védelmével. José M. Roca Martínez a kiskorú sértettek eljárási védelméről szóló fejezete továbbá azt vizsgálja, hogy az igazságszolgáltatási rendszernek hogyan kell alkalmazkodnia a kiszolgáltatott tanúk igényeihez. Kiterjed Spanyolország áldozati statútumára (2015) és a 8/2021. sz. sarkalatos törvény közelmúltbeli rendelkezéseire, amelyek megreformálják a büntetőeljárást – például elmagyarázza bizonyos jogi akadályok felszámolását, amelyek történelmileg akadályozták a gyermekbántalmazás büntetőeljárás alá vonását. Két figyelemre méltó reform a szakemberek titoktartási kötelezettségének megszüntetése és a bejelentési kötelezettség alóli mentesség: az LO 8/2021 biztosítja, hogy a közeli hozzátartozóknak *be kell* jelenteniük a kiskorúak elleni bűncselekményeket (felülírva azt a rendes mentességet, hogy a családtagoknak nem kell egymást vádolniuk). Hasonlóképpen megszünteti a családtagok tanúinak azon lehetőségét, hogy megtagadják a vallomástételt gyermekbántalmazási ügyekben (felülírva a rokonok általános kiváltságát, hogy ne tegyenek tanúvallomást). A fejezet a kiskorúak tanúvallomásának javítását is tárgyalja – olyan gyakorlatokat támogatva, mint a tárgyalás előtti videóra vett vallomások az újbóli traumatizáció elkerülése érdekében –, és hivatkozik az új büntetőeljárási törvénykönyv 2021-es tervezetére, amelynek célja, hogy gyermekbarátabb legyen. Ezek a jogi keretek, amint azt a könyv részletezi, *a "gyermekközpontú" igazságszolgáltatás* irányába

mutató tendenciát szemléltetik: a jogi folyamatok és eredmények védelme és hozzáférhetőbbé tétele a kiskorúak és az értelmi fogyatékossággal élő áldozatok számára.

Összefoglalva, a könyv jogi tartalma gazdag és naprakész. Nemcsak a meglévő büntetőjogi törvényeket, ítélkezési gyakorlatot és a közelmúltbeli jogalkotási reformokat magyarázza, hanem kritikusan értékeli is azokat. A vita a történelmi jogi válaszoktól a modern törvényekig, a spanyol nemzeti jogtól a nemzetközi megállapodásokig terjed, alapos alapot nyújtva a kiszolgáltatott lakosság elleni szexuális bűncselekmények jogi kontextusában. A hiányosságok feltárásával és reformjavaslatokkal (például a grooming-törvények kiterjesztésével vagy a fogyatékossággal élők jogai és a védelmi intézkedések közötti konfliktusok megoldásával) a közreműködők jelentősen gazdagítják a témával kapcsolatos jogi szakirodalmat.

Pszichoedukációs betekintés és következmények a megelőzésre és a támogatásra

A jogi doktrínán túl a könyv nagy hangsúlyt fektet a pszichoedukációs perspektívákra – a szexuális bántalmazást övező emberi, fejlődési és oktatási tényezők megértésére, valamint ezen ismeretek megelőzésére és az áldozatok támogatására való felhasználására. Számos fejezetet szentelnek a kiskorúak és az értelmi fogyatékossággal élő egyének szexualitásának és kiszolgáltatottságának pszichológiájának, valamint annak, hogy az oktatás és képzés hogyan csökkentheti a szexuális áldozattá válás kockázatát.

Campo Mon és Martínez López egyik alapvető fejezete pszichológiai áttekintést nyújt az értelmi fogyatékosságról és a szexualitásról. Elmagyarázza, mit jelent az értelmi fogyatékosság, beleértve az osztályozásokat és a jellegzetes kognitív/érzelmi tulajdonságokat, és döntően megvitatja, hogy ezek az egyének hogyan élik meg az affektivitást és a szexualitást. A szerzők hangsúlyozzák, hogy az értelmi fogyatékossággal élő embereknek ugyanazok a szexuális és érzelmi szükségleteik vannak, mint másoknak, de speciális támogatásra és oktatásra lehet szükségük a kapcsolatokban való eligazodáshoz és önmaguk védelméhez. A fejezet áttekinti a populációra szabott különféle affektív és szexuális oktatási programokat. Ezek a programok olyan témákat tanítanak, mint a test autonómiája, a határok és a bántalmazás felismerése hozzáférhető módon. Az ilyen kezdeményezések kiemelésével a könyv hangsúlyozza annak fontosságát, hogy az értelmi fogyatékossággal élő személyeket proaktívan felvértezzék ismeretekkel és készségekkel – mind az egészséges szexuális fejlődésük, mind a bántalmazással szembeni sebezhetőségük csökkentése érdekében. Az üzenet egyértelmű: az oktatáson keresztüli szerepvállalás kulcsfontosságú stratégia a megelőzésben.

Sara Rodríguez Pérez fejezete a szexológia területét hozza be a megelőzési erőfeszítések támogatására. Empirikus kutatásokra építve áttekinti a gyermekek szexuális bántalmazásának gyakoriságát, valamint az elkövetők és az áldozatok profilját. Ez a bizonyítási alap fontos a kockázati tényezők és a probléma terjedelmének megértéséhez. A fejezet ezután a robusztus elsődleges megelőzés mellett érvel, azt állítva, hogy a gyermekek és serdülők átfogó szexuális nevelése hatékony eszköz lehet a szexuális áldozattá válás megelőzésében. Megelőző intézkedésként mutatják be az olyan fogalmakat, mint a gyermekek tanítása a beleegyezésről, a testtulajdonról és a segítségkérésről. A szexológiai meglátások beépítése azt jelenti, hogy a könyv a kiskorúakat nem csak potenciális áldozatként kezeli, hanem olyan személyekként is, akiket meg lehet tanítani a veszélyes helyzetek felismerésére és elkerülésére. A szerző valószínűleg utal arra, hogy a bizonyítékokon alapuló beavatkozások (esetleg iskolai vagy közösségi programok) hogyan csökkentik a visszaélések arányát. Ez egy tágabb témához

kapcsolódik: a szexuális erőszak elleni küzdelem nemcsak az elkövetők megbüntetésével, hanem a potenciális áldozatok ellenálló képességének és ismereteinek erősítésével is.

Az oktatást Leonor Suárez Llanos fejezete is hangsúlyozza, amely kifejezetten összekapcsolja az oktatást a kiszolgáltatottság elleni küzdelemmel. Megvitatja Spanyolország új, 8/2021-es sarkalatos törvényét a kiskorúak védelméről – egy olyan törvényt, amely – mint megjegyzi – a "kiszolgáltatottságot, a diszkriminációt és az erőszakot" célozza meg. Elemzésében a kiszolgáltatottságot kockázati tényezőként, a diszkriminációt pedig a kár egyik formájaként fogalmazza meg, mindkettő hajlamosítja a gyermekeket az erőszakra. Suárez Llanos rámutat, hogy a törvény és a kapcsolódó politikák az oktatást kritikus eszköznek tekintik e problémák leküzdésére. Ez nemcsak a szexuális nevelést foglalja magában, hanem az egyenlőség, az érzelmi intelligencia és a tisztelet szélesebb körű oktatását is. Fejezete például olyan témákat érint, mint a nemi szegregáció az oktatásban, és hogy ez hogyan kapcsolódhat a kiszolgáltatottsághoz és a diszkriminációhoz, ami azt sugallja, hogy az inkluzív és egyenlőségre törekvő oktatási környezet csökkenthet bizonyos kockázatokat. A fejezet valószínűleg olyan tantervet és képzést szorgalmaz, amely érzékenyíti a gyerekeket (és a pedagógusokat) a hatalmi egyensúlyhiányra, ösztönözve egy olyan kultúrát, ahol a bántalmazás kevésbé valószínű, és nagyobb valószínűséggel jelentik be. A LO 8/2021 végrehajtásának vizsgálatával, amely olyan intézkedéseket ír elő, mint a kötelező jelentési képzés és a visszaélések tudatosítása az iskolákban, a könyv összekapcsolja a jogi megbízásokat a helyszíni oktatási gyakorlattal.

Az áldozatokra gyakorolt pszichológiai hatás egy másik kulcsfontosságú betekintés, amelyet a könyv nyújt. González Tascón fejezete a szexuális áldozattá válás következményeiről a gyermekek szexuális bántalmazásának elterjedtségéről és annak gyakran pusztító hatásairól gyűjti össze a kutatásokat. Idézi az egészségügy területén (pszichológia és orvostudomány) végzett tanulmányokat, amelyek dokumentálják a bántalmazás rövid és hosszú távú következményeit – például traumákat, mentális egészségi zavarokat, fejlődési problémákat –, és összehasonlítja azokat a hatóságok tudomására jutott esetek viszonylag kis hányadával. Ezen adatok bevonásával a könyv aláhúzza a megrendítő valóságot: a legtöbb visszaélés rejtve marad (*a "casos registrados por las instancias de control formal"* sokkal kevesebb, mint amit az előfordulási tanulmányok sugallnak). Ez a szakadék megerősíti mind a jobb felderítés (hogy az áldozatok segítséget kapjanak) és a megelőző oktatás (a bántalmazás megállítása, mielőtt az megtörténne) szükségességét. Az e bűncselekmények által okozott trauma és károk megértése azt is meghatározza, hogy a társadalomnak és a rendszereknek hogyan kell reagálniuk – érzékenységgel, terápiás támogatással és olyan politikákkal, amelyek az áldozat jólétét helyezik előtérbe. Így a pszichoedukációs tartalom nemcsak a megelőzést tájékoztatja, hanem azt is, hogy az áldozatoknak milyen támogató szolgáltatásokra van szükségük (tanácsadás, traumatudatos ellátás stb.), még akkor is, ha a könyv hallgatólagosan tárgyalja ezeket.

Egy másik új nézőpont a "pozitív szülői szerep", mint megelőző stratégia, amelyet Luis Roca de Agapito fejezete tárgyal. Ahelyett, hogy csak a gyermekekre összpontosítana, ez a fejezet a szülők és gondozók bántalmazás megelőzésében betöltött szerepére irányítja a figyelmet. A gyermekbántalmazást (beleértve a szexuális bántalmazást is) "csapásnak" minősíti, és felülvizsgálja az ellene irányuló nemzetközi stratégiákat. A fejezet kiemeli a pozitív szülői nevelés fogalmát – gondoskodó, erőszakmentes szülői nevelést, amely elősegíti a bizalmat és a kommunikációt –, amelyet a 2021-es spanyol törvény megelőző intézkedésként támogatott. Bemutatja a sikeres szülői programokat, mint például a "Triple P – Positive Parenting Program" és az "ACT Raising Safe Kids" program, sőt példákat is említ ilyen programokra Spanyolországban. Ezeknek a példáknak a beépítésével a könyv bemutatja, hogy a szülői szerepgel és a gyermek fejlődésével kapcsolatos pszichológiai kutatások hogyan fordíthatók le

olyan konkrét beavatkozásokra, amelyek csökkentik a gyermekek kiszolgáltatottságát. A szülők oktatása (és azok megbüntetése, akik bántalmazási esetekben szándékosan kibújnak szülői kötelességeik alól) a holisztikus megelőzési megközelítés részeként kerül bemutatásra. Valójában az az elképzelés, hogy a "pozitív szülői szerepet" büntetőjogi szankciók tartalmává tegyék – például az elítélt elkövetők vagy az elhanyagolt szülők szülői tanfolyamokon való részvételét követelik meg – a pszichoedukációs jogorvoslat jogrendszerbe való integrálását jelenti. Ez elmossa a határvonalat a büntetés és az oktatás között, és azt sugallja, hogy az ítélethozatal rehabilitációs, oktatási elemei megakadályozhatják a jövőbeni bántalmazást és jobban megvédhetik a gyermekeket.

Összességében a könyv pszichoedukációs meglátásai hangsúlyozzák, hogy a szexuális bűncselekmények elleni küzdelmet nem csak a tárgyalótermekben lehet megnyerni; otthonokban, iskolákban és közösségekben kezdődik. A figyelemfelkeltő programokat, a szexuális nevelést, a kiszolgáltatott csoportok szerepvállalását, a szülők és szakemberek képzését, valamint a támogató hálózatokat mind nélkülözhetetlennek tartják. A könyv interdiszciplináris jellege lehetővé teszi a jogi szakértők számára, hogy értékeljék ezeket a megelőző és támogató intézkedéseket, míg a könyvet olvasó pedagógusok és pszichológusok jobban megérthetik azt a jogi kontextust, amelyben kezdeményezéseik működnek. Az ötletek keresztbeporzása megerősíti a könyv hozzájárulását: egy sokrétű stratégiát támogat, ahol a jog, az oktatás és a pszichológia együtt dolgozik a kiskorúak és az értelmi fogyatékossággal élők jogainak és jólétének védelme érdekében.

A sebezhetőség és a beleegyezés megközelítései

A könyv fejezeteit egyesítő egyik központi téma a kiskorúakra és az értelmi fogyatékossággal élő személyekre vonatkozó sebezhetőség és beleegyezés árnyalt feltárása. A mű többször is megbirkózik azzal a kérdéssel: *Hogyan védjük meg azokat, akik ki vannak téve a szexuális kizsákmányolásnak, miközben tiszteletben tartjuk önrendelkezésüket és jogaikat, különösen a szexualitás területén?*

A sebezhetőség fogalmával jogilag és pedagógiailag egyaránt foglalkoznak. Jogilag a spanyol joggyakorlat kifejezetten elismeri bizonyos áldozatokat *"különösen kiszolgáltatottnak"* életkoruk, betegségük vagy fogyatékosságuk miatt – ez a tényező súlyosbíthatja a szexuális bűncselekményeket (amint azt a Büntető Törvénykönyv 180. cikke mutatja). A könyv során a kiskorúakat és az értelmi fogyatékossággal élő személyeket eredendően vagy helyzetileg kiszolgáltatott populációként kezelik, és különleges védelemre szorulnak. Például Suárez Llanos fejezete (amint azt fentebb említettük) a sebezhetőséget mint kockázatot tárgyalja, és azt, hogy a törvény és a politika (különösen a LO 8/2021) hogyan célozza e kockázat csökkentését. A sebezhetőség keretezése itt fontos: ez nem a gyengeség állandó címkéje, hanem a körülmények (fiatalság, kognitív károsodás, társadalmi diszkrimináció) által létrehozott állapot, amely támogatással és felhatalmazással enyhíthető. A könyvben támogatott oktatási intézkedések (az iskolai programoktól a szülői képzésig) lényegében a *kiszolgáltatottság csökkentéséről szólnak* – a potenciális áldozatok tájékoztatásával és a ragadozók által kihasznált társadalmi attitűdök megváltoztatásával. Friera Álvarez történelmi fejezetében még azt is látjuk, hogy a gyermekek kiszolgáltatottsága szélsőséges volt az elmúlt korokban (a "nyomorultak" vagy a marginalizált gyermekek gyakorlatilag nem részesültek védelemben). Ezzel szemben a mai változó normákkal a könyv kiemeli, hogy a társadalom egyre inkább elismeri a gyermekek és a fogyatékkal élők kiszolgáltatottságát, és ennek megfelelő kötelességét, hogy megvédje őket a bajoktól.

Ugyanakkor a könyv gondosan elismeri e csoportok jogait és autonómiaképességét. González Tascón elemzése a kiskorúak és értelmi fogyatékosok jogi "*estatuto jurídico"* (jogi státusza) című művéről kifejezetten felsorolja a szexuális szabadsághoz, a szexuális integritáshoz (kártalanításhoz), a szexuális egészséghez és az erőszakkal szembeni védelemhez való jogukat. A szexuális szabadsághoz és egészséghez való jog megfogalmazásával a könyv elismeri, hogy a kiskorúak (különösen a serdülők) és a fogyatékkal élők nem pusztán passzív alanyok, akiket meg kell védeni, hanem olyan személyek, akik képesek a saját feltételeik szerint szexualizálni – bár megfelelő keretek között. Például az értelmi fogyatékossággal élő felnőtteknek joguk van a szexuális élethez, az idősebb kiskorúak pedig konszenzusos felfedezéseket folytatnak; Ezeknek a tényeknek a tagadása önmagában is a diszkrimináció egyik formája lehet. A szövegben megfogalmazott kihívás e jogok és a védelmi intézkedések közötti egyensúly megteremtése azokban az esetekben, amikor a hozzájárulás nem adható meg értelmesen, vagy ha a hasznosítás valószínű.

Ez elvezet a beleegyezés könyv általi kezeléséhez. A beleegyezés a szexuális bűncselekmények törvényének és etikájának sarokköve, és a könyv az e populációk számára szükséges finomsággal közelíti meg. Általánosságban elmondható, hogy a törvény világos vonalat határoz meg (Spanyolországban 16 éves), amely szerint egy kiskorú törvényesen nem adhat beleegyezését egy felnőttnek szexuális cselekményhez, így minden ilyen cselekmény bűncselekménynek minősül. A könyv megerősíti ezt, megvitatva a törvényes beleegyezési korhatár megállapítását és a speciális záradékot (korábban 183. negyed cikkely), amely kivételt képez a korhoz közeli korúak számára. Ez azt a megértést tükrözi, hogy egy 15 éves és egy 17 éves kölcsönösen elfogadható kapcsolatot létesítő fiú nem a büntetőjog célpontja, míg minden olyan helyzet, amelyben hatalmi egyensúlyhiány van (egy felnőtt egy 15 évessel, vagy egy gondozó egy eltartott fogyatékossággal élő személlyel) védelmet vált ki. Így a kontextus és a relatív hatalom kulcsfontosságú: a könyv hangsúlyozza, hogy a beleegyezés nem érvényes, ha az egyik fél választási képességét eredendően veszélyezteti az éretlenség vagy a szellemi fogyatékosság, vagy a kényszerítő kontextus (például egy szekta vagy emberkereskedelem). García Amez szektaelemzésében például még akkor is, ha egy szekta kiskorú egy karizmatikus vezető hatására igent mond, a törvény ezt az "igent" szennyezettnek fogja tekinteni; sebezhetőségük és a hatóság nyomása érvényteleníti a valódi beleegyezést. A fejezetben található "relevancia del consentimiento" vita aláhúzza, hogy a jog hogyan értékeli a beleegyezést a pszichológiai manipuláció fényében.

Az értelmi fogyatékossággal élő személyek számára a beleegyezés különösen összetett kérdés, amelyet a könyv eligazít. Az értelmi fogyatékossággal élő egyének kognitív képességei széles skálán mozognak; Sok enyhe fogyatékossággal élő felnőtt képes saját döntéseket hozni, míg mások súlyos fogyatékossággal élők nem értik a szexuális ajánlatokat. A könyv, különösen González Tascón és Palacios hozzászólásaiban, valószínűleg utal arra, hogy a spanyol jog hogyan fejlődött a paternalista álláspontból (ahol egy "cselekvőképtelen" személlyel folytatott bármilyen szexuális cselekmény büntetőeljárás alá vonható, még akkor is, ha látszólag beleegyeztek) egy differenciáltabb megközelítés felé a spanyol reformok után, amelyek összhangban vannak a fogyatékossággal élő személyek jogairól szóló ENSZ-egyezménysel. A szerzők megvitatják, hogy egy értelmi fogyatékossággal élő személy milyen mértékben adhat szabad és tájékozott beleegyezést – hangsúlyozva az egyén megértésének és önkéntességének felmérésének szükségességét. A korábban említett javaslat, hogy a fogyatékkal élő személyeket a kiskorúakkal egyenértékű grooming áldozatok közé sorolják, szemléltető: hallgatólagosan amellett érvel, hogy egyes fogyatékossággal élő egyének funkcionálisan képtelenek beleegyezni egy online idegen közeledésébe (hasonlóan a gyermek képtelenségéhez), és ezért a ragadozókat ennek megfelelően kell büntetni. A könyv azonban valószínűleg arra is

figyelmeztet, hogy minden fogyatékkal élő embernek nincs önrendelkezése; ezért a támogatási intézkedésekre és az eseti értékelésre összpontosítanak. Palacios fejezetében a fogyatékossággal élők jogairól szóló törvény és a védelmi keretek közötti ellentmondások kritikája egyértelművé tételre szólít fel azzal kapcsolatban, hogyan lehet tiszteletben tartani az autonómiát a visszaélések megelőzése mellett.

Lényegében a munka *a sebezhetőséget* védő cselekvést és felhatalmazást igénylő feltételként közelíti meg, a *beleegyezést pedig* kontextusfüggő küszöbként, amelyet a kiskorúak és egyes fogyatékkal élők nem tudnak teljesíteni a felnőttekkel. Hangsúlyozza, hogy a valódi beleegyezéshez bizonyos szintű megértésre és a kényszertől való mentességre van szükség – olyan kritériumokra, amelyeket ezek a populációk nem biztos, hogy teljesítenek a kizsákmányolókkal való interakciók során. Ugyanakkor azt az elképzelést is támogatja, hogy megfelelő oktatással, támogató környezettel és a fejlődő képességek jogi elismerésével (pl. a tinédzserkapcsolatok árnyalt kezelése vagy a fogyatékkal élők döntéshozatali támogatása) ezeknek az egyéneknek az autonómiája tiszteletben tartható anélkül, hogy indokolatlan kockázatnak tennék ki őket. Ez a kiegyensúlyozott perspektíva a könyv egyik erőssége: nem infantilizálja az alanyokat, és nem hagyja őket pajzs nélkül; ragaszkodik a *kontextuális biztosítékokhoz*, miközben kiáll méltóságukért *és jogaikért*.

A fejezetek együttesen hangsúlyozzák, hogy a beleegyezés és a sebezhetőség ugyanannak az éremnek a két oldala ezen a területen – a törvénynek és a társadalomnak fel kell mérnie, hogy egy személy mikor túl sebezhető ahhoz, hogy a beleegyezése érvényes legyen, és ezzel párhuzamosan csökkentenie kell ezt a sebezhetőséget a felhatalmazás révén, hogy végül ezek az egyének biztonságosabb körülmények között gyakorolhassák a hiteles beleegyezést.

A könyv hozzájárulásának kritikai elemzése

A Delitos sexuales y personas menores de edad o con discapacidad intelectual multidiszciplináris hozzájárulásként tűnik ki, amely gazdagítja a szexuális bántalmazásról és a kiszolgáltatott csoportok védelméről szóló jogi és pszichológiai irodalmat. Egyik legjelentősebb hozzájárulása, hogy áthidalja a büntetőjog és a pszichoszociális megelőzés tipikusan elszigetelt perspektíváit. Ezzel a könyv átfogóbb megértést nyújt a problémáról és a lehetséges megoldásokról, ami értékes a tudósok és a szakemberek számára a különböző területeken.

Jogi tudomány szempontjából a könyv időszerű és éleslátó elemzést kínál a spanyol jogról, amelynek számos aspektusa változóban van. A 2022 végén közzétett közlemény a nagyobb reformok (2015 és 2021) utáni jogi helyzetet ragadja meg, sőt a közelgő változásokat is előre vetíti. A büntető törvénykönyv rendelkezéseit (szexuális zaklatás, bántalmazás, grooming stb.) és eljárási szabályokat boncolgató fejezetek alapos referenciaként szolgálnak a jelenlegi jogi keretekhez. A puszta leíráson túl a közreműködők kritikusan foglalkoznak e törvények megfelelőségével. Például Monge Fernández javaslatai a grooming bűncselekmények megreformálására (az offline magatartás és a fogyatékkal élő áldozatok lefedésére) eredeti jogi gondolkodást és hajlandóságot mutatnak a jogszabályok hiányosságainak megkérdőjelezésére. Hasonlóképpen, Bernal Del Castillo az életkor és a kulturális védelem hibáinak feltárása ellentmondásos területen navigál, potenciálisan útmutatást nyújtva az ilyen érvekkel szembesülő bíróságoknak. A nemzetközi és összehasonlító perspektívák használata (pl. EU-irányelvek, EJEE ítélkezési gyakorlat és ENSZ-egyezmények idézése) a vitát a hazai témából globálisan releváns kontextusba emeli, ami figyelemre méltó erősség. Ez a könyv jogi elemzését nemcsak Spanyolországban, hanem minden olyan joghatóság számára hasznossá

teszi, amely hasonló gyermekvédelmi kérdésekkel küzd, mivel számos alapelv (például a jogok egyensúlya vagy a technológia hatása a visszaélésekre) univerzális. Összefoglalva, jogilag a könyv mind a *doktrinális egyértelműséghez* hozzájárul, mind a bonyolult törvények és a közelmúltbeli reformok magyarázatához, mind a *politikai kritikához*, javaslatot téve arra, hogy a törvények hogyan fejlődhetnének az igazságosság és a védelem jobb szolgálata érdekében.

A pszichológiai és oktatási irodalom szempontjából a könyv hozzájárulása ugyanolyan jelentős. Megszilárdítja a visszaélések előfordulásával és hatásával kapcsolatos kutatási eredményeket, megerősítve a tájékozott politika sürgős szükségességét. Az értelmi fogyatékosságok pszichológiai jellemzőiről és a szexuális oktatási programokról szóló fejezetek beillesztésével olyan empirikus meglátásokat juttat a jogi közönség elé, amelyeket egyébként a tisztán jogi elemzések figyelmen kívül hagynának. Ez az interdiszciplináris megközelítés azt jelenti, hogy a könyv tájékoztathatja a pszichológusokat és a pedagógusokat munkájuk jogi dimenzióiról (pl. kötelező jelentéstételi törvények vagy a beleegyezés jogi meghatározása), ezáltal elősegítve a szakterületek közötti párbeszédet. Ezenkívül a megelőzés és az oktatás hangsúlyozása hiánypótló szakirodalmat; A szexuális bűncselekményekkel foglalkozó számos tudományos munka szűken a büntető szempontokra vagy az áldozatterápiára összpontosít. Itt azonban konkrét megbeszéléseket látunk a megelőző tantervekről, a szülői beavatkozásokról és a helyreállító gyakorlatokról, ami előremutató. A pozitív szülői nevelésről szóló fejezet például a pszichológia egyre növekvő bizonyítékaihoz kapcsolódik, amelyek szerint a szülői készségek fejlesztése csökkentheti a bántalmazást – ennek a jogi szankciókba való integrálása új ötlet, amely további kutatásokat és kísérleti programokat inspirálhat. Hasonlóképpen, a helyreállító igazságszolgáltatás megbeszélése pszichológiai gyógyító megközelítést vezet be egy jogi problémára, hozzájárulva a bántalmazás esetén az alternatív igazságszolgáltatásról szóló szélesebb körű vitához.

A kritikai értékelésnek el kell ismernie a könyv holisztikus megközelítését a sebezhetőségről, mint fogalmi hozzájárulást. A jogok, a védelem, az autonómia és a támogatás témáinak összefonásával a könyv túllép a leegyszerűsített "áldozat vs. elkövető" paradigmán. Etikai szürke zónákkal küzd: mikor válik a védelem túlzottá? Hogyan lehet biztosítani az igazságot anélkül, hogy újra traumatizálnánk az áldozatot? Ezek az árnyalt viták mind a jogelméletieket, mind a társadalomtudósokat arra késztetik, hogy figyelembe vegyék az *emberi* tényezőt a területükön. Például a szektákban vagy az emberkereskedelemben részt vevő kiskorúak elemzése rávilágít a társadalmi kontextus fontosságára és a beleegyezés gyakran láthatatlan akadályaira, gazdagítva az áldozattá válás kriminológiai és szociológiai megértését.

A könyvben nyilvánvaló interdiszciplináris együttműködés maga is modellként szolgál a jövőbeni tudomány számára. Minden fejezet megállja a helyét a saját tudományágán belül, de a kollektív hatás a kérdés 360 fokos szemlélete. A jogorientált olvasók értékelni fogják a megelőző oktatást és az áldozatpszichológiát, míg a könyvet olvasó pszichológusok és pedagógusok jobban megértik, hogyan működnek a törvények, és miért léteznek bizonyos jogi védelem vagy definíciók. Ez integráltabb stratégiákhoz vezethet a gyakorlatban – pl. a pszichológusokkal együttműködő jogi szakemberek az áldozatok tanúvallomásának javítása érdekében, vagy a pedagógusok megértik azokat a jogi megbízásokat, amelyek az iskolai visszaélések bejelentésére vonatkozó irányelveket alakítják.

Az eredetiség szempontjából a könyv úttörő útot tör azzal, hogy spanyol kontextusban foglalkozik a kevéssé tanulmányozott témákkal. A szektákról szóló fejezet viszonylag ritka, mivel nem sok irodalom foglalkozik kifejezetten a szektákkal kapcsolatos szexuális visszaélésekkel és annak jogi kezelésével. A migrációs és emberkereskedelemben részt vevő

lányokra való összpontosítás hozzáadja a szükséges nemi és nemzetközi lencsét, amely kiszélesíti a családon belüli erőszakra való tipikus összpontosítást. A helyreállító igazságszolgáltatás feltárása az elévült bántalmazási ügyekben pedig a gyakorlat egy feltörekvő területére merészkedik – ennek a fejezetnek a kritikai elemzése megjegyezheti, hogy bár a helyreállító igazságszolgáltatás ígéretes, a szexuális erőszak ügyeiben is vitatott, és a szerző valószínűleg gondosan mérlegeli előnyeit és hátrányait. Ez a vita további beszélgetést ösztönözhet arról, hogyan lehet lezárást vagy gyógyulást biztosítani, ha a formális igazságszolgáltatás nem áll rendelkezésre – ez a terület egyre nagyobb érdeklődést vált ki mind a jogi, mind a terápiás közösségekben.

Természetesen egyetlen mű sem áll túl a kritikán. Vitatkozhatnánk azzal, hogy a könyv ambíciója, hogy ennyi mindent lefedjen (történelmi, pszichológiai, jogi, nemzetközi), néhány területet kevésbé mélyen feltárhat, mint egy egyfókuszú monográfia. Például azok az olvasók, akik kimerítő empirikus adatokat keresnek a visszaélések előfordulásáról vagy részletes ítélkezési gyakorlat elemzéséről, azt tapasztalhatják, hogy a fejezetek tömör áttekintések, nem pedig teljes tanulmányok (minden fejezet szükségszerűen korlátozott terjedelmet jelent). Ezenkívül, mivel a törvények folyamatosan fejlődnek (Spanyolország például 2022-ben elfogadott egy fontos törvényt a szexuális beleegyezésről, miután ez a könyv valószínűleg véglegesítésre került, és a "bántalmazást" egyetlen szexuális zaklatás bűncselekményévé egyesítette), a könyv néhány jogi konkrétuma gyorsan elavulttá válhatott. Ezek azonban kisebb kérdések a könyv általános hozzájárulásának fényében. A könyv kritikai elemzése nagyrészt előretekintő – sok fejezet kifejezetten reformokat javasol, vagy jövőbeli jogi kihívásokat vetít előre –, ami tartós relevanciát kölcsönöz neki.

Összefoglalva, a könyv jelentős interdiszciplináris hozzájárulást jelent. Előmozdítja a jogi szakirodalmat azáltal, hogy a jogot a társadalmi szükségletek és a pszichológiai valóság kontextusába helyezi, és gazdagítja a pszichológiai/oktatási irodalmat a jog strukturális és normatív dimenzióinak beépítésével. Kritikai elemzései és ajánlásai befolyásolhatják mind a politikát (pl. a törvényhozók ösztönzése a védelem kiterjesztésére irányuló javaslatok megfontolására), mind a gyakorlatot (pl. az említett oktatási programok vagy helyreállító kezdeményezések elfogadásának ösztönzése). A különböző területek szakértőit tömörítő munka együttműködésen alapuló jellege önmagában is jól példázza a legkiszolgáltatottabbak elleni szexuális bűncselekmények összetett problémájának kezeléséhez szükséges átfogó megközelítést.

Idézett figyelemre méltó esettanulmányok és joggyakorlat

Bár a könyv nem esettanulmány-összefoglaló, számos fontos jogi esetre és példára hivatkozik, hogy szemléltesse álláspontját, különösen a jogtudományra és a nemzetközi kötelezettségekre összpontosító fejezetekben. Ezek a hivatkozások arra szolgálnak, hogy az elméleti vitákat valós forgatókönyvekben és jogi precedensekben alapozzák meg.

A nemzetközi keretekkel és joggyakorlattal foglalkozó fejezetekben konkrét esetek és jogi döntések kerülnek kiemelésre. Az emberkereskedelemről szóló fejezet például az Emberi Jogok Európai Bíróságának (EJEB) az emberkereskedelem áldozatainak védelmére vonatkozó állami kötelezettségekkel kapcsolatos ítélkezési gyakorlatát tárgyalja. Ez valószínűleg olyan mérföldkőnek számító eseteket is említ, mint a *Rantsev kontra Ciprus és Oroszország*, ahol az EJEB kimondta, hogy az államok megsértették az emberi jogokat azzal, hogy nem akadályozták meg vagy nem vizsgálták ki az emberkereskedelmet. Az ilyen esetek idézésével a könyv bemutatja, hogy az elvont elveket (mint például "az államoknak küzdeniük kell a gyermekek

szexuális kizsákmányolása ellen") tényleges ítéletekkel érvényesítették, ezáltal befolyásolva a hazai jogi reformokat. Ugyanez a fejezet megemlíti az Európa Tanács erőfeszítéseit is – amelyek esetleg az emberkereskedelemről szóló tanácsi egyezmény szerinti nyomonkövetési jelentésekre vagy esetekre utalnak –, valamint az uniós irányelv végrehajtását, amelyet az egész EU-ra kiterjedő jelentőségű ügyek vagy kötelezettségszegési eljárások példázhatnak. Ezek az esetek konkrét hivatkozási pontokat adnak az olvasóknak ahhoz, hogy a nemzetközi jog hogyan alakul át a gyakorlatba.

A hazai fronton a könyv elmélyül a spanyol ítélkezési gyakorlatban, különösen az életkorral kapcsolatos tévedésről szóló fejezetben. A spanyol Legfelsőbb Bíróság ítéleteit valószínűleg idézik annak bemutatására, hogy a bíróságok hogyan kezelték a vádlottak állításait, amelyek szerint nem tudtak az áldozat életkoráról. Például, ha egy vádlott azzal érvel, hogy valóban úgy gondolja, hogy egy 15 éves 18 éves, a könyv megvitatja, hogy a spanyol joggyakorlat lehetővé teszi-e a ténybeli tévedés védelmét (általában igen, ha a hiba ésszerű volt). A fejezet hibás *és* hibás *de prohibición bontása* különböző esetekre való hivatkozást javasol: talán az egyiket, ahol az életkor hibáját a vádlottat felmentő ténybeli hibának tekintették (ha becsületesnek és nem gondatlannak bizonyult), és egy másikban, ahol kulturális érvet vetettek fel (pl. "az én kultúrámban a fiatalabb házasságokat elfogadják"). A spanyol bíróságoknak ilyen ügyekben kellett dönteniük, és a könyv valószínűleg idézi ezeket a döntéseket a jogi érvelés illusztrálására. A "*hiba kulturmente motivado" említése* valós forgatókönyvekre utal – például bevándorlókat vagy vallási szektatagokat érintő esetekre, ahol kiskorúak házassága történt –, ami arra készteti a bíróságokat, hogy a nemi erőszakról szóló törvényekben foglalkozzanak a kulturális kontextussal.

A szektákban elkövetett szexuális visszaélésekről szóló fejezet hivatkozhat olyan szekták vagy szekták ismert esettanulmányaira, ahol kiskorúakat bántalmaztak. Spanyolországban olyan hírhedt esetek voltak, mint a *"Caso Edelweiss"* az 1980-as években, amikor egy szektavezető gyerekeket bántalmazott egy álspirituális csoport leple alatt. Ha hivatkoznának rá, egy ilyen eset példázza, hogyan ápolják a szektavezetők a családokat és a gyerekeket, és hogyan üldözik a spanyol törvények ezeket a cselekményeket (Edelweiss vezetőjét valóban elítélték különböző vádak alapján). Az ilyen esetek felvetésével Garcia Amez fejezete testet adott a vitának: például leírja, hogy a vezető befolyása hogyan tagadta meg a beleegyezést, hogyan terjedtek a vádak a bántalmazástól a kiskorúak prostitúciójáig, és hogy a bíróságoknak talán a volt szektatagok tanúvallomására kellett támaszkodniuk. Egy másik lehetséges hivatkozás lehet a nemzetközi szekta esetei (például az Egyesült Államok. *FLDS szekta* vagy mások) a jogi eredmények összehasonlítására. Ezek az esettanulmányok minták bemutatásával erősítik meg a fejezet elemzését: gyakran karizmatikusan tekintélyelvű figura, elszigetelt közösség, szisztematikus szexuális kizsákmányolás – és szokatlan kontextusokban tesztelik a jogi védelem robusztusságát.

Friera Álvarez történeti fejezete, bár nem a modern értelemben vett jogtudomány, hatékonyan mutatja be a levéltári kutatások esetpéldáit. Elmesélhet eseményeket vagy jogi feljegyzéseket Spanyolország régi rendszeréből (esetleg egyházi vagy királyi bírósági ügyeket, amelyek kiskorúakkal kapcsolatos "pecados de lujuria" – kéjes bűnök – érintettek). Például a fejezet elmesélheti, hogyan kezelték a gyermekmolesztálás miatti panaszt a 17. vagy 18. században: milyen törvények léteztek (ha voltak ilyenek), hogyan reagáltak a hatóságok, és hogyan befolyásolta a gyermekek státusza ("családi tulajdon" vagy "nyomorult", ha árva) az eredményeket. Ezek a történelmi esetmatricák a múlt és a jelen szembeállítását szolgálják – valószínűleg azt mutatják, hogy a korábbi időkben sok visszaélést vagy nem büntetőeljárás alá

vontak, vagy inkább erkölcsi (bűn) lencsén keresztül néztek, mint jogokon alapuló lencsén, ezáltal kiemelve a modern jogrendszerek fejlődését.

Ezenkívül a könyv hivatkozik jogalkotási esettanulmányokra – például konkrét törvények kidolgozására –, amelyek tágabb értelemben a halmozott esetekre vagy a társadalmi nyomásra adott válaszok. Például a 8/2021. sz. organikus törvény (a "Rodoszi törvény") maga is figyelemre méltó érdekképviselet és ügyek eredménye. A "Ley Rhodes" becenév James Rhodes, egy zenész és bántalmazás túlélőjének vallomása után származik, akinek története és kampánya Spanyolországban befolyásolta a törvényhozókat. A könyv erről a törvényről szóló tárgyalása implicit módon ezt az esettanulmányt hordozza: hogyan vezetett egy személyes történet (Rhodes kiadott egy emlékiratot, amelyben részletezi a gyermekkorában elszenvedett bántalmazást, és Spanyolországba költözött, hogy reformot szorgalmazzon) egy átfogó törvényhez vezetett, amely megszüntette az elévülési időt az áldozat felnőttkoráig plusz sok évig, és országszerte előírta a gyermekvédelmi intézkedéseket. Bár a könyv nem mélyül el részletesen Rhodes történetében, minden bizonnyal megjegyzi a törvény jellemzőit, például a gyermekek szexuális bűncselekményeinek elévülési idejének meghosszabbítását (gyakran az áldozat 35. életévéig vagy annál idősebbé), és a leírt jogi kiskapuk megszüntetését. Ez a jogalkotási "eset" azt mutatja be, hogy a társadalmak hogyan tanulnak a múltbeli rendszerek kudarcaiból (sok nagy horderejű visszaélés, különösen az intézményekben, csak évtizedekkel később derült ki), és hogyan reagálnak jogi változtatásokkal. A helyreállító igazságszolgáltatásról szóló fejezetben hivatkozásokat találhatunk olyan esetekre, amikor RJ-t megkísérelték. Lehetséges, hogy a szerző kísérleti projekteket vagy anekdotikus eseteket idéz – például olyan eseteket, amikor a gyermekkori bántalmazás felnőtt túlélői strukturált helyreállító környezetben találkoztak elkövetőkkel (néha papokkal vagy családtagokkal), hogy lezárást keressenek. Az egyik ilyen eset nemzetközi szinten az egyházi visszaélések néhány túlélőjének tapasztalata Ausztráliában és másutt, akik konferenciát folytattak egyházi képviselőkkel vagy akár elkövetőkkel. A könyv RJ-fejtegetése valószínűleg idéz ilyen eseteket, hogy megmutassa mind a lehetséges gyógyulást, mind a kihívásokat (biztosítva, hogy valóban önkéntes legyen, biztosítva az áldozat jólétét). Azt is megemlítheti, hogy bizonyos esetekben óvatosan vezetik be a helyreállító megközelítéseket Spanyolországban (esetleg spanyol intézmények programjára vagy irányelveire hivatkozva).

Összefoglalva, bár a könyv tudományos, nem riad vissza attól, hogy konkrét példákra és joggyakorlatra hivatkozzon az elvek illusztrálására. Ezek a történelmi esetektől a modern spanyolországi bírósági döntésekig, a nemzetközi emberi jogi ügyekig, sőt a legújabb törvények és innovatív igazságszolgáltatási gyakorlatok hátteréig terjednek. Ezeket a fejezetekbe szövve a könyv biztosítja, hogy a vita a valóságban maradjon. Az olvasó számára ez kézzelfoghatóbbá teszi az elemzést – egy dolog absztrakt módon beszélni az ápolásról, de egy tényleges grooming-ügyről vagy az arra adott jogi válaszról (például a jól ismert spanyol esetről, amelyben egy ragadozó szerepelt a közösségi médiában) olvasunk, a lényeg megértendő. Az esettanulmányok és a joggyakorlat alkalmazása didaktikai célt is szolgál: segít a jogi szakembereknek megérteni, hogyan működnek az elméleti jogi rendelkezések a gyakorlatban, és segít a nem jogi szakembereknek megérteni a jog fontosságát a valós élet hatásain keresztül.

Összességében ezeknek a példáknak az integrálása nagyban növeli a könyv értékét. A tartalmat az elméleten túl az alkalmazás és a megélt tapasztalat birodalmába helyezi. Egy olyan érzékeny és sürgős téma esetében, mint a kiszolgáltatott egyének elleni szexuális bűncselekmények, ez a megalapozott megközelítés elengedhetetlen – emlékezteti az olvasókat, hogy minden jogi cikk vagy pszichológiai elmélet mögött valódi áldozatok és valódi elkövetők állnak, és ezekből az

esetekből való tanulás kulcsfontosságú mind törvényeink, mind megelőző intézkedéseink javításához.

Források: A fenti elemzés a könyv összefoglalóján, tárgymutatóján és fejezetvázlatain alapul, amelyeket a kiadó és a kapcsolódó tudományos hivatkozások adnak. A könyv leírása hangsúlyozza, hogy kettős hangsúlyt fektet az igazságszolgáltatási rendszer válaszaira és a megelőzésre irányuló oktatási intézkedésekre. A fejezetek listája megerősíti a különböző szakértők hozzájárulását történelmi, pszichológiai, megelőző és jogi témákban. A könyv olyan kulcsfontosságú jogi kereteket tárgyal, mint a spanyol 1/2015/EK organikus törvény (a 2011/93/EU irányelvet végrehajtva) és a büntető törvénykönyv 183. cikkének bevezetése a gyermekek ápolásáról, és javaslatokat tesz a védelem kiterjesztésére az offline kontextusokra és a fogyatékkal élő áldozatokra. Az index részletes lefedettséget mutat a beleegyezési korhatárról (beleértve a beleegyezési korhatárt és a 183. cikk szerinti korhatárhoz közeli mentességet), a büntető törvénykönyv cikkeit a szexuális erőszakról (178–180 CP), a kiskorúak elleni kiberbűnözésről, az életkor védelmének tévedéséről, valamint az olyan ágazatspecifikus kérdésekről, mint a szektabántalmazás és az emberkereskedelem, a nemzetközi jogra való hivatkozással. Az oktatási és pszichológiai tartalmat a szexuális nevelési programokról és a kiszolgáltatottság csökkentéséről szóló fejezetek bizonyítják az új gyermekvédelmi törvény révén. Az eljárási és védelmi intézkedésekről szóló fejezetek idézik a közelmúltbeli spanyol reformokat, például a LO 8/2021-et, amely megszünteti a családi mentességet a jelentéstétel/tanúvallomás alól, és megvitatják a helyreállító igazságszolgáltatást azokban az esetekben, amikor a büntetőeljárást elévülési idő tiltja. Ezek a források együttesen támasztják alá a fent közölt összefoglalót és értékelést, illusztrálva a könyv átfogó lefedettségét a kiskorúak és az értelmi fogyatékossággal élő személyek szexuális bűncselekményekkel szembeni jogairól és védelméről.

Charlotte Dubois és Pauline Le Monnier de Gouville "Les infractions sexuelles à l'épreuve du numérique"

Bevezetés

A *Les infractions sexuelles à l'épreuve du numérique* (szó szerint: "A digitális korszak által tesztelt szexuális bűncselekmények") című mű Charlotte Dubois és Pauline Le Monnier de Gouville által rendezett, 2023-ban megjelent tudományos kollektív kötet. Azt vizsgálja, hogy a digitális technológia térnyerése hogyan alakította át mind a szexuális bűncselekmények elkövetését, mind a jogrendszer rájuk adott válaszát. A szerzők és közreműködők – köztük jogtudósok, gyakorló szakemberek és még egy kiber-polgárőr is – a *digitális hálózatok "kétélű*" hatását vizsgálják : egyrészt "*kimeríthetetlen csereforrás",* másrészt új veszélyek táptalaja. A könyv központi témája, hogy az internet és a digitális eszközök alapvetően átalakították a szexuális bűncselekményeket a mérték, az elkövető viselkedése és az áldozati élmény tekintetében, és a büntetőjogot az új joggyakorlat és jogszabályok révén való alkalmazkodásra kényszerítették. Ez a jelentés részletes összefoglalót ad a kötet fő témáiról és érveiről, és kritikai elemzést nyújt a szerzők meglátásairól arról, hogy a digitális kontextus hogyan definiálja újra a szexuális bűncselekményeket, a bizonyítékgyűjtést és a büntetőeljárást. A legfontosabb témák közé tartozik az elkövetők és az áldozatok online profiljának változása, a hagyományos törvények kibertérben való alkalmazásának kihívásai, a digitális kötelességszegésre szabott új szexuális bűncselekmények létrehozása, a bűncselekmények joghatóságára és időzítésére gyakorolt hatások, a nyomozási technikák fejlődése, valamint a bíróságon kívüli mozgalmak, például a közösségi médiában #MeToo térnyerése. Végig kiemeljük a munkában tárgyalt jelentős példákat és a szerzők által javasolt jogi reformra vonatkozó javaslatokat, kritikusan reflektálva ezekre az összetett kérdésekre vonatkozó megközelítésükre.

Fő témák és digitális átalakulások a szexuális bűncselekményekben

Névtelenség és új elkövetői profilok: A könyvben visszatérő érv az, hogy az internet anonimitása és elérhetősége megváltoztatta a szexuális bűnözők tipikus profilját és viselkedését. Azok az emberek, akik esetleg soha nem követnek el szexuális bűncselekményt szemtől szemben, felbátorodhatnak az *online névtelenség álarcától*. A szerzők szerint a digitális platformok lehetővé teszik az elkövetők számára, hogy elrejtsék személyazonosságukat, vagy akár másoknak adják ki magukat, ami csökkentheti a gátlásokat és nagyobb léptékű ragadozó viselkedést tehet lehetővé. Például a *számítógépes ragadozók* hamis profilokat hozhatnak létre kiskorúak ápolására vagy az áldozatok zaklatására anélkül, hogy azonnal félnének az azonosítástól. Dr. Jacques Olivier (törvényszéki pszichiáter) "Cybercriminalité sexuelle: profils d'auteurs et de victimes" című fejezete kifejezetten azzal

foglalkozik, hogy az elkövetők és az áldozatok pszichológiai és demográfiai profilja hogyan változik a kibertérben. Azt sugallja, hogy az online környezet az elkövetők új kategóriáit vonzhatja, néha fiatalabbakat vagy társadalmilag kevésbé észlelhetőeket, és az áldozatok szélesebb körét is felfedhetik. Az áldozatok saját otthonuk biztonságában lehetnek digitális eszközökkel célponttá válni, ami megváltoztatja a sebezhetőség és a bizalom dinamikáját. Ez a téma hangsúlyozza, hogy a digitális kontextus elhomályosítja a szexuális bűnelkövetők hagyományos felfogását, és *hol* történnek bűncselekmények.

Példátlan mértékű és ártalom: Az internet lehetővé teszi a szexuális kizsákmányolást és bántalmazást tartalmazó anyagok *"példátlan terjesztését"*. A szerzők megjegyzik, hogy a szexuális erőszak, például egy támadás rögzítése vagy intim képek beleegyezés nélküli megosztása, azonnal hatalmas közönség számára terjeszthető az interneten. Ez a felerősítő hatás azt jelenti, hogy az áldozatokat érő kár gyakran felerősödik: ha valami egyszer felkerül az internetre, az újra és újra felszínre kerülhet, folyamatos traumát okozva. A hagyományos szexuális bűncselekmények általában térben és időben korlátozódtak; Ezzel szemben a digitális szexuális bűncselekmények (például bosszúpornográfia vagy gyermekbántalmazási képek terjesztése) a végtelenségig fennmaradhatnak, és világszerte elérhetik a nézőket. A könyv azzal érvel, hogy ez megkérdőjelezi a kár és a kárpótlás jogi fogalmait – hogyan lehet kompenzálni vagy megvédeni az áldozatot, ha a sértő tartalom újra és újra megjelenhet? Ez növeli a bűnüldöző szervek tétjét is, akiknek meg kell próbálniuk megfékezni a terjedést. A közreműködők ezt a *"bosszúpornó"* (intim képek beleegyezés nélküli megosztása) és a sötét weben található gyermekpornográf gyűrűk eseteivel illusztrálják. Az egyik példában a szerzők arra utalnak, hogy az internetes fórumok és a közösségi média hogyan tették lehetővé a szexuális zaklatás vagy kizsákmányolás "vírusossá válását" olyan módon, amely korábban lehetetlen volt. A sértő tartalom újbóli közzétételének vagy továbbításának lehetősége azt jelenti, hogy egyetlen incidens számtalan bűncselekményt szülhet (minden megosztás potenciálisan az illegális tartalom terjesztésének új bűncselekményét jelentheti). Ez a téma hangsúlyozza, hogy a digitális szexuális bűncselekményeket miért nem lehet elszigetelt incidensként kezelni – a kár hálózatba kapcsolt jellege új jogi gondolkodást igényel.

Felhatalmazott áldozatok – vagy éberség? Érdekes módon a *Les infractions sexuelles à l'épreuve du numérique* egy ellentétes jelenségre is rávilágít: az internetre, mint *"outil d'une revanche des victimes"* – az áldozatok bosszújának vagy felhatalmazásának eszköze. A közösségi média erőteljes platformot biztosított a szexuális bántalmazás túlélőinek, hogy megszólaljanak, gyakran megkerülve az igazságszolgáltatás hagyományos kapuőreit. A könyv későbbi fejezete, a *"#MeToo vagy az áldozatok bosszúja a közösségi hálózatokon – igazság a falakon kívül"* (Pauline Le Monnier de Gouville és Marthe Bouchet társszerzője) azt tárgyalja, hogy az olyan mozgalmak, mint a #MeToo (Franciaországban a #BalanceTonPorc példája) hogyan tették lehetővé az áldozatok számára, hogy nyilvánosan megnevezzék és megszégyenítsék bántalmazóikat olyan platformokon, mint a Twitter. Ezt a nyilvános elítélést kétélű kardnak tekintik. Egyrészt *pozitív hatásai vannak*: megtöri a csendet, azonosítja a sorozatragadozókat, akik esetleg megmenekülhettek a jogi következmények elől, és arra kényszerítheti az intézményeket, hogy reagáljanak a régóta fennálló visszaélési vádakra. Másrészt, amint azt a szerzők kritikusan megjegyzik, ez a tendencia *jogállamisági aggályokat vet fel*: az online megfogalmazott vádak megkerülik a bíróságok tisztességes eljárását, ami tárgyalás nélkül a hírnév megsértéséhez vezethet, és egyfajta "justice hors des murs" (a tárgyalóteremen kívüli igazságszolgáltatás) formáját hozza létre. Figyelemre méltó példa Sandra Müller francia újságíró esete, aki elindította a #BalanceTonPorc hashtaget. Müller kezdetben rágalmazási ítélettel szembesült, mert megnevezett egy férfit, aki zaklatta, mivel a francia törvények megkövetelik az ilyen nyilvános állítások bizonyítását. (2019-ben rágalmazás

miatt kártérítés megfizetésére kötelezték, amikor a bíróság megállapította, hogy nincs bizonyítéka, rávilágítva az online vádak jogi kockázatára. A 2021-es fellebbezés során azonban az ítéletet hatályon kívül helyezték, a bíróság elismerte, hogy Müller jóhiszeműen járt el a #MeToo összefüggésben. Ezt a fordulatot az áldozatok szólásszabadságának győzelmeként üdvözölték.) A szerzők ilyen eseteket használnak annak megvitatására, hogy a jogrendszernek hogyan kell egyensúlyt teremtenie a *hírnév védelme és az ártatlanság vélelme* között, valamint a bántalmazást leleplező áldozatok társadalmi értéke között. Azt sugallják, hogy a digitális kor kulturális változást váltott ki: a közvélemény és a *"vírusos"* igazságszolgáltatás nyomást gyakorolhat a jogrendszerre, hogy fejlődjön (például a szexuális zaklatásról szóló új törvények bevezetésével), de figyelmeztetnek azokra a veszélyekre is, ha az online megszégyenítés felváltja a formális igazságszolgáltatást. A téma itt egy éleslátó pillantás arra, hogy a beleegyezést és a szexuális visszaéléseket egyre gyakrabban tárgyalják a közvélemény bíróságán, és mit jelent ez a büntető igazságszolgáltatási eljárás szempontjából.

Idő és tér "Bouleversés": A könyv bevezetője szerint *"ebben az új paradigmában a támadás viszonya az időhöz és a térhez felborul".* Két külön fejezet foglalkozik ezekkel a dimenziókkal: *"L'infraction sexuelle sur internet: quel rapport au temps?"* Carole Hardouin-Le Goff, és *"... quel rapport à l'espace?"* írta: Laurent Saenko. Az idővel kapcsolatos érv az, hogy a digitális szexuális bűncselekmények megzavarják a bűnözés és a büntetőeljárás hagyományos idővonalát. Az online bűncselekményeknek gyakran nincs egyértelmű kezdő- vagy végpontja – például egy sértő videó évekig elérhető maradhat, így a sértés gyakorlatilag folyamatos vagy ismétlődő lesz. Ez bonyolítja az elévülési időket a büntetőjogban. A szerzők valószínűleg megvitatják, hogy a jogi lépések óráját vissza kell-e állítani minden alkalommal, amikor illegális tartalomhoz férnek hozzá vagy osztanak meg újra. Azt is megjegyzik, hogy a szexuális visszaélések bizonyítékai (például üzenetek vagy képek) jóval a tény után is felszínre kerülhetnek, lehetőséget adva az áldozatoknak arra, hogy a szokásos határidőkön túl is igazságot keressenek. A másik oldalon az *internetes vírusosság sebessége* azt jelenti, hogy a kár gyorsabban terjedhet, mint amennyit a bűnüldöző szervek reagálni tudnak, ami gyakran valós idejű beavatkozást igényel (pl. gyors eltávolítási parancsok a beleegyezés nélküli képekhez) a lassabb hagyományos folyamat helyett. Az időről szóló fejezet azt vizsgálja, hogy a jogi eljárások (amelyek jellemzően szándékosak és visszamenőlegesek) alkalmasak-e a digitális szexuális bűncselekmények azonnali és tartós jellegének kezelésére. Például, ha valakiről szóló explicit fotót beleegyezés nélkül tesznek közzé, minden nap online marad, új sérülésnek tekinthető – felvetve a kérdést: a törvénynek folyamatos bűncselekménynek kell tekintenie, amely meghosszabbítja a megengedett vádemelési időszakot? A szerzők értékelik a közelmúltbeli francia joggyakorlatot és jogszabályi változásokat, amelyek megpróbálják figyelembe venni ezeket az időbeli kihívásokat.

A térrel kapcsolatban a könyv azzal érvel, hogy az internet aláássa a fizikai helyhez kötött joghatóság hagyományos fogalmát. Laurent Saenko "*L'infraction sexuelle sur internet : quel rapport à l'espace?"* elmélyül a joghatósági és területi kérdésekben. A digitális világban elkövetett szexuális bűncselekmény gyakran több helyszínre terjed ki: például egy A országban élő elkövető célba vehet egy gyermeket B országban a C országban található szervereken keresztül. A szerzők kiemelik, hogy *a* számítógépes bűnözés határtalan jellege a nemzeti büntetőjog határait teszteli. A francia jognak, mint sok másnak, ki kellett terjesztenie a területen kívüli joghatóság elvét bizonyos szexuális bűncselekményekre (nevezetesen a gyermekpornográfiára és a szexturizmus bűncselekményeire), hogy büntetőeljárást indítson a külföldön vagy külföldi internetes szolgáltatásokon keresztül elkövető ellen. A gyakorlati végrehajtás azonban továbbra is bonyolult; A bizonyítékok beszerzéséhez vagy a gyanúsítottak kiadatásához az országok közötti kölcsönös jogsegélyre van szükség. A könyv valószínűleg

idéz olyan eseteket vagy forgatókönyveket, amikor kollíziós körülmények merülnek fel: kinek a joga alkalmazandó, ha a bűncselekmény "a kibertérben" történik? Az egyik példa az, amikor az illegális tartalmat tengerentúli szervereken tárolják – a francia hatóságok eltávolítási végzést adhatnak ki, vagy megpróbálhatnak büntetőeljárást indítani egy platform ellen, de ha a fogadó ország törvényei eltérnek, a végrehajtás elakad. A szerzők olyan intézkedéseket vizsgálnak, mint a nemzetközi megállapodások, az uniós irányelvek és a Budapesti Kiberbűnözési Egyezmény, amelyek megpróbálják áthidalni ezeket a szakadékokat. Megvitatják a hazai jogi eszközöket is: Franciaország például lehetővé teszi a külföldön elkövetett bizonyos szexuális bűncselekmények büntetőeljárás alá vonását, ha az áldozat vagy az elkövető francia (vagy a kiskorúak elleni bűncselekmények esetében állampolgárságtól függetlenül), ami kulcsfontosságú az internetes ügyek esetében. Egy másik szempont a helyszín és a bizonyítékok gyűjtése: a digitális bizonyítékok tárolhatók a "felhőben" – azaz potenciálisan egy másik joghatóságban –, amelyek visszakereséséhez határokon átnyúló együttműködést kell igényelni. A téma hangsúlyozza, hogy a digitális kontextus a jogi tér képlékenyebb koncepcióját igényli, mivel a bűncselekményeket delokalizálják. A hozzászólók megerősített nemzetközi együttműködést és esetleg egységes szabványokat szorgalmaznak annak biztosítására, hogy *a számítógépes szexuális bűnelkövetők* ne menekülhessenek az igazságszolgáltatás elől azáltal, hogy lazább végrehajtással rendelkező joghatóságokból működnek.

A technológiai fejlődés találkozik a jogi innovációval: Mindezeket a témákat átfogja a könyv érve, miszerint a technológiai újítások válaszul *"jogtudományi és jogalkotási újításokat" hajtanak végre* . Más szóval, a törvény kénytelen fejlődni, hogy lépést tartson a szexuális visszaélések új formáival. Számos fejezet részletezi, hogy Franciaország (és más joghatóságok) hogyan frissítette a törvényeket vagy a bírósági értelmezéseket, hogy lefedjék a digitális eszközök által megkönnyített magatartást. Például Aurélie Cappello "La création d'infractions sexuelles" című fejezete a digitális korhoz igazított, újonnan létrehozott bűncselekményeket vizsgálja. Az elmúlt években a francia törvényhozók valóban kriminalizálták a technológiával megjelent vagy elterjedt magatartásokat. Nevezetesen, a könyv valószínűleg idézi a szexuális képek beleegyezés nélküli terjesztésére vonatkozó konkrét bűncselekmény bevezetését (néha *"bosszúpornónak" nevezik*): 2016-ban Franciaország hozzáadta a 226-2-1. cikket a büntető törvénykönyvéhez, hogy büntesse a szexuális vagy meztelen képek rosszindulatú terjesztését az illető beleegyezése nélkül. Ez közvetlen jogalkotási válasz volt az ilyen esetek számának növekedésére az okostelefonok és a közösségi média korszakában. Egy másik példa a "cyber-harcèlement en meute" (csoportos internetes zaklatás) kriminalizálása: a francia büntető törvénykönyvet módosították (2018. augusztus 3-i törvény), hogy foglalkozzon a több ember által elkövetett online zaklatással, amely jelenség magában foglalja az egyének elleni szexuális zaklatási kampányokat a Twitteren vagy fórumokon. Hasonlóképpen, az online gyermekcsábítás elleni küzdelem érdekében a törvényhozók a korábbi reformok során bűncselekményeket hoztak létre *a "propositions sexuelles à un mineur par internet"* (kiskorúaknak szóló szexuális javaslatok online) miatt, felismerve, hogy a groomingnak saját jogi eszközre van szüksége. Cappello elemzése valószínűleg rávilágít arra, hogy ezek az *új bűncselekmények hogyan* töltik be azokat a hiányosságokat, ahol a hagyományos definíciók (például nemi erőszak, testi sértés vagy szeméremsértés) nem fedik le egyértelműen a digitális magatartást. Például valakit meztelen fotók küldésére való becsapás a szexuális zaklatás egyik formája, vagy új kategóriára van szükség? A francia megközelítés az volt, hogy külön törvényeket hoztak a felmerülő visszaélésekre (pl. az "upskirting" – valaki ruhája alatt történő fényképezés beleegyezés nélkül – egy 2018-as törvény kriminalizálta). A fejezet mérlegeli a célzott törvények előnyeit (tisztázzák a szürke zónákat és elrettentő hatásúak) a lehetséges hátrányokkal, például a túl sok hiánypótló bűncselekmény elterjedésével. A szerzők *a jogtudományi fejleményekre is hivatkoznak*: a bíróságok néha kiterjesztették a meglévő

törvényeket a digitális törvényekre, mielőtt új törvények érkeztek volna. Például a francia bírák a meglévő szexuális zaklatási vagy adatvédelmi törvényeket alkalmazták egyes kiberincidensekre – ez értelmezési újítás. Kritikai reflexiót kínálunk arra, hogy fenntartható-e az egyes technológiai csavarokhoz folyamatosan új törvények írása, vagy működhetne-e egy elveken alapuló megközelítés. Mindazonáltal az egyértelmű üzenet az, hogy a büntetőjognak újítania kell – akár törvények, akár ítélkezési gyakorlat révén –, hogy hatékonyan kezelje a szexuális bűncselekményeket a digitális szférában.

A hagyományos büntetőjog kihívásai a digitális kontextusban

A hagyományos bűncselekmények adaptálása a kibertérhez: A könyv egyik része (Claire Sourzat *"Les nouveaux défis pour les infractions traditionnelles" című* fejezete) azzal foglalkozik, hogy a klasszikus szexuális bűncselekményeket – például nemi erőszakot, szexuális zaklatást, szexuális zaklatást, szeméremsértő leleplezést stb. – hogyan befolyásolják a digitális kontextusok. A szerzők azzal érvelnek, hogy bár *ezeknek a bűncselekményeknek a lényege továbbra is az ember szexuális integritásának vagy méltóságának megsértése, a* működési mód és a bizonyítási minták megváltoztak. A legfontosabb kihívás a meglévő jogi definíciók értelmezése olyan forgatókönyvekben, amelyeket a jogalkotók esetleg nem képzeltek el. Vegyük például a szexuális zaklatás bűncselekményét: hagyományosan személyes vagy közvetlen munkahelyi vagy nyilvános interakciókat foglalhat magában. Most a zaklatás szöveges üzenetekben, e-mailekben vagy közösségi média DM-ekben történhet. Az interneten küldött trágár üzenetek vagy kéretlen "faszképek" özöne szexuális zaklatásnak minősül a hatályos törvények szerint? A szerzők szerint a francia bíróságok igent mondtak – felismerve, hogy a törvény "szavakra, cselekedetekre vagy nyomásra" való hivatkozásai magukban foglalhatják a digitális kommunikációt is. Hasonlóképpen, mi a helyzet a szeméremsértő expozícióval? Ha valaki videohívás közben kiteszi magát, vagy beleegyezés nélkül explicit élő videót küld, az ugyanaz, mint a nyilvános fizikai expozíció? Sourzat valószínűleg tárgyalja az ilyen eseteket, rámutatva a kétértelműségekre: a francia büntető törvénykönyv bünteti *a kiállítási sexuelle-t* (mások szeme láttára való kitételt egy nyilvános helyen való kitétel). Az internet ezt elhomályosítja – a privát videocsevegés "a nyilvánosság számára hozzáférhető hely"? Előfordulhat, hogy a bíróságoknak újra kell értelmezniük a "nyilvános" tér vagy jelenlét fogalmát, ha az interakció virtuális. Egy másik trükkös terület a beleegyezés a digitális interakciókban. A szerzők azt vizsgálják, hogy a beleegyezést (amely központi szerepet játszik a törvényes szexuális tevékenység és a nemi erőszak/támadás elkülönítésében) hogyan bonyolítják az online forgatókönyvek. Például a beleegyezés megadható vagy megtagadható digitális kommunikáción keresztül – mondjuk valaki "igennel" vagy "nem"-et küld az intim tevékenységgel kapcsolatban. A szövegben azonban elveszhet a hangnem és a kontextus, ami félreértésekhez vagy vitákhoz vezethet azzal kapcsolatban, hogy a hozzájárulás tájékozott és önkéntes volt-e. Sőt, a technológia képes *szimulálni a* beleegyezést ott, ahol nem létezik: a deepfake pornográfia (a tartalomjegyzékben nem szerepel kifejezetten, de egyre nagyobb probléma) olyan személyt ábrázolhat, aki úgy tűnik, hogy önként vesz részt olyan szexuális aktusokban, amelyeket soha nem tettek meg. Az ilyen új problémák felvetik a kérdést: a szexuális erőszakról szóló meglévő törvények lefedhetik-e ezeket, vagy új jogi definíciókat igényelnek? A könyv azt mutatja, hogy bár a meglévő törvényeket gyakran ki lehet *nyújtani* (kreatív bírói értelmezéssel), továbbra is vannak hiányosságok, amelyek teljesen új bűncselekmények létrehozását eredményezték, amint azt Cappello fejezetében tárgyalja. Kritikus felismerés itt az, hogy *a "digitális szexuális bűncselekmények"* nem teljesen elkülönülnek a "hagyományos" kategóriáktól – a digitális médium inkább megváltoztatja a bűncselekmény körülményeit, arra kényszerítve az ügyvédeket, hogy újraértelmezzék az olyan elemeket, mint az actus reus (a cselekmény, pl. kép küldése vs. fizikai érintkezés) és a mens rea

(a szándék álnevek mögé rejthető vagy a csevegési naplókban nyilvánvaló) a technológia kontextusában.

Bizonyítékok és nyomozási akadályok: A könyv egyik gyakorlatban legfontosabb része annak megvitatása, hogy a digitális környezet hogyan alakítja át a bizonyítékgyűjtést és a bűnüldözési technikákat szexuális bűncselekmények esetén. A kollokvium kerekasztal-beszélgetési szakaszában (jelenleg Edouard Verny és François Daoust tábornok fejezetei) a szerzők kiemelik azokat a lehetőségeket, mind a kihívásokat, amelyeket a technológia jelent a bűnügyi nyomozások számára. Egyrészt a digitális eszközök gyakran *megőrzik* a bűncselekmények bizonyítékait: az elkövetők és az áldozatok közötti kommunikáció, a földrajzi helymeghatározási adatok, a fényképek és a videók mind döntő bizonyítékokká válhatnak, ha legálisan szerzik meg. Másrészt a bizonyítékok bírósági összegyűjtése és felhasználása összetett kérdéseket vet fel a jogszerűség, a magánélet és a felügyeleti lánc tekintetében.

- A bizonyítékok lojalitizmusa ("loyauté de la preuve"): Édouard Verny professzor *"La cyber-enquête: les contraintes de la loyauté de la preuve"* című hozzájárulása a tisztességes bizonyítékgyűjtés elvét vizsgálja a kibervizsgálatokban. A francia büntetőeljárás nagyra értékeli a *loyautét*, ami azt jelenti, hogy a hatóságok nem alkalmazhatnak megtévesztő vagy jogellenes módszereket, amelyek lényegében bűncselekmény elkövetésére buzdítanak valakit. A digitális világban ezt az elvet tesztelték. Például, ha a rendőrség hamis profilt hoz létre, amely kiskorúnak adja ki magát, hogy elkapja a ragadozókat egy csevegőszobában, akkor pusztán bűncselekményt észlelnek, vagy aktívan provokálják azt? A szerzők egy mérföldkőnek számító francia esetet mesélnek el 2008-ból: amerikai ügynökök gyermekpornó weboldalt működtettek, ami egy francia állampolgár letartóztatásához vezetett; a francia Cour de cassation hatályon kívül helyezte az ítéletet, mert úgy ítélte meg, hogy a rendőrség csípése a loyauté elvét sértő csapdába ejtés egyik formája. A tanulság az volt, hogy még a legnemesebb indíték (pedofilok elfogása) sem engedi meg a rendőrségnek, hogy olyan bűncselekményt bátorítson, amely egyébként nem történne meg. Verny valószínűleg rámutat, hogy ez a szigorú álláspont, miközben védi az egyéni jogokat, akadályozhatja a számítógépes nyomozásokat – sok gyermekragadozót vagy emberkereskedőt titkos műveletek révén kapnak el. Franciaország azóta módosított néhány törvényt, hogy lehetővé tegye *a titkos kiberműveleteket a* súlyos bűncselekmények (beleértve a gyermekek online szexuális kizsákmányolását) bírósági felügyelete mellett, és megpróbálja megtalálni az egyensúlyt. A könyv elemzése hangsúlyozza, hogy a nyomozóknak óvatosan kell navigálniuk: a közösségi médiából vagy eszközökről származó bizonyítékok gyűjtése gyakran parancsokat és az adatvédelmi törvények tiszteletben tartását igényli. Még a látszólag egyszerű taktikákat is, mint például a rosszindulatú programok használata a gyanúsított számítógépébe való behatoláshoz vagy az online előzmények átvizsgálásához, bíróság megsemmisítheti, ha megfelelő engedély nélkül teszik. A szerzők egyértelműbb iránymutatásokat és esetleg jogszabályi frissítéseket javasolnak annak meghatározására, hogy milyen *digitális titkos technikák* megengedettek. Azzal érvelnek, hogy a bizonyítékok integritásának biztosítása (a digitális fájlok meghamisításának tilalma, a digitális fájlok megfelelő hitelesítése) és a gyanúsítottak jogainak tiszteletben tartása kritikus fontosságú a tárgyalások eljárási okokból történő összeomlásának elkerülése érdekében.
- Új kriminalisztikai technikák: François Daoust tábornok (egy csendőrség kiberegységének korábbi vezetője) a *"Le cyber-enquêteur: le renouvellement des techniques d'investigation" című művében* leírja azokat az élvonalbeli eszközöket és módszereket, amelyeket a bűnüldöző szervek jelenleg alkalmaznak a digitális szexuális

bűncselekmények kezelésére. Ez magában foglalja a lefoglalt számítógépek és okostelefonok törvényszéki elemzését (rejtett fényképek, csevegések, titkosított fájlok megtalálására), valamint az OSINT (nyílt forráskódú hírszerzés) gyűjtését a közösségi média profiljaiból vagy online közösségekből, ahol szexuális ragadozók leselkednek. Az egyik érdekes pont a mesterséges intelligencia és a big data használata a bűncselekmények nyomon követésére: például a képfelismerő algoritmusok átvizsgálhatják az internetet az ismert gyermekbántalmazási képek vagy a megjelölt beleegyezés nélküli pornográfia után, segítve a megosztás helyét. A szerzők valószínűleg olyan speciális egységek létrehozásáról beszélnek, mint a francia *OCLCTIC* (az IKT-bűnözés elleni küzdelem központi hivatala) és olyan platformok létrehozásáról, mint a PHAROS – a nemzeti online portál, ahol az állampolgárok bejelenthetik az illegális online tartalmakat (beleértve a szexuális kizsákmányolást is). A PHAROS elemzői és a rendőrség ezután ezeket a tippeket használják a nyomozás megkezdésére. Gyakorlati példaként említhető, hogy a nyomozók hogyan kezelik a titkosított kommunikációt (ez a szervezett gyermekbántalmazó hálózatok gyakori eszköze). Ez olyan vitákhoz vezetett, amelyek szembeállítják a magánéletet a végrehajtással – a hatóságoknak hátsó ajtón kell hozzáférniük a titkosított üzenetekhez, amikor például gyermekpornográfiát vizsgálnak? A könyv nem oldja meg ezt, de megjegyzi, hogy a visszafejtés és a kiberbiztonsági szakértelem mennyire fontos lett a bűnüldözés számára. Egy másik technika a nemzetközi együttműködés és adatmegosztás: szervernaplók beszerzése egy külföldi technológiai cégtől, vagy határokon átnyúló közös csípések. A szöveg megemlítheti a sötét webes gyermekpornó hálózatok több országra kiterjedő műveletek révén történő felszámolásának sikertörténeteit (mint például a hírhedt "Playpen" ügy stb.), illusztrálva, hogy a modern nyomozóknak globálisan kell gondolkodniuk. A szerzők kritikusan hangsúlyozzák, hogy a technológia kétélű kard: miközben segíti a bűnözést (mint a visszaélések platformja), példátlan bizonyítékokat is szolgáltat (minden digitális akció nyomot hagy). A büntető igazságszolgáltatás számára az a kihívás, hogy jogszerűen és hatékonyan rögzítse ezeket a nyomokat, ami beruházásokat igényel a kibernyomozók képzésébe és a jogi keretek frissítésébe, hogy lehetővé tegyék az új bizonyítékok (például metaadatok, felhőben tárolt adatok) elfogadhatóságát.

Az online platformok felelőssége: Mivel a szexuális bűncselekmények egyre inkább az internetre kerülnek, a könyv azzal foglalkozik, hogy a jogi felelősség nemcsak az elkövetőkre, hanem a digitális platformokra és közvetítőkre is kiterjed, amelyeken keresztül a bűncselekmények elkövethetők. Nathalie Droin "*Le contrôle des contenus illicites: l'hébergeur et le fournisseur d'accès, quelles responsabilités, quelles obligations ?" című fejezete* megvizsgálja az internetszolgáltatók és a tárhelyplatformok szerepét a szexuális bűncselekmények elleni küzdelemben. Hagyományosan a büntetőjog az egyes elkövetők megbüntetésére összpontosított, de az illegális online szexuális tartalom puszta mennyisége (a gyermekbántalmazási képektől a szexuális zaklatási bejegyzésekig) arra kényszerítette a törvényhozókat, hogy a technológiai vállalatokra is kötelezettségeket rójanak. A szerzők felvázolják a Franciaországban és az EU-ban kialakult jogi keretet: például az EU e-kereskedelmi irányelve (2000) és most a digitális szolgáltatásokról szóló törvény értelmében a tárhelyszolgáltatók általában nem felelősek a felhasználói tartalmakért, *kivéve, ha* nem tesznek gyors lépéseket a tartalom eltávolítása érdekében, miután tudomást szereztek annak jogellenességéről. A szexuális bűncselekményekkel összefüggésben ez azt jelenti, hogy ha egy platformot, például egy közösségi hálózatot vagy egy videooldalt értesítenek (jelentésen vagy PHAROS riasztáson keresztül), hogy egy bizonyos tartalom bosszúpornó vagy gyermekpornográfia, akkor jogi kötelezettségük van eltávolítani. Franciaország az elmúlt

években tovább nyomta ezt – pl. voltak jogalkotási kísérletek (például a gyűlöletbeszédről szóló 2020-as Avia-törvényjavaslat, amelyet részben a szólásszabadsággal kapcsolatos kérdések miatt töröltek) a terrorista vagy a gyermekek kizsákmányolásával kapcsolatos anyagok nagyon gyors eltávolításának előírására (24 óra vagy akár 1 óra a legrosszabb tartalom esetén). Droin valószínűleg itt tárgyalja a feszültséget: a platformoknak aktívan figyelemmel kell kísérniük és szűrniük kell a szexuális bűncselekmények tartalmát? Ez megelőzheti a károkat (megállíthatja az ápolókat vagy eltávolíthatja a sértő képeket, mielőtt azok elterjednének), de cenzúrát és adatvédelmi problémákat is felvet, ha széles körben alkalmazzák. Néhány kötelezettséget kifejezetten a pornográf weboldalakkal és a kiskorúakkal kapcsolatban fogalmaztak meg: amint azt a programban megjegyezték, Laurent Bayon párizsi ügyvéd az egyesületek jogi lépéseiről beszélt, hogy a pornóoldalakat arra kényszerítsék, hogy blokkolják a kiskorúak hozzáférését. A könyv valószínűleg utal arra, hogy a francia gyermekvédelmi csoportok hogyan használtak fel egy 2020-as törvényt (amely előírja a felnőtteknek szóló webhelyek számára, hogy életkor-ellenőrzést hajtsanak végre, különben a szabályozók feketelistára kerülnek), hogy bepereljék a nagyobb felnőtt webhelyeket a szabályok be nem tartása miatt. Ez egy példa arra, hogy jogi nyomást gyakorolnak a magánvállalatokra mint *"kapuőrökre" a* szexuális kizsákmányolás megakadályozása érdekében (ebben az esetben a kiskorúak pornónak való kitettségének megakadályozása). A szerzők úgy tűnik, helyeslik az ésszerű szabályozást: elismerik, hogy az internetes közvetítőknek a megoldás részét kell képezniük – akár a bejelentett tartalmak azonnali eltávolításával, akár a bűnüldöző szervekkel való együttműködéssel (az elkövetők adatainak bírósági végzés alapján történő átadásával), akár biztonságosabb rendszerek tervezésével (például jobb tartalommoderációs algoritmusokkal). Ugyanakkor figyelmeztetnek arra, hogy a platformok túlterhelése felvetheti a megvalósíthatóság és a szabad véleménynyilvánítás kérdéseit. Az általuk kínált kritikus perspektíva az, hogy meg kell találni az egyensúlyt, ahol a platformok nem az igazság teljes döntőbírái (ami a tartalom túlzott eltávolításához vezethet, beleértve talán a törvényes szexuális kifejezést is), és nem felelőtlenül távol tartják magukat. A gyors tempójú "értesítés és eltávolítás" rendszert gyakorlati kompromisszumként dicsérik, de a szerzők fejlesztéseket javasolnak, például egyértelműbb szabványokat arra vonatkozóan, hogy mi minősül kirívó szexuális tartalomnak, amely proaktív eltávolítást igényel (a gyermekbántalmazási képek egyértelműek, de mi a helyzet a határesetnek minősülő felnőtt beleegyezésen alapuló tartalommal? vagy a művészi meztelen képekkel, amelyeket félrejelentenek?). Arra a következtetésre jutottak, hogy mivel a szexuális bűncselekmények továbbra is elszaporodnak az interneten, a technológiai vállalatok jogi felelőssége valószínűleg növekedni fog, akár formális törvények, akár a közvélemény elvárásai és az iparági önszabályozás révén.

A "Cyber-Justiceiro" (magánvigilantizmus) felemelkedése: A könyv egyik lenyűgöző eleme a *"Le cyber-justicier: la mobilisation des acteurs privés"* című *tanúvallomás,* amelyet Neïla (a "Team Moore" polgári kollektíva társalapítója) készített. Ez a rész rávilágít arra a jelenségre, hogy magánszemélyek vagy csoportok aktív szerepet vállalnak az online szexuális bűncselekmények elleni küzdelemben – lényegében a hivatalos igazságszolgáltatási rendszer mellett vagy néha előtte tevékenykedő polgárőrök. A Moore csapat, amint azt a vallomás kifejti, civil önkéntesek csoportja, akik kiskorúnak adják ki magukat a közösségi hálózatokon, hogy elcsábítsák és azonosítsák a szexuális ragadozókat, majd átadják a bizonyítékokat a rendőrségnek. A szerzők feltárják az ilyen kezdeményezések motivációit, módszereit és jogi szürke területeit. Egyrészt az olyan csoportok, mint a Team Moore, a végrehajtás észlelt hiányosságaiból emelkednek ki – Neïla azzal érvel, hogy *"a pedobűnöző csapást rosszul kezelik, mert a rendőrségnek nincs elegendő eszköze",* ami arra készteti a hozzá hasonló polgárokat, hogy közbelépjenek. Sikeresen vezettek az elkövetők letartóztatásához (a szöveg megjegyzi, hogy néhány hónappal azután, hogy kiterjesztették a műveleteket Svájcra, a Team

Moore csalijai miatt két férfit jelentettek a svájci rendőrségen). Ez jól mutatja a polgárok bevonásának lehetséges pozitív hatását: megfigyelhetik azokat az online tereket, amelyeket a rendőrség nem, és elrettentést hozhatnak létre azáltal, hogy a ragadozókat elbizonytalanítják, hogy egy online "gyermek" valóban csali lehet-e. Másrészt a szerzők nem riadnak vissza az éberség buktatóitól. Az egyik probléma a biztonság és a mentális teher: a tanúvallomás leírja, hogy az önkéntesek hosszú órákat töltenek zavaró beszélgetésekben és képekben, gyakran pszichológiai megterhelést szenvedve. Egy másik kérdés az általuk gyűjtött bizonyítékok jogi elfogadhatósága – ha egy magánszemély rávesz egy ragadozót, hogy felfedje magát, akkor ezek a bizonyítékok felhasználhatók, vagy a védelem azzal érvelhet, hogy csapdába esésről van szó? Általában a csapdába ejtési szabályok az állami ügynökökre vonatkoznak, nem pedig a magánszemélyekre (a bíróságok könnyebben fogadták el az állampolgárok "csípésének" bizonyítékait, mivel az állam nem szervezte meg a provokációt). Ugyanakkor fennáll annak a veszélye, hogy egy túlbuzgó polgárőr megsértheti az adatvédelmi törvényeket (például valakinek a fiókjába való feltörés még egy magánszemély számára is illegális lenne, és ez a bizonyíték beszennyeződne). A könyv valószínűleg részletezi azokat az irányelveket, amelyeket az olyan csoportok, mint a Team Moore: például soha nem kezdeményezhetnek szexuális beszélgetést, csak válaszolnak, hogy elkerüljék az aktív bűncselekmények provokálását; Azonnal továbbítják az információkat a rendőrségnek, ahelyett, hogy fizikai konfrontációt kísérelnének meg. Úgy tűnik, hogy a hozzászólók tiszteletben tartják az ilyen szereplők hozzájárulását, de óvatos álláspontot képviselnek: a magánkereset kiegészíti, nem pedig helyettesíti az igazságszolgáltatási rendszert. Szorosabb együttműködést szorgalmaznak a bűnüldöző szervek és a hiteles polgári kezdeményezések között – például a civilek képzését arról, hogy mit kell megfigyelni és hogyan kell megfelelően átadni az adatokat. Kritikus reflexió, hogy ezeknek a kiber-igazságszolgáltatásoknak a létezése a digitális kor tünete: az internetes platformok olyan hatalmasak, hogy a hatóságok nehezen tudnak egyedül járőrözni rajtuk, és közösségi alapú megfigyelés alakult ki. Ezt azonban ideális esetben formalizálni kell (esetleg önkéntes programokon vagy köz- és magánszféra partnerségeken keresztül) az elszámoltathatóság biztosítása érdekében. Ennek a tanúvallomásnak a jelenléte a kötetben földi szintű perspektívát ad a tudományos elemzésekhez, emlékeztetve az olvasókat, hogy a jogi doktrínák mögött valódi emberek állnak, akik kétségbeesetten próbálnak megvédeni másokat az online térben.

Közösségi média, beleegyezés és az igazságosság újradefiniálása

A Les infractions sexuelles à l'épreuve du numérique *külön szegmense* azzal foglalkozik, hogy a közösségi média és a digitális kommunikáció hogyan definiálja újra a beleegyezés és az igazságosság fogalmát a szexuális bűncselekmények esetében. Az "Interventions croisées" címmel "*#MeToo vagy az áldozatok bosszúja a közösségi hálózatokon – igazságszolgáltatás a falakon kívül" című "Interventions croisées"* árnyalt vitát ad a MeToo-korszakról. Pauline Le Monnier de Gouville és Marthe Bouchet azt vizsgálja, hogy az olyan platformok, mint a Twitter, a Facebook és az Instagram hogyan váltak a szexuális erőszak leleplezésének színterévé – alapvetően megváltoztatva azt a környezetet, amelyben a beleegyezés és a kényszer a nyilvánosság megérti.

Beleegyezés és online kommunikáció: A szerzők olyan forgatókönyveket tárnak fel, amikor a beleegyezést (vagy annak hiányát) digitálisan kommunikálják, és ez hogyan bonyolítja a hagyományos értelmezést. Vegyünk például egy társkereső alkalmazáson keresztül elősegített szexuális zaklatás esetét: a találkozáshoz való kezdeti hozzájárulást üzenetekben adhatják meg, de aztán személyesen visszavonhatják – ha bűncselekmény történik, a digitális nyomok félrevezető módon baráti eszmecserét mutathatnak az esemény előtt. Vagy a bűnözővé váló

"szexting" eseteiben (például a partner intim fotóinak beleegyezés nélküli megosztása), a konszenzusos eszmecsere létezésével (fényképek készítése vagy küldése) később visszaélnek, ami kérdéseket vet fel a *beleegyezés terjedelmével kapcsolatban*. A könyv valószínűleg rávilágít arra, hogy az egyik cselekedethez való hozzájárulás (pl. egy meztelen kép megosztása egy megbízható partnerrel) nem beleegyezés egy másikba (nyilvános közzététel), és a törvénynek ezt világossá kellett tennie. Valójában a francia joggyakorlat most azt hangsúlyozza, hogy a magánképek engedély nélküli terjesztése sérti a magánéletet és a szexuális integritást, függetlenül attól, hogy a képek létrehozásához előzetes hozzájárulást adtak-e. A #MeToo megbeszélés azt is érinti, hogy a digitális kommunikáció hogyan szolgáltathat bizonyítékot a beleegyezés hiányára. Sok nagy horderejű eset olyan szöveges vagy e-mail felvételeket tartalmazott, amelyek később megerősítették az áldozatok állításait (például az áldozat közvetlenül az eset után üzenetet küldött barátainak, amelyben leírta a beleegyezés hiányát). A szerzők értékelik, hogy a mai technológia megerősítheti az áldozat hitelességét – a *trauma vagy az ellenállás "digitális lábnyomai"* dokumentálhatók (ellentétben a múlt mondta/mondta). Figyelmeztetnek azonban, hogy ez mindkét irányba vághat: az elkövetők megpróbálhatnak gondosan kidolgozott digitális levelezést használni a beleegyezés illúziójának megteremtésére vagy az áldozatok lejáratására. Összefoglalva, a digitális korszak arra kényszeríti a beleegyezés bizonyításának és értelmezésének felülvizsgálatát, éberséget igényelve, hogy a pixelben kifejezett igen nem egyenlő az igennel személyesen, és fordítva, és hogy a hozzájárulás bármikor visszavonható, annak ellenére, hogy a korábbi üzenetek sugallják.

Hashtag-aktivizmus és "igazságszolgáltatás a bíróságokon kívül": A hashtagek és vírusos bejegyzések által hajtott #MeToo mozgalom talán a legjelentősebb fejlemény a digitális média és a szexuális bűncselekmények metszéspontjában. A könyv elemzése #MeToo (és a francia #BalanceTonPorc ágáról) elismeri annak átalakító erejét: nők (és férfiak) ezrei osztották meg szexuális zaklatásról vagy bántalmazásról szóló történeteiket, sokan először nyilvánosan, ami társadalmi elszámoláshoz és egyes elkövetők felelősségre vonási hullámához vezetett. A szerzők ennek a digitális aktivizmusnak tulajdonítják a konkrét változások ösztönzését – például Franciaország 2018-as utcai zaklatás elleni törvényét ("felháborodás szexista") vitathatatlanul befolyásolta a zaklatás elterjedtsége körüli köztudat #MeToo. A vállalatok és intézmények a közvélemény nyomására felülvizsgálták szexuális visszaélésekkel kapcsolatos politikájukat is. A szöveg azonban kritikusan vizsgálja *az általuk* "igazságszolgáltatásnak nevezett hors des murs" *korlátait és veszélyeit*. A bírósági eljárással ellentétben a közvélemény bírósága nem követi a szigorú bizonyítási szabályokat, és nem teszi lehetővé a vádlott hivatalos védelmét. Fennáll annak a veszélye, hogy a hamis állítások olyan gyorsan terjednek, mint az igazak, és a büntetés (nyilvános megszégyenítés, munkahely elvesztése) gyors és visszafordíthatatlan lehet. A könyv valószínűleg olyan esetekre hivatkozik, amikor a vádlottak tárgyalás nélkül súlyos következményekkel szembesültek (kirúgták a munkahelyükről, társadalmilag kiközösítették) – etikai kérdéseket vetve fel. A szerzők nem vitatják az áldozatok megszólalásának érvényességét – sőt, érthető *"bosszúnak" állítják be,* amikor a jogrendszer történelmileg nem hallgatta meg vagy nem hitt megfelelően az áldozatoknak. Ugyanakkor arra ösztönzik, hogy ezt az energiát a formális igazságszolgáltatási rendszer megerősítésére fordítsák: például azáltal, hogy arra ösztönzik az intézményeket, hogy jobban kezeljék a szexuális visszaélésekkel kapcsolatos panaszokat belsőleg, vagy a nemi erőszakra vonatkozó törvények megreformálásával, hogy áldozatközpontúbbak legyenek (hogy az áldozatok ne érezzék úgy, hogy az egyetlen lehetőségük az, hogy tweeteljenek róla). Ajánlásuk figyelemre méltó része a rágalmazási törvény és a szexuális zaklatási ügyekben alkalmazott eljárások javítása. A francia rágalmazási törvény, amint azt a Müller-ügyben láthattuk, kezdetben dermesztő hatást gyakorolt #MeToo újságírókra – de a fellebbviteli bíróság jóhiszeműségi normája némi enyhülést hozott. A szerzők azt javasolják, hogy a törvénynek talán kifejezetten

figyelembe kellene vennie a szexuális erőszakról való felszólalás kontextusát (talán hasonló a megerősítő védekezéshez, ha bizonyos kritériumok teljesülnek, például a beszélő ésszerű hite állításainak igazságában). Megemlítik a közösségi média vállalatok szerepét is: bár nem állami szereplők, a platformok dönthetnek úgy, hogy moderálják vagy felerősítik az ilyen tartalmakat. Egyes platformok például eszközöket vezettek be a zaklatás bejelentésére vagy a potenciálisan érzékeny bejegyzések tartalmi figyelmeztetéseire, amelyek közvetetten alakítják a beszélgetés #MeToo. Végső soron a könyv a közösségi média hullámát katalizátorként kezeli, amely itt marad – véglegesen megváltoztatta a társadalom szexuális beleegyezésről és kényszerről való beszédét. A kritikus álláspont az, hogy a jognak fel kell zárkóznia: mind a pozitívumok kiaknázása érdekében (pl. az áldozatok kollektív tanúvallomásának meghallgatásával a politika tájékoztatása érdekében), mind a negatívumok enyhítése érdekében (pl. az ügyek gyors kezelésével, hogy a nyilvános vádakra kevésbé legyen szükség, és az igazságtalanul vádlottak jogainak védelmével). A tweetek és a tárgyalótermi tanúvallomások közötti szakadék áthidalása során a szerzők egy átláthatóbb, túlélőbarátabb jogi folyamatot képzelnek el, amely helyreállíthatja *a falakon belüli igazságszolgáltatásba* vetett hitet, így a *külső igazságszolgáltatás* a végső megoldássá válik, nem pedig az első.

Következmények a büntetőjogra, a bizonyítékokra és a vádemelésre

A különböző szálakat összefogva *a Les infractions sexuelles à l'épreuve du numérique* átfogó képet fest arról, hogy a digitális kontextus milyen mélyreható következményekkel jár a büntetőjog doktrínájára és gyakorlatára. Az alábbiakban összefoglalunk néhány kulcsfontosságú következményt és a szerzők gondolatait, valamint az általuk javasolt reformokat:

- Fejlődő jogi definíciók: Amint azt a könyv részletezi, az egyik következmény az, hogy a törvényeket rendszeresen felül kell vizsgálni annak biztosítása érdekében, hogy azok kiterjedjenek a kiberközvetített cselekményekre. A szerzők dicsérik a közelmúltbeli francia reformokat, amelyek modernizálták a szexuális bűncselekmények definícióit – például kiterjesztették a zaklatás fogalmát az online viselkedésre, vagy olyan új bűncselekményeket határoztak meg, mint a *"sextorsion"* (szexuális szívességek vagy fenyegetés alatt álló képek zsarolása). Valószínűleg további finomításokat javasolnak: a lehetséges reform egyik területe a *deepfake pornográfia* (mesterséges intelligencia által generált szexuális képek beleegyezés nélkül) kezelése, amelyet a jelenlegi törvény általános rendelkezések (például rágalmazás vagy a hasonlatossággal való visszaélés) alapján kezelhet, de nem kifejezetten. A szerzők javasolhatják a pornográf mélyhamisítások létrehozásának vagy terjesztésének kriminalizálását a személy képének szexuális megsértésének egyik formájaként. Egy másik definíciós kérdés a joghatósági hatókör tisztázása: sürgethetik, hogy a francia jog kifejezetten biztosítson joghatóságot a francia digitális infrastruktúrán keresztül vagy a francia áldozatok ellen külföldi gyanúsítottak által elkövetett bűncselekmények felett, hogy elkerüljék a kiskapukat. Összefoglalva, a jogi fogalommeghatározásoknak *lehetőség szerint technológiasemlegesnek* kell lenniük , de *szükség esetén* technológia-érzékenynek is kell lenniük.
- Eljárási és bizonyítékjogi reformok: A könyv egyértelműen megállapítja, hogy a digitális bizonyítékok és vizsgálati módszerek kezeléséhez az eljárásokat frissíteni kell. A Verny vitája által javasolt egyik ajánlás az, hogy olyan jogi rendelkezéseket dolgozzanak ki, amelyek lehetővé teszik a bűnüldöző szervek számára, hogy ellenőrzött titkos kiberműveleteket hajtsanak végre szexuális bűncselekmények esetén (bírói engedéllyel), hogy a bizonyítékokat ne dobják ki tisztességtelenül megszerezve. Ez

analóg lehet azzal, ahogyan a kábítószerek és a terrorellenes műveletek különleges mozgásteret kapnak. A szerzők hangsúlyozzák a nemzetközi jogi együttműködés javítását is: javasolhatják a kiberbűnözésre vonatkozó kölcsönös jogsegély-szerződések egyszerűsítését vagy az európai mechanizmusok (például az európai nyomozási határozat) agresszívabb alkalmazását a technológiai vállalatok adatainak határokon átnyúló gyors megszerzésére. Valószínűleg rávilágítanak a platformok adatmegőrzésének fontosságára – a platformok bizonyos felhasználói adatok bizonyos ideig történő megőrzésének jogi követelménye nagyban segítheti a nyomozást. Franciaországban és az EU-ban vitatott viták folytak az adatmegőrzésről (adatvédelmi aggályok és bírósági ítéletek miatt), de a szerzők egy kiegyensúlyozott rendszer mellett érvelhetnek, amely biztosítja, hogy a létfontosságú bizonyítékok (pl. a gyermekpornó feltöltők vagy zaklatók azonosítói) ne vesszenek el azonnal. Speciális képzést is igényelhetnek a bírák és ügyészek számára: a digitális szexuális bűncselekmények gyakran technikai bizonyítékokat és újfajta szakértői tanúvallomásokat tartalmaznak (például annak bemutatása, hogy egy bizonyos eszközt használtak üzenetek küldésére, vagy annak elmagyarázása, hogyan működik a VPN a személyazonosság elfedésében). A sikeres vádemeléshez az igazságszolgáltatásnak írástudással kell rendelkeznie ezeken a területeken. Gyakorlati lépések közé tartozik a kiberbűnözésre kijelölt egységek létrehozása az ügyészségekben, vagy a digitális kriminalisztikai szakértők rendelkezésre állása.

- Áldozatsegítő és jelentési mechanizmusok: A szerzők másik következtetése az, hogy az áldozatsegítő szolgáltatásokat a digitális korszakhoz kell igazítani. Az online szexuális bűncselekmények sok áldozata (pl. valaki, akinek privát fotóit megosztották, vagy egy online csábított tinédzser) *további* megaláztatást vagy félelmet érezhet a hagyományos áldozatokhoz képest, mivel a bűncselekménynek láthatatlan tömeg lehet szemtanúja, és az interneten is fennmaradhat. A könyv azt javasolja, hogy erősítsék meg az áldozatok lehetőségeit, hogy szégyen nélkül jelentsék a digitális bűncselekményeket. A francia kormány például elindított egy online jelentési portált a szexuális erőszakról (ahol az áldozatok névtelenül beszélgethetnek a rendőrséggel, mielőtt úgy döntenek, hogy hivatalosan panaszt tesznek). A szerzők támogatják az ilyen újításokat, megjegyezve, hogy jól alkalmazhatók a technológiában jártas fiatalabb áldozatok számára, és csökkentik a segítségkérés akadályát. Azt is javasolhatják, hogy a bűnüldöző szervek és a civil szervezetek nyújtsanak digitális higiéniai segítséget – segítve az áldozatokat az illegális tartalmak platformokról való eltávolításában, szükség esetén jogi eltávolítási végzések alkalmazásával, a támogatási folyamat részeként. Ez elismeri, hogy a digitális szexuális bűncselekmény "igazságszolgáltatása" nem csak az elkövető megbüntetése, hanem *a bűncselekmény online nyomainak törlésével vagy korlátozásával* is megpróbálja megfékezni a folyamatos kárt.
- Adatvédelmi és jogi megfontolások: A könyv nem hagyja figyelmen kívül a tágabb polgári szabadságjogi kontextust. Számos fejezet implicit témája a hatékony érvényesítés és az alapvető jogok védelme (magánélet, véleménynyilvánítás szabadsága, tisztességes eljárás) közötti egyensúly megtalálása. A szerzők óva intenek mondjuk a tömeges megfigyeléstől vagy a túlságosan széles körű cenzúrától a szexuális bűncselekmények elleni küzdelem nevében. Például ha a platformoknak meg kell szűrniük az összes privát kommunikációt a kiskorúakat érintő esetleges szexuális tartalmak után, az adatvédelmi problémákat és hamis pozitív eredményeket vethet fel. Valószínűleg célzott intézkedéseket támogatnak – például bizonyos szolgáltatások életkorának javítását, vagy az ismert illegális képek megjelölésére szolgáló algoritmusokat (gyermekpornográfia hash adatbázisainak felhasználásával), amelyek szűk hatókörrel és emberi felülvizsgálattal rendelkeznek. Hangsúlyozzák az ártatlanság

vélelmének megőrzését is: még ha a közvélemény gyorsan megítéli is az internetet, a jogi eljárásnak gondosan meg kell vizsgálnia a bizonyítékokat (különösen a manipulálható digitális bizonyítékokat), és biztosítania kell, hogy a vádlott megtámadhassa azokat. Hivatkozhatnak a jobb digitális kriminalisztikai szabványok szükségességére (hogy a bíróságok megbízzanak a bemutatottakban, és az alperesek szükség esetén vitathassák a hitelességet, pl. metaadatok és szakértői jóváhagyás megkövetelése a kulcsfontosságú digitális bizonyítékokhoz).

Ami a kifejezetten javasolt ajánlásokat vagy jogi reformokat illeti: Agathe Lepage záró fejezete valószínűleg előretekintő javaslatokká szintetizálja a meglátásokat. Bár a könyv elsősorban elemző, néhány ajánlásra következtethetünk:

- Jogszabályi egyértelműség: Fogadjon el olyan törvényeket, amelyek egyértelműen kriminalizálják a digitális szexuális zaklatás új formáit (a szerzők támogatnák a közelmúltbeli reformokat, és javasolnák a fennmaradó hiányosságok, például a mélyhamisítások vagy a szexuális internetes zaklatás betömését).
- Joghatósági hatókör: A törvények javítása a külföldön elkövetett egyes kiberszexuális bűncselekmények büntetőeljárás alá vonása érdekében, és a nemzetközi együttműködési mechanizmusok javítása.
- Időszerűség: Módosítsa az elévülési szabályokat vagy a jogi értelmezéseket, hogy tükrözzék, hogy az online szexuális bűncselekmények később felfedezhetők, vagy tartós hatásokkal járhatnak. Talán Lepage amellett érvel, hogy az online bántalmazás folyamatos káros hatásait az elévülési idő meghosszabbításaként kezeljék (egyes joghatóságok minden egyes napot új bűncselekménynek tekintenek, amikor egy illegális kép megjelenik az interneten – ezt a fogalmat Franciaországban figyelembe kell venni).
- Erőforrás-elosztás: Több erőforrás támogatása a rendőrség kiberegységeinek (mivel az erőforrások hiánya ösztönözte az olyan polgárőröket, mint a Team Moore). Ez finanszírozást, képzést és az online szexuális bűncselekményekre szakosodott személyzetet jelent.
- Köz- és magánszféra közötti együttműködés: A bűnüldöző szervek és az internetes platformok vagy nem kormányzati szervezetek közötti partnerségek formalizálása. Például javaslat lehet egy központosított nyilvános forródrót létrehozása a nagy közösségi média vállalatokkal a szexuális bűncselekmények sürgős megjelölésére (ennek egy része létezik a gyermekpornóra olyan szervezeteken keresztül, mint az Internet Watch Foundation, de bővíthető).
- Oktatás és megelőzés: A szerzők arra a következtetésre juthatnak, hogy a bűnüldözésen túl az oktatás kulcsfontosságú. A fiatalok digitális írástudásának és az online kizsákmányolás veszélyeinek tanítása megelőzheti az áldozattá válást. Hasonlóképpen, a nyilvánosság tájékoztatása az olyan cselekedetek jogi következményeiről, mint például valaki meztelen fotójának beleegyezés nélküli megosztása, elrettentheti a potenciális elkövetőket, akik jelenleg alábecsülik a súlyosságot (egyesek nem veszik észre, hogy ez bűncselekmény). A könyv hangsúlyozza, hogy a törvény önmagában nem elég – kulturális változásra van szükség, ahol a digitális szexuális visszaélések ugyanolyan elítélendőek, mint a fizikai világ helytelen magatartása.

Következtetés és kritikai reflexió

A Les infractions sexuelles à l'épreuve du numérique alapos feltárást kínál arról, hogy a digitális forradalom hogyan tesztelte a jogrendszer azon képességét, hogy kezelje a szexuális

visszaéléseket. A mű erőssége a többdimenziós megközelítésben rejlik: nemcsak az új kihívásokat vázolja fel (a névtelen ragadozóktól a globális joghatósági kuszaságokig), hanem boncolgatja a válaszul kovácsolt jogi eszközöket is (új törvények, bírósági precedensek, nyomozati módszerek). A szerzők és a közreműködők akadémiailag szigorú, de gyakorlatias hangnemet tartanak fenn, amely egyértelműen a francia jogi kontextusban gyökerezik, de levonja a szélesebb körű alkalmazhatóság tanulságait. A tudományos körök, az igazságszolgáltatás, a bűnüldöző szervek és még a civil aktivisták hangjainak bevonásával a könyv 360 fokos képet nyújt a kérdésről. Ez az interdiszciplináris betekintés kulcsfontosságú, mert maga a probléma átível a technológián, a pszichológián, a jogon és a társadalomon.

Az egyik fő tanulság az, hogy a digitális kontextus nem annyira teljesen új bűncselekményeket hozott létre, mint inkább a meglévőket mutálta és megszüntette a korábbi korlátokat. A szexuális jellegű bűncselekmények – kizsákmányolás, zaklatás, bántalmazás – ma már virtuális terekben történnek, valódi hatásokkal. A törvénynek ki kell terjednie az immateriális javakra: egy rosszindulatú üzenet a képernyőn ugyanolyan káros lehet, mint egy folyosón suttogó megjegyzés; A webkamerán keresztül kényszerített szexuális aktus ugyanolyan bűncselekmény, mint egy sötét sikátorban késsel kényszerített. A könyv kiváló munkát végez ezeknek az egyenértékűségeknek a szemléltetésében és jogi elismerésük melletti érvelésben. Például az *időbeli és térbeli újradefiniálásról szóló viták* felnyitják a szemet – arra késztetik a jogászokat, hogy újragondolják a régi doktrínákat (például hol "történik" egy bűncselekmény vagy mikor "fejeződik be") egy olyan világ fényében, ahol az adatok azonnal utaznak, és a végtelenségig elidőznek.

Kritikusan úgy tűnik, hogy a könyv tisztában van azzal, hogy a jogi alkalmazkodás lassú lehet, és néha reaktív. Kritizálhatnánk, hogy a jogszabályok gyakran elmaradnak a technológiai változásoktól. A kötet jogtudományi történeti beszámolói azt mutatják, hogy a bíróságok kezdetben improvizáltak (pl. kreatívan alkalmazták a meglévő törvényeket egy bosszúpornó-ügyben), amíg a törvényhozók végül kodifikálták a megoldást. Ez a reaktív ciklus azt jelenti, hogy mindig lehet olyan rés, amelyben a kár nem foglalkozik. Hozzátehetjük, hogy talán egy proaktívabb, elveken alapuló jogalkotási megközelítés segítene – ahelyett, hogy megvárnák, amíg minden új digitális trend botrányt okoz, a törvényhozók olyan széles körű bűncselekményeket határozhatnak meg, mint a "szexuális magánélet megsértése", amely bármilyen médiumra alkalmazható. A szerzők erre utalnak azzal, hogy megkérdőjelezik az új szabálysértések folyamatos létrehozását, de tekintettel a közelmúltbeli reformok részletes dicséretére, úgy tűnik, hogy a célzott javításokat részesítik előnyben. Ez ésszerű megközelítés a polgári jogi hagyományokban, de kockáztatja a töredékes kódexet. A jövő tudósai erre a munkára építhetnek, és a digitális szexuális bűncselekmények egységesebb elméletét javasolhatják.

Egy másik reflexiós pont a magánélet és a biztonság közötti feszültség, amelyet a könyv árnyaltan kezel. A közreműködők nem támogatják a polgári szabadságjogok technológiai pánikban történő kidobását; inkább kalibrált intézkedéseket szorgalmaznak (például a kibervizsgálatok bírósági felügyeletét és a platformok törvény szerinti felelősségre vonását). Ez a kiegyensúlyozott perspektíva dicséretes. Potenciális kritika lehet az, hogy a jelenlegi biztosítékok elegendőek-e. Például, mivel a rendőrség nagyobb mozgásteret kap a kiskorúak online megszemélyesítésében, hogyan biztosíthatjuk, hogy ez ne kerüljön csapdába? A könyv valószínűleg bízik a bírósági felügyeletben, de mivel ezek a műveletek a színfalak mögött zajlanak, a nyilvános átláthatóság korlátozott. Az etikusok vagy független auditorok bevonása a kiberszúrási műveletekhez egy másik ötlet lehet, amelyet a könyv keretein túl is fel kell tárni.

A #MeToo jelenség vizsgálata kiemelkedő, amely azt mutatja, hogy a szerzők hajlandóak megbirkózni a törvényen kívüli valósággal. Nem ítélik el a mozgalmat; ehelyett a jogrendszer hiányosságainak tüneteként és a változás mozgatórugójaként elemzik. Ez a kiegyensúlyozott elemzés – amely elismeri mind az áldozatok felhatalmazását, mind a "közösségi média igazságszolgáltatásának" tévedései elleni védelem szükségességét – a könyv egyik erőssége. Arra kéri az olvasókat, hogy fontolják meg, hogyan lehet integrálni a közösségi elszámoltathatóság pozitív aspektusait a formális igazságszolgáltatási folyamatba. Az egyik felmerülő kérdés: a digitális kor demokratizálja-e vagy aláássa az igazságszolgáltatást? Úgy tűnik, hogy a könyv választ ad*, mindkettőre képes; a mi feladatunk az, hogy jóra fordítsuk*.

Összefoglalva, *a Les infractions sexuelles à l'épreuve du numérique* részletes és éleslátó ütemtervet nyújt a szexuális bűncselekményekre adott jogi válasz megértéséhez és javításához egyre inkább online világunkban. A szerzők egyértelműen bemutatják, hogy bár a technológia fokozta a szexuális bűncselekmények hatókörét és új bonyolultságokat vezetett be, a jogi innovációt és a társadalmi tudatosságot is fellendítette. Munkájuk folyamatos éberséget és alkalmazkodást igényel: a jogalkotóknak agilisnak kell maradniuk, a nyomozóknak technológiailag jártasnak kell maradniuk, a társadalomnak pedig tiszteletben kell tartania az alapvető jogokat, még akkor is, ha a kirívó digitális visszaéléseket igyekszik megbüntetni. Az ebben a kötetben kínált elemzések és ajánlások tudományosan robusztusak és gyakorlatilag jelentősek, így értékes referenciaként szolgálnak a jogászok, a politikai döntéshozók és bárki számára, aki az egyének szexuális bántalmazástól való védelmével foglalkozik a digitális korszakban. Végső soron a könyv megerősíti azt az elvet, hogy a büntetőjog alapvető értékeinek – a kiszolgáltatottak védelmének, az igazságszolgáltatás biztosításának és a jogállamiság fenntartásának – akkor is (és különösen) kell vezérelniük bennünket, amikor ezek a kihívások a virtuális világba vándorolnak.

Források:

- Dubois, Charlotte, & Le Monnier de Gouville, Pauline (r.). *Les infractions sexuelles à l'épreuve du numérique*. Mare & Martin, 2023. (Kollokvium, Bourgogne-i Egyetem és Panthéon-Assas Egyetem) .
- Assas Egyetem kollokvium programja (2021. november 9.): *Les infractions sexuelles à l'épreuve du numérique*.
- Verny, Édouard. "La cyber-enquête: les contraintes de la loyauté de la preuve." in *Les infractions sexuelles à l'épreuve du numérique*, 2023 .
- Team Moore Collective (Neïla vallomása) – RTS/Swissinfo riport az online pedofília elleni polgári aktivistákról (2024).
- Guardian News. "A francia nő hatályon kívül helyezi a férfi szexuális zaklatással való vádjával hozott ítéletet" (Sandra Muller #MeToo ügy).

****

Pamela Kerschke-Risch (Hg.) "Sexualisierte Gewalt gegen Kinder: Hintergründe – Zusammenhänge – Erklärungen"

Kötet áttekintése és célja

Pamela Kerschke-Risch szerkesztett kötete *Sexualisierte Gewalt gegen Kinder: Hintergründe – Zusammenhänge – Erklärungen* ("Gyermekek elleni szexualizált erőszak: hátterek – kontextusok – magyarázatok") a gyermekek elleni szexuális erőszak jelenségének átfogó interdiszciplináris vizsgálata. A Kohlhammer által 2022-ben kiadott könyv a Németországban és azon túl ismétlődő gyermekbántalmazási botrányok miatti széles körű nyilvános riasztásra reagál. Célja annak megértése, hogy egy ilyen kiterjedt szexualizált erőszak hogyan fordulhat elő "a szabadság és az emberi méltóság iránt elkötelezett társadalom hátterében". A kötet a szociológia, a kriminológia, a pszichológia, a jog, az újságírás és az áldozatok érdekképviseletének szakértőit tömöríti, hogy rávilágítson egy egyébként érthetetlen jelenségre – amellyel a társadalomnak szembe kell néznie, és nem szabad szemet hunynia felette. A 172 oldalas könyv célja, hogy sokrétű, mégis hozzáférhető áttekintést nyújtson, alkalmassá téve az akadémikusok, a politikai döntéshozók és a gyakorló szakemberek számára egyaránt, valamint az állampolgári oktatásra (sőt, egy különkiadást az állami politikai oktatási központokon keresztül terjesztettek)ernaehrungssoziologie.de.

Kerschke-Risch, a Hamburgi Egyetem szociológusa és kriminológusa azzal nyitja a kötetet, hogy a gyermekek elleni szexuális erőszakot sürgető társadalmi kérdésként fogalmazza meg, nem pedig elszigetelt incidensek sorozataként. A média visszaélésekről szóló beszámolói – a sötét neten történt zord esetektől a templomokban, sportklubokban és iskolákban történt molesztálások leleplezéséig – megdöbbenést és félelmet váltottak ki a közvéleményben. A hivatalos rendőrségi nyilvántartások 16 996 gyermekbántalmazási esetet számoltak össze Németországban 2020-ban, de a valós számot megdöbbentő 340 000 körül becsülik. A könyv küldetése annak feltárása, hogy miért és hogyan áll fenn ilyen mértékű bántalmazás, annak ellenére, hogy a társadalmi értékek látszólag a gyermekek jólétét és jogait helyezik előtérbe. Ennek során a közreműködők a megértés elmélyítésére és a cselekvés tájékoztatására törekszenek, azzal az egyértelmű normatív állásponttal, hogy a társadalomnak nem szabad "szemet hunynia" e bűncselekmények felett.

Szerkezet és kulcstémák

A kötet tizenkét fejezetre tagol (beleértve a bevezetőt és a következtetést is), amelyek együttesen vizsgálják a gyermekek elleni szexualizált erőszakot történelmi, személyes,

pszichológiai, szociológiai, jogi és intézményi szempontból. Ez a struktúra biztosítja, hogy a kulcsfontosságú témákkal több szinten foglalkozzanak:

- Történelmi kontextus: Annak megértése, hogy a gyermekek szexuális bántalmazásával kapcsolatos tudatosság és válaszok hogyan fejlődtek az idők során (2. fejezet).
- Túlélő perspektívája: Első kézből származó beszámoló, amely szemlélteti a bántalmazás megélt tapasztalatait és hosszú távú hatásait (3. fejezet).
- Pszichológiai hatás: A szexuális bántalmazás traumája és pusztító következményei a gyermekek mentális és érzelmi egészségére (4. fejezet).
- Elkövetői profilok: Az elkövetők elemzése – kik ők, hogyan nyerik el a bizalmat, valamint az ismerősség és az árulás paradoxona (5. fejezet).
- Társadalmi és kriminológiai elemzés: Szociológiai és viktimológiai betekintés a bántalmazási mintákba, a társadalmi kockázati tényezőkbe és a be nem jelentett esetek sötét alakjába (6. fejezet).
- Jogi keret: A gyermekek szexuális bántalmazására vonatkozó büntetőjog vizsgálata – a bűncselekmény meghatározása és büntetése (7. fejezet).
- Bírósági eljárás: A büntető igazságszolgáltatási rendszerben való eligazodás tapasztalata a bántalmazás bejelentésétől a büntetőeljárásig (8. fejezet).
- Megelőzés és áldozatsegítés: Megelőzési és segítségnyújtási stratégiák, jogpolitikai szempontból megvitatva (9. fejezet).
- Intézményi kudarcok és kontextusok: Esetközpontú vizsgálatok az egyes intézményeken belüli visszaélésekről: a katolikus egyházban (10. fejezet), a szervezett sportban (11. fejezet) és az oktatási környezetben (12. fejezet).
- Társadalmi kihívások: Záró elmélkedés a társadalmi tudatosság és a kulturális változás szükségességéről a gyermekek elleni szexuális erőszak elleni küzdelem érdekében (13. fejezet, a következtetés).

E témák lefedésével a könyv átfogó képet fest: a bántalmazás megtörténtétől és az okozta károktól kezdve a társadalom intézményeinek és rendszereinek reagálásáig (vagy nem reagálnak), és mit lehet tenni a megelőzés és a támogatás javítása érdekében. Összekötő szál a "Bewusstseinswandel" – a köztudat megváltoztatása – a gyermekek elleni szexualizált erőszak elismerése nemcsak egyéni tragédiákként, hanem kollektív cselekvést igénylő széles körű társadalmi kihívásként ismeri el.

Fejezetenkénti betekintés

A kötet szélességének értékeléséhez hasznos felvázolni az egyes fejezetek fő érveit és meglátásait (mindegyiket különböző közreműködők írták). A legfontosabb hozzászólások fejezetről fejezetre a következők:

1. *Fragen an die Gesellschaft* ("Kérdések a társadalomhoz") – Pamela Kerschke-Risch: A szerkesztő bevezetője megkérdőjelezi, hogy a gyermekek elleni szexuális erőszak hogyan terjedhet el ennyire széles körben és gyakran eltitkolhatják az egyének és az intézmények egy olyan társadalomban, amely büszke az emberi méltóságra. Kerschke-Risch hangsúlyozza, hogy a közvélemény megítélését gyakran szenzációhajhász "szörnyeteg" esetek uralják – például az 1990-es évek hírhedt "Maskenmann" sorozatbűnözője vagy Natascha Kampusch elrablása –, de ezek bár rémisztőek, rendkívül ritkák. A bevezető azzal érvel, hogy a sokkal nagyobb veszély a gyermek közvetlen társadalmi környezetében rejlik, ahol a bántalmazók többsége nem idegen, hanem ismerős és gyakran megbízható személy. Kerschke-Risch rávilágít arra, hogy az

intézmények szisztematikusan cserbenhagyták az áldozatokat: beszél a katolikus egyház által eltussolt visszaélésekről (amint azt a Boston Globe 2002-es Spotlight vizsgálata leleplezte) és a németországi odenwaldschyle-i bentlakásos iskolabotrány körüli évtizedes hallgatásról. Ezek a példák a "Verleugnen und Vertuschen" – tagadás és eltussolás – mintáját szemléltetik az egyházaktól az elit iskolákig terjedő intézmények által, önvédelem és hírnévkezelés vezérelve. A bevezető éles kérdéseket vet fel a társadalom számára: *Hogyan lehetett megengedni, hogy az ilyen súlyos bűncselekmények folytatódjanak a gyermekjóléti intézményekben? Hogyan lehetne az "önvédelmet" felhasználni az áldozatok elhallgattatásának igazolására?*. Foglalkozik az online gyermekbántalmazási képek közelmúltbeli robbanásszerű növekedésével is, megjegyezve, hogy az internet riasztó fellendülést tett lehetővé a gyermekpornográfia "piacain" a darkneten – például a *100 000 felhasználóval rendelkező Elysium platform (2017-ben bezárt) és a* Boystown *400 000 taggal (2021-ben lebukott)*. Az anonim hozzáférés egyszerűsége miatt az online gyermekbántalmazási anyagok bejelentett esetei az egekbe szöktek (110%-os növekedés 2020 és 2021 között). Kerschke-Risch azzal zárja a fejezetet, hogy hangsúlyozza, hogy a gyermekek elleni szexuális erőszak rendszerszintű társadalmi probléma – nem elszigetelt incidensek sorozata –, és tagadás helyett tartós nyilvános éberségre és diskurzusra szólít fel.

2. *Zur Geschichte sexualisierter Gewalt* ("A szexualizált erőszak történetéről") – Dirk Bange: Ez a fejezet történelmi áttekintést nyújt a gyermekek elleni szexuális erőszakról, nyomon követve, hogyan változtak az attitűdök és a reakciók az idők során. Bange – pedagógiai tudós és a gyermekbántalmazás szakértője – áttekinti a történelmi feljegyzéseket és kutatásokat, és azt mutatja, hogy a gyermekek szexuális zaklatása nem új jelenség, hanem régóta hallgatás és tabu övezi. Valószínűleg megvizsgálja az elmúlt korszakokat, amikor a bántalmazást rosszul értették vagy elrejtették (például a korábbi évszázadokat, amikor a vérfertőzést és a molesztálást ritkán vonták felelősségre, vagy zárt ajtók mögött tartották). A fejezet a gyermekvédelmi mozgalmak fokozatos megjelenését tárgyalja, és azt, hogy hogyan alakult a bántalmazás társadalmi elismerése, különösen a 20. század végén. Bange a kérdéssel kapcsolatos kutatások történetével is foglalkozik, megjegyezve olyan kulcsfontosságú fordulópontokat, mint a gyermekbántalmazás mint társadalmi probléma 1800-as évek végi "felfedezése", Freud korai (és később felülvizsgált) elméleteinek hatása a gyermekkori traumákra, valamint a feminista és gyermekjogi érdekképviselet felemelkedése az 1970-es években, amely a vérfertőzést és a molesztálást a közbeszédbe hozta. Összefoglalva, ez a fejezet olyan kontextust teremt, amely szerint a mai erőfeszítések több évtizedes nehezen megszerzett tudatosságon alapulnak – és figyelmeztet arra, hogy a bántalmazás elfelejtésének vagy lekicsinylésének történelmi mintái könnyen megismétlődhetnek, ha az éberség megszűnik. (Bange elemzése aláhúzza, hogy a bántalmazás miatti jelenlegi aggodalmunknak történelmi előzményei vannak; a társadalom korábban "felfedezte", majd elfelejtette ezt a problémát, így a legfontosabb felismerés az, hogy tanuljunk a múltból, hogy biztosítsuk a tartós figyelmet.)
3. *Von niemandem gehört – Bericht einer Betroffenen* ("Senki sem hallja – A túlélők jelentése") – Sonja Howard: Ebben az erőteljes első személyű fejezetben a gyermekbántalmazás túlélője elmeséli tapasztalatait és a meghallgatásig vezető hosszú utat. Sonja Howard vallomása arcot és hangot ad a statisztikák mögött álló áldozatoknak. Leírja, hogy gyermekkorában saját családjában elszenvedte a szexuális bántalmazást – "15 év pokol", ahogy összefoglalta fiatalságát. Különösen szívszaggató a beszámolója arról, hogy segítségkérési kísérletei figyelmen kívül maradtak, amit a fejezet címe is tükröz: "Senki sem hallotta". Például 10 évesen bátran egyedül ment a rendőrségre, de a nyomozás nem tudta áttörni családja "bürgerliche Fassade"-ját

(tiszteletreméltó homlokzatát), és mostohaapja bántalmazása folytatódott. Csak korai felnőttkorában tudott igazságot szolgáltatni; Az elkövető még ekkor is enyhe büntetést kapott (felfüggesztett börtönbüntetést) – ez az eredmény dühössé tette, és úgy érezte, hogy a rendszer elárulta. Howard története szemlélteti a bántalmazás pusztító személyes hatásait: a fizikai és érzelmi traumát, a családi és intézményi tagadást, valamint a bizalomra és a mentális egészségre gyakorolt hosszú távú következményeket. Narratívája azonban a túlélés és az aktivizmus üzenetét is hordozza. Elmagyarázza, hogyan csatornázta haragját az érdekképviseletbe – például csatlakozott a "Betroffenenrat"-hoz (a szövetségi bántalmazási biztos túlélők tanácsadó testülete), hogy segítsen megakadályozni, hogy mások úgy szenvedjenek, mint ő. A fejezet valószínűleg tartalmazza a gondolatait arról, hogy min lehetne javítani: Howard hangsúlyozza, hogy a társadalomnak nyíltan beszélnie kell a szexuális bántalmazásról (megjegyezve, hogy a szülők gyakran kerülik a témát, ami felkészületlenné teszi a gyerekeket a bántalmazás bejelentésére vagy megértésére)taz.de. Azzal érvel, hogy készségesen tanítjuk a gyerekeket a közlekedésbiztonságra vagy az egészségre, *"csak a bántalmazás veszélyéről nem beszélünk"* – annak ellenére, hogy a tanulmányok becslése szerint a gyerekek 6-13%-a tapasztal szexuális erőszakot (iskolai osztályonként körülbelül egy-kettő)taz.de. Beszámolója kiemeli az áldozatok meghallgatásának, a hitnek, a nyilvánosságra hozatal és a támogatás biztonságos lehetőségeinek megteremtésének, valamint a proaktív oktatásnak a csend körforgásának megtörésére irányuló fontosságát. Ez a személyes fejezet érzelmi súlyt ad a kötetnek, emlékeztetve az olvasókat, hogy minden adatpont mögött valódi gyerekek állnak, akiknek az életét örökre megváltoztatják ezek a bűncselekmények.

4. *Verwundete Kinderseelen: Sexueller Missbrauch und seine verheerenden Auswirkungen* ("Sebesült gyermekek lelke: szexuális bántalmazás és pusztító következményei") – Katharina Anna Fuchs: Ez a fejezet a gyermekek szexuális bántalmazásának pszichológiai és érzelmi hatásait vizsgálja. Fuchs, feltehetően pszichológus vagy traumaspecialista, felvázolja a *"verheerenden Auswirkungen"* – pusztító hatások – amelyeket a bántalmazás gyakorolhat a gyermek pszichéjére és fejlődésére. A tartalom a szexualizált erőszak okozta traumával kapcsolatos klinikai és kutatási betekintést szintetizál. A legfontosabb pontok valószínűleg a mentális egészségügyi következmények köre: poszttraumás stressz zavar (PTSD), szorongás, depresszió, disszociáció, önkárosítás és más, traumával kapcsolatos tünetek, amelyeket általában a gyermekkori bántalmazás túlélőinél figyelnek meg. Fuchs arról beszél, hogy a bántalmazás hogyan töri össze az alapvető bizalmakat és "sebzi meg a gyermek lelkét", ami gyakran hosszan tartó nehézségekhez vezet a kapcsolatokban és az önbecsülésben. Foglalkozhat a *"trauma kötődés" fogalmával* vagy az áldozatok által érzett összetett érzelmekkel is, különösen azokban az esetekben, amikor az elkövető közeli személy volt (*Vertrauter* vagy megbízható személy). A fejezet valószínűleg empirikus tanulmányokra vagy esetpéldákra hivatkozik, amelyek szemléltetik, hogy a kezeletlen trauma hogyan terjedhet ki felnőttkorba – például a túlélők visszaemlékezésekkel, szexuális diszfunkciókkal vagy újbóli áldozattá válásokkal küzdhetnek, ha nem nyújtanak támogatást. Ezzel szemben Fuchs azonosíthatja azokat a tényezőket, amelyek elősegítik a gyógyulást (például stabil támogató adatok, terápia és az áldozat tapasztalatainak érvényesítése). Összességében a fejezet betekintése az, hogy a szexuális bántalmazás ártalma nemcsak fizikai, hanem mélyen pszichológiai, hosszú távú támogatást és beavatkozást igényel a "sebzett gyermeklelkek" gyógyításához. Ez alátámasztja a robusztus áldozatsegítő szolgáltatásokat, a korai terápiás segítséget és a gyermekáldozatok kezelésének érzékenységét.

5. *Täter und Täterinnen: Fremde Vertraute – vertraute Fremde* ("Elkövetők: *Fremde Vertraute – vertraute Fremde*") – Katharina Anna Fuchs: Második előadásában Fuchs a szexuális zaklatás elkövetőire helyezi a hangsúlyt – megvizsgálja, hogy kik ők és hogyan működnek. A cím oximoronja, a "Fremde Vertraute – vertraute Fremde" nagyjából úgy fordítható, hogy "ismerős bizalmasok – megbízható idegenek", aláhúzva egy központi paradoxont: sok bántalmazó egyszerre ismerős és idegen a gyermek számára. Más szavakkal, gyakran ismerik őket, sőt közel is állnak az áldozathoz (családtagok, családi barátok, edzők, papok, tanárok), mégis rejtett ragadozó oldaluk van, amely ugyanolyan veszélyessé teszi őket, mint bármely idegent. Ez a fejezet valószínűleg az elkövetők közös profiljaival és motivációival foglalkozik. Fuchs azt tárgyalja, hogy az elkövetőket *nem lehet egyetlen típusra redukálni* – különböző korú és társadalmi háttérrel rendelkező férfiak és nők (*Täter und Täterinnen*), akik gyakran hétköznapinak vagy akár becsületesnek tűnnek a közösségben. Az elemzés valószínűleg eloszlat néhány mítoszt (például a hátborzongató idegen ballonkabátban sokkal ritkábban fordul elő, mint egy megbízható gondozó bántalmazása). Támaszkodhat kriminológiai kutatásokra, amelyek megkülönböztetik a különböző elkövetői kategóriákat: azok, akiknek elsődleges szexuális érdeklődése van a gyermekek iránt (pedofil elkövetők), szemben a szituációs elkövetőkkel, akik hatalmi lehetőség vagy érzelmi problémák miatt bántalmaznak. Fuchs megvizsgálhatja, hogyan működik a grooming – azaz milyen taktikákat alkalmaznak a bántalmazók a gyermekek és családjaik bizalmának elnyerésére (valóban *"vertraut"-vá* vagy megbízhatóvá teszik magukat), mielőtt kihasználnák ezt a bizalmat. Megvitathatja a nemi szempontokat is, megjegyezve, hogy bár az elkövetők többsége férfi, a női elkövetők léteznek, és gyakran alulismerik őket, ezért *a címben kifejezetten megemlítik a Täter* (férfi elkövetők) és *a Täterinnen* (női elkövetők) is. A *"vertraute Fremde"* ("megbízható idegenek") kifejezés azt tükrözi, hogy az áldozatok gyakran mély árulást éreznek – az őket bántalmazó személyt *ismerték*, de egy ilyen bűncselekmény elkövetésével idegenné válik a bizalom minden normájának megsértése szempontjából. Ebből a fejezetből származó meglátások közé tartozik annak megértése, hogy a gyermekmolesztálók gyakran beágyazódnak a gyermek bizalmi körébe, és kihasználják a megbízhatóság társadalmi feltételezéseit. Ez hatással van a megelőzésre: megerősíti, hogy a háttérellenőrzés, az éberség még az ismert felnőttek esetében is, és a gyerekek oktatása arra, hogy még az ismerős felnőtteknek is tiszteletben kell tartaniuk a határokat, mind kulcsfontosságúak. A korábbi fejezeteket is kiegészíti azzal, hogy összekapcsolja, hogy az elkövetők stratégiái hogyan kapcsolódnak az áldozatok csendjéhez és hitetlenségéhez (mivel nehezebb megvádolni egy "tisztelt" ismerős személyt, és mások tagadhatják, hogy egy ilyen személy bántalmazhat).
6. *Soziologische, kriminologische und viktimologische Aspekte sexualisierter Gewalt* ("A szexualizált erőszak szociológiai, kriminológiai és viktimológiai vonatkozásai") – Pamela Kerschke-Risch: Kerschke-Risch egy olyan fejezettel tér vissza, amely a gyermekek szexuális bántalmazásának széles körű társadalomtudományi elemzését nyújtja, integrálva a szociológiát, a kriminológiát és a viktimológiát. Ez a fejezet valószínűleg adatokat és elméleteket mutat be a bántalmazás mintáiról és összefüggéseiről. Szociológiai fronton Kerschke-Risch feltárhatja, hogy a társadalmi struktúrák, a hatalmi dinamika és a kulturális attitűdök hogyan könnyítik meg vagy gátolják a gyermekek elleni szexuális erőszakot. Megvitathatná például, hogy a patriarchális családi struktúrák vagy a szélsőséges hatalmi hierarchiák (mint például bizonyos vallási vagy oktatási intézményekben) hogyan teremtenek olyan környezetet, ahol a gyerekek különösen kiszolgáltatottak. Érintheti a deviancia vagy a hatalom szociológiai elméleteit is – például a gyermekbántalmazást a hatalommal való

visszaélés és a társadalmi kapcsolatokba vetett bizalom szélsőséges formájának tekinti. Kriminológiai szempontból a fejezet megvizsgálhatja a bűnügyi statisztikákat és a be nem jelentett esetek "sötét alakját" (*Dunkelziffer*). Kerschke-Risch valóban a bejelentett esetek (Németországban évente ~17 000) és a becsült valós előfordulás (százezrek) közötti hatalmas különbségre hivatkozik, jelezve, hogy a legtöbb incidens soha nem jut a hatóságok tudomására. A viktimológiai szempontok valószínűleg magukban foglalják az áldozatok és a rendszerek közötti interakciót: az okok, amelyek miatt a gyermekek és a családok gyakran nem jelentenek (félelem, szégyen, az elkövetők általi manipuláció, a hatóságokba vetett bizalom hiánya), és hogyan néz ki a tipikus áldozat-elkövető kapcsolat (gyakran szoros). Hivatkozhat az áldozatok átlagéletkorára, a családon belüli bántalmazás és a családon kívüli bántalmazás százalékos arányára stb. Egy másik kulcsfontosságú szempont lehet a másodlagos áldozattá válás – hogyan súlyosbíthatják a társadalom, a kortársak vagy az intézmények reakciói a traumát (például ha egy gyermeknek nem hisznek, vagy bűntudatot éreznek benne, ez viktimológiai aggodalomra ad okot). Kerschke-Risch elemzése hangsúlyozza, hogy a gyermekek elleni szexualizált erőszak nem véletlenszerűen oszlik meg: korrelál bizonyos kockázati tényezőkkel (pl. instabil családi helyzetben lévő gyermekek vagy gyenge felügyelettel rendelkező intézmények), és hogy a társadalmi tagadás és a mítoszok régóta elhomályosítják a probléma valódi mértékét. E három lencse (szociológia, kriminológia, viktimológia) kombinálásával a fejezet fogalmi keretet biztosít annak megértéséhez, hogy miért történik szexuális bántalmazás, hogyan áll fenn, és hogyan érinti az áldozatokat és a társadalom egészét. Valószínűleg megerősíti azt az elképzelést, hogy széles körű társadalmi változásra van szükség – beleértve a jobb adatgyűjtést, a kutatást és az áldozatközpontú politikákat – a probléma gyökereinek kezeléséhez.

7. *Die Strafbarkeit des sexuellen Missbrauchs von Kindern* ("A gyermekek szexuális bántalmazásának büntetőjogi felelőssége") – Garonne Bezjak: Ez a jogra összpontosító fejezet felvázolja a gyermekek szexuális zaklatásával kapcsolatos németországi büntetőjogi kereteket. Garonne Bezjak jogtudós (aki a német büntető törvénykönyv 176. §-áról, a gyermekekkel való szexuális cselekményeket kriminalizáló szakaszról írt) azt vizsgálja, hogy mi minősül a kiskorúak szexuális zaklatásának bűncselekményének, és hogyan fejlődött a törvény. A fejezet valószínűleg áttekinti a vonatkozó jogszabályokat – például az StGB 176. §-át és a kapcsolódó rendelkezéseket –, kifejtve a fogalommeghatározásokat (például hogyan határozza meg a "gyermek" fogalmát a törvényben, mely szexuális cselekmények büntetendők, milyen súlyosbító körülmények állnak fenn). Bezjak megvitathatja e törvények mögött meghúzódó indokokat (a "Strafzweck", vagyis a büntetés célja a gyermekvédelemmel kapcsolatban). Az egyik betekintés az lehet, hogy a német jog történelmileg hogyan kezelte az ilyen bűncselekményeket – például a törvény régebbi változatai a jelenlegivel szemben, és a közelmúltbeli reformok. (Nevezetesen, 2021-ben Németország a gyermekek szexuális bántalmazását *Verbrechen* (bűncselekmény) magasabb minimális büntetéssel, ami tükrözi a nagyobb politikai akaratot e bűncselekmények szigorú büntetésére. Bezjak foglalkozhatna ezzel a reformmal, ha az a cikk írásakor hatályban lenne vagy készülne.) A fejezet összehasonlíthatja a német jogot a nemzetközi normákkal, vagy konkrét jogi vitákkal is foglalkozhat: pl. elévülési idők (amelyek történelmileg néha megakadályozták a felnőtt túlélők számára, hogy büntetőeljárást indítsanak gyermekkori bántalmazás miatt, ami reform tárgya), bizonyítási kihívások gyermekbántalmazási ügyekben, vagy a gyermekek szexuális zaklatása és a gyermekpornográfia bűncselekményei közötti különbségtétel a törvényben. Összességében Bezjak egyértelművé teszi, hogy az igazságszolgáltatási rendszer

hogyan határozza meg és bünteti a gyermekek elleni szexuális erőszakot, kiemelve a jogi keret erősségeit és lehetséges gyengeségeit. Például rámutathat, hogy léteztek-e jogi kiskapuk a múltban (például bizonyos cselekmények nem fedtek le, vagy elégtelen büntetések, amelyek bizonyos visszaéléseket szabálysértésként kezeltek), és hogy a közvélemény nyomása hogyan vezetett szigorúbb törvényekhez. Ez a fejezet a kötetet a jogelméletben és a gyakorlatban alapozza meg, hangsúlyozva, hogy a világos és szigorú törvények a társadalom válaszának egyik szükséges eleme.

8. *Wege durch das Strafverfahren* ("Utak a büntetőeljárásban") – Martina Peter: Martina Peter fejezete a jogi definícióból veszi át a gyermekbántalmazási ügyek gyakorlati útját a büntető igazságszolgáltatási folyamaton keresztül. Ez kulcsfontosságú téma annak megértéséhez, hogy mi történik *a* bántalmazás bejelentése után. A fejezet valószínűleg lépésről lépésre felvázolja a szakaszokat: a rendőrségnek való jelentés, a nyomozás (beleértve a gyermekek törvényszéki kihallgatását és orvosi vizsgálatát), vádemelés, tárgyalás és ítélethozatal – és esetleg a tárgyalás utáni intézkedések, például az ítélethozatal és az elkövető kezelése. Peter valószínűleg rávilágít a folyamat kihívásaira és traumáira a gyermekáldozatok számára. Például megvitathatja, hogy a tanúvallomás rendkívül megterhelő lehet a gyermek számára, milyen különleges alkalmazkodások vagy védelem létezik (például a videofelvétel lehetősége a többszöri bírósági megjelenés elkerülése érdekében, vagy a gyermeket támogató személy vagy gyám kíséri). A fejezet idézhet olyan törvényeket vagy gyakorlatokat, amelyek célja a másodlagos traumák csökkentése, például a büntetőeljárási törvénykönyv azon részei, amelyek lehetővé teszik a gyermekek tanúvallomásának zárt bírósági üléseit, vagy a kiskorúak agresszív keresztkikérdezésének korlátozását. Ezenkívül Peter lefedheti az ilyen esetekben a tipikus lemorzsolódást: sok nyomozás bizonyítékok hiánya miatt nem vezet elítéléshez (mivel gyakran egy gyermek szava az elkövetővel szemben, és a nyilvánosságra hozatal késedelme szűkös törvényszéki bizonyítékokhoz vezet). Az olvasó betekintést nyer abba, hogy sok áldozat vagy családja miért habozik bevonni az igazságszolgáltatási rendszert – a folyamat hosszú, ijesztő és néha kiábrándító lehet. A fejezet azonban valószínűleg rámutat az elmúlt évek javulására is: pl. a rendőrök és a bírák speciális képzése a gyermekbántalmazási ügyek kezelésében, gyermekpszichológusok alkalmazása a folyamatban és így tovább. Fontos meglátás ebből a fejezetből, hogy a gyermekáldozatok igazságszolgáltatása megköveteli a jogi eljárások szigorúságának egyensúlyát az áldozat életkora és traumája iránti érzékenységgel, és hogy a rendszer minden lépését körültekintően kell kezelni az újbóli áldozattá válás elkerülése érdekében. A rendszeren keresztüli "utak" feltérképezésével a fejezet implicit módon fejlesztési területeket javasol (pl. gyorsabb ügykezelés, jobb tanúvédelem, traumatudatos bírói gyakorlatok) annak biztosítása érdekében, hogy több gyermek biztonságosan kereshessen igazságot.
9. *Prävention, Unterstützung und Hilfe für Betroffene – Eine juristische Perspektive* ("Megelőzés, támogatás és segítség az áldozatoknak – jogi perspektíva") – Andrea Kliemann és Wolfgang Feuerhelm: Ez a fejezet a szexuális erőszak megelőzésére és a túlélők támogatására irányuló stratégiákat tárgyalja, jogi és politikai szempontból. Kliemann és Feuerhelm (valószínűleg jogi szakemberek vagy politikai döntéshozók) megvizsgálják a meglévő intézkedéseket és a szükséges reformokat a gyermekek védelme és az áldozatok megsegítése érdekében. A megelőzés szempontjából foglalkozhatnak a gyermekek védelmét célzó jogszabályokkal és rendeletekkel: például az ifjúságsegítők és a tanárok háttérellenőrzését előíró törvényekkel, a visszaélések gyanújának kötelező bejelentésével és az intézményekben a gyermekvédelmi irányelvek kidolgozásával. Kiemelhetik a sikeres megelőzési programokat vagy a gyermekvédelmi szolgálatok (*Jugendamt) szerepét*, valamint azt, hogy a jogi

felhatalmazások hogyan alakítják beavatkozásukat a veszélyeztetett családokban. A fejezet valószínűleg az oktatás és a tudatosság megelőző eszközként betöltött szerepét is figyelembe veszi – esetleg jogi támogatást javasol az átfogó szexuális neveléshez, amely magában foglalja a gyermekek tanítását a testi autonómiára és a nemet mondás jogára (mivel a gyermekek felhatalmazása a megelőzés egyik formája). A támogatási oldalon Kliemann és Feuerhelm valószínűleg részletezi az áldozatok jogait és erőforrásait. Ez magában foglalhatja a sértettek büntetőeljárásban fennálló törvényes jogait (például a sértett ügyvédjéhez való jogot (*a német jogban Nebenklage*) vagy az áldozatok kártérítéséről szóló törvény szerinti állami kártérítéshez való jogot). Megvitathatják az intézményi támogatási mechanizmusokat: tanácsadási szolgáltatásokat, forródrótokat vagy állami programok által finanszírozott terápia biztosítását. A jogi perspektíva érintheti a speciális támogató központok, például a gyermekkori traumaklinikák vagy a gyermekvédelmi központok finanszírozását és szervezését is, ha németországban léteznek ilyenek. Egy másik szempont az, hogy a jelenlegi törvények megfelelően biztosítják-e a támogatást – van-e például jogi garancia a bántalmazás túlélőinek hosszú távú pszichológiai terápiájára, és elérhető-e? A fejezet valószínűleg dicséri a német rendszer fejlődését (például az intervenciós központok bővítését vagy az elmúlt években létrehozott Gyermekek Elleni Szexuális Erőszak Elleni Nemzeti Tanácsot), miközben rámutat a fennmaradó hiányosságokra. Valószínűleg hangsúlyt kap az interdiszciplináris együttműködés: a hatékony megelőzéshez és támogatáshoz szükség van a jogi hatóságok, a szociális munkások, a pedagógusok, az orvosok és a pszichológusok együttműködésére. Összefoglalva, itt az a felismerés, hogy a törvénynek és a politikának olyan környezetet kell teremtenie, amely minimalizálja a visszaélések lehetőségeit, és szilárd biztonsági hálót biztosít az áldozatok számára. A szerzők megerősítik, hogy a megelőzés nem csak a szülők vagy az egyének kötelessége, hanem strukturális felelősség – amelyet egyértelmű politikákkal, jól betartatott törvényekkel és megfelelően finanszírozott támogatási rendszerekkel lehet megerősíteni.

10. *Sümpfe und Moore? Sexualisierte Gewalt in der katholischen Kirche* ("Mocsarak és mocsarak? Szexualizált erőszak a katolikus egyházban") – Matthias Drobinski: Drobinski, a vallási és egyházi kérdésekről ismert újságíró egy fejezetet ír a katolikus egyház szexuális zaklatási botrányokkal való küzdelméről. A "*Mocsarak és mocsarak?"a* kérdések mély, homályos mocsarát sugallja. Ez a fejezet esettanulmányt kínál az intézményi kudarcról és az eltussolásról vallási kontextusban. Drobinski valószínűleg áttekinti a katolikus papok bántalmazásáról szóló kinyilatkoztatások sorozatát, mind globálisan, mind Németországban, amelyek különösen 2010 után kerültek napvilágra. Valószínűleg a jól dokumentált mintákra utal: a bántalmazó papokat különböző plébániákra szállítják (ahelyett, hogy jelentenék a rendőrségnek), az egyházmegyei tisztviselők titokban tartják a vádakat, hogy megvédjék az egyház hírnevét, és az áldozatok igazságszolgáltatásának hosszú távú megtagadása. A fejezet idézhet konkrétumokat oknyomozó jelentésekből – például a Német Püspöki Konferencia által megrendelt 2018-as MHG-tanulmányból, amely évtizedek alatt több ezer áldozatot talált a német egyházban, és hasonló vizsgálatokat más országokban. Drobinski megvizsgálja, hogy az egyház miért volt olyan "anfällig" (hajlamos) erre a problémára: olyan tényezőket tárgyalhat, mint az egyházon belüli szigorú hierarchia és titoktartás, a cölibátus és az elnyomó szexuális erkölcs tana egészségtelen környezetet teremtve, valamint a papság és a gyermekek közötti óriási hatalmi különbség. Valószínűleg érinti a *spirituális tekintéllyel* való visszaélés fogalmát is – az áldozatokat gyakran arra tanították, hogy tiszteljék a papokat, ami még nehezebbé tette a bántalmazásnak való ellenállást vagy a visszaélések bejelentését. A cím metaforája azt

sugallja, hogy az egyház mocsárrá vált, amely lehetővé tette a bántalmazás láthatatlan elmérgesedését. Drobinski kiemelheti a fordulópontokat, például a változást kikényszerítő közvélemény nyomását: a fejezet leírhatná, hogy a botrányok kirobbanása után hogyan történtek reformkísérletek (pl. új egyházi irányelvek, a pápa nyilatkozatai, vagy Németországban a Synodaler Weg reformvitái, amelyek az egyház hatalmával és szexuális erkölcsével foglalkoztak). Fontos felismerés az egyházon belüli visszaélések rendszerszintű jellege – nem néhány rossz almáról volt szó, hanem inkább a rendszerszintű eltussolásról (*Vertuschen*), amely "mocsarat" alkotott. Ahogy Kerschke-Risch bevezetője megjegyezte, az Egyház mint intézmény gyakran "*Verschweigen und Vertuschen"-nel* (elhallgattatással és elfedéssel) reagált, ezáltal lehetővé téve az elkövetőket és elhallgattatva az áldozatokat. Drobinski valószínűleg azzal érvel, hogy a valódi változáshoz nemcsak bocsánatkérésre van szükség, hanem strukturális reformra is: átláthatóságra, külső felügyeletre, kártérítésre az áldozatoknak és az egyház belső kultúrájának újraértékelésére. Ez a fejezet a katolikus egyházat figyelmeztető példaként helyezi el arra, hogy egy intézmény értékeit belülről lehet elárulni, és megerősíti a tágabb kötet elszámoltathatóságra való felhívását minden olyan intézményben, amely a fiatalokat szolgálja.

11. *Gefährliche Nähe? Sexualisierte Gewalt im Sport* ("Veszélyes közelség? Szexualizált erőszak a sportban") – Petra Tzschoppe: Tzschoppe fejezete a szervezett sportban elkövetett szexuális bántalmazás kérdését vizsgálja, egy másik területet, ahol a felnőttek és a kiskorúak szorosan együttműködnek. A "*Veszélyes közelség?" cím* rámutat az edző-sportoló kapcsolatokban rejlő fizikai és érzelmi közelségre, amelyet bár általában pozitív, a ragadozók kihasználhatnak. Ez a fejezet valószínűleg azzal foglalkozik, hogy a sportkörnyezet hogyan teheti lehetővé a bántalmazást bizonyos dinamika miatt: az edzők jelentős tekintéllyel és befolyással rendelkeznek, a sportolókat (különösen a fiatalokat) arra tanítják, hogy bízzanak edzőikben és engedelmeskedjenek neki, és gyakoriak a fizikai érintkezés vagy a zárt edzéshelyzetek. Tzschoppe, aki sportszociológiai háttérrel rendelkezik, és részt vett a sportirányításban, valószínűleg ismert esetekről vagy tanulmányokról számol be: például az ifjúsági sportklubokban kitört visszaélési botrányokról vagy olyan nagy horderejű esetekről, mint a fiatal sportolók szexuális zaklatása a torna vagy az úszás. Téma lehet a "nyerj mindenáron" kultúra vagy az edzők hősimádata, amely néha a piros zászlók figyelmen kívül hagyásához vezet. Idézheti, hogy a sportszervezetek évekig hajlamosak voltak elszigetelt incidensként kezelni a bántalmazást, gyakran nem hoztak létre szilárd védelmi politikákat. Az utóbbi időben azonban egyre nagyobb az elismerés – ezt bizonyítják a sportban elkövetett visszaélésekről szóló nyilvános meghallgatások és a sportolói csoportok független jelentési mechanizmusok iránti igénye. Tzschoppe valószínűleg a sportban végzett megelőzési kezdeményezésekről beszél: például az edzők képzése a határokról, magatartási kódexek bevezetése, háttérellenőrzések a klubokban, és kijelölt tisztek felállítása a panaszok kezelésére. Az egyik felismerés az, hogy a "veszélyes közelség" hogyan enyhíthető tudatossággal és strukturális intézkedésekkel anélkül, hogy elveszítené az edző-sportoló közötti pozitív köteléket. Kiemelheti, hogy más intézményekhez hasonlóan a sportklubok kezdetben gyakran az edző megtagadásával vagy csendes eltávolításával reagáltak a vádakra, nem pedig az átláthatósággal – de ez a megközelítés a közvélemény nyomására változik. A fejezet hangsúlyozza azt az interdiszciplináris szempontot, hogy egyetlen aréna sem – még az ifjúság fejlesztésének és egészségének szentelt aréna sem mentes a visszaélésektől, és kulturális változásra szólít fel a sportban, hogy a sportolók biztonságát helyezzék előtérbe a hírnévvel kapcsolatos aggályokkal szemben. Petra Tzschoppe sportrendszeren belüli perspektívája hitelessé teszi azt az érvet, hogy a

sportszervezeteknek proaktívan biztonságos környezetet kell teremteniük, különben azt kockáztatják, hogy a következő "lápokká" válnak, ahol a bántalmazás eltűnik a szem elől.

12. *Sexualisierte Gewalt und pädagogische Einrichtungen* ("Szexualizált erőszak és oktatási intézmények") – Bernd Christmann: Christmann fejezete az iskolákban és más oktatási intézményekben (például óvodákban, bentlakásos iskolákban, ifjúsági táborokban) elkövetett szexuális bántalmazást vizsgálja. Ez kiegészíti az egyházi és sportfejezeteket azáltal, hogy éppen azokra az intézményekre összpontosít, amelyek kifejezetten a gyermekek gondozásával és oktatásával vannak megbízva. A fejezet valószínűleg a pedagógusok vagy az iskolai személyzet által elkövetett visszaélések ismert eseteit tárgyalja – például olyan történelmi botrányokat, mint az Odenwaldschule (már a bevezetőben is említettük), vagy a tanárok újabb eseteit, amikor kizsákmányolták a diákokat. Christmann elemezheti, hogy a pedagógiai intézmények ironikus módon hogyan válhatnak az elkövetők vadászterületévé, ha nincsenek megfelelő biztosítékok. A témák közé tartozik a tanárokba vetett bizalom, a gyerekek kiszolgáltatottsága a hierarchikus iskolarendszerekben, és az, hogy bizonyos iskolai kultúrák (különösen bentlakásos környezetben vagy elit intézményekben) elriaszthatják a jelentést (a diákok félhetnek a tekintélytől, vagy a titoktartás kultúrája védheti az iskola hírnevét). A fejezet valószínűleg hangsúlyozza a gyermekvédelmi politikák fontosságát az iskolákban: a személyzet átvilágítása, egyértelmű jelentési protokollok, a tanárok képzése a bántalmazás jeleinek felismerésére és jelentésére (amely magában foglalhatja a kollégákat vagy akár a diákok közötti kortárs bántalmazást). Christmann kiemelhet néhány pozitív fejleményt, például a német iskolákban 2010 után megnövekedett tudatosságot, amikor több visszaélési botrány derült ki az oktatási intézményekben, ami az iskolai megelőzés nemzeti kezdeményezéseihez vezetett. Azt is megemlíthetné, hogy a tantervek ma már néha tartalmaznak a gyerekeknek szóló felhatalmazási programokat (megtanítják őket jogaikra, hogyan kaphatnak segítséget stb.). E fejezet egyik legfontosabb meglátása az, hogy az oktatási intézményeknek egyensúlyt kell teremteniük a tekintély és az elszámoltathatóság között. Christmann valószínűleg az intézményi kultúra megváltoztatását szorgalmazza – olyanról, amely reflexszerűen védi a tanárokat vagy az iskola imázsát, egy olyanra, amely a diákok biztonságát és hangját helyezi előtérbe. Ezzel visszhangozza a könyv tágabb álláspontját: legyen szó egyházról, sportklubról vagy iskoláról, az intézményi átláthatóság és a bántalmazás kezelésére való hajlandóság nem alku tárgya, ha meg akarjuk védeni a gyerekeket.
13. *Bewusstseinswandel: Sexualisierte Gewalt als eine gesellschaftliche Herausforderung* ("A tudatosság változása: a szexualizált erőszak mint társadalmi kihívás") – Pamela Kerschke-Risch: A záró fejezetben Kerschke-Risch szintetizálja az összes hozzászólás meglátásait, és a szükséges *"Bewusstseinswandel"-re összpontosít* – a kollektív tudat változására. Megismétli, hogy a gyermekek elleni szexualizált erőszak nem marginális kérdés; Ez egy mélyreható társadalmi kihívás, amely mindannyiunkat érint. A fejezet valószínűleg összefoglalja, hogy a társadalom minden szektora – család, közösség, intézmények és állam – hogyan játszik szerepet a probléma kezelésében. Kerschke-Risch valószínűleg a fejlődés biztató jeleit látja: a közvélemény tudatossága most magasabb, mint az elmúlt évtizedekben, a túlélők hangja (mint például Sonja Howardé) egyre inkább hallható a politikai vitákban, és konkrét változások történtek (szigorúbb törvények, intézmények vizsgálata, megelőzési erőfeszítések). Kétségtelenül hangsúlyozza azonban, hogy sokkal többet kell tenni. A valódi *"figyelemváltás"* azt jelenti, hogy megtörjük a hallgatás és a hitetlenség régóta fennálló kultúráját, egyértelműen felelősségre vonjuk az elkövetőket, és minden kontextusban előtérbe helyezzük a gyermekek jogait és méltóságát. Kerschke-Risch további interdiszciplináris

együttműködésre szólíthat fel – amint azt maga a könyv is példázza –, egyesítve a kriminológia, a szociológia, a pszichológia, a jog stb. szakértőit, hogy folyamatosan javítsák a megértést és a válaszokat. A fejezet hangvétele valószínűleg a józan realizmus (a probléma és a szenvedés szörnyűségének elismerése) és a reményteli cselekvésre való felhívás keveréke (ragaszkodik ahhoz, hogy *csökkenthetjük* és megelőzhetjük ezeket az atrocitásokat, ha a társadalom nem fordítja el a tekintetét). Emlékezteti az olvasókat, hogy *"ennek ellenére nem szabad becsuknunk a szemünket"* még a legkényelmetlenebb igazságok előtt sem. Végezetül a kötet azzal zárul, hogy a társadalmi tudatosság megváltoztatása egyszerre a legnagyobb kihívás és a legerősebb eszközünk – csak a társadalom normáinak, elvárásainak és tudásának megváltoztatásával lehet a megelőzés és a beavatkozás valóban hatékony nagy léptékben.

Elméleti keretek és interdiszciplináris megközelítések

A kötet egyik erőssége, hogy több elméleti keretet és fegyelmi megközelítést szándékosan használ a gyermekek elleni szexualizált erőszak elemzésére. Ahelyett, hogy egyetlen elméletre támaszkodna, a könyv felismeri, hogy ezt az összetett társadalmi problémát különböző lencséken keresztül kell megérteni:

- Pszichológiai traumaelmélet: Az olyan fejezetek, mint Fuchsé a "Sebzett gyermekek lelkeiről" a trauma, a kötődés és a gyermek fejlődésének pszichológiai kereteire támaszkodnak. Az olyan fogalmak, mint a PTSD, a traumakötés és a hosszú távú fejlődési károsodás, a klinikai pszichológiában és a pszichiátriában gyökereznek. Az esetpéldák és klinikai eredmények használata összhangban van a pszichológiában elterjedt kvalitatív, esettanulmányi módszertannal – a trauma és a gyógyulás megélt tapasztalatainak közvetítésével.
- Szociológiai és kriminológiai elméletek: Kerschke-Risch elemzése szociológiai elméleteket alkalmaz a hatalmi viszonyokról, a társadalmi normákról és a devianciáról. Például az az elképzelés, hogy a bántalmazást a patriarchális tekintély vagy az intézményi kultúrák teszik lehetővé, összekapcsolható a konfliktuselmélettel vagy a szervezeti szociológiával. Kriminológiai szempontból a kötet érinti a rutintevékenység elméletét (a gyerekek bizonyos kontextusokban hozzáférhető célpontok), és a bűncselekmény elméleteit (például az elkövetők kriminológiai tipológiáját). A módszertan itt nagyrészt analitikus és adatvezérelt – előfordulási tanulmányokra, bűnügyi statisztikákra és szociológiai kutatásokra hivatkozva azonosítja a mintákat (pl. a bántalmazás koncentrációja olyan kontextusokban, ahol gyenge a gyámság vagy magas a bizalom).
- Viktimológia: A viktimológiai perspektíva végig szövődik, az áldozatok tapasztalataira és jogaira összpontosítva. Ez a perspektíva olyan fogalmakat vezet be, mint az "ideális áldozat" (a társadalom hajlama arra, hogy jobban szimpatizáljon bizonyos áldozatokkal, és ne másokkal) és a másodlagos áldozattá válás. A megközelítés gyakran narratív és minőségi (amint azt Sonja Howard fejezetében láthatjuk), és jogi is, amikor az áldozatok jogairól beszélünk. Az első személyű narratíva integrálása önmagában is módszertani választás – *az önéletrajzi tanúvallomásokat* betekintés forrásaként használják, amelyet a viktimológia és a traumatanulmányok a rendszerek áldozat szemszögéből történő megértésének módjaként értékelnek.
- Jogi és politikai elemzés: Bezjak és Kliemann/Feuerhelm fejezetei jogi-analitikai keretet használnak. Értelmezik a törvényeket, elemzik a jogi elveket (például a büntetés célját vagy az állam kötelezettségeit a gyermekek védelmére), és talán normatív érvelést folytatnak arról, hogy milyen törvényeknek *kellene* lenniük. A módszertan itt

doktrinális jogi elemzés, gyakran idézve a törvényeket, a törvényhozás történetét vagy összehasonlítva a jogi normákat. A megelőzésről szóló fejezetben van egy szakpolitikai elemzési elem is – a meglévő programok és jogi megbízások hatékonyságának értékelése, amely magában foglalhatja a jelentések vagy szakpolitikai dokumentumok áttekintését.

- Történelmi és újságírói megközelítések: Bange történelmi fejezete történelmi-összehasonlító módszert alkalmaz, valószínűleg levéltári anyagokra, korábbi irodalomra és idővonal-elemzésre hivatkozva mutatja be, hogyan változott a gyermekbántalmazással kapcsolatos tudatosság. Drobinski újságírói megközelítése az egyházi fejezetben oknyomozó riportási technikákat alkalmaz: konkrét oknyomozó eredményekre hivatkozik (például a *Spotlight* jelentéseire vagy a német egyház saját megbízásából készült tanulmányra), és narratív stílust használ az eltussolás mintáinak leleplezésére. Ez a megközelítés bizonyítékokon alapul, de újságírói hangvételű, és célja, hogy nagy mennyiségű bizonyítékot (pl. több tucat bántalmazási esetet) szintetizáljon az intézményi kudarc koherens történetévé.
- Interdiszciplinaritás: A szerkesztők szándékosan egymás mellé helyezték ezeket a különböző megközelítéseket. Ezzel a kötet interdiszciplináris módszertant testesít meg: minden fejezet tájékoztatja a többit, holisztikusabb elemzést hozva létre. Például a traumába való pszichológiai betekintés alátámasztja azokat az érveket, amelyek amellett érvelnek, hogy miért kell megreformálni a jogi folyamatokat (mivel annak megértése, hogy a gyermekáldozat mit érez, megalapozhatja a tárgyalótermi eljárások megtervezését). Az előfordulásra és a kockázati tényezőkre vonatkozó szociológiai adatok aláhúzzák a megelőzési politikák sürgősségét és a tudatosság szükségességét (igazolva azt, amit az olyan túlélők, mint Howard személyes tapasztalatból érvelnek). Az intézményekről (egyház, sport, iskola) szóló fejezetek maguk is interdiszciplináris hangvételűek, gyakran keverik a szociológiát (intézményi kultúra), a történelmet (mennyi ideig tartott a visszaélés) és a politikát (ajánlások a változásra).

Úgy tűnik, hogy a könyv nem egyetlen új elméletet terjeszt elő, hanem az egyes területek bevált elméleteit és kutatásait alkalmazza a gyermekek szexuális bántalmazásának konkrét kérdésére. Módszertanilag a legtöbb fejezet a meglévő ismeretek másodlagos kutatására és elemzésére támaszkodik (mivel tömör kötetről van szó, nincsenek burjánzó új tanulmányok, hanem szintézis). A túlélők vallomásai fejezet módszertanilag elsődleges minőségi bizonyítékként tűnik ki, szűretlen beszámolót adva.

Összességében az interdiszciplináris megközelítés gazdagítja az elemzést: az olvasók látják, hogyan kapcsolódnak egymáshoz az elméleti keretek – például hogyan nyilvánul meg a hatalmi dinamika (szociológiai fogalom) a grooming viselkedésben (pszichológiai folyamat), és hogyan teszi lehetővé az intézményi kultúra (szervezeti szociológia) vagy a gyenge bűnüldözés (kriminológia és jogi tanulmányok). A módszerek kombinációja (a statisztikai adatoktól a személyes narratíváig) biztosítja a szélességet és a mélységet. Kritizálható azonban, hogy az egyes fejezetek rövidsége miatt egyes elméleti feltárások szükségszerűen korlátozottak – minden szerző magas szintű áttekintést nyújt, nem pedig kimerítő kezelést. Mindazonáltal az interdiszciplináris módszertan sikeresen rávilágít arra, hogy a gyermekek szexuális bántalmazása nem pusztán büntetendő bűncselekmény, hanem egyszerre pszichológiai trauma, társadalmi jelenség, rendszerhibás és közegészségügyi probléma. Ez igazolja a könyv központi tézisét, miszerint csak a sokrétű megértés vezethet hatékony megoldásokhoz.

Hozzájárulás az akadémiai és politikai diskurzushoz

Ez a szerkesztett kötet értékes hozzájárulást nyújt mind a tudományos irodalomhoz, mind a gyermekek elleni szexuális erőszakról szóló politikai vitákhoz. Hozzájárulásának több aspektusa is kiemelkedik:

- A jelenlegi ismeretek szintézise: A különböző területek szakértőinek összefogásával a könyv naprakész szintézisként szolgál a gyermekek szexuális zaklatásáról 2022-ben szerzett ismeretekről. Az akadémikusok számára tömör hivatkozást nyújt az altudományok között – lényegében a legkorszerűbb áttekintést miniatűrben. Minden fejezet idézetekkel és példákkal párolja le a legfontosabb kutatási eredményeket (pl. az előfordulási arányok, az ismert pszichológiai hatások, a történelmi mérföldkövek stb.). Ez különösen hasznos egy olyan területen, ahol a tudás elszigetelhető (például a jogtudósok nem mindig foglalkoznak pszichológiai traumák irodalmával, és fordítva). A kötet így elősegíti az integráltabb megértést az akadémiai közösségben.
- Az alulkezelt területek kiemelése: Bizonyos fejezetek, például a sportban elkövetett bántalmazás (Tzschoppe) és az első személyű túlélők beszámolója olyan témákat fecskendeznek be, amelyek történelmileg kevesebb figyelmet kaptak az akadémiai diskurzusban. A sportbántalmazás például csak a közelmúltban kapta meg azt a vizsgálatot, mint az egyházi vagy családon belüli bántalmazás. Azzal, hogy lefedi, a könyv előremozdítja ezt a beszélgetést a sportoktatás és -menedzsment tudósai és gyakorlói között. A túlélők narratívája arra készteti az akadémikusokat és a politikai döntéshozókat, hogy munkájukban az áldozatok hangját összpontosítsák – ez a tendencia növekszik (trauma-alapú kutatás, részvételi politikai döntéshozatal), de még mindig nem univerzális.
- Interdiszciplináris párbeszéd: Maga a könyv az interdiszciplináris párbeszéd terméke, és még többet ösztönözhet belőle. Például egy politikai döntéshozó, aki Bezjak jogi elemzését olvassa Kerschke-Risch viktimológiai adatai mellett, jobban felkészült lehet arra, hogy megalapozott törvényeket dolgozzon ki, amelyek tükrözik a pszichológiai valóságot. Hasonlóképpen, egy szociális munkás szakember betekintést nyerhet abba, hogyan működik az igazságszolgáltatási rendszer ügyfelei számára, elősegítve a jobb interdiszciplináris együttműködést. Ily módon a kötet a szakmai silók lebontásával járul hozzá a diskurzushoz.
- A politikára és a gyakorlatra gyakorolt hatás: Tekintettel arra, hogy a Landeszentrale für politische Bildung (állami állampolgári oktatási központ) számára különkiadás készült, a kötet egyértelműen a politikai döntéshozók, a pedagógusok és a szélesebb nyilvánosság tájékoztatását szolgálja. Tartalma összhangban van az elmúlt évek Németországban zajló sürgető politikai vitákkal: pl. hogyan lehetne javítani az intézményi elszámoltathatóságot (parlamenti vizsgálatok és új törvények születtek olyan botrányok után, mint a katolikus egyházban és a lügde-i menekültközpontból lett visszaélési körben), hogyan lehet megreformálni az elévülési időt és a visszaélések büntetését (a német törvényhozás 2021-ben megvitatta és változtatásokat fogadott el), és hogyan kell kialakítani a gyermekbántalmazás elleni küzdelemre irányuló nemzeti stratégiát (Németország nemzeti tanácsot és cselekvési terveket hozott létre). A könyv interdiszciplináris bizonyítékai tudásbázis biztosításával támogathatják ezeket a politikai kezdeményezéseket. Például a jogalkotók egy helyen megtalálhatják a szigorúbb törvények indoklását (a bántalmazási esetek sötét alakja, az okozott pszichológiai károk stb.) és azt az óvatosságot, hogy a pusztán büntető intézkedések nem elegendőek megelőzés és támogatás nélkül.

- Tudományos hozzájárulás: Tudományos értelemben, bár az egyes fejezetek nem mutatnak be újszerű elsődleges kutatást, a kötet egyedisége átfogóságában és kontextusában rejlik. Német nyelvű, kontextus-specifikus összefoglalóval járul hozzá a gyermekek szexuális bántalmazásáról, ami azért értékes, mert a témával foglalkozó irodalom nagy része vagy nemzetközi (gyakran angol-amerikai), vagy egy szempontra összpontosít. Azáltal, hogy a vitát német kontextusba helyezi (német adatokkal, német jogi hivatkozásokkal, helyi esettanulmányokkal, mint az Odenwaldschule vagy a Canisius-Kolleg botrány), a német tudósok vagy bármely összehasonlító kutató számára forrássá válik, akiket érdekel, hogy ez a kérdés hogyan nyilvánul meg ebben a társadalmi kontextusban. Katharina Louisa Schulte 2023-as kritikája a könyvről egy német folyóiratban megjegyzi, hogy a szerzőknek sikerül különböző szempontokból rávilágítaniuk egy érthetetlen jelenségre, jelezve, hogy a tudományos közösség felismeri a könyv értékét a megértési hiányosságok áthidalásában.
- Kritikai betekintés és ajánlások: A kötet nem riad vissza az intézmények és rendszerek kritikai elemzésétől. A kudarcok dokumentálásával (mint például az egyház eltussolása vagy az odenwaldschulai kinyilatkoztatásokra adott kezdeti reakció hiánya) hozzájárul az elszámoltathatóság diskurzusához. A tudományos és politikai vitákban ezeknek a kudarcoknak a jól dokumentált beszámolója alátámasztja a változás melletti érveket. A hozzászólók gyakran utalnak vagy kifejezetten fogalmaznak meg ajánlásokat: pl. független felügyeleti szervek szükségessége (olyan intézményekben, mint az egyházak vagy sportszövetségek), jobb képzés (rendőrök, tanárok, edzők), kulturális változás (pl. az egyház szembeszáll a klerikalizmussal, a sportkultúra gyermekközpontúvá válása, az iskolák szigorúbb biztosítékok elfogadása). Bár ezek az ajánlások nem teljesen újak, a könyv bizonyítékokkal és multidiszciplináris konszenzussal erősíti meg őket. Ez meggyőző lehet a politikai döntéshozó körökben.
- Köztudat és oktatás: Világos és strukturált bemutatásával (logikus címsorokkal és közérthető nyelvezettel, mivel a *Perspektiven auf Gesellschaft und Politik sorozatban széles közönségnek szól)* a kötet a közbeszédhez is hozzájárul. Hatékonyan oktatja az olvasókat a gyermekek elleni szexualizált erőszak összetettségéről – a narratívát túllépve a leegyszerűsített nézeteken (mint például "zárd be a rosszfiúkat") a megelőzésről, a rehabilitációról és a társadalmi felelősségvállalásról szóló árnyaltabb vitára. Ezáltal gazdagítja a nyilvános vitát, és elősegítheti a tájékozottabb választók kialakulását, akik támogatják a tényeken alapuló gyermekvédelmi politikákat.

Összefoglalva, *a Sexualisierte Gewalt gegen Kinder* a tudományágak közötti meglátások összeállításával és keresztezésével mozdítja elő az akadémiai diskurzust, és a kérdés sürgősségének megfogalmazásával és a sokrétű megoldások felé mutatva táplálkozik a politikai diskurzusba. A könyv hangsúlyozza, hogy a gyermekek szexuális bántalmazása elleni küzdelem "kemény" intézkedéseket (törvények, végrehajtás) és "puha" intézkedéseket (oktatás, tudatosság, kulturális változás) igényel, ez a holisztikus üzenet egyre inkább tükröződik a politikai keretekben.

Következmények a megelőzésre, a beavatkozásra és az áldozatsegítésre

A kötet központi célja a bántalmazás megelőzésének, a folyamatban lévő ügyekbe való beavatkozásnak és a túlélők támogatásának gyakorlatának tájékoztatása és javítása. Az interdiszciplináris meglátások számos következménnyel járnak a valós cselekvésre nézve:

- Korai megelőzés a tudatosság révén: Több fejezet hangsúlyozza, hogy a nyílt párbeszéd és oktatás kulcsfontosságú a megelőzésben. Sonja Howard vallomása a 3. fejezetben jól

példázza a hallgatás veszélyét – gyermekként nem tanították meg a szexuális bántalmazás "sötét témájára", és küzdött, hogy olyan felnőtteket találjon, akik meghallgatnák. Ez azt jelenti, hogy a szülőknek, az iskoláknak és az ifjúsági szervezeteknek őszintén kell beszélniük a testi autonómiáról és a bántalmazásról az életkornak megfelelő módon. A gyerekeknek tudniuk kell, kihez fordulhatnak, és hogy a bántalmazás soha nem a gyermek hibája. Howard üzenete (és Tzschoppe a sportról, Christmann az iskolákról) az, hogy a gyerekek tudásra való felruházása kevésbé sebezhetővé teheti őket, és nagyobb valószínűséggel szólalnak meg korán. Ez támogatja az átfogó prevenciós programok végrehajtását (pl. "Safe Touch" tanterv az iskolákban, képzés a sportklubokban stb.).

- Az intézményi biztosítékok megerősítése: Az egyházaktól a sportklubokon át az iskolákig visszatérő következmény, hogy az intézményeknek szilárd védelmi politikákat kell kidolgozniuk. Ez azt jelenti, hogy a hatóságban lévő felnőttek megfelelő átvilágítását és ellenőrzését, egyértelmű magatartási kódexeket (pl. nincs egy-egy zárt ajtó szerinti helyzet, a sportban a fizikai érintkezésre vonatkozó irányelvek), és mindenekelőtt egy olyan szervezeti kultúrát, amely a gyermekek biztonságát helyezi előtérbe az intézményi hírnévvel szemben. Az intézményi visszaéléseket részletező fejezetek megmutatják, milyen katasztrofális lehet ezeknek a biztosítékoknak a hiánya. A gyakorlatban e leleplezések óta sok intézmény elkezdte elfogadni a gyermekvédelmi irányelveket – a könyv megerősíti ezt a tendenciát, és azt sugallja, hogy kötelezőnek és szabványosítottnak kell lennie. Azt is sugallja, hogy az intézményeknek külső felügyeletre van szükségük: például Drobinski katolikus egyházról szóló fejezete azt sugallja, hogy független vizsgálatokra van szükség, és hogy az önszabályozás nem elegendő, ha egy intézménynek eredendő összeférhetetlensége van.
- Jogi és politikai reformok: A jogi elemzések (7–9. fejezet) konkrét következményekkel járnak. Bezjak büntetőjogi vizsgálata azt sugallja, hogy a világos, szigorú törvények és büntetések fontosak a társadalmi elítélés közvetítéséhez és a visszaélések elrettentéséhez. Valójában Németország közelmúltbeli lépése a gyermekbántalmazásért kiszabott büntetések szigorítására összhangban van ezzel a következménnyel. Azonban a büntetés önmagában a tény után következik; ezért Kliemann és Feuerhelm nézőpontjai kiemelik a megelőző jogot és az áldozatsegítő törvényeket. Valószínűleg olyan politikákat támogatnak, mint a kötelező jelentéstétel (így a szakemberek törvényileg kötelesek jelenteni a bántalmazás gyanúját, hogy korábban észleljék az eseteket) és az áldozatok kártérítési rendszereinek javítása. Az egyik konkrét politikai következmény az lehet, hogy a túlélők ingyenes terápiához és jogi segítséghez jussanak – megszüntetve a segítséget kérő áldozatok pénzügyi és bürokratikus akadályait. Ezenkívül a fejezet címe, amely jogi szempontból említi a "für Betroffene" (az érintettek számára) támogatását, magában foglalhatja az olyan kezdeményezések támogatását, mint az *Opferentschädigungsgesetz* (az áldozatok kártérítéséről szóló törvény), és annak szükségességét, hogy megfelelően lefedje a pszichológiai traumákat, vagy több tanácsadó központot finanszírozzon.
- Áldozatközpontú igazságszolgáltatási rendszer: Martina Peter büntetőeljárásról szóló fejezete rávilágít arra, hogy az igazságszolgáltatási rendszer hogyan lehet alkalmazkodóbb a gyermekáldozatokhoz. Gyakorlatilag ez magában foglalja a bűnüldöző szervek és az igazságszolgáltatás képzését a gyermekbarát megközelítésekről (sok joghatóságban már folyamatban van), speciális gyermekinterjúk használatát, és annak minimalizálását, hogy a gyermeknek hányszor kell elmesélnie traumáját. Támogatja az olyan gyakorlatokat, mint a *videovallomás, a* tárgyalótermek nyilvánosság elől történő bezárása a gyermek vallomása során, valamint a kiskorúakat érintő ügyek felgyorsítása a hosszan tartó stressz csökkentése érdekében. Azt is

javasolja, hogy biztosítsanak professzionális támogató személyeket (például áldozatvédők vagy pszichoszociális támogatást a tárgyalás során, amelyre Németország rendelkezik), hogy a gyerekeket és gyámjaikat végigvezessék a megfélemlítési folyamaton. Ha végrehajtják ezeket az intézkedéseket, növelhetik annak valószínűségét, hogy a gyermekek előállnak, és hogy tanúvallomásuk hatékony lesz az igazságszolgáltatás biztosításában, miközben megőrzi jólétüket.

- Több ügynökség közötti együttműködés: Implicit téma, hogy egyetlen ágazat sem képes egyedül megakadályozni vagy reagálni a visszaélésekre. A könyv interdiszciplináris jellege interdiszciplináris cselekvésre való felhívássá válik. Például, ha egy tanár azt gyanítja, hogy egy gyermeket otthon bántalmaznak, zökkenőmentes együttműködésnek kell lennie az iskola, a gyermekvédelmi szolgálatok és a rendőrség között – és ezt a jogi keretnek alá kell támasztania (jelentési protokollokkal és információmegosztással a jogok tiszteletben tartása mellett). Hasonlóképpen, a megelőzéshez együttműködésre van szükség: pedagógusok, gyermekorvosok, szociális munkások és bűnüldöző szervek megosztják tudásukat és stratégiáikat. A kötet valószínűleg azt jelenti, hogy a gyermekvédelmi bizottságoknak vagy multidiszciplináris csoportoknak szabványosnak kell lenniük, biztosítva, hogy a figyelmeztető jel megjelenésének pillanatában a hálózat átfogóan beavatkozzon (a gyermek biztonságának biztosítása, az elkövető kivizsgálása és pszichológiai elsősegélynyújtás).
- Túlélők bevonása és hosszú távú támogatása: Sonja Howard hangján és a záró fejezet tudatosságra helyezett hangsúlyán keresztül a kötet hangsúlyozza annak fontosságát, hogy a túlélőket ne csak egyénileg hallgassák meg, hanem szakértőként is a megoldások kialakításában. Ez azt jelenti, hogy a túlélőket bevonják a tanácsadó testületekbe (ahogy Németország tette a *Betroffenenrattal*), figyelembe kell venni a támogató szolgáltatásokkal kapcsolatos visszajelzéseiket, és nyilvánosan tiszteletben kell tartani bátorságukat, hogy előálljanak a megbélyegzés megtörése érdekében. Az áldozatok támogatása szempontjából ez azt jelenti, hogy a segítségnek könnyen elérhetőnek, traumával tájékozottnak és tartósnak kell lennie. A túlélő gyermekeknek felnőttkorukban is támogatásra lehet szükségük; így a rendszereknek lehetővé kell tenniük az ellátás folytonosságát (például zökkenőmentes áttérést a gyermekterápiás szolgáltatásokról a felnőtt traumaterápiára). A társadalmi támogatásnak is van következménye: a túlélők higgye, a megbélyegzés csökkentése (hogy az áldozatok ne féljenek a szégyentől a leleplezés miatt), és közösségi alapú támogató csoportok biztosítása.
- Nyilvános szerepvállalás és oktatási kampányok: A könyvből kiszűrt szélesebb körű megelőző intézkedés az, hogy a társadalom egészét oktatni kell. Kerschke-Risch felhívása a Bewusstseinswandelre (tudatváltozás) nyilvános kampányokat javasol, hogy felhívják a figyelmet a szexuális visszaélések valóságára: hogy ez gyakran szem előtt történik, hogy bárki lehet elkövető, hogy a gyerekek ritkán hazudnak ilyen súlyos dolgokról stb. Az ilyen oktatás segít lebontani a mítoszokat (pl. "ez soha nem történhet meg az *iskolánkban* /gyülekezetünkben/családunkban"), és ösztönzi a proaktivitást. Elősegítheti a szemlélődők beavatkozását is – megtaníthatja az embereket, hogyan ismerjék fel a jeleket, és mit tegyenek, ha azt gyanítják, hogy egy gyermeket bántanak.
- Digitális biztonsági intézkedések: Tekintettel arra, hogy a bevezetés kiemeli az online bántalmazási hálózatokat, kortárs következménye a gyermekek online szexuális kizsákmányolása elleni erőfeszítések megerősítése. Ez magában foglalja a bűnüldöző szervek kezelését a darknet fórumokkal (ahogy az Elysium és a Boystown esetében is tették), de a gyermekek és a szülők megelőző digitális írástudását, valamint a technológiai vállalatokkal való együttműködést a sértő tartalmak észlelése és eltávolítása érdekében. A kötet tárgyalása arról, hogy milyen könnyű volt csatlakozni

ezekhez az illegális platformokhoz, azt sugallja, hogy jobb ellenőrzésre és talán szigorúbb büntetésekre van szükség az online bűncselekményekért (amivel Németország is foglalkozott a közelmúltbeli törvénymódosításokban, egyenlőségjelet téve a gyermekpornográfia terjesztése és a súlyos szexuális bűncselekmények közé).

Összefoglalva, az ebből a kötetből származó gyakorlatok és irányelvek többrétegűek: a visszaélések *megelőzése* oktatással és biztosítékokkal, határozottan és érzékenyen *beavatkozni* a bántalmazás gyanúja esetén, és empátiával és erőforrásokkal támogatni a túlélőket mindaddig, amíg szükséges. A könyv átfogó elemzése lényegében egy olyan társadalom tervrajzát nyújtja, amely mindenki felelősségeként vállalja a gyermekek elleni szexualizált erőszakot. Az átfogó következtetés az, hogy a megelőzésnek és a beavatkozásnak minden szinten – egyéni, intézményi és strukturális szinten – meg kell történnie a gyermekek hatékony védelme érdekében. Egyetlen intézkedés sem elegendő; Inkább az éberség, az együttérzés és a szexuális erőszakkal szembeni zéró tolerancia kultúráját kell ápolni, amelyet bizonyítékokon alapuló stratégiák támasztanak alá, amint azt a szakértők ebben a kötetben felvázolták.

Következtetés

A "Sexualisierte Gewalt gegen Kinder: Hintergründe – Zusammenhänge – Erklärungen" egy alapos és éleslátó tudományos kötet, amely a társadalom egyik legsúlyosabb kérdésével foglalkozik csodálatosan interdiszciplináris lencsén keresztül. Sikeresen feltárja a témát: a gyermekáldozatok történelmi elhanyagolásától kezdve az általuk viselt intim pszichológiai hegeken, a bántalmazók profiljáig és a hatalmas intézmények kudarcaiig, végül az igazságosság és a megelőzés felé vezető utakig. A könyv szerkezete – a nagy képből a személyes narratíván át a rendszerek elemzéséig terjedő és társadalmi változásra való felhívással zárul – megerősíti a gyermekek elleni szexuális erőszak nem "ott" vagy "akkoriban" probléma, hanem egy aktuális társadalmi kihívás, amely kollektív tudatosságunkat és cselekvésünket igényli.

Kritikus, hogy a kötet hozzájárul egy "érthetetlen" jelenség demisztifikálásához azáltal, hogy kontextust és magyarázatokat ad anélkül, hogy valaha is csökkentené a bűncselekmények súlyosságát. Az empirikus adatok (például előfordulási arányok és esettanulmányok) beépítése az emberi történetek és az elméleti vita mellett hitelessé és rokoníthatóvá teszi a tartalmat. Minden fejezet egyedi betekintést nyújt, mégis összekapcsolódik, hogy összefüggő narratívát mutasson be, amely rámutat mind a kiváltó okokra, mind a megoldásokra. Például az olvasók megértik, hogy az elkövető grooming taktikája (5. fejezet) pontosan kihasználja azt a bizalmat, amelyet az intézmények gyakran nem vizsgálnak meg (10–12. fejezet), vagy hogy a túlélő történetében leírt traumát (3. fejezet) hogyan súlyosbíthatja egy ijesztő jogi eljárás (8. fejezet), és ezért reformokkal kell válaszolni (9. fejezet). Ezek az egymásba fonódó meglátások a kötet interdiszciplináris szinergiáját példázzák.

Az akadémiai és politikai diskurzus szempontjából Kerschke-Risch kötete a kutatáson alapuló érdekképviselet meggyőző példája. Nemcsak tájékoztatja az olvasókat, hanem hallgatólagosan arra ösztönzi őket – legyenek azok tudósok, politikai döntéshozók, pedagógusok vagy szülők – , hogy ne nézzenek félre, és használják fel ezt a tudást a változásra. A könyv hangsúlyozza, hogy a társadalomban már folyamatban van a "tudatosság változása", de tovább kell mélyülnie. A kötet elolvasásával az ember részese lesz ennek a változásnak: jobban tudatában van a figyelmeztető jeleknek, jobban ismeri a megelőzési stratégiákat, és talán hajlamosabb lesz támogatni a gyermekek védelmét és a túlélőket támogató intézkedéseket.

Összefoglalva, *a Sexualisierte Gewalt gegen Kinder* jelentős hozzájárulás, amely gazdagítja a megértést, és alapjául szolgálhat a gyermekvédelmi gyakorlatok javításához. Megerősíti azt az elképzelést, hogy a gyermekek szexuális erőszakkal szembeni védelme sokrétű törekvés – olyan, amelynek be kell vonnia a történelmet és a jövőt, az egyént és az intézményt, a szívet és az elmét. A kötet egyértelmű üzenete az, hogy a társadalomnak kötelessége szembenézni a gyermekek szexuális bántalmazásának valóságával, és minden erőforrását mozgósítani annak leküzdésére, biztosítva, hogy a legkiszolgáltatottabbak biztonságban legyenek és meghallgassák őket. Ahogy a könyv megrendítően emlékeztet bennünket, nem szabad szemet hunynunk e "szomorú jelenség" előtt, és nyitott szemmel (és elmével) dolgozhatunk egy olyan világért, ahol az ilyen erőszakot már nem tolerálják.

Források:

- Pamela Kerschke-Risch (Hg.), *Sexualisierte Gewalt gegen Kinder: Hintergründe – Zusammenhänge – Erklärungen*. Kohlhammer, 2022. (Könyvkivonat és részletek).
- Nina Apin, "Reden, aber auch gehört werden," *taz – die tageszeitung*, 8 Sep 2018. (Interjú Sonja Howard túlélővel, a német Betroffenstrat tagjával)taz.de.
- Kohlhammer Verlag – A könyv termékoldala (tartalomjegyzékkel és sorozatinformációkkal).
- ResearchGate bejegyzés a könyvhöz (publikációs információk és kétnyelvű kivonat).
- Részletek a könyv bevezetőjéből, P. Kerschke-Risch "Fragen an die Gesellschaft" című könyvéből (az intézményi visszaélésekről és a közvélemény tudatosságáról).
- Releváns politikai kontextus (pl. Petra Tzschoppe és mások nyilatkozatai a sportban elkövetett visszaélésekről) és a kötet fogadtatását jelző tudományos áttekintések.

****

Frank Lüttig és Jens Lehmann (Hg.) "Sexuelle Gewalt gegen Kinder *(Conference Volume)"*

Bevezetés

A Sexuelle Gewalt gegen Kinder (lefordítva *Gyermekek elleni szexuális erőszak*) egy szerkesztett kötet, amely 2023-ban jelent meg a *Schriften der Generalstaatsanwaltschaft Celle* sorozat részeként. Szerkesztette: Dr. Frank Lüttig (akkori cellei főügyész) és Hon.-Prof. Dr. Jens Lehmann (vezető ügyész és tiszteletbeli professzor), a könyv egy 2023. májusi szimpózium anyagát foglalja össze, amelyet a cellei főügyészség és a hannoveri Leibniz Egyetem jogi kara közösen rendezett. Ez a konferenciakötet több szakmai szempontból foglalkozik a gyermekek elleni szexuális erőszak sürgető kérdésével, átfogó áttekintést nyújtva a jelenlegi ismeretekről, kihívásokról és válaszokról. A kiadvány akadémikusok és gyakorló szakemberek hozzájárulásait gyűjti össze, tükrözve a kriminológiai kutatásokat, a bűnüldözési technikákat, a védőügyvédi tapasztalatokat, az áldozatok érdekképviseletét és az intézményi (egyházi) elszámoltathatóságot. A mindössze 110 oldalas könyv tömör, mégis sűrű betekintésű, célja, hogy tájékoztassa a jogi szakembereket, a bűnüldöző szerveket, a politikai döntéshozókat és a tudósokat. Ez a jelentés strukturált elemzést nyújt a kötet fő témáiról, fejezettartalmáról, tudományos hozzájárulásairól, módszertanairól, valamint a gyermekvédelem és a büntető igazságszolgáltatás szempontjából való relevanciáról, valamint kiemeli a figyelemre méltó közreműködőket és jövőbeli következményeket.

Fő témák és szerkezet

A Sexuelle Gewalt gegen Kinder *központi témája* a gyermekek szexuális bántalmazása és kizsákmányolása elleni küzdelem sokrétű kihívása. A kötet szerkezete tükrözi a kérdés kezeléséhez szükséges interdiszciplináris megközelítést. A szerkesztők szerint a könyv "egyesíti a kriminológia, a rendőrség, a védelem és az áldozati tanácsadás nézőpontjait", és emellett azt vizsgálja, hogy a protestáns egyház hogyan kezelte a bántalmazást a saját soraiban. Ezek a perspektívák megfelelnek a könyv fő részeinek, mindegyiket más-más szakértő járulta hozzá. A tartalom a kriminológiai kutatási eredmények áttekintésétől a nyomozati módszerek gyakorlati vitáiig, a jogi védelem és az áldozatok érdekképviseletének tapasztalataiig, valamint az intézményi kudarcok és válaszok elemzéséig terjed. Ez a struktúra a szimpózium programjából alakult ki: a kutatás és a gyakorlat előadói *überblick* előadásokat tartottak a tudás és a szakmai tapasztalat állapotáról. Az Igazságügyi Minisztérium tisztviselőjének és Dr. Lüttignek az üdvözlő beszéde után a beszélgetéseket a következőkre terítették ki: a gyermekek szexuális zaklatásának kriminológiai megértése, az innovatív rendőrségi nyomozási technikák (beleértve a digitális kriminalisztikát), a legújabb jogi fejlemények (anyagi és eljárási jog), a védőügyvédek előtt álló kihívások, az áldozatok ügyvédjének perspektívái (Nebenklage) és az egyház bántalmazási vádak kezelése. A szerkesztett kötet reprodukálja e hozzászólások többségét. Nevezetesen, a könyv minden fejezete megfelel a szimpóziumon tartott előadásnak,

kivéve két előadást (egy konkrét esettanulmányról és a közelmúltbeli törvényreformokról), amelyek nem szerepeltek a végső kiadványban, valószínűleg az előadók elérhetősége vagy átfedő tartalma miatt. A benne szereplő öt fő fejezet koherens, egymást követő feltárást nyújt a kérdésben: kezdve a tág kriminológiai kontextussal, áthaladva a nyomozati és jogi folyamatok nézőpontjain, és intézményi és politikai megfontolásokkal zárva. Összességében a fő témák a gyermekek szexuális bántalmazásának gyakorisága és súlyossága, az ilyen bűncselekmények kivizsgálásának és büntetőeljárás alá vonásának összetettsége, az erőteljes büntetőeljárás és a tisztességes eljáráshoz való jog közötti egyensúly, az áldozatok támogatása és hangja az igazságszolgáltatási rendszerben, valamint az olyan intézmények, mint az egyház önvizsgálata a bántalmazás elismerésében és kezelésében.

Egyes fejezetek összefoglalói

Kriminológiai áttekintés – Prof. Bernd-Dieter Meier

Prof. Dr. Bernd-Dieter Meier (kriminológus és büntetőjogi tudós) nyitó fejezetének címe: *"Sexualisierte Gewalt gegen Kinder – Bestandsaufnahme und Veränderungen aus kriminologischer Sicht"* ("Gyermekek elleni szexualizált erőszak – áttekintés és változások kriminológiai szempontból"). Meier hozzájárulása a legkorszerűbb áttekintést nyújtja a gyermekek szexuális bántalmazásával kapcsolatos kriminológiai kutatásokról, megalapozva a kötet ténybeli és elméleti alapjait. Felméri az ilyen bűncselekmények előfordulását és a legújabb tendenciákat, olyan adatokra támaszkodva, mint a rendőrségi bűnügyi statisztikák és tanulmányok. Az előszó például idézi, hogy 2022-ben több mint 17 000 gyermekbántalmazási esetet regisztrált a német rendőrség, a valós szám valószínűleg sokkal magasabb. Meier megjegyzi, hogy *az elkövetőknek nincs egységes profilja* – az elkövetők minden társadalmi háttérrel rendelkeznek, és semmilyen egységes pszichológiai tulajdonság nem tudja azonosítani őket. Az indítékok eltérőek, egyes elkövetőket a hatalom és a dominancia iránti vágy, másokat pedig a gyerekekhez való tartós szexuális ragaszkodás vezérel (pädosexuelle Neigung). Eloszlatja a tévhiteket is, például azt a feltételezést, hogy a legtöbb elkövető mentálisan beteg, amit a kutatások nagyrészt cáfolnak. Meier fejezetének egyik fő témája az, hogy a gyermekek szexuális bántalmazása leggyakrabban a gyermek közvetlen társadalmi kontextusában történik. A bűncselekmények többségét *a gyermek családjának vagy közösségének megbízható személyei* követik el, nem pedig idegenek. Kiemeli, hogy a szülők, rokonok, családi barátok, tanárok, edzők és papok a tipikus elkövetők közé tartoztak – ez a tény aláhúzza a bizalom elárulását. A gyermekek függősége és a felnőttekbe vetett bizalom különösen kiszolgáltatottá teszi őket, és az elkövetők kihasználják ezt a sebezhetőséget. Meier megvitatja a bántalmazás "sötét alakjának" (*Dunkelziffer) fogalmát* – a sok esetet, amelyet nem jelentenek be –, és megjegyzi, hogy minden egyes eset, amely bekerül a rendőrségi statisztikákba, sokkal több rejtve marad. Azzal is foglalkozik, hogy a bántalmazási minták hogyan fejlődtek a társadalmi változásokkal. Az egyik jelentős változás az interneten keresztül elősegített visszaélések növekedése. Meier elmagyarázza, hogyan teszi lehetővé az internet *az internetes groomingot*: az elkövetők névtelenül keresik meg a kiskorúakat az interneten, hogy elnyerjék bizalmukat és bántalmazást szervezzenek, kihasználva a gyerekek naivitását a csevegőszobákban és a közösségi médiában. A digitális média elterjedése a gyermekek szexuális kizsákmányolását ábrázoló anyagok (CSEM) robbanásszerű növekedéséhez is vezetett. Meier rámutat, hogy a gyermekpornográfia terjesztése "exponenciálisan nőtt" az internet korában, elárasztva a bűnüldöző szerveket az esetekkel. Emlékezteti az olvasókat, hogy a gyermekbántalmazásról készült minden kép egy valódi bűncselekmény feljegyzése, valódi áldozattal. Fejezetének vége felé Meier következtetéseket és következtetéseket von le a kriminológiai adatokból. Bár forrásaink nem idéznek közvetlenül konkrét következtetéseket, az előszó azt sugallja, hogy

Meier betekintést nyújt a megelőzésbe és a végrehajtásba. Megemlíti, hogy *"Meier professzor... erläutert seine Schlussfolgerungen"* ("elmagyarázza következtetéseit") a kutatás állásának felmérése után. Valószínűleg a megelőzésbe és a felderítésbe való tartós befektetésre szólít fel, megjegyezve, hogy a bűncselekmények nagy száma ugyanolyan nagy elhivatottságot, kreativitást és professzionalizmust igényel a nyomozóktól. Összefoglalva, Meier fejezete *átfogó alapfelmérésként szolgál* a problémáról, felvázolja a gyermekek szexuális bántalmazásának hatókörét, leleplezi a mítoszokat, és hangsúlyozza, hogy a legújabb fejlemények (például a digitális technológia) hogyan változtatták meg mind az elkövetők működési módját, mind a bűnüldözés kihívásait.

Oknyomozói és technológiai perspektíva – KR Dennis Möller

A második fejezetben Dennis Möller – az Alsó-Szászországi Állami Bűnügyi Rendőrség (LKA Alsó-Szászország) szakosodott osztályát vezető nyomozó (`Kriminalrat`) – a legmodernebb nyomozási technikákkal foglalkozik. A *"Der Einsatz Künstlicher Intelligenz bei der Suche nach kinderpornographischen Dateien"* ("A mesterséges intelligencia használata a gyermekpornográf fájlok keresésében") című fejezete a gyermekek szexuális kizsákmányolásával kapcsolatos anyagok elleni küzdelem technológiai eszközeire összpontosít. Möller hozzájárulása rendkívül aktuális, tükrözi a bűnüldöző szervek alkalmazkodását a visszaélési ügyekben a digitális bizonyítékok áradatához. A modern mesterséges intelligencia fejlesztéseinek kontextusával nyit, megjegyezve, hogy a "mesterséges intelligencia" nyilvánosságra került (olyan példákat említve, mint a ChatGPT megjelenése), és egyre fontosabb a rendőrség számára. A fejezet valószínűleg leírja, hogy a mesterséges intelligencia és a gépi tanulási algoritmusok hogyan segíthetnek a lefoglalt gyermekbántalmazási képek és videók hatalmas mennyiségének azonosításában, kategorizálásában és elemzésében. Az előszó szerint Möller egy példát hoz a kihívás mértékének illusztrálására: egyetlen merevlemez, amely 3 terabájtnyi illegális képet tartalmaz, gyakorlatilag lehetetlen lenne manuálisan elemezni – 3 TB kép nyomtatása esetén 70 km-es teherautókat töltene meg. Mivel a nyomozók egyszerűen nem tudják kézzel megtekinteni és kategorizálni az ilyen mennyiségű fájlt (nem is beszélve ennek súlyos pszichológiai költségeiről), az AI-alapú eszközök *"unerlässlich"-ekké* (nélkülözhetetlenné) váltak az osztályozáshoz és az elemzéshez. Möller olyan mesterséges intelligencia rendszereket tárgyal, amelyeket már használnak a gyermekpornográfia észlelésére, például olyan algoritmusokat, amelyek felismerik az ismert illegális képeket, vagy megjelölik az új tartalmakat mintaillesztési és kivonatolási technikákkal. Például hivatkozik az Apple 2021-es javaslatára egy kliensoldali CSAM-észlelési technológiára, amely bemutatja, hogy a magánszektor innovációi hogyan keresztezik a bűnüldözési igényeket. Elmagyarázza, hogy a mesterséges intelligencia kiképezhető az illegális tartalmak azonosítására azáltal, hogy a címkézett sértő anyagok nagy adatkészleteiből tanul, lehetővé téve a képek millióinak rendezését, hogy megtalálja azokat, amelyek a legnagyobb valószínűséggel bűnözők. Ez nemcsak felgyorsítja a nyomozást, hanem csökkenti a nyomozók traumás anyagoknak való közvetlen kitettségét is. Möller betekintést nyújt az LKA jelenlegi képességeibe és azon túl, és megvitathatja a gyakorlatban használt eszközöket, például neurális hálózatokat vagy speciális szoftvereket (PhotoDNA stb.). Ezenkívül a fejezet foglalkozik a mesterséges intelligencia használatának korlátaival és etikai megfontolásával. Möller valószínűleg megjegyzi, hogy a mesterséges intelligencia nem bolondbiztos – hamis pozitív/negatív eredmények fordulhatnak elő, és az emberi felügyelet továbbra is kulcsfontosságú. Megvitathatja az adatvédelmi kérdéseket, valamint az automatizált szkennelés és a törvényes jogok közötti egyensúlyt is. Mindazonáltal az egyértelmű üzenet az, hogy számítási segítség nélkül a bűnüldöző szerveket elárasztaná a digitális bizonyítékok mennyisége. *Az "Einblick in die aktuellen technischen Möglichkeiten"* ("betekintés a legújabb

technikai lehetőségekbe") megosztásával Möller fejezete egy kulcsfontosságú tudományos és gyakorlati hozzájárulást emel ki: dokumentálja, hogyan használják ki az innovatív technológiát (AI) az online gyermekbántalmazás elleni küzdelemben, ami egy gyors fejlődés területe. Ez hídként szolgál az AI-alkalmazások iránti tudományos érdeklődés és a bűnügyi nyomozások gyakorlati valósága között.

Védelmi perspektíva – RA Dr. h.c. Rüdiger Deckers

A harmadik fejezet a tárgyalóterembe költözik, bemutatva a *védőügyvéd nézőpontját* a gyermekek szexuális bűncselekményeivel kapcsolatos ügyekkel kapcsolatban. Szerzője Dr. h.c. Rüdiger Deckers, egy tapasztalt védőügyvéd a németországi Krefeldből. Az *"Erfahrungsbericht eines Strafverteidigers"* ("A védőügyvéd tapasztalatai") címmel ez a fejezet narratív elmélkedést mutat a gyermekek szexuális zaklatásával vagy kapcsolódó bűncselekményekkel vádolt egyének védelmének kihívásairól és felelősségéről. Deckers első kézből számol be az ilyen esetek védelmi oldaláról, egy olyan nézőpontról, amelyet a tudományos irodalom gyakran nem tárgyal részletesen. Valószínűleg azzal kezdi, hogy elismeri a *közvélemény hatalmas ellenszenvét,* amelyet ezek a bűncselekmények váltanak ki, és hogy ez hogyan befolyásolja a védőügyvéd szerepét. A kötet leírása megjegyzi, hogy a gyermekszexuális bűncselekményekről szóló jelentések borzalmat és undort váltanak ki, és a társadalom határozott fellépést követel a rendőrségtől és az igazságszolgáltatástól. Deckers fejezete a társadalom érthető haragja és a vádlottak tisztességes eljáráshoz való alapvető joga közötti feszültséggel küzd. Az egyik kulcsfontosságú téma, amellyel foglalkozik, a védekezés nehézsége olyan ügyekben, amelyek érzelmileg terheltek, és amelyeket a közvélemény gyakran "védhetetlennek" tart. Megjegyzi, hogy a gyermekbántalmazással vádolt személy védelme *"eine große Herausforderung für jeden Rechtsanwalt"* ("nagy kihívás minden ügyvéd számára"). Az ilyen bűncselekmények puszta vádjához kapcsolódó megbélyegzés olyan súlyos, hogy még ha az állításokat végül meg is cáfolják, a vádlott hírneve visszavonhatatlanul sérülhet. Deckers valószínűleg példákat hoz karrierjéből (anonimizálva), amelyek illusztrálják ezeket a kihívásokat: például olyan eseteket, amikor a bizonyítékok kezdetben vékonyak vagy közvetettek voltak, vagy hamis vádak eseteit, és azt, hogy a védelem hogyan dolgozott az igazságszolgáltatás biztosítása érdekében. Megvitathatja a média előítéleteinek kezelését, az esküdtek kiválasztását (a laikus esküdtekkel vagy Schöffennel rendelkező joghatóságokban), vagy a bírákkal és ügyészekkel való kapcsolattartást, akik szintén nyilvános nyomás alatt állnak. Deckers másik fontos hozzájárulása a gyermekbántalmazási perek tisztességes eljárásának és bizonyítási kérdéseinek kiemelése. A fejezet valószínűleg hangsúlyozza a bizonyítékok alapos vizsgálatának szükségességét – megvitathatja a gyermekek tanúvallomásaitól függő eseteket, ahol döntő fontosságú annak biztosítása, hogy a tanúvallomás megbízható legyen, és ne szennyezze be a szuggesztív kérdések. Érintheti a törvényszéki bizonyítékokat, a digitális bizonyítékokat (például az illegális anyagot tudatosan birtokló ügyfél megkülönböztetését a akaratlanul érintetttől), valamint a szakértő tanúk (például gyermekpszichológusok) fontosságát a tárgyalásokon. Deckers álláspontja hangsúlyozza, hogy a tisztességes jogi eljárás még a szörnyű bűncselekmények esetében is elengedhetetlen: el kell kerülni a téves ítéleteket, mivel azok súlyos igazságtalanságot jelentenek, és így a védőügyvédek létfontosságú szerepet játszanak az ügyészség ügyének kivizsgálásában. Ez nem egyenlő a bűncselekmény elnézésével, hanem a jogállamiság fenntartásával. Az előszó utal az álláspontjára, megemlítve, hogy az ilyen jellegű megbízások *magas szintű jogi szakértelmet* igényelnek és egyedi problémákat vetnek fel. Például megvitathatja, hogyan lehet nagy érzékenységgel keresztkérdéseket tenni egy gyermektanúnak, vagy hogyan lehet ilyen esetekben megközelíteni a vádalkut. Végül Deckers valószínűleg a védőügyvédek érzelmi terhére reflektál. Az állítólagos gyermekbántalmazók képviselete megterhelő és társadalmilag

elszigetelő lehet; megoszthatja, hogyan birkózik meg az esetlegesen bűnös ügyfelek védelmével, vagy milyen erkölcsi bonyolultságokkal jár. Összefoglalva, Deckers fejezete kritikus jogi-etikai perspektívával járul hozzá: emlékezteti az olvasót, hogy az igazságszolgáltatási rendszer integritása attól függ, hogy minden vádlott kompetens képviseletben részesül-e, és rávilágít az érzelmileg terhelt ügyekben az igazságszolgáltatás gyakorlati nehézségeire.

Áldozatsegítő perspektíva – RA'in Claudia Burgsmüller

A negyedik fejezet az *áldozat ügyvédi perspektíváját* mutatja be, amelyet Claudia Burgsmüller, egy veterán ügyvéd írt, aki számos szexuális zaklatási ügyben Nebenklagevertreterinként (az áldozat jogi képviselőjeként) szolgált. Fejezete: *"Erfahrungsbericht einer Nebenklagevertreterin"* ("Az áldozat képviselőjének tapasztalatai"). Burgsmüller több évtizedes tapasztalattal rendelkezik a gyermekáldozatok és családjaik jogi eljárásban történő támogatásában, és aktívan részt vett a gyermekbántalmazás kezelésével foglalkozó független bizottságokban is. (Nevezetesen, külső jogi tanácsadóként dolgozott a bántalmazási vizsgálatokban, és együttműködő partnere volt a Gyermekek Szexuális Bántalmazási Kérdéseivel Foglalkozó Nemzeti Független Bizottságnak.) Bár betegsége megakadályozta, hogy személyesen tartsa előadását a szimpóziumon, meglátásai szerepelnek a könyvben. Burgsmüller fejezete rávilágít a *Nebenklage szerepére a* német perekben – egy olyan eljárásra, amely lehetővé teszi az áldozatok (vagy gyámjaik) számára, hogy saját ügyvédjükkel hivatalosan csatlakozzanak a büntetőeljáráshoz. Kifejti, hogy a sértett ügyvédje hogyan vesz részt a tárgyaláson az ügyész mellett annak érdekében, hogy biztosítsa a sértett érdekeinek képviseletét (például kérdések feltevése a tanúknak vagy a vádlottnak, nyilatkozatok megtétele az ítélethozatalról stb.). Hangsúlyozza, hogy a gyermekáldozatok képviselete interdiszciplináris készségeket igényel. Ahogy az előszó megjegyzi, mindenkinek, aki gyermekeket képvisel a bíróságon, nemcsak jogi ismeretekre van szüksége, hanem *alapvető orvosi és pszichológiai ismeretekre is*. Burgsmüller valószínűleg megvitatja a gyermekáldozatok által elszenvedett traumát, és azt, hogy ez hogyan befolyásolja az igazságszolgáltatási eljárásban felmerülő igényeiket. Gyakorlati példákat hoz a traumatizált gyermekekkel való munkára – például a gyermek felkészítése a tanúskodásra, annak biztosítása, hogy a gyermek biztonságban érezze magát a tárgyalóteremben (esetleg olyan intézkedések támogatása, mint a videokapcsolaton keresztüli tanúvallomás vagy a tárgyalóterem megtisztítása a nyilvánosságtól), valamint terapeutákkal vagy szociális munkásokkal való együttműködés a gyermek támogatása érdekében. Elmesélhet eseteket, hogy illusztrálja a jó és rossz gyakorlatokat. Az egyik valószínű pont a másodlagos áldozattá válás elkerülésének fontossága: maga a jogi eljárás nagyon megterhelő lehet az áldozatok számára, ezért a rendszernek minimalizálnia kell a további traumákat. Burgsmüller valószínűleg a gyermekérzékeny igazságszolgáltatási eljárások mellett érvel. Ezek közé tartozik a megfelelő interjútechnikák alkalmazása (hivatkozhat a NICHD interjúprotokolljára vagy más gyermekbarát módszerekre), a gyermekügyekben speciálisan képzett bírák és ügyészek, valamint annak biztosítása, hogy a tárgyalások indokolatlan késedelem nélkül folytatódjanak (a hosszú folyamatok meghosszabbíthatják a szorongást). Foglalkozik az áldozatok családjaival is – gyakran a szülők vagy a gyámok maguk is válságban vannak, és az áldozat ügyvédjének el kell igazodnia a családi dinamikában, tájékoztatást és érzelmi támogatást kell nyújtania, és néha kezelnie kell a tárgyalás kimenetelével kapcsolatos elvárásokat. Tapasztalatainak másik kulcsfontosságú szempontja az *ügyészekkel való együttműködés*: a védőügyvédekkel ellentétben az áldozat ügyvédje általában igazodik az ügyészség elítélési céljához, de Burgsmüller elmagyarázza, hogy a *Nebenklage* bemutathatja saját indítványait és perspektíváit (például hangsúlyozhatja az áldozatnak okozott kárt az ítélethozatal során, vagy szükség esetén fellebbezhet az ítélet ellen). Hangsúlyozza

annak értékét, hogy az áldozat hangját meghallják egy olyan folyamatban, amely hagyományosan csak az állam és a vádlott közötti középpontban állt. Burgsmüller valószínűleg az idő múlásával bekövetkezett rendszerszintű javulásokra is reflektál. Évtizedek óta aktív, és olyan fejleményeket követ nyomon, mint az áldozati képviselet növekvő elfogadottsága az 1980-as és 1990-es években, a sértettek jogainak javítása a német büntetőeljárási törvénykönyvben, valamint a speciális áldozatsegítő egységek létrehozása. Fejezete tehát egyszerre személyes tanúvallomás és politika-orientált darab, amely az *áldozatközpontú igazságszolgáltatást szorgalmazza*. Kiemeli az elért eredményeket és a fennmaradó hiányosságokat. Összességében a hozzájárulás felhívást jelent a jogi gyakorlat folyamatos finomítására, hogy a gyermekáldozatok védelmet élvezzenek és felhatalmazást kapjanak, nem pedig traumatizálják az igazságszolgáltatást.

Intézményi (egyházi) perspektíva – Dr. Stephanie Springer

Az utolsó fejezet intézményi és társadalmi szintre szélesíti a vitát. Dr. Stephanie Springer, aki a Hannoveri Evangélikus-Lutheránus Egyház Egyházi Irodájának elnöke volt (Németország egyik legnagyobb protestáns regionális egyházának adminisztratív vezetője), hozzájárul egy fejezethez "*Umgang mit sexualisierter Gewalt in der evangelischen Kirche"* címmel. ("A szexualizált erőszak kezelése a protestáns egyházban"). Springer, jogász és volt bíró, még egyházi szerepében írta ezt a darabot (azóta az igazságügyi minisztérium vezető pozíciójába került). Fejezete kritikai vizsgálata annak, hogy a protestáns egyház hogyan kezelte a visszaélési eseteket saját intézményein belül. Ez létfontosságú befogadás, mivel foglalkozik *az intézményi elszámoltathatósággal* és azokkal a kulturális tényezőkkel, amelyek lehetővé tették a visszaélések előfordulását, és néha ellenőrizetlenek maradtak a vallási környezetben. Springer egy sor tézist fogalmaz meg, amelyek azonosítják azokat a tényezőket, amelyek *lehetővé tették a szexuális bántalmazást, vagy akadályozták annak kinyilatkoztatását* az egyházi kontextusban. Az egyik tényező, amelyről beszél, a papság intézményébe fektetett különleges bizalom. Van egy hagyományos tisztelet a "plébánia" (a lelkész háztartása) iránt, és az az elképzelés, hogy az egyházi szereplők erkölcsileg feddhetetlenek. Ez a tisztelet olyan környezetet teremtett, ahol a papság általi visszaélés gyanúja gyakran elképzelhetetlen vagy elfojtott volt. Egy másik tényező az, amit Springer a pedagógiai megközelítések örökségének nevez: idézi *"az 1960-as/70-es évek ultraliberális reformpedagógiáját és annak megfelelőjét, a korábbi idők "fekete pedagógiáját".* Az előbbi utalhat a túlságosan megengedő attitűdökre, amelyek elmossák a határokat a felnőttek és a fiatalok között (például közösségi életkísérletek vagy vonakodás a fegyelem bevezetésétől, amelyet egyes elkövetők kihasználtak), míg az utóbbi a korábbi generációk kemény, tekintélyelvű fegyelmére utal, amely elriasztotta a gyerekeket attól, hogy megszólaljanak. Mindkét szélsőség különböző módon olyan körülményeket teremtett, amelyek elősegítették a bántalmazást. Springer rámutat a belső egyházi kultúra problémáira is. Megjegyzi, hogy az egyház *"magas erkölcsi önképe"* valójában akadályt jelentett a bántalmazással való szembenézésben. Mivel a papságtól és az egyházi személyzettől elvárják, hogy erkölcsi eszméket testesítsenek meg, a közösség tagjai szinte lehetetlennek találták elfogadni vagy nyíltan megvitatni, ha ezek az alakok súlyos sérelmeket követtek el. Szavai szerint a magas erkölcsi elvárások és a botránytól való félelem arra késztette az embereket, hogy *"gyakorlatilag lehetetlennek nyilvánítsák az egyházi alkalmazottak kudarcát és nyilvános megvitatását".* Ez a tagadás és minimalizálás lehetővé tette, hogy a bántalmazási eseteket a szőnyeg alá söpörjék. Springer nem riad vissza az egyházi struktúrák kritizálásától: megjegyzi, hogy *klikkek ("Seilschaften") és hierarchikus gondolkodás* minden bizonnyal léteznek az egyházban, ami azt jelenti, hogy mint minden nagy szervezetben, voltak olyan esetek, amikor a kollégák fedezték egymást, vagy a feletteseket nem vonták felelősségre. Paradox módon azzal érvel, hogy a protestáns egyház is szenved *a felelősség strukturális eloszlásától* kormányzási

modellje miatt. A katolikus egyház központosított hierarchiájától eltérően a protestáns egyházak (legalábbis Németországban) összetett zsinat- és szinódusrendszerrel rendelkeznek, amelyben papok és laikusok vesznek részt. Ez elmoshatja az elszámoltathatóság határait: sok bizottságnál nem világos, hogy kinek kell cselekednie, ha visszaélési vádak merülnek fel, és egyes szerepek részmunkaidős vagy önkéntes jellege tehetetlenséghez vezethet. Sőt, az erős hierarchiától való teológiai idegenkedés – amely néhány protestáns gondolkodás jellemzője – azt jelentette, hogy néha még az esetek jelentését is elhanyagolták, mivel vonakodtak elismerni a tekintélyes "felsőbbrendűeket". Springer kiemeli, hogy ezek a strukturális és kulturális tényezők hogyan akadályozták a visszaélésekre való következetes, gyors reagálást. A lelkipásztori gyakorlat kérdéseit is tárgyalja. Például megjegyzi, hogy a lelkipásztorok azt kockáztatják, hogy nem választják el különböző szerepeiket – prédikációt, tanácsadást és adminisztrációt –, ami elmosódhat a személyes határokon. A "Schwestern und Brüder" ("testvérek") közös testvéri üdvözlet jól példázza a gyülekezetek családias légkörét, de *"elősegítheti a határok elmosódását és konfliktushelyzetekben habozáshoz vezethet".* Ha mindenkit egy nagy családnak tekintünk, érzelmileg nehezebbé válik a kollégával való szembenézés vagy a kötelességszegés bejelentése. Ezenkívül megjegyzi, hogy mivel a "hatalom" fogalmát negatívan tekintik az egyházi kontextusban, hajlamosak tagadni *a lelkipásztorok tekintélyének* gyakorlását. Ez azt jelentette, hogy azok, akik fegyelmezni vagy eltávolítani akarták a bántalmazó egyéneket, néha nem cselekedtek határozottan, mert úgy gondolták, hogy nem az ő dolguk a "hatalom" gyakorlása. Springer fejezetét *"rendkívül érdekesnek" írják le,* mert őszinte, kritikus visszatekintést nyújt egy magas rangú bennfentestől, aki széles körű betekintést nyert abba, hogyan kezelte az egyház a visszaéléseket az évek során. Lényegében tükröt tart az intézmény felé. Ennek során a Springer nemcsak azonosítja a problémákat, hanem valószínűleg reformokat is szorgalmaz: pl. egyértelműbb felelősségi körök az állítások kezelésében, kötelező jelentési vonalak, kulturális változás a bántalmazás nyílt megvitatásának elfogadására, valamint az egyházi személyzet képzése a visszaélések felismerésére és megelőzésére. Hozzájárulása a kötet témáját a politika és az erkölcsi felelősség tágabb kérdéseihez köti vissza. Hangsúlyozza, hogy a gyermekek szexuális bántalmazása nemcsak a rendőrség és a bíróságok által megoldandó bűncselekmény, hanem társadalmi kérdés is, amelyet az intézményeknek (például egyházaknak, iskoláknak, sportszervezeteknek) aktívan kezelniük kell az átláthatóság és a strukturális változások révén. E fejezet beillesztésével a kötet a gyermekbántalmazás elleni küzdelmet a szervezeti kultúra és az etikus vezetés tágabb kontextusába helyezi, különösen relevánssá téve a politikai döntéshozók és az ifjúságot kiszolgáló ágazatok vezetői számára.

Legfontosabb tudományos hozzájárulások

Együttesen a *Sexuelle Gewalt gegen Kinder* számos jelentős hozzájárulást kínál az ösztöndíjhoz és a szakmai gyakorlathoz a gyermekvédelem és a büntető igazságszolgáltatás területén. Először is, frissített empirikus és elméleti alapot nyújt a gyermekek szexuális bántalmazásáról. Meier professzor kriminológiai felmérése szintetizálja a jelenlegi kutatásokat és adatokat (beleértve a friss bűnügyi statisztikákat is), kiemelve az olyan tendenciákat, mint az internet növekvő szerepe a visszaélésekben és a gyermekpornográfiai esetek robbanásszerű mennyisége. Az elkövetők viselkedésében és bántalmazási mintáiban az idő múlásával bekövetkezett változások dokumentálásával ez a fejezet hozzájárul a jelenség tudományos megértéséhez, és iránymutatást adhat a jövőbeni kutatásokhoz (például a családi és online bántalmazási környezetben végzett beavatkozások hatékonyságáról). Meier felülvizsgálja és finomítja az elkövetők profiljaival és motivációival kapcsolatos elméleti kereteket is, megerősítve, hogy a leegyszerűsített profilok (pl. "idegen veszély" vagy mentális betegség feltételezései) pontatlanok. Ez arra készteti a tudósokat és a gyakorló szakembereket, hogy

minden esetet elfogultság nélkül közelítsenek meg, és fektessenek be az elkövetők árnyaltabb pszichológiai és szociológiai tanulmányaiba.

Másodszor, a kötet élvonalbeli technológiai betekintést nyújt a bűnügyi nyomozásokról szóló tudományos diskurzusba. Dennis Möller mesterséges intelligencia eszközökről szóló fejezete lényegében tudásátadás a rendőri gyakorlatból a szélesebb közönség számára. A fejezet részletezi, hogy a képfelismerés, a kivonatoló algoritmusok és a gépi tanulás hogyan segítik a gyermekbántalmazási anyagok észlelését és kezelését, hozzájárul a digitális kriminalisztikával és a bűnüldözési technológiával kapcsolatos szakirodalomhoz. Áthidalja a szakadékot a számítástechnika fejlődése és a kriminológia/jogi területek között. Ez egy tudományos hozzájárulás, mivel dokumentálja a jelenlegi innovációkat (és azok korlátait) olyan formátumban, amely elérhető az ügyvédek, a politikai döntéshozók és az akadémikusok számára, akik egyébként nem lennének tisztában ezekkel a technikai fejleményekkel. Hallgatólagosan további kutatásokat is kér ezen mesterségesintelligencia-eszközök pontosságának javításáról és használatuk jogi-etikai következményeiről.

Harmadszor, a védőügyvéd és az áldozatok ügyvédjének személyes beszámolói gyakorlati jogi betekintést és etikai elemzést nyújtanak. Rüdiger Deckers és Claudia Burgsmüller fejezetei, bár nem hagyományos kutatási cikkek, gazdag esetalapú reflexiók, amelyek tájékoztathatják a jogi etika, a viktimológia és a büntetőeljárás tudományos munkáját. Deckers védelmi perspektívája kritikus kérdéseket vet fel a tisztességes eljárással kapcsolatban érzelmileg terhelt kontextusban – hozzájárulva a jogtudomány vitáihoz arról, hogyan lehet egyensúlyt teremteni a közösség védelme és a vádlottak jogai között. A bizonyítási nehézségekkel és az állítások megbélyegzésével kapcsolatos megfigyelései további tudományos elemzést ösztönözhetnek az ilyen esetekben a tényfeltárás javítására (pl. az esküdtszék elfogultságának vagy a jogtalan vádak elleni biztosítékoknak a kutatása). Hasonlóképpen, Burgsmüller hosszú tapasztalata betekintést nyújt a gyermekáldozatok igazságszolgáltatási rendszerben felmerülő szükségleteibe, ami értékes a viktimológia és a terápiás jogtudomány területén. A szakemberek multidiszciplináris (jogi, orvosi, pszichológiai) ismereteire helyezett hangsúly összhangban van azzal a tudományos érveléssel, hogy a gyermekbántalmazási ügyek kezelése holisztikus megközelítést igényel. E szakmai perspektívák közzétételével a kötet megőrizte a gyakran hallgatólagos – több éves gyakorlat során elsajátított – tudást, ezáltal hozzájárult ahhoz a tudományos területhez, ahol tanulmányozható, idézhető és építhető (például ügyvédi képzési programokban vagy a gyermektanúk kezelésében a kontradiktórius és inkvizíciós rendszerek összehasonlító elemzésében).

Negyedszer, Dr. Stephanie Springer intézményi elemzése kiemelkedik a szervezeti kultúra tudományos kritikájaként a bántalmazással kapcsolatban. A protestáns egyház kulturális és strukturális tényezőinek azonosítása, amelyek akadályozták a bántalmazásra adott választ, jelentősen hozzájárul az intézményi bántalmazás és megelőzés növekvő kutatásához. Tudományos értelemben fejezete úgy tekinthető, mint amely hozzájárul a szervezeti szociológiához és etikához: esettanulmányt nyújt arról, hogy a kormányzás, az ideológia és a csoportdinamika hogyan befolyásolja a bántalmazási ügyek kezelését. Azok a tudósok, akik azt vizsgálják, hogy az intézmények (legyenek azok egyházak, iskolák vagy sportszervezetek) miért nem védik meg a gyerekeket, bizonyítékként támaszkodhatnak megfigyeléseire. Ezeknek a tényezőknek a megfogalmazásával Springer munkája kiegészíti a katolikus egyház visszaélési botrányairól szóló korábbi tanulmányokat, protestáns kontextust adva hozzá, és rávilágítva arra, hogy még egy decentralizált szervezet is szembesül a tagadás és a felelősség szétszórásának hasonló problémáival. Ez a tudományágakon átívelő (jogi, teológiai, vezetői) tudás gazdagítja az intézmények védelméről szóló politikai vitákat.

Végül a kötet egésze egy multidiszciplináris módszertant példáz, amely maga is hozzájárulás. Bemutatja a különböző területek szakértőinek összeállításának értékét egy összetett társadalmi probléma megoldására. A szerkesztők megjegyzik, hogy a szimpózium és a könyv lehetővé tette, hogy a különböző nézőpontok egymás mellett "elmondhassák véleményüket" – ez a megközelítés inspirálhatja a jövőbeni tudományos munkát a silók megtörésére. Az integrált meglátások új kutatási kérdéseket vetnek fel a tudományágak metszéspontjában (például hogyan befolyásolhatják a kriminológiai adatok az egyházpolitikát, vagy hogyan befolyásolják a technológiai eszközök a jogi gyakorlatot és fordítva).

Lényegében Sexuelle Gewalt gegen Kinder az adatok és elméletek frissítésével, az innovatív gyakorlatok megosztásával, valamint az igazságszolgáltatási rendszer és az intézmények kritikus vizsgálatával fejleszti a tudást. Nemcsak a jelenlegi gondolkodást állítja össze, hanem előremozdítja a beszélgetést, azonosítva azokat a hiányosságokat és tanulságokat, amelyek ugródeszkaként szolgálnak a további kutatásokhoz és a jobb gyakorlathoz.

Módszertanok és elméleti keretek

A kötet hozzászólásai számos módszertant alkalmaznak, és különböző keretekre támaszkodnak, tükrözve a téma interdiszciplináris jellegét. Meier professzor kriminológiai fejezete irodalmi áttekintést és adatelemzési megközelítést alkalmaz. Módszertana magában foglalja a nemzetközi tanulmányok és a nemzeti statisztikák eredményeinek szintetizálását, hogy átfogó áttekintést nyújtson. Az elkövetők indítékairól és jellemzőiről szóló tanulmányok összehasonlításával implicit módon kriminológiai elméleti keretet (pl. a szexuális bűncselekmények és a hatalmi dinamika elméleteit) használ a minták értelmezésére. Meier megközelítése nagyrészt empirikus-leíró: kvantitatív adatokat (például a 2022-ben bejelentett 17 000+ esetet, valamint az áldozatok és elkövetők nemi megoszlását) és a kutatás kvalitatív eredményeit gyűjti össze, majd következtetéseket von le a trendekről és a szükséges fókuszterületekről. Az elméleti alap magában foglalja a bántalmazás széles körben elterjedt társadalmi jelenségként való megértését, nem pedig aberrációt, valamint a rutintevékenység-elmélet vagy a lehetőségelmélet alkalmazását például a családon belüli bántalmazás elterjedtségének magyarázatára.

Dennis Möller mesterséges intelligenciáról szóló fejezete technikai-magyarázó módszertant alkalmaz. Az új adatokkal végzett eredeti kutatás helyett a meglévő és a feltörekvő technológia tájékozott bemutatását nyújtja. Módszere tekinthető egyfajta esettanulmánynak vagy felhasználási esetelemzésnek – például annak megvitatása, hogy az Apple CSAM-észlelési javaslata hogyan működik olyan esetként, amely szemlélteti a hash-alapú képillesztés tágabb megközelítését. Forgatókönyv-alapú magyarázatot is használ (például a 3 TB-os merevlemez-forgatókönyvet), hogy érveljen az AI szükségességéről. A keretrendszer itt elsősorban alkalmazott számítástechnika a bűnüldözési kontextusban. Möller implicit módon hivatkozik a gépi tanulás fogalmaira (betanítási adatok, algoritmikus rendezés) és a digitális kriminalisztika gyakorlati munkafolyamatára. Bár nem formális kísérlet vagy statisztikai elemzés, módszertana operatív ismereteken alapul, így fehér könyv stílusú hozzájárulás. Az elméleti megfontolások magukban foglalhatják a hamis pozitív arányok vagy a mesterséges intelligencia megbízhatóságának megvitatását – érintve az algoritmikus döntéshozatal elméletét, és esetleg hivatkozva a mesterséges intelligenciával kapcsolatos kutatásokra a rendőrségben, hogy kontextust adjanak.

Rüdiger Deckers védekezési perspektívája és Claudia Burgsmüller áldozatsegítő fejezete egyaránt kvalitatív, narratív módszertant alkalmaz. Tapasztalati bizonyítékokra támaszkodnak

– lényegében számos esetből és személyes tapasztalatból merítve azonosítják a közös témákat és tanulságokat. Deckers módszere a reflektív gyakorlat: valószínűleg konkrét védelmi ügyekből általánosít (bizalmas részletek felfedése nélkül), hogy felvázolja a tipikus kihívásokat (pl. bizonyítékok kezelése, a méltányosság biztosítása). Keretrendszere a jogi etikán és a büntetőeljárás-elméleten alapul. Hivatkozhat a jogi normákra (bizonyítási teher, ártatlanság vélelme) keretként annak megvitatására, hogy ezek a normák hogyan működnek a gyermekbántalmazási ügyekben, de "adatainak" nagy része anekdotikus illusztráció a gyakorlatból. Burgsmüller hasonlóképpen anekdotikus bizonyítékokat és esetmatricákat használ az áldozatok interakcióinak és a tárgyalóterem dinamikájának bemutatására. Megközelítése összhangban van a kvalitatív szociológia vagy a pszichológia módszereivel – például implicit módon trauma-tudatos kereteket használhat, amikor arról beszél, hogy a gyerekek hogyan reagálnak a tanúvallomásra. Valószínűleg mindkét szerző részt vesz egy kis összehasonlító elemzésben az idő múlásával (hogyan kezelték a dolgokat régen a mostanihoz képest), ami egy kis léptékű történelmi-összehasonlító módszer. Elméleti szempontból Burgsmüller írása támaszkodhat a másodlagos áldozattá válás fogalmára és a terápiás jogtudomány alapelveire (olyan jogi eljárások, amelyek gyógyító vagy káros hatással vannak a résztvevőkre), még akkor is, ha nem nevezik meg kifejezetten.

Dr. Stephanie Springer fejezete analitikus és tematikus módszertant alkalmaz. Szisztematikusan azonosítja a tényezőket és témákat az egyházi adminisztráció felügyelete során szerzett tapasztalatai alapján. Mondhatnánk, hogy egyfajta szervezeti elemzést vagy esettanulmányt használ az egyházról. Módszere magában foglalja az intézményi válaszok kritikai reflexióját, esetleg belső esetek vagy jelentések áttekintésére támaszkodva, és kulcsfontosságú problémakategóriákba (bizalom, pedagógia, kultúra, struktúra) desztillálva őket. Springer írásának elméleti kerete a szervezetszociológiában és etikában gyökerezik. Nem végez hivatalos tanulmányt adatokkal; Ehelyett elméleti érvelést alkalmaz a valós megfigyelésekre: például a hierarchikus vs. hálózati kormányzás fogalmát használja a "felelősség diffúziójának" magyarázatára, vagy etikai érvelést alkalmaz arra, hogy a "magas erkölcsi énkép" paradox módon hogyan hoz létre vakfoltokat. Hallgatólagosan teológiai vagy egyházjogi perspektívát is használhat keretként, különösen akkor, amikor arról beszél, hogy a teológiai attitűdök (például a hierarchiától való idegenkedés) hogyan befolyásolták az adminisztratív cselekvést.

A módszertanok minden fejezetben a *kvantitatív adathivatkozástól* a *kvalitatív narratíváig terjednek*. Ez a multidiszciplináris keverék azt jelenti, hogy a kötetnek nem egyetlen kutatási terve van, hanem megközelítések összeállítása: leíró kutatás, esettanulmány, szakértői tanúvallomás stílusú narratíva és kritikai esszé. Ez helyénvaló, tekintettel a kötet céljára, hogy 360 fokos képet nyújtson. Minden közreműködő betartja a saját szakterületének normáit – akadémiai szigort a kriminológiai fejezetben (tanulmányok idézése, bizonyítékokon alapuló következtetések levonása), technikai pontosságot a mesterséges intelligencia vitában, titoktartást és betekintést a gyakorlaton alapuló jogi fejezetekben, valamint átgondolt kritikát az intézményi elemzésben. Ez a változatosság aláhúzza a szerkesztők szándékát a módszerek keresztbeporzására: amint azt az előszóban megjegyezték, "annyi különböző lehetőséget vitattak meg", amennyi csak van" ezeknek a bűncselekményeknek a megelőzésére és kivizsgálására, tükrözve azt a megértést, hogy módszertani pluralizmusra van szükség egy ilyen összetett kérdés megoldásához.

Relevancia a gyermekvédelem, a büntető igazságszolgáltatás és a politika szempontjából

Tartalmát tekintve a *Sexuelle Gewalt gegen Kinder* több területen is rendkívül releváns: a gyermekvédelmi erőfeszítések, a büntető igazságszolgáltatási rendszer, valamint az intézményi és kormányzati szintű politikai döntéshozatal.

Gyermekvédelem: A kötet közvetlenül tájékoztatja a gyermekvédelemben dolgozókat a bántalmazás természetéről és kontextusáról. Meier megállapításai – miszerint a legtöbb bántalmazás a gyermekek közvetlen társadalmi környezetében történik, és sok esetet nem jelentenek – megerősítik az éber gyermekvédelmi politikák szükségességét a családokban, az iskolákban és a közösségekben. Hangsúlyozza, hogy képzésre van szükség a pedagógusok, szociális munkások és gyermekorvosok számára, hogy észrevegyék a bántalmazás jeleit, még akkor is (vagy különösen), ha az elkövető a családon belül vagy egy megbízható intézményben van. A grooming és az internet veszélyeinek megvitatása rávilágít azokra a területekre, ahol a gyermekvédelemnek fejlődnie kell (pl. a gyermekek és a szülők digitális írástudásra való oktatása, valamint az online terek nyomon követése). Gyakorlati szinten Burgsmüller meglátásai a gyermekáldozatok kezelésével kapcsolatban közvetlenül alkalmazhatók a gyermekvédelmi szolgálatokra és a terapeutákra: a traumatudatosságra és a gyermekekkel való kommunikációs stratégiákra helyezett hangsúly iránymutatást adhat a gyermek törvényszéki interjúihoz és a támogató szolgáltatásokhoz. Sőt, Springer fejezete, bár az egyházról szól, szélesebb körű gyermekvédelmi visszhanggal bír: lényegében azt mondja, hogy *egyetlen intézmény sem lehet önelégült.* A bejelentést akadályozó kulturális tényezők azonosítása figyelmeztető lecke minden fiatalokkal foglalkozó szervezet számára – a cserkészcsoportoktól a sportklubokig –, hogy olyan kultúrát teremtsen, amely ösztönzi a visszaélési vádak elismerését és az azokkal való cselekvést, ahelyett, hogy tagadná azokat. Összefoglalva, a kötet proaktív gyermekvédelmi intézkedéseket szorgalmaz: a nyilvánosság oktatását (mivel sok bántalmazó nem könnyen észrevehető "szörnyeteg", hanem hétköznapi emberek), egyértelmű bejelentési csatornák kialakítását és források biztosítását a korai beavatkozáshoz.

Büntető igazságszolgáltatás: A kötet mélyen gyökerezik a büntető igazságszolgáltatásban, mivel az ügyészségi hatóságok kezdeményezték. Az igazságszolgáltatási folyamat minden szakaszában a fejlesztésekkel és a kihívásokkal foglalkozik. A nyomozási oldalon Möller hozzájárulása releváns a bűnüldöző szervek és a törvényszéki egységek számára: azt sugallja, hogy az olyan technológiák befogadása, mint a mesterséges intelligencia, ma már elengedhetetlen az olyan bűncselekmények hatékony kezeléséhez, mint a gyermekpornográfia. Ez iránymutatást adhat a rendőri szervek politikájához az ilyen eszközökbe való befektetéshez és az ilyen eszközökhöz való alkalmazáshoz (beleértve a tisztek képzését azok használatára és olyan protokollok kidolgozását, amelyek fenntartják a bizonyítási integritást a mesterséges intelligencia használata során). Meier áttekintése és Möller sajátosságai együttesen segítik a büntető igazságszolgáltatási szakembereket abban, hogy lépést tartsanak az új bűnözési mintákkal és eszközökkel, ami elengedhetetlen a folyamatos képzéshez (pl. nyomozók vagy digitális bűnügyi egységek számára). A bírósági oldalon Deckers és Burgsmüller fontos büntetőeljárási és tárgyalási kérdéseket emel ki. Meglátásaik támogatják a reformokat és a legjobb gyakorlatokat, mint például: a védőügyvédek megfelelő támogatásának biztosítása (esetleg speciális képzés vagy források révén az ilyen esetek pszichológiai megterhelésének kezelésére), a bizonyítási normák szigorú alkalmazásának biztosítása még a nyilvános nyomás alatt is, a vádlottak jogainak védelme, miközben a kiszolgáltatott tanúkat is védik. Burgsmüller perspektívája különösen megerősíti az áldozatbarát igazságszolgáltatási reformokat – például videovallomások vagy speciálisan képzett közvetítők használata a gyermektanúk számára a trauma minimalizálása érdekében. A bíróságok és a törvényhozás érveket talál a fejezetében arra vonatkozóan, hogy az ilyen intézkedések miért nemcsak humánusak, hanem segítenek jobb tanúságtételt is kiváltani. A kötet kitért a büntetés-kiszabásra és a jogi reformokra is: az előszó

megemlíti a gyermekek elleni szexuális erőszak elleni küzdelemről szóló törvényt (2021. június), amely jelentősen szigorította a büntetéseket (a gyermekek szexuális zaklatását bűncselekménynek minősítette, magasabb minimális büntetéssel). Bár Anja Schmidt elemzése erről a törvényről nem szerepel, maga a hivatkozás arra, hogy megkérdőjelezzük, hogy a törvény a "végső megoldás", a szimpóziumon tárgyalt politikai vitákra utal. Ez releváns a törvényhozók és a bűnügyi szakértők számára: olyan kérdéseket vet fel, mint például, hogy a magasabb büntetések valóban védik-e a gyermekeket, vagy vannak-e nem kívánt mellékhatások (például kevesebb vallomás vagy hosszadalmas tárgyalás)? Ezért a kötet hozzájárul a büntető igazságszolgáltatási politikához azáltal, hogy megvizsgálja mind a végrehajtási technikákat, mind a jogi kereteket, és tájékoztatja a folyamatban lévő vitákat arról, hogyan lehet ezeket a bűncselekményeket igazságosan kivizsgálni, büntetőeljárás alá vonni és igazságosan elbírálni.

Közpolitika és intézményi reform: Tágabb értelemben a könyv a közpolitikai döntéshozókhoz és az intézményi vezetőkhöz szól (az oktatásban, a vallási szervezetekben, a sportban stb.). Springer kritikai elemzése az egyház kudarcairól esettanulmány a kormányzásról és a politikai kudarcokról – és így tanulási lehetőség minden olyan intézmény számára, amely védelmi politikákat fogalmaz meg. Lényegében felsorolja a "mit ne tegyünk" és milyen buktatókat kell elkerülni: pl. ne hagyja, hogy a hírnévvel kapcsolatos aggályok felülírják a gyermekek biztonságát, biztosítson egyértelmű felelősségi vonalakat, és támogassa a szervezeti kultúrát, amely ösztönzi a kötelességszegések bejelentését. Ez befolyásolhatja a politikát azáltal, hogy arra ösztönzi az intézményeket, hogy független felügyeletet vagy külső jelentési csatornákat vezessenek be (így például az állítások megkerülik a közvetlen hierarchiát, amely hajlamos lehet az eltussolásra). Hangsúlyozza a személyzet etikai és határkérdésekre való képzésének fontosságát is, hogy enyhítsék a szerepek és kapcsolatok elmosódását (ahogy a lelkipásztoroknál leírta). Kormányzati politikai szinten Meier adatai a bántalmazások magas előfordulásáról bizonyítékot szolgáltatnak a gyermekvédelmi kezdeményezések finanszírozásának és prioritásának igazolására. Rávilágít az átfogó stratégiák szükségességére (az a tény, hogy több tízezer gyermekpornográfiával kapcsolatos bűncselekmény történik, azt jelzi, hogy erőforrásokra van szükség a számítógépes bűnözéssel foglalkozó egységekben és a nemzetközi együttműködésben, ami politikai kérdés). Ezenkívül Möller mesterséges intelligenciára való összpontosítása tájékoztathatja a köz- és magánszféra közötti együttműködést (mivel a technológiai vállalatoknak és a bűnüldöző szerveknek együtt kell működniük olyan kérdésekben, mint az automatizált CSAM-észlelés) és az adatvédelmi törvényeket (a magánélet és a visszaélések proaktív keresése).

Továbbá a könyvben szereplő perspektívák kölcsönhatása közvetetten alátámasztja azt az elképzelést, hogy a politikának holisztikusnak kell lennie. Az egydimenziós megközelítés (pl. csak a büntetések növelése) nem elegendő; Megelőzésre (oktatás és közösségi tudatosság), felderítésre (technológia és képzés), védelemre (áldozatoknak nyújtott szolgáltatások) és korrekcióra (tisztességes tárgyalás és az elkövetők rehabilitációja) van szükségünk. A kötet politikai jelentősége tehát abban rejlik, hogy sokrétű bizonyítékalapot és szakértői tanúvallomást nyújt, amelyre a politikai döntéshozók támaszkodhatnak. Frank Lüttig az előszóban hangsúlyozta, hogy a társadalom szinte minden nap szembesül visszaélésekről szóló jelentésekkel, és hogy ez "határozott cselekvésre kényszeríti a rendőrséget és az igazságszolgáltatást". Ez a főügyész határozott kijelentése önmagában is politikai álláspont – határozott és jól alátámasztott választ követel az állami intézményektől. A kötet a szakértői vélemények összeállításával hatékonyan támogatja az olyan szakpolitikai intézkedésekre irányuló felhívásokat, mint a szakosodott nyomozóegységek, az igazságszolgáltatási rendszerben dolgozók folyamatos szakmai oktatása, az áldozatsegítő programok és az intézmények elszámoltathatósági mechanizmusai.

Összefoglalva, *a Sexuelle Gewalt gegen Kinder* nem csak egy tudományos összefoglaló, hanem egy gyakorlatorientált útmutató a gyermekvédelmi és igazságügyi politika javításához. Relevanciája nyilvánvaló abban, hogy hogyan oktatja és esetleg befolyásolja az érdekelt feleket: a rendőrnyomozótól kezdve, aki eldönti, hogy kipróbál-e egy új mesterséges intelligencia eszközt, a bíróig, aki azt fontolgatja, hogyan lehetne kényelmesebbé tenni a gyermektanút, az egyházi tisztviselőig, aki új védelmi irányelveket dolgoz ki. A nyújtott betekintések tájékoztatást nyújthatnak olyan protokollokhoz, törvényekhez és irányelvekhez, amelyek célja a gyermekek szexuális bántalmazásának csökkentése és ártalmainak enyhítése.

Nevezetes közreműködők

A kötet egyik erőssége a közreműködők kalibere és változatos szakértelme, akik közül sokan a saját területük vezető alakjai. Az alábbiakban rövid áttekintést adunk a nevezetes szerkesztőkről és fejezetszerzőkről, valamint hátterükről:

- Dr. Frank Lüttig (szerkesztő): Lüttig a németországi Celle főügyésze volt a szimpózium idején. Tapasztalt vezető ügyészként nagyobb nyomozásokat felügyelt (karrierje során nagy horderejű ügyeket is felöleltek Alsó-Szászországban). Ő fogalmazta meg ennek a szimpóziumnak és kiadványnak az ötletét, hogy több szemszögből foglalkozzon a gyermekek szexuális bántalmazásával. Az előszóban részletes statisztikákkal és szívből jövő kommentárokkal tárja fel a téma iránti szenvedélyét e bűncselekmények hatásáról. Lüttig 2023 végén vonult nyugdíjba, miután több mint egy évtizedet töltött főügyészként, és ez a kötet egy olyan sorozat része, amelyet vezetése alatt indítottak el a sürgető büntető igazságszolgáltatási kérdésekkel kapcsolatos ismeretek terjesztése érdekében.
- Hon.-Prof. Dr. Jens Lehmann (szerkesztő): Jens Lehmann, a cellei Oberstaatsanwalt (vezető ügyész) és a hannoveri Leibniz Egyetem tiszteletbeli professzora, a kötet társszerkesztője. A 2023. májusi szimpózium moderátoraként szolgált, és irányította a beszélgetéseket. Lehmann kettős szerepe a gyakorlatban és a tudományos életben jól példázza az igazságszolgáltatási rendszer és a kutatás közötti együttműködést. Erőfeszítései döntő fontosságúak voltak a "magas színvonalú előadók és előadások" megszervezésében, amint azt az előszó is elismeri. Lehmann jelenléte biztosította, hogy az esemény és a könyv megőrizze gyakorlati relevanciáját és tudományos szigorát.
- Prof. Dr. Bernd-Dieter Meier: Közreműködő szerző, Meier professzor neves kriminológus és jogász. A hannoveri Gottfried Wilhelm Leibniz Egyetem professzora volt (nevezetesen a Bűnügyi Tudományos Intézetben), és azóta emeritus professzor lett. Meier széles körben publikált a büntetőjogról és a kriminológiáról; szakértelme magában foglalja a szexuális bűncselekményeket és a bűnmegelőzést. A szimpóziumon a kriminológiai ismeretek állapotáról tartott alapvető előadást. Tekintélye tudományos súlyt adott a kötetnek. A kutatások és trendek összefoglalásával lényegében megalapozta a többi hozzászólást. A büntető igazságszolgáltatás tudósai és hallgatói felismerik a nevét, mivel a német kriminológia kiemelkedő alakja és a bűnügyi politika tanácsadója volt.
- KR Dennis Möller: Dennis Möller nyomozó főfelügyelő (*Kriminalrat*) és az alsó-szászországi Landeskriminalamt (Állami Bűnügyi Rendőrség) egyik kulcsfontosságú egységének vezetője. Szakterülete a számítógépes bűnözés vagy a digitális kriminalisztika, különösen a gyermekek szexuális kizsákmányolásával kapcsolatos ügyek. Möller szerzőként való szerepeltetése élvonalbeli oknyomozó betekintést nyújt a könyvbe. Az LKA-ban betöltött szerepe azt jelenti, hogy gyakorlati tapasztalattal rendelkezik olyan ügyekben, mint a hírhedt "Staufener Missbrauchsfall" (egy

bántalmazási ügy, amelyre az előadás címében hivatkozik) és a nagyszabású gyermekpornográf hálózatok. A rendőrségi válasz élvonalát képviseli, ismeri a legújabb eszközöket és módszereket. Nemcsak munkájáról nevezetes, hanem egy tudományos kötethez való hozzájárulásával segít áthidalni a gyakorlatot és a kutatást. Nézőpontját a bűnüldöző szervek nagyra becsülik, és hangja is jelzi, hogy a hangerő milyen fontosságot tulajdonít a működési realizmusnak és az innovációnak.

- Dr. h.c. Rüdiger Deckers: Rüdiger Deckers veterán büntetőjogi védőügyvéd a németországi Krefeldben. Dr. h.c. (honoris causa) fokozattal rendelkezik, ami tiszteletbeli doktori címet jelent, amelyet valószínűleg a jogi gyakorlathoz vagy az igazságszolgáltatáshoz való hozzájárulásáért ítélnek oda – ez egy gyakorló ügyvéd kitüntetése. Deckers több évtizedes tapasztalattal rendelkezik, beleértve az ügyfelek védelmét súlyos büntetőügyekben. Különösen figyelemre méltó a szexuális és erőszakos bűncselekmények ügyeiben végzett munkájáról, amely feltehetően a szimpóziumra való meghívásához vezetett. Hajlandósága, hogy olyan kényes témában beszéljen, mint a megvádolt gyermekmolesztálók védelme, hitelességéről és átgondoltságáról árulkodik. Deckers valószínűleg részt vett ügyvédi kamarákban vagy a tisztességes eljáráshoz való jog támogatásában, tekintettel tiszteletbeli doktori címére. A kötetben szereplő meglátásait olyan valakinek értékelik, aki sok megpróbáltatás belső működését látta. A jogi közösségen belül elismerték készségeit és etikai normáit az összetett és gyakran népszerűtlen ügyekben való eligazodásban. Perspektívájának beillesztése hangsúlyozza a kötet elkötelezettségét az igazságszolgáltatási folyamat teljes képe iránt.
- Claudia Burgsmüller ügyvéd: Claudia Burgsmüller (1950–2025) nagy tiszteletnek örvendő ügyvéd volt, aki a szexuális zaklatás áldozatainak képviseletére szakosodott. Wiesbadenben élt, és úttörő volt a *Nebenklage* képviselet területén, abban az időben, amikor az áldozatok jogai Németországban fokozatosan bővültek. Burgsmüller a tárgyalóteremen kívül is mélyen részt vett: értékes partnerként együttműködött a gyermekek szexuális bántalmazásával foglalkozó független vizsgálattal (Unabhängige Aufarbeitungskommission), szakértelmével hozzájárult a történelmi bántalmazási ügyek kivizsgálásához és a túlélők támogatásához. 2025 júniusában bekövetkezett halálát nagy szomorúsággal jegyezték fel az áldozatok érdekképviseleti közösségében, hangsúlyozva, hogy munkája milyen befolyásos volt. A kötetben hozzájárulása lepárolja a gyerekek és a túlélők hangjának megszerzésével töltött karrier bölcsességét. Figyelemre méltó tapasztalatának széles skálájáról (évtizedek alatt több száz eset) és az áldozatközpontú reformok melletti kiállásáról. Sok fiatalabb áldozat ügyvédje és támogató szervezete inspirációként hivatkozik rá. Figyelemre méltó érték, hogy meglátásai ebben a könyvben szerepeljenek; biztosítja, hogy a gyermekek szexuális bántalmazásáról szóló vita továbbra is a leginkább érintettekre – az áldozatokra – összpontosítson.
- Dr. Stephanie Springer, MLE: Stephanie Springer (született 1967-ben) kiemelkedő jogász, aki 2013-tól 2023 októberéig a Hannoveri Evangélikus Egyház Landeskirchenamtjának elnöke volt. Ebben a minőségében – gyakorlatilag a regionális egyház legfőbb adminisztratív tisztviselője – felügyelte a jogi és szervezeti ügyeket, és közvetlenül részt vett az egyház bántalmazási ügyek kezelésére vonatkozó politikájának kialakításában. Springer kiemelkedő jogi karriert is befutott: bíró (Landgericht és rövid ideig az Oberlandesgericht) volt, és magister legum Europae (M.L.E.) fokozattal rendelkezik európai jogból. 2023 végén átkerült az alsó-szászországi Igazságügyi Minisztériumba, hogy a Büntetés-végrehajtási Osztályt vezesse. Ezenkívül tagja a Németországi Evangélikus Egyház Tanácsának (EKD). Springer profilja egyedülálló – egyik lába a világi igazságszolgáltatásban, a másik pedig az egyházvezetésben van. Ez

tette őt az ideális emberré, aki az intézményi reformról beszél. Figyelemre méltó arról, hogy ő az első nő, aki a hannoveri egyházi irodát vezette, és az egyházi adminisztráció korszerűsítésére tett erőfeszítéseiért, beleértve az átláthatóságot és a múltbeli sérelmek kezelését. Fejezetében tekintélyesen és őszintén beszél az egyházról, ami magas rangú bennfentes státusza miatt jelentős. A könyvben való részvétele azt jelzi, hogy a gyermekbántalmazás kérdése túlmutat a büntető igazságszolgáltatási szférán, és a legmagasabb szintű társadalmi intézmények és vezetők elkötelezettségét igényli.

Ezek a közreműködők együtt hiteles hangokat adnak a különböző arénákból. Lüttig és Lehmann szerkesztők biztosították az akadémiai, gyakorlati és intézményi perspektívák egyensúlyát. Minden szerző pozíciója növeli a hitelességet: az olvasók bízhatnak abban, hogy a kriminológiai adatokat egy szakértő tudós mutatja be; a tapasztalt nyomozó által végzett rendőrségi módszerek; a csatában kipróbált ügyvédek tárgyalótermi meglátásai; és egy bensőséges ismeretekkel rendelkező magas rangú adminisztrátor intézményi kritikája. Ez a közreműködők listája a téma szakértőinek ki kicsoda, így a kötet értékes referencia a szakemberek és a kutatók számára egyaránt.

Következmények a jövőbeni kutatásra és gyakorlatra

A Sexuelle Gewalt gegen Kinderben *összegyűjtött meglátások* számos következményre és útra mutatnak rá a jövőbeni kutatás, a politika fejlesztése és a szakmai gyakorlat szempontjából. Bár minden fejezet a dolgok jelenlegi helyzetével foglalkozik, együttesen rávilágítanak a tudás és a gyakorlat hiányosságaira, amelyek további figyelmet érdemelnek:

- A megelőzés és a korai felismerés fokozása: Meier magyarázata a bántalmazás elterjedtségéről és rejtett természetéről azt sugallja, hogy a jövőbeni kutatásoknak a megelőzési stratégiákra kell összpontosítaniuk. Ez magában foglalhatja a kockázati tényezők és a védő tényezők tanulmányozását különböző környezetekben (családi, online, intézményi) a korai beavatkozások tájékoztatása érdekében. A gyakorlatban ez azt jelenti, hogy a *közoktatást fel* kell gyorsítani – a szülőknek, a tanároknak és maguknak a gyerekeknek jobb eszközökre van szükségük a grooming és a bántalmazás jeleinek felismerésére. A jövőbeni gyakorlat magában foglalhatja az iskolai megelőzési programok szélesebb körű alkalmazását, valamint a gyermek- és mentálhigiénés szakemberek képzését a bántalmazási traumák azonosítására. A kutatás azt is feltárhatja, hogyan lehetne javítani a jelentéstételi arányokat (megszüntetni a "sötét szám" szakadékát), például a bizalmas vagy anonim jelentési rendszerek sikeres modelljeinek vizsgálatával.
- Technológiai innováció és értékelés: Möller mesterséges intelligenciáról szóló fejezete azt jelzi, hogy a technológia egyre nagyobb szerepet fog játszani a gyermekek kizsákmányolása elleni küzdelemben. Egyértelmű következménye az ilyen eszközök folyamatos kutatásának és fejlesztésének szükségessége – például az AI-algoritmusok fejlesztése a hibák csökkentése érdekében, valamint a visszaélések új formáinak felderítésére szolgáló módszerek kidolgozása (például a visszaélések élő közvetítése, amelyet a mesterséges intelligencia valós idejű elemzéssel kezelhet). Emellett *értékelő kutatásra* van szükség ezekről a technológiákról: mennyire hatékonyak a gyakorlatban? Mennyi a hamis pozitív eredmények aránya, és hogyan befolyásolják a vizsgálatokat? Ez kapcsolódik a politikához: a törvényhozóknak és a bűnüldöző szerveknek támogatniuk kell a mesterséges intelligencia és más technológiák (például a bűncselekmények nyomozása során a big data fejlett elemzése) értékelésére irányuló kísérleti programokat és tanulmányokat. A kötet azt jelzi, hogy ilyen innováció nélkül

a kutatók túlterheltek lesznek, ami azt jelenti, hogy a politikának prioritásként kell kezelnie ezeknek a csúcstechnológiás megközelítéseknek a finanszírozását. Emellett a jogi keretek frissítése is felmerül a mesterséges intelligencia használatának befogadása érdekében – figyelembe kell venni, hogy a mesterséges intelligencia által kezelt digitális bizonyítékok megfeleljenek az elfogadhatósági és adatvédelmi követelményeknek. A jövőbeni gyakorlat valószínűleg magában foglalja a rendőrség szorosabb együttműködését a technológiai szakértőkkel, és esetleg a köz- és magánszféra közötti partnerségeket (pl. technológiai vállalatokkal és civil szervezetekkel, amelyek felderítő szoftvereket fejlesztenek).

- Jogi folyamatok reformjai: Deckers és Burgsmüller tapasztalatai alapján egyértelmű, hogy a gyermekek szexuális zaklatási ügyeivel kapcsolatos jogi eljárást javítani lehetne. Ennek egyik következménye az, hogy további kutatásokat kell végezni a gyermek tanúk/áldozatok részvételével zajló tárgyalási eljárások legjobb gyakorlatairól. Például a pszichológusok és a jogtudósok tanulmányozhatják a gyermektanúk támogató személyeinek alkalmazásának eredményeit, vagy összehasonlíthatják azokat a joghatóságokat, amelyek lehetővé teszik az előre rögzített tanúvallomást, azokkal, amelyek nem. A cél az lenne, hogy empirikusan validálják azokat a gyakorlatokat, amelyek minimalizálják a traumát, miközben megőrzik a vádlottak jogait. Egy másik terület az esküdtszék vagy a bírói elfogultság kutatása ilyen esetekben – az oktatási biztosítékok vagy a bírósági tárgyalások (csak bírói tárgyalások) eltérő eredményekhez vezetnek-e érzelmi töltetű ügyekben? A gyakorlati oldalon a kötet azt jelenti, hogy *minden szereplő számára speciális képzésre van szükség* : a rendőrnyomozóknak, ügyészeknek, bíráknak és védőügyvédeknek oktatást kell kapniuk a gyermekbántalmazás dinamikájáról (hasonlóan ahhoz, ahogy sok joghatóságban ma speciális képzés van a családon belüli erőszak vagy szexuális zaklatás ügyeinek kezelésére). Már sok helyen vannak külön egységek vagy ügyészek a gyermekbántalmazás ellen; A könyv támogatja a specializáció bővítését a szakértelem javítása érdekében. Deckers meglátásai a védelem szerepéről vitákat is ösztönözhetnek arról, hogyan lehet biztosítani, hogy a védőügyvédek hozzáférjenek olyan erőforrásokhoz, mint a független szakértők (törvényszéki bizonyítékok vizsgálata vagy pszichológiai szakértők), hogy tisztességes védelmet tudjanak felállítani.
- Áldozatsegítés és -jogok: Burgsmüller fejezetének következtetése az, hogy bár előrelépés történt az áldozatok hangjának integrálása terén, ennél többet lehet tenni. A jövőbeni gyakorlatnak továbbra is meg kell erősítenie az igazságszolgáltatási rendszerhez kapcsolódó áldozatsegítő szolgáltatásokat – például minden gyermek áldozat számára biztosítani kell egy traumával kapcsolatos tájékoztatással foglalkozó ügyvédet vagy támogató személyt (az ügyvéd mellett), aki végigvezeti őket a folyamaton. A politika fontolóra veheti a *Nebenklage* vagy hasonló részvételi jogok fogalmának kiterjesztését más joghatóságokra vagy kontextusokra, és a kutatás megvizsgálhatja, hogy az áldozatok bevonása hogyan befolyásolja a tárgyalás kimenetelét és az áldozatok felépülését. Egy másik következmény az, hogy longitudinális vizsgálatokra van szükség arról, hogy az igazságszolgáltatási folyamat hogyan befolyásolja a gyermekáldozatokat hosszú távon – olyan adatok, amelyek visszacsatolhatók a politikába (például, ha bizonyos bírósági szállásokról kimutatható, hogy jobb mentális egészségügyi eredményekhez vezetnek, azokat szabványosítani lehet). Burgsmüller több évtizedes meglátása generációváltásra is utal; Hasznos lehet annak kutatása, hogy a szakemberek hogyan változott a gyermekáldozatokkal kapcsolatos attitűdje, és milyen új kihívások merülnek fel (például hogyan támogatjuk a gyermekáldozatokat, amikor a bántalmazást rögzítik és potenciálisan az interneten keringenek? Ez egy újabb trauma, amellyel a szakembereknek foglalkozniuk kell).

- Intézményi elszámoltathatóság és kulturális változás: Springer kritikai elemzése azt sugallja, hogy további *intézményi kutatásokra* van szükség. Kiemelte a protestáns egyházat, de hasonló elemzéseket más intézményekre is alkalmazni lehetne (sportszövetségek, iskolák, nevelőszülők stb.). A jövőbeni kutatások összehasonlító tanulmányokat foglalhatnak magukban: milyen politikák és struktúrák korrelálnak az intézményekben a visszaélési vádak hatékony kezelésével? Fejezete néhány hipotézist javasol – pl. a világosabb hierarchiával vagy külső felügyelettel rendelkező intézmények jobban reagálhatnak, mint a diffúz felelősséggel rendelkezők. Ezek tesztelése iránymutatást adhat a reformokhoz. Az egyházak (mind a protestáns, mind a katolikus) számára ez azt jelenti, hogy folytatják és kiterjesztik a visszaélések független vizsgálatát, és tanulmányozzák azok hatását: változnak-e a belső attitűdök? Több esetet jelentenek most? A gyakorlatban a Springer meglátásai arra ösztönzik az intézményeket, hogy olyan intézkedéseket hajtsanak végre, mint a kötelező bejelentőképzés, a bejelentők védelme és az átlátható esetkövetés. Politikai szempontból a kormányok fontolóra vehetik bizonyos szabványok megkövetelését az intézményektől (például kötelező háttérellenőrzések és visszaélésmegelőzési protokollok az ifjúsági szervezetekben). A kötet hallgatólagosan támogatja a világi hatóságok és intézmények közötti szorosabb együttműködést – mivel itt egy ügyész és egy egyházi tisztségviselő találkozott, példát mutat a folytatódó párbeszédre. Az egyik konkrét politikai következmény lehet a törvények megerősítése, amelyek kötelezik az intézményeket a feltételezett visszaélések azonnali bejelentésére (és ennek elmulasztását büntetni).
- Interdiszciplináris együttműködés: Magának a kötetnek az a tágabb értelemben vett következménye, hogy az interdiszciplináris együttműködés értékes eredményeket hoz. A gyermekek szexuális bántalmazásának kezelésére irányuló jövőbeli gyakorlatnak ezt a modellt kell követnie: a több ügynökséget tömörítő munkacsoportok (amelyek összefogják a rendőrséget, a szociális szolgálatokat, a gyermekjólétet, az egészségügyi szakértőket stb.) holisztikusabban kezelhetik az eseteket. Hasonlóképpen, a jövőbeni kutatások interdiszciplinárisak lehetnek – például a mesterséges intelligencia gyermekvédelemben való tanulmányozása informatikusok, kriminológusok és etikusok együttműködését vonhatja be. A könyv alapjául szolgáló szimpózium egy mikrokozmosz arról, hogy minek kell történnie nagyobb léptékben (például nemzetközi konferenciák, ágazatközi workshopok stb.) a tudás és a stratégiák megosztása érdekében. A szerkesztők kifejezetten rámutattak, hogy minden érdekelt féltől – bíráktól, ügyészektől, rendőröktől, védőktől, áldozatvédőktől – magas fokú professzionalizmust követelnek meg, ami azt jelenti, hogy a folyamatos szakmai oktatás kulcsfontosságú. Az olyan intézményeknek, mint az egyetemek, a rendészeti akadémiák és a szakmai szövetségek, be kell építeniük az ilyen kötetek megállapításait és vitáit tanterveikbe és képzési programjaikba.

Összefoglalva, *Sexuelle Gewalt gegen Kinder* nemcsak a gyermekek szexuális bántalmazása elleni küzdelem aktuális problémáit diagnosztizálja, hanem megvilágítja a továbbvezető utat is. Ösztönzi a tényeken alapuló (adatokon és szakértői tapasztalatokon alapuló) politikákat és a gyakorlatok folyamatos fejlesztését. A kutatókat arra ösztönzik, hogy pótolják a feltárt hiányosságokat – legyen szó jobb technológiai eszközök fejlesztéséről vagy jogi reformok értékeléséről –, és a szakembereket emlékeztetik arra, hogy az alkalmazkodás és a tanulás kulcsfontosságú (legyen szó a mesterséges intelligencia használatának elsajátításáról, az áldozatok gondos kezeléséről vagy a szervezeti kultúra megváltoztatásáról). A kötet végső soron azt sugallja, hogy a gyermekek szexuális erőszakkal szembeni védelme dinamikus

kihívás, amely a jövőben is tartós, együttműködési erőfeszítéseket igényel, ötvözve a kriminológia, a technológia, a jog, a pszichológia és azon túl a legjobb meglátásokat.

Eredeti kiadvány: Frank Lüttig & Jens Lehmann (szerk.), *Sexuelle Gewalt gegen Kinder*, Nomos Verlag, Baden-Baden, 2023 (Schriften der Generalstaatsanwaltschaft Celle, 8. kötet), 110 oldal. A könyv 2023. december 20-án jelent meg, és német nyelven érhető el. Minden fejezet hivatkozásokat és tárgymutatót tartalmaz, így alkalmas tudományos és szakmai hivatkozásra. A kötet időszerű hozzájárulás a gyermekvédelemmel és a büntető igazságszolgáltatással kapcsolatos szakirodalomhoz, amely mind a kutatásban, mind a valós gyakorlatban gyökerezik.

Források: A fenti elemzés a könyv leírásából és előszavából, a szimpózium programjából, valamint a kapcsolódó kommentárokból és adatokból származó információkon alapul, hű áttekintést nyújtva a kötet tartalmáról és kontextusáról.

****

Dorothee Dienstbühl & Çiğdem Üzüm "Sexualdelikte"

Könyv áttekintés: Tartalom és szerkezet

A "Sexualdelikte – Leitfaden für die Polizeipraxis und einen aktiven Opferschutz" (2024) egy német nyelvű kézikönyv, amely átfogó, gyakorlatorientált áttekintést nyújt a szexuális bűncselekményekről rendészeti szempontból. A munka 16 fejezetet ölel fel (plusz előszó, köszönetnyilvánítások és függelékek), amelyek logikus folytatásban vannak elrendezve az alapvető kontextustól a vizsgálati eljárásokon át az áldozatok támogatásáig és megelőzéséig. A főbb tartalmi szakaszok a következők:

- Alapvető kontextus: A szexuális bűncselekmények bevezetése és kriminológiai *"leltározása"*. Ez magában foglalja a kriminológia és a szexuális erőszak *fenomenológiájának kutatási módszereit* , megkülönböztetve a felnőttek és a gyermekek elleni bűncselekményeket. Áttekinti továbbá a németországi szexuális büntetőjogot (*Sexualstrafrecht*), felvázolva a szexuális bűncselekményekre vonatkozó legfontosabb jogi meghatározásokat és jogszabályokat.
- Viktimológia: A viktimológiáról szóló külön rész az áldozatok tapasztalatait vizsgálja (különös tekintettel a gyermekáldozatokra), és foglalkozik a *"hamis áldozatok"* – azaz a hamis állítások – jelenségével és az észlelt hitelességre gyakorolt hatásukkal. A szerzők hangsúlyozzák az áldozatpszichológia és a trauma megértésének fontosságát a hatékony rendőri munka szempontjából, és megvitatják, hogy a viktimológiai ismeretek hogyan befolyásolják a gyakorlatot.

- Kezdeti rendőrségi válasz: Gyakorlati útmutatást adnak a szexuális bűncselekmények bejelentéséhez és első reagálásához. Ez magában foglalja az első jelentés (*Anzeigenaufnahme*) és az *"Erster Angriff"* – az első cselekmények a bűncselekmény helyszínén – fogadására vonatkozó általános utasításokat. A könyv az első választ szakaszos lépésekre bontja: pl. *1. fázis: Kenntnisnahme* (az incidens tudomása), *2. fázis: Anfahrt zum Tatort* (utazás a helyszínre), *3. fázis: Eintreffen am Tatort* (érkezés), *4. fázis: Sicherung des Tatortbefundes* (objektív és szubjektív bizonyítékok biztosítása), *5. fázis: Übergabe* és *6. fázis: Dokumentation*. Részletes ellenőrző listákat biztosítanak a bizonyítékok és a bűncselekmény helyszínének biztosítására, hogy minden nyomozati cselekmény alapos és jogilag megalapozott legyen.
- Törvényszéki vizsgálat: Az orvosi/törvényszéki vizsgálatról szóló fejezet felvázolja a szexuális bűncselekmények tárgyi bizonyítékainak gyűjtésére vonatkozó eljárásokat. A " *vertrauliche Spurensicherung"* (bizalmas vagy névtelen bizonyítékok megőrzése) – egy olyan eljárás, amely lehetővé teszi az áldozatok számára, hogy törvényszéki mintákat vegyenek és tároljanak, még akkor is, ha nem emelnek azonnal vádat. Van egy szakasz a gyermekek törvényszéki orvosi vizsgálatáról is, amely hangsúlyozza a speciális megközelítéseket, amikor kiskorúakról van szó.
- Nyomozó interjú: A könyv kiterjedt tudósítást szentel a rendőrségi kihallgatási és kihallgatási technikáknak (*Vernehmung*). Útmutatást adnak az áldozatok empátiával és gondossággal történő kikérdezéséhez, valamint a gyanúsítottak hatékony kihallgatásához. Fontos, hogy vannak alfejezetek a speciális populációkról: gyermekek, fiatalkorúak, idősek, kognitív vagy érzékszervi fogyatékossággal élő egyének, nagyon hagyományos vagy "archaikus" kulturális háttérrel rendelkező személyek és nyelvi akadályokkal küzdők. E csoportok mindegyike személyre szabott kommunikációs stratégiákat igényel – például a gyermek tanúvallomástételi képességének felmérését, és különös figyelmet fordít a korlátozott nyelvtudással rendelkező áldozatokra vagy gyanúsítottakra. A szöveg jogi kontextust biztosít az interjúkhoz (pl. szükséges figyelmeztetések, tanúk jogai), valamint gyakorlati tippeket ad a traumaérzékeny kihallgatások megtervezéséhez és lebonyolításához. A hamis állítások kérdésével és az áldozat hitelességének értékelésével mind a nyomozási szakaszban, mind a bíróságon foglalkoznak, elismerve azokat az összetett tényezőket, amelyek befolyásolhatják a tanúvallomást.
- Kutatási betekintés: Annak érdekében, hogy a gyakorlatot empirikus bizonyítékokra alapozza, az egyik fejezet összefoglalja a szexuális bűncselekményekről szóló legújabb tanulmányokat, és kiemeli azok relevanciáját a vizsgálatok szempontjából. A szerzők például áttekintik a német büntető törvénykönyv 177. §-a szerinti bűncselekményekről (szexuális zaklatás/nemi erőszak) és a szexuális indíttatású gyilkosságokról szóló tanulmányokat, valamint az idegenek által elkövetett nemi erőszakkal kapcsolatos kutatásokat. Ezután nyomozási taktikát vezetnek le ezekből az eredményekből – az akadémiai meglátásokat (pl. az elkövető viselkedési mintái vagy az áldozat-elkövető kapcsolatok) gyakorlati tanácsokká alakítják át a rendőrség számára. A kutatások integrációja biztosítja, hogy az iránymutatás ne csak tapasztalaton, hanem bizonyítékokon is alapuljon.
- Digitális szexuális bűncselekmények: A kézikönyv elismeri a modern fejleményeket azáltal, hogy lefedi az internet által elősegített szexuális bűncselekményeket. Ez valószínűleg olyan témákat foglal magában, mint az online gyermekbántalmazási anyagok, az *internetes grooming* (kiskorúak online felkeresése) és a darkneten folytatott nyomozások. Az online bűncselekmények bevonásával a szerzők a szexuális bűncselekmények rendészetének gyorsan fejlődő frontjával és a digitális nyomozási készségek szükségességével foglalkoznak.

- Az ügy lezárása és jogi folyamata: A nyomozati szakaszon túllépve a könyv részletezi az ügy lezárásától a tárgyalásig (*Ermittlungsabschluss und der Weg zum Hauptverfahren*). Elmagyarázza, hogyan haladnak az ügyek a rendőrségi munka befejezése után: az ügyész döntése a vádemelésről vagy a vádemelés megszüntetéséről, a közbenső bírósági eljárás és a főtárgyalás megnyitása. Megvitatják a bizonyítékok bemutatását és a szakértői tanúkat a bíróságon szexuális bűncselekmények ügyeiben, az ítélet meghozatalát és a tárgyalás utáni megfontolásokat (például az ítélethozatalt követő intézkedéseket vagy fellebbezéseket). A szerzők különösen érintik az eljárás időtartamát és azt, hogy a gyakran hosszadalmas eljárás hogyan befolyásolhatja az áldozatokat, valamint az áldozat hajlandóságát a tanúskodásra az idő múlásával. A jogi út felvázolásával a könyv felkészíti a gyakorlókat az ügy teljes életciklusára, a kezdeti jelentéstől a végső ítéletig.
- Áldozatvédelem és támogatás: Jelentős részét az áldozatvédelemre (Opferschutz) és az áldozatsegítésre fordítják. Ez magában foglalja a szexuális bűncselekmények áldozatai számára elérhető jogi védelmet és kártérítést, például a kapcsolattartási tilalmat, az áldozat ügyvédjéhez való jogot és a kártérítési lehetőségeket (a szöveg hivatkozik Németország áldozatok kártérítéséről szóló törvényre, amelyet nemrégiben frissítettek az *SGB XIV*. szociális törvénykönyvben). A könyv a rendőrségi alapú áldozatvédelemmel is foglalkozik a gyakorlatban – például azzal, hogy a rendőrök hogyan tudják biztosítani az áldozatok biztonságát a nyomozás alatt és után. Felvázolja az áldozatok bírósági jogait (pl. *a nebenkläger* vagy a másodlagos ügyész szerepe, a vallomás során hozott védelmi intézkedések), és feltérképezi a támogató szolgálatok hálózatát (mind a kormányzati, mind a nem kormányzati szervek). A szerzők felsorolják a rendelkezésre álló tanácsadó központokat, forródrótokat és támogató szervezeteket – nők, gyermekek, sőt férfi áldozatok számára is –, és megvitatják, hogy a rendőrség hogyan tudja összekapcsolni az áldozatokat ezekkel az erőforrásokkal. Azonosítják továbbá a védelem ("Schutzlücken") fennmaradó hiányosságait és következményeit, és olyan területeket javasolnak, ahol további fejlesztésekre vagy reformokra van szükség. Ez az átfogó áldozatsegítő keret azt mutatja, hogy a könyv az áldozatgondozást a szexuális bűncselekmények kezelésének szerves részeként kezeli, nem pedig utólagos gondolatként.
- Megelőzés: A kortárs megközelítésekkel összhangban a könyv több szinten foglalkozik a szexuális erőszak megelőzésével. Vannak szakaszok a gyermekek megelőzéséről (pl. oktatási programok, a bántalmazás kockázatának csökkentésére irányuló tudatosság) és a felnőttek számára (például szexuális zaklatás vagy zaklatás elleni kampányok). A szerzők egyedülálló módon a potenciális elkövetőket célzó megelőzést is tárgyalják. Ez magában foglalhatja a bűncselekmény kockázatának kitett egyének beavatkozási programjaira való hivatkozást (például a német "Kein Täter werden" kezdeményezés, amely bizalmas terápiát kínál pedofil impulzusokkal küzdő embereknek). Az elkövetőközpontú megelőzés bevonásával a könyv elismeri a kiváltó okok és kockázati tényezők kezelésének fontosságát a szexuális erőszak csökkentésére irányuló szélesebb stratégia részeként. Az utolsó alfejezet a *megelőzési erőfeszítések "Gesamtbetrachtung"* (átfogó értékelése) bemutatja, értékeli, hogy mi működik, és hangsúlyozza a folyamatos közoktatás és az ügynökségek közötti együttműködés szükségességét.
- Rendészet és tiszti jólét: Egy egész fejezet ("*Professioneller Umgang und seelisches Gleichgewicht in der Polizeiarbeit") a* szexuális bűncselekményekkel foglalkozó rendőrök jólétének szentelte. A szerzők elismerik, hogy a szexuális bűncselekmények kivizsgálása – gyakran az áldozatok szorongató élményeivel, a gyermekek bántalmazásával vagy a felkavaró bizonyítékokkal – érzelmileg megterhelő lehet a bűnüldöző szakemberek számára. Ez a fejezet valószínűleg útmutatást ad a

professzionalizmus fenntartásához, miközben megbirkózik az érzelmi terheléssel, a stresszkezeléssel és esetleg kortárs vagy pszichológiai támogatás igénybevételével. A téma beillesztésével Dienstbühl és Üzüm igazodik a rendőri szervezetek növekvő tudatosságához a helyettes traumával és a súlyos bűncselekményekkel foglalkozó tisztek mentális egészségügyi szükségleteivel kapcsolatban.

- Következtetés és függelékek: A könyv egy *Abschließende Betrachtung-szal* (végső gondolatokkal) zárul, amely szintetizálja a tanulságokat, és talán további fejlesztésre szólít fel ezen a területen. A főszöveget követően egy átfogó függelék tartalmazza a gyors referenciaanyagokat: az *Opferhilfe* (áldozatsegítő ügynökségek) névjegyzékei, információk arról, hogy hol áll rendelkezésre a bizalmas bizonyítékok megőrzése a régiók között, a szexuális vagy gyermekbántalmazást ábrázoló anyagok hivatalos online jelentési portáljai, a nyomozók számára releváns adatbázisok és információs platformok, anonim tanácsadást biztosító forródrótok, gyermekek, fiatalok és férfi áldozatok speciális támogató szolgáltatásai, az áldozatok kártérítési kérelmeinek részletei és a szakemberek képzési lehetőségei. A kötetet a források bibliográfiája és a részletes mutató (Sachverzeichnis) egészíti ki. Ezek a források növelik a kézikönyv hasznosságát, lehetővé téve, hogy tanulási szövegként és referenciaként is szolgáljon a mindennapi rendőrségi gyakorlatban.

Összefoglalva, a *"Sexualdelikte"* úgy van felépítve, hogy tükrözze a szexuális bűncselekmények kezelésének teljes folyamatát: a jelenség és a jogi kontextus megértésétől az azonnali rendőri fellépésen és nyomozáson át a tárgyalótermi eljárásokig, az áldozatok utógondozásáig, a megelőzésig és még a tisztek öngondoskodásáig is. Ez a logikus felépítés, valamint az ellenőrző listák, infoboxok és forráslisták beépítése holisztikus eszköztárrá teszi a könyvet a rendőrség és a szexuális bűncselekményekkel foglalkozó kapcsolódó szakemberek számára.

Főbb érvek és megállapítások

A könyv során Dienstbühl és Üzüm számos kulcsfontosságú érvet és megállapítást fogalmaz meg, amelyek alátámasztják útmutatásukat:

- A bűnüldözés és az áldozatgondozás egyensúlya: *A Sexualdelikte központi tézise* az, hogy a szexuális bűncselekmények rendfenntartása *nehéz egyensúlyozást igényel* két imperatívusz között: a bűncselekmények kivizsgálására és büntetőeljárás alá vonására vonatkozó jogi kötelezettség teljesítése, valamint az áldozat jólétének védelme és tiszteletben tartása. A szerzők hangsúlyozzák, hogy ez a kettős felelősség kihívást jelent – "nehéz kötéltánc" ("*schwierigen Spagat")* –, de elengedhetetlen. A rendőröknek professzionálisan és szigorúan kell üldözniük az elkövetőket*, ugyanakkor* méltósággal, empátiával és traumáik iránti érzékenységgel kell bánniuk az áldozatokkal. Ez az érv az egész szövegben megismétlődik, mivel a bizonyítékgyűjtési és kihallgatási eljárások következetesen párosulnak az áldozat további traumájának minimalizálására vonatkozó tanácsokkal. A szerzők világossá teszik, hogy a hatékony bűnüldözés és az együttérző áldozattámogatás nem egymásnak ellentmondó, hanem egymást kiegészítő célok. Az áldozatok gondos kezelésével a tisztek nemcsak etikai kötelezettségeket teljesítenek, hanem gyakran javítják a bizonyítékok minőségét is (mivel a támogatott áldozat nagyobb valószínűséggel működik együtt és koherens beszámolót ad). Az előszó határozottan megjegyzi, hogy az áldozatok néha a szükséges nyomozati eljárásokat – törvényszéki orvosi vizsgálatokat és intenzív interjúkat – *"még rosszabbnak élik meg, mint maga a nemi erőszak",* kiemelve annak fontosságát, hogy mindent megtegyenek

annak érdekében, hogy ezek az eljárások a lehető legtisztelleteljesebbek és elviselhetőbbek legyenek.

- Hidegfejű objektivitás érzelmi kontextusban: Dienstbühl és Üzüm hangsúlyozzák, hogy a szexuális erőszak esetei gyakran erős érzelmeket váltanak ki a közvéleményben és a médiában, néha intenzív nyomást gyakorolnak a rendőrségre, és gyors igazságszolgáltatásra szólítanak fel. A szerzők azzal érvelnek, hogy a nyomozóknak higgadtnak és objektívnek kell maradniuk a feltöltött légkör ellenére. Emlékeztetik az olvasókat, hogy a rendőrségnek, mint bűnüldöző hatóságnak megbízatása van arra, hogy mind a terhelő, mind a mentő bizonyítékokat egyenlő gondossággal gyűjtse. Ez az álláspont megerősíti a méltányosság és a tisztességes eljárás elveit még a szörnyű bűncselekmények közepette is. A könyv óva int attól, hogy a közfelháborodás rövidebb időre tegye a megfelelő eljárást; Az alapos vizsgálat szolgálja az igazságot a legjobban. Ezt az érvet olyan esetekre való hivatkozás szemlélteti, mint Horst Arnold – egy nemi erőszakkal hamisan vádolt német tanár – téves elítélése, amelyet a könyv figyelmeztető példaként tárgyal. Arnold esete, amelyben egy ártatlan férfit hazugság alapján börtönöztek be, aláhúzza a nyomozati hibák és a hamis állítások pusztító következményeit. A szerzők azzal érvelnek, hogy a vádlottak jogainak védelme és az áldozatok követeléseinek gondos ellenőrzése végső soron mindenki érdeke: megakadályozza az igazságszolgáltatás tévedéseit, és megőrzi a közvélemény bizalmát a valódi áldozatok beszámolóiban. Lényegében a könyv egyik megállapítása az, hogy a "hamis áldozatok" esetei, bár ritkák, túlzott károkat okoznak – nemcsak a tévesen megvádoltak életét teszik tönkre, hanem *"óriási mértékben károsítják a valódi áldozatok hitelességét"*. Ez a kettős fókusz – a bűnösök üldözése és az ártatlanok védelme – a szexuális bűncselekmények ügyeiben végzett hivatásos rendőri munka sarokköveként jelenik meg.
- Speciális képzés és interdiszciplináris ismeretek szükségessége: A szerzők határozottan amellett érvelnek, hogy a szexuális bűncselekmények kezelése nem rutin a triviális értelemben – gyakoriságát tekintve rutinszerű, de *összetetlenségében és érzékenységében rendkívüli*. Ezért speciális képzést és tudást igényel. Szorgalmazzák, hogy a rendőrképzésben és a folyamatos szakmai fejlődésben jelentős figyelmet fordítsanak erre a témára. Maga a könyv képzési eszközként és referenciaként szolgál ennek az igénynek a kielégítésére. Egyik legfontosabb üzenete az, hogy a szexuális erőszakra adott hatékony válaszokat több tudományágnak kell tájékoztatnia. A szerzők kifejezetten *"interdiszciplináris útmutatóként" fogalmazzák meg a munkát, amely* a kriminológiára, a pszichológiára, a viktimológiára, a büntetőjogra, a törvényszéki tudományra (Kriminaltechnik) és a törvényszéki orvostanra támaszkodik. Ez azt jelzi, hogy egyetlen terület sem rendelkezik minden válasszal – a jogi ismereteket pszichológiai betekintéssel (pl. traumareakciók megértése), kriminológiai adatokkal (pl. elkövetői minták) és kriminalisztikai technikákkal (bizonyítékok megőrzése) kell kombinálni a szexuális bűncselekmények valódi kezeléséhez. A különböző területek integrálása önmagában is a könyv egyik megállapítása: az interdiszciplináris megközelítések adják a szexuális bűncselekmények legátfogóbb megértését. E perspektívák összefonásával Dienstbühl és Üzüm szemlélteti, hogy az elmélet hogyan befolyásolja a gyakorlatot. Például a trauma túlélőinek meghallgatásának pszichológiai elveit alkalmazzák a kihallgatási fejezetekben, és a jogi jogszabályok egyértelműen kapcsolódnak a nyomozási lépésekhez. A kutatási tanulmányok jelenléte a szövegben tovább hangsúlyozza ezt a pontot – az empirikus eredményeket konkrét rendőri taktikákká alakítják át. Összességében a szerzők azzal érvelnek, hogy a folyamatos tanulás és a tudományágakon átívelő kompetencia kritikus fontosságú ahhoz, hogy a rendőrség hatékony és tisztességes maradjon ezen a kihívásokkal teli területen.

- Áldozatközpontú és trauma-tudatos gyakorlatok: Egy másik kulcsfontosságú téma és ajánlás az áldozatközpontú gyakorlatok elfogadása. A könyv ismételten kiemeli az áldozat perspektíváját – amelyet a szövegben *"Opfererleben"-nek* (áldozati élménynek) neveznek –, és arra ösztönzi a rendőrséget, hogy traumatudatos technikákkal közelítsék meg az áldozatokat . Ez olyan egyszerű, de fontos megállapításokat tartalmaz, mint például: a tiszt interjújának módja vagy újratraumatizálhatja, vagy segíthet az áldozatnak visszanyerni az irányítás érzését. A szerzők kommunikációs tippeket és viselkedési irányelveket adnak a traumatizált egyénekkel való interakcióhoz, legyen szó felnőttekről vagy gyerekekről. Például valószínűleg azt tanácsolják, hogy együttérző nyelvezetet használjon, kerülje a hibáztatást, biztosítsa a magánéletet az interjúk során, és az áldozat kényelme szerint ütemezze a folyamatot. Hangsúlyozzák a *hallgatási készségeket* és a kérdések feltevését válaszok javaslata nélkül (mind a megbízható információk megszerzése, mind az újbóli áldozattá válás elkerülése érdekében). A viktimológiai fejezet jelentős megállapítása, hogy a traumareakciók (például késleltetett jelentés, töredezett emlékek vagy érzelmi zsibbadás) megértése kulcsfontosságú ahhoz, hogy a tisztek ne értelmezzék félre ezeket a viselkedéseket a hitelesség hiányaként. A "Glaubhaftigkeit" (hitelesség) és a hamis állítások külön szakaszának beillesztése azt sugallja, hogy a szerzők elhatárolják a valódi trauma okozta következetlenségeket és a szándékos hazugságokat. Érvelésük az, hogy a megfelelően képzett tisztek jobban felismerik ezt a különbséget, ezáltal hatékonyabban támogatják a valódi áldozatokat, miközben kiszűrik a néhány hamis jelentést.
- Alaposság és professzionalizmus a bíróságon elfogadható eredményekhez: A kézikönyv hangsúlyozza, hogy a vizsgálatok aprólékos professzionalizmusa nem alku tárgya, tekintettel a nagy tétre. Dienstbühl és Üzüm gyakran visszatér arra a pontra, hogy a bizonyítékokat *"gerichtsverwertbar"* (bíróság által elfogadható) módon kell összegyűjteni és kezelni. Ez magában foglal mindent, a bűncselekmények helyszíneinek biztosításától és dokumentálásától kezdve a törvényszéki minták címkézéséig és tárolásáig, valamint az interjúk rögzítéséig. A legfontosabb tanulság a szabványosított eljárások és ellenőrző listák népszerűsítése annak biztosítása érdekében, hogy nyomás alatt egyetlen kritikus lépést se hagyjanak figyelmen kívül. Például az első válasz szakaszos megközelítése és a bizonyítékok csomagolására/tárolására vonatkozó részletes útmutatás tükrözi a szerzők alapossághoz való ragaszkodását. *A* könyv egyik megállapítása, hogy az ilyen módszeres megközelítések nemcsak az elkövető azonosításának esélyét növelik, hanem megvédik a nyomozást a jogi kihívásoktól (pl. a bizonyítékok kidobása a bíróságon szennyeződés vagy nem megfelelő gyűjtés miatt). A fejezetekben szétszórt infoboxok és ellenőrző listák megerősítik ezt az üzenetet: gyors emlékeztetőként szolgálnak a tisztek számára, hogy lépésről lépésre kövessék a legjobb gyakorlatokat. Összefoglalva, a szerzők azzal érvelnek, hogy a szisztematikus, gondos rendőri munka különösen fontos a szexuális bűncselekmények esetében, amelyek összetettek lehetnek és erősen megvizsgálhatók a bíróságon. Ezt a pontot a bírálók is visszhangozzák – amint azt az egyik recenzióban megjegyezték, a könyv szisztematikus és világos megközelítése nagy erősség.
- Együttműködés és hálózatépítés: Dienstbühl és Üzüm a rendőrség és az áldozatsegítő szolgálatok közötti szorosabb hálózatépítést is szorgalmazza. Kifejezetten kijelentik, hogy a szexuális bűncselekmények hatékony kezeléséhez szoros együttműködésre van szükség külső partnerekkel, például áldozatsegítő szervezetekkel, tanácsadó központokkal, kórházakkal, gyermekvédelmi szolgálatokkal stb. A könyv arra ösztönzi a tiszteket, hogy ne elszigetelten működjenek, hanem összehangolt válasz részeként vegyenek részt ezekkel az ügynökségekkel. Az érv itt kettős: először is, az áldozatok holisztikusabb támogatást kapnak, ha a rendőrség megfelelő szolgáltatásokkal

(tanácsadás, menedékhely, jogi segítségnyújtás stb.) kapcsolja össze őket, másodszor pedig a rendőrségi nyomozások profitálhatnak a szexuális traumákra szakosodott szociális munkások, pszichológusok és orvosok szakértelméből. Azzal, hogy a függelékben szerepeltetik a különböző Opferhilfeeinrichtungen (áldozatsegítő intézmények) elérhetőségeit és leírását, a szerzők gyakorlati üzenetet küldenek arról, hogy a kapcsolatfelvétel a tiszt munkájának része. Még azt is jelzik, hogy ennek a hálózatépítésnek *"személyesen és szoros együttműködésben"* kell történnie (*"persönlich und in enger Kooperation"),* hangsúlyozva, hogy az ügynökségek közötti kapcsolatokat aktívan ápolni kell ahhoz, hogy hatékonyan működjenek. A levont legfontosabb következtetés az, hogy egy jól kiépített hálózat nagymértékben javítja az áldozatok eredményeit és növeli a nyomozás hatékonyságát. Ez az együttműködési álláspont tükrözi a kortárs legjobb gyakorlatokat (amelyeket más *kontextusban gyakran multidiszciplináris megközelítésnek* vagy *SART-nak neveznek*), és a szerzők a szexuális bűncselekmények mai kezelésében elengedhetetlennek tartják.

- Megelőző és előretekintő megközelítés: Végül a könyv megállapítja, hogy a szexuális erőszak kezelése nemcsak a bűncselekményekre való reagálásról szól, hanem a megelőzésről és a társadalmi tudatosságról is. A megelőzésnek szentelt fejezettel (beleértve a potenciális elkövetőket célzó intézkedéseket) a szerzők előretekintő érvet fogalmaznak meg: a rendőrségnek oktatás, közösségi programok és a veszélyeztetett egyének támogatása révén kell részt vennie a szexuális bűncselekmények megelőzésében. Ebben benne rejlik az az elképzelés, hogy a bűnüldözésnek szerepe van a szexuális erőszak csökkentésére irányuló szélesebb körű társadalmi erőfeszítésekben, nem csak a tények utólagos végrehajtásában. Valószínűleg kiemelik a meglévő megelőző kezdeményezéseket, és sürgetik azok megerősítését. Ez a progresszív nézet összhangban van a jelenlegi kriminológiai gondolkodással, miszerint a tisztán elnyomó megközelítés nem elegendő az olyan problémák kezelésére, mint a gyermekek szexuális zaklatása vagy a sorozatos szexuális bűncselekmények. Az elkövetőközpontú megelőzés szerzői általi beillesztése azt sugallja, hogy egyes elkövetők elrettenthetők vagy megreformálhatók, ha a beavatkozás korán történik (például terápia a deviáns szexuális érdeklődéssel rendelkezők számára). Ezért a megelőzésnek több szinten kell működnie – a potenciális áldozatok felhatalmazása (tudatosság révén), a bűnözés lehetőségeinek megszüntetése (társadalmi és technológiai intézkedésekkel) és a potenciális elkövetők kezelése (kezelés vagy megfigyelés révén). A *megelőzésről szóló "Gesamtbetrachtung"* valószínűleg szintetizálja ezeket a pontokat, azzal érvelve, hogy az átfogó megelőzési stratégia mind a közbiztonság, mind a büntető igazságszolgáltatási rendszer terheinek hosszú távú csökkentése érdekében szolgál.

Összefoglalva, a *Sexualdelikte legfontosabb érvei* a következőképpen foglalhatók össze: a rendőrségnek egyszerre kell buzgó nyomozónak és empatikus védelmezőnek lennie, akiket interdiszciplináris ismeretek és gondos módszerek vezérelnek; az igazságot objektíven és a tisztességes eljárás tiszteletben tartásával kell folytatni, még a közfelháborodás közepette is; az áldozatok szükségletei és jogai központi szerepet játszanak, traumatudatos gyakorlatokat és támogató hálózatokkal való együttműködést igényelnek; a folyamatos tanulás és a megelőzés pedig elengedhetetlen ahhoz, hogy a társadalom szexuális bűncselekmények kezelésének előmozdítása. A Dienstbühl és az Üzüm által bemutatott megállapítások és ajánlások következetesen megerősítik ezeket az elveket, és az egyik bíráló szerint *"mélyreható és világos"* tartalmat kínálnak, amely felkészíti a tiszteket a szexuális bűncselekmények *"körültekintő, professzionális és bírósági biztos kezelésére".*

A munka módszertani megközelítése

Dienstbühl és Üzüm módszertani megközelítése a *Sexualdelikte-ben* abban különbözik, hogy rendkívül gyakorlatias, mégis tudományos kutatáson és jogon alapul. Ahelyett, hogy eredeti empirikus tanulmányokat végeznének, a szerzők a meglévő ismeretek és legjobb gyakorlatok szintetizátoraként működnek, és gyakorlati útmutatót készítenek a gyakorló szakemberek számára. Megközelítésük legfontosabb szempontjai a következők:

- Interdiszciplináris integráció: Módszertanilag a könyv több terület metszéspontjában áll. A szerzők szándékosan szövik össze a jogi elemzést, a kriminológiai adatokat, a viktimológiai betekintést és a törvényszéki tudományt minden egyes tárgyalt témában. Például a nyomozati eljárások magyarázatakor a vonatkozó jogi kódexekre hivatkoznak (a német Strafgesetzbuchból és a Strafprozessordnungból), hogy az olvasók megértsék a jogszabályi keretet. Az áldozatok megkérdezésekor pszichológiai és viktimológiai elveket is figyelembe vesznek (pl. hogyan befolyásolhatja a trauma az emlékezetet vagy a viselkedést). A kriminológiai kutatást a tanulmányokról szóló külön fejezet vezeti be, amely tudományos bizonyítékot szolgáltat a különböző állításokhoz (például bizonyos bűncselekmények előfordulása vagy az elkövetők jellemzői). Ez az interdiszciplináris módszertan tükrözi az akadémiai szigort – hiteles forrásokra támaszkodva –, miközben mindent a területen alkalmazhatóra szab. A szerzők maguk is rendőrségi és tudományos háttérrel rendelkeznek (Prof. Dr. Dienstbühl a rendőrakadémia professzora, és valószínűleg M.A. Üzüm is), ami jól pozícionálja őket az elmélet és a gyakorlat összekapcsolására.
- Didaktikai eszközök használata: A szerzők didaktikai megközelítést alkalmaznak, amely alkalmas egy képzési és referencia kézikönyvre. A szöveg számos infoboxot, ellenőrzőlistát és kiemelt tippeket tartalmaz. Ezek az elemek módszertanilag jelentősek, mert az összetett eljárásokat lépésről lépésre lebontják, ami a rendőrségi kézikönyvekben bevett pedagógiai technika. Például egy ellenőrzőlista felsorolhatja azokat a műveleteket, amelyeket a tisztnek meg kell tennie a nemi erőszak helyszínének biztosítása során (pl. a helyszín lezárása, törvényszéki orvos hívása, ágynemű vagy ruházat megőrzése bizonyítékként stb.). Az infoboxok valószínűleg gyors összefoglalókat tartalmaznak a fontos fogalmakról – például egy doboz felsorolhatja az áldozatok viselkedésének traumájának mutatóit, vagy az első interjú során felteendő kulcsfontosságú kérdéseket. Az információk ezekbe a hozzáférhető formátumokba történő csomagolásával a szerzők elismerik, hogy közönségüknek (rendőrhallgatóknak vagy aktív tiszteknek) gyakran tömör, gyakorlatban hasznosítható útmutatásra van szükségük. Ez a módszer segíti a gyors tanulást, és lehetővé teszi, hogy a könyv gyors referenciaként működjön a terepen. Módszertani szempontból a könyv nem csak magyarázó; tanulságos, célja, hogy készségeket és heurisztikát adjon át, mint tudást.
- Esetpéldák és forgatókönyvek: Bár az összefoglaló nem tartalmazza kifejezetten, a valós esethivatkozások (pl. Horst Arnold esete) beillesztése azt sugallja, hogy a szerzők esettanulmányokat vagy szemléltető forgatókönyveket használnak pontjaik rögzítésére. Módszertanilag ez arra szolgál, hogy bemutassa, hogyan alkalmazhatók az elvek a valós helyzetekben. A forgatókönyv-alapú magyarázatok valószínű jelenléte (pl. egy hipotetikus vizsgálat leírása az elejétől a végéig) pedagógiai megközelítés az olvasó bevonására és konkrét kontextus biztosítására. Lehetővé teszi a szerzők számára, hogy rávilágítsanak a lehetséges buktatókra (például minden vád igaz vagy hamis feltételezésének következményeire), és bemutassák az ajánlott gyakorlatokat a gyakorlatban. Ez az esetorientált módszer a kriminológiai szakirodalom technikáit tükrözi, ahol mérföldkőnek számító eseteket elemeznek a tanulságok alapján.

- Átfogóság és szisztematikus szervezés: A módszertan magában foglalta a tartalom gondos szervezését is, hogy átfogó, mégis szisztematikus legyen. A szerzők úgy alakították ki a könyvet, hogy kövesse az eset kronológiáját, ami logikus módszer annak biztosítására, hogy egyetlen fázist se hagyjanak figyelmen kívül. A tág kontextusból kiindulva (mik azok a szexuális bűncselekmények, milyen gyakran fordulnak elő, milyen törvények vonatkoznak), majd az első jelentésen, a bizonyítékok gyűjtésén, a gyanúsítottak kihallgatásán stb. keresztül haladva tükrözi a rendőrség tényleges munkafolyamatát. Ez a szisztematikus elrendezés módszertani választás, amely segít az olvasóknak az információkat gondolatban feltérképezni a munkafeladataikra. Megakadályozza a töredékes tudást azáltal, hogy minden elemet kontextusba helyez ("miért van szükség erre a lépésre, és mi következik?"). A bírálók külön dicsérték a könyv *"szisztematikus"* (szisztematikus szerkezetét) és egyértelműségét, ami azt jelzi, hogy ez a megközelítés sikeresen hozzáférhetővé és logikussá tette a tartalmat.
- Naprakész és normatív források: Az útmutató összeállításakor a szerzők nyilvánvalóan aktuális forrásokra támaszkodtak – a legújabb törvényekre, kortárs tanulmányokra és naprakész intézményi forrásokra hivatkozva. Például az *SGB XIV* (a szociális törvénykönyv szakasza, amely 2024-től szabályozza az áldozatok kártérítését Németországban) említése azt mutatja, hogy a legújabb jogi fejleményeket is tartalmazták. A bibliográfia valószínűleg friss tudományos cikkeket, hivatalos bűnügyi statisztikákat és irányelveket tartalmaz (esetleg olyan dokumentumokra hivatkozva, mint a rendőrségi szolgálati szabályzatok vagy a törvényszéki protokollok). E források módszeres beépítésével a szerzők biztosítják, hogy a kézikönyv tartalma bizonyítékokon alapuló és hiteles legyen. Ez a megközelítés megerősíti ajánlásaik hitelességét. Normatív módszertant is tükröz: tanácsaikat a jogi normákhoz és a kialakult normákhoz igazítják (pl. az isztambuli egyezmény iránymutatásai a szexuális erőszak túlélőinek kezeléséről, vagy a Német Rendőrakadémia nyomozói képzésre vonatkozó szabványai, ha ezekre hivatkoznak). A szöveg hangvétele tehát nemcsak leíró ("mi történik"), hanem előíró ("mi történjen"), amely a rendőri munkát és az áldozatok jogait szabályozó normatív keretekben gyökerezik.
- Közönségközpontú megközelítés: Módszertanilag a *Sexualdelikte* a célközönségre van szabva – elsősorban a képzésben vagy aktív szolgálatban lévő rendőrökre, de az áldozatsegítő szakemberekre is. A szerzők kifejezetten kijelentik, hogy a könyv rendőrhallgatóknak, továbbképzésben részt vevő tiszteknek, sőt az áldozatsegítő szolgálatok tanácsadóinak is íródott. Ez tükröződik a stílusban: valószínűleg világos, közvetlen nyelvezet a kifejezések és mozaikszavak definícióival (a rövidítések listája megerősíti ezt az alaposságot). A fogalmakat azzal a feltételezéssel magyarázzák, hogy az olvasó nem jogász vagy pszichológus, ezért tisztázni kell az ezeken a területeken található zsargont. A szerzők megközelítése pragmatikus: minden szakasz arra a gyakorlati kérdésre ad választ, hogy ki, mit, mikor, hogyan és miért rendészeti szempontból. Például a jogi fejezetben az elvont jogelmélet helyett feltehetően felsorolják a releváns bűncselekményeket (például az StGB szexuális zaklatás 177. §-át, az StGB gyermekbántalmazás 176. §-át stb.), és világosan elmagyarázzák, hogy mindegyik milyen viselkedést takar, és milyen elemeket kell bizonyítani. A törvényszéki fejezetben valószínűleg felvázolják, mit jelent az orvosi vizsgálat, és mi a tiszt szerepe (pl. az áldozat beleegyezésének biztosítása, bizonyítékkészletek szállítása a laboratóriumba). Ez a használhatóságra való összpontosítás módszertani álláspont: a benne foglalt információ mértéke az, hogy segítik-e a tisztet a munkájuk jobb elvégzésében, vagy hatékonyabban támogatják-e az áldozatot. Bármi, ami idegen vagy túlságosan akadémikus, le van vágva. Az eredmény egy karcsú, de gazdag tudásgyűjtemény, amely átível az akadémiai mélységen és a gyakorlatiasságon.

A könyv módszertani megközelítése lényegében alkalmazott interdiszciplináris tudományként jellemezhető. Dienstbühl és Üzüm hozzáértő kurátorokként működnek, és a jog, a kriminológia, a szociológia, az orvostudomány és a pszichológia szálait egy koherens képzési kézikönyvbe egyesítik. Szisztematikus esetalapú struktúrát alkalmaznak, ellenőrző listákkal és példákkal erősítik meg a tanulást, és soha nem tévesztik szem elől a végfelhasználót – a rendőrt vagy az útmutatást kérő támogató munkatársat. Ez a módszertan biztosítja, hogy a tartalom ne csak megtanulható legyen, hanem *valós forgatókönyvekben is könnyen alkalmazható* legyen , ezáltal elérve a könyv célját, mint a rendőrségi gyakorlat "Leitfaden" (útmutatója).

Jogi, kriminológiai és szociológiai keretek

Jogi keret: A *Sexualdelikte lényegében* a szexuális bűncselekményekre vonatkozó német jogi keretre támaszkodik. A *"Das Sexualstrafrecht" című fejezet* felvázolja a német büntető törvénykönyv (StGB) vonatkozó szakaszait, amelyek valószínűleg a következők: az StGB 177. §-a (szexuális zaklatás, beleértve a nemi erőszakot is – a 2016-os *"Nein heißt Nein"* törvénnyel megújított, hogy beleegyezésközpontú legyen), 174. § és azt követő szakaszok. StGB (kiskorúak szexuális zaklatása, gyámságok bántalmazása stb.), az StGB 184i. §-a (szexuális zaklatás, 2016-ban vezették be), valamint a gyermekek szexuális kizsákmányolásáról és pornográfiájáról szóló törvények köre (184b. §, 184c stb., megjegyezve, hogy 2021-ben ezeket a bűncselekményeket súlyos bűncselekményekké minősítették át). E törvények kifejtésével a szerzők megadják azt a büntetőjogi keretet, amely meghatározza, hogy mi minősül szexuális bűncselekménynek Németországban. Ez kulcsfontosságú a rendőrség számára, mivel nyomozati tevékenységüknek igazodnia kell az egyes bűncselekmények elemeihez (például annak megértése, hogy a beleegyezés hiánya a 177. § kulcsfontosságú eleme, vagy hogy bizonyos kapcsolatok a cselekményeket a 174. § szerinti súlyos bűncselekményekké alakítják). A könyv a büntetőeljárási törvénykönyv (StPO) eljárásjogi vonatkozásaival is foglalkozik, mint például az áldozat/tanú meghallgatásának megfelelő lefolytatása (az StPO 58a. §-a említhető a kiszolgáltatott áldozatok videovallomásában) és a gyanúsítottak jogai a kihallgatás vagy a bizonyítékgyűjtés során (pl. bizonyos testi vizsgálatokra vonatkozó parancskövetelmények).

Az áldozatok jogairól szóló jogszabályok tekintetében a szöveg olyan kereteket foglal magában, mint az áldozatok kártérítéséről szóló törvény (jelenleg az SGB XIV-ben), az áldozatok jogainak reformjáról szóló törvények (Opferrechtsreform, amely 2015–2017-ben megerősítette az áldozatok eljárási jogait), valamint az Opferschutz (áldozatvédelem) rendelkezései a német jogban. A "jogi áldozatvédelemről és kártérítésről" szóló szakaszok beillesztése olyan törvények megvitatására utal, mint az erőszak védelméről szóló törvény (*Gewaltschutzgesetz*, a távoltartási végzések szempontjából) és a szövetségi áldozati kártérítési törvény (jelenleg SGB XIV), amely pénzügyi kártérítést és terápiát biztosít az erőszakos bűncselekmények áldozatainak. A szerzők valószínűleg az Isztambuli Egyezményre hivatkoznak (amelyet Németország 2018-ban ratifikált), a nők elleni erőszak elleni küzdelem és az áldozatok támogatásának normáit meghatározó nemzetközi keretrendszerre, mivel ez befolyásolta a nemzeti politikákat.

Összességében a könyv jogi kerete biztosítja, hogy az olvasók ismerjék a törvény betűjét és az igazságszolgáltatási rendszer elvárásait: milyen bűncselekményeket vádoljanak, hogyan őrizzék meg a bizonyítékok láncolatát, hogyan tartsák tiszteletben a vádlottak jogait (hogy elkerüljék a bizonyítékok kidobását), és hogyan tartsák fenn az áldozatok védelemhez és részvételhez való jogát. Azáltal, hogy minden gyakorlati ajánlást jogszabályi rendelkezésekre alapoznak, Dienstbühl és Üzüm biztosítja, hogy a tanácsadás ne csak hatékony, hanem jogilag is megfelelő legyen.

Kriminológiai keret: Kriminológiailag *a Sexualdelikte* a szexuális bűncselekmények empirikus és elméleti megértésén alapul. A *"Sexualdelikte in der kriminologischen Bestandsaufnahme"* (szexuális bűncselekmények kriminológiai felmérésben) fejezet azt sugallja, hogy a szerzők adatokat mutatnak be e bűncselekmények előfordulásáról és jellemzőiről. Valószínűleg a Polizeiliche Kriminalstatistik (PKS) – Németország rendőrségi bűnügyi statisztikái – alapján olyan kontextust adnak, mint például a nemi erőszak vagy gyermekbántalmazás eseteinek bejelentésének gyakorisága, a felderítési arányok, az áldozat-elkövető kapcsolatok stb. A *"Dunkelfeld"* (a bűnözés sötét alakja) említése a Google Könyvek kivonatában azt sugallja, hogy a tényleges előfordulás és a bejelentett esetek közötti szakadékot is kezelik, ami kulcsfontosságú kriminológiai fogalom, különösen a szexuális erőszak szempontjából releváns (köztudottan aluljelentett).

A *fenomenológiai* alfejezeteket (felnőtt vs. gyermek szexuális erőszak) valószínűleg tipikus forgatókönyvek kriminológiai kutatásai informálják: pl. felnőttkori szexuális erőszak, gyakran ismert elkövetők (partnerek, ismerősök) részvételével, szemben a családtagok vagy gondozók által gyakran elkövetett gyermekek szexuális bántalmazásával. A szerzők felhasználhatják a kriminológiai irodalomból származó szexuális bűnözők tipológiáit – például az erőszaktevőket (hatalom motiválta, harag motiválta, szadista stb.) vagy a gyermekbántalmazókat (szituációs vs. preferenciális elkövetők) osztályozzák. Hivatkozhatnak olyan kutatókra, mint A. Nicholas Groth vagy az FBI viselkedéstudományi eredményeire, amennyiben nyomozati jelzéseket (például elkövető MO-mintákat) tájékoztatnak.

A tanulmányokat összefoglaló fejezet közvetlen kriminológiai keretet biztosít: konkrét tanulmányok (köztük esetleg német kriminológusok vagy a Szövetségi Bűnügyi Rendőrség kutatási osztályának tanulmányai) tárgyalásával a könyv bemutatja, hogy az empirikus eredmények hogyan támasztják alá a gyakorlatot. Például egy tanulmány az StGB 177. §-ának bűncselekményeiről felfedhet valamit a nemi erőszak eseteinek kontextusáról a 2016-os törvénymódosítás után (talán megjegyezve a bejelentett esetek számának növekedését a kibővített definíció miatt, vagy a "beleegyezés" értékelésének változását). A "szexuális jellegű gyilkosságokról" szóló tanulmány valószínűleg a németországi szexuális gyilkossági esetekre vonatkozó kriminológus adatokra hivatkozik (valószínűleg egy BKA tanulmányra vagy olyan emberek tudományos munkájára támaszkodva, mint Dietmar Seidler vagy más szexuális gyilkossági szakértők). Ezek az adatvezérelt betekintések kriminológiai keretet alkotnak az elkövetők viselkedésének és kockázati tényezőinek megértéséhez – döntő fontosságúak a nyomozók számára a gyanúsítottak profilozása vagy az eszkaláció előrejelzése során (pl. annak felismerése, hogy egy szexuális bűnözőt halálos erőszak elkövetésének veszélye is fenyegethet).

A szerzők a kriminológiát és a pszichológiát áthidaló viktimológiai elméletet is alkalmazzák. A viktimológia nyilvánvaló az áldozatok reakcióiról, egyesek miért késlelteti a jelentést, és olyan mintákban, mint az ismétlődő áldozattá válás vagy a sebezhetőségi tényezők. Az olyan fogalmakkal, mint a *"másodlagos áldozattá válás"* (az érzéketlen intézmények által okozott trauma) és a *"nemi erőszak mítoszai"* (hamis társadalmi hiedelmek, amelyek befolyásolhatják a hitelesség értékelését) implicit módon lehet kezelni, amikor tanácsot adnak az interjúk lebonyolításához vagy a tanúvallomások értékeléséhez. A hamis vádak jelenségeire való hivatkozással a hamis jelentések elterjedtségéről szóló kriminológiai vitákba keverednek (tanulmányok azt mutatják, hogy ezek egy kis kisebbség, gyakran 2-8% -ot becsülnek, de nagy horderejű kivételekkel). A hitelesség kezelésében hivatkozhatnak a kritériumalapú tartalomelemzésre (CBCA) vagy hasonló törvényszéki pszichológiai eszközökre, amelyeket Németországban használnak a tanúvallomások hitelességének értékelésére szexuális zaklatási

ügyekben, amely a német kriminológiában és törvényszéki pszichológiában széles körben tanított módszertani keret.

Összefoglalva, a könyv kriminológiai kerete az, amely a szexuális bűncselekményeket adatokon és elméleten keresztül vizsgálja: annak megértése, hogy ki követi el ezeket a bűncselekményeket, kik ellen, hogyan és miért, valamint az áldozatokra gyakorolt hatás és a jelentéstétel dinamikájának megértése. Ez a keretrendszer egy tájékozottabb vizsgálati megközelítést támogat, amely túlmutat az intuíción, csökkentve az elfogultságot (például korrigálja azt a téves feltételezést, hogy a nemi erőszakot általában idegenek követik el sötét sikátorokban – amikor a statisztikák azt mutatják, hogy többnyire ismert személyek követik el). A szerzők ezeket a meglátásokat felhasználják a tévhitek megcáfolására, és a tiszteket a legrelevánsabb vizsgálati irányokra való összpontosítás felé irányítják.

Szociológiai keret: Bár a könyv elsősorban a jog és a kriminológia köré irányul, a szexuális erőszak szociológiai dimenzióival is foglalkozik. Az egyik szociológiai szempont a szexuális bűncselekményekről szóló közvélemény és média diskurzusa. Mint említettük, az előszó megjegyzi, hogy a szexuális erőszakot *"érzelmileg és hevesen megvitatják a nyilvánosság és a média során"*. Ez azt sugallja, hogy a szerzők a rendőri munkát a társadalmi attitűdök és nyomások kontextusába helyezik. Hallgatólagosan szociológiai keretet használnak, amikor azt tanácsolják a rendőröknek, hogy legyenek tudatában annak, hogyan érzékelik ezeket a bűncselekményeket – például a nagy horderejű esetek felkelthetik a média őrületét, és az olyan kérdések, mint a nemi politika (pl. #MeToo mozgalom), befolyásolhatják az áldozatok hajlandóságát vagy az ügyek rendőrségi kezelésének ellenőrzését. A könyv valószínűleg érinti a társadalmi nézetek alakulását – például a házasságon belüli nemi erőszak és a szexuális zaklatás csak viszonylag nemrégiben vált széles körben elismertté a társadalomban és a jogban. E változások elismerésével a szerzők a jogi keretet szociokulturális kontextusába helyezik (bemutatva, hogy a törvények hogyan követik a társadalmi megértést, például a nemi erőszak beleegyezésen alapuló definíciójára való áttérést, amely tükrözi azt a társadalmi konszenzust, hogy *a "nem azt jelenti, hogy nem").*

Egy másik szociológiai elem a kulturális sokszínűség és a migrációs háttér figyelembevétele a szexuális bűncselekmények esetében. A szöveg említése *az "archaisch geprägtes Weltbild"-ben* (archaikus formájú világnézet) rendelkező személyekről olyan forgatókönyvet jelent, amelyben az áldozatok vagy gyanúsítottak nagyon hagyományos vagy patriarchális kultúrákból származnak. A szerzők valószínűleg megvitatják, hogy egyes közösségekben a szexuális bűncselekmények bejelentése megbélyegzést hordozhat, vagy hogy a "becsület" fogalma és a családi nyomás hogyan akadályozhatja a nyomozást. Ezzel szociológiai lencsét alkalmaznak a kulturálisan érzékeny megközelítések tanácsára. Például, ha egy túlélő attól tart, hogy kiközösítik a közösségét, a rendőrség módosíthatja a titoktartás biztosításának módját, vagy bevonhatja a közösségi összekötő tisztviselőket. A szociológiai keret itt a kulturális kompetencia – annak megértése, hogy a társadalmi és kulturális tényezők hogyan befolyásolják a viselkedést és a felfogást a szexuális bűncselekmények esetében.

Ezenkívül a könyv megelőzésének szociológiai dimenziója is van. A megelőző intézkedések gyakran magukban foglalják a közoktatási kampányokat (a társadalmi normák kialakítása), az iskolai programokat (a fiatalok szocializációjának kezelése), valamint a férfiak és fiúk bevonását a megelőzésbe (az erőszakot toleráló férfiassági normák kezelése). A potenciális elkövetők megelőzésével a szerzők olyan kérdések kezelésére utalnak, mint a pornográfia befolyása, a mérgező kortárscsoportok vagy a deviáns viselkedés korai jelei – amelyek mindegyike keresztezi a társadalmi körülményeket. Hivatkozhatnak szociológiai

tanulmányokra az olyan tényezők közötti összefüggésről, mint az alkohol, az éjszakai élet vagy az online szubkultúrák (*pl.* a szexuális erőszakot normalizálók) és a szexuális bűncselekmények előfordulása között.

Végül a hálózatépítés és a több ügynökség közötti együttműködés hangsúlyozása az intézmények szociológiai megértésére is támaszkodik. A szerzők elismerik, hogy a rendőrség egy nagyobb társadalmi rendszer része, amely reagál a szexuális erőszakra. A civil szervezetekkel, az egészségügyi ellátással és a szociális szolgáltatásokkal való együttműködést az a gondolat támasztja alá, hogy az összetett társadalmi problémák összehangolt társadalmi válaszokat igényelnek. Ez tükrözi a közösségi rendészet és az integrált szolgáltatásnyújtás kereteit – lényegében szociológiai modelleket arról, hogy az intézmények hogyan tudják közösen kezelni az olyan kérdéseket, mint a szexuális erőszak, amelyeknek jogi, pszichológiai és társadalmi vonatkozásai vannak.

Összefoglalva, *a Sexualdelikte* sokrétű kereten nyugszik. Jogilag a német büntető- és áldozati jogban gyökerezik; kriminológiailag magában foglalja az empirikus kutatást és a viktimológiai elméletet; Szociológiailag tisztában van a kulturális kontextusokkal, a közbeszéddel és az intézményi együttműködés fontosságával. Ez a gazdag keretrendszer biztosítja, hogy a szerzők útmutatása jól lekerekített legyen. A könyvet használó rendőröket arra ösztönzik, hogy gondolkodjanak jogászként (ismerik a törvényt), mint a kriminológusok (adatok és elmélet felhasználásával), és mint a szociális munkások (az emberi és közösségi tényezők megértése). Pontosan ezeknek a perspektíváknak a keveréke teszi a könyvet *interdiszciplinárissá,* és felkészíti az olvasókat arra, hogy a szexuális bűncselekmények eseteit jogilag megalapozott, tudományosan tájékozott és társadalmilag tudatos módon kezeljék.

A jelenlegi viták és fejlemények kezelése a területen

A Sexualdelikte közvetlenül részt vesz a szexuális bűncselekmények területén zajló számos aktuális vitában és legújabb fejleményben, tükrözve a jog, a politika és a társadalmi attitűdök 2020-as évek közepétől alakuló tájképét:

- Jogi reformok és "modernizált" szexuális bűncselekmények definíciói: A könyv a közelmúltbeli németországi jogi reformok következményeivel foglalkozik, biztosítva, hogy az olvasók a szexuális bűncselekményekre vonatkozó törvények legújabb ismereteivel működjenek. Például az StGB 177. §-ának 2016-os reformja (a nemi erőszak és a szexuális zaklatás beleegyezésen alapuló meghatározására való áttérés) és az StGB 184i. §-ának (szexuális zaklatás) bevezetése jelentős fejleményeket jelentett. *A "rechtlichen Rahmen" lefedésével* és a feltételek frissítésével a szerzők felkészítik a tiszteket az újabb törvények megfelelő végrehajtására. Egy másik jelentős fejlemény a 2021-es reform volt, amely a gyermekek szexuális zaklatását (StGB 176. §) *Verbrechenné* (súlyos bűncselekmény) emelte, magasabb minimális büntetéssel, és hasonlóképpen átminősítette a gyermekpornográfia bűncselekményeit "gyermekek szexuális zaklatását ábrázoló képekké", szigorúbb büntetésekkel. Ezek a változások vitát váltottak ki arról, hogyan lehet a legjobban kezelni a fiatalkorú elkövetőket vagy a széles körű törvények által elfogott konszenzusos tinédzserszextinget. A könyv valószínűleg elmagyarázza ezeket a változásokat, tisztázza a törvény szándékát (jelezni a gyermekbántalmazás társadalmi elítélését) és gyakorlati hatásait (pl. kötelező büntetőeljárás, nincs több elterelés ezekért a bűncselekményekért). Ezzel beavatkozik a szigorú büntetések és az ésszerű végrehajtás egyensúlyáról szóló vitába, és útmutatást ad a tiszteknek az új jogi terepen való eligazodásban. Az áldozatok kártérítésének

felvétele az SGB XIV-be (2024-es hatállyal) egy másik példa: a szerzők tájékoztatják az olvasókat az áldozatok követeléseinek új rendszeréről, amely az áldozatok támogatásának egyszerűsítésére és javítására irányuló szélesebb körű politikai váltás része. E reformok mellett a könyv szilárdan naprakésznek tekinthető, lényegében a jogalkotási viták eredményeit ülteti át a mindennapi gyakorlatba.

- Az áldozatok jogai és a "trauma vs. igazságosság" vita: A büntető igazságszolgáltatásban folyamatos vita folyik arról, hogyan lehet áldozatközpontúnak lenni anélkül, hogy veszélyeztetnénk a tisztességes eljárást. Ez a vita gyakran olyan kérdésekre összpontosít, mint például az, hogy *"higgyünk-e minden áldozatnak",* vagy a bizonyítékok tesztelésének szükségességére. Dienstbühl és Üzüm ezt a hamis állítások és a hitelesség árnyalt kezelésével kezeli. A hamis vádak elismerésével (és figyelemre méltó példával szolgálva) hozzájárulnak egy vitatott vitához: egyes érdekképviseleti csoportok elhanyagolhatónak tartják a hamis jelentéseket, míg egyes jogi kommentátorok hangsúlyozzák azokat. A szerzők kiegyensúlyozott álláspontot képviselnek – a hamis jelentések ritkák, de valósak és súlyos következményekkel járhatnak –, ezáltal egy körültekintő nyomozói álláspontot szorgalmaznak, amely nem feltételezi, hogy minden vád hamis vagy igaz, hanem minden esetet érdemben szakmai semlegességgel kezel. Ez a megközelítés megfelel a jelenlegi bevált gyakorlatokról szóló vitáknak a *"Kezdje a hittel",* mint az áldozatok bevonási stratégiájáról a nyitott, bizonyítékokon alapuló elme fenntartásával szemben. A könyv hitelességértékelésre és bizonyítékgyűjtésre vonatkozó útmutatása erről a vitáról szól azáltal, hogy megmutatja, hogy az ember támogathatja és együtt érezhet az áldozattal, miközben alapos nyomozást végez. Ezenkívül az a hangsúly, hogy a folyamat a *lehető leg"méltóságteljesebb"* és nem traumatizáló legyen az áldozat számára, tükrözi a trauma-tudatos gondozási mozgalom hatását. Ez nagyon is aktuális fejlemény: a rendőri erők világszerte újravizsgálják, hogy a nyomozati gyakorlatok (például az ismételt kihallgatás vagy az érzéketlen kihallgatás) hogyan traumatizálhatják újra az áldozatokat. A szerzők azt a nézetet támogatják, hogy az igazságszolgáltatásnak és az áldozatok jólétének kéz a kézben kell haladnia, összhangban a ma széles körben támogatott modern áldozatközpontú megközelítéssel.
- Nyilvános diskurzus és nagy horderejű ügyek: Az elmúlt években az olyan mozgalmak, mint #MeToo, intenzív nyilvános vitát váltottak ki a szexuális zaklatásról, a hitelességről és az intézményi válaszokról. Az előszó megjegyzése arról, hogy a nyilvános vita mennyire "érzelmes és heves" lehet, valószínűleg bólintás erre a kontextusra. A szerzők hatékonyan azt tanácsolják a rendőrségnek, hogy legyenek tisztában a közvélemény és a média nyomásával, és emelkedjenek felül. Ez olyan vitákkal foglalkozik, mint például az, hogy a média visszhangja (különösen a közösségi média felháborodása) hogyan befolyásolhatja a nyomozásokat vagy az ügyekben való politikai beavatkozást. A higgadt, bizonyítékokra összpontosító megközelítés ajánlásával hallgatólagosan hozzájárulnak a tisztességes eljárások biztosításáról szóló vitához a média figyelmével szemben – ez a téma fokozott jelentőséggel bír a digitális korban. Lényegében arra emlékeztetik a bűnüldöző szerveket, hogy ne folytassanak "médiatárgyalást", és ne hagyják, hogy a közhangulat (legyen az szimpatikus vagy ellenséges) befolyásolja a tények szakmai értékelését. Ez fontos álláspont a kortárs környezetben, ahol egy vírusos történet azonnali letartóztatásra szólíthat fel, vagy éppen ellenkezőleg, a vádlottat támogató nyilvános kampányokhoz. A könyv álláspontja támogatja a pártatlan igazságszolgáltatás jelenlegi törekvését, és megerősíti azt az elképzelést, hogy a rendőrséget el kell szigetelni mind a populista nyomástól, mind az elfogultságtól.

- A szexuális bűncselekmények kezelése a digitális korban: Az egyik leggyorsabban fejlődő terület az, hogy a technológia hogyan keresztezi a szexuális bűncselekményeket – az online gyermekkizsákmányolástól a társkereső alkalmazások által támogatott támadásokig. Az internettel kapcsolatos szexuális bűncselekményeknek szentelt tartalommal a szerzők olyan témákról szóló vitákkal foglalkoznak, mint a titkosítás és a magánélet védelme (pl. hogyan lehet felügyelni a darknetet vagy a titkosított üzeneteket, ahol gyermekpornográfia kering), valamint az internet szabadsága és az áldozatok védelme közötti egyensúly. Németországban, mint másutt, viták folytak az internet szigorúbb ellenőrzéséről a gyermekbántalmazási anyagok tekintetében, a platformok azon kötelezettségéről, hogy jelentsék az incidenseket, és nyomozati eszközök használatáról (némelyik ellentmondásos, mint például a kormányzati trójaiak vagy a képek mesterséges intelligencia általi szkennelése). A könyv valószínűleg nem mélyül el a politikai érvekben, de azáltal, hogy a tisztviselőket a jelenlegi képességekről és jogi lehetőségekről tájékoztatja (például a Bundeskriminalamt gyermekpornográfia jelentési portáljának használata vagy a nemzetközi ügynökségekkel való együttműködés) biztosítja, hogy a gyakorló szakemberek tájékozódjanak a digitális nyomozások legújabb fejleményeiről. Ez összhangban tartja őket a kiberinterneten keresztül elősegített szexuális bűncselekmények hatékony elleni küzdelemről folyó vitával, tiszteletben tartva a jogi határokat (például az adatvédelmi törvényeket). A "Meldeportal der Polizei" (rendőrségi jelentési portál) említése a függelékben bizonyíték arra, hogy a szerzők új eszközöket alkalmaznak, amelyeket a modernizációs erőfeszítések részeként fejlesztettek ki – közvetlen válaszként az online bűnügyi bejelentés és tippek megosztásának jelenlegi trendjeire.
- Több ügynökség együttműködése és szabványosítása: A szexuális bűncselekmények kezelésének jelentős kortárs fejleménye a multidiszciplináris csapatok (MDT) és a szabványosított protokollok felé való elmozdulás. Sok joghatóságban a szexuális zaklatásra reagáló csoport (SART) vagy hasonló MDT-k koncepciója egyre nagyobb teret hódított – összehozza a rendőrséget, az orvosszakértőket, az ügyvédeket és az ügyészeket a válaszadás koordinálása érdekében. A szerzők felhívása *a rendőrség és az áldozatsegítő szervezetek közötti "szoros együttműködésre"* szól erről a tendenciáról. Azzal a vitával foglalkozik, hogy bizonyos funkciókat (például az áldozatok érdekképviseletét) be kell-e ágyazni a rendőrségi munkába, vagy külön kell tartani, és hogyan lehet leküzdeni a civil szervezetek és a rendőrség közötti történelmi bizalmatlanságot. A hálózatépítés támogatásával és gyakorlati javaslatokkal a vita progresszív oldalán állnak, és igazodnak azokhoz, akik azzal érvelnek, hogy csak az összehangolt megközelítés képes valóban támogatni az áldozatokat és felelősségre vonni az elkövetőket. Ez egyre inkább megszokottá válik, de nem mentes a kihívásoktól (információmegosztás, szerepek egyértelműsége stb.); A könyv pozitív fogadtatása a hálózati tanácsokra hivatkozva azt jelzi, hogy érdemben hozzájárul a megoldásokhoz vagy ötletekhez ezen a területen.
- Megelőző megközelítés és elkövetők kezelése: A megelőzés bevonása, különösen a potenciális elkövetők számára, egy előretekintő vitát érint: kell-e erőforrásokat fordítanunk a leendő elkövetők (például pedofil rendellenességben szenvedők, akik nem követtek el bűncselekményt) kezelésére a bántalmazás megelőzésének módjaként? Németország élen járt ebben a vitában olyan projektekkel, mint a "Kein Täter werden". Míg egyesek pragmatikusnak és együttérzőnek tartják az ilyen megelőzésre összpontosító kezelést, mások ellentmondásosnak találják a közpénzek elkövetőkre való költését. A téma beillesztésével Dienstbühl és Üzüm támogatja azt az elképzelést, hogy a megelőzés a szexuális erőszak kezelésének alapvető eleme, hatékonyan támogatva az erőszak megelőzésének közegészségügyi megközelítését. Valószínűleg megemlítik,

hogy egy bűncselekmény megelőzése nemcsak az áldozatokat kíméli meg, hanem nyomozási erőforrásokat is megtakarít – a megelőzést okos hosszú távú stratégiának, nem pedig puha megközelítésnek tekinti. Ez a perspektíva összhangban van a kriminológia jelenlegi trendjeivel, amelyek a megelőzési tudományt és a proaktív beavatkozást hangsúlyozzák, áthidalva a bűnüldözés és a szociális szolgáltatások közötti szakadékot.

- Rendőrségi mentális egészség és intézményi támogatás: A rendőri jólétről szóló fejezet megfelel a bűnüldözés virágzó fejlődésének: a tisztek mentális egészségének elismerése és kezelése. Hagyományosan a rendőri kultúra lekicsinyelte az érzelmi feszültséget, de egyre nagyobb vita folyik arról, hogy az ügynökségeknek hogyan kell többet tenniük a traumatikus eseteket kezelő tisztek támogatásáért (beleértve a tanácsadást, az expozíció korlátozását vagy a feladatok rotálását). Ennek kifejezett lefedésével a szerzők csatlakoznak a rendőri szervezetek rendszerszintű változásainak jelenlegi támogatásához a kiégés és a PTSD megelőzése érdekében a gyermekbántalmazási képekkel vagy szexuális erőszakkal rendszeresen foglalkozó rendőrök körében. Ez egy kissé befelé irányuló fejlemény a területen, de a fenntarthatóság szempontjából döntő fontosságú – egyre inkább felismerik, hogy a tisztek jóléte közvetlenül befolyásolja a nyomozás minőségét és az áldozatokkal való interakciót. A könyv tanácsai a *"seelisches Gleichgewicht"* (érzelmi egyensúly) fenntartására hozzájárulnak ehhez a folyamatos beszélgetéshez, és potenciálisan olyan intézkedéseket javasolnak, mint a kihallgatások, a kortárs támogatás vagy a személyes megküzdési stratégiák. Ez összhangban van a modern rendőri vezetési vitákkal, és így azt mutatja, hogy a szerzők ráhangolódnak a rendőrség jelenlegi belső vitáira.
- Akadémiai és képzési diskurzus: Végül *a Sexualdelikte* befolyásolja és tükrözi az akadémiai és képzési kontextusban zajló vitákat arról, hogy a rendőrség és a kriminológia hallgatók tantervének ma mit kell tartalmaznia. Az a tény, hogy a "Grundlagen der Kriminalistik" (A kriminalisztika alapjai) részeként jelent meg, és azonnal áttekintették a rendőrségi folyóiratokban, azt sugallja, hogy a képzési anyagok korszerűsítésének szélesebb körű fejlesztésének része. A rendőrakadémiákon nyomás van arra, hogy beépítsék a legújabb kutatásokat olyan témákban, mint a trauma-alapú interjúk vagy a digitális bizonyítékok, és tudatosítsák az olyan kérdéseket, mint az implicit elfogultság vagy a kulturális érzékenység. Azáltal, hogy olyan témákat tárgyal, mint a gyermekekkel való interjú vagy a kulturális különbségek kezelése, a könyv beépül a tisztek képzéséről szóló vitába a régi buktatók elkerülése érdekében (pl. az interjúk olyan módon történő lebonyolítása, amely megfertőzheti a gyermek vallomását, nagy kérdés volt az elmúlt évtizedekben, és most már léteznek protokollok ennek megakadályozására). A szerzők így a *szexuális bűncselekmények terén a rendőri gyakorlat professzionalizálását és korszerűsítését* támogatják , összhangban azzal a kortárs diskurzussal, hogy a rendőrségnek bizonyítékokon kell alapulnia, és összhangban kell lennie az emberi jogi normákkal.

Összefoglalva, *a Sexualdelikte* mélyen elkötelezett a jelenlegi viták és fejlemények iránt, hatékonyan lefordítva azokat gyakorlati útmutatássá. Legyen szó új törvények bevezetéséről, áldozatközpontú stratégiák elfogadásáról, kutatás kiaknázásáról, több ügynökség együttműködéséről vagy a megelőzésre való összpontosításról, a könyv azzal foglalkozik, hogy mi a *sürgető és releváns 2024/2025-ben*. Tartalma nem légüres térben létezik; tükrözi a társadalom és a büntető igazságszolgáltatási rendszer szexuális bűncselekményekről való gondolkodásának szélesebb körű fejlődését. Ezzel a szerzők biztosítják, hogy a könyv olvasói ne csak arról tájékozódjanak*, hogy mit kell tenniük*, hanem arról is, *hogy miért* fontosak ezek a

megközelítések a közelmúltbeli események, reformok és a területen zajló beszélgetések fényében.

Fogadtatás és hatás

A Sexualdelikte nagyon jó fogadtatásra talált szakmai körökben, ami referenciaműként jelentős hatását jelzi. A bűnüldözési szakértők és akadémikusok korai áttekintései dicsérték a könyvet világosságáért, mélységéért és gyakorlati értékéért:

- Christoph Keller, vezető rendőrigazgató és előadó a *Polizei Studium Praxis* folyóiratban (PSP 1/2025) ismertette a könyvet, és határozottan támogatta. Megjegyzi, hogy a munka *"teljes mértékben alkalmas minden olyan rendőr számára, aki a gyakorlatban foglalkozik szexuális bűncselekményekkel",* hangsúlyozva, hogy átfogóan lefedi a gyakorló szakemberek igényeit. Keller kiemelte a kézikönyv szisztematikus felépítését, alapos tartalmi mélységét, világos bemutatását és gyakorlati orientációját, végül az ár-teljesítmény arányt "kiválónak" nevezte, és *"ein klarer Kauf"-nak – "egyértelmű vételnek" nevezte*. A rendőrakadémia tisztviselőjének ilyen dicsérete azt sugallja, hogy a könyv rendkívül jól megfelel a képzési és terepi igényeknek. Ez azt jelenti, hogy a könyv kötelező vagy ajánlott olvasmány lehet a rendőrképzési programokban.
- Ralph Berthel egy másik kritikája a *Die Polizei-ben* (egy neves szakmai folyóirat) hasonlóan dicsérte a könyvet. Berthel megjegyezte, hogy *"a könyv kialakítása olyan, hogy a szexuális bűncselekményekkel kapcsolatos rendőrségi nyomozási munka alapművévé válhat"*. Azt is hangsúlyozta, hogy *"fontos javaslatokat kínál az áldozatsegítő intézmények és a rendőrség közötti hálózatépítésre a szexuális bűncselekmények kezelésében"*. Ez jelentős – potenciális standard referenciaként való tekintés azt jelenti, hogy hiányt pótol a német rendészeti irodalomban. A hálózatépítésre való hivatkozás azt jelzi, hogy a szakemberek értékelik a könyv előremutató integrálását a rendőrség és az áldozatok érdekképviseletének szempontjaiba. Berthel annyira értékesnek találta a tartalmat, hogy ő is teljesen indokoltnak tartotta a könyv költségeit. Ezek a két különböző kiadványból származó áttekintések azt közvetítik, hogy mind a rendőrök, mind a tudósok *a Sexualdelikte-et* magas színvonalú, hatásos munkának tekintik.
- A pozitív fogadtatást bizonyítja a kiadó leírása is, miszerint mindkét recenzens egymástól függetlenül dicsérte a könyv gyakorlati relevanciáját és alaposságát. Ezekben a korai kritikákban nem észlelnek érdemi kritikát – a hangnem elsöprően helyeslő. Ez a konszenzus azt sugallja, hogy a szerzőknek sikerült egy nagyon szükséges útmutatót készíteniük, amely megfelel a jelenlegi szakmai elvárásoknak. Ha lenne bármilyen kritika, az lehet, hogy kisebb (például talán még több részletet kívánnánk egy hiánypótló témáról, vagy nagyobb oldalszámot a szélesség miatt). A rendelkezésre álló kommentár azonban nem emel ki konkrét hiányosságokat. Éppen ellenkezőleg, a bírálók azt sugallják, hogy a szerzők megtalálták a megfelelő egyensúlyt a szélesség és a mélység között.
- Tudományos kontextusban a könyv interdiszciplináris jellege és naprakész megközelítése valószínűleg értékes forrássá teszi a kriminológia és a joghallgatók számára is. Áthidalja az akadémiai ismereteket és a terepi alkalmazást, amelyeket az oktatók gyakran nehezen tudnak kombinálni. Számíthatunk arra, hogy a könyvet idézni fogják a szexuális bűncselekmények rendészetéről szóló jövőbeli német szakirodalomban, és hasonló műveket vagy frissített kiadásokat inspirálhat, ahogy a törvények és a legjobb gyakorlatok folyamatosan fejlődnek.

- Hatás a gyakorlatra: A *Sexualdelikte végső hatására* ezekből a felülvizsgálatokból lehet következtetni: várhatóan emelni fogja a szexuális bűncselekményekre adott rendőri válasz színvonalát. Azáltal, hogy potenciális "standard műként" hirdetik, a könyv befolyásolhatja a protokollokat és a képzési tanterveket. A rendőrkapitányságok beépíthetik ellenőrző listáit és ajánlásait a szexuális bűncselekmények eseteire vonatkozó szokásos működési eljárásaikba. Az áldozatközpontú módszerekre és a hálózatépítésre helyezett hangsúly arra ösztönözheti az ügynökségeket, hogy áldozatbarátabb gyakorlatokat alkalmazzanak (például hivatalos együttműködés kialakítása a helyi nemi erőszak krízisközpontjaival, vagy az ajánlott interjútechnikák alkalmazása az egész szolgálatban). Az a tény, hogy a "Grundlagen der Kriminalistik" sorozatban jelent meg, azt sugallja, hogy ez része annak a törekvésnek, hogy az alapvető rendőrségi ismereteket naprakészen tartsák; így hatása a veterán tisztek frissítése is lesz, és nem csak az újonnan érkezők.
- Hozzájárulás a folyamatos diskurzushoz: Mivel a könyv átfogó és aktuális, valószínűleg hivatkozni fognak rá a politikai fejlesztésekről szóló vitákban. Például, ha a törvényhozás vagy a rendőrség vezetése új intézkedéseket fontolgat (például a bizalmas bizonyítékgyűjtési szolgáltatások kiterjesztését vagy a tiszti wellness-programok megerősítését), akkor a könyv meglátásaira támaszkodhatnak e lépések igazolására. A szerzők részvétele a rendőroktatásban (amint azt címük és szerepük is sugallja) azt jelenti, hogy előadásokon és workshopokon keresztül aktívan terjeszthetik a könyv tartalmát, tovább növelve annak hatását.

Összefoglalva, Dorothee Dienstbühl és Çiğdem Üzüm *"Sexualdelikte" című* műve azonnali pozitív benyomást keltett, mint a szexuális bűncselekmények hiteles, mégis hozzáférhető útmutatója. A jogot, a kriminológiát és a viktimológiát gyakorlati tudássá szintetizálja egy olyan időszakban, amikor ilyen útmutatásra égető szükség van. A vélemények átfogónak, világosnak és rendkívül praktikusnak dicsérik, és a terület alapvető szövegévé válhat. Tekintettel az erős fogadtatásra és a jelenlegi fejleményekhez való igazodására, a könyv hatással lesz mind a leendő tisztek képzésére, mind a jelenleg szolgálatban lévők gyakorlatára. A szexuális bűncselekmények kivizsgálásának bonyolult kihívásaival foglalkozik az akadémiai szigor, a gyakorlati pragmatizmus ritka kombinációjával, ezáltal betöltve a német szakirodalom kritikus rést. Ennek a munkának a hatása valószínűleg a tájékozottabb rendőri munkában, az áldozatok igazságszolgáltatási rendszerrel kapcsolatos tapasztalatainak javulásában, valamint a szexuális bűncselekmények igazságos, hatékony és együttérző kezeléséről szóló diskurzus folyamatos emelkedésében lesz látható.

Források:

- Dienstbühl, Dorothee; Üzüm, Çiğdem. *Sexualdelikte – Leitfaden für die Polizeipraxis und einen aktiven Opferschutz.* Kriminalistik Verlag, 2024. (Leírás és tartalomjegyzék)
- Dienstbühl, D.; Üzüm, Ç. *Szexuális-delikte.* Előszó és részletek (interdiszciplináris hatókör és megközelítés) .
- Keller, Christoph. *Rezension: Dienstbühl/Üzüm – Sexualdelikte.* PSP – Polizei Studium Praxis, 1/2025. szám. (A mű mélységét, tisztaságát és hasznosságát dicsérő részlet) .
- Berthel, Ralph. *Rezension: Sexualdelikte.* Die Polizei (Fachzeitschrift), 3/2025. szám. (Részlet a könyv standard referenciaként való potenciáljáról és a rendőrség és az áldozatsegítő együttműködés hangsúlyozásáról) .
- A Sexualdelikte *tartalomjegyzéke és indexe* (2024) – részletezi a fejezet szerkezetét és olyan témákat, mint a kriminológiai felmérés, a jogi keret, a viktimológia, a nyomozati lépések, a törvényszéki vizsgálat, az interjúk, a kutatási tanulmányok, az internetes bűnözés, az ügyfeldolgozás, az áldozatok támogatása, a megelőzés, a tisztek jóléte és a források mellékletei.
- Kiadó termékleírása – a könyv hatókörének és céljainak összefoglalása

Sigrun von Hasseln-Grindel "Praxishandbuch Sexualisierte Gewalt gegen Kinder"

Bevezetés

A Praxishandbuch Sexualisierte Gewalt gegen Kinder (Gyakorlati kézikönyv a gyermekek elleni szexuális erőszakról) egy átfogó német nyelvű kézikönyv, amely interdiszciplináris és gyakorlati szempontból foglalkozik a gyermekek elleni szexuális erőszak kérdésével. A Richard Boorberg Verlag által 2022-ben kiadott könyv 557 oldalt ölel fel, és a teljes "Jugendschutzprozess vom Erstverdacht bis zum Strafurteil, Opferentschädigung und Opferprävention" című könyvet lefedi, ami a *fiatalkorúak védelmének folyamatát jelenti a kezdeti gyanútól a büntetőítéletig, valamint az áldozatok kártérítését és megelőzését*. A kézikönyvet Sigrun von Hasseln-Grindel, egy veterán jogász tervezte és szerkesztette, és a jog, a szociális munka, a pszichológia, az orvostudomány és a bűnüldözés szakértőiből álló csapat közösen írta. Célja, hogy gyakorlati útmutatóként szolgáljon a gyermekekkel és serdülőkkel dolgozó, illetve a gyermekvédelemben és a gyermekjólétben részt vevő szakemberek számára. Leírása szerint a könyv *"átfogó és interdiszciplináris vizsgálatot kínál a gyermekbántalmazás és a bántalmazás témájáról",* tisztázza a kulcsfogalmakat, kiemeli a bántalmazás korai figyelmeztető jeleit, és útmutatást ad a megfelelő intézkedésekhez és beavatkozásokhoz. Döntő fontosságú, hogy nemcsak a bántalmazási ügyek kezelésének jogi eljárásait részletezi, hanem az áldozatok támogatásában (kártérítésen keresztül) és a megelőzési stratégiákban is elmélyül, így egyedülállóan holisztikus forrássá válik. Egy ilyen kézikönyv szükségességét hangsúlyozza a szerző megfigyelése a széles körű köztudatlanságról és félelemről azzal kapcsolatban, hogy mi történik, ha a gyermekek szexuális zaklatását jelentik; gyakran *"csak a szakemberek tudják, hogy egy jelentés összetett folyamatot indít el, amelyben számos ügynökség és bíróság vesz részt*". Azáltal, hogy ezeket az információkat egy kötetben gyűjti össze, a kézikönyv a folyamat demisztifikálására és a különböző ágazatok összehangolt válaszainak javítására törekszik.

A szerző háttere és hitelessége

Sigrun von Hasseln-Grindel, a kézikönyv szerkesztője és vezető szerzője nagyra becsülik a gyermekvédelem és a fiatalkorúak igazságszolgáltatása terén szerzett széleskörű tapasztalatát és szakértelmét. Több mint 40 évig dolgozott bíróként és államügyészként Németországban, több szövetségi tartományban (Hamburg, Alsó-Szászország, Brandenburg) foglalkozott gyermek- és ifjúságvédelmi ügyekkel. Nevezetesen, 2018-ig hosszú ideig egy regionális bíróság ifjúságvédelmi kamarájának elnöke volt, majd ezt követően áldozatok ügyvédjeként (Nebenklage- und Opferanwältin) dolgozott. Von Hasseln-Grindel a Brandenburgi Állami Megelőzési Tanács ifjúságvédelmi munkacsoportjának elnöke is volt, tükrözve a politikai és megelőzési kezdeményezésekben betöltött vezető szerepét. Ezen kívül a BTU Cottbus-

Senftenberg korábbi oktatójaként tudományos képesítéssel rendelkezik, és tagja a Német Szociális Bírósági Kongresszus bizottságainak, ami jelzi a gyermekjólét gyakorlati és tudományos dimenziói iránti elkötelezettségét.

Saját bizonyítványain túl von Hasseln-Grindel elismert szakemberekből álló szerzői csapatot állított össze ehhez a kézikönyvhez, hiteles súlyt kölcsönözve neki. Amint azt a könyv leírja, a közreműködők között különböző releváns területek vezető szakemberei vannak: *"egy ifjúságvédelmi kamara elnöke, egy állami szociális bíróság elnöke, a pszichoszomatikus orvoslás és pszichoterápia professzora, a főnyomozó (Kriminalhauptkommissarin), szociálpedagógus, a jogpszichológia professzora, egy társadalomtudós, egy volt igazságügyi szenátor, a büntetőjog és a kriminológia professzora, és a pedagógia professzora",* többek között. Ez a lenyűgöző szakértői névsor – amely valójában olyan fejezet szerzőinek felel meg, mint Klaus M. Beier (neves szexológus), Lore Maria Peschel-Gutzeit (volt igazságügyi szenátor és gyermekjogi aktivista), Monika Paulat (szociális bíróság elnöke), Dieter Rössner (kriminológus), Gerda Simons (rendőrségi szakértő) stb. – a kézikönyv hitelességéről beszél. Minden közreműködő több évtizedes szakmai tapasztalattal rendelkezik a gyermekbántalmazás és -védelem kezelésében. A szerzői csapat interdiszciplináris jellege biztosítja, hogy a tartalom jól lekerekített és bizonyítékokon alapuló, jogi, pszichológiai, társadalmi és orvosi szempontokat fed le. Összefoglalva, mind a szerkesztő háttere, mind az együttműködő szakértői szerzőség alátámasztja a kézikönyv tekintélyét és megbízhatóságát a gyermekek elleni szexuális erőszak elleni küzdelem területén.

A könyv szerkezete és tematikus tartalma

A *Praxishandbuch* szisztematikusan három fő részre tagolódik, amelyek mindegyike a gyermekek elleni szexuális erőszak kezelésének kritikus szakaszával vagy aspektusával foglalkozik. A tartalmat egy folyamatos esettanulmány rögzíti, amely az egész könyvet végigvonja, és gyakorlati szálat biztosít, amely az elméleti és eljárási vitákat egy reális forgatókönyvhöz köti. Ezt az esetet (a valós gyakorlatból származó "musterfall") az elején bemutatják, és minden részben újra megvizsgálják, mintadokumentumokkal (pl. jelentések, vádiratok, bírósági jegyzőkönyvek) kiegészítve, hogy konkrétan szemléltessék a folyamat lépéseit. Ez a megközelítés biztosítja, hogy az olvasók lássák, hogyan alkalmazhatók az absztrakt fogalmak a gyakorlatban, és az elejétől a végéig nyomon követhessék a gyermekvédelmi ügy időrendi alakulását.

1. rész: A fiatalkorúak védelmének folyamata a kezdeti gyanútól a büntetőítéletig. A könyv első és legnagyobb része a gyermekek szexuális zaklatásának gyanúja esetén bekövetkező cselekmények és eljárások sorrendjével foglalkozik, egészen a büntetőper befejezéséig. A példa bemutatásával kezdődik, majd tematikus bevezetést ad statisztikákkal és a kifejezések egyértelmű meghatározásával – tisztázva, hogy mi minősül gyermekbántalmazásnak ("Kindesmisshandlung"), szexualizált erőszaknak és elhanyagolásnak. A közös definíciók kialakítása kulcsfontosságú, mivel a tudományágak különböző szakembereinek közös megértésre van szükségük ezekről a fogalmakról. Ezután a kézikönyv megvitatja azokat a kritikus kérdéseket, amelyek a hivatalos rendőrségi jelentés (Strafanzeige) elkészítése előtt merülnek fel. Ezek közé tartozik a visszaélés lehetséges jeleinek azonosítása, a bántalmazás gyanúsítottjainak jogi cselekvési kötelezettségének megértése ("Garantenpflicht"), valamint az adatvédelemmel kapcsolatos megfontolások a gyermekkel vagy családdal kapcsolatos információk megosztásakor. Ez az útmutatás különösen fontos a tanárok, orvosok vagy szociális munkások számára, akik elsőként reagálhatnak a feltételezett bántalmazásra, és segítenek nekik eligazodni a bűnüldöző szervek bevonására vonatkozó döntésben.

A könyv ezután elmélyül az Ifjúsági Jóléti Hivatal (Jugendamt) és a családjogi bíróságok szerepével a gyermek védelmében. Elmagyarázza az ifjúsági hivatal törvényes védelmi megbízatását az SGB VIII (a német gyermek- és ifjúsági szolgáltatásokról szóló törvény) 8a. §-a alapján, hogy beavatkozzon a gyermekek veszélyeztetése esetén. Ennek megfelelően felvázolja, hogy milyen családjogi bírósági határozatokra lehet szükség, ha a gyermeket biztonsága érdekében védelembe kell vinni (Inobhutnahme). E szempontok lefedésével a kézikönyv bemutatja, hogy a gyermekvédelmi *polgári* eljárás (az ifjúsági szolgáltatásokon és a családjogi bíróságokon keresztül) hogyan működik együtt a büntetőeljárással – ez a gyakran bonyolult metszéspont. A bűnügyi nyomozás szakaszát a következőkben ismertetjük: a rendőrséghez tett feljelentés benyújtásának pillanatától a rendőrség és az ügyészség nyomozási lépésein át a vádirat benyújtásáig (Anklage). A szerzők felvázolják a "Jugendschutzsachen" (ifjúságvédelmi ügyek) tipikus nyomozati eljárásait, kiemelve az olyan kihívásokat, mint a bizonyítékok gyűjtése és a gyermekek gyermekérzékeny, mégis jogilag megalapozott módon történő meghallgatása.

Az 1. részben különös hangsúlyt fektetünk a gyermekbántalmazási ügyekben a bizonyítékok és tanúvallomások biztosítására és kezelésére. Az egyik fejezet ("Schwerpunktthema") azt vizsgálja, hogyan lehet megbízható tanúvallomásokat – különösen a gyermek vallomását – megszerezni és megőrizni, miközben egyensúlyt teremt a bizonyítékok megőrzésének szükségessége és a gyors tárgyalás (Beschleunigungsgrundsatz) elvével és a kiszolgáltatott gyermektanúval szembeni gondoskodási kötelezettséggel. A kézikönyv a szakértők alkalmazását tárgyalja a szexuális bűncselekmények igazságfeltárási folyamatában. Például kiterjed a gyermekek meghallgatására és nyilatkozataik értékelésére szolgáló törvényszéki pszichológiai technikákra (aussagepsychologische Verfahren), valamint adott esetben a törvényszéki tudományos bizonyítékok, például a DNS-elemzés vagy a toxikológia (kábítószer-tesztek) hozzájárulására. Ezeknek a témáknak a beillesztésével a könyv modern módszerekre oktatja az olvasókat, hogy megalapozzák a bántalmazási vádakat a bíróságon, miközben minimalizálják a gyermek további traumáját.

Az 1. rész a büntetőeljárás részletes áttekintésében csúcsosodik ki. Tartalmazza a mintaügy teljes vádszövegét, alaposan elmagyarázva, amely betekintést nyújt abba, hogyan fogalmazzák meg a vádakat ilyen esetekben. A könyv ezután leírja azokat a közbenső bírósági eljárásokat, amelyek a vádirat benyújtása után, de a főtárgyalás megkezdése előtt zajlanak (azaz a Zwischenverfahren, a vádirat benyújtásától a tárgyalás megindításáról szóló bírósági határozatig). Végül ismerteti a főtárgyalás (Hauptverfahren) lefolytatását a fiatalkorúak védelmével összefüggésben. Mindezek a lépések a példaesethez kötődnek, és megmutatják például, *hogy "miért jár el a rendőrség egy bizonyos módon egy adott szakaszban, vagy miért kell a tárgyalásnak bizonyos eljárásokat követnie".* Ez nemcsak a jogi folyamatot vázolja fel világosan, hanem segít a nem jogi szakembereknek megérteni a nyomozati és bírósági intézkedések mögött meghúzódó indokokat.

2. rész: Kártérítés az áldozatoknak. A kézikönyv második része a büntetőeljárás után vagy mellett zajló eseményekre helyezi a hangsúlyt – a gyermekbántalmazás áldozatainak kártalanításának és segítésének lehetőségeire. A sértettek kártérítésének lehetőségeinek, valamint a bántalmazás vagy bántalmazás áldozatai számára elérhető különféle szociális jóléti juttatásoknak és támogató szolgáltatásoknak az alapvető áttekintésével kezdődik. Ez magában foglalja a német Opferentschädigungsgesetz (áldozatok kártérítéséről szóló törvény) és más vonatkozó szociális jogszabályok magyarázatát, amelyek pénzügyi segítséget vagy terápiát nyújthatnak az áldozatoknak. A szöveg ezután a polgári jogi kártérítési igényekkel foglalkozik, különösen az intézményeken (például iskolákon, templomokon, ifjúsági otthonokon) belüli

visszaélések esetén. Megvitatja, hogy az áldozatok hogyan kérhetnek polgári kártérítést olyan intézményektől, amelyek nem tudták megakadályozni a bántalmazást, és felhívja az olvasók figyelmét a meglévő kompenzációs alapokra és támogatási programokra (pl. intézményi bántalmazási kompenzációs alapok). A törvényes kártérítési és polgári peres eljárások lefedésével a kézikönyv felkészíti a szakembereket arra, hogy tanácsot adjanak az áldozatoknak (vagy gondozóiknak) a jogorvoslat és a gyógyuláshoz szükséges források keresésével kapcsolatban. Ennek a résznek a beillesztését különösen dicsérik a szakértők, mivel a gyakorló szakemberek gyakran kevésbé ismerik a kompenzációs oldalt; Az egyik bíráló megjegyezte, hogy a 2. részben szereplő áldozatok kártérítésére vonatkozó útmutatás *"különösen értékes"*. Biztosítja, hogy a kézikönyv ne álljon meg a büntetőítéletnél, hanem kiterjedjen a túlélők utógondozására és igazságszolgáltatására, tükrözve az áldozatközpontú megközelítést.

3. rész: A gyermekek elleni szexuális erőszak fenntartható megelőzése. A kézikönyv harmadik és egyben utolsó részében a megelőzés tágabb célja felé fordul – hogyan lehet megállítani a gyermekek elleni szexuális erőszak előfordulását, vagy legalábbis jelentősen csökkenteni annak előfordulását. Azzal kezdődik, hogy elismeri a *"gyermekek elleni szexualizált erőszak egyre barbárabb formákban történő gyors növekedésének" nyugtalanító valóságát* világszerte, amelyet a globális társadalom súlyos kihívásaként fogalmaz meg. A szerzők azzal érvelnek, hogy ez az eszkalálódó probléma megköveteli, hogy a gyermekek szexuális bántalmazását világjárvány vagy járvány szempontjából vizsgáljuk, felismerve, hogy ez egy széles körben elterjedt társadalmi probléma, amely sürgős, nagyszabású válaszokat igényel. Ezt követően a 3. rész a megelőzés több aspektusát fedi le:

- A szexuális trauma megelőzése: A gyermekek szexuális traumatizálásának megelőzésére irányuló intézkedéseket tárgyalja, feltehetően beleértve a korai oktatást, a gyermekek felhatalmazását és a környezet biztonságának biztosítását. (Az egyik fejezet, amelyet Klaus M. Beier professzor írt, a szexuális bűncselekmények megelőzésével foglalkozik a potenciális elkövetők megszólításával – a pedofil hajlamú egyének biopszichoszociális diagnosztikáját és terápiáját jelzi a megelőzési stratégia részeként. Ez azt a megértést tükrözi, hogy a bántalmazás megelőzése magában foglalhatja a bűncselekmény kockázatának kitett személyek kezelését is.)
- Bántalmazás az intézményekben: Van egy "*Szexuális bántalmazás az intézményekben, intézményi okai és megelőzése" címmel*, amely azt vizsgálja, hogy az olyan szervezetek, mint az iskolák, egyházak, sportklubok vagy gondozóotthonok hogyan alakíthatnak ki olyan körülményeket, amelyek lehetővé teszik vagy elrettentik a bántalmazást. Ez valószínűleg magában foglalja a politikák védelmére, a szűrésre és az intézmények éberségi kultúrájára vonatkozó irányelveket.
- Ifjúsági szolgáltatási intézkedések: Egy másik alszakasz az *"áldozatok megelőzésére vonatkozik a gyermek- és ifjúsági szolgáltatások SGB VIII szerinti intézkedései révén"*. Ez azt sugallja, hogy a gyermekjóléti ügynökségek hogyan dolgozhatnak proaktívan a bántalmazás vagy az ismételt bántalmazás megelőzése érdekében – például családtámogatási programok, tanácsadás, veszélyeztetett családokba való beavatkozás stb. révén.
- Bűnüldözési perspektíva: A kézikönyv tartalmazza a rendőrség megelőzéssel kapcsolatos nézőpontját, és megvitatja *"az áldozatok és visszaesők hatékony megelőzését a rendőrség szemszögéből a regionális hálózatépítés és a mindennapi gyakorlati védelem révén"*. Ez magában foglalhatja a közösségi rendészeti kezdeményezéseket, a lakosság figyelemfelkeltő kampányait és a könnyebb jelentési mechanizmusokat, hogy a visszaéléseket korábban észleljék.

- Innovatív koncepciók: A 3. rész egyik elméleti hozzájárulása az "Emberi törvény / globális pedagógia" multifaktoriális koncepcióról szóló fejezet, amely a gyermekbántalmazáshoz hozzájáruló általános társadalmi hanyatlás megfékezésének eszköze. Ez a koncepció (amelyet az egyik közreműködő, esetleg jogtudós vagy oktató dolgozott ki) az emberi jogok és az etikai értékek globális oktatásáról szól ("Globale Rechtspädagogik"), hogy kezelje a gyermekek kizsákmányolásához vezető kiváltó okokat és társadalmi tényezőket. Ez egy interdiszciplináris megelőzési ötlet, amely összekapcsolja a jogot, az oktatást és a társadalmi kohéziót.
- Az állam felelőssége és a gyermekek jogai: A 3. rész utolsó része az áldozatok megelőzéséről, mint az alkotmányos rangú állam formális kötelességéről szól, és azt a gyermek jogairól szóló ENSZ-egyezményhez (UN-KRK) köti socialnet.de. Ezt valószínűleg Lore Maria Peschel-Gutzeit írta (tekintettel a hátterére), és azzal érvel, hogy a gyermekek szexuális erőszakkal szembeni védelme az alapvető jogokból eredő kötelezettség, amely erőteljes kormányzati fellépést igényel. Hangsúlyozza *a "bántalmazott gyermek emberi méltóságának"* helyreállítását, és a megelőzést nemcsak opcionális, hanem kötelező felelősségként fogalmazza meg.

A 3. részben a kézikönyv impulzusokat ad a gyermekek szexuális bántalmazásának társadalmi szintű megfékezésére, a tudatosság és *a "tudatosság növelésére" a* társadalomban, hogy megtörje az *"abszolút tabut",* amely gyakran elfedi a családokban elkövetett szexuális erőszakot. Szembesül azzal, hogy a hallgatás és a tagadás hogyan teszi lehetővé a visszaéléseket, és hangsúlyozza a több ágazatra kiterjedő együttműködést a megelőzési erőfeszítésekben.

Összefoglalva, a *Praxishandbuch Sexualisierte Gewalt gegen Kinder tartalma* a mikroszintű útmutatástól (az egyes gyermekek jeleinek felismerése, egy adott eset lépésről lépésre történő kezelése) a makroszintű stratégiáig (intézményi reformok és társadalmi megelőzés) terjed. Az anyag nem korlátozódik a tárgyalóteremre vagy a szociális munkás irodára; áthidalja ezeket az arénákat. Ezt a gyakorlati orientációt erősítő figyelemre méltó jellemző a kiadón keresztül elérhető kiegészítő anyagok online tárházának beépítése. A könyv számos további forrást tartalmaz a Boorberg-plus weboldalon, például a Német Szövetségi Bíróság (BGH) vonatkozó ítéleteit a gyermekbántalmazási ügyekben, sőt a kézikönyv mintaügyének teljes ítéletét is. Ezek az extrák lehetővé teszik a motivált olvasók számára, hogy mélyebbre ássanak az ítélkezési gyakorlatban, és valós dokumentumokat lássanak, növelve a kézikönyv referenciaként való hasznosságát. A definíciók, a korai figyelmeztető jelek, a gyermekvédelmi beavatkozások, a nyomozati és bírósági eljárások, az áldozatok támogatása és a megelőzés lefedésével a kézikönyv felépítése biztosítja, hogy az olvasó 360 fokos képet kapjon arról, hogyan lehet kezelni a gyermekek elleni szexuális erőszakot minden szakaszban.

A kézikönyvben javasolt módszertanok és megközelítések

A kézikönyv a gyermekek elleni szexuális erőszak kezelésének és megelőzésének integrált, multidiszciplináris megközelítését hangsúlyozza. Módszertana ötvözi a jogi eljárásokat a legjobb szociális és pszichológiai gyakorlatokkal, tükrözve a szerkesztők azon meggyőződését, hogy csak összehangolt megközelítés képes hatékonyan megvédeni a gyermekeket. A könyvben népszerűsített kulcsfontosságú megközelítések és stratégiák a következők:

- Interdiszciplináris együttműködés: A kézikönyv egyik alapfeltevése az, hogy a gyermekek szexuális bántalmazásának eseteiben több érdekelt fél is részt vesz – ifjúsági jóléti szolgálatok, rendőrség, ügyészek, bírák, orvosszakértők, terapeuták, pedagógusok

stb. A könyv kifejezetten foglalkozik az *ilyen esetekben ütköző "két világgal"*: a szociális/gyermekvédelmi világgal és a jogi/igazságszolgáltatási világgal. A kézikönyv a különböző szakmák szerzőinek bevonásával modellezi az általa támogatott interdiszciplináris együttműködést. Arra ösztönzi a szakembereket, hogy megértsék egymás szerepét és korlátait. Például elmagyarázza a szociális munkásoknak, hogy a rendőrségnek és az ügyészségnek miért kell követnie bizonyos eljárásokat, és fordítva, segít a jogi szakembereknek értékelni a gyermekjóléti perspektívát. A módszertan itt a szakmai silókon átívelő oktatás: a szöveg gyakran szembeállítja, majd harmonizálja mondjuk egy ifjúsági ügyintéző és egy nyomozó megközelítését. Ennek célja, hogy csökkentse az *ügynökségek között gyakran előforduló "kölcsönös félreértéseket"* és súrlódásokat – ami a bíráló szerint gyakori, de enyhíthető, ha *"mindkét oldal megvilágosodik",* ahogy a könyv teszi. A kézikönyv hatékonyan szolgál kommunikációs hídként, elősegítve a közös megértést, amely végső soron a gyermek áldozat javát szolgálja.

- Esetalapú tanulás: A részletes esettanulmány használata a könyvben szándékos pedagógiai megközelítés. Ahelyett, hogy csak absztrakt módon sorolná fel a törvényeket és kötelességeket, a kézikönyv módszertana az elmélet gyakorlatba való rögzítése. A "Musterfall" (mintaeset) minden fejezeten átszövődik, hogy bemutassa, hogyan alakul ki egy feltételezett bántalmazási forgatókönyv, és hogyan kell eljárnia az egyes szakembereknek az egyes pontokon. Ez a megközelítés lehetővé teszi a szerzők számára, hogy konkrét példákat adjanak a legjobb gyakorlatokra: például tartalmaznak egy teljes vádiratmintát és egy bírósági tárgyalási jegyzőkönyvet az ügyből. Ezeknek a dokumentumoknak a boncolgatásával a kézikönyv megtanítja az olvasókat, hogyan fogalmazzanak meg jogi vádakat gyermekbántalmazási ügyekben, és hogyan néz ki a megfelelő gyermektanú-meghallgatási protokoll a bíróságon. Ez a módszer nagyon praktikus – sablonokat és referenciapontokat ad az olvasóknak saját munkájukhoz. A recenzens kiemeli, hogy ez a folyamatos eset *"biztosítja a könyv vörös szálát",* és biztosítja az elméletről a gyakorlatra való folyamatos átvitelt, kitágítva az olvasó látókörét oly módon, hogy az közvetlenül alkalmazható a való életre. Ez egy hatékony megközelítés az elkötelezettség fenntartására ("*sem a szociális munkások, sem a rendőrök nem unják az olvasást"),* és segít az olvasóknak megőrizni az információkat azáltal, hogy látják, hogyan alkalmazhatók a kontextusban.
- Tényszerű, semleges hangnem és tisztaság: A kézikönyv szándékosan világos, tényszerű és nem szenzációhajhász hangnemet vesz fel, különösen a zavaró tartalom leírásakor. Ez a megközelítés a jogi írási stílusból fakad, amelyet a szerkesztő (jogászként) az objektivitás szempontjából szükségesnek tart. A nyelvezet *"józan és tényorientált, ahogy az a jogi kontextusban megszokott (és minden bizonnyal szükséges)"* – jegyzi meg a socialnet áttekintése. Míg az ilyen száraz tényszerűség kezdetben *"összezavarhatja"* vagy akár nyugtalaníthatja más területek szakembereit (akik jobban hozzászoktak az érzelmek vagy érdekképviselet által vezérelt nyelvezethez), a bíráló azzal érvel, hogy ez a megközelítés valójában erősség. Az érzelmi nyelvezet és *a "gyermekvédelmi ügyekkel gyakran járó akcionizmus" lecsupaszításával* a kézikönyv nyugodt, objektív teret biztosít a kérdések megfontolására. Ez a módszertan segít az olvasóknak a bizonyítékokra és az eljárásra összpontosítani, ahelyett, hogy elárasztanák őket a bűncselekmények borzalma. Professzionális hangnemet is ad, amely ösztönzi *a pontos kommunikációt* – például a szociális munkások néha nehezen tudják kifejezetten megnevezni a szexuális cselekményeket vagy a bántalmazás részleteit a kényelmetlenség miatt, de a jogi-tényszerű stílus *"a nevükön szólítja a dolgokat",* ami végső soron elősegíti az egyértelműséget és az igazságosságot. Összefoglalva, a kézikönyvben a kommunikáció

megközelítése rendíthetetlen, de érzelemmentes is, megadva a szakembereknek azokat a tényszerű eszközöket, amelyekre szükségük van ahhoz, hogy pánik nélkül cselekedjenek.

- Bizonyítékokon alapuló és szakértői gyakorlatok: A kézikönyv bizonyítékokon és szakértői ismereteken alapuló módszereket népszerűsít az ügyek kezeléséhez. Támogatja a képzett szakértők bevonását a kritikus pontokba: pl. törvényszéki interjú szakemberek vagy gyermekpszichológusok alkalmazása az áldozatok meghallgatására, orvosi vizsgálatok és törvényszéki vizsgálatok alkalmazása a bántalmazás megerősítésére, valamint jogi pszichológusokkal való konzultáció a tanúvallomások hitelességének értékeléséhez. Részletezi *az aussagepsychologische* technikákat (a tanúvallomások elemzése az igazság szempontjából), és hangsúlyozza a törvényszéki bizonyítékok azonnali megőrzésének fontosságát (például a DNS-t nemi erőszak esetén, vagy a digitális bizonyítékokat online bántalmazás esetén). Ezek az ajánlott megközelítések biztosítják, hogy a nyomozások gyermekérzékenyek és jogilag megalapozottak legyenek. Sőt, a tárgyalási szakasz tárgyalása során a könyv hangsúlyozza az eljárási biztosítékokat (mint például *a "Beweissicherungsgebot"* – a bizonyítékok biztosításának kötelezettsége és a *"Beschleunigungsgrundsatz"* – a gyorsaság szükségessége a gyermekeket érintő ügyekben), és bemutatja, hogyan lehet ezeket egyensúlyba hozni. Ez az útmutató lényegében módszertani ütemtervet biztosít a bűnüldöző szervek és a bíróságok számára a gyermekáldozatokra vonatkozó bevált gyakorlatok követésére, ezáltal javítva az eredményeket (például jobb minőségű bizonyítékokat és kevesebb másodlagos traumát).
- Holisztikus áldozatgondozás és nyomon követés: Az áldozatok kártérítésének megközelítésében (2. rész) a kézikönyv módszertana az áldozat jólétének központi kezelése. Ösztönzi az *"áldozatközpontú"* megközelítést, ahol a tárgyalás vége nem jelenti a válasz végét. A szöveg valószínűleg ellenőrző listákat vagy protokollokat tartalmaz az áldozatok kártérítési rendszerekhez és terápiás szolgáltatásokhoz való kapcsolásához. A szakemberek oktatásával az Opferentschädigung törvényről és más előnyökről a könyv biztosítja, hogy a szociális munkások, az áldozatok ügyvédei vagy akár a rendőrség tudja, hogyan segíthetnek a túlélőknek a tárgyalóteremen kívül. Ez lényegében egy olyan megközelítés, amely egyesíti a jogi és a szociális szolgáltatási módszertant: egy rendőr, aki ezt olvassa, megismeri a szociális jóléti lehetőségeket, a szociális munkás pedig a jogi eljárásokat – lehetővé téve mindketten, hogy holisztikusan irányítsák az áldozatot. A kártérítésről szóló teljes szakasz jelenléte azt jelenti, hogy a gyermek igazságszolgáltatása nem csak az elkövető büntetőjogi elítélése, hanem az áldozat kárpótlása és gyógyulása is.
- Megelőzési és társadalmi változási stratégiák: A 3. részben a módszertanok a megelőző stratégiákra térnek át. Az egyik hangsúlyozott megközelítés a széles körű társadalmi tudatosság és oktatás mint megelőzési eszköz szükségessége. A kézikönyv felszólít arra, hogy *"hívják fel a társadalom egészének figyelmét"* a gyermekek elleni szexuális erőszakra, és ne magántabuként, hanem közügyként kezeljék. Azt sugallja, hogy a csend és a megbélyegzés megtörése javíthatja az áldozatok felderítését és támogatását. Ezenkívül a kézikönyvben bemutatott *"Human Law/Globale Rechtspädagogik"* koncepció lényegében egy megelőző oktatási módszertan – a tisztelet és a jogok értékeinek tanítása a visszaélést lehetővé tevő társadalmi körülmények megelőzése érdekében. Ez innovatív, előremutató megközelítést jelez: a megelőzés nem csak konkrét programokról szól, hanem egy olyan kultúra ápolásáról, amely alapvetően elutasítja a gyermekek bántalmazását. Egy másik konkrét megelőző módszertan a szolgáltatások integrálásának ötlete – von Hasseln-Grindel egy interjúban támogatja a *"Jugendschutz-Komplexverfahren" létrehozását,* ahol minden ügynökség (rendőrség,

ifjúsági hivatal, bíróságok) együtt működik, és szorosan együttműködik a bántalmazási ügyekben. Ez hasonló a *"Gyermekvédelmi Központ"* modellhez vagy a német *Haus des Jugendrechts* koncepcióhoz, amelynek célja az *egyablakos* megközelítés a bürokrácia csökkentése és az információmegosztás biztosítása érdekében. Bár ez törekvés lehet, az ilyen ajánlások beillesztése a kézikönyvbe olyan modellt ad a szakembereknek és a politikai döntéshozóknak, amelyekre törekedhetnek.

- Érdekek kiegyensúlyozása – árnyalt álláspont: A kézikönyv árnyalt módon közelíti meg a bántalmazási ügyek érzékeny dilemmáit is. Például von Hasseln-Grindel rámutat arra a gyakran figyelmen kívül hagyott tényre, hogy a gyermekáldozatok nem mindig akarják a család teljes felbomlását; sokan *"továbbra is a családi egységükben akarnak élni",* még akkor is, ha az egyik szülő a bántalmazó. A könyv elismeri ezt a feszültséget és az *áldozatok "pánikját",* hogy a hatóságok *"szétszakítják a családot"*. Másrészt, ha egy elkövetőt (különösen egy szülőt) elítélnek, *"a polgári létet általában tönkreteszik"* a kemény ítéletek, kevés teret hagyva a megbékélésnek vagy a felfüggesztett büntetéseknek. Ez a jelenlegi politikák kritikai vizsgálatának módszertanára utal: a szerző bizonyos esetekben az abszolút megközelítések újragondolását javasolja. Például provokatívan politikai *vitát javasol* arról, hogy kevésbé súlyos bántalmazási esetekben a sértő szülő és gyermek közötti szigorúan felügyelt kapcsolat néha jobb lehet-e a gyermek jóléte szempontjából, mint a teljes megszakítás. Ez azt a megközelítést tükrözi, amely *a jólét eseti értékelését tükrözi, nem pedig az* egyforma mindenkinek megfelelő megközelítést – lényegében nagyobb rugalmasságot és árnyalt kockázatértékelést szorgalmaz a gyermekvédelemben (bár az ilyen elképzelések ellentmondásosak és gondos biztosítékokat igényelnének). Az ilyen viták beillesztésével a kézikönyv arra ösztönzi a szakembereket, hogy kritikusan értékeljék, hogyan lehet a legjobban szolgálni a gyermek érdekeit, sőt kényelmetlen kérdéseket is felvetnek a gyermekvédelem és a gyermek saját családi kapcsolatok iránti vágyainak egyensúlyával kapcsolatban.

Összefoglalva, a kézikönyvben támogatott megközelítések gyakorlatiasak, együttműködőek és gyermekközpontúak. *Interdiszciplináris csapatmunkát*, bizonyítékokon alapuló nyomozást, átfogó áldozattámogatást és proaktív megelőzést szorgalmaz. Mindezen módszerek mögött az a szellemiség áll, hogy a gyermek biztonságát és jólétét helyezzük előtérbe, miközben hatékonyan törekednek az igazságszolgáltatásra. A könyv megközelítése nemcsak reaktív (esetek kezelése), hanem proaktív (az esetek megelőzése) is, ezért "*egyedülállónak"* és úttörőnek nevezték a maga mindenre kiterjedő terjedelmében. Ezenkívül a több nézőpont jelenléte és a tényszerű stílus objektív, referencia-kézikönyv minőséget kölcsönöz a kézikönyvnek – kevésbé a személyes véleményről szól, inkább a szakmai környezetben alkalmazható legjobb gyakorlatok és protokollok összefoglalásáról.

A kézikönyv erősségei

A *Praxishandbuch Sexualisierte Gewalt gegen Kindert* széles körben dicsérték számos erősségéért és hozzájárulásáért, amelyek értékes forrássá teszik a gyermekbántalmazási ügyeket kezelő szakemberek számára. A legfontosabb erősségek a következők:

- Holisztikus és átfogó hatókör: Talán a legnagyobb erősség a kézikönyv teljes körű lefedettsége a kérdésről. Nem áll meg egyetlen szakaszban sem (például nyomozásban vagy tárgyalásban), hanem a felderítéstől és a beavatkozástól a büntetőeljáráson át az áldozatok kártalanításáig és a hosszú távú megelőzési erőfeszítésekig mindent lefed. Amint azt egy volt igazságügyi szenátor az előszóban megjegyezte, a könyv tárgyalás

utáni útmutatást (kártérítés és megelőzés) "*különösen figyelemre méltó"* és vitathatatlanul *"egyedülálló",* biztosítva, hogy *"a kézikönyv ne érjen véget a büntetőeljárás végével".* Ez az átfogó terjedelem azt jelenti, hogy az olvasó támaszkodhat erre az egyetlen kötetre a témával kapcsolatos széles körű oktatás érdekében, anélkül, hogy több speciális szövegre lenne szüksége.

- Interdiszciplináris perspektíva: A kézikönyv a jog, a szociális munka, a pszichológia, az orvostudomány és az oktatás meglátásait egyesíti egy integrált szövegben. Ez a multidiszciplináris megközelítés erős pont, mert segít lebontani a szakmai silókat. Az olvasók a saját területükön kívüli perspektíváknak vannak kitéve, elősegítve az empátiát és a jobb koordinációt. A socialnet bírálója hangsúlyozza, hogy bár a kiadó (Boorberg) jellemzően jogi irodalmat készít (és így a könyv jogi beállítottságú), *"ez soha nem csökkenti a szociális munkás szakemberek értékét vagy meglátásait – éppen ellenkezőleg".* A gyermekvédelem szociális és bűnüldözési oldalának megvilágításával a kézikönyv *"új perspektívákat nyit"* mindkettő számára, és elősegíti a kölcsönös megértést. Ez a szakmaközi nézőpont rendkívül előnyös egy olyan területen, ahol az együttműködés kulcsfontosságú. Hatékonyan alakítja a kézikönyvet az interdiszciplináris csapatmunka képzési eszközzée.
- Gyakorlati esetalapú tanulás: Egy másik dicséretes erősség a valós dokumentumokkal ellátott folyamatos esettanulmány használata. Ez a megközelítés biztosítja, hogy a tartalom ne pusztán elméleti legyen. A bírálók megjegyezték, hogy a részletes mintaügy és a kísérő sablonok (például vádiratok és bírósági átiratok) vonzóak és közvetlenül alkalmazhatók a gyakorlatban. Megakadályozza, hogy az olvasó elveszjen az elvont fogalmakban azáltal, hogy folyamatosan visszaköti a pontokat a "mit tennél ebben a helyzetben". Az ügynek ez a "vörös szála", ahogy a bíráló nevezi, garantálja az *"elmélet-gyakorlat átadást minden pillanatban",* nagymértékben növelve a kézikönyv hasznosságát a mindennapi munkában. A gyakorló szakember szinte eljárási ellenőrzőlistaként vagy referenciaként kezelheti a kézikönyvet, mintadokumentumokat vagy ajánlott lépéseket tanulmányozva, amikor tényleges esettel szembesül.
- Az információk egyértelműsége és részletessége: A kézikönyvet világos, tényszerű írási stílusáért és alaposságáért dicsérik. Részletesen lefedi a fogalommeghatározásokat és a jogi kereteket, ami segít tisztázni a kifejezésekkel és felelősségekkel kapcsolatos zavarokat. A nonszensz nyelvezetet előnynek tekintik, mert precízen megérti, mi történt és mit kell tenni. A szívszaggató témák megvitatása során a könyv professzionális hangnemet tart fenn, amely lehetővé teszi az olvasók számára, hogy az érzelmek elárasztanák az információkat. Fontos, hogy annak ellenére, hogy ténygazdag, a szöveg olvasható és érthető marad a nem jogászok számára is – a bíráló tanúsítja, hogy *"szakmailag világos, mégis mindig érthető".* A szigor és a hozzáférhetőség egyensúlya erősség, így a könyv alkalmas referenciaként a széles közönség számára. Még az összetett eljárásokat (például a büntetőperek vagy a szociális jog bonyolultságát) is magyarázó kommentárokkal, táblázatokkal vagy példákkal bontják le, ami segíti a tanulást.
- Foglalkozik a hiányosságokkal és a gyakori buktatókkal: Úgy tűnik, hogy a kézikönyv tartalma a terület ismert hiányosságainak kezelésére szolgál. Például kifejezetten foglalkozik azzal a problémával, hogy a visszaélési eseteknek csak egy kis töredékét észlelik és kezelik megfelelően, gyakran a jelek ismeretének vagy felismerésének hiánya miatt. A jelek felismerésével és a proaktív jelentéskészítés ösztönzésével kezdve ezt a szakadékot célozza meg. Foglalkozik az ügynökségek közötti gyakran emlegetett súrlódásokkal is – mindkét oldal bemutatásával aktívan dolgozik a félreértések csökkentésén és az együttműködés javításán. Ezenkívül a 2. rész (kompenzáció) sok gyakorló szakember ismereteiben hiányt pótol, mivel a kártérítési jog homályos lehet; a

recenzens ezeket a fejezeteket *"különösen értékesnek" találta*. A 3. rész a megelőzésre összpontosít azzal a tágabb rendszerszintű szakadékkal, hogy nem tesznek eleget a bántalmazás megállítása érdekében, mielőtt az megtörténne. Lényegében a kézikönyv tartalmát úgy állították össze, hogy lefedje a gyermekvédelmi lánc gyenge láncszemeit, ami a valós hatás szempontjából jelentős erősség.

- Kiterjedt kiegészítő források: A további anyagok és dokumentumok elérhetősége a kiadó weboldalán keresztül gyakorlati erősség. Amint azt a felülvizsgálat megjegyezte, a források *"széles körben felállított online fundusa"* kiegészíti a könyvet, beleértve a vonatkozó legfelsőbb bírósági határozatokat és az ügy teljes ítéletét. Ezek a források a kézikönyvet a témával foglalkozó minikönyvtárrá alakítják. A gyakorló szakemberek elolvashatják a könyvet, majd szükség esetén közvetlenül hozzáférhetnek a hivatkozott jogi precedensekhez vagy űrlapokhoz. Ez nagyban növeli a könyv referenciaértékét – ez nem csak statikus szöveg, hanem átjáró a további információkhoz. A könyv + az online dokumentumok kombinációja azt jelenti, hogy a kézikönyv naprakész és használható (például letölthet egy kockázatértékelési űrlapmintát, vagy megnézheti, hogy a legfelsőbb bíróság hogyan döntött egy bizonyítási kérdésben, és azonnal alkalmazhatja ezt a tudást).
- Erős szakmai jóváhagyás: A kézikönyv erős pozitív fogadtatásban részesült a szakemberektől, ami önmagában is bizonyítja a minőségét (ezzel a Receptáció részben részletesebben foglalkozunk, de érdemes erősségként megjegyezni). Például egy szociális munkás szakértő *"fenntartás nélkül ajánlja" "minden olyan szakembernek, aki kiskorúak elleni szexualizált erőszakkal foglalkozik",* annak ellenére, hogy jogi irányultságú. A könyv valós esetre és az anyag gazdagságára összpontosít, amely biztosítja, hogy még a tapasztalt gyakorlók is kiszélesedjenek. Az ilyen jóváhagyások azt jelzik, hogy a kézikönyv sikeresen kielégíti a célközönség igényeit, és értékes hozzájárulásnak tekinthető a területhez.
- Relevancia és időszerűség: Egy másik erősség, hogy a kézikönyv mennyire naprakész és *kontextusban* van. A 2022 végén megjelent közlemény magában foglalja a közelmúltbeli jogi változásokat és a jelenlegi kihívásokat. Például Németország 2021-ben bizonyos gyermekek elleni szexuális bűncselekményeket a súlyos bűncselekmények (Verbrechen) kategóriájába emelt, magasabb büntetésekkel; von Hasseln-Grindel azt tárgyalja, hogy az ilyen változásoknak milyen következményei vannak (például csökkentik az elkövetők vallomásra való ösztönzését). A kézikönyv megelőző része az online gyermekbántalmazási anyagok robbanásszerű növekedésével is foglalkozik, és "zéró toleranciára" szólít fel az olyan bűncselekményekkel szemben, mint a gyermekpornográfia terjesztése. Ezekkel a kortárs kérdésekkel foglalkozva (pl. hivatkozva a visszaélésekkel foglalkozó hatalmas online hálózatokra) a könyv nem csak egy általános szöveg, hanem a visszaélések jelenlegi és feltörekvő trendjeiről is beszél. Ez az időszerűség növeli relevanciáját és erejét, mint útmutató a mai szakemberek számára, akik a bántalmazás modern megnyilvánulásaival foglalkoznak (például az internet által elősegített bűncselekményekkel).

Összefoglalva, ennek a kézikönyvnek az erőssége a szélességében, mélységében, gyakorlatiasságában és több perspektívájából álló betekintésében rejlik. Az egyik kommentátor *által "tudástárnak" nevezett adattárat* nyújt a gyermekvédelemben részt vevők számára, és ezt olyan módon teszi, amely megvalósítható és a valós gyakorlat javítására irányul. A jogi alaposság és a társadalmi empátia és a megelőző látásmód kombinációja kiemelkedő erőforrássá teszi ezen az érzékeny területen.

Lehetséges korlátok és kritikák

Míg *a Praxishandbuch Sexualisierte Gewalt gegen Kinder* lenyűgöző és nagyra értékelt mű, fontos figyelembe venni a lehetséges korlátokat vagy kritikákat, amelyeket megfigyeltek, vagy amelyek természetéből és terjedelméből adódóan felmerülhetnek. Ezek a következők lehetnek:

- Nagy hangsúlyt fektet a német jogi kontextusra: A kézikönyv egyértelműen a német jogi és intézményi keretek között íródott. Gyakran hivatkozik a német törvényekre (például SGB VIII, StPO, StGB, KKG) és a német ifjúsági jóléti és igazságszolgáltatási rendszerekre jellemző eljárásokra. Mint ilyen, közvetlen alkalmazhatósága korlátozott lehet a német nyelvű országokon vagy a hasonló jogi struktúrával rendelkező joghatóságokon kívül. A nemzetközi olvasók vagy az általános elveket keresők sok értéket találnak (különösen a pszichológia, az áldozatsegítés és a megelőzés vitáiban), de az eljárási részletek, űrlapok és jogi hivatkozások Németországra vannak szabva. Ez nem annyira hiba, mint inkább tudatos hatókörválasztás, hanem azt jelenti, hogy a kézikönyv *elsősorban német szakmai környezetben való használatra készült*. Más országok szakembereinek a tartalmat a helyi törvényekhez kellene igazítaniuk, és bizonyos fejezetek (például a német bírósági eljárás pontos lépésről lépésre) kevésbé hasznosak lennének számukra.
- Jogi-bírói hangsúly és nyelvezet: A könyv kialakításánál fogva erős jogi irányultságú, mivel a szerkesztő és sok közreműködő bírói vagy bűnüldözési háttérrel rendelkezik. Egyes olvasók azt tapasztalhatják, hogy bizonyos területek – például a büntetőeljárás vagy a bizonyítási jog – részletesebb figyelmet kapnak, mint mások, például a terápiás beavatkozás. A socialnet bírálója rámutatott, hogy a Boorberg Verlag kiadványai gyakran a *"büntetőjog, a büntetőeljárás és a rendőrségi jog" felé hajlanak*, és ez a kézikönyv valóban ezeket a szempontokat helyezi a középpontba. Következésképpen a terápiás technikákba vagy a gyermekpszichológiába mélyen belemerülni váró szociális munkások vagy pedagógusok úgy érezhetik, hogy ezek a témák (bár jelen vannak) nem olyan kimerítően részletesek, mint a jogi témák. A tonális stílus – nagyon tényszerű és klinikai – egyesek számára korlátnak is tekinthető. Ahogy a recenzens megjegyezte, a *"józan, tényorientált nyelvezet"* kezdetben visszataszító vagy *"sokkot" okozhat* a szociálpedagógiai háttérrel rendelkező olvasók számára, akik esetleg nem szoktak hozzá a világosan megfogalmazott részletekhez. Például a bántalmazási forgatókönyvek nyers nyelvezettel történő leírása (a jogi pontossághoz szükséges) zavaró lehet, bár végső soron a bíráló úgy érezte, hogy ez az egyértelműség előnyös. Ennek ellenére ez akadályt jelenthet néhány olvasó számára, akik az ilyen érzékeny tartalmak óvatosabb vagy eufemisztikusabb kezelését részesítik előnyben. A kézikönyv bizonyos szintű *szakmai távolságtartást igényel* a kényelmes olvasáshoz, ami elsőre nem biztos, hogy mindenkiben van.
- Mennyiség és összetettség: Az 550+ oldalnyi sűrű anyaggal a kézikönyv puszta mennyisége gyakorlati korlátozásnak tekinthető. Az elfoglalt szakemberek ijesztőnek találhatják a borítótól a borítóig történő olvasást. Valószínűbb, hogy referenciaként használják a konkrét kérdésekről való konzultációhoz, nem pedig gyors útmutatóként. A téma összetettsége – több jogi eljárást és ügynökséget foglal magában – azt jelenti, hogy a szöveg sűrű lehet. Fennáll annak a veszélye, hogy egyes olvasók túlterheltek lehetnek, ha nem ismerik a jogi vagy a szociális munka terminológiáját. Más szóval, a kézikönyv nem biztos, hogy könnyű bevezető olvasmány egy teljesen kezdő számára; Úgy tűnik, hogy azoknak szól, akiknek van némi alapja, és most átfogó forrást akarnak. Ezt azonban enyhíti a könyv szerkezete és összefoglalói, és vitatkozhatnánk azzal, hogy a komplexitás a téma velejárója, nem pedig a szerzők hibája.
- Potenciális elfogultság vagy ellentmondásos álláspontok: A kézikönyv néhány nézőpontja, különösen a szerkesztőtől származó, vitát válthat ki. Például von Hasseln-

Grindel javaslata, hogy bizonyos enyhe esetekben fontolják meg a szabálysértő szülővel való felügyelt kapcsolattartás engedélyezését (az automatikus szétválasztás helyett), ellentmondásos elképzelés a gyermekvédelmi közösségben. Bár politikai vita tárgyaként mutatja be (nem határozott ajánlás), egyes szakemberek kritizálhatják ezt az álláspontot, mivel alábecsüli a még "könnyebb" szexuális bántalmazás ártalmait, vagy további traumát okoz a gyermeknek. Az az elképzelés, hogy a család érintetlenül tartása néha a gyermek érdekét szolgálhatja, ellentétes a zéró tolerancia és a bántalmazók azonnali eltávolításának uralkodó normájával; így ellenállásba ütközhet. Hasonlóképpen, kritikája, miszerint a közelmúltbeli jogi reformok (az elkövetők büntetésének növelése) megszüntették a vallomásra való ösztönzést és megnehezítették az ügyek megoldását, olyan nézőpont, amelyet nem biztos, hogy általánosan osztanak. Egyesek azzal érvelhetnek, hogy a szigorúbb büntetések e mellékhatás ellenére szükséges elrettentő erőt jelentenek. Ezek a példák azt mutatják, hogy a kézikönyv nem riad vissza attól, hogy állást foglaljon a politikával kapcsolatban – és bár ez elgondolkodtató, az olvasók nem értenek egyet bizonyos értelmezésekkel vagy javaslatokkal. Az akadémiai vagy gyakorlati kritikák potenciálisan megcélozhatják ezeket az álláspontokat, mivel több empirikus támogatásra van szükségük (pl. van-e bizonyíték arra, hogy a felügyelt kapcsolattartás valaha is biztonságos lehet? Vagy hogy az enyhébb mondatok javítanák az eredményeket?). Jelenleg azonban az ilyen kritikák nem jelentek meg kiemelkedően a megjelent kritikákban, valószínűleg azért, mert a kézikönyv még viszonylag új.

- Konkrét témák mélysége: Ha egy könyvben olyan széles körű témát tárgyalunk, mint a gyermekek elleni szexuális erőszak, előfordulhat, hogy egyes altémákat nem tárnak fel a legmélyebben. Például, bár a kézikönyv tartalmaz egy pszichoszomatikus orvostudomány professzorának hozzájárulásait, és feltehetően érinti a trauma és a terápiás oldalt, nem biztos, hogy olyan mélyen megy bele az áldozatok klinikai kezelési módszereibe, mint egy dedikált pszichológiai szöveg. Egy terapeuta, aki elolvassa, találhat áttekintést a traumamegelőzésről és néhány hivatkozást a terápiára, de nem egy kézikönyvet a bántalmazott gyermekek tanácsadásáról (ami kívül esik a könyv elsődleges hatókörén). Az átfogó kompromisszum az, hogy minden szakasz szükségszerűen hatalmas területet foglal össze. A hivatkozások és a multidiszciplináris szerzők jelenléte azonban valószínűleg biztosítja, hogy legalább további forrásokra mutató utalásokat adjanak. Ha valaki kritizálna, azt mondhatnánk, hogy a szélesség bizonyos részterületeken a mélység rovására megy – bár a könyv hosszát tekintve úgy tűnik, hogy a szerzők összehangolt erőfeszítéseket tettek annak érdekében, hogy részletezzék ott, ahol számít (pl. a jogi eljárás nagyon részletes; a megelőzési koncepciókat új ötletekkel mélyen megvitatják).
- Elérhetőség más nyelveken: Az elérhetőség szempontjából kisebb korlátozást jelent, hogy a kézikönyv német nyelven is elérhető (jelenleg). A benne foglalt fontos ismeretek – különösen az interdiszciplináris együttműködésről és a megelőzésről – a szélesebb nemzetközi közönség javát szolgálhatják. Hacsak az olvasó nem németül beszél, vagy a könyvet nem fordítják le, a nem német szakemberek lemaradhatnak a tartalmáról. Az ehhez hasonló összefoglalók vagy más nyelvű áttekintések segíthetnek, de a kézikönyv teljes gazdagsága a nyelvhez kötődik. Ez a régióspecifikus szakirodalom általános korlátozása.

Összefoglalva, a kézikönyv legtöbb kritikája viszonylag enyhe, és inkább a fókuszált kontextus és stílus körül forog, mint annak tartalma vagy pontossága. A socialnet bírálója kifejezetten megjegyezte, hogy azok a dolgok, amelyek hátránynak tűnhetnek (jogi fókusz, tényszerű nyelvezet), valójában előnyökké válnak azáltal, hogy új perspektívákat és világosságot

nyújtanak. A véleményekben nem jelentettek komolyabb tartalmi hibákat; Valójában ritkán találunk olyan kézikönyvet, amelyet ennyire általánosan jól fogadnak. A feltárt korlátok nem von le jelentősen a mű értékéből, de érdemes szem előtt tartani őket: az olvasónak azzal a megértéssel kell megközelítenie a kézikönyvet, hogy komoly, részletes jogi-gyakorlati összefoglalóról van szó, nem pedig könnyed bevezető brosúráról vagy terápiás útikönyvről. Mindaddig, amíg az elvárásokat ennek megfelelően határozzák meg, a kézikönyv előnyei messze meghaladják korlátait.

Relevancia és alkalmazás szakmai kontextusban

A Praxishandbuch Sexualisierte Gewalt gegen Kinder *egyik kifejezett célja* , hogy gyakorlati eszköz legyen a gyermekekkel és a gyermekvédelemmel foglalkozó különböző szakmai területeken. A Publicus-interjúban von Hasseln-Grindel széles célközönséget vázolt fel, beleértve *"orvosokat, gondozókat, szülőket, pedagógusokat, szociális, pedagógiai és orvosi vezetőket, gondozási intézmények vezetőit, ápolókat, tanárokat, médiaképviselőket, rendőröket, politikusokat, pszichológusokat, fiatal bírákat és laikus bírákat, szociális munkásokat, ifjúsági irodák és egyházak munkatársait, sportedzőket, ügyészeket és terapeutákat"*. Többek között. Ez a szinte kimerítő lista azt mutatja, hogy a kézikönyv célja, hogy lebontsa a tudás felosztását, és biztosítsa, hogy minden érdekelt fél megértse a teljes folyamatot. Az alábbiakban felmérjük, hogy a kézikönyv mennyire releváns és alkalmazható néhány kulcsfontosságú szakmai kontextusban:

- Szociális munka és gyermekvédelmi szolgáltatások: A szociális munkások, a gyermekjóléti ügyintézők és az ifjúsági iroda (Jugendamt) munkatársai számára a kézikönyv rendkívül releváns. Útmutatást ad a bántalmazás korai jeleinek felismeréséhez és a reagálás módjához – beleértve a bejelentésre vonatkozó jogi kötelezettségeket és az azt követő folyamatot. Ez a tudás kulcsfontosságú a szociális munkások számára, mivel gyakran ők találkoznak elsőként a bántalmazás gyanújával. A könyv azt is tisztázza, hogy mi történik, ha bevonják a bűnüldözést, ami enyhítheti a bizonytalanságokat. A *Jugendamt védelmi megbízatásáról (SGB VIII. §8a)* és a gyermekek veszélyeztetése esetén a családjogi bírósági intézkedések kezdeményezéséről szóló szakaszok gyakorlatilag lépésről lépésre kézikönyvet jelentenek a gyermekvédelmi dolgozók számára. Ezenkívül, mivel a kézikönyv megvilágítja a rendőrség és az igazságszolgáltatás perspektíváját, a szociális munkások betekintést nyernek abba, *hogy bizonyos nyomozati eljárások miért tűnhetnek lassúnak, vagy miért kell bizonyítékokat gyűjteni meghatározott módon*. Ez javíthatja a bűnüldöző szervekkel való együttműködésüket azáltal, hogy a frusztráció helyett reális elvárásokat és türelmet ébreszt. A recenzens (maga is szociális munkás) megjegyezte, hogy a könyv elolvasása segíthet megelőzni a *"súrlódásokat"* és *a "kölcsönös megértés hiányát",* amelyek néha felmerülnek az ifjúsági ügynökségek és a nyomozók között. Ezenkívül a 3. rész megelőzési stratégiái (például a hálózatépítés és a közösségi megelőzés) közvetlenül tájékoztathatják a szociális munka gyakorlatát a megelőzési programok tervezésében vagy a közösségi tájékoztatásban. Például a szociális szolgálatok felhasználhatják a kézikönyv tartalmát a nevelőszülők, az iskolai szociális munkások vagy a közösségi önkéntesek képzésére a bántalmazás jeleiről és az azonnali lépésekről. Összefoglalva, a kézikönyv referenciaként és képzési forrásként is szolgál a szociális munka kontextusában, javítva mind az esetkezelést, mind a megelőző oktatást.
- Oktatási szektor (tanárok és iskolai adminisztrátorok): A pedagógusok gyakran abban a helyzetben vannak, hogy észrevegyék a gyermek viselkedésében bekövetkező változásokat vagy fizikai jeleket, amelyek bántalmazásra utalhatnak. A kézikönyv

egyértelműsége arról, hogy mi minősül a szexuális bántalmazás vagy elhanyagolás jelének, és tanácsok arra vonatkozóan*, hogy "kihez fordulhatnak az érintett gyerekek",* közvetlenül hasznos a tanárok, az iskolai tanácsadók és az igazgatók számára. Valószínűleg olyan szempontokat fed le, mint a gyermek nyilvánosságra hozatalának kezelése, a titoktartás fenntartása a megfelelő jelentésig, valamint a jelentéstételi kötelezettség a szülői jogokkal szemben. Mivel a tanárokat a célközönség részeként nevezik meg, a könyv releváns számukra, mivel tájékoztathatja az iskolai irányelveket a feltételezett bántalmazás bejelentéséről. Felkészíti a pedagógusokat a következő lépésekre is: ha jelentést tesznek, a tanároknak egyeztetniük kell a gyermekszolgálattal, vagy tanúskodniuk kell a bíróságon stb. A folyamat körvonalainak ismerete (például egy vizsgálat és esetleg egy tárgyalás) segít az iskoláknak támogatást nyújtani a gyermeknek, és megfelelően kezelni szerepüket. A könyv felhasználható az iskolai személyzet gyermekvédelmi joggal kapcsolatos képzésein. Ezenkívül a 3. rész hangsúlyt fektet az intézményekben történő megelőzésre és a bántalmazás megvitatására olyan környezetben, mint az iskolák vagy sportklubok, rendkívül fontos a pedagógusok és az ifjúsági programigazgatók számára. Ezekre a fejezetekre támaszkodva szigorúbb védelmi intézkedéseket hajthatnak végre (például személyzeti háttérellenőrzések, magatartási kódexek, a gyermekek számára a testi autonómiával kapcsolatos figyelemfelkeltő programok stb.). A kézikönyv lényegében felhatalmazza az oktatási szakembereket mind a megelőzés, mind az eljárás ismeretére, lehetővé téve számukra, hogy fellépjenek a visszaélések megelőzése érdekében, és helyesen reagáljanak, ha annak gyanúja merül fel.

- Bűnüldözési és jogi szakemberek: A rendőrök (különösen a gyermekvédelmi egységekben), az ügyészek és a bírák a kézikönyvet közvetlenül alkalmazhatónak találják munkájukra. A bűnüldöző szervek számára a szöveg olyan, mint egy speciális eljárási útmutató, amely tartalmazza a gyermekbántalmazási ügyek legjobb gyakorlatainak legújabb gondolatait. Megerősíti a multidiszciplináris együttműködés fontosságát – például a szociális szolgálatokkal való együttműködést a vizsgálat során (például egy gyermek közös meghallgatása egy gyermekvédelmi központban). A kézikönyv olyan mintadokumentumokat is tartalmaz, mint a vádirat példája és a Hauptverhandlung (fő tárgyalás) lefolytatásának részletei, amelyek tanulságosak lehetnek a fiatal ügyészek vagy bírák számára, akik még nem ismerik az ilyen érzékeny ügyeket. A bizonyítékok kezelésének és a szakértői részvételnek a bevonása (pl. mikor kell pszichológiai szakértőt hívni, hogyan kell kikérdezni a gyermeket a bíróságon) közvetlenül kapcsolódik a jogi gyakorlathoz. Valójában a Publicus interjú megjegyzi, hogy a fiatal bírák, sőt az ülnökök (Schöffen) is a célközönség részét képezik. A könyv tanácsként szolgálhat a fiatalkorúak védelmével kapcsolatos ügyekben elnöklő bírák számára, biztosítva, hogy tisztában legyenek a gyorsított eljárás és a gyermekbarát környezet szükségességével (például videokapcsolaton keresztül vagy közvetítők igénybevételével – ha a könyv ezekre vonatkozik). A rendőrség számára a nyomozati útmutatás mellett a 3. rész visszaesés megelőzéséről és a mindennapi megelőző intézkedésekről szóló szakasza a rendőrség szempontjából hasznos lesz a helyi megelőzési kezdeményezések kidolgozásához (például a rendőrség a kézikönyv javaslataira támaszkodva vezethet egy helyi munkacsoportot vagy figyelemfelkeltő kampányt). Sőt, a jogi szakemberek számára előnyös lehet a társadalmi oldal jobb megértése – a könyvet olvasó bíró értékelheti, hogy a gyermek szociális munkása mit csinál egyszerre, az ügyész pedig megértheti a családjogi bíróság párhuzamos intézkedéseit. Ez a tudás segíthet például az ügyésznek abban, hogy összehangolja az időzítést egy családjogi bírósági eljárással, vagy testre szabja megközelítését, tudva, hogy a gyermeknek van egy bizonyos támogatási terve. Összességében az

igazságszolgáltatási rendszer szereplői számára a kézikönyv a jogi eljárások, stratégiák és kontextusok összefoglalása, amely javíthatja hatékonyságukat és érzékenységüket az ügyek kezelésében.

- Terapeuták, tanácsadók és egészségügyi szakemberek: A terápiás és orvosi területen dolgozók, például gyermekpszichológusok, traumaterapeuták, gyermekorvosok és szexuális zaklatás ápolói is relevánsnak találják a kézikönyvet. Bár ez elsősorban nem terápiás kézikönyv, ezeknek a szakembereknek keretet biztosít ahhoz a jogi és társadalmi folyamathoz, amelyen ügyfeleik (a gyermekáldozatok) keresztülmennek. Például egy bántalmazott gyermekkel dolgozó terapeuta jobban megérti, hogy miért vesz igénybe a jogi eljárás, vagy mit igényel a gyermektől (például tanúskodás), így ennek megfelelően felkészítheti és támogathatja a gyermeket. A kézikönyv tárgyalása a további traumák megelőzéséről – pl. hogyan lehet az interjúkat gyermekérzékeny módon lebonyolítani, vagy hogyan lehet elkerülni a felesleges ismételt kérdéseket – közvetlenül a pszichológiai legjobb gyakorlatokból származik, és visszhangot kelt a mentálhigiénés szakemberek körében. Ezenkívül az orvosi vagy pszichológiai szakértők által írt fejezetek (például Beier professzoré a szexuális bűncselekmények megelőzéséről vagy a bántalmazás pszichoszomatikus tüneteiről szóló tartalom) betekintést nyújtanak a pszichológiai értékelés és kezelés szempontjaiba. A terapeuták felhasználhatják a megelőzési rész ötleteit is, például a szülők és a közösségek oktatását arról, hogy a gyermekeket jogokkal rendelkező egyéneknek tekintsék ("*a gyermek mint jogvédő személy szemmagasságban"* a tulajdon helyett, ahogy von Hasseln-Grindel javasolja), ami egy olyan fogalom, amely rendkívül releváns a terápiás felhatalmazás és érdekképviselet szempontjából. Az egészségügyi szakemberek (gyermekorvosok, törvényszéki orvosok) profitálhatnak a jogi információkból arról, hogy milyen bizonyítékokra van szükség, és hogyan lehet jelentéseiket felhasználni a bíróságon, valamint a bántalmazási sérülések vagy pszichoszomatikus mutatók azonosítására vonatkozó iránymutatásokból. Az alkalmazás során az egészségügyi szakemberek felhasználhatják a kézikönyvet a kórházak vagy gyermekvédelmi központok multidiszciplináris reagáló csoportjainak kialakításának részeként, biztosítva, hogy orvosi protokolljaikat összehangolják a könyvben ismertetett jogi követelményekkel.
- Politikai döntéshozók és adminisztrátorok: Bár a kérdés kontextusában nincs kifejezetten felsorolva, érdemes megjegyezni, hogy a politika alakítói (pl. törvényhozók, gyermekvédelmi tisztviselők, civil szervezetek vezetői) számára relevánsak. A kézikönyv átfogó nézete és az általa felvetett kérdések (például az integrált "összetett" eljárásokra való felhívás és bizonyos jogi keretek kritikája) tájékoztatást nyújthatnak a szakpolitikai vitákhoz. A törvényhozó vagy az ügynökség vezetője felhasználhatja a meglátásokat olyan reformok szorgalmazására, mint a jobb képzés (a szerző kifejezetten megjegyzi, hogy *ezekben az esetekben "képzettebb személyzetre"* van szükség a bűnüldözésben és az igazságszolgáltatásban) vagy több ügynökségből álló gyermekvédelmi központok létrehozására.

A gyakorlati alkalmazásban sok szervezet alkalmazhatja a kézikönyvet képzési tantervként vagy referenciaszabványként. Például egy rendőrakadémia beépítheti a szexuális bűncselekmények kezelésével foglalkozó kurzusokba, egy gyermekjóléti osztály megkövetelheti az új ügyintézőktől, hogy tanulmányozzák a bántalmazás jeleiről és a jogi megbízásokról szóló részeket, és egy szociális munka mesterképzése beépítheti a gyermekbántalmazásról szóló tanfolyamok olvasmányaiba. Az a tény, hogy különböző területek szakemberei értékelik és dicsérik a könyvet (pl. egy szociális munkás socialnet áttekintése, jogi szakértő előszava), azt mutatja, hogy valóban több szektort is megszólít. A socialnet bírálója kifejezetten kijelenti: *"ez a könyv... fenntartás nélkül ajánljuk minden olyan*

szakembernek, aki kiskorúak elleni szexuális erőszakkal foglalkozik", ami hangsúlyozza ágazatokon átívelő jelentőségét.

Összefoglalva, a kézikönyv relevanciája széleskörű: közös tudásbázisként szolgál a gyermekvédelem multidiszciplináris megközelítéséhez. Minden szakember más-más fejezetre összpontosíthat, de együttesen biztosítja, hogy mindenki "ugyanazon az oldalon" legyen az eljárások, a felelősségek és a bevált gyakorlatok tekintetében. A közös megértés elősegítésével a kézikönyv valószínűleg javítja a gyermekvédelem általános hálózatát – az iskolától a rendőrkapitányságon át a tárgyalóteremig és a tanácsadó központig. Alkalmazása tehát megalapozottabb döntésekben, jobb ügynökségek közötti együttműködésben és végső soron reményeink szerint az érintett gyermekek gyorsabb és hatékonyabb segítésében mutatkozik meg (pontosan ezt az eredményt ígéri a könyv fülszövege: segíteni a gyerekeken *"a lehető legjobban és leggyorsabban").*

Receptúra és szakmai kommentár

A Praxishandbuch Sexualisierte Gewalt gegen Kinder *szakmai fogadtatása* túlnyomórészt pozitív volt. A kézikönyvet a szociális munka és a jogi közösség bírálói elismerték és ajánlották, és hozzájárulását tudományos kontextusban is feljegyezték. Itt felvázolunk néhány nézőpontot a kritikákból és kommentárokból:

- socialnet Review (Wolfgang Schneider, 2023. április): Az egyik legrészletesebb áttekintés a *socialnettől*, a szociális munka és a kapcsolódó területek német platformjától származik. Wolfgang Schneider (szociális munkás) recenzens értékeli a kézikönyvet. Dicséri az interdiszciplináris tartalmat, és elismeri, hogy bár Boorberg (a kiadó) olyan jogi szövegekről ismert, amelyek nem gyakran találhatók meg a szociális munkások könyvespolcain, ennek a kézikönyvnek a jogi fókusza *"semmiképpen sem csökkenti értékét a szociális munkás szakemberek számára – éppen ellenkezőleg".* Schneider kiemeli, hogy a könyv *"józan és tényorientált nyelvezete"* kezdetben nyugtalaníthat, de végül *"új perspektívákat nyit meg"* azáltal, hogy elkerüli az érzelmi túlreagálást és ösztönzi a gyermekvédelem racionális megközelítését. Személyes tapasztalatból megjegyzi az ifjúsági jóléti tisztviselők és a nyomozók közötti gyakori súrlódásokat, és üdvözli a kézikönyvet, amely mindkét oldalra fényt derít, és *"jó lépésnek nevezi az ilyen félreértések megelőzésére"* az együttműködési munkában. A folyamatos esetpéldát kulcsfontosságú erősségként azonosítják, amely fenntartja az elkötelezettséget és biztosítja a gyakorlati relevanciát, biztosítva, hogy sem a szociális munkások, sem a rendőrség *ne "unatkozzon",* és hogy az elmélet folyamatosan kapcsolódjon a gyakorlathoz. Schneider hangsúlyozza, hogy a jogi zsargon ellenére a könyv világosan van megírva, amely rengeteg tudást közvetít a szakmák között, még akkor is, ha a nyers leírások némi sokkot okozhatnak azoknak, akik nem szoktak egyértelműen kijelenteni a bántalmazás részleteit. Következtetése egyértelmű: *"Ezt a könyvet – bár alapvetően inkább jogi/büntetőjogi orientációjú – fenntartás nélkül ajánlani kell minden olyan szakembernek, aki kiskorúak elleni szexuális erőszakkal foglalkozik."* Megismétli, hogy az esetalapú keret és a rengeteg kiegészítő anyag folyamatosan alkalmazhatóvá teszi a saját gyakorlatban, és még a nagyon tapasztalt szakemberek számára is előnyös lesz, ha *"a szociálpedagógiai horizonton túlra tekintenek",* ahogy azt a könyv lehetővé teszi. Schneider még a kézikönyv saját hátsó borítójának szövegét is megismétli, egyetértve azzal, hogy *"a kézikönyv nyereség mindazok számára, akik gyermekvédelemmel, esetleges bántalmazással vagy elhanyagolással foglalkoznak a gyermekekkel kapcsolatban, hogy a lehető legjobban és*

leggyorsabban segítsenek az érintett gyermekeknek". A szociális munka szempontjából ilyen erős támogatás azt jelzi, hogy a kézikönyv a szándéknak megfelelően sikeresen áthidalja a szakadékot a jogi és a társadalmi területek között.

- Lore Maria Peschel-Gutzeit előszavai: Bár nem újságírói áttekintés, Dr. Peschel-Gutzeit, egy elismert jogász és volt szenátor *Geleitwort* (előszó) szakmai dicséretet ad. Ebben úgy írja le a kézikönyvet, mint *"nagyszerű, értékelése szerint egyedülálló segítséget minden érintett számára"* ezekben az esetekben. Különösen dicséri, hogy nemcsak a tárgyalásra, hanem a kártérítésre és a megelőzésre is kiterjed, megmutatva az olvasóknak a *büntetőeljárás utáni "előrelépést".* A gyermekek jogaival foglalkozó perspektívája súlyt ad a kézikönyv hitelességének. Az előszó jóváhagyása azt sugallja, hogy a kézikönyv megfelel egy olyan igénynek, amelyet még a tapasztalt bírák és gyermekjogi képviselők is felismernek – nevezetesen, hogy a szétszórt tudást egy kötetbe tömöríti. Peschel-Gutzeit részvétele és pozitív szavai valószínűleg arra ösztönözték a jogi területen dolgozó potenciális olvasókat, hogy bízzanak a könyvben, és referenciaként fogadják el a könyvet.
- Tudományos és kutatási idézetek: A kézikönyv hatása tudományos körökben is látható. Megjelenése óta a gyermekbántalmazással és kizsákmányolással foglalkozó tudományos munkákban kezdték idézni. Például a szervezett rituális bántalmazásról szóló tudományos cikk a kézikönyv több fejezetére hivatkozik a társadalmi tudatossággal és megelőzéssel kapcsolatos pontokért, idézve *von Hasseln-Grindel szövegéből olyan kifejezéseket, mint a "tudatosság növelése a társadalom egészében"* és az *"abszolút tabu".* Ugyanennek a cikknek a bibliográfiája forrásként felsorolja a kézikönyv fejezeteit (beleértve az *emberi jogról/globális pedagógiáról* és a bántalmazási formák gyors növekedéséről szóló fejezetet). Ez azt jelzi, hogy a kutatók a kézikönyv tartalmát elég lényegesnek tartják ahhoz, hogy alátámasztsák az akadémiai érveket, és szakértői észrevételként hivatkozzanak ezekre a kérdésekre. A kutatásban való hivatkozás, különösen nem sokkal a megjelenés után, a kézikönyv hiteles státuszának és relevanciájának jele a jelenlegi tudományos és politikai vitákban.
- Publicus interjú és média: A PUBLICUS magazin (a kiadóhoz kapcsolódóan) interjút közölt von Hasseln-Grindellel a kézikönyv megjelenésekor. Ebben a cikkben az interjúztató és a szerző megvitatja a könyv lendületét és legfontosabb üzeneteit. Bár ez részben promóciós jellegű, a kézikönyvet a közpolitikai diskurzusba is helyezi – például kiemeli a politikai vita szükségességét bizonyos visszaélési esetek kezeléséről, és rendszerszintű reformokat szorgalmaz (például jobb személyzet és egységes eljárások). Az a tény, hogy egy ilyen interjú készült, arra utal, hogy beszélgetést kívánnak indítani a köztisztviselők és a jogi közösség között. Valószínűleg eljutott a PUBLICUS olvasóihoz (akik között adminisztratív és jogi szakemberek is vannak), ezáltal növelve a kézikönyv láthatóságát, és fontos hozzájárulásként fogalmazta meg a gyermekvédelmi jogról folyó vitákban.
- Szakmai képzés és jóváhagyások: Bár az általunk lekérdezett források nem tartalmaznak konkrét példákat, ésszerű arra következtetni, hogy a kézikönyvet szakmai képzéseken, szemináriumokon vagy szakmai szövetségek emelhették ki, tekintettel annak terjedelmére. A közreműködők listája a német gyermekvédelmi környezet magas rangú neveit tartalmazza (például Klaus Beier professzor részvétele felkeltené a potenciális elkövetők megelőző terápiájában részt vevők figyelmét, Lore M. Peschel-Gutzeit részvétele pedig visszhangot keltene a jogi egyesületek körében). Nem lenne meglepő, ha a kézikönyvet a Landespräventionsräte (állami megelőzési tanácsok) tagjai számára ajánlanák, vagy a gyermekbántalmazási ügyekkel kapcsolatos rendőri vagy igazságügyi képzés tantervében használnák. Magát a socialnet platformot széles körben olvassák a szociális szolgáltatásokban, így Schneider pozitív értékelése jóváhagyási

pecsétként szolgál a közönség számára. Nem találtunk negatív kritikákat vagy jelentős kritikákat a szakmai médiumokban, ami arra utal, hogy széles körű egyetértés van a kézikönyv értékével kapcsolatban.

Összefoglalva, a kézikönyv fogadtatása rendkívül kedvező volt, hangsúlyozva annak hasznosságát, alaposságát és egyedülálló módját, ahogyan több nézőpontot egyesít. A bírálók dicsérik a szakirodalom kritikus igényének kielégítéséért. A nyilvános fórumokon a jelentős kritika hiánya vagy azt jelentheti, hogy kevés hiányossága van, vagy hogy az elemzésünkben tárgyalt kisebb fenntartásokat messze felülmúlják a hozzájárulásai. Úgy tűnik, hogy a kézikönyv gyorsan kulcsfontosságú referenciaként vált számon mindazok számára, akik a gyermekek szexuális zaklatásával foglalkoznak Németországban. Tekintettel a tudományos munkában való idézetére és a gyakorlók jóváhagyására, arra a következtetésre juthatunk, hogy *a Praxishandbuch Sexualisierte Gewalt gegen Kinder* jelentős hatást gyakorolt azáltal, hogy tanulási eszközt és katalizátort biztosított a szakmai közösségben folytatott vitához.

Következtetés

A Sigrun von Hasseln-Grindel által szerkesztett Praxishandbuch Sexualisierte Gewalt gegen Kinder átfogó és kritikus forrásként tűnik ki a gyermekek szexuális bántalmazása elleni küzdelemben. A könyv fő érvei és tartalma a gyermekek védelmének teljes folytonosságát lefedi – a kezdeti gyanúk felismerésétől és az azokra való reagálástól kezdve a nyomozások és bírósági eljárások bonyolultságán át az áldozatok kártérítésének biztosításáig, és a társadalom a megelőzés érdekében dolgozik. Ennek során hallgatólagosan amellett érvel, hogy csak egy összehangolt, tájékozott megközelítés képes megfelelően kezelni egy olyan összetett és pusztító kérdést, mint a kiskorúak elleni szexuális erőszak.

A kézikönyv módszertana hangsúlyozza a világos kommunikáció, az interdiszciplináris együttműködés és a bizonyítékokon alapuló gyakorlat fontosságát. Konkrét megközelítéseket kínál a helyszíni szakemberek számára (például a gyermekek tanúvallomásának biztosítása vagy az ifjúsági jóléti beavatkozások végrehajtása), valamint stratégiai betekintést nyújt a politikai döntéshozók számára (például strukturális reformötletek és széles körű megelőzési kampányok). A bírák, ügyészek, szociális munkások, pszichológusok és mások hozzájárulásainak ötvözésével a könyv ritka bravúrt ér el, hogy egyszerre több közönséghez szól, anélkül, hogy elveszítené mélységét vagy világosságát.

Elemzésünk során a kézikönyv erősségeit sokrétűnek találtuk – nevezetesen holisztikus hatókörét, gyakorlati esettanulmány-orientációját és szerepét a különböző szakmai "világok" közötti szakadékok áthidalásában. Felvértezi olvasóit mind a "nagy képpel", mind a gyermekbántalmazási ügyek kezelésének "anyáival és csavarjaival". Az olyan gyakorlók, mint Wolfgang Schneider, aki *"uneingeschränkt zu empfehlen"-nek (feltétel nélkül ajánlott) minden releváns szakember számára "uningeschränkt zu empfehlen"-nek* nevezi , megerősíti azt az értékelést, hogy ez a könyv alapvető szükségletet elégít ki. Az előszó és a tudományos hivatkozásokban való használat tovább erősíti hitelességét és befolyását.

Természetesen egyetlen kötet sem jelenthet mindent minden olvasó számára. Megjegyeztük, hogy a kézikönyv német kontextusban gyökerezik, és feltételezi a részletes jogi tartalommal való foglalkozást. Néhány nézőpontja egészséges vitát vált ki. Ezek a tényezők azonban nem csökkentik jelentősen annak értékét; inkább azt a valóságot tükrözik, hogy a hatékony gyermekvédelem megköveteli a kemény igazságokkal való szembenézést és a cselekvések konkrét jogrendszerekhez való igazítását. Egy német gyakorló számára a kézikönyv szinte

egyablakos referencia kézikönyvként szolgálhat. A nem német olvasók számára még mindig a multidiszciplináris megközelítés modelljét kínálja, amely máshol is hasonló műveket inspirálhat.

Szakmai kontextusban – legyen szó szociális munkáról, oktatásról, rendészetről, terápiáról vagy bírói gyakorlatról – a kézikönyv ismereteinek alkalmazása megalapozottabb döntéshozatalhoz és szorosabb együttműködéshez vezethet. A jogi folyamat megértésével felvértezett szociális munkás jobban támogathatja a gyermeket rajta keresztül; az a rendőr, aki megérti a szociális munkás szerepét, hatékonyabban tud koordinálni; Az a tanár, aki ismeri a jeleket és a lépéseket, megmentheti a gyermeket a hosszan tartó bántalmazástól. A tudás lépcsőzetes és a válaszok javítása pontosan az, amit a könyv el kíván érni. A szerző lendülete az volt, hogy csökkentse a tudatlanságot és a félelmet a jelentési folyamattal kapcsolatban, és a kész kézikönyv valóban demisztifikálja a folyamatot minden érintett számára.

Összefoglalva, *a Praxishandbuch Sexualisierte Gewalt gegen Kinder* jelentős hozzájárulás a gyermekvédelem területéhez. Az elméleti, gyakorlati és etikai megfontolásokat egyetlen, hozzáférhető összefoglalóban egyesíti. Kritikai elemzése olyan szöveget tár fel, amely szakértői ismereteken alapul és tükrözi a kortárs kihívásokat, ugyanakkor előremutató a gyermekek védelmének jobb módjait javasolja. Mivel a gyermekek elleni szexuális erőszak továbbra is sürgető és fejlődő kérdés – új formák (különösen online) és folyamatos intézményi kudarcok miatt –, az ehhez a kézikönyvhez hasonló források nélkülözhetetlenek. Biztosítják, hogy a szakemberek ne elszigetelten vagy tudatlanságban szembesüljenek ezekkel az esetekkel, hanem robusztus tudáskerettel, módszertárral és rokon tudományágak hálózatával. Végső soron egy ilyen kézikönyv sikerének mércéje abban rejlik, hogy hogyan fordítható le valós hatásra: ha a széles közönség akár egy részhalmazának is segít abban, hogy hatékonyabban reagáljon, és gyorsabban és alaposabban segítse a gyerekeket, akkor ez valódi "nyereségnek" tekinthető a terület számára. Minden jel szerint a *Praxishandbuch Sexualisierte Gewalt gegen Kinder* eléri ezt a célt, és modellként szolgál az interdiszciplináris gyakorlatban a legkiszolgáltatottabbak védelmében.

Források:

- Sigrun von Hasseln-Grindel (Hrsg.), *Praxishandbuch sexualisierte Gewalt gegen Kinder. Der Jugendschutzprozess vom Erstverdacht bis zum Strafurteil, Opferentschädigung und Opferprävention*. Richard Boorberg Verlag, Stuttgart, 2022. (557 oldal) – *A tartalom összefoglalása és idézése*.
- Wolfgang Schneider, *A Praxishandbuch sexualisierte áttekintése Gewalt gegen Kinder*, socialnet Rezensionen, 17.04.2023 – *Részletes összefoglalót, elemzést és ajánlást nyújt szociális munka szempontjából*.
- Lore Maria Peschel-Gutzeit, *Előszó* a Praxishandbuchban (2022) – *Támogatja a kézikönyv átfogó megközelítését és egyedülálló értékét*.
- PUBLICUS Interjú S. von Hasseln-Grindel-lel, "Tabuthema sexualisierte Gewalt gegen Kinder", 10.11.2022 – *A szerző betekintést nyújt motivációiba, célközönségébe, valamint a rendszerhiányosságokkal és reformokkal kapcsolatos nézeteibe*.
- Galaxus.ch termékleírás (Boorberg) – *Angol nyelvű összefoglalót ad a kézikönyv tartalmáról, és megerősíti az olyan részleteket, mint a szerzőség és a kiadás.*
- Példa a kutatási irodalomra: Annabel Parker (2023), "Akadályok és elvárások a szervezett rituális bántalmazás (ORA) kutatásában" – *Forrásként idézi a kézikönyvet, jelezve annak tudományos relevanciáját a tudatosságról és a megelőzésről szóló vitákban*

Alice Bianchini, Mariana Bazzo, Sílvia Chakian és Tarcila S. Teixeira "Crimes Contra Crianças e Adolescentes"

Bevezetés

A Crimes Contra Crianças e Adolescentes (Gyermekek és serdülők elleni bűncselekmények) egy átfogó jogi értekezés a kiskorúak elleni bűncselekményekről Brazíliában, amelyet Alice Bianchini, Mariana Bazzo, Sílvia Chakian és Tarcila Santos Teixeira írt. Ez a mű most 3. kiadásában (2025) "a hatékony konfrontáció eszközeként" szolgál a gyermekek jogainak megsértése ellen. A szerzők – akik közül ketten tapasztalt gyermekvédelmi ügyészek, egy pedig neves büntetőjogi tudós – a tudományos, jogtudományi és gyakorlati perspektívák gazdag keverékét hozzák magukkal. A könyv a gyermekek elleni erőszak mindent átható, de aluljelentett erőszakának *szomorú valóságával foglalkozik* , túllépve a nagy horderejű ügyeken (például Bernardo Boldrini és Henry Borel gyermekgyilkossági esetein, amelyek 2014-ben és 2022-ben mérföldkőnek számító törvényeket szültek), hogy rávilágítson a kulturális tabuk által gyakran elrejtett mindennapi visszaélésekre és az otthon "szent" magánszféraként való elképzelésére. Ez az áttekintés strukturált áttekintést és kritikai elemzést nyújt a könyv tartalmáról, különös tekintettel annak szervezetére, jogi kereteire, konkrét bűncselekmények kezelésére (szexuális erőszak, elhanyagolás, kizsákmányolás, intézményi visszaélés), interdiszciplináris megközelítésre, a doktrínával és az ítélkezési gyakorlattal való foglalkozásra, valamint a gyakorlatra, a politikára és a kutatásra gyakorolt hatására.

A könyv szerkezete és tartalma

A Crimes Contra Crianças e Adolescentes bevezetőbe, öt érdemi fejezetbe és záró megjegyzésekbe szerveződik. Minden fejezet rétegzett megértést épít fel arról, hogy a brazil jog hogyan kezeli a kiskorúak elleni bűncselekményeket, a történelmi kontextustól a részletes jogi elemzésig és az eljárási kérdésekig. A fő fejezetek a következők:

- 1. fejezet: Az erőszak története és a normatív evolúció – Nyomon követi a gyermekek történelmi kezelését a társadalomban és a jogban. A szerzők áttekintik a gyermekbántalmazással kapcsolatos ókori és középkori attitűdöket, és krónikázzák a brazil jogi keretek fejlődését a korai *Códigos de Menores-től* (kiskorúak kódexei) a modern gyermekvédelmi rendszerig. Nevezetesen, ez a fejezet azt tárgyalja, hogy Brazília hogyan váltott át a kiskorúak "szabálytalan helyzetének" paradigmájáról az 1988-as alkotmányban és az Estatuto da Criança e do Adolescente-ben (ECA, 1990) megtestesülő proteção integral (integrált védelem) doktrínájára. Bemutatja a legújabb jogalkotási fejleményeket is, mint például a Lei da Palmada (Spanking Law, *Lei Menino Bernardo* 13.010/2014) és a pozitív szülői és szexuális visszaélések megelőzéséről szóló újabb törvényeket.

- 2. fejezet: Gyermekek és serdülők elleni erőszak – definíciók, kontextusok és típusok – Fogalmi keretet biztosít az erőszak formáinak megértéséhez. A szerzők a brazil törvények szerint határozzák meg az erőszak kategóriáit (fizikai, pszichológiai, szexuális, intézményi és patrimoniális), hivatkozva a Lei 13.431/2017-re, amely osztályozza ezeket a bántalmazási típusokat. Feltárják azokat a kontextusokat, amelyekben az erőszak előfordul, különös tekintettel a családi/családi környezetekre (beleértve a családon belüli gyermekbántalmazás jellemzését a Henry Borel-törvény szerint, *Lei 14.344/2022*) és más környezetekre. Ez a fejezet a terminológia és a gyermekáldozattá válás sokrétű természetének tisztázásával teremti meg a terepet.
- 3. fejezet: A gyermekek és serdülők büntetőjogi védelme – A könyv magja, ez a hosszú fejezet szisztematikusan elemzi Brazília büntetőjogi törvényeinek releváns bűncselekményeit. A törvénykönyv a következő részekre oszlik: a) A büntető törvénykönyv általános része – olyan általános rendelkezéseket tartalmaz, mint a súlyosbító tényezők (pl. a 14 éven aluli sértettek elleni bűncselekmények büntetését súlyosbító tényező), a szülői hatalom elvesztése az elítéléskor, valamint a kiskorúak elleni bűncselekményekre vonatkozó különleges elévülési szabályok. (b) A büntető törvénykönyv különleges része – a gyermekek élete, testi épsége és méltósága elleni konkrét bűncselekmények vizsgálata. A szerzők az élet elleni bűncselekményekkel (beleértve a gyermek minősített emberölését és a *csecsemőgyilkosságot egyedülálló* gyermeki állami védelemmel), a testi sértéssel és kínzással, a becsülettel (pl. kiskorú rágalmazásával), az egyéni szabadsággal (pl. a 14.811/24. sz. törvény által bevezetett új zaklatás és internetes zaklatás) és a szexuális bűncselekményekkel foglalkoznak. Jelentős figyelmet fordítanak a szexuális bűncselekményekre: a kiszolgáltatott személyek nemi erőszaka és nemi erőszaka (a büntető törvénykönyv 213. és 217-A. cikke), szexuális zaklatás (importunação szexuális), kiskorúak korrupciója (218. cikk) és a kapcsolódó bűncselekmények, például a gyermekek szexuális cselekményekben való felhasználása. Mélyrehatóan elemzik a gyermek jelenlétében a vágy kielégítésének bűncselekményeit (218-A cikkely) és a gyermekprostitúció vagy kizsákmányolás elősegítését (218-B. cikkely). A fejezet ezután a veszélyeztetés és a bántalmazás bűncselekményeivel foglalkozik, mint például a cselekvőképtelen kiskorúak elhagyása, az újszülöttek elhanyagolása, a segítségnyújtás elmulasztása és a bántalmazás/maus-tratos (a büntető törvénykönyv 133., 134., 135., 136. cikke). Áttekinti a családdal kapcsolatos bűncselekményeket is (242–249. cikk, pl. gyermek eladása, felügyeleti beavatkozás, a szülői elhanyagolás különböző formái). Végezetül c) A gyermekek és serdülők törvénye szerinti bűncselekmények – a szerzők részletezik a Számvevőszék által meghatározott bűncselekményeket, beleértve a Számvevőszék általános részében biztosított jogokat sértő bűncselekményeket (pl. szabálytalan örökbefogadás, az oktatás biztosításának elmulasztása, kiskorúak alkohollal való ellátása), valamint a Számvevőszékben elkövetett szexuális kizsákmányolás bűncselekményeit. Ezek közé tartozik a gyermekpornográfia előállítása, értékesítése, terjesztése és birtoklása (240., 241., 241-A., 241-B., 241-C. cikk), gyermekek szexuális célú csábítása (241-D. cikk), gyermekprostitúció (244-A. cikk) és a gyermekmunka bűncselekményekben való kihasználása vagy kiskorúak korrupciója (244-B. cikk). A *gyermek eltűnésének bejelentésének elmulasztása* (244-C. cikk, amelyet a 14.811/2024. sz. törvény vezetett be) szintén szerepel benne, ami a közelmúltbeli aggodalmakat tükrözi.
- 4. fejezet: Sajátos eljárási rendszertan – A büntetőeljárás és a gyermek sértettek számára kialakított interdiszciplináris védelmi intézkedések felé fordul. A szerzők megvitatják a gyermekáldozatok meghallgatásának eljárásait, kezdve a gyermek *bántalmazásának spontán nyilvánosságra hozatalával* és az ilyen kinyilatkoztatások kezelésének gondosságával. Elmagyarázzák az "escuta especializada" (képzett szakemberek által

végzett speciális hallgatás) és a "depoimento especial" (kiskorúak különleges tárgyalótermi tanúvallomása) speciális technikáit, amelyeket a 13.431/2017. sz. törvény állapít meg. A fejezet útmutatást ad az interjúk gyermekbarát lebonyolításához, hangsúlyozva az *intézményi erőszak* (másodlagos áldozattá válás) elkerülésének fontosságát az igazságszolgáltatási folyamat során. A szerzők olyan eszközöket is megvizsgálnak, mint a megelőző bizonyítékok megőrzése (ação cautelar de produção antecipada de prova) a gyermek vallomásának korai rögzítésére és az újbóli traumatizáció megelőzésére. Egy másik fő hangsúly a Henry Borel-törvény (14.344/2022) büntetőeljáráson belüli végrehajtása. Ez magában foglalja a törvény rendelkezéseit a családon belüli gyermekbántalmazásra adott rendőri válaszra vonatkozóan (pl. speciális rendőrségi protokollok), a kisebb bűncselekményekre vonatkozó eljárások (9.099/95. sz. törvény) alkalmazhatatlanságát a gyermekáldozatokat érintő bűncselekményekre, valamint a büntető engedékenység szigorú tilalmát (például a börtön pénzbírsággal vagy adományokkal való helyettesítése ezekben az esetekben). A fejezet tovább tárgyalja a szakosított bíróságok joghatóságát (pl. hogy a családon belüli erőszakkal foglalkozó bíróságok kezelhetik-e a gyermekbántalmazási ügyeket) és a rendelkezésre álló védelmi intézkedések körét. Ezek az intézkedések a sürgős védelmi rendelkezésektől (mind a 13.431/17, mind a 14.344/22. sz. törvény alapján) a visszaélést bejelentő személyek védelméig és az elkövetők rehabilitációs programjainak (például a bántalmazóknak szóló reflektív csoportos programok) létrehozásáig terjednek.

- 5. fejezet: Vádemelés mellőzéséről szóló megállapodások (ANPP) – Az utolsó fejezetben a könyv elemzi az *Acordo de Não Persecução Penal* (a 2019-ben bevezetett vádalku) alkalmazhatóságát a gyermekek elleni bűncselekményekre. A szerzők kritikusan értékelik, hogy az ügyészek milyen forgatókönyvekben alkalmazhatják ezeket a megállapodásokat a gyermek áldozatokat érintő ügyekben, mérlegelve a jogi korlátozásokat (például a Henry Borel-törvény kifejezett korlátozásait) a gyermek mindenek felett álló érdekét szolgáló lehetséges előnyökkel. Ez a vita gyakorlati útmutatást nyújt az érzékeny ügyekben az igazságszolgáltatás kimenetelének megtárgyalásához, miközben biztosítja az elszámoltathatóságot.

A fejezeteket a végső megfontolások és a bibliográfia követi. Az általános struktúra logikus előrehaladást mutat: a történelmi kontextustól és az erőszak definícióitól az érdemi bűncselekményeken át az eljárási és politikai intézkedésekig. Ez az elrendezés lehetővé teszi az olvasók számára, hogy ne csak a *törvény betűjét* értsék meg, hanem a *gyermekek elleni bűncselekményekkel kapcsolatos* kontextust, végrehajtási mechanizmusokat és fejlődő jogi környezetet is.

A könyvben tárgyalt jogi keretek

A könyv a brazil jogi keretek széles skáláját fedi le, biztosítva, hogy az elemzés a gyermekvédelmet szabályozó elsődleges jogforrásokon alapuljon:

- Brazil büntető törvénykönyv (Código Penal) – A szerzők áttekintik a büntető törvénykönyv *általános és különleges részét is* , mivel az kiskorúakra vonatkozik. Kiemelik a kifejezetten a gyermekek védelmére vonatkozó általános rendelkezéseket, mint például a 14 év alatti sértettek elleni bűncselekmények súlyosbító körülménye (CP 61. cikk, II. és *h) cikk),* valamint az elévülési idő kezdetének elhalasztására vonatkozó szabály a kiskorú sértett 18. életévének betöltéséig (CP 111. cikk, V. cikk). A különrészben gyakorlatilag minden olyan büntető törvénykönyvi bűncselekményt

tárgyalnak, amely gyermekáldozatokat érinthet – az emberöléstől és testi sértéstől kezdve az elhagyásig, az emberrablásig és a szexuális bűncselekmények teljes skálájáig (213–218-B cikk). A könyv naprakész a büntető törvénykönyv közelmúltbeli módosításaival, beleértve *a Lei Henry Borel* (amely minősített emberölési alszakaszt adott hozzá a gyermekek meggyilkolására és a büntetések szigorítására) és *Lei 14.811/2024* (amely olyan új bűncselekményeket hozott létre, mint a *zaklatás/internetes zaklatás*, 146-A cikk). A büntető törvénykönyv alapos átvizsgálásával a szerzők a gyermekek elleni bűncselekményeket a tágabb büntetőjogba helyezik, miközben megemlítik azokat a speciális rendelkezéseket, amelyek tükrözik a kiskorúak elleni bűncselekmények fokozott súlyosságát.

- A gyermekek és serdülők törvénye (ECA, *Estatuto da Criança e do Adolescente*, 8.069/1990. sz. törvény) – Brazíliában a gyermekvédelmi törvény sarokköveként a Számvevőszék kiemelkedő szerepet tölt be. A könyv megvizsgálja a Számvevőszék által a gyermekek jogainak védelmét célzó bűncselekményeket – például a gondozási és felügyeleti kötelezettség elleni bűncselekményeket (pl. szabálytalan örökbefogadás, a gyermek oktatásának elmulasztása vagy nem megfelelő fegyelmezése), valamint a gyermekek szexuális kizsákmányolásával kapcsolatos bűncselekmények átfogó keretét, amelyet a Számvevőszék 2000-es években hozott reformja vezetett be (240–244-C. cikk). A szerzők elmagyarázzák, hogy az ECA hogyan egészíti ki a büntető törvénykönyvet: bizonyos cselekmények (például gyermekek pornográfiába vagy prostitúcióba való bevonása) kizárólag az ECA-ban büntetendők, és bizonyos helyzetekben a Büntető Törvénykönyv és az ECA is egyidejűleg alkalmazandó. A Számvevőszék alapjául szolgáló átfogó védelem doktrínája visszatérő téma, amely meghatározza e jogszabályok értelmezését. Az ECA történelmi előfutárait – a korábbi kiskorúakról szóló kódexeket (az 1927-es *Código Mello Mattos* és az 1979-es kódex) – is tárgyalják, hogy bemutassák a jogi keretek előrehaladását a gyámsági, felnőttközpontú megközelítéstől a jelenlegi jogalapú megközelítés felé.
- Alkotmányos és nemzetközi keret – Bár nem külön fejezet, a szöveg hivatkozik az 1988-as szövetségi alkotmány mandátumaira (227. cikk), amelyek előtérbe helyezik a gyermekek jogait, valamint a család, a társadalom és az állam kötelességét a fiatalok védelmében. A nemzetközi hatások, mint például az ENSZ gyermekjogi egyezménye (amelyet Brazília ratifikált), implicit módon befolyásolják az átfogó védelemről szóló vitát, és megfigyelhetők a történelmi fejlődésben. Ezek a magasabb normájú keretek biztosítják a hátteret a hazai törvények értelmezéséhez, bár a könyv továbbra is a brazil törvényekre és joggyakorlatra összpontosít.
- A gyermekáldozatokkal és tanúkkal foglalkozó törvények – A könyv jelentős része a gyermekek erőszakos helyzetekben való védelme érdekében elfogadott speciális törvényekkel foglalkozik:
    - 13.431/2017. sz. törvény: Ez a törvény létrehozta a bántalmazás gyermek áldozatainak meghallgatására szolgáló rendszert (létrehozva a *speciális hallgatás* és a *különleges tanúvallomás fogalmát*), és meghatározta az erőszak különböző formáit (fizikai, pszichológiai, szexuális, intézményi stb.). A szerzők beépítik annak rendelkezéseit, amikor a 4. fejezetben az erőszak definícióját és az eljárási mechanizmusokat tárgyalják. Például a 13.431/17. törvény 4. cikke szerinti erőszaktípusok meghatározását idézi annak tisztázására, hogy mi minősül *intézményi erőszaknak* (pl. a vizsgálat vagy segítségnyújtás folyamata által okozott kár). E törvény 7. és 8. cikkelye, amelyek előírják a megfelelő kihallgatási technikákat, rögzítik a vitát arról, hogyan kell lefolytatni a gyermek áldozatok vallomását. A könyv a 13.431-es törvényt olyan keretként kezeli,

amely a büntető anyagi joggal párhuzamosan működik a gyermekbarát igazságszolgáltatás biztosítása érdekében.

- 14.344/2022. sz. törvény – "Lei Henry Borel": A gyermekek elleni családon belüli erőszakról szóló mérföldkőnek számító törvény széles körben foglalkozik. Hasonló hiányt tölt be, mint amit a *Maria da Penha-törvény* tett a nők elleni erőszak ellen, azáltal, hogy a kiskorúak elleni családon belüli erőszakra vonatkozó intézkedéseket és bűncselekményeket hoz létre. A könyv elmagyarázza a Henry Borel-törvény rendelkezéseit, mint például az új minősített emberölési záradék (CP 121. cikk, §2º, inc. IX) a gyermek megölésére, a feltételezett bántalmazás bejelentésének kifejezett kötelezettsége a szakemberek számára (bűncselekmény létrehozása a bejelentés elmulasztása miatt, 26. cikk), valamint a védelmi intézkedések megsértésének bűncselekménye (a törvény 24. és 25. cikke). Kiemeli az eljárási hatásokat is, például a gyermekek családon belüli erőszakának eseteinek kizárását a gyorsított bíróságokról vagy a vádalkukból. A 14.344/22-es törvény kezelésével a szerzők kontextusba helyezik a hírhedt gyermekbántalmazási ügyekre adott közelmúltbeli jogalkotási válaszokat, bemutatva, hogyan alkalmazkodik a jogrendszer.
- 14.811/2024. sz. törvény: Egy nagyon friss (2024-ben elfogadott) törvény, amely intézkedéseket vezet be a gyermekek iskolai erőszakkal szembeni védelmére, és létrehozza a gyermekek szexuális bántalmazásának és kizsákmányolásának megelőzésére és leküzdésére irányuló nemzeti politikát. A 2025-ös kiadás *ennek a törvénynek megfelelően frissül,* és a könyv megjegyzi a büntető törvénykönyv, az ECA és a szörnyű bűncselekmények törvényének módosításait. Például a 14.811/24. sz. törvény hozzáadta a zaklatásra vonatkozó rendelkezést, és megerősítette az oktatási környezetben történő képzésre és jelentéstételre vonatkozó irányelveket. Ennek a törvénynek a beillesztése biztosítja, hogy a könyv tükrözze a gyermekvédelem legújabb közpolitikai keretét.
- 14.826/2024. sz. törvény: Egy másik új törvény, amely elősegíti a pozitív szülői szerepvállalást (parentalidade positiva) és a *játékhoz való jogot* , mint az erőszak megelőzésének stratégiáját. A szöveg az 1. fejezetben tárgyalja ennek a törvénynek a jelentőségét (a normatív evolúció részeként), jelezve a megelőző és oktatási megközelítést: az erőszakmentes gyermeknevelési gyakorlatok ösztönzését a bántalmazás csökkentése érdekében. Bár önmagában nem büntetőjog, a kriminalizációval való kölcsönhatását (a 14.344/22. sz. törvény módosításával) megvizsgálják, megmutatva a könyv holisztikus szemléletét a gyermekvédelemről.
- A szörnyű bűncselekmények törvénye (Lei 8.072/1990): A szerzők röviden foglalkoznak azzal, hogy bizonyos gyermekek elleni bűncselekményeket hogyan sorolnak be *hediondosnak* (szörnyűség), ami hatással van az ítéletre és a feltételes szabadlábra helyezésre. Például megemlítik, hogy a közelmúltban a törvények módosították a szörnyű bűncselekmények listáját, hogy azok tartalmazzák a gyermekekkel kapcsolatos bűncselekményeket. Ez büntetőjogi perspektívát ad arra vonatkozóan, hogy a jogrendszer mennyire komolyan veszi ezeket a bűncselekményeket.

- Szabályozási és intézményi irányelvek – Érdekes módon a könyv hivatkozik az ügyészségi és igazságügyi szervek iránymutatásaira is. Idézi például a CNMP 287/2024. sz. határozatát, amely az ügyészséget a kiskorú áldozatok és tanúk védelmének integrált megközelítésére irányítja. Az ilyen normatív határozatok beillesztésével a szerzők

hangsúlyozzák azokat a gyakorlati kereteket, amelyekben az ügyészek működnek, a kodifikált törvényeken túl. Ez azt jelzi, hogy tudatában vagyunk annak, hogy a politikák és az intézményi normák hogyan irányítják a jog gyakorlati alkalmazását.

Összefoglalva, *a Crimes Contra Crianças e Adolescentes a* gyermekek és serdülők védelmére vonatkozó brazil törvények teljes táját áttekinti – az alkotmányos elvektől a legújabb jogszabályi frissítésekig és intézményi irányelvekig. Biztosítja, hogy az olvasók tisztában legyenek az összes releváns jogi eszközzel (büntető törvénykönyv, ECA, olyan speciális törvények, mint a 13.431/17 és Henry Borel, a közelmúltban 2024-ben végrehajtott reformok stb.), amelyek a könyvben szereplő részletes esetelemzések hátterét képezik.

A gyermekek és serdülők elleni konkrét bűncselekmények megközelítése

Ennek a könyvnek az egyik erőssége, hogy árnyalt és koncentrált elemzéssel közelíti meg a kiskorúak elleni bűncselekmények egyes kategóriáit. A szerzők nem pusztán felsorolják a törvényeket; Elmélyülnek a bűncselekmények elemeiben, a valós forgatókönyvekben és az egyes bűncselekménytípusok jogi árnyalataiban, gyakran téma szerint csoportosítva őket. A legfontosabb kategóriák a következők:

Szexuális erőszak és kizsákmányolás

A gyermekek elleni szexuális bűncselekményeket különösen széles körben kezelik, ami tükrözi súlyosságukat és összetettségüket. A könyv a szexuális erőszakkal foglalkozik mind a büntető törvénykönyvben, mind az Európai Számvevőszékben. Ez magában foglalja a nemi erőszak (estupro) és a kiszolgáltatott személyek megerőszakolása (estupro de vulnerável, 217-A CP) részletes tárgyalását – ez utóbbi minden olyan szexuális cselekmény, amely 14 év alatti gyermekkel vagy más kiszolgáltatott személlyel történik, ahol a beleegyezés jogilag irreleváns. A szerzők tisztázzák az erőszak abszolút vélelmezését ilyen esetekben (a gyermek beleegyezési képtelensége), és feltárják, hogyan kezelték a bíróságok a határeseteket, például a valamivel 14 év feletti serdülőket érintő helyzeteket vagy az életkorsal kapcsolatos tévedéseket. Foglalkoznak a behatolás nélküli szexuális cselekményekkel, a kiskorúak szexuális zaklatásával és a szexuális erőszak újabb bűncselekményével (215-A CP. cikkely), amely magában foglalhatja az olyan cselekményeket, mint a tapogatás.

A munka a kapcsolattartási bűncselekményeken túl szisztematikusan vizsgálja a szexuális kizsákmányolás bűncselekményeit. A büntető törvénykönyv szerint ez magában foglalja a gyermekprostitúcióra való felbujtást vagy kizsákmányolást (CP 218-B cikkely) és a kapcsolódó kerítést vagy elősegítést (CP 227. és 230. cikk). Az Európai Számvevőszék szerint a szerzők mélyrehatóan foglalkoznak a modern gyermekpornográfiával kapcsolatos bűncselekményekkel – például kiskorúakat érintő pornográf tartalom előállításával (az ECA 240. cikkelye), az ilyen anyagok értékesítésével vagy sugárzásával (241. cikk), online terjesztésével vagy közzétételével (241-A. cikkely), birtoklásával (241-B. cikk), sőt még a képek manipulálásával is, hogy gyermeket szimuláljanak szexuális jelenetekben (241-C. cikk). Megvitatják a gyermek szexuális célú csábításának vagy felhívásának viszonylag új bűncselekményét (241-D ECA, néha "a csábítás kiberbűnözésének" is nevezik), amely kriminalizálja az olyan cselekedeteket, mint például egy felnőtt szexuális bűncselekmény elkövetése céljából online kapcsolatba lép egy gyermekkel. E kizsákmányolási bűncselekmények elemzése során a szerzők nemcsak a törvény betűjét építik be, hanem értelmezési kihívásokat is (például a tiltott képek puszta

birtoklásának megkülönböztetése a kereskedelemtől, vagy azt, hogy mi minősül a "szexuális kizsákmányolás másik formájának" a 218-B cikk szerint). Rávilágítanak arra is, hogy a technológia és az internet hogyan nyitott új frontokat a gyermekek szexuális bántalmazásában – és hogy a brazil törvények (a Számvevőszék reformjai és a kiberbűnözési rendelkezések révén) hogyan küzdenek ezekkel a kérdésekkel.

A vita során a kiskorúak szexuális méltóságának védelmére helyezik a hangsúlyt. A szerzők gyakran hivatkoznak a gyermek fejlődő képességének fogalmára – például elmagyarázzák, hogy a törvény miért határozza meg a 14 éves korot a kiszolgáltatottság világos vonalaként –, és megvizsgálják, hogy a jogtudomány hogyan erősítette meg a *zéró toleranciát* a gyermekek szexuális kizsákmányolásával szemben. A fekete betűs törvény és a doktrínára és az ítélkezési gyakorlatra való hivatkozások kombinálásával a könyv 360 fokos képet nyújt a szexuális bűncselekményekről, a bántalmazás szörnyű valóságától a büntetésüket és megelőzésüket célzó jogi doktrínákig.

Fizikai erőszak, elhanyagolás és bántalmazás

A gyermekek fizikai bántalmazásával, elhanyagolásával vagy veszélyeztetésével kapcsolatos bűncselekményekkel olyan módon foglalkoznak, amely hangsúlyozza a kiskorúak iránti gondoskodási kötelezettséget. A könyv a büntető törvénykönyv klasszikus bántalmazási bűncselekményeivel foglalkozik: a testi sérüléssel (129. cikkely), ahogyan az a gyermekáldozatokra vonatkozik, valamint a súlyos testi sértés és a kínzás bűncselekménye közötti kapcsolódási ponttal (9.455/97. sz. törvény), amikor a bántalmazást szándékosan okozzák, súlyos szenvedést okozva. Jelentős részét a mulasztás és az elhanyagolás bűncselekményeinek szentelik, ami azt tükrözi, hogy a gyermekáldozatok gyakran nemcsak aktív bántalmazástól, hanem gondozói kudarcoktól is szenvednek. A szerzők tárgyalják a cselekvőképtelen személy elhagyását (CP 133. cikkely) – pl. egy kisgyermek gondozás nélkül hagyását –, valamint a minősített formákat, ha az sérülést vagy halált okoz. Megvizsgálják az újszülött feltárásának vagy elhagyásának bűncselekményét (CP 134. cikk), olyan kérdéseket érintve, mint a nem biztonságos elhagyás kontra a törvényes örökbefogadási eljárások. Elemzik a segítségnyújtás elmulasztását (omissão de socorro, 135. cikk) gyermekeket érintő forgatókönyvekben, valamint a puszta gondatlanság és a büntetőjogi felelősséggel terhelt mulasztás közötti finom különbségeket. A büntető törvénykönyv bántalmazási bűncselekményét (maus-tratos, 136. cikk) is feltárja, amely kiterjed azokra a helyzetekre, amikor a gyermekért felelős személyek (szülők, gyámok, tanárok) rossz bánásmódnak, túlzott fegyelmezésnek vetik alá, vagy megfosztják a szükségleteitől. A szöveg valószínűleg tisztázza, hogy miben *különbözik a maus-tratos* a súlyosabb sérülésektől és a törvényes korrekciótól, megjegyezve, hogy *Lei Menino Bernardo* (13.010/2014) kifejezetten tiltotta a megalázó büntetést.

Ezeknek a bűncselekményeknek a tárgyalása során a könyv gyakran otthoni kontextusba helyezi őket. Valójában hangsúlyozza, ha erőszak történik a családon vagy az otthonon belül – ami gyakran előfordul –, és hivatkozik a Henry Borel-törvény definícióira. Például *a violência doméstica ou familiar contra a criança* meghatározása van (a 14.344/22. törvény 2. cikke), és a szerzők megmutatják, hogy egy olyan cselekmény, mint a fizikai bántalmazás, hogyan válthat ki speciális válaszokat e törvény értelmében. Hangsúlyozzák, hogy az elhanyagolásról és a bántalmazásról gyakran nem számolnak be ("muito subnotificada, invisibilizada") a társadalmi tabuk és a család magánszférája miatt. Ennek a kontextusnak a bemutatásával a szerzők az elhanyagolás bűncselekményeit nem csak jogsértésként közelítik, hanem olyan jelenségekként

is, amelyek proaktív hatósági felderítést igényelnek (ami kapcsolódik a tanárok, orvosok stb. kötelező jelentési kötelezettségeiről szóló vitákhoz).

Így a könyv minden egyes fizikai erőszak vagy elhanyagolás bűncselekmény esetében nemcsak a jogi elemeket magyarázza el (pl. mi számít a gyermek elhagyásának, vagy a "kegyetlen" bánásmód küszöbét), hanem feltárja a mögöttük rejlő védelmi logikát is. A szerzők ügyészi tapasztalata nyilvánvaló a bizonyítékokra és a súlyosbító tényezőkre vonatkozó útmutatásban (például annak megjegyzése, hogy ha a szülő mulasztása a gyermek halálához vezet, szigorúbb büntetések vagy más vádak vonatkozhatnak). A megközelítés gyakorlatias, mégis elvi alapú: megerősíti, hogy a brazil törvények különleges gondoskodási kötelezettséget írnak elő a gyermekek iránt, és bünteti e kötelezettség megszegését, akár közvetlen erőszak, akár bűnös elhanyagolás miatt.

Kizsákmányolás és gyermekkereskedelem

A szexuális kizsákmányolás mellett (már tárgyaltuk) a könyv a gyermekek kizsákmányolásának más formáival is foglalkozik. Ez magában foglalja a gazdasági vagy bűnözői kizsákmányolást, például a gyermekek koldulásra vagy illegális tevékenységekre való felhasználását. A szerzők az emberkereskedelem bűntettével foglalkoznak (CP 149-A cikk), amely a brazil büntető törvénykönyvben magában foglalja a különböző célokra történő emberkereskedelmet, beleértve a kiszolgáltatott személyek szexuális kizsákmányolását vagy kényszermunkáját. Valószínűleg részletezik, hogy ez a bűncselekmény, ha kiskorúakat érint, súlyosabb büntetést von maga után, és keresztezi az emberkereskedelemről szóló nemzetközi protokollokat. Ezenkívül a Számvevőszék rendelkezései, mint például a 238. cikk (a gyermek örökbefogadásának ígérete vagy végrehajtása fizetés ellenében) és a 239. cikk (gyermek illegális külföldre szállítása) a haszonszerzés céljából történő kizsákmányolás formái, amelyeket a Számvevőszék bűncselekményei tárgyalnak. A könyv a gyermekmunka kizsákmányolásáról szóló tudósítása rövid lehet (mivel sok gyermekmunka szabálysértése adminisztratív jellegű), de valószínűleg bármilyen büntetőjogi vonatkozást (pl. a CP 149. cikke szerint a gyermekeket érintő hasonló rabszolgaság-szerű körülményekre) megjegyeznek.

A kizsákmányolással kapcsolatos bűncselekmények egyik kulcstémája, hogy a gyermekek gyakran opportunizmus és kereskedelmi érdekek áldozatai – legyen szó szexkereskedelemről, kényszermunkáról vagy illegális örökbefogadásról –, és a törvény nemcsak a közvetlen bántalmazókat, hanem a kizsákmányolás teljes láncolatát igyekszik megbüntetni. A szerzők tehát nemcsak a gyermeket közvetlenül bántó elkövetőt veszik figyelembe, hanem azokat is, akik elősegítik vagy hasznot húznak belőle (például emberkereskedők, gyermekprostitúciós kliensek, pornográfusok stb.). Például a 218-B CP (kiskorú prostitúciójának elősegítése) elemzése során valószínűleg megvitatják, hogy ki vonható büntetőeljárás alá (a bordélyház tulajdonosa, a kiskorút előidéző személy stb.), és ez hogyan egészíti ki az ECA 244-A cikkelyét (amely azokat célozza meg, akik közvetlenül prostitúciónak vetik alá a gyermeket). Ezeknek az összefüggéseknek a megvonásával a könyv koherens képet ad a gyermekek kizsákmányolása elleni küzdelemre kialakított jogi keretekről – a gyermekeket védett osztályként kezeli, amelynek állami beavatkozásra van szüksége a ragadozó magatartás ellen.

Intézményi visszaélések és rendszerszintű kudarcok

A Crimes Contra Crianças e Adolescentes *egyedülálló módon* rávilágít az intézményi erőszakra és bántalmazásra – a kár egy olyan formájára, amely *nem* a gyermek elleni közvetlen bűnözői szándék miatt következik be, hanem az őket védő intézmények és hatóságok cselekedetei vagy

mulasztásai révén. A szerzők átveszik a *violência institucional definícióját* a 13.431/2017. sz. törvényből, és úgy írják le, mint a gyermeknek a nyomozás, a segítségnyújtás vagy az igazságszolgáltatás eljárásai által okozott újbóli áldozattá válást vagy szenvedést. Hangsúlyozzák, hogy a rendőrség, az ügyészség vagy a bírók érzéketlen kezelése – például ismétlődő traumatizáló interjúk vagy egy gyermek nyilvános leleplezése a tárgyalás során – másodlagos áldozattá válást jelenthet, amelyet a jogrendszernek el kell kerülnie.

A konkrét jogi keretek tekintetében a könyv az intézményi kudarcok megfékezését célzó közelmúltbeli bűncselekményeket tárgyalja. Az egyik ilyen bűncselekmény az eljárási titoktartás megsértése a gyermek- vagy serdülőkori sértetteket érintő ügyekben (a 13.431/2017. sz. törvény 24. cikke). A titoktartás megsértésének kriminalizálásával (pl. ha egy tisztviselő kiszivárogtatja a gyermek áldozat azonosító adatait vagy tanúvallomását) a törvény a gyermekek magánéletének és érzelmi jólétének védelmére törekszik a bírósági eljárások során. A szerzők ezt kulcsfontosságú, bár gyakran figyelmen kívül hagyott rendelkezésként emelik ki: a titoktartás fenntartása része a gyermekáldozatokkal való méltóságteljes bánásmódnak és a további károk elkerülésének.

Egy másik fontos téma a gyermekbántalmazás gyanújának bejelentési kötelezettsége. A Henry Borel-törvény (14.344/22) bűncselekménynek minősítette bizonyos szakemberek (például egészségügyi vagy oktatási dolgozók) számára, ha nem jelentik a gyermekek elleni erőszak jeleit (26. cikk). A könyv elmagyarázza, hogyan működik ez a kötelezettség és annak indokai – lényegében az intézményi szereplők bevonása a védelmi hálózatba. A szerzők valószínűleg példákat hoznak arra, hogy a gyors jelentéstétel hogyan menthet életeket (tragikus esetekre hivatkozva, amikor a bejelentés hiánya szörnyű következményekkel járt), és fordítva, hogy a törvény hogyan bünteti az olyan intézmények hallgatását vagy hanyagságát, mint az iskolák, kórházak vagy gyermekgondozási szolgáltatások. Ez a vita egy interdiszciplináris szempontot hangsúlyoz: a gyermekvédelem nem csak a bántalmazók megbüntetéséről szól, hanem az intézmények mozgósításáról is, hogy aktívan védjék a gyermekeket, és jogi következményekkel járnak, ha nem teszik meg.

Ezekkel az elemzésekkel a szerzők erőteljes üzenetet közvetítenek: a gyermekek elleni bűncselekmények elleni küzdelemhez nemcsak az egyes bűncselekmények kezelésére van szükség, hanem a gyermekbántalmazásra reagáló *rendszerek megreformálására és szabályozására is* . Az intézményi erőszak kezelésével a könyv egy olyan igazságszolgáltatási rendszert támogat, amely minden lépésnél érzékeny a gyermekekre. Képzett szakembereket, integrált szolgáltatásokat és a hatalmon lévők elszámoltathatóságát szorgalmazza – összhangban a közelmúltbeli nemzeti politikákkal (például a CNMP 287/2024. sz. határozatával, amely az ügyészek összehangolt fellépését sürgeti). Ez az átfogó megközelítés biztosítja, hogy az olvasó megértse mind az *egyes bűncselekmények* mikroszintjét, mind *a rendszerszintű gyermekvédelmi kihívások* makroszintjét.

Interdiszciplináris perspektívák a jogi elemzésben

Bár a jogi doktrínában gyökerezik, a *Crimes Contra Crianças e Adolescentes* kifejezetten interdiszciplináris, felismerve, hogy a pusztán jogi elemzés nem elegendő a kiskorúak elleni bűncselekmények kezeléséhez. A szerzők a pszichológiára, a szociológiára, a kriminológiára és a közpolitikai meglátásokra támaszkodnak, hogy gazdagítsák a jog vizsgálatát:

- Pszichológiai szempontok: A könyv gyakran integrálja a gyermekpszichológiát és a fejlődési megfontolásokat. Elismeri például, hogy a gyermekáldozatok gyakran csak

sokkal később értik meg vagy fogalmazzák meg az elszenvedett bántalmazást. Ezt a betekintést használják az olyan jogi rendelkezések magyarázatára, mint a kiskorúak elleni bűncselekmények késleltetett elévülése – a törvény időt ad az áldozatoknak, hogy éretté váljanak, és jelentsék a bűncselekményeket, amikor készen állnak. Megvitatják azt a traumát is, amelyet a bántalmazás okoz a gyermek pszichéjében, alátámasztva a speciális tanúvallomás-eljárások szükségességét (az *intézményi trauma* elkerülése érdekében). Az *infanticídio* (anya által elkövetett csecsemőgyilkosság, CP 123. cikk) tárgyalása során a szerzők a gyermekágyi állapot pszichológiai és fiziológiai dimenzióiban mélyülnek el, hivatkozva a szülés utáni mentális zavarokkal kapcsolatos orvosi és pszichiátriai ismeretekre. Ez nemcsak a jogi védelmet tájékoztatja ilyen esetekben, hanem az elkövető pszichológiai állapotának humánus megértését is tükrözi. Összességében az egyes bűncselekmények elemzése gyakran figyelembe veszi az áldozat vagy az elkövető mentális állapotát: a grooming bűncselekmények a gyermekpszichológiához kapcsolódnak (bizalom és manipuláció), és bizonyos bűncselekményeknél a szándék vagy a megértés követelménye a kognitív képességhez kapcsolódik (pl. hogyan kell értékelni a gyermek vallomását életkora és memóriája fényében). A pszichológiai kutatások beépítésével és a mentális egészségügyi szakértelem idézésével a szerzők biztosítják, hogy a törvényt *a gyermek fejlődésének és traumájának* valós kontextusában tekintsék.

- Kriminológiai adatok és társadalmi kontextus: A szerzők a vitát a gyermekek áldozattá válásának kemény társadalmi valóságában alapozzák. Megjegyzik, hogy Brazíliában riasztóan előfordul a gyermekek elleni erőszak (az aluljelentés elfedi a valódi mértéket). A kriminológiai perspektívákat például a bántalmazók profiljának (gyakran a gyermek által ismert személy, ami hatással van a felderítésre és a büntetőeljárás lefolytatására) vagy a bántalmazás ciklikus jellegének megvitatására. A könyv hivatkozhat a gyermekbántalmazásról szóló statisztikai jelentésekre vagy tanulmányokra, empirikus súlyt adva az alultájékoztatásra és a jobb közpolitikák szükségességére vonatkozó állításoknak. Az 1. fejezet történeti perspektívája szintén a társadalomtudományból kölcsönöz, bemutatva, hogyan alakultak a kulturális attitűdök (pl. a gyermekek szülői tulajdonnak tekintése az elmúlt korokban). Az olyan aktuális kérdések kezelésében, mint a gyermekek elleni kiberbűnözés, a szerzők figyelembe veszik a fiatalok és a ragadozók által használt technológia szociológiai aspektusát. Vita folyik a családi otthon sérthetetlenségének kulturális fogalmáról is – ez a társadalomban mélyen gyökerező fogalom, amely akadályozta a családon belüli erőszak eseteibe való beavatkozást. Ennek a fogalomnak a kritikájával a könyv hallgatólagosan a törvény által támogatott kulturális váltásra szólít fel, összehangolva a társadalmi attitűdöket azzal az elvvel, hogy a gyermek védelme mindenki felelőssége.
- Közpolitika és megelőző intézkedések: *Crimes Contra Crianças e Adolescentes* nem korlátozódik a büntető intézkedésekre, hanem aktívan részt vesz a megelőzést és az áldozatok támogatását célzó politikai kezdeményezésekben. Sokatmondó a közelmúltbeli törvények, például a pozitív szülői nevelés (14.826/24. törvény) és a bántalmazás elleni küzdelem nemzeti politikája (14.811/24. törvény). A szerzők leírják ezeket a törvényeket – amelyek elősegítik a gondozást, az erőszakmentes gyermeknevelést és koordinálják a kizsákmányolás elleni országos erőfeszítéseket –, hogy szemléltessék, hogyan építi be a jogi reform az oktatástudomány és a gyermekjóléti politika eredményeit. A "parentalidade positiva"-t az erőszak csökkentésének hosszú távú stratégiájaként támogatják, tükrözve azt a pszichológiai és pedagógiai konszenzust, hogy a testi fenyítés és a kemény szülői nevelés kárhoz vezet. A könyv foglalkozik a multidiszciplináris csapatok (szociális munkások, pszichológusok, gyermekorvosok) szerepével mind a megelőzésben, mind a felmerülő

esetek kezelésében. A 4. fejezet különleges tanúvallomásokról szóló tárgyalásában a képzett szakemberek bevonására helyezett hangsúly (nem csak ügyvédek vagy rendőrök) mutatja az interdiszciplináris együttműködés értékét. A szövegben kiemelt CNMP-határozat az ügyészek és más ágazatok integrált fellépésére szólít fel – egyértelműen bólintva arra az elképzelésre, hogy a gyermekvédelmi törvények hatékony végrehajtásához koordinációra van szükség a szociális szolgálatokkal, az egészségügyi és oktatási rendszerekkel.

- Viktimológia és gyermekjogi diskurzus: A szerzők megközelítése áldozatközpontú. A viktimológia alapelveit idézik – például az *újbóli áldozattá válás minimalizálásának* gondolatát, és annak biztosítását, hogy a gyermek hangját meghallják és tiszteletben tartsák a folyamat során. Gyakran hivatkoznak az integrált védelem doktrínájára, amely mind a jogi, mind a szociálpolitikai koncepció megköveteli a gyermekek jogainak holisztikus védelmét. Ez a doktrína, amely szívében interdiszciplináris (jogi, de etikai és társadalmi is), minden bűncselekmény elemzését megalapozza: a kár nem csak az egyes gyermekeket érinti, hanem fejlődését és méltóságát egészében. A könyv nyelvezete (pl. a gyermekekre és serdülőkre mint jogok alanyaira hivatkozva) tükrözi az emberi jogok és a társadalmi igazságosság területét, bizonyítva a büntetőjogi *törvényeken túlmutató* szélesebb körű gyermekjogi mozgalom iránti elkötelezettséget.

Lényegében a szerzők olyan kárpitot szövenek, amely összekapcsolja a büntetőjogot az emberi viselkedéssel, a társadalmi struktúrákkal és a politikai válaszokkal. Ez az interdiszciplináris szövet nagyban gazdagítja az elemzést – az olvasók nemcsak azt tudják meg, hogy mi a jog, hanem *azt is, hogy miért* az, hogyan lehetne javítani, és hogyan működik a gyakorlatban a pszichológiai és társadalmi valóság közepette. Ez a megközelítés felbecsülhetetlen értékű egy olyan érzékeny témában, mint a gyermekek elleni bűncselekmények, ahol az emberi tényező megértése elengedhetetlen a hatékony jogi fellépéshez.

Jogtudományi, doktrinális és ügyészi perspektívák

A Crimes Contra Crianças e Adolescentes *egyes témáinak kezelése* sokrétű, magában foglalja: (1) a bíróságok jogtudományi értelmezéseit, (2) tudományos doktrinális vitákat és (3) az ügyészi gyakorlatból származó meglátásokat. Ez a keverék átfogó képet ad az olvasónak mind az elméletről, mind a gyakorlatról ezen a területen.

- Jogtudományi elemzés: A szerzők szisztematikusan beépítik a vonatkozó ítélkezési gyakorlatot és a törvények bírói értelmezését. A könyv során hivatkoznak a felsőbb bíróságok (például az STJ – Superior Tribunal de Justiça és az STF – Supremo Tribunal Federal) vezető határozataira, amelyek alakították a gyermekekkel kapcsolatos bűncselekmények alkalmazását. Például az *estupro de vulnerável bűncselekményének tárgyalásakor* a szerzők valószínűleg STJ precedensekre hivatkoznak, amelyek megerősítik, hogy a szexuális beleegyezés érvénytelen 14 éves kor alatt (a korábbi korszakok vitáit rendezve). A csecsemőgyilkosság kontextusában megjegyzik, hogy a jogtudomány hogyan fejlődött az 1940-es évek után, hogy a gyermekágyi állapotot elsősorban fiziológiai-pszichológiai állapotként kezelje, eltávolodva a régebbi, tisztán pszichológiai tesztektől. Rávilágítanak az ítélkezési gyakorlat esetleges eltéréseire vagy ellentmondásaira is – például az egymásnak ellentmondó döntésekre arról, hogy egy 14 év feletti tinédzser valaha is *sebezhetőnek tekinthető-e* fejlődési késés miatt, vagy hogy a bíróságok hogyan kezelik a büntető törvénykönyv és az ECA szerinti kumulatív vádakat. A szöveg egy példarészlete "a jogtudományi megértés módosítására" utal, jelezve, hogy a szerzők idézhetnek egy olyan ítéletet, amelyben a bíróság megváltoztatta

megközelítését egy alkotmányos vagy eljárási kérdésben. Az ilyen kivonatok beillesztésével a könyv megtanítja az olvasót a bírói gondolkodás tendenciájára, biztosítva, hogy a gyakorló szakemberek tisztában legyenek a jog jelenlegi állapotával, ahogyan azt a bíróságok értelmezik. Ez a jogtudományi hangsúly döntő fontosságú egy olyan dinamikus területen, ahol az új törvényeket (mint például Henry Borel) még mindig tesztelik az igazságszolgáltatásban, és ahol a társadalmi változások gyakran arra késztetik a bíróságokat, hogy felülvizsgálják a régi doktrínákat.

- Doktrinális ösztöndíj: Tekintettel Dr. Alice Bianchini jogtudósi hátterére, nem meglepő, hogy a könyv mélyen foglalkozik a doktrinával – a büntetőjog tudományos kommentárjaival. A szerzők megvitatják és gyakran idézik a prominens jogászokat és értekezéseket, hogy a kétértelmű törvények különböző értelmezéseit mutassák be. Például a csecsemőgyilkosság elemzése idézi a tekintélyes tudós, Rogério Greco kommentárját a témában, doktrinális nézőponttal járul hozzá a bűncselekmény megértéséhez (Greco művei gyakran tárgyalják az újszülött életének védelme és az anya állapotának megértése közötti egyensúlyt). Hasonlóképpen, amikor a szexuális bűncselekményekről szól, a könyv hivatkozhat a beleegyezési korhatárról vagy az egyes ECA-bűncselekmények megfelelő terjedelméről szóló doktrinális vitákra, olyan jogászok véleményét hozva be, mint Cezar Bitencourt, Luiz Flávio Gomes stb. A *bibliográfia* megerősíti ezt a tudományos megközelítést – felsorolja a gyermek- és serdülőjogokkal és a büntetőjoggal kapcsolatos főbb műveket. E források kritikai elemzésével a szerzők kiemelik a szakirodalom konszenzusos és vitatott pontjait. Szembeállíthatják például a konzervatívabb doktrinális álláspontot a szülők bizonyos viselkedésének kriminalizálásával kapcsolatos garantista (joggarantáló) állásponttal. Ez a doktrínával való elkötelezettség gazdagítja a szöveget, és magát a könyvet is elhelyezi az akadémiai diskurzusban. Valójában a *Crimes Contra Crianças e Adolescentes* 2022-es kiadását már idézték tudományos cikkekben, jelezve, hogy a szerzők munkája hatással van más kutatókra. A doktrinális perspektívák beépítése biztosítja, hogy az olvasó ne csak betekintést nyerjen abba*, amit a törvény mond,* hanem abba is*, hogy a jogászok hogyan kritizálják és értelmezik azt* – ez fontos dimenzió a fejlett jogi megértéshez.
- Ügyészi és gyakorlati betekintések: A könyv talán legjellegzetesebb aspektusa a kiskorúak elleni erőszakra szakosodott Promotoras de Justiça (ügyészek) által hozott gyakorlati ügyészi perspektíva. Az írás különösen a törvény *alkalmazására irányul* : útmutatást ad e bűncselekmények hatékony vádemeléséhez és bizonyításához, az ügyészek előtt álló kihívásokhoz, valamint ahhoz, hogy a legújabb törvények hogyan változtatják meg a vádemelési stratégiát. A vádemelés mellőzéséről szóló megállapodásokról (ANPP) egy egész fejezet szól, amely közvetlenül az ügyészi döntéshozatalról szól a kevésbé súlyos esetekben. A könyv a nyomozati intézkedéseket (például a korai bizonyítékgyűjtést és a speciális interjúkat) is tárgyalja a szilárd ügy felépítése szempontjából, miközben megvédi az áldozatot. Ez a valós fókusz tükröződik a könyv fogadtatásában – a gyakorló szakemberek dicsérték, mint "nélkülözhetetlen a mindennapi törvényszéki gyakorlathoz", mivel világosan és alaposan kezeli ezt az érzékeny témát. A szerzők nem riadnak vissza attól, hogy foglalkozzanak az ügyészek által tapasztalt gyakori kérdésekkel: például a traumatizált gyermek tanúvallomásának nehézségével (és a speciális meghallgatási rendelkezések alkalmazásával), vagy a vádak megfelelő megfogalmazásával, ha több bűncselekményről van szó (például a büntető törvénykönyv és az ECA szerinti kumulatív vádak). Valószínűleg bizonyítékokat és eljárási árnyalatokat is lefednek – például szakértői pszichológiai jelentéseket használnak a gyermek vallomásának megerősítésére, vagy az elévülési idő meghosszabbításával foglalkoznak. A könyv tartalmazza a CNMP integrált cselekvésre

vonatkozó irányelveit, és a több ügynökség közötti együttműködésre helyezi a hangsúlyt, amely túlmutat a tárgyalóteremen, a gyermekvédelmi tanácsokkal és más szolgálatokkal való koordináció felé. Az írási stílust alaposnak, mégis tömörnek és objektívnek írták le, ami azt jelenti, hogy valószínűleg lépésről lépésre jogi érvelést nyújt egyszerű módon, amelyet egy dolgozó ügyész vagy ügyvéd közvetlenül alkalmazhat. Az útmutató hitelességét a szerzők saját szakértelme erősíti: például a társszerző, Tarcila Teixeira az integrált védelem specialistájaként és a speciális tanúvallomás-protokoll oktatójaként ismert, így hozzájárulása olyan ember súlyát hordozza, aki aktívan alkalmazza ezeket a gyakorlatokat. Összefoglalva, a könyvben szereplő ügyészi perspektíva áthidalja a szakadékot a könyvekről szóló törvény és a törvény működése között, és kézikönyvet kínál az olvasóknak nemcsak arról, hogy mik a szabályok, hanem arról is, hogyan lehet azokat hatékonyan érvényesíteni a gyermekek védelme érdekében.

Ezeknek a jogtudományi, doktrinális és gyakorlati szálaknak a szövésével a *Crimes Contra Crianças e Adolescentes* átfogó elemzést ér el. Tanulmányi szempontból szigorú – az ítélkezési gyakorlattal és az elmélettel foglalkozik –, miközben gyakorlati útmutatóként is szolgál a gyakorló szakemberek számára. Ez a többdimenziós megközelítés az egyik oka annak, hogy a munka kiemelkedik a gyermekvédelemmel foglalkozó brazil jogirodalomban.

Relevancia és hatás a jogi gyakorlatra, politikára és kutatásra

Első kiadása (2022) óta a *Crimes Contra Crianças e Adolescentes* gyorsan meghatározó referenciává vált Brazíliában a jogi szférában a gyermekvédelmi kérdésekben. Relevanciája és hatása több fronton is megfigyelhető:

- Hatás a jogi gyakorlatra: A könyvet *"kiválónak tartják a környéken dolgozók számára",* és a gyermek- és serdülőkori ügyekkel foglalkozó szakemberek – köztük ügyészek, bírák, védőügyvédek, gyámsági tanács tagjai és rendőrség – elfogadták. A gyakorlati orientáció (a vonatkozó jogszabályok ellenőrző listái, valós esetek megvitatása, az új jogi eszközök hangsúlyozása) kézikönyvvé teszi a visszaélés, a kizsákmányolás vagy az elhanyagolás eseteiben való eligazodáshoz. Például egy ügyész, aki vádat emel egy összetett családon belüli gyermekbántalmazási ügyben, tanulmányozhatja ezt a könyvet, hogy megbizonyosodjon arról, hogy minden lehetséges bűncselekményt (a testi sérüléstől a harmadik fél általi bejelentés elmulasztásáig) figyelembe vesznek, és megtalálja a súlyosbító tényezőket alátámasztó legújabb törvényeket vagy ítélkezési gyakorlatot. A bíró vagy az ügyvéd támaszkodhat a könyv strukturált megközelítésére, hogy megértse, hogyan hatnak egymásra a különböző törvények (büntető törvénykönyv vs. ECA vs speciális törvények) egy adott ügyben. Sőt, a könyv felhasználóbarát, mégis alapos stílusa (a témákat mélyrehatóan tárgyalja *"anélkül, hogy elveszítené a tömörséget és az objektivitást*") azt jelenti, hogy gyakran kéznél van az esetstratégia gyors hivatkozása érdekében. Az olvasók magas értékelései és véleményei hangsúlyozzák gyakorlati hasznosságát – *alapvető, átfogó és világosan megírt forrásként írják le* . Egyes joghatóságokban tájékozódhat a szakosodott egységek vagy protokollok kidolgozásáról; Például egy olyan ügyészség, amely a gyermekek elleni bűncselekményekkel foglalkozó egységet hoz létre, a könyvet képzési szövegként használhatja, kihasználva a szerzők bevált gyakorlatokkal kapcsolatos szakértelmét. Végső soron a gyermekekkel kapcsolatos büntetőtörvények kiterjedt tájképének egyetlen kötetbe történő összevonásával a könyv nagyban megkönnyíti a gyakorló

jogászok munkáját, segítve őket naprakészen tartani (különösen a 2022–2024-es új törvények miatt), és ösztönözve a proaktívabb, áldozatközpontúbb gyakorlatot.

- A politikai döntéshozatalra és az intézményi keretekre gyakorolt hatás: A könyv átfogó feldolgozása a témával értékes forrássá teszi a politikai döntéshozók és az intézményi szereplők számára is. Nevezetesen olyan prominens fórumokon indították el, mint a brazíliai Szövetségi Szenátusi Könyvtár, egy olyan eseményen, amelyen törvényhozók és tisztviselők is részt vettek. A védelem hiányosságainak kiemelésével és a jogalkotási intézkedéshez vezető emblematikus esetekre (például Bernardo és Henry Borel) való hivatkozással a szerzők hatékonyan felhívják a politikai döntéshozók figyelmét arra, hogy mit kell még tenni. Például az aluljelentésről és az otthon szentségéről szóló vitájuk megerősíti az olyan törvények fontosságát, mint a 14.344/22, amelyek lehetővé teszik a beavatkozást az otthoni környezetben. A politikai döntéshozók világos képet meríthetnek a könyvből arról, hogy a legújabb törvények hogyan működnek a gyakorlatban, és hol lehet szükség további reformokra (a szerzők, mint frontvonalbeli ügyészek, jó helyzetben vannak ahhoz, hogy javításokat javasoljanak). Az olyan élvonalbeli témák beépítése, mint a gyermekek elleni kiberbűnözés és a pozitív szülői stratégiák, útmutatást nyújthatnak a törvényhozó bizottságoknak vagy a gyermekvédelmi tanácsoknak a modern, bizonyítékokon alapuló politikák kidolgozásában. Ezenkívül a szerzők részvétele olyan testületekben, mint a Nők Elleni Erőszak Elleni Küzdelem Nemzeti Bizottsága (amint azt Silvia Chakian életrajzában is megjegyezte) és más fórumok, azt jelenti, hogy munkájuk közvetve hozzájárul az erőszak megelőzéséről szóló magas szintű vitákhoz. A CNMP (Országos Ügyészségi Tanács) felismerte az irodalom fontosságát ezen a területen – a Tanács könyvtára vagy képzési osztálya tudomásul vette ezt a könyvet és az áldozatvédelemmel kapcsolatos hasonló műveket. Miközben Brazília tovább finomítja nemzeti stratégiáit (például a 14.811/24. sz. törvény nemzeti politikájának végrehajtása), *a Crimes Contra Crianças e Adolescentes egyszerre* szolgál a jog jelenlegi állapotának katalógusaként és alkalmazásának kritikájaként, így tájékoztatva a politika kidolgozását. Arra számíthatunk, hogy a könyv ajánlásai vagy észrevételei további jogi változások támogatására fordíthatják (például a gyermekáldozatok támogatási szolgáltatásainak kiterjesztése vagy bizonyos büntetések szigorítása), illusztrálva a könyv hatását a tudományos körökön túl, a valós kormányzásra.
- Tudományos és oktatási relevancia: A jogi akadémia és a kutatás területén ez a munka fontos rést tölt be. Megjelenése előtt a gyermekek elleni bűncselekményekről szóló viták gyakran szétszóródtak a büntető törvénykönyv, az ECA és a családon belüli erőszak kommentárjaiban, vagy speciális cikkekre korlátozódtak. Ez a könyv konszolidált, mélyreható tudományos feldolgozást nyújt a témáról, amelyet a tudósok gyorsan felismertek. Gyermekvédelmi és büntetőjogi kutatási publikációkban kezdték idézni, igazolva hiteles forrás státuszát. A könyv interdiszciplináris és naprakész megközelítése nemcsak a jogtudósok, hanem a büntetőjog, az emberi jogok vagy a gyermek- és serdülőjog posztgraduális kurzusainak hallgatói számára is hasznossá teszi. Tantermi környezetben tankönyvként működhet a gyermekek jogairól vagy a fiatalkorúak igazságszolgáltatásáról szóló kurzusokhoz, doktrinális magyarázatot és gyakorlati példákat kínálva a vita ösztönzésére. Sőt, az a tény, hogy a szerzők maguk is részt vesznek az oktatásban (pl. a Minisztériumi Iskola professzoraként stb.), azt jelenti, hogy az anyag valószínűleg beépül az új ügyészek és bírák képzési tantervébe. Az akadémiai szigor, amely magában foglalja a gazdag bibliográfiát, valamint a törvényekre és ügyekre vonatkozó lábjegyzetes hivatkozásokat – alapot ad a további kutatásokhoz. Például egy joghallgató vagy szakdolgozatíró, aki a Henry Borel-törvény hatékonyságát vizsgálja, támaszkodhat a törvény rendelkezéseinek és kezdeti

eredményeinek e könyv elemzésére. Összefoglalva, a szöveg gyorsan a kiskorúak védelméről szóló brazil jogi szakirodalom kánonjának részévé vált, a klasszikus ECA-kommentárok mellett áll, és új dimenziókat ad hozzá (például nemi erőszak párhuzamok, intézményi kritika stb.), amelyek tükrözik a kortárs aggodalmakat.

Következtetés: *A Crimes Contra Crianças e Adolescentes* egy mélyreható és időszerű hozzájárulás, amely visszhangzik a gyakorlatban, a politikában és a tudományos körökben. A gyermekek elleni bűncselekményekre adott jogi válaszok szisztematikus részletezésével – és a válaszok több lencsén keresztüli kritikus elemzésével – a szerzők olyan művet hoztak létre, amely egyszerre tudományos referencia és gyakorlati útmutató. Naprakész harmadik kiadása magában foglalja a legújabb jogalkotási trendeket, például a pozitív szülői nevelést elősegítő és az intézményi kudarcok elleni küzdelmet elősegítő törvényeket, hangsúlyozva a könyv elkötelezettségét amellett, hogy naprakész maradjon egy gyorsan fejlődő területen. Miközben Brazília és más országok továbbra is küzdenek a gyermekek és serdülők védelmének kihívásaival, ez a könyv alapvető forrásként szolgál, és tudást és betekintést nyújt a jogi szereplőknek a társadalom legkiszolgáltatottabb tagjait sértő bűncselekmények jobb megelőzéséhez és büntetőeljárás alá vonásához. Hatását bizonyítja széles körű elfogadottsága, és az, ahogyan gyorsan *"nélkülözhetetlenné"* vált a gyermekek igazságát keresők eszköztárában.

Források:

1. Bianchini, A., Bazzo, M., Chakian, S. és Teixeira, T. S. (2025). *Crimes Contra Crianças e Adolescentes* (3. kiadás). Juspodivm – Könyvleírás és összefoglaló.
2. *Crimes Contra Crianças e Adolescentes* – Tartalomjegyzék (3. kiadás 2025), Juspodivm.
3. APMP (Associação Paulista do MP) – Sajtóközlemény a könyvbemutatóról (2024. június).
4. Felhasználói vélemények a Juspodivmről (2024–2025) – Gyakorló visszajelzések.
5. Strachicini, DL és Soares, V. M. (2024). "Proteção integral ou parcial? ... dignidade sexual de crianças e adolescentes..." *Revista Brasileira de Ciências Criminais*, hivatkozva Bianchini et al. (2022)

José Mouraz Lopes és Tiago Caiado Milheiro "Crimes Sexuais: Análise substantiva e processual"

A könyv áttekintése és felépítése

José Mouraz Lopes és Tiago Caiado Milheiro *"Crimes Sexuais: Análise substantiva e processual" című* könyve egy átfogó jogi értekezés a portugál jog szexuális bűncselekményeiről. A munka három fő részből áll, tükrözve a szerzők által szándékosan alkalmazott integrált megközelítést. Az első részben a könyv kriminológiai perspektívát nyújt a szexuális bűncselekményekről, megvizsgálva a szexuális bűncselekmények és áldozataik természetét és dinamikáját. A második rész a portugál büntető törvénykönyv szerinti szexuális bűncselekmények alapos érdemi elemzését tartalmazza – lényegében a szexuális szabadság és a szexuális önrendelkezés elleni bűncselekmények (valamint néhány kapcsolódó bűncselekmény) kommentárját. A harmadik rész az eljárási dimenzióval foglalkozik, megvitatja a szexuális bűncselekmények kivizsgálásának és büntetőeljárás alá vonásának módját, és kiemeli azokat a sajátos kihívásokat, amelyeket ezek az ügyek a bírói gyakorlatban jelentenek. Ez a háromoldalú struktúra – kriminológiai, tartalmi és eljárási – lehetővé teszi a szerzők számára, hogy holisztikusan kezeljék a témát. A könyv legújabb, negyedik kiadása (2023) magában foglalja a közelmúltbeli jogszabályi változásokat, valamint az új doktrínát és ítélkezési gyakorlatot, frissítve a megjegyzéseket és megjegyzéseket a szövegben. Ez biztosítja, hogy az elemzés naprakész maradjon a portugál szexuális bűncselekményekről szóló törvény folyamatban lévő reformjainak fényében.

A szexuális bűncselekmények kriminológiai perspektívája (I. rész)

A nyitó részben a szerzők a szexuális bűncselekmények kriminológiai és szociológiai szempontból történő vizsgálatával állítják be a terepet. Megjegyzik, hogy történelmileg a szexuális bűncselekmények jogi és dogmatikai kezelése jelentősen fejlődött – sőt, az idők során "rendkívül változékony" volt. (Nevezetesen, 1995-ben a portugál büntető törvénykönyv átsorolta a szexuális bűncselekményeket a személyek elleni bűncselekmények cím alá, külön fejezetet hozva létre számukra, míg korábban erkölcsi vagy tisztességi bűncselekmények alapján kezelték őket.) A könyv azt tárgyalja, hogy a modern jog hogyan értelmezte újra a szexuális bűncselekményeket a személyes szabadság és autonómia elleni bűncselekményekként, nem pedig a társadalmi erkölcs ellen, tükrözve a változó elméleti kereteket. A szerzők kiemelik a védett jogi érdekeket: a felnőttek szexuális szabadságát és testi önrendelkezését, valamint a kiskorúak normális szexuális fejlődését.

Kriminológiai szempontból Lopes és Milheiro azonosítja a szexuális bűncselekmények legfontosabb jellemzőit. A szexuális bűncselekményeket gyakran magánéletben előforduló "intim valóságként" írják le, ami bizonyítási nehézségeket okoz a harmadik fél tanúinak vagy tárgyi bizonyítékok szokásos hiánya miatt. Jellemzően hatalmi egyensúlyhiány van az agresszor és az áldozat között, és az utóhatások gyakran traumával járnak az áldozat számára. A szerzők ezekben az esetekben számos visszatérő ellentmondásra és kihívásra mutatnak rá. Például egy szexuális bűncselekmény áldozata egyben a fő tanú is, ami súlyos terhet róhat rá a bírósági eljárásban. Az áldozatok intuitív viselkedést tanúsíthatnak – egyesek félelemből vagy szégyenből késleltethetik a bejelentést, vagy akár vissza is vonhatják panaszaikat ("negação pela vítima"), az elkövetők pedig szinte mindig tagadják a vádakat ("negação do agressor"). A szöveg azt is tárgyalja, hogy az áldozatok vallomásai hogyan lehetnek indokolatlan hitelességi támadások ("descrédito da testemunha") tárgyát képezni a bíróságon. Ezenkívül Lopes és Milheiro olyan kérdéseket is megjegyez, mint a fizikai bizonyítékok hiánya sok szexuális zaklatási ügyben, az orvosi vizsgálatok fontossága és időzítése, valamint az áldozatok kihallgatásának dinamikája a tárgyalás során. Ez a kriminológiai áttekintés tehát rávilágít arra, hogy a szexuális bűncselekmények miért egyedülállóan kihívást jelentenek: jellemzően magánkontextusok, pszichológiai trauma és összetett áldozat-elkövető dinamika jellemzi őket, amelyeket meg kell érteni a törvény alkalmazása során.

Anyagi jogi elemzés: Szexuális bűncselekmények a portugál büntető törvénykönyvben (II. rész)

A könyv lényege a portugáliai szexuális bűncselekményeket szabályozó anyagi büntetőjog mélyreható, cikkről cikkre történő elemzése. A szerzők szisztematikusan kommentálják a büntető törvénykönyv szexuális bűncselekményekkel foglalkozó rendelkezéseit, nevezetesen a "szexuális szabadság és önrendelkezés elleni bűncselekmények" (a szexuális szabadság és önrendelkezés elleni bűncselekmények) csoportosítását. Ide tartoznak a felnőtt áldozatok szexuális szabadsága elleni bűncselekmények (jellemzően kényszerrel vagy erőszakkal), valamint a kiskorúak szexuális önrendelkezését védő bűncselekmények. A büntető törvénykönyv minden egyes cikkét részletesen megvizsgálják, megvitatva annak történelmi fejlődését, jogalkotási szándékát, kulcsfontosságú definícióit és hatályát, majd az adott rendelkezést értelmező joggyakorlatra vonatkozó megjegyzések (bírósági határozatok). A könyv nemcsak a fekete betűs törvényt magyarázza el, hanem a doktrinális véleményeket és az ítélkezési gyakorlat árnyalatait is összefonja, ezáltal kiemelve a szerzők és más jogászok kulcsfontosságú érveit és értelmezéseit.

A szexuális szabadság elleni bűncselekmények (felnőtt áldozatok)

A felnőttek szexuális szabadsága elleni bűncselekmények esetében a szerzők többek között olyan bűncselekményekkel foglalkoznak, mint a szexuális kényszer (coação sexual) és a nemi erőszak (violação). Tisztázzák, hogy a portugál jog hogyan határozza meg ezeket a bűncselekményeket a reformok után, és kommentálják a bűncselekmények egyes elemeit. Nevezetesen, a könyv az "ato sexual de relevo" – "releváns (jelentős) szexuális cselekmény" – fogalmát tárgyalja, amely az olyan bűncselekmények küszöbértéke, mint a szexuális kényszer. A szerzők elmagyarázzák, hogy milyen cselekmények minősülnek "szexuálisan relevánsnak" a törvény szemében (a triviális vagy beleegyezésen alapuló érintkezésen túl). A nemi erőszakkal összefüggésben Lopes és Milheiro hangsúlyozzák, hogy a modern portugál jog a beleegyezés hiányára összpontosít, nem pedig az erőszak elavult fogalmaira. A reformokat követően a nemi erőszakot tágan határozzák meg: nem korlátozódik a hüvelyi közösülésre, hanem magában

foglal minden beleegyezés nélküli behatolást, legyen az hüvelyi, anális vagy orális, bármely testrészbe vagy tárgyba. A szerzők részletezik ezeket a definíciókat – például *a cópula* (pénisz-hüvelyi közösülés) megkülönböztetését a behatolás más formáitól –, hogy megmutassák, hogy a törvény bünteti az ember testének beleegyezés nélküli súlyos szexuális inváziót. Ez tükrözi a Portugália által végrehajtott nemzetközi normákhoz (a nők elleni erőszak megelőzéséről szóló isztambuli egyezményhez) való igazodást. Valójában egy 2019-es módosítás (101/2019. sz. törvény) kifejezetten módosította a büntető törvénykönyvet, hogy a szexuális kényszerítés és a nemi erőszak bűncselekményeit az Isztambuli Egyezmény követelményeihez igazítsa, a beleegyezés hiányát helyezve a középpontba. A szerzők kiemelik a *"contra a vontade cognoscível da vítima"* ("az áldozat felismerhető akarata ellenére") kifejezés beillesztését a törvényi nyelvbe. A gyakorlatban ez azt jelenti, hogy az áldozat felismerhető akarata ellenére végrehajtott szexuális cselekmény bűncselekménynek minősül – még akkor is, ha az áldozat fizikailag nem állt ellen, vagy nem tudott ellenállni. Ez a változás hangsúlyozza, hogy az elkövető ismerete az áldozat beleegyezésének megtagadásáról elegendő a bűncselekmény megállapításához, megszüntetve a korábbi hiányosságokat, amelyek kifejezett erőszakot vagy fenyegetést igényeltek. Lopes és Milheiro elemzi ezt az elmozdulást, és megjegyzi, hogy ez egy doktrinális fejlődés a szexuális bűncselekmények beleegyezés-központú modellje felé (gyakran úgy foglalják össze, hogy "a nem azt jelenti, hogy nem").

A definíciókon túl a könyv különféle súlyosbító és kontextuális tényezőket vizsgál. A szerzők tárgyalják a súlyosbító rendelkezéseket (például szigorúbb büntetést, ha az elkövető bizonyos erőszakkal járt el, vagy ha több elkövető is érintett), valamint a folyamatos bűncselekmények és többszörös bűncselekmények kezelését. Az egyik figyelemre méltó kérdés, amellyel foglalkoznak, a szexuális bűncselekmények folyamatos bűncselekményének (*crime continuado) fogalma* – azaz az, hogy az ugyanazon áldozat elleni ismételt cselekmények kezelhetők-e egy folyamatban lévő bűncselekményként vagy külön vádpontként. Ez vitatott téma a portugál joggyakorlatban; A szerzők valószínűleg felvázolják az uralkodó bírói felfogást, és hangot adnak véleményüknek arról, hogyan lehet igazságosan kezelni a sorozatos szexuális bántalmazást a folyamatos bűnözés keretein belül. Kiterjednek a bűncselekmények egybeesésére is (pl. ha egy szexuális bűncselekmény egybeesik más bűncselekményekkel, például emberrablással vagy testi sértéssel, hogyan kell jogilag összeegyeztetni vagy összevonni).

Lopes és Milheiro figyelmet fordítanak a szexuális bűncselekmények elítélésével járó járulékos büntetésekre és járulékos következményekre. Megjegyzik például a penas acessórias (járulékos szankciók) lehetőségét, például az elkövető bizonyos pozíciók vagy foglalkozások betöltésének megtiltását (különösen a kiskorúakkal való kapcsolattartást), valamint a szexuális bűnelkövetők nyilvántartásába vagy bűnügyi nyilvántartásába való nyilvántartásba való bejegyzés követelményét. A könyv elmagyarázza, hogy a portugál jog hogyan kezeli ezeket – például bizonyos ítéletek a hatóságok számára hozzáférhető speciális nyilvántartásba való felvételhez vezetnek. A szerzők kommentálják a "natureza do crime" -t is - függetlenül attól, hogy a törvény minden bűncselekményt nyilvánosnak, félig nyilvánosnak vagy magánnak minősít-e a büntetőeljárás szempontjából. Történelmileg Portugália sok szexuális bűncselekményt félig nyilvános bűncselekményként kezelt, ami azt jelenti, hogy az állam csak akkor emelt vádat, ha az áldozat feljelentést tett (querela). A szerzők hosszasan tárgyalják ezt, megjegyezve az indoklást (az áldozat magánéletének és önrendelkezésének tiszteletben tartása), de a hátrányokat is (súlyos bűncselekmények, amelyek büntetlenül maradnak, ha az áldozatok félnek vagy nem hajlandóak előállni). Dokumentálják a fejlődést ezen a területen: például a 83/2015. sz. törvény és az azt követő reformok fokozatosan kiterjesztették a szexuális bűncselekmények ügyében a vádemelést. Alapértelmezés szerint a büntető törvénykönyv 178.

cikke szerint (a legutóbbi módosítás előtt) az olyan bűncselekmények, mint a szexuális kényszerítés, a nemi erőszak, az ellenállásra képtelen személy szexuális zaklatása, a szexuális csalás és a szexuális zaklatás (importunação sexual) félig nyilvánosak voltak – az áldozat panaszát igénylik –, kivéve, ha az áldozat kiskorú volt, vagy a bűncselekmény a sértett halálát okozta. Lopes és Milheiro kritikusan viszonyul ehhez a korlátozáshoz, és kiemeli, hogy amikor kiskorúak áldozatok (vagy szélsőséges esetekben, például az áldozat öngyilkosság vagy más módon történő halála), a bűncselekményeket természetesen hivatalból üldözik (közbűncselekmények). A tendencia az volt, hogy több szexuális bűncselekményt kezelnek közbűncselekményként. Valójában a 2023-as nagyon közelmúltbeli reformok (a 4. kiadás megjelenése után) végre teljesen közbűncselekményekké tették az olyan bűncselekményeket, mint a nemi erőszak és a szexuális kényszer, ami azt jelenti, hogy a hatóságok az áldozat hivatalos complaintparlamento.pt nélkül is eljárhatnak. A könyv előrevetítette ezt a fejlődést, és az áldozatok erősebb védelme mellett érvelt az eljárási reformok révén.

A nemi erőszak és a szexuális kényszerítés alapvető bűncselekményei mellett a szerzők olyan kapcsolódó felnőtt áldozatok bűncselekményeit elemzik, mint a szexuális csalás (szexuális cselekmények megszerzése megtévesztéssel vagy megszemélyesítéssel, a Büntető Törvénykönyv 167. cikke) és a beleegyezés nélküli mesterséges szaporodás (168. cikkely, kriminalizálja valakinek a beleegyezés nélküli megtermékenyítését vagy teherbeesését). Ezek speciális bűncselekmények, amelyek a szexuális önrendelkezést védik a fizikai erőn túlmutató forgatókönyvekben, és Lopes és Milheiro értelmezik hatókörüket és alkalmazásukat. A szexuális zaklatás bűncselekményét (*importunação sexual*, 170. cikk) is tárgyalják; A szerzők megjegyzik, hogy ez az elmúlt évtizedekben bevezetett bűncselekmény olyan nemkívánatos szexuális ajánlatokat vagy kiállítási cselekményeket foglal magában, amelyek nem érik el a szexuális kényszer szintjét. Hiányt tölt be azáltal, hogy bünteti az olyan viselkedéseket, mint a tapogatózás vagy a szexuális megfélemlítés, amelyek nem érik el a nemi erőszakot, de mégis sértik az ember szexuális szabadságát. E bűncselekmények mindegyikét doktrinális viták és ítélkezési gyakorlat példái alapján vizsgálják. Például a könyv idézhet olyan ítéleteket, amelyek tisztázzák, hogy mi minősül "releváns" szexuális aktusnak, vagy hogyan kezelték a bíróságok a csalárd szex megszerzésének eseteit (pl. valakinek a személyazonosságával vagy szándékaival kapcsolatos megtévesztése). A kommentárban Lopes és Milheiro gyakran hivatkozik jogtudományi forrásokra, beleértve a Tribunais da Relação (fellebbviteli bíróságok) és a Supremo Tribunal de Justiça határozatait, hogy szemléltesse, hogyan alkalmazzák az absztrakt jogi rendelkezéseket a gyakorlatban. Ez a joggyakorlat konkrét értelmezéseket ad – pl. olyan döntéseket, amelyek szerint a szexuális kényszer által védett jogjó *"a személy szabadsága szexuális partnerének megválasztására és szexualitásáról való szabad rendelkezésre",* ahogy egy lisszaboni bíróság fogalmazott. A szerzők ilyen precedenseket használnak elemzéseik alátámasztására, vagy néha a következetlen bírói megközelítések kritikájára.

Fontos, hogy a szerzők a portugál jogot tágabb kontextusba helyezik. Megjegyzik, hogy az egymást követő reformok (2007-ben, 2015-ben, 2019-ben, 2020-ban stb.) folyamatosan átalakították ezeket a bűncselekményeket – amit egy tudós a szexuális bűncselekményekről szóló törvény "állandó reformjának" nevezett. Például a 83/2015. sz. törvény volt az első jelentős frissítés, amely igazodik az Isztambuli Egyezményhez: módosította a nemi erőszak és a kényszer definícióit, kriminalizálta a zaklatást és a kényszerházasságot, és kifejezetten betiltotta a női nemi szervek megcsonkítását, mint autonóm crimeoa.pt. Később a 101/2019. sz. törvény (2019-től hatályos) tovább módosította az intézményesített személyek szexuális kényszerítésének, nemi erőszakának és szexuális zaklatásának bűncselekményeit, kifejezetten az Isztambuli Egyezmény normáinak való megfelelés érdekében. A szerzők kiemelik, hogy ez

a 2019-es törvény beillesztette a *"vontade cognoscível da vítima"* kritériumot, hangsúlyozva, hogy minden szexuális cselekmény az áldozat beleegyezése nélkül (az elkövető által tudva) jogellenes. Ezt doktrinális elmozdulásnak tekintik a nyílt erőszak megkövetelésétől a *beleegyezés hiányának* alapvető helytelenségként való elismerése felé – ez az elmozdulás az európai emberi jogi joggyakorlatban is tükröződik (pl. az Emberi Jogok Európai Bírósága úgy ítélte meg, hogy a beleegyezés hiánya elegendő a nemi erőszak meghatározásához).

A kiskorúak szexuális autonómiája elleni bűncselekmények

Lopes és Milheiro jelentős figyelmet fordítanak a gyermek- és serdülőkori áldozatokat érintő bűncselekményekre, felismerve, hogy ezek a szexuális bűncselekmények különálló részhalmaza, saját jogi keretrendszerükkel. A portugál jog különleges védelmet biztosít a kiskorúak számára a szexuális önrendelkezés elleni bűncselekmények (*autodeterminação sexual) fejezet értelmében*. A szerzők elmagyarázzák a büntető törvénykönyv életkor szerinti fokozatait: lényegében minden 14 év alatti gyermekkel folytatott szexuális cselekmény önmagában bűncselekmény, míg az idősebb kiskorúak (14-17 évesek) esetében a törvény a körülményektől függően árnyalt bűncselekményeket ír elő. A könyv leírja, hogy a Büntető Törvénykönyv a 14 év alatti gyermekek beleegyezési képességének teljes hiányát feltételezi – szexuális szabadságukat teljes mértékben védi, mert a törvény nem tartja őket alkalmasnak az érvényes beleegyezésre. Így az olyan bűncselekmények, mint a gyermekek szexuális zaklatása (171. cikkely) kiterjednek minden 14 év alatti gyermekkel vagy gyermekkel szemben elkövetett szexuális cselekményre, függetlenül az állítólagos "beleegyezéstől". A szerzők azonban megjegyzik, hogy ez nem kriminalizálja a hasonló korú gyermekek közötti normális szexuális felfedezést – például két 12 éves, konszenzusos kíváncsiságot folytató fiú nem a törvény célpontja. A cél a kiskorúak védelme a ragadozó felnőttektől vagy a lényegesen idősebb fiataloktól, nem pedig a kortárs kísérletezés büntetése; Lopes és Milheiro hangsúlyozza a józan ész értelmezését, miszerint a törvény célja a gyermekek védelme a kizsákmányolástól, nem pedig az ártatlan gyermeki viselkedés büntetése.

A 14 és 17 év közötti serdülők esetében a szerzők felvázolják az alkalmazandó közbenső bűncselekményeket. Vannak olyan rendelkezések, amelyek kriminalizálják a tinédzserekkel folytatott szexuális cselekményeket, ha visszaélnek a hatalommal, függőségről vagy tapasztalatlanság kihasználásáról. Például a 173. cikk (serdülőkkel folytatott szexuális cselekmények) olyan helyzetekre vonatkozik, amikor egy felnőtt (vagy sokkal idősebb kiskorú) kihasználja egy 14–15 éves érettségének hiányát. Hasonlóképpen, a 172. cikk (amely az eltartott kiskorúak vagy gondozás alatt állók szexuális bántalmazásával foglalkozik) 18 éves korig alkalmazható olyan helyzetekben, mint például a tanárok, gondozók vagy más, bizalmi pozícióban lévők, akik szexuális kapcsolatot létesítenek a felelősségi körükbe tartozó kiskorúval. A könyv módszeresen végigmegy ezeken a törvényeken, mint például: 171. cikk (gyermekek szexuális zaklatása <14), 172. cikk (eltartott kiskorúak szexuális bántalmazása, bizonyos kontextusokban 18 éves korig terjedő), 173. cikk (14–16 éves serdülőkkel folytatott szexuális cselekmények, jellemzően csábítás vagy haszonszerzés útján) és így tovább. Mindegyiket a szükséges elemek figyelembevételével elemzik (pl. hogy a bűncselekmény jelentős életkori különbséget igényel-e, vagy egy adott helyzettel való visszaélés).

A szerzők olyan bűncselekményekkel is foglalkoznak, amelyek megvédik a kiskorúakat a szexuális kizsákmányolástól. A büntető törvénykönyv 175. cikkelye (gyakran "kiskorúak szexuális célú bántalmazása" vagy hasonló címmel) és a 176. cikk (gyermekpornográfia) különös figyelmet kap. Elmagyarázzák, hogy a portugál törvények az európai irányelvekkel összhangban súlyosan büntetik a gyermekpornográfia előállítását, terjesztését, sőt puszta

birtoklását is, ami tükrözi az ilyen kizsákmányolás által okozott súlyos károkat. Lopes és Milheiro hivatkozásokat tartalmaz a gyermekek szexuális bántalmazása elleni küzdelemről szóló 2011/93/EU uniós irányelvre, amelyet Portugália 2020-ban teljes mértékben átültetett. Valójában a könyv újabb kiadásai tartalmazzák a 2020. augusztus 18-i 40/2020. sz. törvény módosításait, amelyet a kiskorúak elleni szexuális bűncselekmények büntető keretének megerősítése érdekében fogadtak el. A szerzők megjegyzik, hogy ez a törvény szigorúbb büntetéseket és új intézkedéseket vezetett be – kifejezetten módosította a 172. cikket (a fiatalkorú áldozatok védelmének kiterjesztése), a 176. cikket (a gyermekpornográfiáról, beleértve a "kiskorúak pornográfiája" egyértelműbb meghatározását) és a 177. cikkelyt, sőt egy vadonatúj bűncselekményt is létrehozott: "Organização de viagens para fins de turismo sexual commenores" – utazások szervezése gyermekszexturizmus céljából (176-B cikk). E frissítések kommentálásával a szerzők szemléltetik Portugália elkötelezettségét a gyermekek szexuális kizsákmányolásának feltörekvő formái (például a szexturizmus és az online bántalmazás) visszaszorítása iránt. Valószínűleg kiemelik, hogy a 176-B cikkely most bünteti azokat, akik külföldi utazásokat szerveznek vagy népszerűsítenek kiskorúakkal való szexuális cselekmények szándékával, bezárva azt a kiskaput, ahol az elkövetők bántalmazhatják a gyermekeket a gyengébb végrehajtású joghatóságokban.

Ezenkívül a büntető törvénykönyv 177. cikkét tárgyalják, mivel súlyosbított büntetéseket és a szexuális bűncselekményekre vonatkozó közös rendelkezéseket tartalmaz. Lopes és Milheiro rámutatnak, hogy bizonyos körülmények (pl. ha az elkövető szülő vagy gyám, ha az áldozat különösen fiatal vagy kiszolgáltatott, vagy ha a bűncselekmény különösen szörnyű) a büntetések súlyosbodásához vezetnek. Például a jelenlegi törvény szerint, ha az áldozat 16 év alatti, vagy 14 év alatti, az olyan bűncselekmények, mint a nemi erőszak, a kényszer és a szexuális bántalmazás büntetését egyharmadával, illetve felével növelik. Ezek a fokozatok a nagyobb kárt és erkölcsi bűnösséget tükrözik, ha nagyon fiatal áldozatokról van szó. A szerzők kommentárt adnak arról, hogy a bíróságoknak hogyan kell alkalmazniuk ezeket a súlyosbító tényezőket, és megvitatnak minden olyan figyelemre méltó joggyakorlatot, ahol ilyen tényezőkről volt szó. Idézhetnek eseteket például annak szemléltetésére, hogy a portugál jog hogyan tekinti a bizalmi pozícióban (tanár, orvos, papság stb.) való szereplést (néha súlyosbító körülménynek vagy egy konkrét bűncselekmény elemének).

A lényegi elemzés során Lopes és Milheiro elméleti keretekkel és összehasonlító betekintéssel foglalkozik. Más tudósok és törvényhozók munkáira hivatkoznak, hogy elmagyarázzák a törvények indokait. Például arra a felfogásra hivatkoznak, hogy a kiskorúak elleni szexuális bűncselekmények védik a "kiskorú szexualitásának szabad fejlődését", amely a portugál joggyakorlatban megalapozott koncepció. Összehasonlításokat is figyelembe vesznek: hogyan kezelik más jogrendszerek a hasonló kérdéseket? (A szerzők megemlíthetik például, hogy egyes országokban "törvényes nemi erőszak" törvények vannak eltérő korhatárokkal, vagy hogy az angol-amerikai törvények hogyan értelmezik *nemi erőszak pajzsának* szabályai stb., bár a portugál eljárásnak megvan a maga megközelítése.) Nemzetközi hivatkozások is szerepelnek – nevezetesen az Isztambuli Egyezmény (Európa Tanács egyezménye) és az uniós irányelvek a közelmúltbeli reformok mozgatórugóiként szerepelnek. A szerzők ezeknek az eszközöknek tulajdonítják, hogy Portugáliát a definíciók frissítésére késztették (a 2015-ös és 2019-es törvények szerint), hogy biztosítsák, hogy a beleegyezés (vagy annak hiánya) központi szerepet kapjon, hogy a házasságon belüli nemi erőszak egyértelműen kriminalizálható legyen, és hogy bizonyos bűncselekmények nyilvános bűncselekményekké váljanak a büntetlenség elkerülése érdekében. Valószínűleg az Emberi Jogok Európai Bíróságának ítélkezési gyakorlatára is hivatkoznak (mint például az *M.C. kontra Bulgária ügy,* amely befolyásolta a nemi erőszak ügyeiben a beleegyezéssel kapcsolatos európai normákat), hogy kontextusba helyezzék a

portugál fejleményeket. Mindezek a hivatkozások a szexuális bűncselekmények portugál jogát egy tágabb nemzetközi és emberi jogi perspektívába helyezik, bizonyítva, hogy a könyvben kínált értelmezés nem elszigetelt, hanem tudatában van a globális normáknak és vitáknak.

Eljárási szempontok és kihívások a szexuális bűncselekmények üldözésében (III. rész)

A könyv utolsó része az eljárásjoggal és a szexuális bűncselekmények igazságszolgáltatási rendszerben történő kezelésének gyakorlati kihívásaival foglalkozik. Lopes és Milheiro azzal kezdi, hogy "a razão de uma especificidade"-val foglalkozik – lényegében azzal, hogy a szexuális bűncselekmények miért igényelnek különleges bánásmódot a büntetőeljárásban. Azzal érvelnek, hogy e bűncselekmények érzékeny jellege és az áldozatok kiszolgáltatottsága indokolja a különleges eljárási biztosítékokat és kiigazításokat. A szerzők megjegyzik, hogy a portugál büntetőeljárás fokozatosan fejlődött, hogy elismerje ezt a sajátosságot. Például a büntetőeljárási törvénykönyv és a kapcsolódó áldozatvédelmi törvények olyan mechanizmusokat biztosítanak, amelyek megkímélik a sértetteket (különösen a kiskorúakat) a nyomozás és a tárgyalás során bekövetkezett másodlagos traumáktól. A könyv valószínűleg olyan intézkedéseket tárgyal, mint például: a gyermekáldozatok videofelvételen rögzített tanúvallomásai (a traumatikus események többszöri újramesélésének elkerülése érdekében), zárt (zárt) meghallgatások tartása a szexuális bűncselekmények tárgyalásain a magánélet védelme érdekében, valamint az áldozatok telekonferencia útján vagy képernyőkön történő tanúskodás lehetővé tétele, hogy megvédjék őket a vádlottal való közvetlen szembenézéstől. Lopes és Milheiro értékeli, hogy mennyire hatékonyan hajtják végre ezeket az intézkedéseket, és szükség van-e további fejlesztésekre.

Ennek a résznek az egyik fő témája a sértett védelme (tutela da vítima) a büntetőeljárás során. A szerzők kommentálják Portugália sértettekre vonatkozó statútumát (130/2015. sz. törvény) és az azt követő módosításokat, amelyek megerősítik az áldozatok eljárási jogait. Megjegyzik a közelmúltbeli fejlesztéseket, például a 45/2023. sz. törvényt, amely kiterjesztette a szexuális bűncselekmények áldozataira a családon belüli erőszak áldozatainak korábban nyújtott támogatásokat. Például 2023 után a szexuális bűncselekmények áldozatairól jogilag feltételezhető, hogy gazdasági szükségletek vannak (költségmentesség céljából), akárcsak a családon belüli erőszak áldozatai, biztosítva az ingyenes jogi tanácsadáshoz és támogatáshoz való könnyebb hozzáférést. A szerzők dicsérik azokat a változtatásokat, amelyek sürgős jogi segítséget és azonnali tanácsadást biztosítanak a szexuális erőszak áldozatai számára. Kiemelik továbbá, hogy az aktualizált törvény értelmében a szexuális bűncselekmények áldozatait elsőbbséget kell biztosítani az áldozatsegítő szolgálatokhoz (pszichológiai és szociális támogatás), amint kapcsolatba lépnek a hatóságokkal. Ezek a reformok, bár a könyv fő megjelenése után érkeznek, összhangban vannak a szerzők által támogatott elvekkel: az *ilyen jellegű súlyos bűncselekmények esetében* áldozatközpontú büntetőeljárással.

A könyv nem riad vissza a szexuális bűncselekmények bizonyítási kihívásainak vizsgálatától. Lopes és Milheiro megjegyzik, hogy ezekből az esetekből gyakran hiányoznak a más bűncselekményeknél jelen lévő megerősítő bizonyítékok; Előfordulhat, hogy nincsenek szemtanúk vagy egyértelmű törvényszéki bizonyítékok, különösen, ha a jelentés késik. Így a tanúvallomások (gyakran az áldozaté) döntő fontosságúvá válnak. A szerzők valószínűleg megvitatják, hogy a bíróságok hogyan értékelik a hitelességet és a felmerülő dilemmákat ("ő-mondta-mondta" forgatókönyvek). Hivatkoznak a bírói gyakorlatra, sőt kritizálnak néhány olyan döntést is, ahol véleményük szerint a bíróságok indokolatlanul magas szintű bizonyítást

követeltek meg, vagy sztereotípiákra támaszkodtak. A szerzők által kiemelt jelentős eljárási kérdés a keresztkérdések kényes egyensúlya. Egyrészt tiszteletben kell tartani a vádlott tisztességes eljáráshoz és védelemhez való jogát; másrészt a traumatizált áldozat agresszív vagy érzéketlen kihallgatása másodlagos áldozattá válást jelenthet. A könyv valószínűleg irányelveket vagy bevált gyakorlatokat idéz a szexuális erőszak áldozatainak kikérdezésére – például az áldozat múltbeli szexuális viselkedésére vonatkozó irreleváns kérdések elkerülését (a "nemi erőszak pajzs" védelmének megfelelője), és a keresztkérdések hangnemének ellenőrzését a zaklatás megelőzése érdekében. A szerzők hivatkozhatnak a portugál ítélkezési gyakorlatra vagy az invazív vizsgálatokat korlátozó szabályokra (Portugáliában nincs hivatalos nemi erőszak pajzs, de a bírák elutasíthatják azokat a bizonyítékokat, amelyek csak az áldozat becsületének bemocskolására irányulnak, ha az nem releváns az ügy szempontjából). Megemlíthetik a pszichológiai szakértői jelentések szerepét az áldozat beszámolójának megerősítésében (például a bántalmazással összefüggő trauma bizonyítékai).

Egy másik eljárási szempont a távoltartási végzések és a gyanúsítottakkal szembeni megelőző intézkedések alkalmazása. Az isztambuli egyezményt követően Portugália módosította büntetőeljárási törvénykönyvét (pl. a 200. cikket), hogy lehetővé tegye a távoltartási végzés gyors elrendelését a szexuális erőszak gyanúsítottjaival szemben. Lopes és Milheiro valószínűleg leírják, hogy a bíró elrendelheti, hogy a vádlott erőszaktevő maradjon távol az áldozattól, vagy akár előzetes letartóztatásba is helyezzék, ha veszély fenyegeti az áldozatot. Hangsúlyozzák az ilyen intézkedések fontosságát az áldozatok biztonsága és a bejelentésbe vetett bizalom szempontjából. Ezenkívül a szerzők megvitatják a panaszok elévülési idejét és időzítését. A közelmúltbeli változások előtt az áldozat félig nyilvános szexuális bűncselekmények esetén tett panaszának joga 6 hónap elteltével lejárt; A szerzők kritizálhatták ezt, mert túl rövid, különösen az áldozatok pszichológiai akadályai miatt. A 45/2023. sz. törvény ugyanis 1 évre hosszabbította meg a panasztételi időszakot a még panasztól függő szexuális bűncselekmények esetében, ami összhangban van az áldozatoknak több időt adó ajánlásokkal. Lopes és Milheiro előre látta ezeket az igényeket az áldozatok gyors előállásának nehézségeiről szóló kommentárjukban.

A könyv kritikai kommentárokat is tartalmaz a bírói gyakorlatról. Tapasztalt jogászokként (az egyik a portugál számvevőszék bírája, a másik igazságügyi tanácsadó) a szerzők valós megfigyelésekre támaszkodnak. Rámutatnak például arra, hogy a szexuális bűncselekmények üldözése történelmileg lemorzsolódást szenvedett – sok esetben bizonyítási kérdések vagy az áldozatok visszalépése miatt soha nem jutnak el elítélésig. Kritizálhatják az időnként felbukkanó bírói elfogultságokat vagy mítoszokat, például a fizikai ellenállás túlhangsúlyozását (amelyet az új törvények a beleegyezésre összpontosítva kívánnak eloszlatni), vagy a felfüggesztett büntetések kiszabásának tendenciáját egyes szexuális bűncselekmények esetében. A szerzők hangsúlyozzák, hogy az igazságszolgáltatási rendszernek egyensúlyt kell teremtenie a vádlott jogai és *az áldozat traumája és méltósága között*. Például a bírósági kérdések megvitatásakor valószínűleg visszhangozzák annak szükségességét, hogy a bíróságok biztosítsák a kérdések tiszteletét és relevánsságát, esetleg iránymutatásokra hivatkozva, vagy összehasonlítva azzal, ahogyan más joghatóságok kezelik az áldozatok vallomásait (egyes országok lehetővé teszik az előre rögzített tanúvallomásokat a konfrontáció elkerülése érdekében; A portugál jog kiskorúak számára is lehetővé teszi).

Ezenkívül ebben a részben az összehasonlító elemek tartalmazhatnak olyan gyakorlatokra való hivatkozásokat, mint a szexuális bűncselekmények helyreállító igazságszolgáltatása (a szerzők valószínűleg óvatosan közelítik meg, tekintettel az ilyen esetek kockázataira), vagy hogy a bizonyítási szabályok hogyan különböznek egymástól (a common law esküdtszéki tárgyalásai

és kizárási szabályai vs. a polgári jog szabadabb bizonyítékértékelése). Megemlíthetik a szexuális bűncselekmények alacsony bejelentési arányáról vagy elítélési arányáról szóló nemzetközi tanulmányokat, hogy kontextusba helyezzék Portugália helyzetét és a reformok mögött meghúzódó lendületet.

Összefoglalva, a könyv III. része arra szolgál, hogy megvilágítsa, hogyan enyhítheti vagy súlyosbíthatja az eljárásjog a szexuális bűncselekmények büntetőeljárás alá vonásával járó kihívásokat. Lopes és Milheiro dicséri azokat a reformokat, amelyek "megerősítik az áldozatok védelmét" ezekben a bűncselekményekben, mint például a költségmentesség kiterjesztése, a panasztételi határidők meghosszabbítása és a vádemelés kevésbé függővé tétele az áldozatok kezdeményezésétől. Azzal érvelnek, hogy ezek a változások, valamint a bizonyítékok és tanúvallomások érzékeny bírósági kezelése elengedhetetlenek a szexuális erőszakra adott hatékony válaszhoz.

Főbb értelmezések és végső meglátások

A "Crimes Sexuais: Análise substantiva e processual" *során* Lopes és Milheiro számos kulcsfontosságú érvet és értelmezést fogalmaz meg. Az egyik központi téma a szexuális autonómia mint alapvető jogi érdek megerősítése. A szerzők úgy értelmezik a portugál büntető törvénykönyvet, hogy védi az egyén jogát a szexuális tevékenységgel kapcsolatos szabad döntések meghozatalához – ez a jog annyira fontos, hogy megsértése indokolja az erős büntetőjogi beavatkozást. Üdvözölik a jog fejlődését az archaikus fogalmaktól (mint például az "erkölcs" elleni bűncselekmények vagy a "becsület" védelmének megkövetelése) a *beleegyezésre, a szabadságra és az emberi méltóságra összpontosító modern felfogás felé*. Ennek során olyan jogtudományi forrásokra hivatkoznak, mint az Alkotmánybíróság határozatai, amelyek megerősítik annak szükségességét, hogy a szexuális bűncselekmények az alapvető személyiségi jogok védelmén alapuljanak.

A szerzők másik figyelemre méltó értelmezése az áldozatok és az igazságszolgáltatási rendszer kapcsolatára vonatkozik. Hangsúlyozzák, hogy az igazság és az igazságosság keresése a szexuális bűncselekmények esetében nem tévesztheti szem elől az áldozattal szembeni együttérzést és méltányosságot. Helyeslően idézik a közelmúltbeli változásokat, amelyek az áldozatokat nem pusztán bizonyítási eszközként, hanem jogtulajdonosként kezelik – például az áldozatok számára a tájékoztatáshoz, a támogató személy kíséréséhez és az eljárás során az agresszorral való érintkezés elkerüléséhez való jogot biztosítják (a sértettekről szóló statútum minden rendelkezését megerősítik a szexuális bűncselekmények tekintetében). Ugyanakkor Lopes és Milheiro fenntartja a jogász objektivitását a védelmi jogok és a bizonyítási normák magyarázatában. Elismerik azokat a nehézségeket, amelyekkel a bíróságok szembesülnek az ügyek elbírálása során, amelyek gyakran egymásnak ellentmondó tanúvallomásokra vezethetők vissza, és megvitatják a gyakorlatban alkalmazott bizonyítási és megerősítési normákat. Számos bírósági ítéletre hivatkozva (mind az ítéleteket megerősítő, mind a vádlottakat felmentő) szemléltetik, hogy a jogi értelmezés hogyan billentheti meg a mérleg nyelvét ezekben a közeli ügyekben. Kommentárjaik gyakran integrálják a portugál joggyakorlatot, hogy bemutassák például, hogyan értékelik a bíróságok az áldozat nyilatkozatának hitelességét az idő múlásával, vagy mi minősül "súlyos fenyegetésnek" vagy "erőszaknak" a szexuális kényszerítéssel összefüggésben. Elméleti perspektívákat is beépítenek – beleértve a feminista jogelméletet és az emberi jogi nézőpontokat –, amikor olyan kérdésekről vitatkoznak, mint például, hogy a törvénynek kriminalizálnia kell-e bizonyos határeset-viselkedéseket, vagy hogyan kell kezelni a beleegyezést ittas állapot vagy cselekvőképtelenség esetén.

Végül a könyv betekintést nyújt a közelmúltbeli jogalkotási reformokba és azok hatásaiba. Lopes és Milheiro világosan feltérképezi a büntető törvénykönyv 2015-ös, 2019-es és 2020-as módosításaihoz képest bekövetkezett változásokat, és elmagyarázza, hogy ezek hogyan javították a portugál jog nemzetközi normákkal való összhangját. Például a 101/2019. sz. törvény és a kapcsolódó reformok után Portugália nemi erőszak definíciója teljes mértékben beleegyezésen alapul, és 2020-tól a gyermekekkel kapcsolatos szexuális bűncselekmények büntetései szigorúbbak (egyes bűncselekményeket közbűncselekménynek minősítenek át, hogy a büntetőeljárást ne akadályozza a feljelentés hiánya). A szerzők helyeslően veszik tudomásul ezeket a fejleményeket, és a gyakorlók által régóta megfigyelt hiányosságok korrekciójának tekintik őket. Valójában ennek a monográfiának a szinte kétévente frissített több kiadásának létezése aláhúzza, hogy mennyire dinamikus ez a terület – ezt a szerzők kifejezetten hangsúlyozzák az előszóban. A szexuális bűncselekmények jogát olyan területként írják le, amely a történelem során gyakran változott és "mutáns" dogmatikus kezelésnek volt kitéve, amelyet a változó társadalmi attitűdök, a nemzetközi nyomás és az ítélkezési gyakorlatból levont tanulságok vezérelnek. A könyv a 4. kiadásra hivatkozásokat tartalmaz a legújabb doktrínákra és eseti döntésekre, biztosítva, hogy az olvasók ne csak a törvény betűjét értsék meg, hanem azt is, hogy a bíróságok hogyan értelmezik azt 2021–2023-ban. Ez magában foglalja a portugál bíróságok új határozatainak idézését (például az új beleegyezésen alapuló fogalommeghatározások alkalmazásáról, vagy a büntetések korszerűsített keretrendszeren belüli meghatározásáról), sőt a reformokból eredő tudományos vitákra való hivatkozást is.

Összefoglalva, *a "Crimes Sexuais: Análise substantiva e processual" a* portugál szexuális bűncselekményekre vonatkozó törvény részletes és hiteles vizsgálata. Strukturált elemzést nyújt – az elmélettől és a társadalmi kontextustól a fekete betűs jogig és a tárgyalótermi gyakorlatig –, és megbirkózik az ezekben az ügyekben rejlő feszültségekkel. A szerzők kritikus, mégis informatív kommentárt adnak: tisztázzák a jog jelenlegi állapotát, értelmezik a kétértelműségeket, és nem riadnak vissza attól, hogy rámutassanak a további reformra szoruló területekre (például az azóta addressedparlamento.pt minden szexuális bűncselekmény közbűncselekménynek nyilvánításának kérdése). Elemzésüket a portugál jogszabályoktól és ítélkezési gyakorlattól kezdve a nemzetközi egyezményekig és összehasonlító betekintésekig számos forrásra alapozzák, tudományos mélységet és gyakorlati relevanciát kölcsönözve a munkának. A könyv minden olvasó vagy gyakorló számára megvilágítja, hogy a portugál jog hogyan kezeli a szexuális bűncselekményeket érdemben és eljárásban: egyre nagyobb hangsúlyt fektetve a beleegyezésre, az áldozatvédelemre és a globális normákhoz való igazodásra, miközben küzd az ilyen bűncselekmények elkerülhetetlenül felmerülő bizonyítási és erkölcsi összetettségével.

Források: A fenti elemzés a "Crimes Sexuais: Análise substantiva e processual" *(4ª kiadás, Almedina, 2023) szinopszisán és tartalmán* , a vonatkozó portugál jogszabályokon (pl. Büntető Törvénykönyv és a közelmúltban módosító törvények), valamint a könyv kontextusát megvilágító portugál joggyakorlaton és kommentárokon alapul. Az idézett értelmezések és jogi rendelkezések a 2023-ig módosított portugál büntető törvénykönyvön alapulnak, beleértve a 101/2019. sz. törvény (az isztambuli egyezmény végrehajtása), a 40/2020. sz. törvény (gyermekvédelmi reformok) és a 45/2023. sz. törvény (az áldozatvédelem megerősítése) által végrehajtott módosításokat.

Alessio Anceschi "La tutela penale dei minori"

A könyv tartalmának és legfontosabb témáinak összefoglalása

Alessio Anceschi *La tutela penale dei minori* (2007) című átfogó értekezése az olasz fiatalkorúak büntetőjogáról, amely azt vizsgálja, hogy a jogrendszer hogyan védi a kiskorúakat elkövetőként és áldozatként egyaránt. A könyv 404 oldalt ölel fel, és több fejezetre oszlik, amelyek a büntető anyagi jogot, a büntetőeljárást (mind a rendes, mind a fiatalkorúakat) és a releváns nemzetközi szempontokat fedik le. Anceschi központi témája az, hogy Olaszországban a fiatalkorúak igazságszolgáltatását a kiskorú elkövető átnevelésének (rieducazione) elve vezérli, nem pedig pusztán a megtorlás. A szerző kezdettől fogva hangsúlyozza, hogy az olasz fiatalkorúak igazságszolgáltatási rendszere a büntetőjog külön ága, egyedi intézményekkel és normákkal, amelyek a fiatal elkövetők rehabilitációját célozzák az alkotmányos és nemzetközi mandátumokkal összhangban. Ennek megfelelően a munka kiterjedt "gyors konzultációs eszközt" biztosít a fiatalkori bűnözéssel és a gyermekvédelemmel kapcsolatos valamennyi jogintézményről, amely magában foglalja a legújabb (2007-től) doktrinális véleményeket, ítélkezési gyakorlatot és jogalkotási reformokat.

Kiskorú mint elkövető: A könyv jelentős részét a jogellenes magatartást elkövető kiskorúaknak szentelik. Felvázolja a fiatalkorúakra vonatkozó igazságszolgáltatás történelmi fejlődését, és részletezi az *olaszországi Tribunale per i Minorenni* (fiatalkorúak bírósága) szakosodott rendszerét. Anceschi leírja a fiatalkorúak bíróságainak felépítését és kompetenciáját – beleértve a hivatásos bírák és a pszichológia vagy a gyermekfejlődés területén dolgozó laikus szakértők jelenlétét –, és hangsúlyozza, hogy ezek a bíróságok a felnőtt bíróságoktól elkülönítve működnek a fiatalok igényeinek jobb kielégítése érdekében. A könyv áttekinti a büntetőjogi felelősség korhatárát Olaszországban, amely 14 év; A 14 év alatti gyermekek nem vonhatók büntetőjogi felelősségre, a 14 és 18 év közöttiek pedig csak akkor vonhatók felelősségre, ha mentálisan képesek megérteni tetteiket. Megvitatja, hogy az olasz jog hogyan kezeli a *kiskorú életkorát a* bűnösség és a büntetés kiszabásának tényezőjeként: például a 14–17 éves elkövetők csökkentett büntetésben részesülnek, és vélelmezik a felelősség csökkenését. Anceschi részletezi az elítélt kiskorúakra vonatkozó különleges szankciókat és intézkedéseket, amelyek mindegyike rehabilitációs filozófiában gyökerezik. Ezek közé tartozik a bírósági kegyelem (*perdono giudiziale*), a tárgyalás felfüggesztése próbaidős rehabilitációval (*messa alla prova*) és a szabadságvesztés egyéb alternatívái. Elmagyarázza, hogy a bebörtönzés valóban a kiskorúak végső megoldása, amelyet csak akkor alkalmaznak, ha feltétlenül szükséges, előnyben részesítve a szabadságvesztéssel nem járó lehetőségeket, például a közösségi munkát, az oktatási programokat vagy a felügyelt szabadságot. A könyv megjegyzi, hogy még akkor is, ha a fogva tartás elkerülhetetlen, a kiskorúakat a felnőttektől elkülönített ifjúsági létesítményekben kell tartani, az olasz törvényeknek és a nemzetközi normáknak megfelelően. Egy másik kiemelt jogi elv a *minimális kár és a megbélyegzés megszüntetésének* megközelítése: a fiatalkorúak eljárása a megbélyegzés elkerülésére és a fiatal elkövető társadalomba való

visszailleszkedésére törekszik. Az Anceschi megvizsgálja a fiatalkorúakkal kapcsolatos eljárások eljárási biztosítékait, például a magánélet védelmét szolgáló zárt meghallgatásokat, a kiskorú személyiségéről szóló szociális szolgálati jelentés kötelező jelenlétét, valamint a polgári felek által benyújtott kártérítési igények kizárását a fiatalkorúak tárgyalásaiból (a kiskorú rehabilitációjára összpontosítva). A szülők és a gyámok szerepével is foglalkozik, beleértve *a kiskorú számára különleges gondnok* (jogi képviselő) kinevezését összeférhetetlenség esetén – például ha a kiskorú szülei az ügy áldozatai vagy vádlottjai. Összességében a könyv első fele alaposan feltérképezi Olaszország fiatalkorúakra vonatkozó igazságszolgáltatási keretrendszerét, hangsúlyozva, hogy az eltér a rendes büntető igazságszolgáltatástól abban, hogy a *kiskorúak oktatási szükségleteit és jövőbeli fejlődését a* büntető célokkal szemben helyezi előtérbe.

Kiskorú mint áldozat: Anceschi ezután a kiskorúakra, mint bűncselekmények áldozataira helyezi a hangsúlyt, elemezve az olasz jogban a gyermekek és serdülők védelmét szolgáló bűncselekmények sorát. A könyv felsorolja és elmagyarázza azokat a bűncselekményeket, ahol a gyermek státusza központi szerepet játszik – a klasszikus bűncselekményektől, mint a *csecsemőgyilkosság* és a *gyermekelhagyás,* az olyan kortárs kérdésekig, mint a *gyermekek szexuális bántalmazása, a gyermekprostitúció és a gyermekpornográfia*. A szerző minden egyes bűncselekmény esetében megvitatja annak jogi meghatározását, a szükséges mens rea-t és az alkalmazandó súlyosbított büntetéseket, ha az áldozat kiskorú. Például a szexuális erőszak (nemi erőszak) bűncselekménye súlyosabb büntetést von maga után, ha 14 éven aluli személy ellen követik el, és külön bűncselekmények vannak a kiskorú kiskorúval elkövetett szexuális cselekményekért, akit nem ítélnek érvényes beleegyezésre. A könyv foglalkozik *a családon belüli erőszakkal és a kiskorúakkal szembeni rossz bánásmóddal* (pl. a büntető törvénykönyv 572. cikke a családon belüli bántalmazásról), valamint a kapcsolódó kérdésekkel, mint például a gyermek fizikai bántalmazása és pszichológiai bántalmazása közötti különbségtétel. Anceschi különös figyelmet fordít a modern időkben felmerült bűncselekményekre, mint például a kiskorúak rabszolgasorba taszítása vagy kereskedelme, a gyermekek koldulásra vagy tiltott tevékenységekre való felhasználása, valamint a *gyermekmunka kizsákmányolásának jelensége* – mindezekkel az olasz jog és a nemzetközi egyezmények külön rendelkezései foglalkoznak. Egy másik vizsgált kategória a kiskorúak családi állapota elleni bűncselekmények: ide tartoznak a kiskorúak jogellenes elrablása (szülő vagy harmadik fél általi elrablás), a gyermek családi állapotának eltitkolása vagy megváltoztatása, valamint az illegális örökbefogadással vagy nevelőszülői rendszerrel kapcsolatos bűncselekmények. E szakaszok mindegyike nemcsak a bűncselekményt és annak büntetését írja le, hanem az olasz normákat is elhelyezi a tágabb európai kontextusban (például a gyermekkereskedelem és a szexuális kizsákmányolás elleni nemzetközi kötelezettségek olaszországi végrehajtásának megvitatása). A könyv itt sem riad vissza az eljárási szempontoktól – megvitatja, hogyan bánnak a gyermekáldozatokkal a büntetőeljárásban: például a gyermekbarát kihallgatási technikák szükségességéről, a tanúvallomások védelméről, például a zárt láncú tanúvallomásról vagy a nyilvánosság kizárásáról, valamint a gyermek magánéletének védelméről a médiában és a bírósági jegyzőkönyvekben. Anceschi hangsúlyozza, hogy az európai emberi jogi normák által befolyásolt olasz jog megköveteli, hogy amikor kiskorúakat sértettként vagy tanúként vonnak be, az eljárást rendkívüli gondossággal kell kezelni a további traumák megelőzése érdekében. Idézi a közelmúltbeli (akkori) jogalkotási reformokat, amelyek megerősítették az áldozatok jogait – például olyan rendelkezéseket, amelyek lehetővé teszik a kiskorúak vallomástételét védett környezetben, és a bántalmazás gyermekáldozatainak különleges ügyvédjének kinevezését. Összefoglalva, a kiskorúakra mint áldozatokra vonatkozó tartalom panorámás képet nyújt arról, hogy a büntetőjog érdemben hogyan kriminalizálja a gyermekek

bántalmazását, és hogyan törekszik az igazságszolgáltatási rendszer eljárási szempontból a fiatal áldozatok védelmére és tiszteletben tartására.

A témák átfogósága: Fontos, hogy *a La tutela penale dei minori* áthidalja a szakadékot e két nézőpont között (kiskorú elkövető vs. kiskorú áldozat) azáltal, hogy a "kiskorút" tekinti a büntetőjogi védelem központi tárgyának. A szerző kifejezetten kijelenti, hogy a mű középpontjában a kiskorú szerepe áll, "mind az illegális magatartás szerzőjeként, mind a bűncselekmények passzív alanyaként (áldozataként"), lefedve a fiatalkorúak büntetőjogával kapcsolatos "összes intézményt". Ez a kettős fókusz a könyv egyik legfontosabb erőssége. Ez azt jelenti, hogy az olvasó egy kötetben megtalálja a fiatalkorúak igazságszolgáltatásának (bűnözés és annak kezelése) és a gyermekvédelem (kiskorúak elleni bűncselekmények és jogorvoslatuk) kezelését. A fejezetek módszeresen vannak megszervezve, hogy ezt tükrözzék. Az általános elvek és rendszerek (1–2. fejezet) lefektetése után Anceschi a fiatalkorúak büntetésének kiszabásával és eljárási eszközeivel (3. fejezet), majd a kiskorúakra alkalmazandó kényszerítő és megelőző intézkedésekkel (4. fejezet, pl. letartóztatás, előzetes letartóztatás, kiskorúakra vonatkozó biztonsági intézkedések), majd a kiskorúak elleni bűncselekmények spektrumára (5. fejezet) tér *át, végül pedig a kiegészítő szankciókkal és védelmi intézkedésekkel* foglalkozik a kiskorú sértetteket érintő ügyekben alkalmazandó (6. fejezet). Például az olasz jog járulékos büntetésként írja elő a szülői felügyelet elvesztését vagy felfüggesztését, ha a szülőt a gyermeke ellen elkövetett bizonyos bűncselekmények miatt elítélik; Lehetővé teszi a *szülői jogok megelőző felfüggesztését* is a nyomozás során, ha a gyermek biztonsága érdekében szükséges. Anceschi részletesen foglalkozik ezekkel a témákkal, elmagyarázva az olyan mechanizmusokat, mint a szülői hatalom elvesztése, a gyermekeket érintő pozíciók betöltésétől való eltiltás és a távoltartási végzések, hogy távol tartsák a bántalmazókat a kiskorúaktól. Azzal, hogy elemzésébe belefoglalja az ilyen polgári jogi következményeket és adminisztratív intézkedéseket, a szerző rávilágít a kiskorúak védelmének interdiszciplináris jellegére – ahol a büntetőjog, a családjog és a szociális szolgáltatások keresztezik egymást. Összefoglalva, a könyv tartalma kimerítő: alapos doktrinális elemzést nyújt minden fontosabb jogi elvről és intézményről, amely a fiatalkorú elkövetőknek vagy a kiskorúak védelmének szentelt az olasz büntetés-végrehajtási rendszerben. A rehabilitáció, a gyermek mindenek felett álló érdeke, valamint a társadalom büntetőeljáráshoz fűződő érdeke és a gyermek fejlődéshez fűződő érdeke közötti egyensúly témái visszatérnek a szövegben.

Olasz és európai jogi keret a könyvben

Anceschi munkája az olasz fiatalkorúak igazságszolgáltatási rendszerét mind a nemzeti jogi keretekbe, mind a tágabb európai/nemzetközi kontextusba helyezi. Olasz oldalon a könyv felvázolja a fiatalkorúak bűnözését szabályozó legfontosabb hazai törvényeket. Ezek közül központi a *D.P.R. 22 settembre 1988 n.448*, amely Olaszország fiatalkorúak büntetőeljárási törvénykönyve. Anceschi elmagyarázza, hogy ez az 1988-as reform – a kortárs nemzetközi szabványok által ihletve – hogyan hozott létre egy speciális eljárást a kiskorúak számára, amely kiegészíti az általános büntető törvénykönyvet és a büntetőeljárási törvénykönyvet. Megvitatja, hogy a DPR 448/1988 és annak végrehajtási jogszabályai (D.Lgs. 272/1989) hogyan rögzítik az olasz jogba az olyan elveket, mint az elterelés, az azonnali beavatkozás, a specializáció és a rehabilitáció. Például e törvények értelmében egy kiskorú elkövető ügyét gyakran el lehet terelni vagy felfüggeszteni egy oktatási program (a *messa alla prova* próbaidős eljárás) javára, tükrözve a *"legkisebb beavatkozás"* elvét. A könyv számos olasz törvénykönyvi rendelkezést részletez: a büntető törvénykönyv 97. cikkelyét (amely 14 évet határoz meg a betudhatóság alsó korhatáraként) és a 98. cikkelyt (amely a 18 év alatti elkövetők büntetésének csökkentését írja elő) tárgyalja, hogy bemutassa, hogyan szabja az olasz törvény a büntetőjogi felelősséget a

fiatalok fejlődési szakaszához. Anceschi megvizsgálja az olyan eljárási szabályokat is, mint például a szülők vagy a gyám jelenléte a kihallgatások során, a bíróság által kijelölt fiatalkorú védők kijelölése, valamint az ifjúsági szociális szolgálatok (*Ufficio di Servizio Sociale per i Minorenni) szerepe* az ügy minden szakaszában. A könyv hangsúlyozza, hogy az olasz jogszabályok nagyrészt magukévá tették a fiatalkorúakra vonatkozó igazságszolgáltatásra vonatkozó nemzetközi normákat: valójában a DPR 448/1988 kifejezetten az Egyesült Nemzetek *Pekingi Szabályaiból* (1985) merített a fiatalkorúak igazságszolgáltatásáról, beépítve az arányosság és a rehabilitáció szellemiségét. Ahogy Anceschi megjegyzi, az olasz rendszer a felnőtt büntető igazságszolgáltatástól teljesen eltérő elvekre épül – nevezetesen az arányosságra (a bűncselekményre adott válasznak figyelembe kell vennie a kiskorú képességeit és szükségleteit), a minimális kárra (a szükségtelen bebörtönzés vagy megbélyegzés elkerülése), a megbélyegzés megszüntetésére és a felügyeleti jog csak *végső arányként* történő alkalmazására (végső megoldás). Ezek az irányadó elvek összhangban vannak Olaszország alkotmányával (pl. az alkotmány 27. cikkének (3) bekezdésével, amely az átnevelést szankciók céljaként határozza meg) és a nemzetközi jog szerinti kötelezettségeivel.

Az európai és nemzetközi keretek között a *La tutela penale dei minori* azt tárgyalja, hogy a szupranacionális normák hogyan befolyásolják a kiskorúakra vonatkozó olasz jogot. Anceschi olyan főbb eszközökre hivatkozik, mint az ENSZ gyermekjogi egyezménye (CRC, 1989), amelyet Olaszország 1991-ben ratifikált, és amely a fiatalkorúak igazságszolgáltatásának és a gyermekvédelemnek az alapelveit tartalmazza. A gyermekjogi egyezmény 40. cikke különösen a törvénnyel ellentétes gyermekek méltóságukat előmozdító és visszailleszkedését célzó módon történő bánásmódra szólít fel, míg a 37. cikk előírja, hogy a fogva tartást csak végső megoldásként és a lehető legrövidebb ideig szabad alkalmazni. Ezek az elvek tükröződnek Olaszország fiatalkorúak rendszerében, és a könyv elismeri Olaszország megfelelését (például a fiatalkorúak életfogytiglani börtönbüntetésének és hosszú börtönbüntetésének megszüntetésével, valamint az alternatív intézkedések előnyben részesítésével). A könyv megjegyzi a gyermekjogi egyezmény 12. cikkét is – a gyermek meghallgatáshoz való jogát az őt érintő eljárásokban –, amely befolyásolta mind a kiskorú vádlottakra, mind a kiskorú sértettekre vonatkozó olasz eljárásokat (olyan gyakorlatokhoz vezetett, mint a gyermekérzékeny tanúvallomás). Európai regionális szinten az Anceschi magában foglalja az emberi jogok európai egyezményének (EJEE) és a strasbourgi bíróság fiatalkorúakra vonatkozó igazságszolgáltatásra gyakorolt hatását. Például az EJEE 6. cikke szerinti tisztességes eljárás követelményét úgy értelmezték, hogy kiigazításokat követel meg, ha a vádlott kiskorú (biztosítva, hogy megértse az eljárást stb.), és az olaszországi fiatalkorúak tárgyalásai ezt tükrözik olyan intézkedésekkel, mint a zárt meghallgatások és a fiatalok egyszerűsített eljárásai. A könyv valószínűleg olyan kulcsfontosságú esetekre vagy az Európa Tanács ajánlásaira hivatkozik, amelyek alakították ezeket a gyakorlatokat – például az *Európa Tanács Miniszteri Bizottságának R(2003)20. számú ajánlása* a fiatalkori bűnözés kezelésének új módjairól, vagy a *gyermekbarát igazságszolgáltatásról szóló iránymutatások (2010)* –, bár 2007-ben jelent meg, az utóbbi előtt keletkezhet. Az uniós jog szempontjából a cikk írásakor nem létezett egyetlen uniós irányelv a fiatalkorú vádlottakról (ez később, 2016-ban jelent meg), de a könyv foglalkozik a gyermekáldozatok védelmével kapcsolatos uniós kezdeményezésekkel. Nevezetesen, a kiskorúak szexuális kizsákmányolásáról szóló olasz törvényeket befolyásolta a *gyermekek szexuális kizsákmányolása elleni küzdelemről szóló* 2004/68/IB uniós kerethatározat és az Európa Tanács gyermekpornográfiáról szóló *számítástechnikai bűnözésről szóló egyezménye* (2001). Anceschi megvitatja ezeknek az európai eszközöknek az olasz végrehajtását, például az 1998-as és 2006-os reformokat, amelyek szigorították a gyermekprostitúció és a pornográfia büntetését, kriminalizálták a *szexturizmust*, és kiterjesztették a kiskorúak elleni bűncselekmények területen kívüli joghatóságát. A könyv

valóban figyelmet szentel a kiskorúak elleni bűncselekmények területen kívüli büntetőeljárás alá vonhatóságának, és elmagyarázza azokat az olasz szabályokat, amelyek lehetővé teszik a külföldön elkövetett bizonyos bűncselekmények (például a kiskorúak szexuális zaklatása vagy kereskedelme) büntetőeljárás alá vonását, ha az elkövető olasz vagy az áldozat olasz. Ez tükrözi az olyan nemzetközi szerződésekhez való ragaszkodást, mint az *Olaszország által aláírt és később ratifikált Lanzarote-i Egyezmény* (az Európa Tanács egyezménye a gyermekek szexuális kizsákmányolással és szexuális bántalmazással szembeni védelméről, 2007), amely erőteljes, határokon átnyúló intézkedéseket ír elő. Anceschi emellett megvitatja a transznacionális együttműködési eszközöket, például az *európai elfogatóparancsot a* kiskorúakkal összefüggésben (megjegyzi, hogy különös óvatosságra kell fordítani a kiskorúak kiadatását vagy átadását olyan eszközök alapján, mint az európai elfogatóparancs).

Összességében a könyv úgy ábrázolja az olasz keretrendszert, amely magában foglalta a fiatalkorúak igazságszolgáltatására vonatkozó legtöbb nemzetközi szabványt. A fiatalkorúak speciális rendszere mind Olaszország saját jogi fejlődésének, mind a fiatal elkövetőkkel való eltérő bánásmódról szóló globális konszenzus terméke. Hasonlóképpen, a kiskorú sértettek esetében az olasz jog fejlesztései (például különleges bizonyítási szabályok, áldozatsegítő rendelkezések stb.) az áldozatok jogairól és a gyermekvédelmi politika tendenciáiról szóló európai irányelvek kontextusába illeszkednek. Anceschi elemzése világossá teszi, hogy Olaszország kiskorúakkal kapcsolatos megközelítését nem elszigetelten alakítják ki, hanem a *gyermekbarát igazságszolgáltatás iránti szélesebb körű európai elkötelezettség része*. Gyakran hivatkozik a Pekingi Szabályok (ENSZ 1985), a fiatalkori bűnözés megelőzéséről szóló Rijádi Irányelvek (ENSZ 1990) és a szabadságuktól megfosztott fiatalkorúakkal való bánásmódról szóló Havannai Szabályok (ENSZ 1990) normáira, bemutatva, hogy ezek a nemzetközi referenciaértékek hogyan tükröződnek az olasz jogban és gyakorlatban. Hasonlóképpen, a kiskorúak elleni bűncselekmények kezelése során megjegyzi a nemzetközi egyezmények (pl. a nemzetközi örökbefogadásról és a gyermekek jogellenes jogellenes elviteléről szóló Hágai Egyezmény) szerepét a jogellenes örökbefogadással és a gyermek jogellenes jogellenes elvitelével foglalkozó olasz büntetőjogi rendelkezések kialakításában. Összefoglalva, a *La tutela penale dei minori* nemcsak az olasz jog megállapítását tartalmazza, hanem *elemzi az olasz rendszer összeegyeztethetőségét és kölcsönhatását a* fiatalkorú elkövetőkre és a kiskorú sértettekre vonatkozó európai és nemzetközi jogi keretekkel.

A szerző központi érvei, módszertana és értelmezései

Alessio Anceschi központi érve a könyvben az, hogy a fiatalkorúak büntetőjoga egy speciális, autonóm jogterületet jelent, amely külön kezelést és megértést igényel. Feltételezi, hogy ezt a területet egy alapvető politikai döntés támasztja alá: a társadalom és a jogrendszer a kiskorúak oktatását és rehabilitációját választja, ahelyett, hogy egyszerűen megbüntetné őket. A szövegben Anceschi a kiskorúakat érintő törvények értelmezését szorgalmazza a kiskorúak mindenek felett álló érdekének és a reintegráció céljának fényében. Például amikor diszkrecionális döntéseket tárgyal (például kiskorú őrizetbe vétele vagy szabadságelvonással nem járó intézkedés alkalmazása), úgy értelmezi a törvényt, hogy a hatóságokat a legkevésbé káros lehetőség felé irányítja, amely rehabilitációt érhet el. Feltárja az ezekről a kérdésekről szóló doktrínai vitákat is – például a közbiztonság és a rehabilitációs ideál közötti feszültséget –, és következetesen megerősíti azt a nézetet, hogy a fiatalok átnevelésének és társadalmi visszailleszkedésének továbbra is kiemelkedő fontosságúnak kell maradnia.

Módszertani szempontból a könyv tudományos, mégis gyakorlatorientált. Anceschi szisztematikus magyarázó stílust alkalmaz: minden fejezet bemutat egy-egy témát a szükséges

történeti vagy elméleti háttérrel, majd a vonatkozó jogszabályokra hivatkozva lebontja a jelenlegi pozitív jogot, majd értelmező kérdéseket vagy ítélkezési gyakorlattal kapcsolatos vitákat tárgyal. Az *"Elenco delle principali abbreviazioni"* (rövidítések listája) és a részletes analitikai mutató beillesztése a könnyű hivatkozást szolgáló módszertani megközelítést sugallja. Anceschi források széles skálájára támaszkodik – hivatkozik az olasz bíróságok legújabb ítélkezési gyakorlatára (beleértve az alkotmánybíróság határozatait, amelyek alakították a fiatalkorúak igazságszolgáltatását, és a Legfelsőbb Semmítőszék kiskorúak elleni bűncselekményekről szóló ítéleteit), valamint a jogi tudományra (doktrína) 2007-ig. A jogtudomány és a doktrína feltárásával gyakran több nézőpontot mutat be vitatott kérdésekben. Például felvázolhatja a különböző tudományos értelmezéseket arról, hogy egy bizonyos fiatalkorúakra vonatkozó intézkedés pusztán védelmi vagy büntető jellegű-e, vagy hogyan lehet megoldani a kiskorú szükségletei és más felek jogai közötti konfliktusokat. Ezután általában megalapozott következtetést ad, amely a fent idézett alkotmányos és nemzetközi elvekkel harmonikus értelmezést részesít előnyben (rehabilitáció stb.). A könyv nyelvezete és szerkezete azt jelzi, hogy egyszerre szánták tudományos hozzájárulásnak és gyakorlati útmutatónak a fiatalkorúak bíróságain dolgozó jogászok (bírák, ügyvédek) számára. Minden témát egy önálló alfejezetben kezelünk, lehetővé téve az olvasó számára, hogy útmutatásért olvassa el ezt a részt. Anceschi értelmező álláspontja általában progresszív és gyermekközpontú. Például az eljárási jogok megvitatásakor azt az elképzelést támogatja, hogy a kiskorú vádlottat aktívan be kell vonni és meg kell hallgatni a folyamatban (a CRC 12. cikkét visszhangozva), ahelyett, hogy pusztán az eljárás tárgyaként kezelnék. Hasonlóképpen, a gyermekáldozatok esetében az új törvényeket (például azokat, amelyek a gyermek videokapcsolaton keresztüli vallomását írják elő) a traumáról szóló pszichológiai tanulmányok fényében értelmezi, ezáltal támogatva azok erőteljes alkalmazását, hogy megkíméljék a gyermekeket a szükségtelen szorongástól.

Anceschi módszertanának másik figyelemre méltó aspektusa az összehasonlító és a nemzetközi perspektívák integrálása. Bár az elsődleges hangsúly az olasz jogon van, gyakran megjegyzi a más európai rendszerekkel vagy nemzetközi iránymutatásokkal való összhangot vagy különbségeket, ami segít megvilágítani az olasz rendelkezések mögött meghúzódó logikát. Ez az összehasonlító lencse implicit érvként is szolgál: megmutatja azokat a területeket, ahol az olasz jog kiválóan védi a kiskorúakat, és azokat a területeket, ahol esetleg további reformokat lehetne fontolóra venni (bár az olasz jog közvetlen kritikája a könyv leíró jellege miatt visszafogott). A szerző jogi értelmezései elvileg megalapozottak. Például *a* kiskorúak bűnösségi képességének tárgyalása során Anceschi elmélyül a kiskorú érettségének fogalmában és az olasz törvények azon követelményében, hogy a kiskorúnak nemcsak 14+ évesnek kell lennie, hanem képes megérteni a jogsértést is. Támogatja ennek a képességnek a szigorú, eseti értékelését, olyan értelmezések mellett, amelyek az éretlen fiatalok (még akkor is, ha időrendben elég idősek) védelmét részesítik előnyben a bűnözői bűnösség teljes erejétől – ez az álláspont összhangban van az általa támogatott védelmező ethoszsal. Hasonlóképpen, az olyan konkrét bűncselekmények esetében, mint a *gyermekápolás új bűncselekménye* (amelyet akkoriban vezettek be Európában), arra lehet következtetni, hogy Anceschi üdvözli az olyan fejleményeket, amelyek hiányt pótolnak a kiskorúak modern veszélyekkel szembeni védelmében (bár Olaszország grooming törvénye 2012-ben született, a könyv után tárgyalja a kapcsolódó magatartást a meglévő rendelkezések szerint).

Összefoglalva, Anceschi fő érve az, hogy a kiskorúaknak saját büntetőrendszerre van szükségük, amely egyensúlyt teremt a közrend és a gyermek fejlődési szükségletei között, és hogy az olasz jog, ha megfelelően értelmezik, eléri ezt az egyensúlyt. Módszertana kimerítő és doktrinális, mégis mindig arra irányul, hogy a törvényt hogyan lehet humánusan és hatékonyan alkalmazni. Az általa adott értelmezések következetesen hangsúlyozzák *a törvény oktatási,*

rehabilitációs és védő olvasatát. Ez a megközelítés nemcsak az olasz törvények és a nemzetközi szabályok betűjét tükrözi, hanem a fiatalkorúak igazságszolgáltatásának vízióját is előmozdítja, mint valóban "gyermekekre szabott igazságszolgáltatást".

Relevancia, erősségek és fogadtatás jogi körökben

2007-es megjelenésekor a *La tutela penale dei minori* fontos rést töltött be az olasz jogirodalomban. Jelentősége azonnal egyértelmű volt: egy olyan időszakban érkezett, amikor Olaszország nemrégiben számos kiskorúakra vonatkozó reformot fogadott el (például az 1990-es évek végén és a 2000-es évek elején a pedofília elleni törvényeket és a fiatalkorúak tárgyalásának eljárási módosításait), és amikor a gyermekjogokról szóló nemzetközi diskurzus befolyásolta a hazai jogot. Anceschi átfogó kezelése azt jelentette, hogy a gyakorló szakemberek és a tudósok egyetlen referenciamunkával rendelkeztek a kiskorúak büntetőjogi védelmének mindkét aspektusáról. A könyv kettős fókusza (fiatalkorú elkövetők és gyermekáldozatok) különösen értékessé tette – sok korábbi szöveg *a kisebbségi* eljárásokat és a fiatalkorúak bűnözését elszigetelten kezelte, vagy éppen ellenkezőleg, csak a gyermekbántalmazás és a kizsákmányolás kérdéseivel foglalkozott. Az érem mindkét oldalának lefedésével Anceschi munkája aláhúzta, hogy ezek a területek összefüggenek egymással, és egyformán fontosak az igazságszolgáltatási rendszer kiskorúakkal való kezelésében. Ezt a szélességet gyakran emlegetik a könyv egyik fő erősségeként. Az olvasók egyablakos forrással rendelkeznek, amely mindent tartalmaz a fiatalkorúak előzetes meghallgatásának apró részleteitől kezdve a kiskorúak prostitúciójával való vádemelés árnyalataiig. Dicséretet kapott a szerkezet (egyértelmű címsorokkal, alcímekkel és indexszel) és a műszaki tantárgyhoz beérthető írásmód is, hiszen ezek teszik navigálhatóvá a sűrű anyagot azok számára, akiknek a gyakorlatban gyors válaszokra van szükségük. A 2007-ig tartó legújabb joggyakorlat és jogszabályi frissítések beillesztése azonnali gyakorlati hasznosságot adott a könyvnek – például tárgyalja az akkor friss 38/2006-os törvényt, amely szigorúbb intézkedéseket vezetett be a gyermekpornográfia és a szexturizmus ellen, biztosítva a tartalom naprakészségét. Ez a valuta valószínűleg hozzájárult ahhoz, hogy az új normákkal foglalkozó szakemberek pozitívan fogadták.

Tudományos és jogi körökben a *La tutela penale dei minori* a témában mérvadó szövegként ismert. Számos tudományos cikkben, jogi kommentárban, sőt bírósági határozatokban is idézték, mint meggyőző forrást a fiatalkorúak jogának kérdéseiről. Például a fiatalkorúak büntetésének céljáról vagy a gyermektanúk tárgyalási kezeléséről szóló jogi felülvizsgálati viták hivatkoztak Anceschi elemzésére az átnevelésről és a minimális traumáról, megerősítve érveiket munkájával. A könyv a Paolo Cendon által rendezett, elismert "Fatto & Diritto" sorozat része, ami további tudományos hitelességet kölcsönöz neki. Míg a jogi folyóiratokban megjelenő formális "kritikák" nem gyakoriak az ilyen gyakorló-orientált könyveknél, az erős kritika hiánya a nyilvános fórumokon azt sugallja, hogy a mű nem ütközött vitába; inkább szilárd és átfogó értekezésnek tekintették. Ha valami, akkor egyes szakértők megjegyezhették, hogy a jogi környezet folyamatosan fejlődik – ami azt jelenti, hogy egy statikus szöveg elavulttá válhat az új törvények megjelenésével –, de ez inkább gyakorlati szempont, mint magának a munkának a hibája. Valójában a könyv hatásának egyik mércéje az, hogy Anceschi és mások szükségesnek érezték a frissített művek kiadását a következő években, jelezve, hogy *a La tutela penale dei minori olyan* alapot teremtett, amelyre később építeni kellett, amikor a törvények megváltoztak.

A könyv erősségei nyilvánvalóak a tartalmában és megközelítésében: kimerítően kutatott, világosan felépített, és egyensúlyt teremt a fekete betűs jog és a politikaorientált vita között.

Anceschi azon képessége, hogy mind *az eljárási, mind az anyagi* jogot lefedje , és mind a *büntető, mind a polgári járulékos intézkedésekkel foglalkozzon*, 360 fokos képet ad az olvasóknak. Ez különösen hasznos egy olyan területen, mint a fiatalkorúak igazságszolgáltatása, amely nem korlátozódik szépen egy kódexre vagy egy szabályrendszerre. További erősség a doktrinális nézőpontok következetes integrálása – Anceschi nem csak azt mondja el, hogy mi a jog, hanem azt is közvetíti, hogy a különböző jogászok szerint hogyan kell alkalmazni vagy értelmezni a jogot, és hol van vita. Ez felbecsülhetetlen értékű azoknak az olvasóknak, akik jogi érveket fogalmaznak meg, vagy ellenérvekre számítanak. A könyv olvashatósága (rövid bekezdések, logikai alcímek és a túlságosan misztikus nyelvezet elkerülése) egy olyan területen is megkülönbözteti, amely néha elakad a szakzsargonban.

Ami a kritikai válaszokat illeti, a könyv közvetlen kritikája a tudományos irodalomban korlátozottnak tűnik – valószínűleg azért, mert a könyv szerepe leíróbb és konszolidatívabb, mint a nagyon vitatott új elméletek kitűzése. Ha valaki bármilyen kritikát találna, az lehet, hogy a könyv a megjelenés évétől kezdve a törvényre korlátozódik; A megfigyelők megjegyezhetik, hogy a gyors fejlemények (például az áldozatok jogairól szóló 2012/29/EU irányelv vagy a büntetőeljárások során a gyermekek eljárási garanciáiról szóló 2016. évi uniós irányelv) röviddel ezután következtek be, és nem tükröződnek a szövegben. Ez azonban elkerülhetetlen korlátozása minden ilyen munkának. Akadémiai szemináriumokon vagy áttekintéseken egyesek összehasonlítóbb elemzést kívántak volna más országok fiatalkorúak igazságszolgáltatási rendszerével, de Anceschi megbízatása elsősorban az olasz és az európai jog magyarázata volt, amit alaposan meg is tett. Összességében az olasz jogi közösségben a *La tutela penale dei minori a* téma alapvető hivatkozásának tekinthető, gyakran ajánlják a fiatalkorúak igazságszolgáltatására szakosodott ügyvédeknek, bíráknak és hallgatóknak. Erősségei az egyértelműségben, a hatókörben és a tudományos szorgalomban a kisebbségi (fiatalkorúak igazságszolgáltatása) irodalmának sarokkövévé tették.

Figyelemre méltó frissítések és későbbi kiadások

Míg maga a *La tutela penale dei minori* nem ment át több átdolgozott kiadáson ugyanazon a címen, Alessio Anceschi és mások későbbi műveket készítettek, amelyek frissítik vagy bővítik a tartalmát. Néhány évvel a 2007-es megjelenés után Anceschi megírta *az Il minore autore e vittima di reato című művet. Aspetti sostanziali, processuali e criminologici* (Giappichelli, 2011), amely ugyanazokra a témákra összpontosító folytatásnak tekinthető. Ebben a 380 oldalas kötetben a 2007–2011 közötti fejleményeket tartalmazta, beleértve az új kriminológiai meglátásokat és az időközben bekövetkezett jogszabályi változásokat. Például 2011-re Olaszország további uniós intézkedéseket hajtott végre – például a gyermekek csábítása elleni törvényeket és a Lanzarote-i Egyezményt követő gyermekpornográfiáról szóló törvények kiigazítását –, és ezekkel a későbbi könyv foglalkozik. A 2011-es kiadvány hangsúlyozza a *La tutela penale dei minori folytonosságát* azáltal, hogy ismét megvizsgálja a kiskorút, mint elkövetőt és áldozatot, de kriminológiai perspektívát ad hozzá, jelezve a fiatalkori bűnözés okainak mélyebbre ásására és az áldozattá válás társadalmi kontextusába való elmélyülésre irányuló törekvést.

2015-ben Anceschi egy tömör szöveget is kiadott *Provvedimenti penali nei confronti dei minori* (Cendon Libri – Aracne, 2015) címmel, amely körülbelül 79 oldalt ölel fel. Ez a rövidebb mű – amelynek címe "Kiskorúak elleni büntető intézkedések" – az olaszországi fiatalkorúak igazságszolgáltatási intézkedéseinek frissített összefoglalójaként szolgál, és valószínűleg gyors hivatkozásnak vagy képzések kiegészítésének szánták. A kiadvány összefoglalója (sintesi) megismétli azt az alapgondolatot, hogy Olaszország fiatalkorúak büntetőjogát számos

sajátosság jellemzi a rendes büntetőjoghoz képest, amelyek mindegyike az átnevelési célt szolgálja. Arra utal, hogy továbbra is fontos, hogy a jogi szereplők naprakész eszközöket kapjanak a fejlődő tudományág megértéséhez. Valójában Anceschi 2015-ös füzete tájékoztatja az olvasókat a 2007 óta bekövetkezett új "provvedimenti" (intézkedésekről) – például arról, hogy Olaszország bizonyos fiatalkorúakra vonatkozó rendelkezéseket 25 év alatti fiatal felnőttekre terjesztett ki (2014-ben vezették be) és új alternatív szankciókat hozott létre. Ez tükrözi a terület dinamikus jellegét: még a 2007-es átfogó értekezés után is a jogban és a gyakorlatban bekövetkezett változások további kommentárokat tettek szükségessé.

A 2007 óta figyelemre méltó jogszabályi frissítések a következők: a 172/2012. sz. törvény, amely ratifikálta a Lanzarote-i Egyezményt és módosította a büntető törvénykönyvet a gyermekcsábítás bűncselekményének bevezetése és a kiskorúak elleni szexuális bűncselekmények büntetésének szigorítása érdekében; D.Lgs. 121/2018, amely megreformálta a fiatalkorúakra vonatkozó büntetőjogi szankciók végrehajtását (a fogva tartási körülményekről szóló uniós irányelv végrehajtása), és további hangsúlyt fektetett a fogva tartás rehabilitációs intézkedéseire; és D.L. 93/2013, amely többek között megerősítette a családon belüli erőszak áldozatainak (gyakran kiskorúakat is) védelmét. Míg ezek a konkrét fejlemények a *La tutela penale dei minori* után keletkeztek, Anceschi későbbi művei az ilyen változások beépítésére törekedtek.

A jelenlegi időponttól kezdve a *La tutela penale dei minori* a 2000-es évek végétől a jogállam meghatározó referenciája maradt, és meglátásai elvileg továbbra is érvényesek. Az olvasóknak és a gyakorló szakembereknek azonban ki kell egészíteniük a 2007 utáni reformok későbbi anyagaival. A szerző saját későbbi kiadásai (új könyvek formájában, nem pedig a régi átdolgozott példányai) ezt a célt szolgálják. Emellett más tudósok is építkeztek Anceschi alapjaira: például olyan publikációk, mint a *La giustizia penale minorile: formazione, devianza, diritto e processo* (Pulvirenti & Mangione, 2012) és a *La giurisdizione specializzata nella giustizia penale minorile* (Zappalà szerk., 2019) kibővítették a vitát, néha Anceschi 2007-es munkáját idézve kiindulópontként a folyamatban lévő kérdések elemzéséhez (mint például a helyreállító igazságszolgáltatás vagy a fiatalkori visszaesés).

Végezetül Alessio Anceschi *La tutela penale dei minori című* könyve részletes és éleslátó feltárást kínál arról, hogy az olasz büntetőjog hogyan védi a kiskorúakat, az európai normákkal való összehasonlítással gazdagítva. A fiatalkori bűnözés és a gyermekek elleni bűncselekmények alapos lefedettsége, amely a fiatalok rehabilitációjának és védelmének vezérelvén alapul, a terület sarokkövévé tette. A későbbi frissítések és kiadványok folytatták örökségét, biztosítva, hogy a szakemberek tájékozódjanak a fiatalkorúak igazságszolgáltatásának új fejleményeiről. A könyv doktrinális mélységének és gyakorlati irányultságának kombinációja az olasz jogtudomány legjavát példázza a gyermekek jogainak és a társadalomnak a fiatalabb tagjainak gondozásában való érdekének szolgálatában.

Források:

- Anceschi, A. *La tutela penale dei minori*. Giuffrè Editore, 2007 (Fatto és diritto sorozat). Az összefoglaló elérhető a Giuffrè/IBS oldalon.
- Az Európai Unió Alapjogi Ügynöksége – *Büntetőjogi őrizet az EU-ban: Olaszország (gyermekek és fiatal felnőttek)*.
- Az EU bűnmegelőzési hálózata – *Az ifjúsági bűnözésre vonatkozó olasz politika* (A fiatalkorúakra vonatkozó igazságszolgáltatás jogalkotási áttekintése és alapelvei Olaszországban).

- Aracne Editrice – Anceschi, A. *Provvedimenti penali nei confronti dei minori* (Sintesi, 2015).
- *Indice Sommario* of *La tutela penale dei minori* (tartalomjegyzék, via Giuffrè). Az index megerősíti, hogy a könyv lefedi a kiskorú elkövetőket, a kiskorúak elleni bűncselekményeket és a kapcsolódó intézkedéseket.

****

Samantha Pegg és Anne Davies "Szexuális bűncselekmények: jog és kontextus"

Áttekintés

Samantha Pegg és Anne Davies Sexual Crimes: Law and Context című könyve átfogó vizsgálatot nyújt az angliai és walesi szexuális bűncselekményekről, társadalmi-jogi és történelmi kontextusban bemutatva. A könyv elmagyarázza a 2003. évi szexuális bűncselekményekről szóló törvény (az Angliában/Walesben a szexuális bűncselekmények felülvizsgálatának elsődleges törvénye) összetett keretét, valamint a kapcsolódó jogszabályokat és a szokásjogi bűncselekményeket. Olyan kulcsfontosságú témákat emel ki, mint a nemi erőszak és a beleegyezés, a gyermekek elleni szexuális bűncselekmények, a kiszolgáltatott emberek (pl. mentális zavarokkal küzdők) bántalmazása, a pornográfiával kapcsolatos bűncselekmények és a prostitúció, kritikai vitát kínálva a jogi kihívásokról és a lehetséges jövőbeli irányokról. Az alábbiakban részletes, fejezetenkénti összefoglaló olvasható, majd a jogi keret, a tematikus kérdések (beleegyezés, nem, hatalom, sebezhetőség), a szerzők kritikai nézőpontjai és a könyvre adott figyelemre méltó válaszok elemzése következik.

Fejezetről fejezetre összefoglaló

1. Bevezetés: A könyv a szexuális bűncselekményekre vonatkozó törvény kontextusba helyezésével kezdődik. Pegg és Davies megjegyzik, hogy ez a jogterület gyakran *"összetett és néha következetlen",* ingadozik a kiszolgáltatottak védelme és bizonyos erkölcsi értékek érvényesítése között. Alapvető kérdéseket mutatnak be a magánéletben lévő szexuális magatartásba való állami beavatkozás legitimitásáról, és röviden tárgyalják a jogtudományi jogelméleteket (természetjog, jogi moralizmus, jogi pozitivizmus, utilitarizmus) a szexuális viselkedés kriminalizálásával kapcsolatban. Például felidézik a híres Hart-Devlin-vitát a homoszexualitásról és a prostitúcióról szóló Wolfenden-jelentést (1957) követően, szembeállítva Lord Devlin nézetét, miszerint a

törvénynek fenn kell tartania a közerkölcsöt, John Stuart Mill ártalmi elvével, miszerint az államnak csak olyan magatartást kell kriminalizálnia, amely másoknak árt. A bevezető hangsúlyozza, hogy a szexuális bűncselekményekről szóló törvény nem légüres térben működik; társadalmi attitűdöket és félelmeket tükröz. A szerzők rámutatnak arra, hogy a *"veszélyesség" felfogása* és a szexuális bűncselekmények médiaábrázolása nagymértékben befolyásolja a politikát – megjegyezve, hogy a bűnözésről és az áldozattá válás nyilvános tudomása gyakran a médián keresztül érkezik, ami torzíthatja vagy szenzációhajhász a valóságot. Ez megalapozza a könyv megközelítését: a szexuális bűncselekmények törvényének társadalmi hátterében történő vizsgálata, és annak megkérdőjelezése, hogy az állam beavatkozása a magán szexuális autonómiába indokolt-e különböző kontextusokban.

2. 1. fejezet - Társadalmi válaszok és kriminalizáció: Az 1. fejezet mélyebben elmélyül abban, hogy a társadalom miért és hogyan kriminalizálja a szexuális magatartást. Történelmi és elméleti alapot biztosít a szexuális bűncselekményekre vonatkozó törvényekhez. A szerzők a *bevezetőben bemutatott elméletekre építve megvitatják a "mi a jog"* és a büntetőjog célját a szexuális viselkedés szabályozásában. Feltárják, hogy a fejlődő társadalmi normák hogyan alakítják a bűncselekmények definícióját, megjegyezve, hogy a szexualitás és az elfogadható szexuális viselkedés fogalma idővel változik, gyakran gyorsabban, mint ahogy a törvény lépést tud tartani. Kulcstéma az egyéni autonómia és a társadalmi védelem közötti feszültség: a szexuális bűncselekmények a büntetőjogban "*speciális kategóriát" foglalnak el,* súlyos következményekkel (hosszú büntetések, szexuális bűnelkövetők nyilvántartásba vétele stb.), ezért a törvénynek *"egyensúlyt kell teremtenie a testi épség védelme és az egyéni autonómia megőrzése között".* A fejezet a kriminalizáció moralista igazolásait vizsgálja (pl. a törvény használata a társadalom erkölcsi kódexének érvényesítésére) a liberális igazolásokkal szemben (az emberek védelme a károktól). Idézi Lord Devlin érvelését, miszerint a társadalomnak joga van megbüntetni a "bűnt" a társadalmi kohézió megőrzése érdekében, ugyanakkor ellenérveket is bemutat olyan liberális filozófusoktól, mint Locke és Mill, akik az autonómiát támogatják, és óvnak a felnőtt magánéletbe való paternalista beavatkozástól. Pegg és Davies olyan példákat használ, mint a konszenzusos, de kriminalizált cselekmények – *beleegyezésen alapuló vérfertőzés*, állatiasság *vagy kiskorúak közötti szexuális tevékenység –, hogy arra késztessék az olvasókat, hogy fontolják meg, kell-e az államnak* beavatkoznia ezekbe a magánügyekbe, és ha igen, miért. A fejezet foglalkozik a média és a közvélemény büntető igazságszolgáltatási politikára gyakorolt hatásával is. A szerzők megjegyzik, hogy a szenzációhajhász médiavisszhang (például nagy horderejű gyermekbántalmazási esetek vagy nemi erőszak statisztikái) növelhetik a közvélemény félelmét, és gyors jogalkotási válaszokat válthatnak ki. Figyelmeztetik az olvasókat, hogy kritikusan értékeljék a bűnügyi statisztikákat és a média narratíváit, mivel ezek büntető "megtorlást" vagy erkölcsi pánikot alakítanak ki a szexuális bűncselekmények körül. Összességében az 1. fejezet keretet fektet a későbbi konkrét bűncselekmények megértéséhez: emlékeztet bennünket arra, hogy a szexuális bűncselekményekre vonatkozó törvény a társadalmi válasz, az erkölcsi ítélet és a szexualitásról alkotott nézetek kialakulásának terméke, nem pusztán semleges szabályrendszer.
3. 2. fejezet – A nő, a férfi és a gyermek: Ez a fejezet azt vizsgálja, hogy a nem és az életkor hogyan alakította ki történelmileg a szexuális bűncselekményeket, kibontva a női áldozatokkal, a férfi elkövetőkkel és a gyermekvédelemmel kapcsolatos feltételezéseket. Pegg és Davies nyomon követi a szexuális bűncselekményekre vonatkozó törvények nemi alapú történetét – például a nemi erőszak hagyományos nézetét, mint a férfiak által nők ellen elkövetett bűncselekményt, és a házasságon *belüli*

nemi erőszak alóli történelmi mentességet, amely a feleségeket alárendeltként kezelte (egészen addig, amíg a mérföldkőnek számító R *kontra R* [1991] el nem távolította ezt a mentességet). A szerzők megvitatják, hogyan alakult a törvény a férfi áldozatokkal és a női elkövetőkkel szembeni bánásmódja: történelmileg a férfi nemi erőszakot nem ismerték el (a nemi erőszak a 20. század végéig nemspecifikus volt), és a női szexuális bűncselekményeket gyakran minimalizálták vagy a nemi erőszak keretein kívül kezelték. A fejezet kiemeli, hogy a 2003-as szexuális bűncselekményekről szóló törvény a legtöbb bűncselekményt nemi szempontból semlegessé tette (férfiak vagy nők lehetnek áldozatok), de néhány különbség továbbra is fennáll (például a nemi erőszak jogi definíciója továbbra is megköveteli a pénisszel történő behatolást, ami azt jelenti, hogy csak férfi anatómiájú személy követhet el nemi erőszakot – bár a nők elkövethetnek hasonló bűncselekményeket, például *behatolásos* támadást). Pegg és Davies a nemek és a hatalom társadalmi konstrukcióit is vizsgálják: megjegyzik a feminista kritikákat, amelyek szerint bizonyos bűncselekmények (például a nemi erőszak) nem megfelelő végrehajtása történelmileg *"inkább a férfiak, mint a nők érdekeit szolgálta", ami* a jog patriarchális elfogultságát tükrözi. A "Nő, férfi és gyermek" hármas tovább foglalkozik azzal, hogy a gyermekek hogyan helyezkednek el a szexuális bűncselekmények törvényében. A szerzők áttekintik a beleegyezési korhatár alakulását (amelyet a 19. század végén emeltek a fiatal lányok védelme érdekében), és megvitatják a gyermekkori ártatlanság/sebezhetőség fogalmát, amely az objektív felelősség bűncselekményeinek alapját képezi. Valószínűleg arra hivatkoznak, hogy a fiúkat és a lányokat eltérően kezelték a régebbi törvényekben (például a régi törvény szerint egy 14 év alatti fiút nem tudtak közösülni, és a homoszexuális cselekmények bűncselekmények voltak, míg a hasonló heteroszexuális cselekedetek nem). Ez a fejezet bemutatja, hogy a szexuális bűncselekmények jogi definícióit és társadalmi felfogását hogyan befolyásolta mélyen az áldozat és az elkövető kategóriája: *nő*, *férfi* vagy *gyermek*. Hangsúlyozza a nem és az életkor fontosságát annak megértésében, hogy bizonyos viselkedések miért kriminalizáltak, és hogyan alakították a sztereotípiák (például az "ideális áldozat" nő és kiszolgáltatott) a végrehajtást és a közvélemény aggodalmát.

4. 3. fejezet – Beleegyezés és szexuális bűncselekmények: A 3. fejezet a *beleegyezésre összpontosít* – vitathatatlanul a legfontosabb és legvitatottabb kérdés a szexuális bűncselekményekről szóló jogban. Pegg és Davies boncolgatja a beleegyezés jogi definícióját, amelyet a 2003. évi szexuális bűncselekményekről szóló törvény vezetett be (a 74. szakasz a beleegyezést "*választáson alapuló megállapodásként"* határozza meg, a választás *meghozatalának szabadságával és képességével*). Elmagyarázzák a törvény bizonyító és meggyőző vélelmeit a beleegyezésről – például olyan helyzetekben, amikor a törvény a beleegyezés hiányát feltételezi (például amikor az áldozat eszméletlen vagy kábítószer hatása alatt állt, vagy amikor a vádlott megtévesztette az áldozatot a cselekmény természetét illetően). A szerzők megvitatják, hogy *a beleegyezés "semmiképpen sem egyszerű":* az olyan kérdések, mint a mámor, a mentális képtelenség, a félelem vagy a hatalommal való visszaélés, bonyolítják azt a kérdést, hogy az illető valóban egyetértett-e. Valószínűleg olyan kulcsfontosságú ítélkezési gyakorlatra hivatkoznak, mint az R v. Bree (2007) (az önkéntes ittas állapotban való beleegyezési képességgel foglalkozik) és más fellebbviteli ügyekben, amelyek értelmezik, hogy mi minősül szabad megállapodásnak. Ennek a fejezetnek a témája a modern jog azon törekvése, hogy áldozatközpontúbb legyen a beleegyezés meghatározásában, részben a feminista befolyás miatt. Például a régi követelmény eltörlése, hogy az áldozatnak fizikailag ellenálljon, és *a megerősítő egyetértés hiányára való összpontosításra való összpontosítás* inkább áldozatközpontú megközelítést

tükröz. Pegg és Davies kiemeli a nemi erőszak mens rea "ésszerű meggyőződésének" elemét (a 2003-as törvény előírja, hogy a vádlottnak ésszerűen el kell hinnie, hogy a panaszos beleegyezett), és hogy ennek célja az volt, hogy korlátozza a vádlottakat abban, hogy abszurd vagy előítéletes kifogásokra támaszkodjanak. Kritikusan megvizsgálják, hogy az esküdtszékek és a bíróságok hogyan kezelik a beleegyezést a gyakorlatban, elismerve az olyan problémákat, mint a nemi erőszak mítoszai és az elfogultság. A fejezet valószínűleg az áldozatok igazságszolgáltatási folyamatának javítását célzó reformokat tárgyalja: pl. az áldozat szexuális előzményeinek bemutatására vonatkozó korlátozásokat (Youth Justice and Criminal Evidence Act 1999, s.41), hogy megakadályozzák az irreleváns "karaktergyilkosságot" a bíróságon. Pegg és Davies a feminista jogelmélet nézőpontjait építi be, megjegyezve, hogy a jog történelmileg nem bízott a nők tanúvallomásaiban a nemi erőszakkal kapcsolatban (hivatkozhatnak arra a figyelmeztető utasításra, amelyet a bírák egykor adtak az esküdtszékeknek a férfiak nemi erőszakkal való vádolásának egyszerűségéről). Olyan javaslatokat is figyelembe vesznek, mint a megerősítő beleegyezési normák ("az igen igent jelent"), és a beleegyezés hiányának bizonyításának kihívásai ismeretségi helyzetekben. Összefoglalva, a 3. fejezet mélyreható elemzést nyújt a beleegyezésről – jogilag, fogalmilag és kontextuálisan –, hangsúlyozva, hogy a jogi keret úgy fejlődött, hogy jobban megragadja a szexuális tárgyalás valóságát, de még mindig számtalan forgatókönyvben küzd a beleegyezés és a kényszer értelmezésével.

5. 4. fejezet – Gyermekek elleni szexuális bűncselekmények: Ez a fejezet a gyermekeket érintő bűncselekményekkel foglalkozik, tükrözve a törvény védelmét a legkiszolgáltatottabbnak ítélt személyek számára. Pegg és Davies felvázolja a 2003. évi szexuális bűncselekményekről szóló törvény által bevezetett, gyermekspecifikus bűncselekmények körét. Ezek közé tartozik a 13 év alatti gyermek elleni nemi erőszak (objektív felelősséggel járó bűncselekmény – a 13 év alatti gyermekek a törvény szerint egyáltalán nem járulhatnak hozzá), a 16 év alatti gyermekek elleni különböző bűncselekmények (szexuális tevékenység, szexuális tevékenység előidézése vagy felbujtása stb. a beleegyezési korhatár alatti személlyel), valamint az idősebb tinédzsereket célzó bűncselekmények meghatározott helyzetekben (például szexuális tevékenység 18 év alatti családtaggal, vagy bizalmi pozíciót betöltő személyek által). A szerzők megvitatják e törvények mögött meghúzódó logikát: a társadalom elismerését, hogy a kiskorúak nem tudnak igazán beleegyezni, és különleges védelmet igényelnek. Pegg és Davies jelentős pontja a 2003-as törvény 13. szakasza körüli vita – az a rendelkezés, amely technikailag kriminalizálja a gyermekek közötti szexuális aktusokat (ha mindkét résztvevő 16 év alatti). Megjegyzik, hogy bár a szándék az, hogy az idősebb tinédzsereket hálózzák be, akik kizsákmányolják a fiatalabb tinédzsereket, a gyakorlatban ez *"indokolatlan beavatkozást eredményezhet a kísérleti serdülők konszenzusos szexuális életébe",* amit egyesek a büntetőjog túllépésének tekintenek. Valószínűleg megvitatják, hogyan használják az ügyészi mérlegelési jogkört ilyen esetekben (azaz a hatóságok általában elkerülik két 15 éves fiú büntetőeljárás alá vonását beleegyezésen alapuló szexuális kényszer hiányában), de a bűncselekmény puszta létezését kritizálták a tudományos élet és a magánélethez való jogra (az EJEE 8. cikke), amely védi a magánjellegű beleegyezésen alapuló tevékenységet. A fejezet a gyermekek szexuális kizsákmányolásának modern jelenségeivel is foglalkozik. Pegg és Davies "grooming" bűncselekményeket ír le (például gyermekkel való találkozás szexuális csábítást követően, SOA 2003 s.15), amelyek kriminalizálják a felnőttek ragadozó viselkedését, akik bizalmat vagy internetet használnak a gyermekek bántalmazására. Valószínűleg hírhedt esetekre és az online grooming és pedofilok miatti társadalmi pánikra hivatkoznak, hogy megmutassák, hogyan reagált a törvény a kortárs

fenyegetésekre. A gyermekpornográfia (a gyermekekről készült szeméremsértő képek) súlyos bűncselekményként való megjelenésével foglalkozik – beleértve az 1978. évi gyermekvédelmi törvényt (amely kriminalizálja a 18 éven aluliakról készült szeméremsértő fényképek készítését vagy megosztását), és azt, hogy ez hogyan fejlődött a digitális technológiával. Riasztó statisztikákat idézhetnek a gyermekek szexuális bűncselekményeiről szóló növekvő jelentésekről (például egy FOI-alapú statisztika szerint az Egyesült Királyságban 10 percenként jelentenek állítólagos gyermekszexuális bűncselekményt). E törvények megvitatása során Pegg és Davies a *társadalmi kontextust szövi be*: a gyermekbántalmazás fokozott tudatosságát (nagy horderejű botrányok után), és a gyermekeket védő törvények megalkotásának kihívását anélkül, hogy túlkriminalizálnák a fiatalkori kísérletezést. Összességében a 4. fejezet hangsúlyozza a kiszolgáltatottság és a védelem témáját – bemutatja, hogy a törvény hogyan védi erőteljesen a kiskorúakat szigorú bűncselekmények és súlyos büntetések révén, miközben kritikusan megkérdőjelezi, hogy egyes intézkedések (például a kiskorú elkövetők büntetőeljárás alá vonása vagy a nagyon alacsony korhatárok rugalmasság nélküli bevezetése) mindig az igazságot szolgálják-e.

6. 5. fejezet - A hatalmi egyensúlyhiányt tükröző bűncselekmények: Ez a fejezet az elkövető és az áldozat közötti hatalmi különbségek által jellemzett szexuális bűncselekményeket vizsgálja. Pegg és Davies számos olyan helyzetet fed le, amikor a törvény a bizalom, a tekintély vagy a sebezhetőség kihasználását ismeri el alapvető jogsértésként. Ilyenek például a bizalmi pozícióban lévő személyek (tanárok, gondozók, orvosok stb.) által a felügyeletük alá tartozók ellen elkövetett szexuális bűncselekmények, valamint a mentális fogyatékossággal élő személyek elleni bűncselekmények. A szerzők olyan rendelkezéseket írnak le, mint a SOA 2003 16–24. szakasza, amely kriminalizálja a bizalmi pozícióban lévő személy (például tanár, szociális munkás vagy ifjúsági igazságszolgáltatás) által 16-17 éves fiatallal folytatott szexuális tevékenységet. Ezek a törvények túlmutatnak az általános beleegyezési korhatáron, mert annak ellenére, hogy a fiatal elmúlt 16 éves, a törvény elismeri a hatalmi viszonyban rejlő kényszerítő lehetőségeket. Hasonlóképpen, a fejezet a mentális zavarokkal vagy tanulási nehézségekkel küzdő embereket érintő bűncselekményeket tárgyalja – például a SOA 2003 30–41. szakasza olyan személlyel folytatott szexuális tevékenység bűncselekményét hozza létre, aki nem képes beleegyezni, vagy ha a személyt mentális fogyatékossága miatt ösztönzik/kizsákmányolják. Pegg és Davies valószínűleg példákat hoz arra, hogy az ápolási otthonok dolgozói vagy a kórházi személyzet hogyan bántalmazták a kiszolgáltatott betegeket, ami ezeket a konkrét törvényeket váltotta ki. Hangsúlyozzák a *politikai logikát*: ezeknek a törvényeknek az a célja, hogy megakadályozzák a hatalmasok szexuális kihasználását az eltartottak számára, ami védelmező*, áldozatközpontú* álláspontot tükröz. A "hatalmi egyensúlyhiány" másik területe a vérfertőzés és a családi bántalmazás. A szerzők elmagyarázzák a közeli családtagok (beleértve a beleegyező felnőtteket is) közötti szexuális tevékenységet kriminalizáló bűncselekményeket – pl. a felnőtt testvérek vagy a szülő-felnőtt gyermek közötti szexuális kapcsolat törvényen kívül esik (SOA 2003 64–65. szakasz). Még ha "konszenzusos" is, az ilyen kapcsolatokat eredendően kizsákmányolónak vagy károsnak tekintik (és társadalmi tabukat is hordoznak). Pegg és Davies megvitatják, hogy a vérfertőzési törvények hogyan védenek a családon belüli bántalmazás ellen (ami gyakran éveken át hatalmat és groomingot foglal magában), és hogyan érvényesítik az erkölcsi határokat (mivel még a beleegyezésen alapuló felnőtt vérfertőzést is büntetik, nagyrészt erkölcsi okokból). Hivatkozhatnak a családi bántalmazás hírhedt eseteire, hogy szemléltessék, miért avatkozik be a törvény. Ebben a fejezetben a szerzők ezeket a bűncselekményeket a paternalizmus kontra autonómia

korábban felvetett tágabb kérdéséhez kötik: ezek olyan esetek, amikor a törvény *jogosan* beavatkozik a látszólag magánjellegű, konszenzusos viselkedésbe a hatalmi egyensúlyhiány és a megnövekedett kárveszély miatt. Valószínűleg egyetértenek abban, hogy kevesen vitatják ezeket a behatolásokat – a társadalom nagyjából egyetért abban, hogy a gondozó nem csábíthatja el a beteget, vagy egy edző kizsákmányolhat egy tinédzser sportolót stb. –, mégis arra ösztönzik az olvasókat, hogy vegyék észre, hogy az ilyen bűncselekmények elmossák a határt az erkölcs és a kár között. Összefoglalva, az 5. fejezet rávilágít arra, hogy a hatalom és a bizalom dinamikája központi szerepet játszik számos szexuális bűncselekményben, és bemutatja, hogy a törvény megpróbálja megvédeni a kiszolgáltatottakat még szürke zónás forgatókönyvekben is (mint például egy technikailag beleegyező 17 éves egy 30 éves tanárral, ami mindazonáltal bűncselekmény a hatalmi egyenlőtlenség miatt).

7. 6. fejezet – A szexuális viselkedés szabályozása: A 6. fejezetben Pegg és Davies olyan bűncselekményekkel foglalkozik, amelyek közrend vagy erkölcs alapján szabályozzák a beleegyezésen alapuló szexuális tevékenységeket. Ez a fejezet szembesül a könyv korábbi részében feltett legvitatottabb kérdéssel: *milyen mértékben írja elő a törvény a magánjellegű szexuális magatartást?* A szerzők számos olyan bűncselekményt vizsgálnak, amelyeknek kevés közük van a beleegyezés hiányához, hanem inkább ahhoz, *hogy hogyan*, *hol* és *kivel* történnek szexuális cselekmények. A témák valószínűleg a következők: közszeméremsértés (pl. a köztisztesség megsértésének szokásjogi bűncselekménye és a *szeméremsértés törvényes bűncselekménye*, SOA 2003 s.66) – ezek kriminalizálják a szexuális viselkedést (vagy a szexuális részek megjelenítését) nyilvános helyeken, ahol mások megsértődhetnek. Pegg és Davies megvitatják, hogy a társadalom miért szabályozza a nyilvános szexuális viselkedést: a közrend és a tisztesség normáinak megőrzése érdekében. Leírhatják a "dogging" (nyilvános szex) vagy a villogás eseteit, és azt, hogy a törvény hogyan egyensúlyozza ki az erkölcsi felháborodást és az egyéni szabadságot (megjegyezve, hogy a kár gyakran szubjektív bűncselekmény, nem pedig közvetlen áldozattá válás). A fejezet megvizsgálja a "tabu" bűnössé tett beleegyezésen alapuló cselekményeket is: például a bestialitás (szex állatokkal) és a nekrofília (szex a holttesttel) a törvény szerint bűncselekmények. A szerzők elmagyarázzák, hogy bár ezekben a cselekményekben nincs *élő emberi áldozat,* erkölcsi ellenszenv és esetleg szimbolikus sérelem (pl. halottak méltósága vagy állatjólét) miatt kriminalizálják őket. Pegg és Davies valószínűleg összekapcsolja ezt a jogi moralizmus fogalmával – azzal az elképzeléssel, hogy egyes cselekményeket egyszerűen "*bűnként"* vagy a társadalom erkölcsének megsértéseként tiltanak be (visszhangozva Devlin korábban említett nézeteit). Megkérdőjelezhetik, hogy vannak-e kézzelfogható károk ezekben az esetekben, vagy pusztán erkölcsi kényszerítésről van szó. A magánkonszenzusos szadomazochizmus egy másik árnyalt terület, amelyet esetleg lefednek – a szerzők hivatkozhatnak az *R kontra Brown* (1993) esetére, ahol a Lordok Háza úgy döntött, hogy az ember nem egyezhet bele súlyos testi sérülésbe, még a szexuális mazochizmusban sem, így kriminalizálva bizonyos BDSM tevékenységeket. Ez a példa aláhúzza, hogy a törvény néha paternalista módon beavatkozik "az ember érdekében", ezt a fogalmat a könyv alaposan megvizsgálta (Brown az állami paternalizmus klasszikus esete, amely felülírja a személyes autonómiát a szexuális döntésekben). Pegg és Davies ilyen példákkal illusztrálja a szexuális autonómia határait: *Mely magáncselekedetek túl károsak (vagy társadalmilag túl visszataszítóak) ahhoz, hogy tolerálják?* Valószínűleg megemlítik azokat a területeket, ahol a törvény az idők során megengedőbbé vált (például a beleegyező felnőttek közötti homoszexualitás, amelyet egykor "durva szeméremsértésként" tiltottak, ma már legális – bizonyítva a társadalom fejlődő erkölcsi

normáit), és olyan területeket, ahol új korlátozások jelentek meg (pl. az "extrém pornográfia" birtoklásának kriminalizálása, amelyről bővebben a 7. fejezetben olvashatunk). E bűncselekmények vizsgálatával a 6. fejezet rávilágít arra a témára, hogy a törvény gyakran *"egy bizonyos erkölcsi nézetet" tükröz,* nem csak a kiszolgáltatottak védelmét. Kritikai gondolkodásra ösztönöz azzal kapcsolatban, hogy az ilyen szabályozás indokolt-e, vagy indokolatlanul sérti-e a magánéletet és a szabadságot.

8. 7. fejezet - Pornográfia: Ez a fejezet a pornográfia és az obszcén anyagok törvényi kezelésével foglalkozik, egy olyan területtel, ahol a szabad véleménynyilvánítás, az erkölcs és az ártalommegelőzés ütközik. Pegg és Davies feltérképezi az obszcenitás jogi definícióit és a pornográfia szabályozását az Egyesült Királyságban. Megvitatják az 1959-es és 1964-es obszcén kiadványokról szóló törvényt, amely bűncselekménynek minősíti az olyan anyagok közzétételét, amelyek hajlamosak "rombolni és megrontani" a közönséget – az obszcén szexuális tartalmak cenzúrázásának történelmi mechanizmusa. A szerzők valószínűleg híres obszcenitási vádakat mesélnek el (pl. a múltban regények vagy pornográfia-kereskedők ellen), hogy megmutassák, hogyan változtak az "obszcenitás" normái. A fejezet ezután áttér a kortárs kérdésekre: az internet térnyerése és a pornográfia ebből eredő elterjedése új törvényeket váltott ki. Pegg és Davies elmagyarázza a szélsőséges pornográf képek birtoklásának bűncselekményének létrehozását (a 2008. évi büntető igazságszolgáltatási és bevándorlási törvény hatálya alá helyezve). Ez a törvény kriminalizálja bizonyos típusú szélsőséges pornográfia (például súlyos szexuális erőszakot, állatiasságot vagy nekrofíliát ábrázoló képek) puszta birtoklását, még akkor is, ha a cselekmények beleegyezésen alapultak. A szerzők kritikusan értékelik ezt a fejleményt – ez a büntetőjog jelentős kiterjesztését jelenti a magántulajdonba, amelyet a jogalkotók a sérelem vagy az erkölcsi veszély megelőzésével indokolnak. Valószínűleg megemlítik a politikai vitákat: például egy gyilkos esete (a 2000-es évek közepén), akinek fojtogató pornógyűjteménye volt, a "szélsőséges" tartalmak betiltására irányuló felhívásokat váltott ki, ami 2008-as törvényt eredményezett. Pegg és Davies megkérdőjelezi, hogy van-e bizonyíték arra, hogy az ilyen képek megtekintése kárt okoz, vagy ez nagyrészt *erkölcsi pánik* által vezérelt korlátozás. Kitérnek a gyermekpornográfiára/szeméremsértő gyermekekről készült képekre vonatkozó törvényekre is, megjegyezve, hogy ez a pornográfia egyik olyan területe, amelynek *nyilvánvaló* áldozata és szinte egyetemes elítélése van. A könyv elmagyarázza, hogy a 18 éven aluliakról készült szeméremsértő fényképek készítése, terjesztése vagy birtoklása hogyan tiltott (az 1978-as törvény és a frissített bűncselekmények értelmében), tükrözve a gyermekek kizsákmányolás elleni védelmének szükségességét. Valószínűleg érintik a kiskorúak körében a "szexting" növekvő kérdését – egy problémás területet, ahol a tinédzserek akaratlanul is kriminalizálhatják magukat illetlen képek megosztásával (és hogyan birkóztak meg az ügyészek a gyermekpornó törvények nem szándékos következményeivel). Ezenkívül a 7. fejezet tárgyalhatja az "obszcén" szexuális tartalom jogi megközelítését a véleménynyilvánítás szabadságával szemben. Az Egyesült Királyság törvényei általában nem tiltják a felnőtt pornográfiát, de az obszcén kiadványokról szóló törvény és más törvények küszöböt hoznak létre. Pegg és Davies összehasonlíthatja ezt más joghatóságokkal, vagy megemlítheti a filmosztályozás (BBFC) szerepét a szexuális tartalmak ellenőrzésében. Egy másik fontos téma a "bosszúpornográfia", amely csak 2015-ben vált konkrét bűncselekménysé (a magánszexuális képek jogosulatlan megosztásának kriminalizálása szorongás okozása céljából). A könyv 2016-os megjelenése óta a szerzők valószínűleg belefoglalják ezt az új áldozatközpontú törvényt, és valószínűleg feminista kampányoknak tulajdonítják annak elfogadását. Pegg és Davies mindvégig kritikus

perspektívát nyújtanak: figyelembe veszik a pornográfiával kapcsolatos feminista nézőpontokat (egyes feministák szerint a pornográfia maga a nők szexuális alárendeltségének egyik formája, míg mások a szexuális kifejezést védik), és azt, hogy a törvény hogyan próbál eligazodni ezekben az érvekben. Hangsúlyozzák, hogy a pornográfia bűncselekményei illusztrálják a törvény azon kísérletét, hogy egyensúlyt teremtsen a szabadság és a védelem között – megvédve a társadalmat (és bizonyos csoportokat, például a gyermekeket) a lehetséges károktól, miközben elkerülik a magánjellegű konszenzusos ábrázolások indokolatlan cenzúráját.

9. 8. fejezet – Prostitúció: Ebben a fejezetben a szerzők a prostitúció és a kereskedelmi szex jogi és társadalmi kontextusát vizsgálják. Pegg és Davies felvázolja a prostitúciót szabályozó törvények mozaikját Angliában és Walesben. Nevezetesen, a prostitúció (a szex pénzért cseréje) önmagában nem bűncselekmény, de számos körülötte végzett tevékenység kriminalizált – például: nyilvános helyen történő felbujtás (1959. évi utcai bűncselekményekről szóló törvény), bordélyház vezetése vagy strici (a szexuális bűncselekményekről szóló törvények szerinti különféle bűncselekmények), és újabb bűncselekmények, mint például az erőszaknak kitett személlyel való szex fizetése (a 2009. évi rendőrségi és bűnügyi törvényben bevezetve). A fejezet valószínűleg történelmi képet ad: hogyan alakította a viktoriánus korszak moralizmusa a korai prostitúciós törvényeket, hogyan javasolta a Wolfenden-jelentés (1957) a prostitúció kezelését társadalmi bűnként, amelyet diszkréten kell kezelni, nem pedig kiirtani (ami olyan törvényekhez vezetett, amelyek a látható kellemetlenségekre összpontosítanak, mint az utcai felhívás). Pegg és Davies megvitatják a prostitúció ellentmondásos politikai megközelítéseit: kriminalizáció vs. szabályozás vs. dekriminalizáció. Kiemelik, hogy az elmúlt években feminista perspektívák és nemzetközi példák befolyásolták a vitákat. Például a "skandináv modell" (amelyet Svédországban, Norvégiában stb. alkalmaztak) kriminalizálja a szex vásárlását, de nem az eladást, célja a kereslet megcélzása és a kizsákmányolt nők védelme – míg más modellek (pl. Új-Zéland) dekriminalizálják a szexmunkát a szexmunkások jogainak védelme érdekében. A szerzők valószínűleg megjegyzik, hogy Anglia és Wales közepes megközelítést alkalmazott: kriminalizálja azokat a szempontokat, amelyek közrendzavarást vagy kizsákmányolást okoznak, de önmagában nem a szexmunkát. A kritikus témák közé tartozik a beleegyezés és a prostitúcióban való kizsákmányolás – mikor van egy tranzakció valóban konszenzusos, és mikor kényszerítik a körülmények vagy az emberkereskedők? Pegg és Davies a szexuális kizsákmányolás céljából folytatott emberkereskedelem kérdését vizsgálja, amely kapcsolódik a prostitúciós törvényhez, és nemzetközi perspektívában is foglalkozik (9. fejezet). Valószínűleg az emberkereskedelemmel kapcsolatos konkrét bűncselekmények bevezetésére hivatkoznak (pl. a SOA 2003 bűncselekményeket hozott létre az Egyesült Királyságba, az Egyesült Királyságon belüli vagy onnan szexuális kizsákmányolás céljából történő emberkereskedelem miatt), hogy megmutassák a törvény válaszát a globális szexkereskedelemmel kapcsolatos aggályokra. A fejezet a társadalmi-gazdasági dimenziót is figyelembe veszi: a prostitúcióban részt vevők közül sokan kiszolgáltatottak (hajléktalan fiatalok, bántalmazás áldozatai, szenvedélybetegek vagy bandák által irányított migránsok), ami felveti a kérdést, hogy a büntetőjog a megfelelő eszköz-e, vagy szükség van-e társadalmi beavatkozásra. Pegg és Davies olyan kritikus nézőpontokat fecskendeznek be, mint a *feminista jogelmélet:* egyes feminista tudósok a prostitúciót eredendően kizsákmányolónak és a férfiuralom egyik formájának tekintik (összhangban a skandináv modell filozófiájával), míg mások a szexmunkások önrendelkezése mellett érvelnek, és a bűnözői megbélyegzés megszüntetését szorgalmazzák a biztonság javítása érdekében. A szerzők itt az *"áldozatközpontú*

igazságszolgáltatást" *tárgyalják a* prostituáltak kizsákmányolás potenciális áldozataiként, nem pedig bűnözőiként való kezelése szempontjából – ez a változás nyilvánvaló a rendőrségi gyakorlatban (pl. a prostituáltak áldozatként való említése emberkereskedelem vagy strici alatt, és a végrehajtás az emberkereskedőkre/stricikre és a járdaszegélyekre összpontosítva). Valószínűleg megemlítik az Egyesült Királyságban a közelmúltban végrehajtott kezdeményezéseket, amelyek enyhébben bánnak a prostitúcióban részt vevő nőkkel (a támogatási programokra való elterelést kínálják, nem pedig a felhívás miatti büntetőeljárást). A 8. fejezet végére az olvasók átfogó képet kapnak arról, hogyan küzd a törvény a prostitúcióval – az erkölcsi elítélés, a kizsákmányoltak iránti empátia és az ősrégi szakma gyakorlati valósága között.

10. 9. fejezet - A nemzetközi perspektíva: Ez a fejezet kiszélesíti a hatókört, összehasonlítva a szexuális bűncselekményekre vonatkozó törvényt és kérdéseket Anglián és Walesen túl. Pegg és Davies elismeri, hogy a szexuális bűncselekmények és szabályozásuk globális aggodalomra ad okot, és a különböző joghatóságok eltérő megközelítést alkalmaznak. Valószínűleg néhány kulcsfontosságú nemzetközi szempontot érintenek: összehasonlító jogi kereteket, nemzetközi együttműködést és globális trendeket. Például a szerzők összehasonlíthatják a beleegyezési korhatárra vonatkozó törvényeket világszerte, vagy azt, hogy a nemi erőszakot hogyan határozzák meg más jogrendszerekben (egyes országokban még mindig erőteljes ellenállásra van szükség stb., míg Anglia a beleegyezésre összpontosított). Kiemelhetik a progresszív fejleményeket más országokban, vagy éppen ellenkezőleg, azokon a területeken, ahol az angol jog előrébb jár. Jelentős része valószínűleg a szexuális bűncselekményekkel foglalkozó nemzetközi joggal és szerződésekkel foglalkozik. Ide tartoznak az olyan eszközök, mint a gyermek jogairól szóló ENSZ-egyezmény (amely előírja a gyermekek kizsákmányolásának kriminalizálását), az Európa Tanács egyezménye az emberkereskedelem elleni fellépésről és a gyermekek szexuális zaklatásáról szóló Lanzarote-i egyezmény (2007), amelyet az Egyesült Királyság ratifikált. Pegg és Davies leírja, hogy ezek a nemzetközi megállapodások hogyan befolyásolják a nemzeti jogot – például a gyermekek szexuális bántalmazása és kizsákmányolása elleni küzdelemről szóló uniós irányelvek (a Brexit előtt) bizonyos rendelkezésekhez vagy együttműködési intézkedésekhez vezettek. A fejezet határokon átnyúló kérdésekkel is foglalkozik: a szexuális bűnelkövetők kiadatása, az információmegosztás és a külföldön bűncselekményt elkövető elkövetők üldözése. Anglia és Wales extraterritoriális joghatóságot érvényesít egyes bűncselekmények (különösen a gyermekek szexuális bűncselekményei) felett, így az állampolgárok büntetőeljárás alá vonhatók a tengerentúli gyermekbántalmazás miatt; A szerzők valószínűleg a "szexturizmus" megelőzésére irányuló nemzetközi erőfeszítések részeként magyarázzák ezeket a rendelkezéseket. Egy másik kulcsfontosságú globális kérdés a szexuális célú emberkereskedelem – Pegg és Davies felvázolja, hogy az Egyesült Királyság és más országok hogyan kriminalizálták az emberkereskedelmi hálózatokat, és milyen kihívásokkal jár a végrehajtás (határokon átnyúló rendőrségi együttműködésre van szükség). Az Egyesült Királyság kontextusát másokkal összehasonlítva a fejezet bemutatja, hogy a kultúra és a jogi hagyomány hogyan befolyásolja a szexuális bűncselekményekre vonatkozó törvényeket – például a prostitúcióhoz vagy a pornográfiához való hozzáállás nagyon eltérő (megjegyezhetik, hogy egyes országok tiltják az összes pornográfiát, mások liberálisabb álláspontot képviselnek, mint az Egyesült Királyság). A szerzők említhetnek figyelemre méltó nemzetközi eseteket vagy botrányokat (például a katolikus egyház visszaélési botrányait vagy a tömeges emberkereskedelem eseteit), hogy megmutassák bizonyos problémák egyetemességét. Fontos, hogy a 9. fejezet megerősíti azt az elképzelést, hogy bár a könyv az angol jogra

összpontosított, a globális kontextus és a nemzetközi legjobb gyakorlatok megértése kulcsfontosságú minden jövőbeli reform szempontjából. Ez azt mutatja, hogy Anglia és Wales nem elszigetelten kezeli ezeket a kérdéseket: tanulnak a szexuális erőszak és a kizsákmányolás kezelésére vonatkozó nemzetközi normákból, és hozzájárulnak azokhoz.

11. 10. fejezet - A nyilvánosság védelme: Az utolsó előtti fejezetben Pegg és Davies a szexuális bűnelkövetőkkel szembeni nyilvános védelmet célzó intézkedéseket tárgyalja, különös tekintettel az ítélet utáni ellenőrzésekre és a megelőző stratégiákra. Részletezik a szexuális bűnelkövetők nyilvántartásának és megfigyelésének rendszerét, amely az elmúlt évtizedekben alakult ki. Az 1990-es években történt hírhedt eseteket követően az Egyesült Királyság bevezette a szexuális bűnelkövetők nyilvántartását (1997. évi szexuális bűnelkövetőkről szóló törvény), amelyet most a 2003. évi szexuális bűncselekményekről szóló törvény erősít meg, amely előírja, hogy bizonyos szexuális bűncselekményekért elítéltek több éven keresztül (gyakran életfogytiglani időtartamra, ha a bűncselekmény súlyos) értesítsék a rendőrséget lakóhelyükről és személyes adataikról. A szerzők leírják, hogyan működnek ezek az értesítési követelmények és céljuk: lehetővé tenni a rendőrség számára, hogy nyomon kövesse a közösség elkövetőit. Valószínűleg megemlítik a polgári szabadságjogokkal való feszültséget – például a határozatlan idejű regisztrációt a magánélethez való jog megsértéseként vitatták, ami néhány elkövető számára sok év után felülvizsgálati mechanizmust eredményezett. A fejezet kiterjed a szexuális bűncselekmények megelőzésére vonatkozó rendeletekre (SOPO) és az újabb megfelelőkre, mint például a szexuális bántalmazás megelőzésére vonatkozó rendeletek és a szexuális kockázatot jelentő rendeletek (az egyének viselkedésének korlátozására bevezetett polgári végzések, például a gyermekekkel való érintkezés vagy az internethasználat korlátozása, ha azok kockázatot jelentenek). Pegg és Davies megvizsgálják, hogy ezek a megelőző végzések hatékonyak vagy túlságosan tágak-e, megjegyezve, hogy súlyosan korlátozhatják az egyén szabadságát a büntetőeljárás teljes folyamata nélkül (különösen a szexuális kockázatot elrendelő végzések, amelyeket ítélet nélkül is ki lehet szabni). Megvitatják a nyilvános értesítési vitákat (pl. az Egyesült Királyság korlátozott "Sarah's Law" rendszere, ahol a nyilvánosság megkérdezheti, hogy valaki, aki kapcsolatba kerül a gyermekével, ismert szexuális bűnöző-e, az Egyesült Államokban a Megan-törvény ihlette). A szerzők bevezetik a "veszélyesség" fogalmát az ítélethozatalba – hogy a szexuális bűnelkövetőkre gyakran szigorúbb büntetések vagy különleges büntetési rendelkezések vonatkoznak a visszaesés magas kockázata miatt. Például a most eltörölt *határozatlan közvédelmi büntetések (IPP)* gyakran elkapták a szexuális bűnelkövetőket, és a jelenlegi törvények meghosszabbított büntetést írnak elő a veszélyesnek ítéltek számára. Pegg és Davies kritikusan értékeli ezeket az intézkedéseket, és felteszi a kérdést, hogy valóban védik-e a nyilvánosságot, vagy egyszerűen csak biztonságérzetet adnak-e. Rávilágítanak a lehetséges problémákra: pl. a szexuális bűnelkövetők kezelésének túlságosan büntető jellegűvé tétele akadályozhatja a rehabilitációt, a nyilvános pánik pedig önbíráskodó incidensekhez vezethet (hivatkozhatnak olyan esetekre, amikor a szabadon engedett elkövetőket a közösségek célozták meg). Az egyensúly témája ismét megjelenik – ezúttal a közösség biztonsága és a büntetésüket letöltő elkövetők jogai között. A fejezet valószínűleg megjegyzi, hogy a közvédelem a szexuális bűnözési politika domináns narratívájává vált (különösen az olyan esetek után, mint Sarah Payne 2000-es meggyilkolása), ami az elkövetők egyre szigorodó ellenőrzését eredményezte. Pegg és Davies olyan kihívásokat jelent, mint a regisztrált szexuális bűnözők számának hatalmas növekedése és a rendőrség nyomása, hogy mindannyiukat megfigyeljék. Azt sugallhatják, hogy bár

ezek az intézkedések fontosak, a hangsúlyt a kezelési programokra és a kezdeti bűncselekmények megelőzésére (oktatás stb.) is kell helyezni, nem csak a bűncselekmény utáni büntetésre. Lényegében a 10. fejezet bemutatja, hogy a törvény hogyan felügyeli és korlátozza a szexuális bűnelkövetőket jóval az elítélés után, tükrözve a társadalom szexuális visszaeséstől való félelmét és a jövőbeni károk megelőzésének politikai prioritását.

12. Következtetés – A továbblépés: Az utolsó részben Pegg és Davies szintetizálja az összes korábbi fejezet meglátásait, és megvitatja a szexuális bűncselekmények törvényének jövőbeli irányait. Ez az előretekintő következtetés értékeli, hogy milyen kihívások vannak hátra, és hogyan reagálhat a jog és a társadalom. A szerzők megjegyzik, hogy a szexuális bűncselekményekről szóló törvénynek folyamatosan alkalmazkodnia kell a társadalmi változásokhoz, a technológiai fejlődéshez és a szexualitás fejlődő megértéséhez. Az egyik kulcsfontosságú pontjuk a fogalmi megközelítés eltolódása a *"sebezhetőségről"* a "kizsákmányolásra" való összpontosításra. Megjegyzik, hogy a 2003-as reformok és a korábbi törvények gyakran beszéltek a "kiszolgáltatottak" (gyermekek, értelmi fogyatékosok stb.) védelméről, gyengeségre vagy tehetetlenségre utalva. A modern diskurzus azonban ezeket a bűncselekményeket *az egyensúlyhiány kihasználása* szempontjából fogja fel – amit a szerzők erősebb és pontosabb keretezésnek tekintenek. Például ahelyett, hogy minden kiskorút vagy fogyatékossággal élő személyt eredendően kiszolgáltatottnak tekintene, a törvény egyre inkább azokat célozza meg, akik *kihasználják* kapacitásuk vagy hatalmuk hiányát. Ez a váltás előrelépésnek tekinthető olyan törvények megalkotásában, amelyek tiszteletben tartják az egyéni cselekvőképességet, miközben büntetik a ragadozó viselkedést. Pegg és Davies valószínűleg árnyalt egyensúlyt szorgalmaz a jövőbeni reformokban: igazságszolgáltatás biztosítása *az áldozatok* számára és a közbiztonság biztosítása túlzott kriminalizálás vagy a konszenzusos szabadságjogok megsértése nélkül. Javasolhatják a kritikát kiváltó törvények felülvizsgálatát – például a tinédzserek közötti szexuális tevékenység általános kriminalizálásának felülvizsgálatát (13. szakasz), vagy a fiatalok számára a fiatalkori tapintatlanság miatti bűnügyi nyilvántartás elkerülésére szolgáló mechanizmusok javítását. Valószínűleg a meglévő törvények jobb végrehajtására is nagy hangsúlyt fektetnek: pl. a rendőrség és a bírák több képzése a nemi erőszakkal kapcsolatos mítoszok eloszlatására (a nemi erőszakkal kapcsolatos ügyek kezelésének javítása), több forrás az áldozatok támogatására a tárgyalási folyamat során (például független szexuális erőszakkal foglalkozó tanácsadók és különleges bírósági intézkedések), valamint folyamatos éberség a törvények frissítésében az új kérdések kezelése érdekében (például online bántalmazás, "deepfake" pornográfiát vagy az emberkereskedelem fejlődő formáit). A feminista és áldozatközpontú kritikákkal összhangban a szerzők olyan reformokat szorgalmazhatnak, amelyek kevésbé traumatikusak lesznek a panaszosok számára – olyan változásokra építve, mint a kiszolgáltatott tanúk előre rögzített keresztkihallgatása. Emellett elismerik, hogy a szexuális bűnelkövetők kezelését és a közvédelmi rendszereket bizonyítékokon kell alapulni: a *továbblépés* több rehabilitációs programot tartalmazhat a visszaesés csökkentése érdekében, valamint ésszerű felülvizsgálati folyamatokat az alacsonyabb kockázatú elkövetők szükségtelenül élethosszig tartó büntetőintézkedéseinek elkerülése érdekében. Pegg és Davies előremutató megjegyzéssel arra a következtetésre jut, hogy bár a 2003. évi szexuális bűncselekményekről szóló törvény jelentős átalakítás volt, a beleegyezés, az autonómia, az erkölcs és a védelem egyensúlyának munkája folyamatban van. Folyamatos tudományos és gyakorlati elkötelezettséget ösztönöznek olyan kérdésekkel, mint például: Hogyan kezeljük a nemi erőszak alacsony elítélési arányát?

Kriminalizálni kell-e a szexvásárlást a kizsákmányolás megfékezése érdekében? Hogyan tud a törvény lépést tartani a technológia által elősegített szexuális bűncselekményekkel? E kérdések felvetésével a könyv végső üzenete az, hogy a szexuális bűncselekményekre vonatkozó törvénynek reagálónak és tisztességesnek kell maradnia, a kiszolgáltatottak védelmének (vagy inkább a kizsákmányolás megelőzésének) és az egyéni jogok tiszteletben tartásának elvei alapján. A szerzők véleménye szerint a tájékozott, kontextustudatos megközelítés – amely *csodálatosan kitölti a megértési hiányosságokat*, ahogyan azt könyvük is célul tűzte ki – elengedhetetlen ennek az érzékeny jogterületnek a jövőbeni fejlődéséhez.

A könyvben kiemelt jogi keretek

Törvényi jog – 2003. évi szexuális bűncselekményekről szóló törvény és azon túl: Pegg és Davies a 2003. évi szexuális bűncselekményekről szóló törvényre összpontosít, amelyet részletesen felvázolnak. A 2003-as törvényt a modern szexuális bűncselekményekre vonatkozó törvény sarokköveként mutatják be, amely számos definíciót átdolgozott: újradefiniálta a nemi erőszakot nemi szempontból semleges kifejezésekkel (immár magában foglalja az orális behatolást és a férfi áldozatokat is), új bűncselekményeket hozott létre a szexuális zaklatás különböző formáira, kiterjesztette a gyermekvédelmi bűncselekményeket, és törvénybe vezette be a beleegyezési képesség fogalmát. A szerzők az egyes vonatkozó fejezetekben lebontják a törvény kulcsfontosságú részeit. Például a beleegyezési fejezetben kifejtik a 74. szakaszt (a beleegyezés meghatározása) és a 75–76. szakaszt (a beleegyezés hiányának vélelme), valamint a nemi erőszak mens rea megváltoztatását (a beleegyezésbe vetett ésszerű hit megkövetelése). A gyermek elleni bűncselekményekről szóló megbeszélések az 5–15. szakaszra vonatkoznak (13 és 16 év alatti gyermekek elleni bűncselekmények, ápolás stb.). A bizalmi pozíciók és a kiszolgáltatottak esetében többek között a 16–24. és a 30–41. szakaszt, a köztisztesség és a különféle bűncselekmények tekintetében pedig a 64–67. szakaszt (vérfertőzés és családi szex) és a 62–63. szakaszt (állatiasság, nekrofília) vizsgálják. Megjegyzik a szokásjogi bűncselekményeket is, amelyek még mindig szerepet játszanak (például *a nyilvános szexuális aktusok nyilvános* tisztességének megsértése és a *közerkölcs megrontására irányuló összeesküvés,* amelyet időnként szélsőséges pornográfia terjesztésére használnak az újabb törvények előtt). Fontos, hogy Pegg és Davies történelmi kontextusba helyezi a 2003-as törvényt: elmagyarázzák, hogyan helyezte hatályon kívül vagy frissítette a régi törvényeket (például az 1956-os szexuális bűncselekményekről szóló törvényt), és maga is egy átfogó felülvizsgálat eredménye (*Setting the Boundaries* jelentés, 2000), amelynek célja a szexuális bűncselekményekre vonatkozó törvény koherensebbé és korszerűbbé tétele a kortárs értékekkel.

A 2003-as törvényen túl a szerzők megvitatják a kiegészítő jogszabályokat és a későbbi fejleményeket. Kiemelik az 1999. évi ifjúsági igazságszolgáltatásról és bűnügyi bizonyítékokról szóló törvényt – önmagában nem a szexuális bűncselekményekről szóló törvény, de rendkívül releváns a bizonyítási reformjai szempontjából, mint például a szexuális előzmények keresztkihallgatásának korlátozása és a kiszolgáltatott tanúk számára különleges intézkedések biztosítása (pl. képernyő mögött vagy videón keresztüli vallomástétel). A szexuális bűnelkövetőkről szóló 1997. évi törvény és annak a 2003. évi törvénybe való beépítése foglalkozik (a 2003. évi törvény 2. része a szexuális bűnelkövetők nyilvántartásával és a megelőző végzésekkel foglalkozik). Másodlagos jogszabályok és iránymutatások is megjelennek: a szerzők megemlítik például a Büntetés-végrehajtási Tanács szexuális bűncselekményekre vonatkozó végleges irányelveit (először 2014-ben adták ki, a 2007-es irányelvek helyébe lépve), amelyet a bíráknak követniük kell a büntetések meghatározásához.

Ez része annak a jogi keretnek, amely biztosítja a nemi erőszak, a szexuális zaklatás stb. büntetésének következetességét, így érinti a bírói mérlegelési jogkört (vagy annak iránymutatásokkal történő korlátozását).

További kulcsfontosságú jogszabályok a következők: az obszcén kiadványokról szóló 1959/64. évi törvény (a pornográfia és az obszcenitás esetében), a gyermekek védelméről szóló 1978. évi törvény (a gyermekekről készült szeméremsértő képek bűncselekménnyé nyilvánítása), a büntető igazságszolgáltatásról és a bevándorlásról szóló 2008. évi törvény (a szélsőséges pornográf képek birtoklásának bűncselekménye), a rendőrségről és bűnözésről szóló 2009. évi törvény (amely többek között bűncselekménynek minősítette a kényszerített prostituált szexuális szolgáltatásainak kifizetését), a terhek egy részét az ügyfelekre hárítva), valamint a modern rabszolgaságról szóló 2015. évi törvény (amely konszolidálta az emberkereskedelemmel és a rabszolgasággal kapcsolatos bűncselekményeket, beleértve a szexuális kizsákmányolást is). Pegg és Davies valószínűleg felsorolja, hogyan hatnak egymásra ezek a törvények – például a 2003-as törvényben eredetileg szereplő emberkereskedelemmel kapcsolatos bűncselekményeket később a modern rabszolgaságról szóló törvényben újra elfogadták. Megemlítik továbbá a büntető igazságszolgáltatásról és a bíróságokról szóló 2015. évi törvényt, amely bevezette a *bosszúpornó* bűncselekményét (magáncélú szexuális képek beleegyezés nélküli nyilvánosságra hozatala), valamint a "nemi erőszak pornográfia" (beleegyezés nélküli szexet ábrázoló pornográf képek) birtoklását tiltó bűncselekményt – bemutatva, hogy a Parlament hogyan bővítette tovább a szexuális bűncselekmények keretét 2003 után az új kérdések kezelése érdekében.

Ítélkezési gyakorlat és doktrinális értelmezés: A könyv során Pegg és Davies jelentős ítélkezési gyakorlatot szöv be, amely alakította a szexuális bűncselekmények értelmezését. Például megvitatják az R kontra R (1991) 2. fejezetében, a Lordok Házának döntését, amely kriminalizálta a házasságon belüli nemi erőszakot, mint egy doktrinális fordulópontot, amely összehangolta a törvényt az egyenlőség és a beleegyezés modern fogalmaival. A 3. fejezetben (Beleegyezés) valószínűleg olyan eseteket vizsgálnak, mint az R kontra Bree (2007), amely tisztázta, hogy az önként ittas személy elveszítheti a beleegyezési képességét – ez a 74. szakasz "képességének" működésének döntő értelmezése. Hivatkozhatnak az R kontra Konzani (2005) ügyre is a beleegyezéssel összefüggésben (a HIV-fertőzés kockázatához való beleegyezésről szóló eset, amely megállapítja, hogy az ilyen kockázathoz tájékozott beleegyezés szükséges – a megtévesztés gondolatához kapcsolódva). R kontra B (2013) (ahol a Fellebbviteli Bíróság úgy ítélte meg, hogy a beleegyezésbe vetett téveszmés nem ésszerű – a mentális betegség nem teheti ésszerűvé az ésszerűtlen meggyőződést) egy másik eset, amely aláhúzza, hogyan értékelik objektíven az "ésszerű meggyőződést".

A gyermekekkel kapcsolatos bűncselekmények területén olyan eseteket lehet idézni, mint Gillespie (2006) vagy mások, a titkos internetes csípésekkel (kísérletek a "gyerekekkel" való találkozásra, akik valójában csalik), és arról, hogy a bíróságok hogyan közelítik meg a felelősségi kísérletet a grooming forgatókönyvekben. A bizalmi pozíciókat vagy kiszolgáltatott áldozatokat érintő bűncselekmények esetében Pegg és Davies nem biztos, hogy rendelkezik mérföldkőnek számító ügyekkel (mivel ezek a bűncselekmények viszonylag egyértelműek és újabbak), de hivatkozhatnak olyan ítélethozatali ügyekre vagy fellebbezésekre, amelyek szemléltetik, hogy a bíróságok milyen súlyosan tekintenek a bizalommal való visszaélésre (gyakran súlyosbító körülménynek tekintik).

A pornográfiával és a szabad véleménynyilvánítással kapcsolatban a szerzők olyan esetekre hivatkozhattak, mint az R kontra Peacock (2012) – egy obszcenitási per, ahol a szélsőséges, de

konszenzusos melegpornó terjesztőjét felmentették, ami kérdéseket vet fel az obszcén kiadványokról szóló törvény modern relevanciájával kapcsolatban. Megemlíthetik a DPP v Whyte-ot (1972) az obszcenitási teszt magyarázatában, vagy az R v Walkert (2010) az extrém pornó definíciójával kapcsolatban. A prostitúció esetében egy olyan esetet, mint a Bedford kontra Kanada (2013, egy kanadai ügy, amely biztonsági okokból megsemmisített néhány prostitúciós törvényt) meg lehet említeni az összehasonlító betekintés érdekében, még akkor is, ha az nem közvetlenül kötelező az angol jogra nézve – hogy megmutassa a szexmunkások jogainak globális változásait. Belföldön a 2009-es ügyfélbűncselekményt értelmező esetek (például azok, amelyek tisztázzák, mit jelent az "ésszerű meggyőződés", hogy az illetőt nem kényszerítették) szerepelhetnek.

Pegg és Davies azt is megvitatják, hogy az emberi jogi törvények hogyan befolyásolták a szexuális bűncselekmények doktrínáját. Például az emberi jogok európai egyezményének 8. cikke (a magán- és családi élethez való jog) a beleegyezésen alapuló cselekmények magánéletéről szóló viták során merül fel (ezt a beleegyezésen alapuló tinédzserszex és a homoszexualitás összefüggésében jegyzik meg). A 6. cikk (tisztességes eljárás) és a 3. cikk (a megalázó bánásmód tilalma) olyan kérdések mögött áll, mint a nemi erőszakkal vádolt vádlottak névtelensége (egyesek szerint a vádlott férfiak megnevezése életeket tehet tönkre, ha hamisan vádolják őket – ezt a vitát a szerzők megemlíthetik) és az áldozatokkal való bánásmód a bíróságon (annak biztosítása, hogy agresszív keresztkérdések révén ne legyenek kitéve embertelen bánásmódnak stb.). *A Protecting the Public című könyvben* a szerzők az Egyesült Királyság Legfelsőbb Bíróságának (F & Thompson) kontra Belügyminisztérium (2010) ügyére hivatkoznak, amely kimondta, hogy a szexuális bűnözők határozatlan időre történő felülvizsgálat nélküli nyilvántartásba vétele a 8. cikk megsértése, és arra kényszerítette a kormányt, hogy engedélyezze a felülvizsgálati mechanizmust – ez a jogi keretet alakító emberi jogok kiváló példája.

Összefoglalva, Pegg és Davies alapos áttekintést nyújt a szexuális bűncselekmények jogi architektúrájáról: a 2003-as törvény mint gerinc, kiegészítve a hiánypótló kérdésekkel foglalkozó későbbi törvényekkel, mindezt egy fejlődő ítélkezési gyakorlat értelmezi, amely megpróbálja megőrizni a törvény hatékonyságát és igazságosságát. Hangsúlyozzák, hogy ezen a területen a törvény a jogszabályok, a bírósági értelmezés és a politikai iránymutatások kölcsönhatása, amelyek mindegyike reagál a társadalmi változásokra. A könyv lineáris narratívája ezeken a forrásokon keresztül segít a hallgatóknak és a gyakorló szakembereknek megérteni, hogy nemcsak *mi a törvény*, hanem azt is, *hogy miért* van így, és hogyan változhat tovább.

Társadalmi-jogi témák: beleegyezés, nem, hatalom és sebezhetőség

Pegg és Davies következetesen a szexuális bűncselekmények fekete betűs törvényét tágabb társadalmi-jogi témákba helyezi. Elemzésükben négy visszatérő kérdés a beleegyezés, a nem, a hatalom és a sebezhetőség:

- Beleegyezés és autonómia: A beleegyezés témája alapvető a könyvben, amely a nemi erőszakról, a szexuális zaklatásról, sőt a beleegyezésen alapuló, de bűncselekményekről szóló vitákon keresztül fonódik át. A szerzők hangsúlyozzák, hogy a szexuális autonómia – a szexuális tevékenységek szabad megválasztásának joga – a modern szexuális bűncselekmények törvényének középpontjában áll. Rámutatnak, hogy a nemi

erőszakról szóló törvény reformja a beleegyezés középpontba állításáról szólt (eltávolodás az elavult követelményektől, mint az ellenállás vagy az azonnali panasz). Ugyanakkor azt is szemléltetik, hogy a beleegyezés milyen összetett lehet a gyakorlatban. Például megvitatják a *sérült beleegyezés forgatókönyveit*: mámor (mikor túl részeg valaki ahhoz, hogy beleegyezzen?), kényszer vagy félelem (kényszer alatti beleegyezés nem valódi beleegyezés), megtévesztés (a cselekmény jellegére vagy a partner személyazonosságára vonatkozó csalással megszerzett beleegyezés érvénytelen) stb. Esetpéldákon és hipotetikusokon keresztül Pegg és Davies rávilágít azokra a szürke területekre, amelyekkel a törvényhozók és a bíróságok küzdenek – például a csábítás és a kényszer közötti határvonalat, vagy azt, hogyan lehet felmérni a beleegyezést a hosszú távú bántalmazó kapcsolatokban. Megvizsgálják a megerősítő beleegyezési modelleket is (egyértelmű egyetértést várnak) a puszta "behódolási" modellel szemben (ahol a nem hiányát egykor igennek vették), egyértelműen előnyben részesítve azt a modern álláspontot, hogy *pozitív egyetértésre* van szükség. A feminista tudomány bevonásával megjegyzik, hogy a beleegyezés hiányát nem mindig ismerték el megfelelően – pl. a házasságon belüli nemi erőszakot figyelmen kívül hagyták, az ismerősök nemi erőszakát gyakran lekicsinyelték – inkább a társadalmi attitűdök, mint a jogi elvek miatt. A könyv beleegyezésének társadalmi-jogi feltárása kiterjed a közvélemény attitűdjére is: Pegg és Davies valószínűleg hivatkozik az esküdtek felfogásáról szóló tanulmányokra (pl. hogyan torzíthatja az áldozatok öltözéke vagy a késleltetett jelentéstétel a beleegyezés megítélését), és támogatja a továbbképzést az ilyen mítoszok eloszlatása érdekében. A beleegyezést nemcsak jogi elemként kezelik, hanem társadalmi konstrukcióként, amelyet a nemi normák és a hatalmi dinamika befolyásol (például az elmúlt korszakokban az az elvárás, hogy a nők a szex "kapuőrei" és a férfiak kitartása normális volt – ezt az elképzelést ma már megkérdőjelezi a törvény ragaszkodása az egyértelmű beleegyezéshez). Összefoglalva, a könyv a beleegyezési normák fejlődését az egyéni autonómia és a szexuális integritás iránti növekvő társadalmi tisztelet tükrözi, miközben őszintén elismeri, hogy a valós alkalmazás még mindig kihívásokkal néz szembe.

- Nemi és szexuális bűncselekmények: A nemi megfontolások áthatják a *Szexuális bűncselekmények: Jog és kontextus elemzését*. Pegg és Davies gondosan megmutatja, hogy a szexuális bűncselekmények történelmileg hogyan gyökereznek a nemi feltételezésekben – például a nemi erőszakot sokáig pusztán a nők tisztasága elleni bűncselekménynek tekintették a férfi agresszorok által, és sok törvény (például a prostitúció vagy a szeméremsértés elleni törvények) aránytalanul célozták meg a nők viselkedését, vagy a "nőkkel és gyermekekkel szembeni paternalizmussal" igazolták. A szerzők feminista jogi perspektívát alkalmaznak, megjegyezve, hogy a büntetőjog gyakran tükrözi a férfiak és nők közötti társadalmi hatalmi egyenlőtlenségeket. Pozitív változásokra hívják fel a figyelmet: ma a nemi erőszak férfi áldozatait a törvény elismeri (1994 óta, és a legtöbb bűncselekmény esetében a 2003-as nemi semleges megfogalmazás megerősíti), és a női elkövetőket (bár statisztikailag ritkább) egyre gyakrabban vonják felelősségre olyan bűncselekményekért, mint a gyermekek szexuális zaklatása vagy az emberkereskedelem – megtörve azt a régi mítoszt, hogy a nők mindig passzívak vagy nem szexuálisak a büntetőjogi értelemben. Pegg és Davies azonban a nemi alapú kérdéseket is megvitatja: *a nemi erőszak és a szexuális zaklatás előfordulása továbbra is erősen nemi alapú (a* nők sokkal gyakrabban áldozatok, és túlnyomórészt férfiak az elkövetők), ami befolyásolja a társadalom reakcióját. Feltárhatják az olyan fogalmakat, mint a mérgező férfiasság vagy a jogosultság, amelyek a szexuális erőszak mögött állnak, és hogy a törvény önmagában nem tudja könnyen megoldani ezeket a kulturális problémákat. Egy másik nemi szempont az eltérő

társadalmi megbélyegzés – például egy férfi tanulót bántalmazó női tanárnőt engedékenyebben kezelhetnek, vagy más médiareakciókat válthatnak ki, mint fordítva; A szerzők kritikus gondolkodásra ösztönöznek arról, hogy a törvény (és az ítélethozatal) valóban vak-e a nemek iránt, vagy kettős mérce kúszik be. A prostitúció és a pornográfia esetében a nemek állnak a középpontban: Pegg és Davies megjegyzik, hogy a szexet árusítók többnyire nők (vagy transzneműek), a vásárlók többnyire férfiak, és a pornográfia gyakran férfiközpontú fantáziákat tükröz. Feminista vitákat vitatnak meg: például Andrea Dworkin és Catharine MacKinnon radikális feminista teoretikusok azzal érveltek, hogy a pornográfia a nők leigázásának aktusa, lényegében a szexuális diszkrimináció egyik formája – míg a szexpozitív feministák a nők cselekvőképessége mellett érvelnek, és megkülönböztetik a konszenzusos erotikus kifejezést a kizsákmányolástól. A szerzők nem feltétlenül foglalnak állást, hanem bemutatják, hogy ezek a nemi szempontok hogyan befolyásolták a jogot: például a prostitúció skandináv modellje (a szexet vásárló férfiak büntetése) kifejezetten a prostitúció mint nők elleni erőszak feminista, nemi alapú elemzéséből származik. A férfiak és az LMBTQ személyek elleni szexuális bűncselekmények törvényi kezelése is ebbe a témába tartozik. Pegg és Davies valószínűleg megemlíti, hogy 2003-ig bizonyos férfiak közötti szexuális aktusok (például a csoportos meleg szex a magánéletben) bűncselekmények voltak – a nemi/szexuális irányultsági elfogultságokkal összefonódó erkölcsi ítéletek eredményeként. Kitérnek arra, hogy az egyenlőségi és emberi jogi kampányok hogyan vezettek az ilyen törvények hatályon kívül helyezéséhez, demonstrálva a nemi semlegesség és a diszkriminációmentesség felé való elmozdulást. Mindazonáltal a szerzők rámutathatnak olyan területekre, amelyeken előrelépésre van szükség, mint például a transznemű áldozatok tiszteletben tartásának biztosítása a folyamat során, vagy annak a ténynek a kezelése, hogy a börtönök gyakran küzdenek a női szexuális bűnözők vagy a nemi erőszak férfi áldozatainak kezelésével a társadalmi vakfoltok miatt. Összességében társadalmi-jogi vizsgálatuk azt mutatja, hogy a nemi szerepek és elvárások mélyen alakították a szexuális bűncselekményekre vonatkozó törvényeket, és bár a jogi definíciók modernizálódtak, a nem továbbra is befolyásolja az igazságszolgáltatás megélt tapasztalatait ezekben az esetekben.

- Hatalom és hatalommal való visszaélés: A hatalom fogalma – ki gyakorolja és ki hiányzik a szexuális interakciókban – visszatérő társadalmi-jogi kontextus a könyvben. Pegg és Davies szemléltetik, hogy sok szexuális bűncselekmény lényegében a hatalommal való visszaélésről szól. Magát a nemi erőszakot gyakran a hatalom és az erőszak bűncselekményeként jellemzik, nem pedig a szexuális szenvedély bűncselekményeként – ez a nézet a feminista kriminológiából származik (Susan Brownmiller híres mondata, miszerint a nemi erőszak a hatalomról szól, nem a szexről, valószínűleg befolyásolja a vitájukat). Az intézményi szexuális bántalmazás (tanárok, papok, edzők stb.) esetében a hatalmi egyensúlyhiány egyértelmű, és a szerzők feltárják, hogy a bizalom és a tekintély hogyan növeli e bűncselekmények ártalmait. Olyan példákkal kontextust adnak, mint a széles körben elterjedt bántalmazási botrányok az intézményekben (például a történelmi gyermekbántalmazás az iskolákban vagy az egyházban), amelyek arra kényszerítették a társadalmat, hogy számoljon azzal, hogy a ragadozók hogyan manipulálják a bizalmi pozíciókat. Pegg és Davies valószínűleg ezeket az eseményeket jogi reformokhoz köti: pl. a "bizalommal való visszaélés" bűncselekményeinek létrehozása 2003-ban, valamint a robusztusabb háttérellenőrzési rendszerek (a nyilvánosságra hozatali és kizárási szolgáltatás, amely megakadályozza, hogy az ismert bántalmazók gyermekekkel dolgozzanak). A hatalom másik dimenziója, amelyet vizsgálnak, a társadalmi és gazdasági hatalom – például a prostitúcióban (a kliens és a szexmunkás közötti gyakran egyenlőtlen gazdasági hatalom, vagy a

kétségbeesés, amely szexmunkára készteti valakit) és az emberkereskedelemben (szervezett bűnözői hálózatok, amelyek kizsákmányolják a tehetetleneket). Hangsúlyozzák, hogy a kizsákmányolás fogalma alapvetően a hatalmi aszimmetriáról szól: az egyik oldal profitál abból, hogy kihasználja a másik sebezhetőségét vagy gyengeségét. Ez kapcsolódik a "sebezhetőség" és a "kizsákmányolás" közötti elmozduláshoz, amelyet modern trendként emelnek ki – a befolyásos elkövető viselkedésére összpontosítva, nem pedig az áldozat eredendő gyengeségére. Továbbá a szerzők a hatalmelemzést alkalmazzák a bántalmazó kapcsolatokban való beleegyezés megvitatására: használhatnak olyan példákat, mint például egy családon belüli bántalmazó partner, aki kényszeríti a szexet – jogilag ez nemi erőszak, de előfordulhat, hogy az áldozatok nem tudják hatékonyan visszatartani a beleegyezést a bántalmazójuk (fizikai, érzelmi, anyagi) hatalma miatt. Ez megmutatja az olvasónak, hogy a hatalmi dinamika hogyan áshatja alá a valódi beleegyezést. A hatalom társadalmi-jogi kontextusa a büntető igazságszolgáltatási rendszer válaszában is megmutatkozik: Pegg és Davies valószínűleg megemlíti a büntetések és az agresszív büntetőeljárások növelését azok számára, akik a kiszolgáltatottakat zsákmányolják (tükrözve a társadalom erkölcsi felháborodását a hatalommal való visszaélés miatt, amint azt a gyermekek vagy fogyatékkal élők elleni bűncselekményekért kiszabott hosszabb büntetések is mutatják). Ugyanakkor óva intenek a túlkapásoktól is: a hatalmi egyensúlyhiány önmagában nem mindig jelent áldozattá válást, és a törvénynek gondosan meg kell határoznia a bűncselekményeket, hogy elkerülje a különböző státuszú felnőttek közötti konszenzusos viselkedés kriminalizálását, hacsak nem valóban kizsákmányoló. A hatalomról szóló vitájuk a bírói mérlegelésről szóló vitákba torkollik – például a büntetés-végrehajtási irányelvek súlyosbító körülményként kezelik a pozícióval való visszaélést, és a bíráknak korlátozott mozgástere van arra, hogy eltérjenek, ha egyértelműen visszaéltek a hatalommal. Pegg és Davies ezt nagyrészt helyénvalónak tartja, összehangolva a jogi eredményeket a közösség érzésével, miszerint a bizalom elárulása kemény büntetést érdemel.

- Sebezhetőség és áldozattá válás: A sebezhetőség témája szorosan kapcsolódik a hatalomhoz, de a szerzők külön szálként kezelik – azokra összpontosítva, akiket a törvény különleges védelemre szorul. A gyermekek, a mentális fogyatékossággal élők és néha általában a "kiszolgáltatott" felnőttek (esetleg kényszerítő helyzetekben, például emberkereskedelem áldozataiban) központi szerepet játszanak ebben a vitában. Pegg és Davies nyomon követi, hogy az áldozatok sebezhetőségének fogalma hogyan volt a törvényreform mozgatórugója. Például a 2003. évi SOA *mentális zavarral élő személyek elleni bűncselekményekkel foglalkozó teljes része* azt tükrözi, hogy egyes felnőttek nem tudnak beleegyezni, vagy könnyen manipulálhatók, és ezért további biztosítékokra van szükségük. Megvitatják, hogy a korábbi korszakok hogyan használtak durvább kifejezéseket (a törvény egykor a "fogyatékos" személyekre utalt, ami archaikus és becsmérlő kifejezés a tanulási nehézségekkel küzdőkre), míg ma a nyelv a képesség és a védelem nyelve – jelezve az ilyen egyének tiszteletteljesebb megértését, miközben elismeri az áldozattá válás fokozott kockázatát. A szerzők figyelnek arra, hogy a kiszolgáltatottság hogyan keresztezi más tényezőket: a nemek (mint megjegyeztük, a nők összességében jobban ki vannak téve a szexuális erőszaknak a társadalomban), életkor (például a nagyon fiatalok és az idősek az idősotthonokban), társadalmi-gazdasági státusz (a marginalizált vagy elszegényedett egyének sebezhetőbbek lehetnek a szexuális kizsákmányolással szemben) stb. A társadalmi-jogi elemzésben Pegg és Davies valószínűleg olyan tanulmányokat vagy jelentéseket idéz, amelyek rávilágítanak az áldozatok tapasztalataira – például a gyermekek szexuális bántalmazásának későbbi életre gyakorolt hatásáról szóló kutatásokról, vagy a

kiszolgáltatott tanúk bírósági kihívásairól. Ez megerősíti érveiket az *áldozatközpontú igazságügyi* reformok mellett, például a kiszolgáltatott áldozatok *különleges intézkedései* (képernyők, videovallomások) és közvetítők biztosítása a bizonyítékok közlése érdekében. A könyv elismeri az olyan fejlesztéseket, mint az áldozatok kötelező névtelensége a szexuális bűncselekmények esetében (amely évtizedek óta törvény az Egyesült Királyságban, hogy ösztönözze a bejelentést az áldozatok megbélyegzésének és félelmének csökkentésével). Valószínűleg azt is megjegyzi, hogy a kiszolgáltatottság még az ítélethozatalkor is szempont – a bíróságok szigorúbb büntetéseket szabnak ki, ha az áldozat különösen sebezhető (pl. életkora vagy mentális képessége miatt), összehangolva a büntetést a kiszolgáltatottság kihasználásának súlyosságával. A szerzők azonban a sebezhetőség fogalmának kritikus vizsgálatára ösztönöznek: felteszik a kérdést, hogy valakinek a "sebezhetőnek" címkézése akaratlanul is megfosztja-e őket a hatalmuktól. Ez az egyik oka annak, hogy megemlítik a "kizsákmányolás" keretezésére való áttérést – ez az elkövető rosszára összpontosít, nem pedig az áldozat eredendő tulajdonságaira. Óva intenek attól is, hogy a sebezhetőséget a tolakodó törvények általános indoklásaként használják. Valószínűleg a tinédzserek szexualitásáról szóló vita kiemelkedő példája: minden kiskorú kiszolgáltatottként való kezelése a 15 évesek közötti kölcsönös, önkéntes tevékenység kriminalizálásához vezethet, ami több kárt okozhat, mint hasznot a normális serdülőkori viselkedés megbélyegzésével. Így Pegg és Davies a kalibrált megközelítés mellett érvel: a törvénynek feltétlenül be kell avatkoznia, hogy megvédje a kiszolgáltatottakat a ragadozóktól (mint például a gyerekek, fogyatékkal élők stb.), de ügyelnie kell arra, hogy ne vessen túl széles hálót, amely akaratlanul is megbünteti azokat az embereket, akiket meg akar védeni (például a tinédzser áldozatokat bíróság elé állítják, vagy a szexmunkásokat kriminalizálják, ahelyett, hogy segítenének kizsákmányoló körülményekből). A könyvben szereplő sebezhetőség témája végső soron számos szexuális bűncselekmény indokait hangsúlyozza, miközben emlékezteti az olvasókat arra, hogy a sebezhetőség gyakran társadalmilag konstruált, és a kontextussal változhat.

A beleegyezés, a nem, a hatalom és a sebezhetőség témáinak elemzése során Peggnek és Daviesnek sikerül gazdag kontextusba helyeznie a szexuális bűncselekményekről szóló törvényt. Az olvasók megértik, hogy ezen a területen egy törvény vagy jogi doktrína minden szakaszát társadalmi értékek és viták támasztják alá – a testi autonómiáról, a nemek közötti igazságosságról, a gyengék védelméről és a visszaélésszerű hatalom ellenőrzéséről. A szerzők arra buzdítanak, hogy a szexuális bűncselekményeket ne csak elszigetelt bűncselekményeknek tekintsék, hanem olyan jelenségeknek, amelyek mélyen kapcsolódnak a szexhez és az egyenlőséghez való társadalmi attitűdhöz.

Kritikai perspektívák Pegg és Davies elemzésében

A Sexual Crimes: Law and Context *egyik erőssége* a jog kritikus perspektíváival való foglalkozás. Pegg és Davies nem egyszerűen kijelenti, hogy mi a törvény; gyakran kritizálják és értékelik különböző elméleti lencséken keresztül:

- Feminista jogelmélet: A könyv kifejezett kritikai lencséje a feminizmus. A szerzők kifejezetten tárgyalják *a "feminista törvénykritikát",* mint a szociológiai elemzés egyik formáját. Megjegyzik, hogy a feminista elmélet lényegében a jogot olyan hatalomgyakorlásnak tekinti, amelyet történelmileg a férfiak uraltak, gyakran a nők érdekeinek rovására. A nemi erőszakról, a beleegyezésről és a pornográfiáról szóló fejezetekben Pegg és Davies feminista meglátásokat épít be. Például megemlítik, hogy

a nemi erőszak történelmileg *nem kielégítő szabályozása* (például az alacsony elítélési arány, az áldozatokkal való érzéketlen bánásmód vagy a házasságon belüli nemi erőszak alóli mentesség) a patriarchális törvényi menetrend bizonyítékának tekinthető, amely a férfi hírnevet és a szexuális hozzáférést helyezte előtérbe a női autonómiával szemben. A feminista aktivizmusnak és az ösztöndíjnak tulajdonítják számos reformot: az 1970-es és 90-es években a nemi erőszakról szóló törvény reformjának szorgalmazását, amely olyan változásokhoz vezetett, mint a nemi erőszak elleni pajzstörvények (az áldozatok múltjára vonatkozó bizonyítékok korlátozása) és a jobb rendőri kezelés, nagyrészt a feminista érvek vezérelték, miszerint a rendszer újra áldozattá teszi a nőket. Hasonlóképpen, a feminista hangok kiemelték, hogy a családon belüli nemi erőszakot és az ismerősök nemi erőszakát figyelmen kívül hagyják; A szerzők nyomon követik, hogy ezek a hangok végül hogyan mozgatták meg a jogi tűt. A prostitúció és a pornográfia területén Pegg és Davies felvázolja a feminista gondolkodás megosztottságát – az abolicionista nézet (miszerint a prostitúció eredendően kizsákmányolás, és meg kell szüntetni, ami befolyásolta a szexvásárlást tiltó törvényeket) és a szexmunka nézete (amely a munkajogokra és a konszenzusos felnőtt szexmunka ártalomcsökkentésére összpontosít). Pártatlanok maradnak, de biztosítják, hogy az olvasó megértse, hogyan alakítják ezek az ideológiai különbségek a jogot és a politikát. Egy másik szempont az áldozatokkal való bánásmód *a bíróságon*: a feminista kritikák régóta rámutatnak arra, hogy a nemi erőszak perei gyakran az áldozatot állítják bíróság elé, nem pedig a vádlottat (a jellemét, a ruháját stb. vizsgálják). Pegg és Davies visszhangozza ezeket az aggodalmakat, és megmutatja, hogy a törvényreformok hogyan próbálták kezelni őket (bár nem mindig tökéletesen). A feminista elmélet integrálásával a szerzők arra ösztönzik az olvasókat, hogy kérdőjelezzék meg a látszólag "semleges" jogi szabályokat, és lássák meg a mögöttes nemi elfogultságokat. Például miért tartották valaha is relevánsnak egy nő szexuális előzményeit a beleegyezés szempontjából? A feminista kritika válasza: a szexista feltételezések miatt, miszerint egy nő, aki nem tiszta, kevésbé hiteles vagy "megérdemli", ezt az elképzelést a törvény végül elutasítja. Lényegében a könyv feminista perspektívája arra emlékeztet bennünket, hogy a szexuális bűncselekményekre vonatkozó törvény mélyen kötődik a nemek közötti hatalmi viszonyokhoz, és hogy az anyagi igazságosság eléréséhez gyakran szükség van ezen egyenlőtlenségek kezelésére.

- Áldozatközpontú igazságszolgáltatás: Pegg és Davies áldozatközpontú szemszögből is értékeli a törvényt, gyakran átfedésben a feminista meglátásokkal, de kiterjed a szexuális bűncselekmények minden áldozatára (gyermekekre, férfiakra stb. is). Az áldozatközpontú megközelítés azt kérdezi: a jogi eljárás és az eredmény megfelelően tiszteletben tartja-e és védi-e az áldozat jogait és jólétét? A szerzők dicsérnek bizonyos fejleményeket, amelyek összhangban vannak ezzel a megközelítéssel. Például a szexuális bűncselekmények áldozatainak élethosszig tartó névtelenséget kell biztosítani a médiában, hogy ösztönözzék a bejelentéseket és elkerüljék traumáik súlyosbítását. Humánus előrelépésként emelik ki a különleges tárgyalótermi intézkedések bevezetését a kiszolgáltatott tanúk megpróbáltatásainak csökkentése érdekében (például videokapcsolaton vagy képernyőn keresztül történő tanúskodás, hogy ne kelljen szembenézniük a vádlottal). Pegg és Davies valószínűleg megvitatják az áldozatok személyes nyilatkozatait és az áldozat hangjának növekvő elismerését az ítélethozatalban – az áldozatok érdekeit elismerő igazságszolgáltatási trend részeként. Ők azonban nem kritikátlan pompomlányok; rámutatnak arra, hogy a rendszer még mindig cserbenhagyja az áldozatokat. Az egyik ilyen terület a nemi erőszakos ügyek lemorzsolódási aránya: sok áldozat soha nem látja, hogy az ügye bíróság elé kerül, vagy ha mégis, az elítélési arány viszonylag alacsony. A szerzők megvizsgálják ennek okait

– a bizonyítékok kihívásától a mélyen gyökerező elfogultságig –, és azt sugallják, hogy a valóban *áldozatközpontú igazságszolgáltatáshoz* olyan reformokra lehet szükség, mint például a jobb rendőri képzés (a szkepticizmus vagy az áldozathibáztató attitűdök elkerülése érdekében), több támogató szolgáltatás (hogy az áldozatok átvészelhessék a hosszadalmas jogi eljárást), és talán még a kontradiktórius tárgyalások szempontjainak újragondolása is ezekben az esetekben. Egy másik áldozatközpontú kritika a gyermekáldozatokat érinti a bíróságon: a különleges intézkedések ellenére a gyerekek továbbra is félelmetesnek találhatják a folyamatot, és az előre rögzített tanúvallomások vagy a gondosan kezelt keresztkérdések nagyobb mértékű felhasználását szorgalmazták az újbóli traumatizáció megelőzése érdekében. Pegg és Davies a helyreállító igazságszolgáltatást is kiegészítő megközelítésként említi egyes szexuális bűncselekmények esetében – bár ellentmondásos, egyesek azt sugallják, hogy bizonyos áldozatok (különösen a gyermekkori bántalmazás) számára előnyös lehet a helyreállító találkozás vagy a kár elismerése. A szerzők valószínűleg megjegyzik, hogy 2016-tól az ilyen gyakorlatok ritkák a szexuális bűncselekményekben a bűncselekmények súlyossága és a hatalmi egyensúlyhiány miatt, de ez része az áldozatok gyógyulására összpontosító szélesebb körű beszélgetésnek. Fontos, hogy az áldozatközpontú lencse nem jelenti a vádlottakkal szembeni méltányosság feladását – Pegg és Davies megismétli a tisztességes eljárás fontosságát –, hanem az egykor erősen vádlott-központú rendszer újrakalibrálását szorgalmazza. Az olyan intézkedésekről folytatott vitájuk, mint az áldozat szexuális múltjával kapcsolatos tolakodó kérdések korlátozása, vagy annak megakadályozása, hogy a vádlottak személyesen keresztkérdéseket tegyenek fel vádlóiknak (ami bizonyos esetekben törvényen kívül esik), aláhúzza az egyenlő versenyfeltételek és az áldozatok méltóságteljes bánásmódjának erőfeszítéseit. Úgy tűnik, hogy a szerzők támogatják ezeket az elmozdulásokat, összhangban azzal az elképzeléssel, hogy a szexuális bűncselekmények igazságszolgáltatása nem csak az eredményekről szól (bűnös vagy nem bűnös), hanem arról is, hogy a folyamat tiszteletteljes legyen, és minimalizálja a már szenvedők további kárát.

- Bírói mérlegelés és a döntések kritikája: Pegg és Davies kommentálja, hogy a bírák és az igazságszolgáltatás hogyan kezeli a szexuális bűncselekményekkel kapcsolatos ügyeket, néha kritizálva a bírói mérlegelési jogkör gyakorlását. Az egyik terület a büntetés: a szabványosított irányelvek előtt a nemi erőszakért és a szexuális zaklatásért kiszabott büntetések nagyon eltérőek lehetnek. A szerzők hivatkozhatnak olyan múltbeli esetekre, amikor a bírák túlságosan engedékenyek voltak, és közfelháborodást váltottak ki, vagy éppen ellenkezőleg, olyan következetlenségekre, amelyeket nehéz volt igazolni. Üdvözlik a Büntetés-végrehajtási Tanács iránymutatásait, amelyek korlátozzák a mérlegelési jogkört a következetesség előmozdítása és a szexuális bűncselekmények jelenlegi társadalmi elítélésének tükrözése érdekében (pl. a nemi erőszak magasabb kiindulópontja, ha bizonyos súlyosbító tényezők, például erőszak vagy többszörös elkövetők vannak jelen). Ugyanakkor azt is megkérdőjelezhetik, hogy a merev irányelvek megszüntetik-e a bíró azon képességét, hogy a büntetést az ügy árnyalataihoz igazítsa – a következetesség és az egyéni igazságosság közötti feszültséghez. Egy másik mérlegelési terület a bizonyítékok elfogadhatósága (bár olyan törvények szabályozzák, mint az YJCEA 1999, a bírák továbbra is mérlegelési jogkörrel rendelkeznek ezeken a szabályokon belül). Pegg és Davies valószínűleg megvizsgálja, hogy egyes bírák hogyan értelmezték a "nemi erőszak pajzs" törvény alóli kivételeket. Például az YJCEA 41. szakasza megenged némi korábbi szexuális előzményt, ha a kizárás igazságtalan lenne; Voltak olyan esetek, amikor a bírák olyan bizonyítékokat engedélyeztek, amelyeket az érdekképviseleti csoportok szükségtelennek és traumatikusnak tartottak az áldozat számára. A szerzők kritizálnák az ilyen döntéseket,

mivel aláássák a reformok szellemét, és szigorúbb áldozatérzékeny megközelítést szorgalmaznak. Megemlíthetik a Fellebbviteli Bíróság ellentmondásos döntését a Ched Evans-ügyben (2016, nem sokkal a könyv megjelenése után), ahol a bíróság megengedte a panaszos másokkal való szexuális viselkedésének bizonyítékát nagyon konkrét tények alapján – ezt az ítéletet sokan kritizálták, mint a nemi erőszak elleni védelem visszaesését. Bár nem tudták volna részletesen elemezni ezt az ügyet (időzítési kérdés), valószínűleg felhívták a figyelmet arra az általános problémára, hogy a bíróságok néha túlságosan hajlandóak elfogadni a káros bizonyítékokat, megjegyezve, hogy kulturális változásra van szükség az igazságszolgáltatásban. Pegg és Davies azzal is foglalkozik, hogy a bírák hogyan használják mérlegelési jogkörüket az esküdtszékek irányításában. Történelmileg a bírák figyelmeztető utasításokat adtak az esküdtszékeknek (mint például a régi követelmény, hogy a szexuális ügyekben meg nem erősített tanúvallomások alapján figyelmeztetést kell küldeni, amelyet az 1990-es évek közepére eltöröltek). A szerzők üdvözölnék e diszkriminatív gyakorlatok megszüntetését (egy újabb feminista győzelem), és helyeslően jegyeznék meg, hogy a modern bírói kollégium utasításai a mítoszok eloszlatását célozzák (például azt mondják az esküdteknek, hogy nincs "tipikus" viselkedés a nemi erőszak áldozatának). Az ítélkezési gyakorlat értelmezése során néha kritizálják a bírói érvelést – például ha a bíróság a beleegyezés túlságosan szűk vagy túl tág nézetét vette figyelembe a védelemről. Az egyik ilyen kritika a megtévesztés és a beleegyezés esetvonalára irányulhat: néhány 21. század eleji eset finom határt húzott arra vonatkozóan, hogy milyen hazugságok érvénytelenítik a beleegyezést (pl. a HIV-státuszról való hazugság nem érvénytelenítette a beleegyezést *az R v B* 2006-ban, amely egyesek szerint nem veszi figyelembe az áldozat választását). Pegg és Davies azzal érvelhet, hogy a törvénynek fejlődnie kell, hogy több olyan helyzetet ismerjen el, ahol a megtévesztés tagadja a valódi beleegyezést, összhangban a szexuális autonómia áldozatközpontúbb értelmezésével. Összességében a bírói mérlegelési jogkörről szóló kommentárjuk sürgeti, hogy a bírák jelentős hatalmukat a szexuális bűncselekmények egyedi dinamikájának értékelésével gyakorolják – *ne* ragaszkodjanak elavult sztereotípiákhoz vagy személyes elfogultságokhoz. Rávilágítanak arra, amikor a bírói hozzáállás elmaradt – például a padról érkező megjegyzések, amelyek úgy tűnik, hogy az áldozatokat hibáztatják (hírhedt példák voltak a hírekben arra, hogy a bírák érzéketlen megjegyzéseket tettek a nemi erőszak áldozatainak öltözékére vagy viselkedésére). Ilyen eseteket használnak a szerzők a szexuális bűncselekményekkel kapcsolatos ügyekben a folyamatos igazságügyi képzés fontosságának szemléltetésére. Valószínűleg megjegyzik, hogy történt előrelépés – sok bíró ma már tisztában van ezekkel a kérdésekkel –, de a következetes érzékenység létfontosságú.

- Szélesebb körű doktrinális és politikai kritikák: A fenti konkrét perspektívákon kívül Pegg és Davies a doktrína kritikai elemzésével foglalkozik: megkérdőjelezi, hogy bizonyos törvények alkalmasak-e a célra. Például megvizsgálják az objektív felelősség szempontjait (például a szex abszolút kriminalizálását 13 év alattiakkal, még akkor is, ha a felek hasonló korúak – nyilvánvalóan felnőtteknek szólnak, de technikailag alkalmazhatók a gyermekekre is). Megvizsgálják, hogy a fiatalok "szexuális bűnözőknek" bélyegzése ilyen forgatókönyvekben igazságos-e. Figyelembe veszik a politika hatékonyságát: pl. a szexuális bűnözők nyilvántartása valóban megakadályozza-e a visszaesést, vagy csak hamis biztonságérzetet kelt? Hatékony-e a szélsőséges pornográfia kriminalizálása, vagy sérti a személyes szabadságot egyértelmű haszon nélkül? E kérdések felvetése során beépítik a kriminológia és a szociológia nézőpontjait – például az erkölcsi pánikelméletet (egyes szexuális bűncselekményekre vonatkozó irányelvek inkább a média által táplált pánikra adott reakcióknak, mint

bizonyítékokon alapuló intézkedéseknek tekinthetők). A kritikai hangnem kiegyensúlyozott; Pegg és Davies elismerik a *törvények* mögött rejlő szándékokat (általában a védelem és az elrettentés), de tudományos szkepticizmust alkalmaznak azzal kapcsolatban, hogy ezek a célok teljesülnek-e, vagy vannak-e nem kívánt következmények.

Összefoglalva, a könyv kritikai perspektívái – feminista, áldozatközpontú és a bírói szerepek vizsgálata – gazdagítják az olvasó megértését azáltal, hogy rávilágítanak arra, hogy a szexuális bűncselekmények joga nem csak egy technikai terület, hanem egy mélyen *vitatott terület* , ahol a társadalommal kapcsolatos értékek és ítéletek nagy szerepet játszanak. Pegg és Davies arra ösztönzi az olvasókat (különösen a diákokat, a fő közönségüket), hogy kritikusan gondolkodjanak el azon, hogy a törvény jelenlegi formájában igazságot szolgáltat-e, és hogyan lehetne javítani. Saját kommentárjaik, bár mérsékletesek, gyakran azt sugallják, hogy van még mit javítani, akár a feminista meglátások felkarolásával, akár az áldozatok támogatásának megerősítésével, akár annak biztosításával, hogy a bírák a törvényt a méltányosság és az empátia kortárs értékeivel összhangban alkalmazzák.

Figyelemre méltó fogadtatás és válaszok

2016-os megjelenése óta a *Sexual Crimes: Law and Context* értékes forrásként ismerik el a jogi akadémia és a gyakorlat területén. Nevezetesen, John Sprack kritikája a *The Law Teacher* (2018) folyóiratban nagy dicséretet adott a könyvért. Sprack – jogi szerző és egykori ügyvéd – dicsérte Pegget és Davies-t, amiért hozzáférhető, mégis alapos áttekintést nyújtottak egy nehéz témáról. Kiemelte, hogy a könyv "csodálatosan kitölti az irodalom számos nagy lyukát", jelezve, hogy ezt a szöveget megelőzően kevés olyan mű volt, amely ilyen mélyen foglalkozott mind a fekete betűs törvényekkel, mind a szexuális bűncselekmények kontextuális társadalmi-jogi kérdéseivel. Sprack áttekintése kiemelte a könyv hasznosságát különösen a pedagógusok és a diákok számára, és a *Szexuális bűncselekmények: Törvény és kontextus című könyvet ideális választásnak nevezte a tanításhoz* , mert nemcsak világosan elmagyarázza a törvényt, hanem kritikai gondolkodást is késztet a mögöttes kérdésekről (sok oktató értékeli ezt a kombinációt az osztálybeszélgetés és a mélyebb megértés ösztönzése érdekében). Megjegyezte azt is, hogy a könyv akkoriban aktuális, mivel a közelmúltbeli fejleményekről szól (például a 2015-ig tartó új bűncselekményekről és vitákról), ami lehetővé tette mindenki számára, aki ezen a területen tanul vagy praktizál.

A könyv tudományos idézetei azt sugallják, hogy a szexuális bűncselekményekkel kapcsolatos tudományos munkák érveinek alátámasztására használták. Például a könyvet idézik a "bosszúpornográfiáról" és az online szexuális bűncselekményekről szóló vitákban a későbbi cikkekben, tükrözve, hogy Pegg és Davies olyan felmerülő kérdésekkel foglalkozott, amelyeket a terület más szereplői figyelemre méltónak találtak. A szexuális bűncselekmények beleegyezésének és megtévesztésének elemzéseiben is hivatkoznak rá (a tudósok az angol jog álláspontjának magyarázatát veszik át). A könyv holisztikus megközelítése – amely a történelmi kontextustól a nemzetközi perspektívákig mindent lefed – azt jelenti, hogy a különböző fejezetek hasznosak voltak a különböző kutatók számára (pl. valaki, aki a gyermekek szexuális kizsákmányolásáról szóló törvényről ír, idézheti a könyv 13. szakasz kérdésének kezelését, vagy a statisztikákat és a kontextust a bántalmazásról szóló növekvő jelentésekről).

Gyakorló szempontból a könyvet jogi hírlevelekben és a törvényreformban részt vevők is feljegyezték. A 2003. évi szexuális bűncselekményekről szóló törvény gyakorlati működésével és a kihívások betekintésével kapcsolatos kritikus betekintése értékes visszajelzést nyújt a

politikai döntéshozók számára. Például egy gyakorló vagy bíró, aki cikket ír a szexuális bűnelkövetők elítéléséről, hivatkozhat Pegg és Davies kommentárjára a büntetési irányelvekről, vagy bizonyos problémás területek kiemelésére (például a fiatalok szextinges ügyeinek kezelésére). A könyv tárgyalása a gyermekvédelmi retorikában a "sebezhetőségről" a "kizsákmányolásra" való elmozdulásról visszhangzik az áldozatok képviseletére összpontosító szakemberek körében, mivel összhangban van a modern védelmi filozófiával.

Ezenkívül a szöveg bekerült a büntetőjogi és kriminológiai kurzusok olvasmánylistáiba. Az egyetemi tantervek (például a Nottingham Trent Egyetemen, ahol Samantha Pegg tanít, és másutt) a *Szexuális bűncselekmények: Jog és kontextus című könyvet* alapvető vagy ajánlott olvasmányként sorolják fel a szexuális bűncselekményekkel, a szexuális ügyekben szerzett bizonyítékokkal, illetve a nemmel és a bűnözéssel foglalkozó modulokhoz. A hallgatói visszajelzések, bár hivatalosan nem jelentek meg, gyakran azt jelzik, hogy a könyvet értékelik világos szerkezete miatt – minden fejezet összetett témát desztillál –, valamint kritikai éle miatt, amely segít az esszék és disszertációk megírásában. A kritikák komoly kritikájának hiánya arra utal, hogy a könyv nagyrészt sikeres volt céljaiban; Hiányt töltötte be azzal, hogy egy helyen összegyűjtötte a szexuális bűncselekményekkel kapcsolatos jogi szabályokat, kulcsfontosságú eseteket és tudományos vitákat, amelyek korábban több forrás tanulmányozását igényelhették volna.

Összefoglalva, a *Szexuális bűncselekmények: Jog és kontextus* átfogó és éleslátó szövegként jól fogadták. Az olyan bírálók, mint Sprack, hangsúlyozták értékét mind a tudományos életben, mind a gyakorlatban, megjegyezve, hogy szilárd doktrinális megértéssel és a tágabb kontextus értékelésével ruházza fel az olvasókat. Hatása abban mutatkozik meg, hogy hogyan használják a folyamatban lévő viták tájékoztatására – a törvényreform-tanácskozásoktól az akadémiai diskurzusig – arról, hogy a társadalomnak és a jogrendszernek hogyan kell továbbra is kezelnie a szexuális bűncselekményeket. A pozitív válaszok aláhúzzák, hogy Peggnek és Daviesnek sikerült részletes jelentést készítenie erről a jogterületről, amely informatív, elgondolkodtató és rendkívül releváns a büntető igazságszolgáltatás aktuális kérdései szempontjából.

Források:

- Pegg, S. és Davies, A. (2016). *Szexuális bűncselekmények: jog és kontextus*. Routledge – [A témák és a cél áttekintése]; [1. fejezet részlet a jogról/erkölcsről és a média befolyásáról]; [Feminista kritika az 1. fejezetben]; [A magánéletben lévő szexuális magatartásba való állami beavatkozás megvitatása]; [Wolfenden/Devlin vita részlet]; [Kivonat haszonelvű/ártalmas elvből].
- Childc Sexual Crimes Coursework (2017) – [Pegg & Davies-t idéző hallgatói esszé a sebezhetőségről és a kizsákmányolásról és az S.13 SOA 2003-ról].
- *A jogtanár,* 52(1) (2018) – [John Sprack kritikája a szexuális bűncselekmények dicséréséről*: törvény és kontextus*].
- Google Könyvek Szexuális bűncselekmények előnézete *: Jog és kontextus* – [Fejezetcímeket és oldalszámozást megerősítő tartalomjegyzék]; [Bevezető részlet a szexuális bűncselekményekről szóló törvény összetettségéről].
- Studocu esszé "A szexuális bűnözők fenyegetése..." (2017) – [Statisztikák és hivatkozások a Pegg & Davies-re a gyermekek szexuális bűncselekményeiről és a médiáról]

Eleanor Laws QC és HHJ Patricia Lees, "A szexuális bűncselekmények referenciaembere: A gyakorló útmutató a vádemeléshez és az ítélethozatalhoz"

Az útmutató áttekintése és célja

A Sexual Crimes Referencer: A Practitioner's Guide to Indictments and Sentencing egy speciális jogi referenciakönyv, amelynek célja, hogy segítse a büntetőjogi szakembereket és a bírákat a szexuális bűncselekmények törvényének összetett táján való eligazodásban. Az Eleanor Laws QC és Patricia Lees tiszteletbeli bíró (HHJ) társszerzője a könyv elsődleges célja, hogy egy kényelmes kötetben biztosítsa a szexuális bűncselekmények helyes vádemeléséhez és elítéléséhez szükséges összes technikai információt. "*Mindenre kiterjedő és felbecsülhetetlen értékű útmutatóként" tervezték a* bírósági és ügyelőkészítéshez. A célközönség egyértelműen a büntető igazságszolgáltatás szakemberei – beleértve az ügyészeket, a védőügyvédeket és a bírákat –, különösen azok, akik nemi erőszakkal és szexuális bűncselekményekkel (RASSO) foglalkoznak. A jelenlegi és a történelmi jog összeállításával a Referenciar hiányt pótol a gyakorlatban: megkíméli a gyakorlókat attól, hogy régi törvényeket vagy kifogyott tankönyveket kelljen átnézniük a történelmi visszaélési ügyek kezelésekor. Röviden, a könyv célja, hogy egyablakos hivatkozásként szolgáljon, amely biztosítja a vádak és az ítéletek pontosságát, és kifejezetten azoknak a szakembereknek szól, akiknek gyors, megbízható válaszokra van szükségük a szexuális bűncselekményekkel kapcsolatos vádakban.

A könyv felépítése és elrendezése

Szerkezet: A Referencia 17 fejezetre tagolódik (a legutóbbi 3. kiadásban), amelyek mindegyike a szexuális bűncselekmények kategóriájával vagy a kapcsolódó eljárási témákkal foglalkozik. A fejezetek logikus sorrendben vannak elrendezve a vádirat általános elveitől a konkrét bűncselekménytípusokon keresztül, végül a tágabb büntetési és eljárási kérdésekig. A fő fejezetek a következők:

- 1. fejezet: Vádiratok – Általános iránymutatás a szexuális bűncselekmények vádiratainak (vádiratok) elkészítéséhez.
- 2–11. fejezet: Bűncselekmény-specifikus fejezetek – Minden fejezet a bűncselekmények egy csoportját fedi le:
    - *Nemi erőszak* (2. fejezet)
    - *Szexuális zaklatások* (3. fejezet) – pl. szexuális zaklatás, behatolás általi támadás
    - *Gyermekeket érintő bűncselekmények* (4. fejezet) – pl. gyermekkel folytatott szexuális tevékenység, gyermekcsábítás
    - *Buggery és szeméremsértés* (5. fejezet) – a buggery történelmi bűncselekményei és a kapcsolódó szeméremsértési törvények

    - *Családi bűncselekmények* (6. fejezet) – vérfertőzés és egyéb családon belüli szexuális bűncselekmények
    - *Értelmi zavarokkal kapcsolatos bűncselekmények* (7. fejezet) – értelmi fogyatékossággal élő személyek elleni szexuális bűncselekmények
    - *Prostitúció és emberkereskedelem* (8. fejezet) – kereskedelmi célú szexuális kizsákmányolással és emberkereskedelemmel kapcsolatos bűncselekmények
    - *Szeméremsértő képek és obszcén kiadványok* (9. fejezet) – gyermekpornográfia és obszcén anyaggal kapcsolatos bűncselekmények
    - *A köztisztesség elleni bűncselekmények* (10. fejezet) – pl. a köztisztesség megsértése.
    - *Előkészítő bűncselekmények* (11. fejezet) – szexuális bűncselekményeket előkészítő bűncselekmények (például kábítószer szándékos beadása vagy szexuális bűncselekmény elkövetésének szándékával történő birtokháborítás).
- 12. fejezet: Büntetés – Külön fejezet a szexuális bűncselekmények büntetésének kiszabási elveiről és kereteiről.

A fő fejezetek után a könyv egy sor függeléket tartalmaz (a 3. kiadásban címkézve), amelyek a legfontosabb kiegészítő kérdéseket és referenciaanyagokat fedik le:

- 1. függelék: Különleges intézkedések – felvázolja a kiszolgáltatott tanúk segítésére irányuló intézkedéseket (pl. képernyők, videokapcsolat) a szexuális bűncselekmények tárgyalásában.
- 2. függelék: Értesítési követelmények – részletezi a szexuális bűnelkövetők nyilvántartásának követelményeit és azok időbeli módosítását.
- 3. függelék: Nyilvánosság – a szexuális bűncselekmények esetében alkalmazandó bejelentési korlátozásokat és névtelenségi szabályokat foglalja magában.
- 4. függelék: Meghatározott szexuális bűncselekmények – a 2003. évi büntető igazságszolgáltatási törvény szerint "meghatározottnak" minősített bűncselekmények listáját tartalmazza (a veszélyes elkövetők büntetésére vonatkozó rendelkezések szempontjából).
- 5. függelék: Szexuális bűncselekmények megelőzésére vonatkozó rendeletek (SOPO-k) – ismerteti a mai szexuális bántalmazás megelőzéséről szóló rendeletek elődjét és az e területen bekövetkezett legújabb fejleményeket.
- 6. függelék: A szexuális bűncselekményekről szóló 2003. évi törvény – CPS jogi útmutató – megismétli vagy összefoglalja a Koronaügyészség 2003. évi törvényre vonatkozó jogi iránymutatását.
- 7. függelék: A joghatóságon kívül elkövetett szexuális bűncselekmények – a szexuális bűncselekmények területen kívüli joghatóságával foglalkozik (amikor az Egyesült Királyság állampolgárai vagy lakosai külföldön követnek el bűncselekményeket).
- 8. függelék: Büntetés-végrehajtási iránymutatások (végleges) – tartalmazza a büntetés-végrehajtási iránymutatások tanácsának a szexuális bűncselekményekre vonatkozó végleges iránymutatásainak (nevezetesen a 2007-es és/vagy 2014-es iránymutatásoknak) teljes szövegét.
- 9. függelék: Gyakorlati utasítások (kivonatok) – a szexuális bűncselekmények tárgyalására vonatkozó büntetőjogi gyakorlati utasítások legfontosabb részletei.

Elrendezés és jellemzők: Az egyes szabálysértésspecifikus fejezeteken belül a tartalom rendkívül praktikus és hivatkozásbarát legyen. Minden fejezet "meghatározza a bűncselekményt (megadva annak történelmi és jelenlegi leírását), valamint mindazt, ami a

vádiratok és a büntetés szempontjából kapcsolódik", beleértve az időben alkalmazandó jogot is. Az elrendezés általában a következőket tartalmazza:

- Bűncselekmények meghatározása és fejlődése: A bűncselekmény jelenlegi törvény szerinti meghatározásának egyértelmű megállapítása, a történelmi definíciók mellett, ha a bűncselekmény megváltozott (például a szexuális zaklatásról szóló fejezet elmagyarázza, hogy az 1956. évi szexuális bűncselekményekről szóló törvény szerinti "szeméremsértés" bűncselekményét a szexuális bűncselekményekről szóló 2003. évi törvény értelmében a "szexuális zaklatás (érintés)" váltotta fel). Ezt a történelmi-jelenlegi megközelítést segítik a szövegben szereplő idővonalak, amelyek felvázolják a jogszabályi változásokat és az egyes bűncselekmények kulcsfontosságú dátumait. Ezek az idővonalak segítenek a gyakorló szakembereknek gyorsan azonosítani, hogy melyik törvény vonatkozik a magatartásra egy adott időszakban.
- Vádemelési útmutató: A könyv minden egyes súlyos bűncselekményhez tartalmaz vádemelési mintát. Ezek a vádpontok mintamegfogalmazásai, amelyek szemléltetik, hogyan kell helyesen megfogalmazni a vádiratot. Például a hivatkozó megadhat egy modellt a nemi erőszak vádjára (a szexuális bűncselekményekről szóló 2003. évi törvény 1. szakasza alapján), valamint egy történelmi nemi erőszak vádjának mintáját (pl. az 1956. évi szexuális bűncselekményekről szóló törvény alapján a 2004 előtti cselekmények esetében), mindegyik a megfelelő terminológiával és törvényi hivatkozással. Ez a funkció a gyakorlatban felbecsülhetetlen értékű, mivel a díjszabási terminológia jelentősen eltérhet a régebbi és az újabb jogszabályok között. A mintamegfogalmazás beillesztése biztosítja, hogy a vádiratok technikailag megalapozottak legyenek – ez különösen kritikus pont a szexuális bűncselekmények esetében, ahol a vádirat hibái (például a rossz törvény idézése vagy a bűncselekmény téves leírása) jogi kihívásokhoz vezethetnek.
- Büntetési rendelkezések: A könyv minden egyes bűncselekmény esetében részletezi a büntetési keretet. Ez magában foglalja a maximális büntetést és a minimumokat vagy kötelező követelményeket, valamint azt, hogy ezek hogyan változhattak az évek során. Fontos, hogy a hivatkozó összefoglalja a történelmi bűncselekmények büntetésével kapcsolatos információkat – például ha egy 1980-ban elkövetett bűncselekmény a modern változattól eltérő maximális büntetést von maga után, a könyv kiemeli ezt. Megjegyzi a létező időbeli korlátozásokat is (pl. bizonyos történelmi bűncselekmények, például a 16 év alatti lánnyal való jogellenes közösülés esetében a régi törvény szerint büntetőeljárás indult). Ennek összeállításával a könyv segít az ügyvédeknek elkerülni az olyan buktatókat, mint például a jelenlegi büntetési tartományok alkalmazása a régi bűncselekményekre, meghaladva azt, amit az akkori törvény megengedett.
- Jelenlegi büntetés-végrehajtási irányelvek és ítélkezési gyakorlat: Minden fejezet tartalmazza a büntetés-végrehajtási tanács adott bűncselekményre vonatkozó aktuális irányelveit, valamint a büntetés-kiszabási vagy vádemelési kérdéseket értelmező vezető ítélkezési gyakorlatot. Például a nemi erőszakról szóló fejezet hivatkozik a Büntetés-végrehajtási Tanács nemi erőszakra vonatkozó irányelvére, és idézi a Fellebbviteli Bíróság fontos határozatait a nemi erőszak miatti büntetésről. Az iránymutatások integrálása azt jelenti, hogy a gyakorló szakemberek egy pillantással áttekinthetik a büntetést befolyásoló tényezőket (súlyosbító/enyhítő tényezők, kategóriák stb.) a szóban forgó bűncselekmény esetében. A vonatkozó ítélkezési gyakorlat bevonása hiteles hátteret biztosít – pl. olyan esetek, amelyek precedenst teremtenek a többszörös vádpontok kezelésére, vagy olyan kérdésekben, mint a beleegyezés és a bizonyítási kérdések, ahol a vádemelés szempontjából releváns.

- Hivatkozások és lábjegyzetek: Referenciaszövegként jól jegyzetelt lábjegyzetekkel, amelyek (régi és új) törvényeket, eseteket és más forrásokra való kereszthivatkozásokat tartalmaznak. A "logikus felépítést és praktikus elrendezést" szándékosan úgy tervezték, hogy az olvasók "gyorsan és egyszerűen megtalálják a szükséges információkat". A címsorok, alcímek és táblázatok összetett információk lebontására szolgálnak (például egy táblázat felsorolhatja az adott magatartás időbeli egyenértékű bűncselekményeit, vagy egy táblázatot, amely a maximális büntetések évenkénti növekedését mutatja). Ez teszi a könyvet használhatóvá még a bírósági előkészítés hevében is, ahol az idő a legfontosabb.

Összességében az elrendezés egyensúlyt teremt a rövidség és a teljesség között. A könyv harmadik kiadásában nagyjából 720 oldalas, tükrözve a tartalom szélességét, de szervezett szerkezete révén továbbra is hozzáférhető marad. Az ellenőrző listák, az időrendi táblázatok és a modellűrlapok jelenléte mind hozzájárul ahhoz, hogy az elrendezés rendkívül praktikus legyen a mindennapi használathoz.

Célközönség és felhasználási esetek

A Referencia célközönsége a gyakorló büntetőjogászok és a szexuális bűncselekményekkel kapcsolatos ügyeket kezelő bírák. Kifejezetten azoknak szól, akiknek ilyen esetekben gyors, hiteles útmutatásra van szükségük a technikai jogi kérdésekben. Az ügyészek profitálnak belőle, amikor eldöntik, hogy milyen vádat emeljenek (különösen összetett vagy történelmi visszaélési forgatókönyvek esetén), és a védőügyvédek is használják a vádiratok vizsgálatára vagy az ügyfeleknek a lehetséges büntetés-leleplezéssel kapcsolatos tanácsadásra. A bírák is kulcsfontosságú közönséget jelentenek: a könyvet egy bíró írta, és segít a bíráknak abban, hogy megfelelő büntetés-végrehajtási hatáskörrel rendelkezzenek, és megfelelő eljárást kövessenek (például a bíró ellenőrizheti egy régi bűncselekmény maximális büntetését, és ellenőrizheti, hogy a vádlottra értesítési kötelezettséget kell-e kötni az elítéléskor).

Az útmutató hasznossága bizonyos felhasználási esetekben ragyog a legjobban:

- Történelmi visszaélési esetek: Ezek olyan esetek, amikor az állítólagos bűncselekmények évekkel vagy évtizedekkel ezelőtt történtek. Itt a Referencer felbecsülhetetlen értékű, mert *"meghatározza a helyes vádpontokat és büntetési rendelkezéseket a különböző szexuális bűncselekmények esetében, amelyek 1943-ig nyúlnak vissza"*. Az a gyakorló, aki mondjuk az 1980-as és 2000-es éveket felölelő esettel szembesül, könnyen megtalálhatja, hogy melyik törvény érvényes az adott időpontban. A könyv idővonala és a történelmi bűncselekmények leírása azt jelenti, hogy az ügyvéd azonosíthatja, hogy az 1980-as szexuális zaklatást az 1956-os törvény szerint "szeméremsértésként" vádolták volna, míg 2004 után az egyenértékű magatartás a 2003-as törvény értelmében "szexuális zaklatás", és a könyv mindkettőhöz megadja a szükséges részleteket. Ilyen forrás nélkül az ügyvédeknek ki kellene ásniuk a régi törvényeket, vagy *"a tankönyvek régi kiadásait poros szekrényekben kellene megtalálniuk",* hogy megtalálják a megfelelő vádakat és büntetéseket. A Referencia kiküszöböli ezt a kincsvadászatot azáltal, hogy egy helyen egyesíti a régi és az új törvényeket. Ez a jelenlegi gyakorlat egyértelmű hiányosságát orvosolja: ahogy a szerzők megjegyzik, *"a jogi tankönyvek jelenlegi kiadásai nem tartalmazzák a régi törvényeket"* a történelmi esetekben, de manapság sok vádemelés történelmi vádakat tartalmaz. Ennek a hiánynak a pótlásával a könyv biztosítja, hogy a régi ügyekben pontos vádak és ítéletek felhasználásával igazságot lehessen szolgáltatni.

- Több törvényt érintő összetett vádiratok: Egyes vádemelésekben egyetlen vádirat több jogalkotási rendszer szerinti vádpontokat is tartalmazhat (például egyetlen vádlottat az 1956. évi törvény szerinti szeméremsértéssel vádolnak az egyik vádpontban, a 2003. évi törvény szerinti szexuális zaklatást pedig egy másik vádpontban, a törvénymódosításon túli bűncselekmények miatt). A Referencia bemutatja, hogyan kell helyesen megfogalmazni az egyes számokat. Segít megválaszolni az olyan kérdéseket, mint: *"Melyik bűncselekményt kell és melyik bűncselekményt nem szabad megvádolni?"* határhelyzetekben. Például, ha az áldozat 13 éves volt egy bűncselekmény idején 1995-ben, akkor a vád "14 év alatti lány elleni szeméremsértés" (egy régi konkrét bűncselekmény) vagy az általánosabb szeméremsértés? A könyv tisztázná ezeket az árnyalatokat. Emlékezteti a gyakorlókat az egyes bűncselekmények esetében létező elévülési időkre is – pl. történelmileg rövid elévülés volt a 16 év alatti lánnyal való jogellenes szexuális kapcsolatra (ezt a részletet hivatkozás nélkül könnyű figyelmen kívül hagyni). Az ilyen jellegű útmutatással a referencia biztosítja, hogy a gyakorlók megfelelő vádakat válasszanak, és elkerüljék az eljárási buktatókat (például elévült bűncselekmény vádemelését vagy elavult bűncselekmény nevének használatát).
- Büntetés kiszabása és kiegészítő végzések: A bírák és az ügyvédek a könyvet használják az ítélethozatali szakaszban, hogy megkapják a helyes büntetési tartományt és a szexuális bűncselekményekre vonatkozó végzéseket. A Referencia integrálja a Büntetés-végrehajtási Tanács legújabb irányelveit, ami azt jelenti, hogy az ügyvéd megerősítheti például a 2. kategóriájú nemi erőszak bűncselekményének büntetési tartományát vagy a gyermekkel folytatott szexuális tevékenység bűncselekményének kiindulópontját. Kiterjed az olyan kiegészítő végzésekre is, mint a szexuális bántalmazás megelőzésére vonatkozó végzések (és történelmileg a SOPO-k) és az értesítési (regisztrációs) követelmények, így az ítéletkor semmi sem marad ki. A módosított frissített értesítési követelmények beillesztése azt jelenti, hogy a könyv tükrözi a szexuális bűnelkövetők nyilvántartási szabályainak változásait (például a regisztráció felülvizsgálatának lehetőségét 15 év után, amelyet az elmúlt években adtak hozzá). Még a különleges intézkedésekkel és a nyilvánosság korlátozásával is foglalkozik, amelyek bár eljárási jellegűek, de döntő fontosságúak a szexuális bűncselekmények esetében az áldozatok védelme érdekében – ezek egy könyvben való szerepeltetése lehetővé teszi a gyakorló számára, hogy gyorsan emlékeztesse magát például arra a szabályra, hogy a szexuális bűncselekmény panaszosa automatikusan élethosszig tartó névtelenséggel rendelkezik (a Nyilvánosság függelékében szerepel). A gyakorlati használhatóság itt az, hogy a bíróságon egyetlen forrással lehet konzultálni az ítélet megfogalmazásától a távoltartási végzés feltételeiig. Ez sokkal hatékonyabb, mint a büntetés-végrehajtási kézikönyv, az eljárási útmutató és a különböző törvények közötti váltás.

Összefoglalva, a közönség minden olyan jogi szakember, aki szexuális bűncselekményekkel kapcsolatos ügyekben vesz részt, és a könyvet mind a tárgyalás előkészítésében (vádemelés, törvényre való hivatkozás), mind a bíróságon/meghallgatáson (vádemelés vagy ítélethozatal során) használják. Hordozhatósága (most *puhakötésű* + *digitális csomagolásban* is elérhető) azt jelzi, hogy szükség esetén kéznél van, beleértve a laptopokat vagy táblagépeket is a próbaverziók során.

Hogyan segít a referencia a vádirat megfogalmazásában

Ennek az útmutatónak az egyik kiemelkedő jellemzője, hogy hogyan segíti a gyakorlókat a szexuális bűncselekmények vádiratainak elkészítésében. A vádirat helyes megfogalmazása

létfontosságú: a vádiratban előforduló hibák (például a helytelen bűncselekmény-nómenklatúra vagy a törvényi hivatkozások) kisiklathatják a vádemelést, vagy sérelmet okozhatnak. A Szexuális Bűncselekmények Referencia közvetlenül foglalkozik ezzel, vádemelési mintákat és egyértelmű útmutatást ad a vád kiválasztásához.

- Vádiratok minta: A könyv minden egyes bűncselekményhez tartalmaz egy mintát a "Bűncselekményről szóló nyilatkozat" és a "Részletek" című részekből – lényegében egy sablont a vád megírására. Ez rendkívül hasznos, különösen olyan bűncselekmények esetében, amelyeket nem gyakran vádolnak, vagy ahol a megfogalmazás nem egyértelmű. Például az olyan régebbi bűncselekmények, mint a "férfi elleni szeméremsértés" (az 1956-os törvény értelmében) vagy a "nő által elkövetett vérfertőzés" (az 1908. évi vérfertőzési törvény szerint, amelyet az újabb törvény váltott fel) nagyon sajátos megfogalmazásúak. A vádiratminták biztosítják, hogy a gyakorlók helyesen fogalmazzanak meg, beleértve az olyan részleteket, mint az áldozat életkora, ha ez releváns a vád szempontjából, vagy a helyes törvényi idézet beillesztése. Még az olyan gyakori bűncselekmények esetében is, mint a nemi erőszak, a vádiratminta megerősítené a szükséges elemeket (pl. a törvény megnevezése – a 2003. évi szexuális bűncselekményekről szóló törvény – és a részletek megfogalmazása a beleegyezés nélküli behatolás állítására). Ez időt takarít meg, és elkerüli annak kockázatát, hogy a vádiratot technikai hibák miatt megsemmisítsék.
- A megfelelő díj kiválasztása: Az útmutató segít az ügyvédeknek kiválasztani a tényeknek és az időszaknak megfelelő vádakat. A szexuális bűncselekményekre vonatkozó törvény fejlődött – a bűncselekményeket az idők során néha különböző címkék alá sorolták. Például a gyermekkel folytatott szexuális tevékenységet (2003 után) a körülményektől függően történelmileg szeméremsértésnek vagy jogellenes közösülésnek minősítették (2003 előtti törvény). A Referencia lefekteti ezeket az egyenértékűségeket és azok határait. Ha egy incidens egy törvénymódosításon átível (mondjuk 2003 vége körül történt, amikor az új törvény hatályba lépett), a könyv útmutatást ad arról, hogy a régi és az új törvény szerint két külön bűncselekményként kell-e vádat emelni, vagy egy rendszer alatt egy vádpontban is felölelhető-e. Azáltal*, hogy minden egyes bűncselekményre vonatkozóan "egy helyen összeállítja az összes szükséges technikai információt",* a referencia biztosítja, hogy a vádirat átfogó és megfelelően strukturált legyen. Még olyan forgatókönyvekkel is foglalkozik, mint a többszörös bűncselekmény: pl. ha a vádlott állítólag évek óta ismételten bántalmazott egy gyermeket, a gyakorló használhat mintaszámlálást vagy többszörös vádpontokat – a könyv vádemelési útmutatója (1. fejezet) valószínűleg tárgyalja ezt a stratégiát és annak megfelelő megfogalmazást (például hogyan lehet a számlálást úgy keretezni, hogy tükrözze az ismétlődő viselkedést anélkül, hogy túl sok vádponttal túlterhelné az esküdtszéket).
- A törvényi árnyalatok lefedettsége: Egyes bűncselekményeknek összetett törvényi összetevői vannak – a referencia vádemelési útmutatója ezt figyelembe veszi. Például a gyermekkel szexuális zaklatást követő találkozás bűncselekménye (a szexuális bűncselekményekről szóló 2003. évi törvény szerinti bűncselekmény) megköveteli, hogy a vádirat cselekmények sorozatát (kommunikáció, találkozás stb.) állítsa – a vádirat minta megmutatja ennek megfelelő módját. Egy másik példa: a 13 év alatti gyermek elleni nemi erőszak bűncselekménye (amely a felnőtt elleni nemi erőszaktól elkülönülő bűncselekmény) a gyermek életkorát kell feltüntetni az adatokban, és hivatkozni kell a törvény konkrét szakaszára; A referencia modellje megragadná ezt a megkülönböztetést, megakadályozva, hogy a gyakorló tévesen vádat emeljen az általános nemi erőszak bűncselekményével, amikor a 13 év alatti konkrét

bűncselekményre van szükség. Ez a részletesség segít elkerülni azokat a díjszabási hibákat, amelyek egyébként a vádirat hibájához vagy fellebbezési problémához vezethetnek.

- Történelmi bűncselekmények vádjai: A könyv különösen nagy kihívást jelentő területe az elmúlt évtizedek bűncselekményeinek vádemelése. Nem ritka, hogy ma egy vádlottat vádolnak meg az 1960-as vagy 1970-es években elkövetett cselekményekért. Ilyen esetekben nemcsak a bűncselekmények definíciói különböznek, hanem néha a bűncselekmények neve és elemei is. A Referenciar a bűncselekmények *történelmi leírásával* lehetővé teszi a gyakorlók számára, hogy olyan vádakat fogalmazzanak meg, amelyek tükrözik a bűncselekmény idején érvényes törvényt. Például egy 1985-ös beleegyezés nélküli buggingra vonatkozó állítás az 1956-os törvény értelmében egyszerűen "buggying" lett volna (ha férfi áldozatot érintett), vagy akár szodómiakísérletként is vádolható volna a régebbi terminológia szerint; Az 1990-es évekre és minden bizonnyal 2004 után az egyenértékű magatartást "nemi erőszaknak" (ha pénisz behatolásának) vagy szexuális bűncselekménynek vádolják az újabb törvény szerint. A könyv rendezi ezeket a különbségeket. Megakadályozza azt a hibát, hogy egy modern bűncselekményt olyan magatartásért vádolnak, amely jogilag történelmi vádat igényel, ezáltal biztosítva a vádirat érvényességét.

A Referencia lényegében egyszerre szolgál ellenőrző listaként és szövegezési kézikönyvként a szexuális bűncselekmények vádemeléséhez. Biztosítja a *pontosságot* (helyes vád, helyes megfogalmazás) és a *megfelelőséget* (a bűncselekmény helyes megválasztása az időzítés és a tények figyelembevételével). Az azt követő gyakorlók biztosak lehetnek abban, hogy vádirataik megfelelően vannak megfogalmazva, ami viszont gördülékenyebb tárgyaláshoz vezet – kevesebb jogi érv a hibás csatlakozásról vagy a hibás vádemelésekről –, és végső soron az igazságszolgáltatás a bizonyítékokra összpontosít, nem pedig a technikai botlásokra.

Útmutató a büntetés kiszabásához és a hatályos jog integrációjához

A könyv második fő funkciója, hogy a gyakorló szakembereket a szexuális bűncselekmények elítélésében irányítsa, és kiválóan integrálja a jelenlegi jogot (jogszabályokat és irányelveket) ebbe a folyamatba. A szexuális bűncselekmények büntetésének kiszabása különösen bonyolult lehet olyan tényezők miatt, mint a fejlődő iránymutatások, a maximális büntetések változása és a súlyos járulékos következmények (pl. regisztráció, megelőző végzések). A Sexual Crimes Referencer közvetlenül foglalkozik ezekkel a bonyolultságokkal:

- Átfogó büntetési rendelkezések: A könyv minden egyes bűncselekmény esetében meghatározza a törvényes büntetési tartományt *a bűncselekmény időpontjában és a jelenlegi állapotában*. Ez kritikus fontosságú a történelmi ügyekben – egy 30 évvel ezelőtti bűncselekményért most elítélt vádlottat nem lehet szigorúbban elítélni, mint amennyit a bűncselekmény idején megengedettek voltak (a visszamenőleges büntetés tilalma miatt). A Referencia biztosítja, hogy a gyakorló vagy a bíró tisztában legyen a történelmi bűncselekmény helyes maximális büntetésével. Például a régi törvény szerint a szeméremsértés legfeljebb 10 év börtönbüntetést vont maga után (és alacsonyabb, ha az áldozat bizonyos korszakokban férfi volt), míg a modern megfelelője (szexuális zaklatás) más szerkezetű. A könyv megjelölné az ilyen különbségeket. Azt is megjegyzi, hogy ha kötelező büntetések vonatkoznak (például egyes gyermekek elleni bűncselekmények esetében az elmúlt évtizedekben kötelező minimumokat vezettek be,

vagy ha az elkövető visszaeső elkövető, bizonyos veszélyes elkövetőkre vonatkozó rendelkezések léphetnek életbe). A legutóbbi kiadás frissítéseket tartalmaz a "közelmúltbeli büntetés-végrehajtási határozatokról és eljárási változásokról, beleértve a veszélyes elkövetőket is", jelezve, hogy a meghosszabbított büntetések és más hatályos közvédelmi büntetések rendszerére vonatkozik.

- Büntetés-végrehajtási irányelvek integrációja: Minden vonatkozó fejezet hivatkozik a Büntetés-végrehajtási Tanács szexuális bűncselekményekre vonatkozó irányelveire. A Büntetés-végrehajtási Tanács jelenlegi iránymutatása (2014-től hatályos, frissítésekkel) a legtöbb szexuális bűncselekményt lefedi, részletes táblázatokkal. A könyv nemcsak ezekre hivatkozik, hanem a végleges irányelvek szövegét is tartalmazza egy függelékben a könnyebb keresés érdekében. A gyakorlatban ez azt jelenti, hogy az ítélethozatali tárgyalásra készülő ügyvéd bízhat abban, hogy a Referencia gyorsan felidézi mondjuk az 1. kategóriájú nemi erőszak irányelvtartományát (ahol a tényezők a legmagasabb kár és bűnösség kategóriába sorolják), vagy a gyermekekről készült szeméremsértő fényképekre vonatkozó külön irányelvet (amelynek megvannak a maga A, B kategóriái, C képekhez stb.). Az irányelvek kéznél tartásával a könyv segít a gyakorlóknak abban, hogy ítélethozatali beadványaik vagy döntéseik összhangban legyenek a jelenlegi gyakorlattal. Hatékonyan *integrálja a jogszabályi maximumokat az irányadó ajánlásokkal*, így a felhasználó látja a törvényes korlátokat és a tipikus büntetési tartományt is. Ez az integráció zökkenőmentes – a bűncselekményről szóló fejezet megemlíti például: *"Legfeljebb X év (életfogytig stb.) tartva, a Büntetés-végrehajtási Tanács jelenlegi iránymutatása kategóriától függően Y-től Z-ig terjedő tartományt biztosít a bűncselekményre"*. Rávilágíthat arra is, hogy az irányelveket nem lehet szigorúan alkalmazni a régebbi maximális büntetések miatt, figyelmeztetve a bírákat, hogy ennek megfelelően módosítsanak.
- Ítélkezési gyakorlat és büntetés-végrehajtási elvek: A szexuális bűncselekmények büntetése gyakran konkrét kérdéseket vet fel (például hogyan kell figyelembe venni az áldozat hatását, hogyan kell felépíteni az egymást követő büntetéseket több áldozat esetében stb.). A Reference tartalmazza az ezekre a pontokra vonatkozó ítélkezési gyakorlatot. Például idézheti az *R kontra Billam* ügyet (egy fontos régi ügy a nemi erőszak elítéléséről) vagy a Fellebbviteli Bíróság újabb ítéleteit, amelyek meghatározzák a történelmi esetek büntetési kereteit (pl. olyan esetek, amelyek szerint a jelenlegi irányelveket még a történelmi bűncselekmények esetében is alkalmazni kell, de a régi maximumra korlátozva). Ezekkel a hivatkozásokkal a könyv biztosítja, hogy a felhasználók ne csak a nyers számokkal rendelkezzenek, hanem a bírói értelmezéssel és a helyes alkalmazásukhoz szükséges elvekkel is. A szexuális bűncselekmények terén a kulcsfontosságú ítélethozatali ítélkezési gyakorlat mini-kivonatává válik.
- Kiegészítő büntetés-végrehajtási végzések: A könyv az ítélethozatalról szóló tudósítása nem korlátozódik a börtönbüntetésre. A szexuális bűncselekmények gyakran tartalmaznak kiegészítő végzéseket az ítélethozatalkor: pl. a szexuális bántalmazás megelőzésére vonatkozó végzések (SHPO), amelyek korlátozzák az elkövető tevékenységét a szabadlábra helyezés után, kártérítési végzések, a gyermekekkel való munkavégzés korlátozása, és természetesen a szexuális bűnelkövetők értesítési követelményei (gyakran "nyilvántartásba vételnek" nevezik). A Referencia függelékeket szentel ezeknek a témáknak – például az értesítési követelményekről szóló 2. függelék részletesen ismerteti, hogy kinek és mennyi időre kell regisztrálnia (ami az ítélettől és a bűncselekménytől függ), az SHPO-król szóló 5. függelék pedig felvázolja, hogy mikor lehet SHPO-t készíteni, milyen feltételeket lehet belefoglalni, és a legújabb jogalkotási módosításokat (például az antiszociális magatartás, 2014. évi bűnügyi és rendészeti törvény, amely a SOPO-kat SHPO-kra nevezte át). Ez nagyon praktikus. Az

ügyész gyorsan ellenőrizheti a könyvet, hogy megbizonyosodjon arról, hogy az ítélethozatalkor minden szükséges végzést kér, a védőügyvéd pedig konzultálhat vele, hogy tanácsot adjon az ügyfélnek a bűnösség beismerésének teljes következményeiről (pl. *"ha bevallja ezt a bűncselekményt, akkor élethosszig nyilvántartásban lesz, és valószínűleg megelőző végzés hatálya alá tartozik; itt vannak azok a feltételek, amelyekről vitatkozhatunk"*). Hasonlóképpen, a bírák ellenőrző listaként használják, hogy egyetlen szükséges intézkedést se hagyjanak figyelmen kívül (például egyes szabálysértések automatikus eltiltást vonnak maguk után a gyermekekkel való munkavégzéstől, vagy kiterjesztett engedélyt igényelnek, ha veszélyesnek ítélik – a könyv ezeket megjegyzi).

- Naprakész jogszabályok: A Referencia ügyel arra, hogy naprakész maradjon a jogszabályokkal. A 3. kiadást (2022) frissítették, hogy olyan változtatásokat tartalmazzon, mint a szoknyázásról szóló új törvény (2019-ben szexuális bűncselekményként került hozzáadásra), a kukkolással kapcsolatos bűncselekményekkel kapcsolatos változások és az új emberkereskedelemre vonatkozó törvények stb. Ez tükrözi a 2020. évi büntetés-végrehajtási kódex hatását is, amely átszervezte a büntetés-végrehajtási törvényt Angliában és Walesben (a szerzők valószínűleg frissítették a 2020. évi büntetés-végrehajtási törvényben szereplő törvényi rendelkezésekre való hivatkozásokat). Az ilyen frissítések integrálásával a könyv összhangban marad a mai joggal. Nevezetesen, a 3. kiadás megjegyzi a veszélyes elkövetőkre vonatkozó új fejleményeket, valószínűleg hivatkozva a visszaeső elkövetők meghosszabbított határozott büntetésére és életfogytiglani börtönbüntetésére vonatkozó legújabb szabályokra a 2012. évi törvény és az elkövetők büntetése és az azt követő módosítások alapján. Ez azt jelenti, hogy a Referenciat használó szakemberek kevésbé valószínű, hogy elavult információk alapján cselekszenek.

Összefoglalva, a Referenciar segíti az ítélethozatalt azáltal, hogy a szexuális bűncselekményekhez igazított büntetés-kiszabási kézikönyvként működik, amely egy törvénykönyvvel és az ügykivonattal van összevonva. Biztosítja, hogy a vádalkutól a végső ítélethozatali tárgyalásig mindenki tisztában legyen a hatályos törvényekkel és irányelvekkel, ami tisztességes és jogilag megalapozott ítélethozatalhoz vezet. Ez biztosíték az olyan hibák ellen, mint a törvényes maximális büntetés kiszabása vagy a kötelező végzés kiszabásának elmulasztása – lényegében hiteles ellenőrző listát biztosít a bírák és ügyvédek elítéléséhez ezen a területen.

A jogi kihívások és a gyakorlatban mutatkozó hiányosságok kezelése

Amikor Laws és Lees elkészítette ezt az útmutatót, számos konkrét jogi kihívással és hiányossággal foglalkoztak, amelyekkel a gyakorló szakemberek találkoztak. A Referenciar sikere és fogadtatása annak tulajdonítható, hogy mennyire közvetlenül kezeli ezeket a fájdalmas pontokat:

- Navigálás a változó jogszabályokban: Angliában és Walesben a szexuális bűncselekményekről szóló törvény az évtizedek során átfogó reformokon és darabonkénti változásokon ment keresztül. A 2003-as szexuális bűncselekményekről szóló törvény átfogó átalakítás volt, de előtte voltak az 1956-os szexuális bűncselekményekről szóló törvények, az 1967-es módosítások (egyes cselekmények dekriminalizálása a beleegyező felnőttek között), 1976 (a házastársi nemi erőszak

elismerése), az 1993-as és 2000-es évek módosításai stb. A gyakorló szakemberek számára az egyik legnagyobb kihívás egyszerűen az volt, hogy tudják, melyik jog melyik időszakra vonatkozik, és mik a különbségek. Ez az útmutató *"minden olyan esetet lefed, amely büntetőeljárás alá vonható"* az "1943-ig visszanyúló" *bűncselekmények bevonásával*, ezáltal feloldva a történelmi joggal kapcsolatos bizonytalanságot. Koherens térképet nyújt a szexuális bűncselekményekről szóló törvényekről az idők során, amit egyetlen jelenlegi tankönyv sem kínált (mivel a legtöbben eltávolítják a hatályon kívül helyezett törvényt az új kiadásokban). Ezzel a könyv megakadályozza az olyan hibákat, mint a rossz törvény idézése vagy a rossz definíció használata a bíróságon. Lényegében "időutazás" az ügyvéd mellett – ha van egy 1970-es ügye, a könyv bemutatja az 1970-es évek törvényét; Ha 2020-tól származik, akkor a jelenlegi törvényt mutatja be – mindezt egy kötetben.

- Régi és új hivatkozások kombinálása: Amint azt a könyv leírása megjegyezte, *"a gyakorlóknak [korábban] régi és új kiadások keverékéhez kellett folyamodniuk"* a történelmi esetek kezeléséhez. Ez egy hiányosság volt: sok fiatalabb ügyvéd még az 1970-es vagy 80-as évek tankönyveihez sem fért hozzá, amelyek mára elavult bűncselekményeket tartalmaztak. A Referencia kifejezetten foglalkozik ezzel a régi hivatkozások összeállításával. Például valószínűleg tartalmazza a most hatályon kívül helyezett bűncselekmények szövegét vagy összefoglalóit (mint például a durva szeméremsértés, amely egykor bűncselekmény volt, vagy az 1956-os törvény bűncselekményeinek sajátosságait), valamint azok modern helyettesítéseit. Ez a "hiánypótló" funkció biztosítja a jogi ismeretek folytonosságát. Egy modern gyakorló hozzáértően kezelhet egy esetet bármely korszakból anélkül, hogy egy teljes könyvtárra lenne szüksége. Az olyan dolgok, mint a 2003-as törvényre vonatkozó teljes CPS jogi útmutató mellékletként való beillesztése szintén áthidalja a gyakorlati hiányosságokat – a CPS útmutatást az ügyészek gyakran használják a következetes döntéshozatalhoz, és ennek beillesztésével a könyv kiterjeszti ezt a betekintést minden olvasóra, biztosítva, hogy a védőügyvédek és a bírák tisztában legyenek az ügyészség megközelítésével és ajánlott gyakorlatával.
- A szexuális bűncselekmények technikai összetettsége: A szexuális bűncselekmények gyakran olyan technikai kérdéseket foglalnak magukban, mint a beleegyezés meghatározása, a cselekvőképesség, a vélelmek (a 2003. évi törvény bizonyító és meggyőző vélelmeket tartalmaz a beleegyezésre vonatkozóan) stb. Bár a Referencer elsősorban nem egy anyagi jogi értekezés (nem célja, hogy tudományos kommentár legyen), nem riad vissza attól, hogy tisztázza ezeket a technikai pontokat, amelyek a vádemeléshez és az ítélethozatalhoz szükségesek. Például a mentálisan zavart bűncselekményekről szóló fejezet felvázolja, hogy mit jelent a "választást akadályozó mentális zavar" a törvényben, mivel erre azért van szükség, hogy megtudjuk, megfelelő-e a 2003. évi törvény 30-33. szakasza szerinti vád. Ezen árnyalatok elsajátításának kihívását enyhítik a könyv világos, egyértelmű magyarázatai, amelyek az adott gyakorlati feladathoz (vádemeléshez vagy ítélethozatalhoz) kapcsolódnak. Ez egy útmutató *"a gyakorlók átirányítására a szexuális bűncselekményekre vonatkozó jogszabályok összetett aknamezőjén"*. Ez a megfogalmazás, amelyet egy recenzens használ, találóan megragadja, hogy a könyv hogyan elégít ki egy igényt: a törvény "aknamező" összetettsége és folyamatos reformja miatt, és a Referencia biztonságos utat ad rajta.
- A következetesség és a legjobb gyakorlat biztosítása: A gyakorlat másik hiányossága a következetlenség volt – a különböző ügyvédek eltérően kezelhetik a dolgokat, és a tudás nem volt egységes. A Referencer széles körben elterjedt alkalmazásával segít szabványosítani az ajánlott eljárásokat. Például minden ügyész, aki használja, ugyanúgy

helyesen fogalmazza meg a vádakat. Minden bíró, aki konzultál vele, hasonló esetekben hasonló kiegészítő végzéseket fog kiszabni. Ez az egységesség a méltányosság szempontjából döntő fontosságú a jogban. A szerzők, mint szakértők (amint azt később tárgyaljuk), a legjobb gyakorlatokra mutató mutatókat is beépítik – például a különleges intézkedések függeléke emlékeztetheti a szakembereket, hogy időben jelentkezzenek videobizonyítékért, vagy fontolják meg a bejegyzett közvetítők használatát a kiszolgáltatott tanúk számára. A könyv az ilyen eljárási hiányosságokat úgy kezeli, hogy ezeket a gyakorlatokat egy helyre gyűjti, ahelyett, hogy szétszórt útmutatókra hagyná őket.

- A figyelmen kívül hagyott bűncselekményi kategóriák lefedése: Egyes szexuális bűncselekmények viszonylag ritkák, vagy nemrégiben vezették be őket, és előfordulhat, hogy az általános szövegekben nem sok útmutatás áll rendelkezésre. Ilyenek lehetnek például a szexuális emberkereskedelemmel kapcsolatos bűncselekmények, vagy az olyan újabb fogalmak, mint a kényszerházasság (ha a szexuális bűncselekmények kontextusában vesszük), vagy a szexuális ártalom megelőzésére vonatkozó rendelet megsértése. A Referencer fejezeteket tartalmaz a *prostitúcióról és az emberkereskedelemről* , és az obszcén kiadványokkal/illetlen képekkel foglalkozik, biztosítva, hogy még ezeket a hiánypótló vagy feltörekvő területeket is ugyanolyan alapossággal kezeljék, mint az olyan alapvető bűncselekményeket, mint a nemi erőszak. Ez a szélesség azt jelenti, hogy a könyv nem korlátozódik a nyilvánvaló bűncselekményekre; valóban lefedi a büntetőjog szerinti szexuális bűncselekmények teljes skáláját. A gyakorlóknak többé nem kell találgatniuk vagy kutatniuk a semmiből, amikor egy szokatlan váddal foglalkoznak (például *bordélyház tartása prostitúció* vagy szexuális kizsákmányolás céljából történő emberkereskedelem vádjával) – a hivatkozó készen áll a vádirat megfogalmazásával és a büntetéssel kapcsolatos információkkal.

Lényegében a The Sexual Crimes Referencer a büntetőjogászok valós problémáinak megoldásaként készült. Foglalkozik az időbeli szakadékkal (történelmi vs. jelenlegi jog), a tudásbeli hiányosságokkal (hol találhatók a régi törvények, hogyan értelmezzük az újakat) és a gyakorlati résszel (hogyan lehet hatékonyan alkalmazni egy hatalmas törvényt hiba nélkül). Ezek betöltésével nélkülözhetetlen eszközzé vált, javítva a szexuális bűncselekményekkel kapcsolatos ügyek gyakorlati színvonalát és következetességét. Sokatmondó, hogy a könyvet *"végleges útmutatóként"* és *"iparági szabványként" írják le* ezen a területen – azt sugallja, hogy létezése előtt egyetlen forrás sem érte el azt, amit ez az útmutató most tesz.

Gyakorlati használhatóság és valós alkalmazás

A Sexual Crimes Referencer egyik jellemzője a magas gyakorlati használhatóság. A gyakorló szakemberek gyakran dicsérik, hogy milyen könnyű használni valós körülmények között – akár egy forgalmas bírósági folyosón, akár egy tárgyalás előtti késő esti felkészülési ülésen, akár egy vitatott ítélethozatali tárgyaláson. Számos tényező járul hozzá ehhez a használhatósághoz:

- Hordozható és gyors referencia: A könyvet szándékosan hordozható referenciaként tervezték. Harmadik kiadásában puhakötésben és digitális e-könyvként is elérhető, ami azt jelenti, hogy az ügyvéd a telefonján, táblagépén vagy laptopján is megszerezheti a gyors kereséshez. Ez ideális a valós idejű igényekhez: pl. a bíróságon az ügyész gyorsan rákereshet a PDF-ben egy olyan kifejezésre, mint a "behatolási támadás maximális büntetése", és a helyszínen megtalálhatja a választ. Maga a szöveg a gyors szkennelés érdekében van formázva, egyértelmű címsorokkal és alcímekkel, amelyek tükrözik a gyakorló kérdéseit (például egy bűncselekményről szóló fejezeten belül a címsorok a

következőket tartalmazhatják: "Vádirat – történelmi (2003 előtt)", "Vádirat – aktuális", "Büntetés-végrehajtási megfontolások" stb.). Ez a logikai bontás lehetővé teszi az olvasó számára, hogy közvetlenül a szükséges információkra ugorjon anélkül, hogy felesleges részleteken gázolna.

- Tömör, mégis átfogó: A gyakorlatban az ügyvédeknek *megfelelő mennyiségű* információra van szükségük – nem túl kevésre (kockáztatva, hogy valamit kihagynak) és nem túl sokra (időpocsékolás). A Referencia eltalálja ezt az édes pontot. Minden témát a lényegre desztillálnak, gyakran felsorolásszerű stílusban vagy rövid bekezdésekben, módszeresen lefedve az összes kulcsfontosságú pontot. Például, ha a könyvet használja az ítélethozatal megtervezéséhez, a védőügyvéd megnyithatja a 12. fejezetet (Büntetés kiszabása), és megtalálhatja a figyelembe veendő tényezők vagy lépések listáját (például *az elkövető veszélyességének értékelése, a vonatkozó irányelvkategória, a bűnösség beismerésének elismerése, az SHPO megfelelő-e stb.*). Az ilyen strukturált listák vagy ellenőrző listák jelenlétét a könyv fókusza sugallja – *"könnyen követhető"* és gyakorlati feladatokra irányul. Ennek eredményeként a használhatóság magas: az olvasók irányított útmutatást kapnak, nem pedig hosszú elméleti magyarázatot.
- Példák és forgatókönyvek: A megértés elősegítése érdekében az útmutató valószínűleg példákat tartalmaz a valós alkalmazásokra. Például egy szakasz szemléltethet egy forgatókönyvet: *"Ha a vádlottat ugyanazon áldozat ellen 2003-ban elkövetett többszörös szexuális zaklatással vádolják, akkor a vádiratot külön vádpontban fogalmazhatja meg a 2003 előtti szeméremsértés és a 2003 utáni szexuális zaklatás tekintetében. Példa: 1. vád – Szeméremsértés (részletek... 2002-től); 2. vádpont – Szexuális zaklatás (részletek... 2004-től). Büntetés: a bírónak az 1. vádpontot a régi maximális 10 év alatt, a 2. vádpontot pedig az új irányelv szerint kell elítélnie, esetleg párhuzamosan vagy egymást követően, a különböző cselekményektől függően."*Az ilyen hipotetikus illusztrációk (ha vannak) útmutatást adnak a gyakorlóknak az információ alkalmazásában. Még ha a könyv nem is használ narratív példákat, maguk a vádiratok konkrét illusztrációként szolgálnak a törvény gyakorlati alkalmazására – lényegében a végtermék (helyesen megfogalmazott vád) példái.
- Integráció a munkafolyamattal: A Referencert széles körben elfogadták, ami azt jelenti, hogy integrálódik a jogi szakemberek munkafolyamatába. Például a Koronaügyészség (CPS) szexuális bűncselekményekkel foglalkozó egységei az ügyészeik számára ajánlott forrásként sorolhatják fel. A kamarák ügyvédei gyakran tartanak egy példányt a könyvtárukban közös használatra. A bíróságon megfigyelhető, hogy az ügyvéd átlapozza az oldalait, hogy még egyszer ellenőrizze a pontot. Használhatóságát bizonyítja az ilyen elfogadás – egy olyan eszköz, amely gyakorlatilag nem volt hasznos, nem találná meg az utat a tárgyalótermi használatba. A vélemények hangsúlyozzák, hogy *"mindazok, akik ezen a területen dolgoznak, hálásak lesznek a könnyű hozzáférhetőségért"*. Ez azt sugallja, hogy a könyv még nyomás alatt is azonnal választ ad. Ezzel szemben egy többkötetes enciklopédiában (mint például az Archbold vagy a Blackstone's Criminal Practice) az információk kommentárokba temetve lehetnek; a Referencia fókuszált megközelítése azt jelenti, hogy a válasz valószínűleg egy világos oldalon vagy szakaszban található.
- Valós példa – Illetlen képek ügye: Vegyünk egy védőügyvédet, aki olyan ügyet készít elő, amelyben ügyfelét szeméremsértő képek birtoklásával vádolják, amelyek közül néhány 2000 előtt készült. A Referencia szeméremsértő képekről szóló fejezetének elolvasásával az ügyvéd gyorsan láthatja, hogyan változott a törvény (pl. az 1978. évi gyermekvédelmi törvény hozta létre a bűncselekményt; a büntetéseket a későbbi módosítások súlyosbították). A könyv elmondja nekik, hogy akár egy kép is

bűncselekmény, felsorolhatja a büntetési irányelveket a képek szintje alapján (A, B, C kategória) és az értesítési követelményt (a gyermekeket ábrázoló szeméremsértő képek birtoklása általában értesítést vált ki, ha a büntetés elér bizonyos küszöbértékeket). Ha az ügy az 1990-es évekből származó képekről szól, az ügyvéd ellenőrizheti, hogy az ügyfelet egyáltalán vádolhatták-e akkoriban, vagy más törvény alapján emeltek volna vádat (talán *obszcén közzétételi* törvények, ha 1978 előtt – a könyv valószínűleg megjegyzi ezt). Ez az átfogó áttekintés egy helyen lehetővé teszi az ügyvéd számára, hogy hatékonyan tanácsot adjon az ügyfélnek a váddal és a valószínű büntetéssel kapcsolatban, anélkül, hogy szétszórt forrásokból kellene információkat összeállítania. Szükség esetén akár meg is mutathatják az ügyfélnek vagy a bíróságnak a vonatkozó részt, hitelt adva beadványaiknak.

- Valós példa – Ítélethozatali meghallgatás: Képzeljen el egy bírót, aki több szexuális bűncselekmény miatt készül elítélni egy elkövetőt, amelyek közül néhányat az 1980-as években, másokat pedig 2021-ben követtek el (ez nem ritka forgatókönyv egy évekkel később bíróság elé állított sorozatos elkövetőnél). A bíró a Referencer segítségével kétszer is ellenőrizheti a büntetés-kiszabási hatásköröket: az 1980-as évekből származó régi bűncselekmények (pl. szeméremsértés) legfeljebb 2 évet vonhatnak maguk után, ha az áldozat férfi volt (a régi törvény szerint), vagy 10 évet, ha nő; A modern bűncselekmények (pl. szexuális zaklatás 2021-ben) magasabb maximumot hordoznak. A bíró megerősíti a könyvben a maximákat, és biztosítja, hogy a régi bűncselekményekért kiszabott büntetés ne lépje túl ezeket a határokat. A bíró arra is használja a könyvet, hogy felidézze, léteztek-e történelmi irányelvek, vagy a jelenlegi irányelveket alkalmazni kell-e – a Referenciar valószínűleg megemlíti a Fellebbviteli Bíróság döntését, miszerint a jelenlegi irányelvek még a régi bűncselekmények esetében is referenciaként szolgálhatnak, mindaddig, amíg a büntetés arányos marad a régi maximummal. Továbbá a szexuális bántalmazás megelőzésére vonatkozó végzés mérlegelésekor a bíró az 5. függeléket lapozza át, amely tömören felsorolja a végzés meghozatalának kritériumait (pl. a nyilvánosság szexuális bántalmazástól való védelmének szükségessége stb.) és a szokásos időtartamokat. A bíró percek alatt rendelkezik minden olyan információval, amely ahhoz szükséges, hogy jogilag megalapozott ítéletet hozzon ki az összes díszítéssel, köszönhetően a könyv könnyű navigációjának.
- Felhasználói visszajelzés – Könnyű használat: A felhasználók általi fogadás gyakran kiemeli a használhatóságot. Andrew Keogh, a CrimeLine, egy elismert jogi frissítési szolgáltatás munkatársa humorosan elképzelte azt a kaotikus forgatókönyvet, amikor megpróbálnak információkat gyűjteni különböző régi forrásokból, majd megnyugtatott: *"Ne aggódj, ez a kiváló kis könyv rengeteg információt tartalmaz, hogy a gyakorlókat átvezesse a szexuális bűncselekményekre vonatkozó jogszabályok összetett aknamezőjén."* Azzal folytatta, hogy *"nem tud... nézze meg, hogyan boldogulhat bármely cég vagy kamara egy példány nélkül (vagy anélkül, hogy megőrizné az Archbold 50 évét)",* aláhúzva, hogy hatékonyan helyettesíti a régi jogi könyvek egész gyűjteményét. Ez a jóváhagyás a valós használatról szól: azt sugallja, hogy a Referenciar előtt a gyakorlóknak valóban fel kellett halmozniuk a régi hivatkozásokat (például az *Archbold* bűnügyi gyakorlat több évtizedes szövegét), hogy lefedjék a történelmi eseteket. Ezzel az útmutatóval erre már nincs szükség – egyszerűsíti a gyakorlatot.

Összefoglalva, a könyv dizájnját és tartalmát a maximális gyakorlati hasznosság érdekében kalibrálták. Legyen szó praktikus összefoglalókról, használatra kész sablonokról, vagy egyszerűen csak egy kötetbe gyűjtve azt, ami korábban sokat igényelt, a Referencer a

helyszínen való használatra készült. A jogi szakemberek arra támaszkodnak, hogy időt takarítsanak meg, csökkentsék a hibákat, és növeljék a bizalmat abban, hogy helyesen kezelik a szexuális bűncselekményeket. Az akadémiai jogot úgy fordítja le alkalmazott joggá, ahogy kevés más szöveg teszi, így mindennapi eszköz, nem pedig egy könyv a polcon.

Összehasonlító kontextus: A referencia vs. egyéb szexuális bűncselekmények útmutatói

A szexuális bűncselekmények jogával kapcsolatos gyakorlati útmutatók kontextusában a The Sexual Crimes Referencer némileg egyedi rést foglal el, és kiegészíti – nem pedig megismétli – a terület más jelentős műveit. Ha megértjük, hogyan viszonyul más erőforrásokhoz, akkor értékelhetjük az értékét:

- Vs. átfogó tankönyvek (pl. Rook & Ward a szexuális bűncselekményekről): A szexuális bűncselekmények jogával foglalkozó egyik vezető mű a *"Rook and Ward on Sexual Crimes",* egy jelentős tankönyv, amely mélyreható kommentárokat kínál a szexuális bűncselekmények jogáról, bizonyítékairól és eljárásáról. Bár a Rook & Ward mérvadó és részletes, nem gyorsreferencia-eszköznek tervezték. Több fejezetet ölel fel olyan témákban, mint a beleegyezés, orvosi bizonyítékok, pszichológiai kérdések stb., tudományos vitát és esetelemzést biztosítva. Ezzel szemben a Laws & Lees Referencer lézeresen összpontosít a vádemelésre és az ítélethozatalra. Szándékosan egyszerűsíti a tartalmat ahhoz, amire a gyakorlónak szüksége van az adott pillanatban. Egy hasznos hasonlatot adtak egy áttekintésben: a Referenciar nélkül szükség lehet *"50 év Archbold megőrzésére"* – az Archbold az általános bűnügyi gyakorlat bibliája, amelyet évente frissítenek, de a régebbi kiadások tartalmazzák a történelmi törvényt. A Referencia megkíméli magát a levéltári kutatás szükségességétől. Tehát, míg egy ügyvéd elolvashatja a Rook & Wardot, hogy teljesen megértse mondjuk a szexuális bűncselekmények beleegyezésének árnyalatait, vagy a nemi erőszak elleni pajzstörvények bonyolultságát, amikor eljön az ideje, hogy megfogalmazza a vádakat vagy ellenőrizze a büntetési tartományt, a Laws & Lees-hez fordul. A Referenciar lényegében egy speciális eszköz, amely kiegészíti az általános és tudományos szövegeket: megadja azokat a konkrét válaszokat és formákat, amelyeket ezek a nagyobb szövegek feltételeznek, hogy a felhasználó már rendelkezik vagy máshol megszerezhet.
- Vs. Általános büntetőjogi gyakorlati útmutatók (Archbold, Blackstone's): Az Archbold és a Blackstone's Criminal Practice éves referenciamunkák, amelyek az összes büntetőjogot és eljárást lefedik. Tartalmaznak a szexuális bűncselekményekről szóló részeket, de a hely és a hatókör szükségessége miatt a jelenlegi jogra és a vezető ügyekre összpontosítanak, gyakran elhagyva a hatályon kívül helyezett bűncselekmények részletes lefedését, miután azok elavulttá váltak. Egyik sem tartalmaz mintavádakat; legjobb esetben is idézhetnek egy vádiratot a kommentárokban. Továbbá, mivel általánosak, nem tudnak kiterjedt kezelést szentelni minden kiegészítő szempontnak (például az Archbold megemlíti, hogy létezik szexuális ártalom megelőzésére vonatkozó rendelet, de nem lesz lépésről lépésre szóló útmutatója annak igényléséhez). A Szexuális Bűncselekmények Referencia felülmúlja ezeket a szexuális bűncselekmények területén azáltal, hogy kimerítő az idő során, és tartalmazza a gyakorlati extrákat (idővonalak, vádak, az irányelvek teljes mellékletei). Úgy írták le, mint *"a szexuális ügyekben a vádemelés és az ítélethozatal alapvető szövegét",* amely évtizedeket ölel fel – lényegében olyan módon vált a legkedveltebb hatósággá, ahogyan

az Archbold/Blackstone nem tud, mert azok a jogi elvekre összpontosítanak, míg a Referenciar az alkalmazásra összpontosít. Ennek ellenére a gyakorló gyakran párhuzamosan használja őket: Archbold egy gyors elvhez vagy esetidézéshez egy jogi kérdésben; Referencia a szövegezés és az ítélethozatal anyáihoz és csavarjaihoz. Az a tény, hogy egy prominens bíró (HHJ Peter Rook QC) a Referenciát *"üdvözlendő és időszerű kiegészítésnek nevezte a szakirodalomban... [így] a gyakorlóknak és a bíráknak többé nem kell a tankönyvek régi kiadásait a poros szekrényekben keresniük"* azt mutatja, hogy még azok is, akik közelről ismerik az általános szövegeket, úgy látták, hogy ez a könyv olyan igényt elégít ki, amelyet az általános művek nem elégítettek ki.

- Vs. Egyéb speciális szexuális bűncselekmények útmutatói: Van néhány más speciális forrás, például Felicity Gerry QC és munkatársai által készített *Szexuális bűncselekmények kézikönyve*, amely egy másik gyakorló szöveg (a jogra, a gyakorlatra és az eljárásra terjed ki, hangsúlyt fektetve az érdekképviseletre és a tárgyalási kérdésekre). Ez a könyv, bár a törvényváltozások miatt frissítették, általában mini-értekezésként szolgál a szexuális ügyek kezeléséről (beleértve az olyan témákról szóló fejezeteket, mint az anonimitás, a 41. szakasz keresztkérdések korlátai stb.). A Referencia a hivatkozási formátumával különbözteti meg magát. Nem mélyül el az érdekképviseleti vagy bizonyítási jogi kérdésekben – a vádakra és az ítéletekre összpontosít. Így összehasonlító kontextusban azt mondhatjuk, hogy a Referenciar inkább kézikönyv vagy eszköztár, míg mások (mint például a Szexuális bűncselekmények kézikönyve vagy tudományos szövegek) inkább tankönyv és kommentár. Egymás mellett állnak a gyakorló könyvespolcán: a kézikönyvet el lehet olvasni a stratégia előkészítése érdekében, de a referencia nyitva lesz az asztalon, amikor fizikailag elkészíti a vádiratot, vagy amikor megfogalmazza a vádak listáját és kiszámítja a teljes lehetséges büntetést. Ezenkívül a Hivatkozó történelmi bűncselekmények szerepeltetése megkülönbözteti a többitől; Sok más útmutató csak a hatályos jogra összpontosít, vagy elsősorban a 2003 utáni bűncselekményekre. Az 1943-tól napjainkig terjedő időszak lefedésének értékét nem lehet eléggé hangsúlyozni a történelmi vádemelések korában – ezen a fronton valóban nincs még egy modern kiadvány, amely azt kínálná, amit a Laws & Lees tesz.
- Vs. Digitális eszközök/online források: A CPS online jogi útmutatással rendelkezik a szexuális bűncselekményekről, és vannak online büntetés-végrehajtási források, például a Büntetés-végrehajtási Tanács digitális útmutató oldalai. Bár hasznosak, ezek különböző webhelyeken találhatók, és gyakran feltételezik a régebbi törvények ismeretét. A Sexual Crimes Referencer összehasonlítható egy offline, válogatott összeállítással, amely a források legjobbjait tartalmazza, szakértők által ellenőrzött. Az online kereséssel ellentétben, amely különböző forrásokból származó információkat eredményezhet (némelyik potenciálisan megbízhatatlan), a Referenciar bizalmat ad a gyakorlóknak, hogy a borítók között minden hiteles és naprakész a megjelenéskor. Hatékonyan felülmúlja az általános online kutatást ebben a résben, mert célzott és minőségellenőrzött.

Összefoglalva, a The Sexual Crimes Referencer gyakorlatiasságával és a történelmi jog egyedülálló lefedettségével tűnik ki. Gyorsan a terület alapjává vált – a szexuális bűncselekményekre vonatkozó hivatkozás *"iparági szabványává"* – pontosan azért, mert más források, bár értékesek, nem ismétlik meg a fókuszált, minden az egyben megközelítést. Más útmutatókkal való kapcsolata kiegészíti egymást: kitölti az általuk hagyott hiányosságokat, és bővíti a gyakorló szakember eszköztárát, biztosítva, hogy a mély elméleti ismeretektől a helyszíni megfogalmazásig a jogi szakember teljes mértékben fel legyen szerelve.

A szerzők szakértelme és hozzájárulása a munkához

A The Sexual Crimes Referencer hitelessége és mélysége közvetlenül kapcsolódik szerzői, Eleanor Laws QC és HHJ Patricia Lees szakértelméhez. Hátterük fontos módon befolyásolja a könyv tartalmát és megközelítését:

- Eleanor Laws KC (QC): A büntetőjog terén több évtizedes tapasztalattal rendelkező, nagy tekintélynek örvendő ügyvéd (jelenleg King's Counsel), Eleanor Laws a súlyos szexuális bűncselekményekre és a gyermekbántalmazási ügyekre szakosodott. Mind az ügyészség, mind a védelem szerepét kioktatták a szexuális erőszakkal kapcsolatos összetett perekben, ami kiegyensúlyozott perspektívát ad neki arról, hogy mire van szüksége a tárgyalóterem mindkét oldalának. Fontos, hogy *"a Jersey Advocates speciális tanácsadójaként szolgált súlyos szexuális vádakat érintő ügyekben".* Ez jelzi szerepét az ügyészi döntések alakításában és a képzésben egy másik joghatóságban – ez a tapasztalat valószínűleg hozzájárult a könyv strukturált, útmutatásra összpontosító hangvételéhez. Laws szakértelme azt jelenti, hogy a könyv nem elméleti; Valós esetekből és valós problémákból születik, amelyekkel találkozott. Például, ha egy történelmi visszaélési kör ellen kellett volna vádat emelnie, érezte volna a régi törvények és ügyek összegyűjtésének fájdalmát – ezért törekedett arra, hogy összeállítsa azokat a Referenciarben. A *védelmi stratégiákkal kapcsolatos ismeretei* azt is jelentik, hogy a könyv tisztában van azokkal a területekkel, ahol a vádemeléseket gyakran megtámadják, vagy ahol az ítélethozatali döntések vitatottak, így megelőző jelleggel foglalkozik ezekkel. Emellett aktív ügyvédként ismeri az idő értékét – a gyors válaszok szükségességét –, ami a könyv hatékony elrendezésében is megmutatkozik. Röviden, a Laws az élvonalbeli gyakorló know-how-t hozza, biztosítva, hogy az útmutató gyakorlatias, pontos és a tárgyalóterem valóságához igazodjon.
- Patricia Lees tiszteletbeli bíró: Patricia Lees körzeti bíró a délkeleti körzetben (lefedi Londont és a környező régiókat), és korábban az Essex Street 23. kamara büntetőjogi ügyvédje. Bíróként HHJ Lees rendszeresen felügyeli a szexuális bűncselekmények tárgyalásait és ítéleteit. Hozzájárulása valószínűleg ragyog az ítélethozatal és a bírósági megfontolások területén. " *Széleskörű tapasztalattal rendelkezik a büntetőjog minden területén, mind a vádemelésben, mind a védelemben, különös szakértelemmel a szexuális vádakkal kapcsolatos ügyekben".* Bírói perspektívájával a könyv magában foglalhatná, hogy a bíró mit vár el egy megfelelően megfogalmazott vádiratban (annak biztosítása, hogy a vádpontokat elválasszák vagy helyesen egyesítsék stb.), és mit kell figyelembe vennie a bírónak az ítélethozatalkor (a büntetés-végrehajtási törvénynek való megfelelés biztosítása, a szükséges megállapítások, például a "veszélyesség" megtétele, ha van ilyen, stb.). Meglátása olyan eljárási elemekre is kiterjedne, mint a különleges intézkedések vagy a bizonyítékok kezelése – ezekről a bíráknak kell dönteniük, így ezeknek a kérdéseknek az ismerete biztosítja, hogy a könyv pontosan közvetítse a jogi normákat (például a videofelvétel engedélyezésének kritériumait vagy a tanúk névtelenségének megadásának tesztjét). Sőt, HHJ Lees részvétele tekintélyt ad a műnek – más bírók, akik olvassák, tudják, hogy az egyik sajátjuk írta, ami valószínűleg hozzájárul a bíróságok elfogadásához.
- Kombinált szakértelem – gyakorló és bíró: A vezető ügyvéd és a bíró közötti együttműködés erős pont. Ez azt jelenti, hogy a könyv megalkotása során lektorált – mindegyik szerző ellenőrzi a másik nézőpontját. A törvények hozzájárulhatnak egy részhez a vádakról, Lees pedig finomíthatja azzal, hogy "ez az, amit bíróként keresnék". Ezzel szemben Lees megfogalmazhatja az ítélethozatali fejezetet, és Laws biztosíthatja, hogy az összhangban legyen azzal, amit a bírósági ügyvédeknek érvelniük vagy tudniuk

kell. Ez a szinergia biztosítja, hogy a tartalom pontos és pragmatikusan hasznos legyen. A vádemeléstől az ítéleten át az ítéletig terjedő teljes eljárást lefedi, tükrözve mind a vádemelési, mind a védekezési, mind az igazságügyi szempontokat.

- Hírnév és tekintély: Mindkét szerzőt jól elismerik a jogi közösségben. Eleanor Laws KC részt vett a képzésben (pl. előadásokat tartott a beleegyezésről és a kiszolgáltatott tanúkról), megmutatva gondolatvezetését ezen a területen. HHJ Lees pozíciójából adódóan bírói jóváhagyással járul hozzá. Az eredmény az, hogy a könyv útmutatásában megbíznak. Amikor a szerzők azt mondják, hogy "ez a helyes vádirat" vagy "ezek az ítélethozatali hatáskörök", az olvasók biztosak lehetnek annak pontosságában. Szakértelmük legitimitást kölcsönöz a munkának – ez nem egy akadémiai kívülálló véleménye, hanem két tapasztalt jogi szakember desztillált bölcsessége, akik gyakorlatilag minden forgatókönyvvel találkoztak, amelyet a könyv lefed. Ez a bizalom kulcsfontosságú egy gyakorló útmutató számára; Az emberek nagy téttel járó helyzetekben támaszkodnak rá.
- Folyamatos frissítések és szakértelem: Az a tény, hogy a Referencer már a harmadik kiadásnál tart (2022-től), és az Oxford University Press adta ki, hangsúlyozza a szerzők elkötelezettségét a naprakészen tartása iránt. Laws és Lees feltehetően minden kiadást frissített új fejleményekkel. Például az első kiadás (2007) és a harmadik kiadás között olyan jelentős változások történtek, mint az új büntetés-végrehajtási tanácsi irányelvek bevezetése (2014) és új végzések (az SHPO-k 2015-ben felváltják az SOPO-kat) – a szerzők, mivel aktívak a területen, zökkenőmentesen integrálták volna ezeket a változásokat. Folyamatos elkötelezettségük a szexuális bűncselekményekről szóló törvényekkel (a törvények továbbra is gyakorolnak; Lees továbbra is bíróként ül) azt jelenti, hogy folyamatosan új problémákkal szembesülnek (például a digitális bizonyítékok térnyerése a szexuális ügyekben, vagy az áldozat felülvizsgálati jogának hatása a vádhatósági döntésekben). Az ilyen valós idejű élmény biztosítja, hogy a könyv ne stagnáljon; a törvénnyel és a gyakorlattal együtt fejlődik. A szakértők dinamikus hozzájárulása kulcsfontosságú része annak, hogy a könyv továbbra is a "végleges" útmutató ebben a résben – mindig a jog jelenlegi állapotáról szól, és a törvényt naponta alkalmazó emberek tájékoztatják.

Összefoglalva, a szerzők szakértelme közvetlenül tájékoztatja az útmutató megbízhatóságát, relevanciáját és praktikusságát. Kettős perspektívájuk – ügyvéd és bíró – tükröződik egy olyan útmutatóban, amely egyszerre aprólékos a jogi részletekben, és élesen összpontosít a tárgyalóterem gyakorlati használatára. A jogi közösségben elfoglalt helyük valószínűleg szintén segítette a könyv fogadtatását, mivel a társak bíznak meglátásaikban, és gyorsan elfogadták az útmutatót, mint alapvető eszközt.

Recepció a jogi gyakorlatban és a recenziókban

A The Sexual Crimes Referencer fogadtatása a jogi közösségben túlnyomórészt pozitív volt. A gyakorló szakemberek, sőt az igazságügyi szereplők is dicsérték a szükségletek kielégítését és hatékony elvégzését. Vételének néhány mutatója:

- Kortárs kritikák: Az első megjelenésekor a recenziók (például Rob Jerrard 2008-as *The Police Journal-ban*) kiemelték, hogy a könyv hogyan navigált a régi szexuális bűncselekményekről szóló törvényről az új törvényre való áttérésben. Bár a recenzió részletes tartalmát itt nem idézzük, egy rendőrségi/jogi folyóiratban való létezése azt sugallja, hogy a könyvet nemcsak az ügyvédek, hanem a jogi átmenetet elemző bűnüldöző szervek vagy akadémikusok számára is értékesnek tekintették. Közvetlenebb

betekintést nyernek a könyv későbbi kiadásaiban szereplő megjegyzések és ajánlások. Például HHJ Peter Rook QC, aki maga is egy vezető szexuális bűncselekményekkel foglalkozó szöveg szerzője, dicsérte a Referencer-t, mint "*üdvözlendő és időszerű kiegészítést"* a szexuális bűncselekményekkel foglalkozó irodalomhoz, megjegyezve, hogy ennek köszönhetően "a gyakorlóknak és a bíráknak többé nem kell a tankönyvek régi kiadásait poros szekrényekben keresniük, hogy megtalálják a megfelelő büntetési jogkört". Hangsúlyozta, hogy *"mindazok, akik ezen a területen dolgoznak, hálásak lesznek a könnyű megközelíthetőségért"*.. Az ilyen dicséret, amely egy veterán bírótól és írótól származik ezen a területen, erős igazolásként szolgál a könyv hasznosságára. Ez azt jelenti, hogy a könyv azonnal referenciaként szolgált számára, és tágabb értelemben másoknak ajánlja magát a padon és az ügyvédi kamarában.

- Gyakorló ügyvédek visszajelzése: A gyakorló ügyvédek visszhangozták ezeket az érzéseket. Andrew Keogh, büntetőjogász és a CrimeLine (egy népszerű jogi frissítési szolgáltatás) alapítója nagyon élénk jóváhagyást adott, amelyet a kiadók és a szerzők kiemeltek. Felépített egy tipikus stresszes forgatókönyvet egy ügyvéd számára – *"az ügyfélnek egy vagy több jogszabályra kiterjedő vádjával kell szembenéznie... Hol van az az 1972-es Archbold példány, amikor szüksége van rá?"* –, majd így válaszolt: *"Ne aggódj, ez a kiváló kis könyv rengeteg információt tartalmaz, hogy átvezesse a gyakorlókat a szexuális bűncselekményekre vonatkozó jogszabályok összetett aknamezőjén."* Egyértelműen arra a következtetésre jutott, hogy nem látja, hogyan boldogulhatna bárki nélküle, kivéve, ha megtartja az Archbold 50 évét, és sürgette: *"Vedd meg!"*. Ez a színes jóváhagyás aláhúzza, hogy a gyakorlatban a Referenciar olyan igényeket elégített ki, amelyek korábban szorongás és hatékonyság forrásai voltak. Az a tény, hogy egy védekezés-orientált kommentátor (Keogh) és egy bíró (Rook) egyaránt erősen ajánlja a könyvet, azt mutatja, hogy a szerepek széles körben elfogadottak.
- Intézményi és képzési jóváhagyások: Bár nem hivatalos "áttekintés", figyelemre méltó, hogy a könyvet gyakran emlegetik képzési kontextusban. Például hivatkozhatnak rá a CPS képzési anyagokban vagy a RASSO egységek bár képzéseiben. Maguk a szerzők is részt vesznek a képzésben (a Laws QC előadásokat tartott a beleegyezésről és a sebezhető tanúkról), és arra lehet következtetni, hogy a Hivatkozó tartalma tájékoztatja ezt a képzést. Egyes kamarák (mint például a QEB Hollis Whiteman, amelyhez Laws is kapcsolódik) a könyvet a weboldalukon "*alapvető szövegként"* emlegetik a területükön, a szerző saját honlapja pedig a *szexuális bűncselekményekről szóló "iparági szabványos kiadványnak"* nevezi . Az ilyen leírások, bár promóciósak, valószínűleg tükrözik a könyv valódi státuszát a piacon.
- Bírósági örökbefogadás: A befogadás másik mércéje az, hogy milyen gyakran idézik vagy használják a bíróságon. Míg a bírák jellemzően a törvényre és az ítélkezési gyakorlatra támaszkodnak, a fellebbviteli ítéletekben voltak olyan esetek, amikor a bírák hiteles másodlagos forrásokra hivatkoztak. A keresési eredmények azt mutatják, hogy a fellebbviteli bíróság egyik ügye 2023-ban a Sexual Crimes Referencer aktuális kiadására hivatkozott, feltehetően technikai szempontból (a részlet azt sugallta, hogy vádemelési kérdésről vagy ítélethozatali részletről van szó, tekintettel a fellebbezés kontextusára). A könyv kifejezett idézése a Fellebbviteli Bíróság részéről erős bizonyíték lenne annak tekintélyére. Ez azt jelzi, hogy még a Legfelsőbb Bíróságon vagy a Fellebbviteli Bíróságon is megbízható referenciaként tekintik a szöveget a műszaki részletekre. (Például egy bíró azt mondhatja: "A *A Sexual Crimes Referencer* (3. kiadás), a X. bekezdésben a férfi elleni szeméremsértés bűncselekménye legfeljebb 10 évet vont maga után", ezzel a történelmi jog megerősítésére használva).
- Értékesítés és kiadások: A könyv 2022-ben a harmadik kiadásánál tart, egy nagy kiadó (OUP) adta ki, sőt digitális csomagként is kínálják, egészséges keresletre utal. A jogi

könyvek, különösen a hiánypótlóak, csak akkor mennek át több kiadáson, ha a szakma tartósan használja őket. A harmadik kiadás megjelenését a közleményekben is megjegyezték (pl. a 6 Pump Court weboldalán 2013-ban a második kiadáshoz kapcsolódó hírszöveg), és feltehetően hasonlóan a harmadiknál is, ami azt mutatja, hogy a szakmai közösség tudomásul veszi, ha frissítik.

- Szervezetek véleményei: Lehet, hogy forrásainkban nincsenek konkrét idézetek intézményi áttekintésekből (például Law Society Gazette vagy Solicitors Journal), de a kulcsszemélyek jóváhagyása vitathatatlanul még nagyobb súlyt képvisel. Ha a könyvvel kapcsolatban bármilyen kritika van a kritikákban, az nem nyilvánvaló a rendelkezésre álló információkban – a visszajelzések egyöntetűen pozitívak a teljességét és hasznosságát illetően. Elképzelhető, hogy egy kisebb kritika az lehet, hogy rendszeres frissítést igényel a gyorsan változó törvények miatt (amit a szerzők valóban megoldottak az új kiadásokkal), vagy hogy kissé drága (körülbelül 95 font a puhakötésű + e-könyvért), de az ilyen költségek jellemzőek a speciális jogi szövegekre, és széles körben úgy vélik, hogy megéri a befektetést az idő megtakarítása miatt.

A gyakorlatban a fogadtatás a következőképpen foglalható össze: a jogi közösség a szexuális bűncselekmények ügyeinek kezelésének alapvető eszközeként fogadta el a Szexuális Bűncselekmények Referenciart. Gyakran megtalálható a gyakorlók asztalán, és név szerint említik, mint kötelező darabot. A bírói és gyakorló jóváhagyások kombinációja a frontügyben sokat mond. Ahogy a HHJ Rook QC megjegyezte: *"Mindazok, akik ezen a területen dolgoznak, hálásak lesznek"* érte – és valóban, a fogadtatás ezt a hálát széles körű használat és dicséret formájában mutatja. Sokan arra a következtetésre jutnak, mint Andrew Keogh, hogy nehéz elképzelni, hogyan boldogult volna bárki is nélküle. A könyv gyakorlatra gyakorolt hatása tehát jelentős volt: növelte a pontosságot és a bizalmat a szexuális bűncselekmények vádjainak és ítéleteinek kezelésében, és kiérdemelte a helyét a büntető igazságszolgáltatási közösség megbízható referenciájaként.

Következtetés

A Sexual Crimes Referencer: A Practitioner's Guide to Indictments and Sentencing aprólékosan kidolgozott, rendkívül funkcionális referenciaműként tűnik ki, amely az angliai és walesi szexuális bűncselekményekre vonatkozó törvény bonyolult követelményeivel foglalkozik. A fejezetek és függelékek egyértelmű lebontása révén a bűncselekmények és a járulékos kérdések teljes spektrumát lefedi az 1940-es évek jogalkotásától napjainkig. Célorientált megközelítése – amelynek célja egyértelműen a gyakorló szakemberek segítése a vádak megfogalmazásában és a büntetések meghatározásában – betölti a más jogi szövegek által hagyott kritikus űrt. Ennek során az e területre jellemző egyedi kihívásokkal foglalkozik: a szexuális bűncselekményekről szóló törvények mozaikszerű fejlődésével, a vádiratok megfogalmazásának technikai részleteivel és a többszintű büntetés-végrehajtási rendszerrel (iránymutatásokkal, nyilvántartásba vétellel és megelőző végzésekkel).

A könyv gyakorlati hatása nyilvánvaló a felhasználás példáiban: összetett forgatókönyveket egyszerűsít le, az elavult törvények ismeretét igénylő történelmi visszaélési esetektől a modern több bűncselekményt érintő ügyekig, amelyek gondos vádválasztást igényelnek. A felhasználók profitálnak a logikus elrendezésből, a vádemelési mintákból, a törvényreform ütemtervéből, valamint a büntetés-végrehajtási tanács irányelveinek és a kulcsfontosságú ítélkezési gyakorlatnak a naprakész beépítéséből. Ezek a tulajdonságok nem csak olvasandó könyvet jelentenek, hanem egy olyan eszközt, amellyel közvetlenül lehet konzultálni és alkalmazni a gyakorlatban.

Összehasonlításképpen, míg más útmutatók és tankönyvek szélesebb körű kommentárokat kínálnak, vagy a szexuális bűncselekmények szomszédos aspektusait fedik le (például a tárgyalás érdekképviseletét vagy a bizonyítékokat), Laws és Lees Referencer azzal különbözteti meg magát, hogy szorosan összpontosít a vádemelés és az ítélethozatal "mikor, mitre és hogyan" – azokra a pontos pontokra, ahol a hibák súlyos következményekkel járhatnak. Ezáltal kiegészíti a kiterjedtebb műveket azáltal, hogy gyors válaszokat és technikai részleteket ad, amelyeket a művek kihagynak. Gyakorlatilag ez lett a szokásos referencia, amelyhez az ügyvédek és a bírák a szexuális bűncselekményekkel kapcsolatos ügyekben bármilyen vádemelési vagy ítélethozatali kérdéshez fordulnak. A szerzők – egy vezető bűnöző KC és egy tapasztalt körzeti bíró – szakértelme tekintéllyel és gyakorlati bölcsességgel hatja át a könyvet. Együttes meglátásaik biztosítják, hogy az útmutatás jogilag szigorú és a tárgyalótermi valósághoz igazodjon. A legális publikálásban ritka, hogy egy szöveg egyszerre *átfogó* és *könnyen használható*, de a jogi közösség pozitív fogadtatása megerősíti, hogy a The Sexual Crimes Referencer éppen ezt éri el.

Összefoglalva, a művet "mindenre kiterjedő és felbecsülhetetlen értékű útmutatónak" tekintik a szexuális bűncselekmények jogában. Javította a gyakorlat következetességét és minőségét ezen a kihívásokkal teli területen azáltal, hogy a gyakorló szakembereket és a bírákat egyetlen forrással látta el a vádemeléshez és az ítélethozatalhoz. Amint azt a jóváhagyások sugallták, ma már gyakorlatilag nélkülözhetetlen a szexuális bűncselekményekkel foglalkozó ügyekben dolgozók számára – ez bizonyítja egyértelműségét, alaposságát és gyakorlati értékét a modern jogi gyakorlatban.

Források:

- Wildy & Sons, *A Szexuális Bűncselekmények Referenciar könyvleírása és tartalma (3. kiadás)*
- Barnes & Noble, *Termékadatok és szerzői háttér* (3. kiadás)
- Eleanor Laws KC – Hivatalos oldal, *könyv áttekintés és ajánlások*
- P. Rook QC és A. Keogh, idézve az OUP promóciós anyagában (a Pbookshopon keresztül)
- eBay Listing (Termékszinopszis, 3. kiadás tartalomjegyzéke)
- Andrew Keogh, *Crimeline* – Gyakorló jóváhagyás
- HHJ Peter Rook QC – Jóváhagyás
- Barnes & Noble, *Áttekintés* (Történelmi törvények szükségessége egy forrásban)
- Wildy (3. kiadás) – A modellvádak, idővonalak, irányelvek beillesztésének megjegyzése
- QEB Hollis Whiteman Chambers – Megjegyzés a Referencerhez, mint alapvető szöveghez